

காவடிச் சிந்து புகழ்
சென்னி குளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார்
கவிதைத் தொகுப்பு

Acc no: -
35 782

டாக்டர் - அருடகன்

அரங்க. சீவாசனார்

இலக்கியச் சோலை

செய்தியைச் செய்து

கற்பனைச் சுரங்கம்

திருக்குறள் பதிப்பகம்

புத்தகம் வெளியிடுவோர், விற்பனையாளர்

66/1, பெரியார் தெரு, எம்ஜிஆர் நகர்

சென்னை — 600 078

விநாயக சூ. வி.

அச்சிட்டோர்

அமுதன் அச்சகம்

66 பெரியார் தெரு எம்ஜிஆர் நகர்

சென்னை-600 078

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the Book	KaavadiChindhu Pugazh Sennikulam ANNAAMALAI REDDIYAAR KAVITHAITH THOKUPPU
Author	ARANGA. SRINIVAASAN
Language	Tamil
Subject	Poems with Comentry
Edition	First
Published	October, 1989
Copyright holder	Author
Paper used	White Printing 11.6 kg.
Size of the book	Double Crown 1×8
Printing Type point	10 Point
No. of pages	528
No of Copies	1,000
Printer	Amudhan Achagam, M G R Nagar, Madras-78
Binding	Calico Binding
Price	Rs 20.
Call Number	

காவடிச் சிந்து புகழ்

சென்னிகுளம்

அண்ணாமலை ரெட்டியார்

கவிதைத் தொகுப்பு

உரை விளக்கம்

அருட்கவி டாக்டர்

அரங்க. சீனிவாசன்

கவியரசர் அண்ணாமலையைப் பற்றி...

விண்ணமுதம் உண்டு வெறிபடைத்த உள்ளத்தால்
எண்ணிச் சருக்கரையின் ஏட்டினிலே — தண்ணியகற்
கண்டு எழுது கோலால் கனிச்சாற்றில் தோய்த்து எழுதும்
வண்தமிழ்மன் அண்ணா மலை.

மீவடிச் சிந்து பொழிகதி ரான்மின்னும் கற்பகத்தண்
பூவடிச் சிந்து விழியர மங்கையர் போகமத
மாவடிச் சிந்து மலரெனத் தீவினை மாய்ந்துதுய்ப்பர்
காவடிச் சிந்துமண்ணாமலை பாக்களுங் கற்பவரே.

அருட்கவி அரங்க. சீனிவாசன்

கவிராஜ சிங்கம்

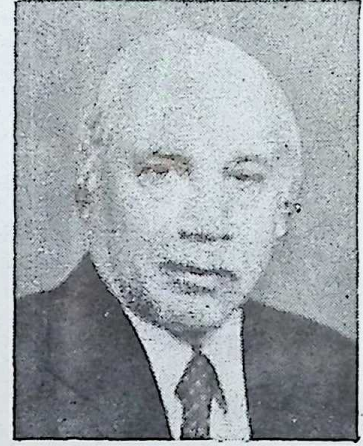
சென்னிகுளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார்

சிஞ்ஞகர்
நா.மகாலிங்கம்

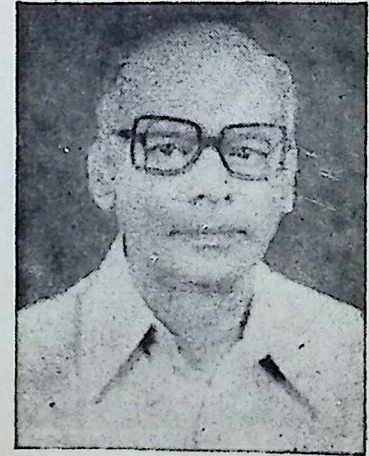
தொழில் சிதபர்
தி.சா.சம்பந்தம் செங்குந்தர்

மாண்புமைய சிதபர்
என்.கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்

சிமரர், சிஞ்ஞகர்
சத்தான ரெட்டியார்

தொழில் சிதபர்
K.T.R.லட்சுமிநாராயண ரெட்டியார்

□ நூல் ■

உள்ளடக்கம்	
□ அணிந்துரை	அ9
□ அவரைப் பற்றி... இவர்...!	அ11
உவமைக் கவிஞர் சுரதா	
□ பதிப்புரை	அ13
□ ஆராய்ச்சி முன்னுரை	அ17 — அ31
★ காவடிச் சிந்து பாடிய கவிஞன் வரலாற்றுச் சுருக்கம்	அ33 — அ40
★ ஊற்றுமலை அரசர் இருதயாலய மருதப்பத் தேவர் வரலாற்றுச் சுருக்கம்	அ41 — அ48
நூலில் வருவன	
○ புலவர்கள், அண்ணாமலை	1
○ மருதப்பன் புகழ், வீரம், கொடை	2
○ கொடைஞர், தமிழ், பிற மொழிகள், இராகம், இசை, பாடல்வகை, செய்யுள் அணிகள்	3
○ தொனி, கற்பனை, இரட்டுற மொழிதல், நூல் பெயர்கள்	4
○ சுவையான தொடர்கள்	5
○ பழமொழிகள்	6

தலைப்பு	பாடல்கள்	பக்க எண்
வீரையந்தாதி	6	9 - 14
கோமதியந்தாதி	46	15 - 59
வீரைச் சிலேடை வெண்பா	3	60 - 62
சீட்டுக் கவி -1	13	63 - 75
சீட்டுக் கவி -2	7	76 - 82
சீட்டுக் கவி -3	6	83 - 90
சீட்டுக் கவி -4	14	91 - 104
சீட்டுக் கவி -5	17	105 - 121
சீட்டுக் கவி (6) 7	5	122 - 126
சீட்டுக் கவி (7) 8	29	127 - 155
நேரிசை வெண்பா	58	156 - 200
கட்டளைக் கலித்துறை	45	201 - 240
கட்டளைக் கலிப்பா	7	241 - 247
எண்சீர் விருத்தம்	3	248 - 251
அறுசீர் விருத்தம்	114	252 - 370
புலவராற்றுப்படை	1	371
காவடிச் சிந்து - முதற்பதிப்பு	5	372 - 376
(அச்சிட்டபோது பாடியவை)		
கமுகுமலைக் கந்தர்	1	377
சேற்றூர் அரசர்	2	378 - 379
	382	

அ. 8

382

திருவாவடுதுறை		
சுப்பிரமணிய தேசிகர்	1	380
இராசவல்லிபுரம்		
முத்துசாமிப் பிள்ளை	1	381
பொருள் விளங்காத பாடல்	7	382
முடிவு பெறாத பாடல்		383
(2 வரிகள்)		
காவடிச் சிந்து	24	385 - 428

★

காவடிச் சிந்து -		
பாட பேதங்கள்		430 - 431

★

பாடல்	பக்கம்	
5 பிரிவும் பரிவும்	1-5	433 - 437
16 சேய்த் தொண்டர்		
புராணத்தில் காவடிச்		
சிந்துக் கவிஞன்	6-8	438 - 440
குயிலாற்றுப்படை	1	441 - 442
(அச்சேறாதது)		
2 அரங்க. சீனிவாசன்		
பாடியவை		443 - 444

செய்யுள் முதற் குறிப்பு அகராதி	447 - 450
உலக வழக்கு	451 - 452
அணிகலன் முதலியன;	
சந்தனம் கட்டில் மெத்தை முதலியன;	
பாத்திரங்கள்; இசை, விளையாட்டுக்	
கருவிகள்; ஆடைகள்	453
உணவு வகை; ஆயுதங்கள் முதலியன;	
அளவுகள்	454
சில நம்பிக்கைகள், புராணக் கதைக்	
குறிப்புகள், கணபதி பெயர்கள்,	
சிவன் பெயர்கள்	455
முருகன் பெயர்கள்	457
அம்பிகையின் பெயர்கள்	458
திருமால் பெயர்கள்	460
திருமகள், பிரமன், சரசுவதி, இந்திரன்,	
இந்திராணி, வள்ளி, தெய்வானை,	
எமன், பிற தெய்வங்கள், முதலியோர்	464
மன்மதன் பெயர்கள்	465
அனுமன், முனிவர், அசுரர்	
பல நாட்டவர், வின் மீன்கள்,	
முதலியன, இடங்கள் முதலியன	466
தாவரங்கள், தாமரை, எள்,	
செடி கொடி மலர்கள்	467
உயிரினங்கள்	468
அருட்கவி அரங்க. சீனிவாசனார்	
வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்	471

★

அ ணி ந் து ரை

டாக்டர் கவிஞர் வர. செ. குழந்தைசாமி அவர்கள்
துணைவேந்தர், அண்ணா பல்கலைக் கழகம், சென்னை.

தமிழ், இலக்கிய வளம் மிக்க மொழிகளில் தலை
சிறந்த ஒன்று. படிக்குந்தொறும் பயனும் இன்பமும்
தரும் சாவாத கவிதைகளின் வாரியாகத் திகழ்வது தமிழ்.
இது உண்மை. வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை.

தமிழ்க் கவிதைகளைப் படிக்கும் பொழுதும், அதில்
நாம் காணும் பொருள் நயம், சொல்வளம், இசை
இன்பம் ஆகியவற்றை எண்ணும்பொழுதும், இம்மொழி
கவிதைக்கென்றே படைக்கப்பட்டதோ என்ற எண்ணம்
தானாக எழுகிறது.

முதிர்ந்து வளர்ந்து, தரம் நிறைந்த தேக்கு மரம்;
கற்பனை உள்ளமும், கலையில் தேர்ச்சியும், விரும்பிய
வண்ணம் வினை செய்யும் விரல்களின் துணையும்
கொண்ட சிற்பி. அவன் இந்த மரமெனும் ஊடகத்தை
(Medium) வைத்து எண்ணற்ற வடிவங்களை உருவாக்க
லாம். எழிலுக்கு உருவம் கொடுக்கலாம். எவ்வளவு
நுட்பமான உறுப்புகள், உறுப்புகள் கடந்த உணர்வுகள்
இடம் பெறவும் இலக்கணம் வகுக்கலாம்.

ஆனால், தெய்வ அருள் கொண்டவன் எனும் சிற்பி
யாயினும், அதையே ஒரு வேம்பு கொண்டு செய்ய
முடியாது. கலைக்குச் சிற்பியின் திறனும் தேவை. செய்
பொருளின் (Material) தரமும் தேவை.

தமிழ் மொழி கவிதை வடிவங்களை அமைப்பதற்கு,
முதிர்ந்து, வளர்ந்து, பருவத்திலும் பருமனிலும் சிறந்து
நிற்கும் தேக்கு மரம் போன்றது. சிற்பக் கலையின்
இலக்கணம் வழுவாது எண்ணற்ற உருவங்களைப்
படைக்கலாம். எல்லா விதமான சிற்பங்களையும்
உருவாக்கலாம்.

எந்தக் கருத்து இடம் பெறவும், எந்த உணர்வு
வெளிப்படவும் மரபும் இலக்கணமும் தடையாக
முடியாது.

மாறாத மரபு இல்லை. வளராத இலக்கணம்
இல்லை.

எனவே, தேவைக்கேற்ப மரபை உருவாக்குவதும்
இலக்கணத்தைப் படைப்பதும் கலைஞனின் கடமைகளில்
ஒன்று. உரிமைகளில் ஒன்று.

எண்ணற்ற புது மரபுகளை ஏற்ற மொழி தமிழ்.
இன்னும் ஏற்கும் திறன் கொண்டது தமிழ்.

அகவலில் அமைந்த சங்கப் பாக்கள் தொடங்கி,
பாரதியின் வசன கவிதை வரை எண்ணற்ற வடிவங்
களை நம் முன்னோர் படைத்து இருக்கின்றனர். சில
கவிதை வடிவங்கள், கருத்துக்கு இனிமை சேர்ப்பன. சில,
காதுக்கு இனிமை சேர்ப்பன.

பொதுவாகக் கூறுவதானால், கருத்து இனிமைக்கு
உரை நடை போதும். காது இனிமைக்கு இசை
போதும். கருத்தும் காதும் இனிமை அமைவதுதான்
உண்மையான கவிதை.

கவிதைக்கு உரை நயமும் வேண்டும். ஒலி நயமும்
வேண்டும்.

கவிதை வரிகளை நாம் நம்மையும் அறியாது முணு முணுக்க வேண்டும். அந்த ஈர்ப்பு இல்லாதது கவிதை யாகாது.

வாழையடி வாழையென வளர்ந்து உயர்ந்த தமிழ்க் கவிதைகள் வரிசையில், 'காவடிச் சிந்து' எனும் காதுக் கினிய வடிவத்தை அமைத்து, அதில் பல பாடல் களை உருவாக்கித் தந்தவர் அண்ணாமலை ரெட்டியார்.

எழுத்தறிவு இல்லாத, இலக்கியம் பற்றி எண்ண வும் திறன்ற, ஆடு மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் கூடக் 'காவடிச் சிந்து'ப் பாடல்களை வாய்விட்டுப் பாடிக் கொண்டு போவதை, நான் கிராமத்தில் இளைஞனாக இருந்தபொழுது கேட்டிருக்கிறேன்.

கால் நடையாக நடப்பவன் 'காவடிச் சிந்து' பாடிக் களைப்பை மறக்கிறான் — அலுப்பை மறக்கிறான் என்றால், அதில் ஓர் அபூர்வ சக்தி அடங்கி இருக்கிறது. அதில் இடம் பெறும் எதுகையோ, மோனையோ, யமகமோ, திரிபோ, கருத்தை வெளியிடத் தடையா யிருக்கின்றன என்று மற்றவர்கள் ஏன் குறைப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

எழுத்தறியாதவன் காதால் கேட்டு மனப்பாடம் செய்து பாடும் அளவுக்கு அதில் எளிமை இருக்கிறது. பாட வேண்டும் என்ற ஆசையைத் தூண்டும் அளவுக்கு அதில் உயிர் இருக்கிறது. ஈர்ப்பு இருக்கிறது.

வானொலி இல்லாத நாளில், இசைத் தட்டு இடம் பெறாத நாளில், நூல்கள்கூட அரிதாக அச்சிடப்பட்ட காலத்தில், தமிழகம் முழுவதும் பாடும் அளவுக்கு இப் பாடல்கள் பரந்திருந்தன எனின் அது வியக்கத்தக்க தானையே யாகும்.

நமது முன்னோர்கள் நமக்கு விட்டு வைத்த செல்வங்கள் பல. அதில் நாம் இழந்தவை பல. இருப்ப வற்றினும் சில முறையாகச் சேகரிக்கப்படாமல், தொகுக் கப்படாமல் விளக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. அந்த வகை யில் நண்பர் சுந்தரம் அவர்களின் திருக்குறள் பதிப்பகம் அண்ணாமலை ரெட்டியாரின் கவிதைகளை, பாடல் களைக் கிடைத்த அளவில் தொகுத்து நூல் வடிவில் கொண்டு வருவது பாராட்டத்தக்க, போற்றத்தக்க செயலாகும்.

தனியார் பதிப்பகங்கள் வணிக அடிப்படையில் நடைபெறுவன. பெரும்பாலும் அது தவிர்க்க முடியாதது மாகும். காவடிச் சிந்து போன்ற நூல்களை வெளியிடப் பல்கலைக் கழகங்கள் முன்வர இயலும். ஆனால் பதிப்பகங்கள் முன்வருவது அரிது. திருக்குறள் பதிப்பகம், விதிவிலக்காக இந்தப் பணியை மேற்கொண் டிருக்கிறது. தகுந்தன கண்டு, தரமுணர்ந்து உதவும் தகைமையினர் பலரும் பொருள் உதவி புரிந்திருக் கிறார்கள். நண்பர் வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம் மேற்கொண்ட இப் பணிக்குத் தமிழ் உலகம் நன்றி கூற வேண்டும்.

உரையாசிரியர் அருட்கவி அரங்க. சீனிவாசன் தலைசிறந்த கவிஞர். இலக்கிய உலகில் ஈடுபாடும் பரந்த தொடர்பும் உடையவர். கவிஞனின் உள்ளத்தை உணர்ந்து கவிஞனின் உணர்வுகளோடு ஒன்றி நின்று, கவிதையை அனுபவித்து உரை எழுத வல்லவர். இந்நூல் அவர் உரையுடன் வருவது இன்னும் சிறப் புடையது.

பாராட்டத்தக்க முயற்சி. தமிழகம் இருகை நீட்டி. ஏற்க வேண்டும்; ஏற்கும்.

வேரைப் பற்றி

சிண்ணாமலை ரெட்டியார்

பாட்டுப் படையலினால் — புதுப்
பாதையைக் காட்டியவன்
சீட்டுக் கவிதையினால் — சில
செய்திகள் சொல்லியவன்
பூட்டுக் கவிதைகளை — வியப்
பூட்டிடப் பாடியவன்
வேட்டை அரசனைப்போல் — அவன்
வென்று விளங்கியவன் !

தந்தைக்குக் கால்களவன் — பெற்ற
தாய்க்கிரு கண்களவன்
பந்துக்குக் கைகளவன் — பெண்கள்
பார்வைக்குக் காமனவன்
அந்திக்குத் தென்றலவன் — வைதை
ஆற்றுக்குப் பாலமவன்
சிந்துக்குத் தந்தையவன் — செய்யுள்
சிங்கத்தின் சிங்கமவன் !

மன்னவன் பேரவையில் — கவி
மாலை தொடுத்தவனாம்
கன்னியர் மார்பினிலே — தினம்
கண்ணைப் பதித்தவனாம்
தென்னவன் அன்னவனாம் — சதைச்
சேற்றில் விழுந்தவனாம்
அன்னவன் பொற்கட்டியாம் — அவன்
அண்ணா மலைரெட்டியாரம் !

வாசல் நிலவுகளாம் — நய
வஞ்சக வஞ்சியரின்
ஓசை உதடுகளில் — அவன்
ஒத்திகை பார்த்துவந்தான்.
ஆசை அரங்கத்திலே — எழில்
அங்கச் சுரங்கத்திலே
பூசை புரிவதுதான் — பெரும்
புண்ணியம் என்றிருந்தான்.

இவர்...

உவமைக் கவிஞர் சுரதா

யாப்பு முறையறிந்தோன் — அரை
யாப்பெனும் நோய் வழக்கின்
தீர்ப்பில் தளர்ந்துவிட்டான் — உடல்
தேய்ந்து மெலிந்து விட்டான்.
காப்புக் கவியரசன் — நெடுங்
காலம் உயிர் வாழும்
வாய்ப்பை இழந்து விட்டான் — பிணி
வந்து மடிந்து விட்டான் !

அள்ளும் அழகுடையோன் — அவன்
அங்கம் அழிந்திடினும்
தெள்ளு தமிழ்க்குதவும் — அவன்
சிந்துகள் வாழ்ந்திருக்கும்!
கொள்ளி அணைவதுண்டு — நிறம்
கொண்ட மயிலிறகின்
புள்ளி அழிவதுண்டோ — குளிர்
பூம்புனல் வெள்ளத்தினால்.

மண்ணில் நெடுங்காலம் — அந்த
மாகவி வாழ்ந்திருந்தால்
பண்ணைப் பயிர் போலே — சந்தப்
பாடல் வளர்த்திருப்பான் !
கண்ணுக் கிளியகவி — இன்பக்
காவியம் தந்திருப்பான் !
வண்ணக் குருத்தோலை — கத்தி
வாய்ப்பட்டழிந்ததுவே !

கழுகு மலை வளத்தைக் — கதிர்
காட்டும் தினைப்புனத்தை
ஒழுகும் அருவியினை — எழில்
ஓவியக் காட்சியினைப்
பழகும் தமிழ்மொழியில் — அவன்
பாடி இருப்பது போல்
அழகு நயத்தோடு — பிறர்
ஆக்கல் எளிதல்லவே !

ப தி ப் பு ரை

தோன்றும்பொழுதே மணம் வீசுகின்ற துளசி இலை போலும் மலரும்போதே நறுமணம் பரப்பும் முல்லையைப் போலும் இளமையிலேயே கவிபாடும் திறனை இயல்பாகப் பெற்றவர் கவிஞர் சென்னிகுளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார்.

ஏறத்தாழ பதினாறு வயதில் தொடங்கி முப்பது வயதுக்குள் எண்ணற்ற நறுங் கவிகளை எளிதில் பாடிய வல்லவராக வாழ்ந்த வரலாறு அண்ணாமலை ரெட்டியாருடையது.

நட்புக்கும் நல்லுதவிக்கும் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்தார் அவர். அவரது கவியுள்ளமோ, கட்டுப்படாத கட்டாறுபோல் பொங்கிப் புரண்டு பல்வேறு சாதனைகளைத் தமிழுக்குத் தந்தது.

பழைமையில் புதுமையும் இளமையும் மிடுக்குமாக அவரது கவிதைகள் எங்கெங்கும் எதிரொலித்தன. அவர் பாடியவற்றுக்கும் கணக்கில்லை; பாட்டின் சிறப்புக்கும் அளவில்லை. அவர் மறைந்து ஒரு நூற்றாண்டு ஆகும் இக் காலக் கட்டத்தில் தேடக் கிடைத்தவை, 416 பாடல்களே! நுணுக்கத் திறன் மிக்க அவர் பாடல்களை அணுகி ஆராய்ந்து பொருள்காண அஞ்சினர் அனைவரும். ஆர்வமற்றோர் பலர். ஆர்வாரமே செய்யும் பலர் அண்ணாமலையின் ஆழ்கடலுக்குள் அடிவைக்கவும் முனைந்தார் இலர்.

அறிவறிந்த நாள் முதலாய் கவிஞர் அண்ணாமலையின் பாடல்களில் தோய்ந்து, ஆய்ந்து, உள்ளம் நிறைந்து ஊக்கம் கொண்டார் ஒருவர். அவரும் அண்ணாமலை ஒத்த பிறவிக் கவிஞர். ஆனால் தமிழ்க் கருவூலங்களை முயன்று முயன்று முறையாகக் கற்றுத் தேறிய முயற்சியாளர்; சிறந்த பயிற்சியாளர். அவர்தாம் அரங்க சீனிவாசனார். இவர்தம் பாடும் ஆற்றலின் பயிற்சியும் முயற்சியும் வளர்ச்சியும் உயர்ச்சியும் கண்டு வியப்போர், 'நம் காலக் கம்பர்' என்று, இவரைப் பாராட்டுகின்றனர்.

நாற்பதாண்டுகளில் அண்ணாமலை பற்றிய அனைத்தும் தேடும் பணியில் ஈடுபடலானார். பல்வேறு முயற்சிகளில் முனைந்து செயல்படலானார். அதன் பயனாக, காவடிச்சிந்து திருத்தம் பெற்றது. கவிஞரின் வரலாறு திரட்டப்பட்டது. காவடிச் சிந்துப் பாடல்கள் உரை விளக்கம் பெற்றன. அதன்திரட்டு, 'காவடிச் சிந்தும் கவிஞன் வரலாறும்' என்று நூல் வடிவம் (1984) பெற்றது. அதில் அண்ணாமலைக் கவிராயரின் திருவுருவம் தேடிச் சேர்க்கப் பெற்றது.

கவியரசர் அண்ணாமலையின் புகழ்பெற்ற காவடிச் சிந்து, உரையுடனும் கவிஞர் வரலாற்றுடனும் என் வாயிலாகச் சேகர்பதிப்பகம் வெளியிட்டது. இப்பொழுது அண்ணாமலையாரின் 416 பாடல்களின் தொகுப்பு நூல் உரை விளக்கத்துடன் எனது திருக்குறள் பதிப்பகம் வெளியிடுகிறது.

பக்கம் 59இல் 1 பாடலும், 382— 383 பக்கங்களில் 7 பாடல்களும் உரை விளக்கம் பெற இயலாமலே உள்ளன. இந்த அரிய வாய்ப்பை எனக்கு அன்புடன்

விரும்பி யளித்த அருட்கவி அரங்க. சீனிவாசன் அவர்களுக்கு வணங்கி நன்றி கூறிக் கொள்கிறேன். இப்பணியைப் பெரும் பேறாகக் கருதி மகிழ்கின்றேன்.

அருட்கவி அரங்க. சீனிவாசனார் புலமையறிந்து அவருக்குப் பேருதவி புரிந்து வருகிறார், கொடைவள்ளல் அருட்செல்வர் நா. மகாலிங்கம் அவர்கள். தமிழ் மொழிக்குப் புதுமையும் பெருமையும் சேர்த்திட அரிய தொண்டுகள் பல ஆற்றிவரும் அப் பெருமகனார்க்கு எனது நிலையச் சார்பாக நன்றி கூறிப் போற்றி வணங்குகிறேன்.

என் வாழ்வில் பல்லாண்டுகளாய் வழிகாட்டித் துணையாயிருந்து நெறிப்படுத்தி வருகிறார் திருமழிசை தி. சா. சம்பந்தம் செங்குந்தர் அவர்கள். திருவோங்கும் நிறை பண்பாளராக விளங்கும் அப் பெரியார்க்கு என்றும் மறவா நன்றியுடையேன்.

இந் நூல் உருவாக ஆதரவளித்து ஊக்கப்படுத்திய ரெட்டிநலச் சங்கத்தார்க்கும் முன்னாள் நீதிபதி மாண்புமிகு என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார், கடலூர் தொழிலதிபர் உயர்திரு K.T.R. லட்சுமி நாராயண ரெட்டியார் ஆகியோர்க்கும் என்றும் நன்றியுடையேன்.

சென்னை 'சாண்கோ' நிறுவனர், அமரர் சந்தானம் அவர்களால் மலர்ந்த அறக் கட்டளையின் சார்பில், அவர்தம் திருத்தேவியார் தேவகி அம்மையாரும் அம்மையாரின் தம்பி திரு. உபேந்திரன் அவர்களும் செய்த உதவிக்கு நாங்கள் நெஞ்சார்ந்த நன்றியுடையோம்.

கல்வித்தந்தை எனப் போற்றப் பெறும் கொடைவள்ளல் கோவில்பட்டி கே. ராமசாமி ரெட்டியார்

அவர்கள், சென்னி குளத்தில் அண்ணாமலை ரெட்டியார் நினைவு மண்டபம் ஒன்று, பெரும் பொருட் செலவில் அமைத்துள்ளார்கள். இதனால் அவரும் வரலாற்றில் வாழும் பேறு பெற்றுள்ளார். அவர்களையும் போற்றி வணங்குகிறேன்.

அண்ணாமலையாரின் உறவினர் கோவில்பட்டி வழக்கறிஞர் எஸ். ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்களுக்கும் நன்றி.

நாட்டுக்குத் தேவையான நல்ல நூல்களையே வெளியிடவேண்டும் என்ற என் விருப்பத்துக்கும் முயற்சிக்கும் துணையான நண்பர்களில் இருவரை இங்கே குறிப்பிடுவது தகும். மறைந்த பேராசிரியர், இதழியல் அறிஞர் மா. ரா. இளங்கோவன்; குடந்தை அரசினர் கலைக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் தஞ்சை மது. ச. விமலானந்தம் அவர்கள். என் நெஞ்சில் நிறைந்து விளங்கும் இவ் விருவரையும் நன்றியுடன் நினைத்து மகிழ்கின்றேன்.

இந்நூல் நன்கு உருவாகத் துணை நின்றவர்களான பெ. பன்னீர் செல்வம், கவிஞர் வரத. கோவிந்தராசன் ஆகியோர்க்கும் நன்றியுடையேன். ஓவியர் 'ஐக்கு' கவிஞர் அமுதோன், நன்கு அச்சிட்டளித்த அமுதன் அச்சகத்தார் முதலான தொழிற்பிரிவினர் அனைவர்க்கும் அன்பும் நன்றியும் உரியன.

டாக்டர் வா. செ. குழந்தைசாமி (கவிஞர் குலோத் துங்கன்) அவர்கள், சிறந்த தமிழ்க் கவிஞர். அறிவியல் அறிஞர்; 'காலவோட்டத்தோடு தமிழ் மொழியும் பின் தங்காமல் விரைந்து முன்னேறி உலகில் முதலிடம் பெற்றிட வேண்டும்' என்னும் பேரார்வமுடையவர்.

அதற்காகப் பல்லாண்டுகளாகத் தமிழ் எழுத்துச் சீர்மை பற்றி அயராது ஆய்ந்து உழைத்து வருகிறார். தமிழ்க் கவிஞர், ஒருவர் அண்ணா பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர் பதவி ஏற்று அருந் தொண்டாற்றி வருகிறார் என்பதே ஒரு புதுமை. அதனால் இக் கவிதை நூலுக்கு அவரிடம் அணிந்துரை பெறுதல் பொருந்தும் என விரும்பினேன். என் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து அணிந்துரை வழங்கியுள்ள அவர்கட்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியுடையேன்.

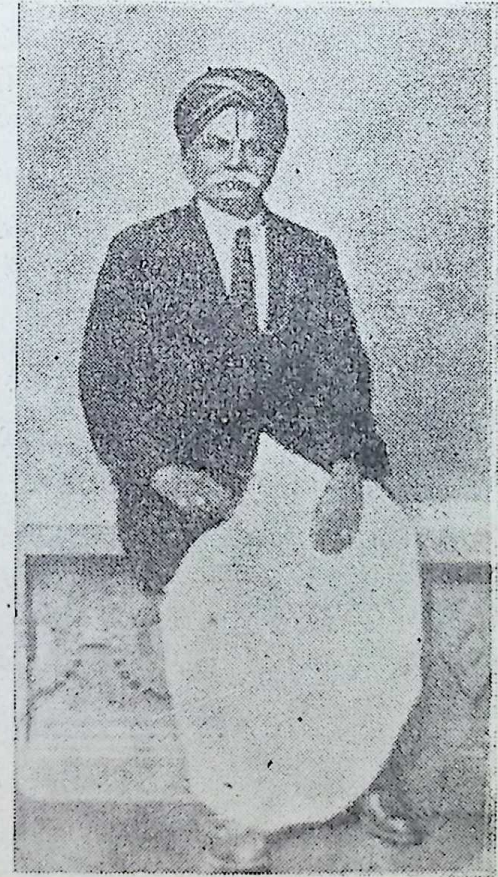
உவமைக் கவிஞர் சுரதா அவர்கள் முப்பதாண்டு கட்டு முன்னர், அண்ணாமலை ரெட்டியார் அவர்களைப் பற்றி எழுதிய கவிதைகள் பலராலும் போற்றப் பெற்றதாகும். அக் கவிதைகளை இந் நூலில் இணைத்துக் கொள்ள இசைவளித்த கவிஞர் அவர்கட்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்,

நல்ல தமிழ் விரும்பி நாளும் வளர்த்து வரும் கல்வியாளர்முன், இலக்கியச் சோலையாகிய இச் சிறந்த நூலைப் படைத்து வணங்குகிறேன். கல்வியுலகம் வரவேற்று ஆதரவு காட்டும் என்று நம்புகிறேன்.

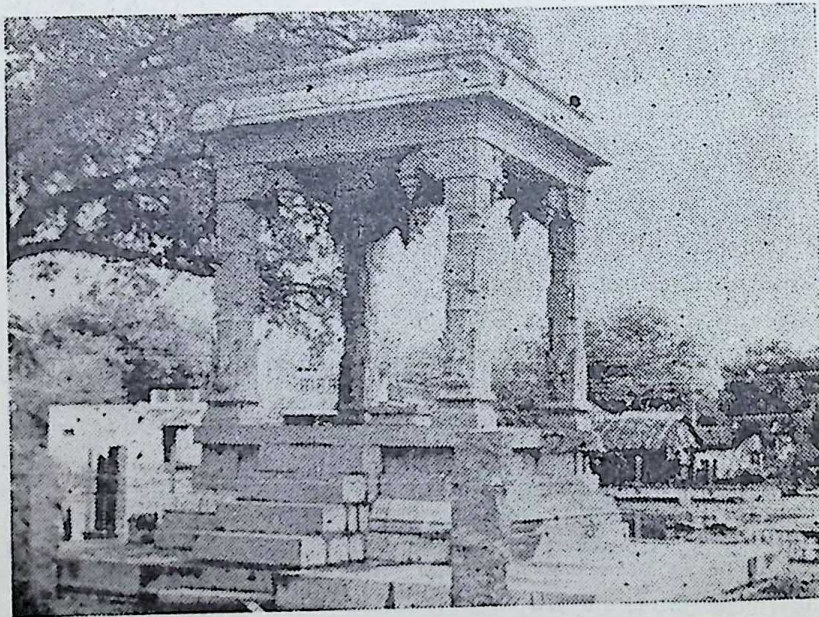
அன்பன்

வெள்ளையாரம்பட்டு சுந்தரம்
திருக்குறள் பதிப்பகம்

காணிக் கை

சித்தர் நூல் ஆராய்ச்சி புலவர்
இ. ராம. குருசாமிக் கோனார் அவர்கள்
மதுரை

கவிஞர் அண்ணாமலை ரெட்டியார்
நினைவு மண்டபம்
சென்னிகுளம்
(கரிவலம் வந்த நல்லூர் பக்கம்)

சென்னிகுளத்தில், அண்ணாமலைக் கவிராயருக்கு மண்டபம் அமைத்த அருளாளர்

கொடை வள்ளல் கல்வித் தந்தை கோவில்பட்டி K. இராமசாமி அவர்கள்

சென்னை, 1875. பதிப்பு: 1875. பதிப்பு: 1875. பதிப்பு: 1875.

சென்னை, 1875. பதிப்பு: 1875. பதிப்பு: 1875. பதிப்பு: 1875.

ஆ ராய்ச்சி முன்னுரை

புத்தெழுச்சி!

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு, பல மறுமலர்ச்சிகளைக் கண்டது. சான்றோர் பலர் தோன்றிச் சமூகத்திலும் சமயங்களிலும் புதுக் கருத்துக்களை மலர்வித்தனர்.

இராசாராம் மோகன்ராய், தயானந்தர், இராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர் ஆகியோர் அச் சான்றோரில் தலை சிறந்தவர் ஆவர்.

பழமையில் புதுமை!

புலமை மிடுக்கால் வளராமல் தேங்கிப் போயிருந்த தமிழ் மொழியும் புதுவளம் — புது வருவாய் — பெற்றது

யமகம், திரிபு முதலிய ஆணி விலங்கிடப்பட்டு, மன்னர் மாளிகையில் சிறைப்பட்டுச், கறைப்பட்டு, மறைபட்டுக் கொண்டிருந்த தமிழ், பையப்பைய விடுதலை பெற்று வெளியே தலைகாட்டத் தொடங்கியது.

வள்ளலார், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், வேதநாயகம் பிள்ளை முதலியோர் தமிழ் விடுதலைக்கு வித்திட்டவர் ஆவர்.

பழைய மரபுப்படியே பாக்களை எளிமையாக்கிக் கல்லார்க்கும் கற்றார்க்கும் பொதுவாக்கினார் வள்ளலார்.

கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், சமூகப் புரட்சியை மையமாக்கித் தமிழுக்கு இசை யரியணை நல்கினார்.

வேதநாயகம் பிள்ளை தமிழ் உரைநடை வகுத்து, நாவல் என்ற புத்திலக்கிய வகையை அறிமுகப்படுத்தினார்.

கா—அ 3

தமிழ் வளம்!

பண்டைய இலக்கியச் செல்வங்கள் கரையானுக்கு இரையாகாமல் காத்தளித்த உ.வே. சாமிநாதைய்யர், உரைநடைக்கு மேலும் எளிமையும் செழுமையும் கவர்ச்சியும் தந்து முழுமையாக்கினார்.

இச் சான்றோர்களின் பணிகளால் தமிழ் பெரிதளவு பொலிவும் வலிவும் பெற்றாலும், கற்றார் கல்லார் ஆகிய அனைவரது நாவினிலும் புதந்து புறப்படும் வாய்ப்பினை முழுமையாகப் பெறவில்லை.

நாவேருழவர்!

அந்தப் புதுவாழ்வினைத் தமிழுக்குத் தந்த பெருமையை முழுவதுமாகப் பெற்றார் ஓர் இளைஞர். ஆம்! இருபது அகவைக்குள்ளேயே, பேரருளாளர் பலர் சாதிக்க இயலாத சாதனை செய்து, சாவாப் புகழ் பெற்றார் அந்த இளைஞர்.

கடந்த காலத்தின் மிடுக்கான தமிழை அவர் கைவிடவில்லை. அதையே உரமாக்கிக் கொண்டு, நிகழ்கால மாந்தரின் நெஞ்ச வயலிலே, புதுமை விதைத்து, வருங் காலத்துக்கு நல்விளைவு தரும் நாவேருழவராக மலர்ந்தார் அந்த இளைஞர்.

வாய்ப்பற்ற நிலை

சென்ற நூற்றாண்டில் விஞ்ஞானம், இன்றுள்ள அளவு வளரவில்லை. இன்று வானொலி, தொலைக்காட்சி, இசை நாடா, திரைப்படம் முதலிய பல (ஒலிபரப்பு) சாதனங்கள் மூலை முடுக்கெல்லாம் பரவியுள்ளன.

ஒரு பாடலை ஒருவர் பாடினால், அது, அதே சமயம் உலகம் எங்கும் பரவ இன்று வாய்ப்புள்ளது.

குமரியில் ஒலிக்கும் குரல், அதே கணத்தில் இமயத்தில் எதிரொலிக்கின்றது. ஏன்? தொலை தூர நாடுகளில் உள்ளார்க்கும் செவிவிருந்து ஆகின்றது.

“அமெரிக் காவில் ஆஎன் பார்கள் அதே போதிலே ஆசி யாவில் நமது வீட்டில் கேட்கும் காதிலே”

“சென்னை நகரில் பாடும் பாட்டு திருச்சியில் பாடும் தில்லி நகரில் பேசும் பேச்சு சேலத்துக்கு ஓடும்”

இந்தக் குழந்தைப் பாட்டு, வேடிக்கை அல்ல. வீஞ்ஞான உண்மையை விளக்குகின்றது.

இன்று திரைப் படங்களிலோ வானொலியிலோ இசைக்கும் பாடல், தொலை தூரங்களிலுள்ள மக்கள் வாயை அசையச் செய்கின்றது.

சென்ற நூற்றாண்டில் கிராமபோன் பெட்டிகூடக் கண்டு பிடிக்கப்படவில்லை. பாட்டைப் பதிவு செய்து, வேண்டும்போது கேட்கலாம் என்று கனவுகூடக் கண்டிருக்க இயலாது.

எங்கெங்கும் சிந்து முழக்கம்

இந்த நிலையில், உலகம் அறிந்து கொள்ள இயலாத— தேவையில்லாத — சூழ்நிலையில் எங்கோ ஒரு சிற்றூரில் ஒரு புதிய குரல் ஒலித்தது; அதிசயமாக அக் குரல் தமிழகத்து மூலை முடுக்கெல்லாம் எதிரொலித்தது; கடல் கடந்தும் மக்கள் நாவில் நடனம் செய்தது; பாடியவர், கேட்டவர் அவைவரையும் சும்மாளம் போட வைத்தது.

நினைத்துக்கூடப் பார்க்க இயலாத இந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்திய அந்த இளைஞரின் பெயர் அண்ணாமலை.

தவம் செய்த தலம்

இளவரசர் போன்ற மிடுக்கான அழகிய தோற்றம் கொண்ட அவர், அவதாரம் செய்யத் தவம் செய்த ஊர் சென்னிஞளம்.

தேசப் படத்தைப் பார்த்து அந்த ஊரைத் தெரிந்து கொள்ள இயலாது. எந்த வரலாற்றிலும் அந்த ஊர் இடம் பெற்றதில்லை.

புலவர், புரவலர் தோன்றுவதால், சில ஊர்கள் புகழ் பெறுவது உண்டு. அத்தகையோர் யாரும் அந்த ஊரில் தோன்றியதே இல்லை — ஏன்?

சாதாரணமான எழுத்தறிவு பெற்றவர்கூட அவ் வூரில் வாழ்ந்ததாக அறியக் கூடவில்லை. உழவுத் தொழில் அன்றி வேறு தொழில் அறியாத அச்சிற்றூரின் பேரிலே குளம் உண்டு. ஊரிலே குளம் இல்லை.

நீர் வளமோ நிலவளமோ போக்குவரத்து வசதியோ பெற்றிராத அச்சிற்றூரின் பெயர், தமிழகமெங்கும் (கடல் கடந்துங்கூட) அனைவரது நாவிலும் இடம் பெறலாயிற்று.

பாடல் பெற்ற பதி

“தென்னுதமி முக்கு உதவு சீலன்
துதி செப்பும் அண்ணாமலை”

“சென்னிஞள நகர் வாசன் தமிழ் தேறும்
அண்ணாமலை தாசன்”

“பொன்உலவு சென்னிஞள நன்னகர் அண்ணாமலை”

“அண்ணாமலைக் கவிராசன்”

“சென்னிமாநகர் அண்ணாமலைக் கவிஞன்”
“சென்னி மாநகர் வாசன் துதிசெய்
அண்ணாமலை தாசன்”
“நேமமாய்ப் பணி அண்ணாமலை”
“நம்பும் அண்ணாமலை தாசன்”
“பூமி மெச்சிடும் அண்ணாமலை”
“செந்தமிழ் அண்ணாமலை”
“சென்னிமாநகர் வாழும் அண்ணாமலை”
“அன்பர் நேசன் அண்ணாமலைக் கவிராசன்”
“சென்னிகுளம் மேவிய வாசன் துதி
செய்திடும் அண்ணாமலை தாசன்”

என்பன மக்கள் நாவில் நடனமாடிய இசைச் சொற்
றொடர்கள்.

பாலை வனத்தில் பொங்கிப் புறப்பட்ட பைஞ்சுனை
நீருற்று, பக்க மெங்கும் பசுமை பெறச் செய்தது போல்
அண்ணாமலையின் வாயிலிருந்து புறப்பட்ட சிந்துப் பாடல்
கள், தமிழகமெங்கும் புதுமை பெறச் செய்தன.

பாரதிக்கு பாதை காட்டியவர்

தேசிய மகாகவி பாரதியாருக்கு அண்ணாமலையின் அமுத
வாக்குத்தான், எளிமையாகப் பாடவேண்டும் என்ற உத்
வேகத்தை ஊட்டியது.

அண்ணாமலையின் காவடிச் சிந்து மெட்டுக்களில் பல
பாடல்களைப் பாடிய பாரதி, தாமே ஒரு காவடிச் சிந்தும்
இயற்றினார். அதனுள், ஒரு பாடற் பகுதி மட்டும் தற்போது
கிடைத்துள்ளது.

இதனால், அண்ணாமலையிடம் பாரதியாருக்கு இருந்த
ஈடுபாட்டை உரைலாம். அந்த ஈடுபாடுதான் அவரைத்
தேசிய மகாகவியாக உயர்த்தியது.

பாட்டுக்கு உரைகள்!

நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம் மதுரையில் நிறுவிய பாண்டித்
துரைத் தேவர், ஒரு காவடிச் சிந்து பாடியுள்ளார். அது
அண்மையில் அச்சாகியுள்ளது.

ஒரு கவிஞரின் ஆற்றலை அறிவதற்கு, “காவடிச் சிந்து
போல உன்னால் பாட இயலுமா?” என்று வினவுவது தமிழ்
நாட்டில் ஒரு மரபாகவே இருந்துள்ளது.

ஒரு புலவரின் புலமையை அறிவதற்கு, அண்ணாமலையின்
செய்யுட்களில் ஒன்றைக் கூறி, உரை விளக்கம் தரும்படி கேட்
பதும் அண்மைக் காலம்வரை நிலவியிருந்த ஒரு வழக்கம்.

தேடிக் கண்ட வரலாறு

இந்த அற்புதக் கவிவரசரின் வரலாறு, தெளிவாக அறியக்
கூடாமல் இருந்தது.

பல்லாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து பாடுபட்டுப் பல ஊர்
களிலும் சென்று திரட்டிய செய்திகளும் பாடல்களும் கொண்டு,
அவர் வரலாற்றை நான் முழுமையாக எழுதினேன். அதைக்
‘காவடிச் சிந்தும் கவிஞன் வரலாறும்’ என்ற தலைப்பில்
சென்னை சேகர் பதிப்பக நண்பர் வெ. சுந்தரம் அவர்கள்
1984 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார்கள்.

அந்த நூலுக்குத் தமிழ் நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித்
துறை, முதற் பரிசு அளித்துப் பாராட்டியது.

திரு உருவத் திருவுலா

பெரும் பெருகுட் செலவும் முயற்சியும் கொண்டு நாங்கள்
அண்ணாமலையின் திருவுருவப் படமும் அந்நூலில் இடம்
பெறச் செய்தோம்.

ஈரகேரளம்புதூரில் உள்ள ஊற்றுமலையரசரின் அரண்
மனையில், பழைய பொருள்களுடன் ஒரு நூற்றாண்டுக் கலாம்

பதுங்கிப் புதையலாக இருந்த அவரது திருவுருவப் படம் பெறுவதற்காக நாங்கள் பட்டபாடு, பஞ்சதான் படுமோ? ஆயினும், 'கவான் மகற் கண்டு துன்பம் மறந்து களிக்கும் தாய் போல்' பட்ட பாட்டிற்குக் கிட்டிய பயன் கண்டு, பேருவகை எய்தினோம்.

சிதறிய முத்துக்கள்

அந் நூலைத் தொடர்ந்து கவியரசரின் பிற செய்யுள்கள் அனைத்தையும் தொடுத்து, ஒரு நூலாக வெளியிட முயன்றேன். அந்தப் பணியை விரைவில் செயல்படுத்துப்படி மாண்புமிகு நீதிபதி என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் ஊக்கி னார்கள். கடலூர் தொழிலதிபர் கே.டி.ஆர். இலட்சுமி நாராயண ரெட்டியார் அவர்களும் ஆர்வம் ஊட்டினார்கள். ரெட்டி மகாஜன சங்க வாயிலாகப் பொருளுதவியும் செய்தார்கள்.

'ஊற்றுமலைத் தனிப்பாடல் திரட்டு' என்ற நூலில் அண்ணாமலையின் செய்யுட்கள் 334 கிடைத்தன.

அந்நூலை 1915ஆம் ஆண்டு மதுரைப் புது மண்டபம் புத்தக ஷாப் இ. ராம. குருசாமிக் கோனார் வெளியிட்டிருந் தார். ஏட்டுப் பிரதிகளிலிருந்த மருத்துவ, தத்துவ நூல்களை மட்டுமே வெளியிடுவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட சித்த புருஷர் அவர். அமரராகிய அவர் நினைவாக, மதுரையில் ஒரு முக்கிய தெரு இன்றும் அவர் பெயரைத் தாங்கிப் பெருமை பெற்றுள்ளது.

'சோமதி அந்தாதி' என்ற நூலில் கிடைத்த 44 பாடல்கள் மட்டும் பெரும்புலவர் அப்பை சங்கரனார் அவர்கள், சிறு குறிப்புடன் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அப் பாடல்கள் தவிர, மேலும் ஒரு பாடல் கிடைத்தது.

ஒருகால் ஆனந்த விகடனில் அண்ணாமலையைப் பற்றி வெளிவந்த ஒரு கட்டுரையில், இரு பாடல்கள் வெளி வந்தன. அவை வீரையந்தாதியைச் செர்ந்தவை. அவற்றுடன் வேறு மூன்று பாடல்கள் செவற்குளம் அமரர் இராமசாமிக் கவிராயர் அவர்கள் உதவினார்கள். அவற்றையும் பாதுகாத்து இந்நூலில் சேர்த்துக் கொண்டேன்.

அண்ணாமலைக் கவிராசர் இயற்றிய வீரைச் சிலேடை வெண்பாவிலிருந்து மூன்று வெண்பாக்கள், கூத்திப்பாறை முத்துகிருஷ்ண ராமாநுஜ மதுர கவியவர்களின் குமாரர் அமரர் எதிராஜ நாவலர் அவர்கள் நினைவிலிருந்து கூறி னார்கள். அவற்றையும் பாதுகாத்து இங்குச் சேர்த்துக் கொண்டேன்.

வீரைச் சிலேடை வெண்பாவில் மேலும் இருபத்தைந்து பாடல்கள் தம்மிடம் இருப்பதாக முதுபேரறிஞர் கு. பக்தவச்சலம் அவர்கள் கூறினார்கள். ஆனால் எக்காரணத் தாலோ பலமுறை முயன்றும் பெற இயலவில்லை. அப் பாடல்கள் கிடைத்திருப்பின், இந் நூல் மேலும் வளம் பெற் றிருக்கும்.

'நற்றாலத் திரிசூட' எனத் தொடங்கும் ஒரு பாடல் முதுபெரும் புலவர் ஒருவர் உதவியதாகும்.

'சுத்தரிக்காய்' எனத் தொடங்கும் பாடல், செவற்குளம் இராமசாமிக் கவிராயர் நினைவிலிருந்து வழங்கியது.

'கட்டாரி சுத்தி' எனத் தொடங்கும் முற்றுப் பெறாத வெண்பாப் பகுதி முதுபெரும் புலவர் ந. சேதுரகுநாதன் அவர்களின் கொடையாகும்.

இப் பாடல்களை உதவிய அருளாளர் அனைவர்க்கும் என் தலையல்லால் கைம்மாறு இலேனே.

உரைகாணும் முயற்சி

இங்கு இடம் பெற்ற பாடல்கள் அனைத்தும் யமகம், திரிபு முதலிய சொல்லணிகளால் ஆனவை. இடையிடையே அரிய சிலேடைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. பொருள் காண்பது மிகமிகக் கடினமாகவே இருந்தது. ஆயினும் அண்ணாமலையின் புலமை நயத்தை அறிமுகப்படுத்தியே தீர வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் உரை காண முனைந்தேன்.

யானை உயரமாக இருப்பினும், அருகில் செல்பவர் ஏறு வதற்கு வாய்ப்பாக அது காலை மடித்துத் தருவது போல், அண்ணாமலையின் பாடல்களை அணுகியபோது, எளிமை யாகத் தம் பொருளை அவை அறிவித்தன.

ஆம்! கடினமான சொல் அமைப்பைச் சந்தி பிரித்து அவ்வயப் படுத்தியபின், மிக எளிமையாகவே இருப்பதனை உணர்ந்து கொண்டேன்.

பல ஆண்டுகளாக இடைவிடாமல் முயன்று, சற்றொப்ப அனைத்துப் பாடல்களுக்கும் உரை கண்டுவிட்டேன். சில பாடல்களுக்கு உரை காணச் சில மாதங்களே ஆயின. ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் உரை கண்டபோது, யான் பெற்ற இன்பம், அமுது கடைந்து அமரர் பெற்ற இன்பத்தினும் விஞ்சியது எனலாம்.

அரிய பாடல்களுக்குப் பொருள் காண்பதற்காகப் பட்ட பாடு, முதலில் துன்ப வேதனையாகத் தோன்றினும், பொருள் கண்ட பின்னர், அதுவே இன்ப வேதனையாகி, உம்பர் நாட்டில் கற்பகக் கா ஓங்கும் நீழலில் இருக்கும் இன்பத்தை இதயத்துக்கு அளித்தது.

இங்கு இடம் பெற்றுள்ள வற்றில் வீரையந்தாதி, வீரைச் சிலேடை வெண்பா, கோமதியந்தாதி ஆகிய வற்றைச் சேர்ந்த பாடல்கள் மட்டுமே பத்திப் பாடல் களாகும்.

சீட்டுக் கவிகள் முழுவதும், இருதயாலய மருதப்பத் தேவருக்கு எழுதப் பட்டனவே! பிற பாடல்கள், பெரும்பாலும் மருதப்பர் மீது பாடிய அகத்திணைப் பாடல்களே யாகும்.

அகத்திணை ஒரு விளக்கம்

அகத்திணைப் பாடல்களைப் பற்றி ஒரு விளக்கத்தைத் தெரிந்து கொள்வது நலம்.

பாட்டுடைத் தலைவன், கிளவித் தலைவன் என இரு தலை வர்கள் அகத்திணைப் பாடல்களில் பெரும்பாலும் இடம் பெறுவர்.

இம் மரபுப்படியே சங்கப் பாடல்களில் பலவும் பிற்காலக் கோவை முதலிய அகத்திணைப் பாடல்களும் உள்ளன.

கிளவித் தலைவனைப் பொருப்பன், சேர்ப்பன் என்ற திணைக்குரிய பெயர்களால் சுட்டலாம். அவனுடைய இயற் பெயரையோ, இன்னான் என்று நினைவூட்டக் கூடிய அடை யாளப் பூ முதலியவற்றையோ குறிப்பிடக் கூடாது.

“மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும்
சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறாஅர்”

என்பது தொல்காப்பிய இலக்கணம்.

அகத்திணைக்குரியதாகவே தோன்றும் நெடுநல்வாடையில், “வேம்புதலை யாத்த நோன்காழ் எஃகம்” என்று தலை வனின் அடையாளப் பூவைக் கூறியதால், அது அவன் பெயரைச் சுட்டியதனை ஒக்கும். ஆதலால், அது புறத்திணை நூலே என்று சான்றோர் கொண்டுள்ளனர்.

பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் குறிப்பிடாமல், கிளவித் தலைவனை மட்டும் குறிப்பிடும் பாடல்களும் அகத்திணையைச் சார்ந்தனவே என்பர். சங்கப் பாடல்களில் சிலவும் அம்பிகாபதிக் கோவையும் இதற்கு எடுத்துக் காட்டு எனலாம்.

அண்ணாமலையின் பாடல்கள் அனைத்திலும்,
பாட்டுடைத் தலைவனே கிளவித் தலைவனாகவும்
உள்ளான்.

ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் வள்ளலாரும் காட்டிய
வழி இது. இடைக்காலப் புலவர்களும், இம்முறையையே
கையாண்டுள்ளனர்.

இருவகைத் தலைவரையும் இணைத்துக் காட்டும் புது
மரபாக அமைந்த இப் பாடல்களையும் அகத்திணைப்பாடல்
களே என்று சான்றோர் ஏற்றுள்ளனர்.

நெடுநல் வாடையில் தோன்றிய புதுமை, அந் நூலை, புறத்
திணை நூலாக்கியது. ஆழ்வார்கள் முதலியோர் அதே
முறையில் செய்த புதுமை, புதுமைக்கும் புதுமையாகி, அகத்
திணைப் பாடல்களிலே இடம் பெறலாயிற்று.

யமகம் — திரிபு

முன்பே கூறியதுபோல் யமகம், திரிபு அணிகளையே
அண்ணாமலையார் பாடல்கள் பெருப்பாலும் கொண்டிருப்
பதால், யமகம் திரிபு ஆகியவற்றின் இயல்பினை ஓரளவு
தெரிந்து கொள்வது நலம்.

மொழியின் அழகுக்கு மெருகிடுவன அணிகள்.

அலங்காரம் என்றும் அணிகளைக் கூறுவர்.

அந்த அணிகள் சொல் அணி, பொருள் அணி என இரு
வகைப்படும்.

“அகரம் முதல எழுத்தெல்லாம். ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு”

என்ற குறளில் பயின்றுள்ள உவமைஅணி, சொல்லை நோக்
காமல், அக் குறளின் பொருளுக்கே அழகு சேர்ப்பதால், அது
பொருளணி எனப்படும்.

பொருளை நோக்காமல், சொல்லுக்கு மட்டும் அழகூட்
டுவன சொல்லணிகள். அவை மடக்கு, திரிபு, சிலேடை,
சித்திரம் எனப் பல வகைப்படும்.

சொல்லணிகளுள் அண்ணாமலைக் கவியரசர் மிகுதியாகக்
கையாண்டமை மடக்கு, திரிபு அணிகளே. சிலேடை அணி ஆங்
காங்கே தலைகாட்டுவதுண்டு.

மடக்கு இலக்கணம்

‘எழுத்தின் கூட்டம் இடைபிறிது இன்றியும்
பெயர்த்தும் வேறு பொருள்தரின் மடக்கே’

என்பது மடக்கின் பழைய இலக்கணம்.

“எழுத்தினது தொகுதியானது, நடுவே வேறு எழுத்தோ
சொல்லோ பெறாமலேயே, மீண்டும் வேறு பொருள் தருவது
மடக்கு” என்பது இந்தச் சூத்திரத்தின் உட்பொருள்.

‘ஒத்த எழுத்தின் பொருள்வேறு ஆக

வைத்து மொழி மடக்கின் அஃது மடக்கு எனப்படுமே’

என்று வேறு ஒரு வகையாகவும் இலக்கணம் கூறப்படும்.

எழுத்துக்கள் சிலவோ பலவோ சேர்ந்த தொகுதியானது,
மீண்டும் மீண்டும் வந்து பிரியாமலும் பிரிந்தும் வேறுவேறு
பொருள் தருமாயின், அது மடக்கு என்னும் அணியாகும்
என்பது இச் சூத்திரத்தின் பொருள்.

“எழுத்தடி மொழியிடை யிட்டும் இடாமலும்
மாறிமற் றொருபொருள் வந்து வினைவது
மடக்காம் எனப் பெயர் வைக்கப் படுமே’

என்பது ‘முத்துவீரியம்’ காட்டும் மடக்கின் இலக்கணம்.

‘குறித்துரை எழுத்தின் கூட்டம் முதல் மொழி
மறித்தும் ஓர் பொருள்தர மடக்குதல் மடக்கே.

அதுவே,

தொடர்பிடை விடாதும் தொடர்பிடை விட்டும்
அடைவினில் இருமையும் அமைவன ஆகியும்
நடைபெறும் முப்பாற்று என நவின் றனரே'

என்பது மாறன் அலங்காரம் காட்டும் மடக்கணி இலக்கணம்.

எடுத்துக் காட்டு

அந் தரங்கம் = உள் மனம்

அந் தரங்கம் = (அம்+தரங்கம்) அழகிய நீரலை

அந் தரங்கம் = (அந்த+ரங்கம்) அந்த அரங்கம்

அந் தரங்கம் = (அந்தரம்+கம்) ஆகாயமும் மேகமும்

இங்கு அந்தரங்கம் என்ற எழுத்தின் கூட்டம் நான்கு முறை. மடக்கி (திரும்பவும்) வந்து, ஒரே பொருள் தாராமல், வேறு வேறு பொருள் தருவதைக் காணலாம். அவற்றுள் முதலிலுள்ள அந் தரங்கம் என்பது பிரியாமலே ஒரு சொல்லாக நின்று பொருள் பட்டது. மற்றையவை பிரிந்து நின்று வேறு பொருள் தந்தன.

திரிபு

மடக்கணியில் எழுத்தின் கூட்டம் வேறு படாமல் வர வேண்டும் என்பது விதி.

முதல் எழுத்து ஒன்று மட்டும் வேறுபட்டு, பிற எழுத்துக்கள் மாறாமல் வருவது திரிபு என்னும் அணியாகும்.

இந்தச் சிறிய வேறுபாடு தவிர, வேறு வேறுபாடு இல்லாமையால், மடக்குக்கு இலக்கணம் வகுத்த இலக்கண நூலார், திரிபுக்கு இலக்கணம் தனியாகக் கூறவில்லை.

எடுத்துக்காட்டு

பன்னகம்

= பாம்பு

பொன்னகம்

= (பொன் + நகம்) — பொன்மலை

தன்னகம்

= (தன் + அகம்) — தனது மனம்

என்னகம்

= (என் + அகம்) — எனது வீடு

இந்தச் சொற் கூட்டங்களில் முதல் எழுத்து மட்டும் மாறியுள்ளமை காணலாம்.

பன்னகம் என்பது பிரியாமலே நின்று பாம்பு எனப்போருள் பட்டது. மற்றையவை பிரிந்து நின்றே வேறு வேறு பொருள் தந்தன.

இங்கு மடக்கு, திரிபு அணிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள் நான்கு நான்காகத் தரப்பட்டுள்ளமையால், அவை நான்கு முறைதான் மடக்கி வரவேண்டும் என்பது பொருள் அல்ல.

அவை இரு முறை மும் முறையும் மடக்கி வரலாம்.

அகரமும் ஐகாரமும்

பொதுவாக அனைத்துச் செய்யுள்களிலும், சிறப்பாக மடக்கு, திரிபு அணியமைந்த செய்யுள்களில், அகரம் ஐகாரமாகவும் ஐகாரம் அகரமாகவும் மாறி வருவதுண்டு. அவ்வாறு வருவதை எதுகை நோக்கி வந்தது என்பர்.

அயில் — ஐயில்

பயப்படு — பையப்படு

அயல் — ஐயல்

இவை அகரம் ஐகாரமானதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

மையல் — மயல்

பையல் — பயல்

இவை ஐகாரம் அகரமானதுக்கு எடுத்துக்காட்டு.

யமகம் திரிபுப் பாடல்களில் நகரமும் னகரமும் தம்முள் வேறு பாடின்றி வரும்.

விநயம் — வினயம்

நயம் — னயம்

தநயன் — தனயன்

நைச்சார் — னைச்சார்

இவை நகர, னகர வேறுபாடு இன்மைக்கு எடுத்துக் காட்டு.

வினயம் — வினையம்

னயம் — னையம்

சமயம் — சமையம்

என்பனமெய்யோடு கூடிய அகரம், மெய்யோடு கூடிய ஐகாரம் ஆவதற்கு எடுத்துக் காட்டு.

இந் நூலில் இடம் பெற்றுள்ள 'கணைச்சாரீர' எனத் தொடங்கும் பாடலில் இந்த விதி யமைந்துள்ளமை காணலாம்.

இவற்றுள் நகரத்துக்கு னகரம் போலியாக வருவது பெரும் பான்மை வழக்கேயாகும். அநிபாயம் — அனியாயம், புனிதம், புனிதம், ஞாநம் — ஞானம் என்பன எடுத்துக் காட்டுக்கள்.

கருவி நூல்கள்

அரசுப் பள்ளிகளோ, கல்லூரிகளோ இல்லாத காலம். திண்ணைப் பள்ளியில் மணலில் எழுதி, பனை ஏடுகளைப் படித்து, மாணாக்கர் அறிவுப் பசியைத் தணிப்பர். ஒருவாறு எழுத்தறிவு பெற்ற பின்பு, தக்கார் ஒருவரை அணுகி, அவர்தம் ஆணை வழி நின்று, இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றல் வேண்டும்.

தக்கார் ஆகிய அவ் ஆசிரியர், முறையே ஆத்தி சூடி, கொன்றை வேந்தனில் தொடங்கி, நிகண்டு, நன்னூல், காரிகை முதலிய இலக்கணங்களை அறிமுகப் படுத்திவிட்டு, அந்தாதி, உலா, பிள்ளைத் தமிழ், கலம்பகம், கோவை முதலிய சிறு பிரபந்தங்களை — கருவி நூல்களைக் கற்பிப்பார். இவ்வாறு பாடம் கேட்டவர் பின்னாளில் பெரும் புலவர்களாக மலருவர்.

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் பல நூறு புலமைச் செல்வர்களை இவ்வாறுதான் உருவாக்கினார்.

சிறு பிரபந்தங்கள், கருவி நூல்கள் எனப்படும். தமிழ் மொழியிலுள்ள பல்லாயிரம் அருஞ் சொற்களுக்குப் பொருளும், சந்தி முதலிய இலக்கண விதிகளும் பொருள் கோள் வகைகளும் நடைமுறையில் எளிதாக அறிந்து கொள்ளக் கருவியாக அமைவதால், அவை கருவி நூல்கள் எனப் பெயர் பெற்றன. பேரிலக்கியச் சிகரம் ஏறுவதற்குக் கருவி நூல்கள் படிக்கனாக அமைந்தன.

கருவி நூல்களில் யமகம், திரிபு, சிலேடை என்னும் சொல் லணிகள் அமைந்த நூல்கள் கற்பதற்குக் கடினமானவை. முயன்று கற்பார்க்கு முழுமையான தமிழறிவும் இலக்கண நுட்பமும் கவிச் சுவையும் நன்கு பயப்பன அவைகளே.

தற்காலம் அவசரமான காலம். எதையும் ஆற அமர, நின்று நிதானித்துக் கற்பதற்கு நேரம் இல்லை. நேரம் இருந் தாலும் பொறுமை இல்லை. ஆதலால், யமகம் திரிபு அமைந்த நூல்களை, இரும்புக் கடலை என்று கூறி, ஒதுக்கி விடுகின்றோம். ஒதுக்கிவிடுவது மட்டுமல்ல; அந் நூல்கள் பயனற்றவை என்றும் எள்ளுகின்றோம். இது காலத்தில் நேர்ந்த மாற்றம். யாரை யும் குறை கூறுவதற்கில்லை.

பாகம், எத்தனை பாகம்!

முன்னோர்கள் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தளித்த நுண்கலைகளை, கற்கக் கடினமானவை என்று நாம் புறக் கணித்து விடலாமா? வாய்ப்புள்ளவர் சிலராவது, நம் முன் னோர் பட்ட அரும்பாட்டினை மதித்து, அவர்கள் இயற்றிய அரும் பாட்டினை அறிந்து துய்ப்பது, அவர்களுக்கு நாம் தரும் பெருமையாகும் அன்றோ?

பால் பருகுவதற்கு முயற்சி மிக்க குறைவு. கரும்புச்சாறும் அப்படித்தான், திராட்சைப் பழம் எடுத்து வாயிற்போட்டுக் கொண்டால் போதும். அதுவும் எளிதான செயல்தான். வாழைப் பழம் சீப்பிலிருந்து பிய்த்துத் தோலை உரிக்க வேண்டிய முயற்சி உண்டு. அதுவும் எளிதானதுதான்.

தேங்காய் உண்பதற்கு மிகக் கடினமான முயற்சி தேவை. உயர ஏறிப் பறிக்க வேண்டும். மட்டையை உரிக்க வேண்டும். பின்னர் பக்குவமாக உடைக்க வேண்டும். பக்குவமாக உடைக்காவிட்டால், உள்ளே உள்ள சுவையான நீர் நமக்குக் கிட்டாது. பக்குவமாக உடைத்தால் மட்டும் போதுமா?

அப்படியே உண்ண இயலாது. மெல் ஓட்டை உடைக்க வேண்டும். உடைத்துத் தனியே எடுத்தாலும், மெல்லுவது கடினம். வலுவான பற்களை உடையவரே அதனைச் சுவைத்து உண்ண இயலும்.

தேங்காய் உண்பதில் — அதன் சுவை நுகர்வதில் — இத்தனை இடர்ப்பாடுகள் இருப்பினும், தேங்காயை யாரும் புறக்கணிப்பதில்லை. விரும்பி மிகு விலை தந்து வாங்கி உண்ணத்தானே செய்கின்றனர். பாடு சற்று அதிகமாயினும், பயன் மிக அதிகம். தேங்காயிலுள்ள சத்து வேறு பொருள்களில் கிடைப்பதில்லையன்றோ!

கவிதைகளையும் சஃரீர பாகம், இக்ஷு பாகம், திராட்சா பாகம், கதவி பாகம், நாரிகேர பாகம் (பால், கரும்புச் சாறு, திராட்சைப் பழம், வாழைப்பழம், தேங்காய் போன்றவை) என்று பகுத்துள்ளனர் சான்றோர்.

பால் முதலியவற்றைவிடத் தேங்காயில் பயன் அதிகம் இருப்பதால், அதை மக்கள் விரும்புகின்றனர். மற்ற பாகங்களைவிட நாரிகேர பாகம் அமைந்த கவிகளில் பயன் விஞ்சி யிருப்பதால்தான். அதை முன்னோர் கையாண்டுள்ளனர். யமகம் திரிப்புப் பாடல்கள் நாரிகேர பாகத்தைச் சேர்ந்தவை.

சீச்சீ, இந்தப் பழம் புனிக்கும்!

எத்தனையோ வகையில் நம் பொழுது வீணாகின்றது. சூது, திரைப்படம், அரசியல் வாதம் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டுப் பொன்னான நேரத்தை மண்ணாக்குகின்றோம். நம் உள்ளத் தையும் பிறர் உள்ளத்தையும் புண்ணாக்குகின்றோம். கடினமான பாடல்களில் சிறிது நேரம் கவனம் செலுத்துவதால், நமக்கு இழப்பு ஏதும் இல்லை. மாறாக, தமிழ் அறிவு வளர்கின்றது. சாதாரியமான சொல்லாற்றலும் பெறுகின்றோம்.

யமகம் முதலிய கடினம் என்று ஒதுக்கிப் பேசுகின்ற தற்காலக் கவிஞர் என்பார்களும் தங்கள் பாடல்களில் இப்பன்ற வரை அவற்றைப் பயன்படுத்த முயல்வதைக் காண்கின்றோம். பாதிக்காமல் கண்பார் என்பது, தற்காலக் கவிஞர் வாக்கு. பாதிக்காமல் என்பது, பா-திக்காமல் என்று சிலேடையாகி, வேறு ஒரு பொருளும் அமையப் படுவதை அக் கவிஞர் சிறப்பாகக் கருதுகின்றார்.

தலைப் பாலைத் தலையில் கட்டித் தலைப் பாலைத் தமிழில் கட்டினான் என்பது ஒருவர் பாடிய பாரதியின் புகழ். தலைப்பா என்ற சொல்லானது தலைப்பாகை, தலைமையானபாடல் என இருவகைப் பொருள் தருவது இனிமையாக உள்ளதன்றோ? இதுதானே யமகம்! இதே முறையில் விழிப் புணர்ச்சி, பாமரம், மாதேவா, சம்போகந்தா முதலிய பற்பல தொடர்கள் இன்றைய கவிதைகளில் பயன் படுத்தப் படுவதைக் காண்கின்றோம். இதிலிருந்து நாம் அறிவது, யமகம், திரிபு முதலியன இன்றைய கவிஞராலும் மக்களாலும் விரும்பப் படுகின்றன என்பதே யாகும்.

ஆனால், அதை ஏன் எல்லோரும் ஒருமுகமாக எள்ளுகின்றனர் இது சுவையான வினா! இதற்கு ஒரே விடைதான் உண்டு.

யமகம் முதலியன, மனத்துக்கு இனிமை பயப்பனவே! இயன்றவரை பயன்படுத்துவதும் சிறப்பே! ஆனால் அவற்றை முன்னோர் கையாண்ட முறையில் 'நுட்பமாகக் கையாளும் பயிற்சியும் முயற்சியும் இல்லையே' என்ற மனக் குறைதான், இவ்வாறு அவற்றை எள்ளித் தள்ள வைக்கின்றது என்பதுதான் அந்தவிடை.

மகாவித்துவான் காட்டிய வழி

யமகம் திரிபு நூல்களால் தமிழ் வளர்ந்த அளவு, இன்றைய எளிய கவிதைகளால் தமிழ் வளரவில்லை. மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் தம் மாணாக்கர்களுக்குக் கருவி நூல்களாக அவற்றைத்தாம் போதித்தார். உள்ள நூல்கள் போதா என்று, புதுவதாகப் பல நூல்கள் புனைந்தும் கற்பித்தார். அவரிடம் அந் நூல்களைப் பாடம் கேட்ட பலர் பெரும் புலவராகத் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்துள்ளனர் என்பது மறுக்க இயலாத உண்மை.

மாயூரம் வேத நாயகம் அவர்கள், பிள்ளையவர்களிடம் பாடம் கேட்டவர். அவர் தமிழில் புதின இலக்கியத்தை அறி முகப் படுத்தினார். தியாகராசச் செட்டியாரின் தமிழ்ப் பணியை யாரும் குறைத்து மதிப்பிட இயலாது. வல்லூர்த் தேவராசப்பிள்ளை அவர்கள் பாடிய குசேலோபாக்கியானம் இன்றும் பாடநூல்களில் இடம் பெற்றுப் பாராட்டப் பெறு கின்றது. இவர்கள் அனைவரும் யமகம் திரிபுக் கருவி நூல் களைக் கற்றமையாலேயே தமிழ் நுட்பம் அறிந்து சிறப்புற் றனர் எனலாம்.

அய்யர் பெற்ற ஆற்றல்

தமிழ்க் கருவூலங்களை பறைந்து போகாமல் 'தேடிக் கொணர்ந்து, வகுந்தாக—மருந்தாகத் தந்த தமிழ்த் தாந்தா மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்களின் தமிழ்ப் பணி, காலம் உள்ளவரும் நாம் மறக்கற்பாலதன்று.

இத்தகைய செயற்கருஞ் செயல் செய்யும் ஆற்றல் அவருக்கு எப்படி வந்தது? சங்க நூல்களில் காணப்படும் வழக்கிழந்து போன பல அருஞ்சொற்களின் பொருளை, அவர் எவ்வாறு எளிதாக அறிந்தார்? விளங்காத பல சொற்றொடர்களை அவர் எப்படி விளக்கினார்? இவ் வினாக்களுக்கு ஒரே விடை பிள்ளையவர்களிடம் கற்ற கருவி நூல் பயிற்சியே இத்தகைய பேராற்றலைத் தந்தது என்பதேயாகும்.

முயன்றால் முடியாததும் உளதோ?

இதுகாறும் கூறியவற்றால், யமகம் முதலிய நமக்குக் கற்கக் கடினமானவையே யாயினும், எள்ளத்தக்கன அல்ல; தள்ளக் தக்கன அல்ல. கொள்ளத் தக்கனவே என்பதனை ஒருவாறு உணரலாம்.

யமகம் திரிபுகளைத் தம் கவிகளில் பயன்படுத்திப் பெருமை பெறத் துடிக்கும் தற்காலக் கவிஞர்கள், முறைப்படி முயன்று பண்டைய நூல்களைக் கற்றால் மேல் சிறப்படைவர் என்பதற்குத் தடை உண்டோ?

புதிய சாதனை!

யமகம் திரிபு நூற்பயிற்சி, எளிய நடையைக் கையாள் வதற்குத் தடையாகும் என்பது ஒரு வாதம். இவ் வாதமும் அடிப்படை இல்லாததே!

யமகம், திரிபுப் பாடல்களை அன்றி, வேறு பாடல்களை அறியாதவர் அண்ணாமலை ரெட்டியார். ஐயர் அவர்கள் 'என் சரித்திரத்'தில் இதனைத் தெளிவாக எழுதியுள்ளார்கள். அந்த அண்ணாமலை இயற்றிய 'காவடிச் சிந்து' போல் எளிய தமிழில் அமைந்த நூல், வேறு ஏதாவது இதுகாறும் தோன்றியது உண்டா? தமிழுக்குப் புதுவழி வகுத்த நூல் அது தவிர வேறு உண்டா?

அச்சம் தந்த அருங்கவிகள்

யமகம் திரிபுகளை நாம் வெறுப்பதற்கு — அஞ்சுவதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு அவ் வகையில் அமைந்த பல நூல்களில், பெரும்பாலும் இலக்கணப் புறநடைகள், விகாரங்கள், எதுகை நோக்கிய சந்தி மீறல்கள் ஆகியன மிகுதியாகக் கையாளப் பட்டமையே, அந்தக் காரணம்.

செம்பாகமான நடையைக் கையாளாமல், எப்படியாவது யமகம், திரிபு அமைந்தாற் போதும் என்ற பேராசையால், தகுதியில்லாத கவிஞர் சிலர், — தகுதியிருந்தும் 'எளிமையைக் கையாள்வது சிறப்பன்று' எனக் கருதிய கவிஞர் சிலர் — சில நூல்களை ஆக்கியுள்ளனர். அவையே இந்த நுண்கலையில் நமக்கு வெறுப்பை ஊட்டிவிட்டன.

யமகம், திரிபுகளை வெறுப்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் கூறுவதுண்டு. யமகம் திரிபு கையாளும்போது பெரும்பாலும் சொற் (சாலங்)களுக்கே சிறப்பிடம் தர வேண்டியிருப்பதால், பொருட் செறிவுக்கும் கருதிய கருத்தைக் கூறுவதற்கும் இட மிருப்பதில்லை என்பதே அந்தக் காரணம்.

செம்பாகக் கலை

நம்மாழ்வார், பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார், கம்பன் முதலியோரின் பாடல்கள் இக் கருத்துக்கு மறுப்பாக அமைவதைக் காணலாம்.

இவர்கள் கையாண்ட திரிபுகள் யமகம், செம்பாகமாக — எளிமையாக இருப்பதோடு, கருதிய பொருளை நேரிடையாகக் கூறும் கருவியாகவும் இருப்பதைக் காணலாம்.

“வைகும்பம் சிந்தையினும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு
வைகுந்தம் என்றருளும் வான்”

என்பது நம்மாழ்வார் கையாண்ட யமகம். அகராதி இல்லாமலே இத் தொடர்க்குப் பொருள் காண இயலும்.

யமகம் திரிபு சங்க காலத்திலேயே அரும்பத் தொடங்கி யுள்ளன. “செல்வை ஆயின் செல்வை ஆகுவை” என்பது புறநானூறு காட்டும் யமகம். இராவணன் தனைஅவன் இராவணம் போக்கி என்ற பழைய பாடலின் பகுதி மடக்கணிக்கு அடிப்படை அமைக்கின்றது.

மிறைக் கவிகள்

பின்னர் ஆளுடைய பிள்ளையார் (ஏகபாதம், மாலை மாற்று), அருணகிரியார் (கந்தர் அந்தாதி) முதலியோர் இந்த அணிகளைக் கையாண்டு உள்ளனர். ஆனால் அவை எளிமையுடையன.

அவற்றின் கடுமையைக் கண்ட பேராசிரியர்,

“நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழி போல்வன சில
மிறைக் கவி பாடினார் உளர் என்பதே பற்றி
அல்லாதாரும் அவ்வாறு செய்தல் மரபு அன்று”

என்று (தொல்காப்பிய உரையில்) இப் பாடல்களை இயற்றுவதற்குத் தடையே விதிக்கலானார்.

ஆழ்வார்கள், கம்பர் முதலியோரின் கவிகளை ஆய்ந்தவ ராயின், இவ்வாறு தடை விதிப்பாரா என்பது ஐயத்திற் குரியதே!

அண்ணாமலையின் புரட்சி !

சங்கப் புலவர்களால் தொடங்கப் பட்ட இந்த நுண்ணிய சொல்லணி, பிற்காலத்தில் மறைமொழி போன்ற மிறைக் கவி களாக மாறிக் கற்பாரை அச்சுறுத்திய நிலையை மாற்றி, மீண்டும் தெளிவும் எளிமையும் பொருட் செறிவும் உடையன வாக பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் (அஷ்டப் பிரபந்தம்) அண்ணாமலை ஆகியோரின் வாக்கில் மறுமலர்ச்சி அடைந் துள்ளது.

புறநடைப் போர்வையில் ஒளியாமல், இலக்கண வரம்பு மீறித் தாவும் வெள்ளாடு ஆகாமல், செம்பாகமான நடையில் சிந்தனைச் சுடர்களைச் செழுமையாக்கிக் காட்டி, முழுமையான கவி நயத்தை யமகம் திரிபுகளில் நமக்களித்தமை அண்ணாமலை கவியுலகில் நடத்திய புரட்சி எனலாம்.

மகாலித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை முதல் பல்லாயிரவர் கையாண்டு தோல்வி கண்ட துறையிலே, இயல்பாகவே— எளிதாகவே— வெற்றி கண்ட புதுமையை நம் அண்ணாமலையிடம் காணலாம்.

எளிமைக்குப் பதச்சோறு

அண்ணாமலையின் பாடல்கள் கடினமான சொல்லணிகளைக் கொண்டிருப்பினும் சந்திகளைப் பிரித்து விட்டால் போதும். பொருள் எளிமையாக விளங்கிவிடும்.

சந்தி பிரிப்பதாலும் சொற்பொருள் அறிவதாலும் தமிழறிவு பெருகும் என்பதை அனைவரும் ஒப்புவர்.

ஒரு மொழிக்குச் செல்வமாவது, சொற்களின் பெருக்கமே யாகும். சொற் பெருக்கம் இருந்தால்தான் எப் பொருளாயினும் எளிதாக எடுத்துக் கூற இயலும்.

தனமுந் திரியுந் தரணியும் வேட்டுவிண் டாருவென்று
மனமுந் திரியு முதவப் பெறாத வரைப் புகழ்ந்தே
தினமுந் திரியுநெஞ் சேவிரை மாதவன் சேவடியை
யுனமுந் திரியும் பவக்காடு வைகுந்த முன்னெக்கே.

இது இத் தொகுப்பின் முதற் பாடல். திரிபு என்னும் அணியில் அமைந்தது.

தனமும் (ஸ்)திரியும் தரணியும் வேட்டு
விண் தாரு என்று

மனம் முந்திரியும் உதவப் பெறாதவரைப் புகழ்ந்தே
தினமும் திரியும் நெஞ்சே!

வீரை மாதவன் சேவடியை உ(ன்)ன

முந்து இரியும் பவக்காடு.

வைகுந்தம் உண்டு உனக்கு.

இது அப் பாடலின் சந்தி பிரித்த வடிவம்.

இப் பாடல் சிறு சிறு சொற்றொடர்களாகவும் சிக்கல் இல்லாது பொருள் காணும்படியும் அமைந்துள்ளது.

ஸ்திரி (பெண்), விண் தாரு (கற்பகம்), உன்ன (நினைத்தால்), இரியும் (ஓடும்), பவக்காடு (பாவக்கூட்டம்) எனச் சில சொற்களுக்கு மட்டும் ஓரளவு தெரிந்து கொண்டால் போதும். அச் சொற்களும் அருகி வழங்குகின்ற வழக்கிறந்த சொற்கள் அல்ல.

ஓரளவு இலக்கியப் பயிற்சி யுடையார்க்கும் அறிமுகமான சொற்களே அவை. பொருளும் ஓரளவு ஆற்றொழுக்காகவே அமைந்துள்ளது.

இந் நூல் யாப்பு வகைகள்

அண்ணாமலைக் கவிஞர் பயன்படுத்தியுள்ள யாப்பு வகைகள், கட்டளைக் கலித்துறை, வெண்பா, அறுசீர்விருத்தம் (2 வகை), கட்டளைக் கலிப்பா, எண்சீர் விருத்தம் ஆகிய ஆறு மட்டுமே.

கட்டளைக் கலித்துறை	98
வெண்பா	65
நான்கு காய் ஒரு மா தேமா வாய்பாடு	
அமைந்த அறுசீர் விருத்தம்	185
மாமா காய் மாமா காய் வாய்பாடு	
அமைந்த அறுசீர் விருத்தம்	28
கட்டளைக் கலிப்பா	8
மூன்றுகாய் ஒருமா அமைந்த எண்சீர்	
விருத்தம்	3
மொத்தம்	387

இவற்றுள் மாமா காய் மாமா காய் வாய்பாடு அமைந்த பாடல்கள் முழுவதும், முதலிரண்டு சீர்கள் மடக்காகவோ திரிபாகவோ அமைந்துள்ளமை பெருவியப்புக் குரியதாகும்.

தானத் தானத் தான எனத் தொடங்கும் பாடல் ஒன்று மட்டும் முதல் மூன்று சீர்கள் முற்றுமடக்காக வந்துள்ளன.

ஆரவடஞ் சந்திரனே	(பக். 326)
கந்தரம்ப ணிலங்கரிய	(பக். 327)
மங்களவா னனங்கைபது	(பக். 331)

எனத் தொடங்கும் மூன்று பாடல்களில் முன் இரு சீர்களும் அடுத்த இரு சீர்களாக மீண்டும் மடக்கி வந்து முற்று மடக்காகி உள்ளன.

பூரிக்கும் (பக்.105) எனத் தொடங்கும் பாடலில் முதலடியே இரண்டாவது அடியாகவும் மூன்றாவது அடியே நான்காவது அடியாகவும் மடக்கி வந்து, பொருள் வேறு பயந்தமை பேரற்புதம். இவ்வாறு மடக்கி வருவதை இரண்டடிப் பாடல் மடக்கு என்று இலக்கணம் கூறும்.

அனந்தவனந் தவத்தரு (பக். 383) என்று தொடங்கும் பாடலில் முதல் ஐந்து சீர்கள்வரை யமகம் தொடர்வது செயற்கரிய செயலாகும்.

அருணகிரி நாவில் பழக்கமாகிய அந்தத் திருப்புகழ் முழக்கத்தைப் பாராட்டிய அண்ணாமலை, திருப்புகழ்ச் சந்தத்தில் பாடியதாகத் தெரியவில்லை.

காவடிச் சிந்தில் திருவுற்றிலகு (1), மரகத விகசித (7), பவணக்கிரியதனுள் (8), கந்தம்சேர் (24) ஆகிய நான்கு பாடல்களும் முழுமையான சந்தப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன.

மற்றைய சிந்துப் பாடல்களில் உள்ள முடுகுப் பகுதிகள் அனைத்தும் சந்தத்தைக் காட்டி நம் சிந்தனையை மயக்குகின்றன.

பங்கசமொட் டங்கழியப் (பக். 366)

துவரதரஞ் சித்தரளஞ் (பக். 377) 367

எனத் தொடங்கும் அறு சீர் விருத்தம் இரண்டிலும் ஒவ்வோரடியிலும் முதல் நான்கு சீர்கள் முறையே தந்ததனத், தனதனத் என்ற சந்தக் குழிப்பு அமையப் பாடித் தமது சந்தத் திறமையைக் காட்டியுள்ளார் அண்ணாமலையார். வாதும்பி (பக்.178), நாந்தகம் (பக்.160) நந்தாவான் (பக்.159) எனத் தொடங்கும் வெண்பாக்களின் பின்னிரண்டடிகளும் முறையே தந்ததனத் தந்ததந்த, தந்ததந்த தந்ததந்த, தான தனத் தானதனத் என்ற சந்தக் குழிப்பு மாறாத சந்தமாக அமைந்து, நம் சிந்தையைத் தம் சொந்தம் ஆக்குகின்றன.

வீரை நவந்த கிருஷ்ணர் பிள்ளைத்தமிழ், வீரைத் தல புராணம் ஆகிய நூல்கள் இன்று கிடைத்திருக்குமாயின் அண்ணாமலையின் முழுமையான சந்த வளமையை நாம் அனுபவித்திருக்கலாம்.

சுவை தரும் சொற்றொடர்கள்

திருமால் முதலிய தெய்வங்களை அடிக்கடி சுட்டுவது அண்ணாமலையின் இயல்பு. அத் தெய்வப் பெயர்களை

அழகிய சொற்றொடர்கள் ஆக்கிக் கற்பனையுடன் கலந்து தருகின்றார். அப் பெயர்கள் முழுவதும் தொகுத்துத் தரப் பட்டுள்ளன.

மாலினுக்குச் சர்க்கரை என்று ஆயினான் (திருமால்)	107
ஈற்றயல் தீர்ந்த தளர்வு (தளவு)	179
தகார விசு (தவிசு)	361
இகரம் முன் சேர்மை (இமை)	368
இடையில் அஞ்சும் தீர்ந்த பதுரக விகடம் (படம்)	344

இவை போன்ற கற்குந்தோறும் களிப்பூறும் சுவையான சொற்றொடர்களை இடந்தோறும் பெய்து வைத்துள்ளார் அண்ணாமலை. அவை ஒருவாறு தொகுத்துத் தரப் பட்டுள்ளன.

அண்ணாமலையின் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ள ஆயுதங்கள், இடங்கள், மலைகள், நதிகள், புலவர்கள், பாடல் பெயர்கள், அணிகலன்கள், ஆடைகள், பாத்திரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், மரம் செடிகள், உணவுகள், இராகங்கள், அளவுகள், வள்ளல்கள், தலபுராணச் செய்திகள், பிறமொழிப் பெயர்கள், பழமொழிகள் முதலிய பலவும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

மருதப்பனின் கொடை, வீரம், புலமை ஆகியவை குறித்துப் புதுமுறையில் மதுரச் சொற்களால் வடித்த தொடர்கள், அண்ணாமலையின் நன்றியுணர்வைக் காட்டுவதோடு, நமக்கும் புலமை விருந்தாகின்றன. அவையும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

அண்ணாமலை திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆதலால், அந்த வட்டாரச் சொற்களை மிகுதியாகக் கையாண்டு, பாடல்களுக்குச் சுவை கூட்டியுள்ளார். அவையும் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

இந்தத் தொகுப்புகளில் கண்ணோட்டம் செலுத்துவதே சுவையும் பயனும் உள்ள முயற்சியாக அமையும் எனலாம்.

பதிப்பு முறை

1. முதலில் சந்தி பிரிக்காமல் பாடல் தருதல்
2. சந்தி பிரித்தல்
3. சொற்றொடர்களுக்குப் பொருள் தருதல்
4. அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் தருதல்
5. கொண்டு கூட்டு இருப்பின் தருதல்
அணிகள் இருப்பின் தருதல்
வேறு இன்றியமையாத செய்திகள் இருப்பின் தருதல்
சொல் நயம் காட்டுதல்

பெரும்பாலும் இம்முறையே உரையில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

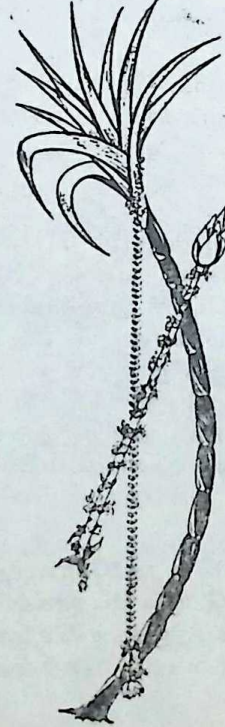
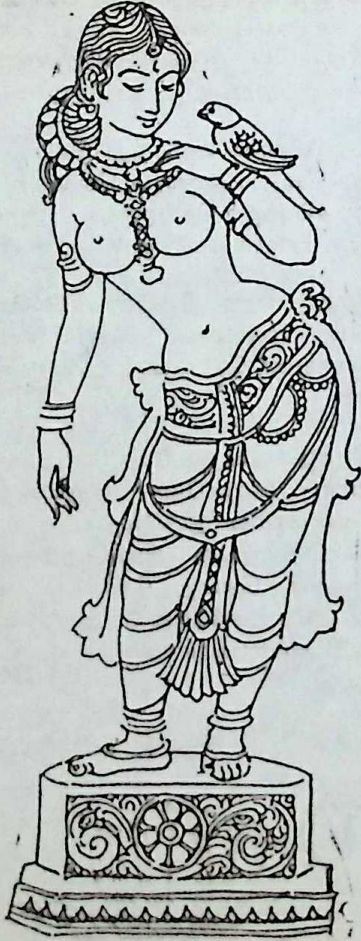
சிலேடை வருமிடங்களில் சற்று விரிவாகவே விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

ஒரு தரம் படித்தவுடனே பாடலின் பொருள் மனத்தில் பதிந்துவிட வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் உரை தரப் பட்டுள்ளமையால், புலவர்க்கே பயன்படும் இலக்கணக் குறிப்புக்கள், ஒப்புமைகள் முதலியன அதிகம் தரப்படவில்லை.

சனங்களம்பல் எனக் தொடங்கும் பாடல் (285) மீண்டும் ஒருமுறை (பக். 339) சிறு பாடவேறுபாட்டுடன் வந்துள்ளது. 'ஊற்றுமலைத் தனிப்பாடல் திரட்' டில் அவ்வாறு வந்துள்ளமையால், இந் நூலிலும் இருமுறை இடம் பெற்றுள்ளது.

நிறைவாக

இந்நூலை வெளியிடுவதற்கு முன்வந்து உற்சாகமுட்டியவர்தான் உழுவல் அன்பர் வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம் அவர்கள். முன்பு சேகர் பதிப்பகம் வாயிலாக, காவடிச் சித்தும் கவிஞன் வரலாறும் நூல் அழகாக வெளிவந்தார். சேகர் பதிப்பகத்தின்

காவடிச் சிந்து பாடிய கவிஞன் வரலாற்றுச் சுருக்கம்*

தமிழ் முனிவன் குடிகொண்ட
தண்பொதிய மால்வரையும்
பெருகி வளம் கொழிக்கின்ற
பொருதை எனும் பெருநதியும்
திருகாமல் வளம் சுரக்கம்
தென்பாண்டிச் சீமையிலே
எல்லையிலாப் புகழ் கொண்ட
நெல்லைமா வட்டத்தில்
சீர்கொண்டு திகழுவது
சென்னிகுளப் பொன்னகரம்.

அது வளமற்ற — வறண்ட கரிசல்மண் பூமி.
சென்னிகுளம் என்ற பேரிலே குளம் உண்டு;
ஊரிலே குளம் இல்லை.

போக்குவரவு வசதியும் பெறாத அந்தச்
சிற்றூரின் பெயர், திடீரென்று குமரி முதல் வேங்க
கடம் வரை பரவியது.

‘பொன்னுலவு சென்னிகுளம்’ என்று வா
யாரப் பாடாத நாவில்லை; நாடில்லை; நகரில்லை.
அதற்குக் காரணம் யாது?

புகழ்ப் பயிர்

மலரினும் மெல்லிய வானிப்பான மாநிறப்
பொன்னுடல்! நெடும் புகழை எட்டிப் பிடிக்க நீண்ட
னவோ என வியக்கும் நெடிய திருக் கரங்கள்!

முருகன் திருநாமம் முழுவதும் எழுத இடம்
போதும் என்னும்படி விரிந்து பரந்த
வியன்மார்பு!

அறிவின் விரிவுக்கு அடையாளமாகிய அகன்ற
திருநெற்றி!

கண்டாரை வசப்படுத்திக் கொண்டாடச்
செய்யும் தண்டாமரை விழிகள்!

சீரின் அலை பரவும்படி நீரின் அலைபோலச்
சுருண்டு அடர்ந்த சுந்தரம் மிகுந்த குழல்!

புகழ் ஒளிக்குப் போட்டியாக இதழ் ஒளி சிந்தும்
இனிய குறுஞ் சிரிப்பு!

பாசம் வெறுத்த பகைவரும் ஒருமுறை
கண்டால், நேசம் அடுக்கும் ராஜமிடுக்கு!

இத்தகைய சிறப்பெல்லாம் இயல்பிலே பெற்ற
இளங் குருத்து ஒன்று, அவ் வூரில் அரும்பியது.
அரும்பத் தவம் செய்த ஆண்டு கி. பி. 1861.
புண்ணியம் செய்து பொருந்திய பெயர்
அண்ணாமலை.

தந்தை பெயர் சென்னவ ரெட்டியார்.

தாயார் பெயர் ஓவு அம்மாள்.

*‘காவடிச் சிந்தும் கவிஞன் வரலாறும்’ — அரங்க. சீனிவாசன் — சேகர் பதிப்பகம், முதற்பதிப்பு: (1984) பக்: 29—106.
கா—அ 5

பள்ளிப் படிப்பு

சிவகிரி முத்துசாமிப்பிள்ளை என்ற ஆசிரியரிடம் திண்ணைப் பள்ளியில் படிப்புத் தொடர்ந்தது.

கற்க வேண்டிய ஆத்திசூடி முதலிய கருவி நூல்களெல்லாம் முறைப்படி கற்றுக் கொண்டார்!

அருணகிரியார் அருளிய திருப்புகழின் சொல்லழகும் சந்த இனிமையும் பிஞ்சு நெஞ்சிலே நன்கு பதிந்தன. பள்ளிப் பருவத்திலேயே சிறந்த நினைவாற்றல் அவரிடம் இருந்தது.

ஆசிரியர் ஒருமுறை வாக்குண்டாம் பாடல் முப்பதும் வாசித்துக் காட்டி ஒப்பிக்கச் சொன்னபோது, சிறிதும் பிறழாமல் அப்படியே ஒப்பித்து விட்டார் அண்ணாமலை.

ஒரு நாள் வீட்டுப் பாடம் எழுதி, அதன் கீழ் தமைய பருவதம் என்று கையெழுத்திட்டு ஆசிரியரிடம் தந்தார். ஆசிரியருக்குப் பொருள் புரியவில்லை.

‘தமையன் என்றால் அண்ணா; பருவதம் என்றால் மலை. அண்ணாமலை என்ற பெயரைத் தான் அவ்வாறு எழுதினேன்’ என்றார் அண்ணாமலை.

அவரின் அறிவாற்றல் கண்டு வியந்த ஆசிரியர் மிக மிகப் பாராட்டினார்.

படிப்பில் முன்னணியில் இருந்த அண்ணாமலை, விளையாட்டிலும் ஆரவம் காட்டினார்.

சடுகுடு, மந்தி ஓட்டம், கிளித்தட்டு முதலியவற்றில் முதல்வராக விளங்கினார்.

மந்தி ஓட்டத்தில் மூன்று, நான்கு அடி அகலமுள்ள கிணறுகளைக்கூடத் தாண்டி விடுவார்.

சுந்தர அடிகள் தொடர்பு

சென்னி குளத்தில் கூவலப்புரம் மடத்தின் கிளைமடம் ஒன்று இருந்தது. அதில் இருந்த சுந்தர அடிகளுடன் நட்புக் கொண்டார் அண்ணாமலை. அடிகள் தாம் கற்றிருந்த பல நூல்களையும் அவருக்குக் கற்பித்தார்.

அப்போது அண்ணாமலைக்கு பதினாறு வயது. ஒருநாள் தந்தை சென்னவ ரெட்டியார், ‘தோட்டத்தில் தண்ணீர் திருப்பப் போ’ என்றார். விளையாட்டில் இருந்த ஆர்வத்தால், ‘முடியாது’ என மறுத்தார் அண்ணாமலை. பின்னர் மிகவும் வற்புறுத்தியமையால் தோட்டத்துக்குப் போனார். அங்கு வேலையில் கவனம் செல்லவில்லை. கவிதைக் கற்பனை அவரை ஆட்கொண்டது. ஒரு மரநிழலில் அமர்ந்து சிந்தனை செய்து மெய்ம்மறந்திருந்தார். வாய்க்காலில் வந்த தண்ணீர் பாத்தியில் பாயாமல் ஓடையில் பாய்ந்தது. இந் நிலை கண்ட தந்தை கடிந்து கொண்டார்.

தந்தையின் சீற்றத்துக்கு அஞ்சிய அண்ணாமலை, சுந்தர அடிகளிடம் தஞ்சம் புகுந்தார். சுந்தர அடிகள் மூலம் சேற்றார் அரசரை அடைந்து, அவர் உதவியால் முகவூர் இராமசாமிக்கவிராயரிடம் இலக்கணப் பயிற்சி பெற்றார்.

அரண்மனை ஏவலர்கள் அண்ணாமலையை அலட்சியப்படுத்தினர். அன்றாடம் கீரைக் குழம்பே பரிமாறினர். இதை ஒரு பாடல் மூலம் அரசருக்கு உணர்த்தினார் அண்ணாமலை.

வரரை அணி முலைமடவார் மாரன்என

ஆசைகொள வந்த ரூபா!

சேறைநகர் ஆளவரும் சுந்தரராயகனியை

சேந்த்ரமன்னா! செப்பக் கேளாய்!

கீரை எனும் குழம்பதனால் மனம் குழம்பிச்

செமியாமல் கிலேசம் உற்றேன்

ஆரைஇனி நொந்து கொள்வது! அத்தனையும்

என்னுடைய அதிர்ஷ்டத் தானே!

என்பதே அப் பாடல்.

சேற்றாரிலிருந்த பொழுது முகவூர் மீனாட்சி சுந்தரக் கவிராயரின் நட்புக் கிட்டியது. அவர் அண்ணாமலையை விட மூன்று ஆண்டுகள் முத்தவர். அவர், தாம் கற்றிருந்த பல இலக்கியங்களை அண்ணாமலைக்குக் கற்பித்தார்.

அண்ணாமலையை மேலும் சிறந்த கவிஞராக்க வேண்டும் எனக் கருதிய மீனாட்சி சுந்தரம் அ வ ர த் திருவாவடுதுறையில் ஆதினத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அக்காலத்தில் அந்த ஆதினத்தின் தலைவராக இருந்தவர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர். முதன் முதலில் அவரைக் கண்டவுடன் அவர்மீது ஒரு பாடல் பாடினார் அண்ணாமலை.

“அடியேன் யான் அரசன்; கருணை புரிந்து ஆளுவாயே!” என்று அப் பாடலின் இறுதியில் இருந்தது.

தேசிகருக்கு அரசன் என்றதன் பொருள் தெரியவில்லை. “நீர் எவ் வகையில் அரசன் ஆவீர்” என்று வினவினார்.

அரசன் என்றால் ரசமுள்ளவன். அரசன் என்றால் ரசமில்லாதவன் (சத்தில்லாத சக்கை) என்று விளக்கினார் அண்ணாமலை.

அண்ணாமலையின் அறிவுக் கூர்மை கண்ட தேசிகர், அண்ணாமலையை, “நீர் சாதியிலும் ரெட்டி, புத்தியிலும் ரெட்டி” என்று பாராட்டினார்.

திருவாவடுதுறையில் தேசிகரவர்களிடமும் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரிடமும் சில நூல்களைப் பாடம் கேட்டார்; இசைப் பயிற்சியும் அங்கு பெற்றார்.

ஆயினும் அவருக்குப் பாடம் கேட்பதிலே மனம் செல்ல வில்லை. பாடல்கள் இயற்றுவதிலேயே ஆர்வம் பொங்கியது.

ஆதலால், அவர் ஆதீனத்திலிருந்து புறப்பட்டு நேராகச் சென்னிகுளம் வந்தார்.

சுந்தர அடிகளின் உதவியால், ஊற்றுமலை சமஸ்தானத்தை அடைந்தார். அதன் அரசர் வீர கேரளம் புதூர் அரண்மனையில் வாழ்ந்து வந்தார். பெயர் இருதயாலய மருதப்பதேவர். அவர் வள்ளல்; கல்விமான். அண்ணாமலையினுடைய புலமைச் சிறப்பை அறிந்த ஊற்றுமலை அரசர், அவரைத் தம் அரசவைப் புலவராக்கிச் சிறப்பித்தார்.

ஊற்றுமலை அரசரின் குலதெய்வமாகிய வீர கேரளம் புதூர் நவரீத கிருஷ்ணசுவாமி மீது அண்ணாமலை சில நூல்கள் செய்து அரங்கேற்றினார்.

அந்த நூல்களுக்குச் சன்மானமாக அரசர், சென்னி குளத்திலே ஒரு காரை வீடு கட்டிக் கொடுத்தார் அண்ணாமலைக்கு. அந்த வீடு இன்றும் உள்ளது.

ஊற்றுமலை அரசரிடம் அவர் இருக்கும்போது, அரசர்மேல் பல நூறு இனிய பாடல்களை அவர்

பாடினார். அவை 'ஊற்றுமலைத் தனிப் பாடல் திரட்டு' என்னும் நூலிலே தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன.

காவடிச் சிந்து

ஊற்றுமலை அரசர் சிறந்த முருக பக்தர். கமுகு மலைக் கந்தன்மேல் அன்பு கொண்டவர்.

அவர் ஒருமுறை கமுகு மலைக்குப் பால் காவடி எடுத்தார். ஊற்றுமலையிலிருந்து புறப்பட்டு, கமுகுமலை வரையில் காவடி எடுத்துக் கொண்டு, கால் நடையாகவே வர வேண்டும். நம் அண்ணாமலையும் மற்றும் புலவர் சிலரும் உறவினரும் பணியாளரும் உடன் வந்தனர்.

பலவிதமான சந்தங்களிலே பலப் பல பாடல்களைப் பாமரரும் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலே பண்ணிசையுடன் பாடிக் கொண்டே வந்தார் அண்ணாமலை. அப் பாடல்களின் நயத்திலும் கருத்திலும் இசையிலும் ஈடுபட்ட அரசருக்கு வழி நடையால் களைப்பு சிறிதும் ஏற்படவில்லை; தன்னை மறந்து நடந்தார்.

“சீர்வளர் பசுந்தோகை மயிலான் — வள்ளி
செவ்விதழ்அல் லாதினிய

தெள்ளமுதும் அயிலான்”

என்று தொடங்கிய பாடல், தொடர்ந்து கொண்டே சென்றது. பாடல் கேட்ட அனைவரும், ‘முருகா! முருகா!’ என்று கூறி மெய்ம் மறந்தனர்.

எத்தனையோ பாடல்கள்! ஒவ்வொரு பாடலும் வெவ்வேறு சந்தம்! வெவ்வேறு மெட்டு! வெவ்வேறு துறை! எல்லாம் புதுமை! எதுகை மோனைகள் வந்து ஏவல் கேட்டன. இயைபுத் தொடை அடிதோறும் அணிவகுத்து நின்றன.

‘வாக்கிற்கு அருணகிரி’ என்ற வாசகம், வாக்கிற்கு அண்ணாமலை என விரிந்தது.

எல்லாப் பாடல்களின் அமைப்பும் புத்தம் புதியது.

பழைய பாடல்களின் சாயல் அறவே இல்லாத ஒரு புதுவகை நாட்டுப் பாடலாகக் காவடிச் சிந்து மலர்ந்தது.

ஒவ்வொன்றும் புது மெட்டு! வேறு வேறு தாளக்கட்டு!

காவடிச் சிந்துப் பாடல்கள் அனைத்தும், நடக்கும் போதே ஆசுகவியாகப் பாடப்பட்டவை. அப் பாடல்களை எல்லாம் பின்னர் திரட்ட முயன்றார் ஊற்றுமலையரசர்.

இருபத்து இரண்டு பாடல்களே முழுமையாகக் கிடைத்தன. கிடைத்தவற்றை மட்டும் காவடிச் சிந்து எனப் பெயரிட்டு, ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகள் அச்சிட்டு, நாடெங்கும் இலவசமாக வழங்கினார் ஊற்றுமலையரசர்.

காவடிச் சிந்தின் புகழ் நாடெங்கும் பரவியது. மாடு மேய்க்கும் சிறுவனுக்கூட,

“வன்னத் தாமரையைக் கண்டு — வாயில்

மதுர ராகம்பாடிக் கொண்டு — மதி

மயங்கிப் பேட்டினுடன்

முயங்கி யேகிடக்கும் வண்டு

மது உண்டு ”

என்று வாய் முணுமுணுத்தான்.

திருப்புகழ் — காவடிச் சிந்து

பக்தி நூல்களில் திருப்புகழோடு ஒத்த பெருமை பெற்றது காவடிச் சிந்து. திருப்புகழ் — காவடிச் சிந்து என்று இணைத்தே பேசுவதை இன்றும் காணலாம்.

பழனி முதலிய முருகன் திருப்பதிகளில் பாராயணம் செய்யும் சிறப்புப் பெற்றது காவடிச் சிந்து.

கடல் கடந்த நாடுகளிலும் காவடிச் சிந்து பரவியது. அக்காலத்து நாடக மேடைகளிலும் இசையரங்குகளிலும் காவடிச் சிந்து பாடுவது இன்றியமையாததாகியது.

அக்காலத்தில் ஒருவரின் புலமையைச் சோதிப் பதற்கு, “அண்ணாமலையின் காவடிச் சிந்து

காவடிச் சிந்து பாடிய கவிஞன் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

போலப் பாட முடியுமா?" என்று கேட்டார்களாம். பாரதியாரையும் அவ்வாறே கேட்டதாகவும், உடனே பாரதியார், காவடிச் சிந்து மெட்டில் பல பாடல்கள் பாடியதாகவும் கூறுவதுண்டு.

திருமணம்

இளமை மிடுக்கு! அழகு கொஞ்சம் மேனி! ஏறுபோல் பீடு நடை! அரசு மிடுக்கு! ஆடை அணி அலங்காரம்! இத்தனையும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற அண்ணாமலை மேல் ஏந்திழையர் கண்ணம்பு பாய்ந்ததில் வியப்பென்ன? —

பாவையர் கண வீச்சில் பரவசமானார். அழகுருவங்களுக்கு அவர் அடிமையானார்.

“அண்ணாமலையின் தெய்விகப் பணி காவடிச் சிந்து ஒன்றின் மூலமாகவே நிறைவேறி விட்டது. உலகமெல்லாம் பருகிய காவடிச் சிந்து அமுதத்தைத் தனியே இருந்து நம் பன்னிரு செவிகளாரப் பருகுவோம்” என்று முருகன் திருவுள்ளம் கருதிவிட்டது போலும்!

தனயனின் நிலையைத் தந்தை அறிந்தார். காலம் தாழ்த்தாது இருபத்து நான்காவது வயதில் திருமணம் முடித்து வைத்தார்.

கவிஞரைக் கைப் பிடித்த காரிகையின் பெயர் குருவம்மாள்.

திருமணம் சென்னி குளத்திலே சிறப்புற நடந்தது. திருமணத்துக்கு வேண்டிய ஆடை அணிகளை ஊற்றுமலை அரசர் அனுப்பினார். அரசன் மனைப் பல்லக்கும் யானையுங்கூடத் திருமணத்துக்கு வந்தன.

தீராத நோய்

புது மன்னவியுடன் ஊற்றுமலை வந்த அண்ணாமலை, நெடுநாள் இன்பமாக வாழ இயல்வில்லை. தீராத நோய்வயப்பட்டார். காச நோய் நேசம் ஆகி, அவர் உடலில் வாசம் ஆகியது.

தம் அரசவைக் கவிஞர் நோயுற்ற தறிந்த ஊற்று மலையரசர், பலவித மருத்துவங்கள் செய்வித்தார். பிணி நீங்கும் வழியில்லை.

மருத்துவத்தால் இனிப் பயனில்லை எனக் கண்ட அவர், தம் பல்லக்கில் சென்னி குளத்துக்கு அண்ணாமலையை அனுப்பி வைத்தார். வேண்டிய பொருள் உதவிகளும் செய்து வந்தார்.

வாடா மருதப்பா!

ஒருமுறை ஊற்றும்லை அரசர், அண்ணாமலையைக் காண வந்தார். அரசரைக் கண்டு மகிழ்ந்த அண்ணாமலை,

“வாடா மருதப்பா!

வாடி விட்டேன் பார்த்தாயா!”

என்று வரவேற்றார். அரசரை, வாடா என்று அழைக்கின்றாரே என்று அருகிலிருந்தவர்கள் திடுக்கிட்டனர்.

“நான் அரசரை வாடா என்று மரியாதையில் லாமல் அழைப்பேனோ! வாடா(த) மருதப்பா என்றுதானே கூறினேன்” என்று விளக்கம் தந்தார் கவிஞர்.

பிணியால் மெலிந்து மரணப் படுக்கையில் இருக்கையிலும் கவிஞர்பால் மிளிரும் நகைச்சுவை கண்டு, அரசர் உள்பட அனைவரும் வியந்தனர்.

பிணியிற் பிறந்த கவிதைகள்

நோய் வர வர அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. அந் நிலையிலும் கவி மலர்கள் மலர்ந்து கொண்டுதான் இருந்தன. கற்பனைகள் களிநடன மிட்டன.

ஊற்றுமலை யரசருக்குச் சீட்டுக் கவிகள் பல எழுதினார். அவை சிறந்த இலக்கியப் பொக்கிஷமாக — இன்பத்தின் ஊற்றுக்களாக உள்ளன.

தமிழ் இலக்கணங்கள் ஐந்தின் பெயரையும் வைத்து, தம் நோயின் நிலையைக் கற்பனை வளத் தோடு விளக்கிய அவர்தம் பாடல் அட்சரம் லட்சம் பெறும்.

“ஆதியிலக் கணப்படியே உதித்து இரண்டிற்கு

அடங்காத் துன்பு ஆக்கி, முன்றை

மேதினியில் கண்டபடி செலவு செய்யு

மாறுபுரி வித்த நாலில்

பரதியினால் நான் பட்ட பாடு சொல்ல

முடியாது. பஞ்சம் என்பது

ஏதும் இல்லை. ஒதும் இல்லை இகந்துதெரு

வருவதற்கும் ஏது இல்லை”

என்பதே அந்த அற்புதப் பாடல்.

தலை எழுத்துப்படி பிறந்து, சொல்லுக்கு அடங்

காத துன்பத்தை உண்டாக்கி, பொருளைக் கண்ட

வாறு செலவு செய்யும்படி செய்துவிட்ட நாலில்

பாதியினால் (அரையாப்பு) நான் பட்டபாடு சொல்ல

முடியாது என்பது இப்பாடலின் திரண்ட பொருள்.

ஆதியிலக்கணம் எழுத்து. இரண்டாவது

இலக்கணம் சொல். முன்றாவது பொருள். நான்

காவது யாப்பு. ஐந்தாவது அணி. இவை ஐந்தும்

இப் பாடலில் வேறொரு பொருள் படும்படி அமைந்

துள்ளமை வியப்பல்லவா?

அமர வரழ்வு

பக்தி வெள்ளத்தால் உலகைப் பாலிக்க

வந்தவர் அவர். வந்த காரியம் நிறைவேறியது.

தம் வாழ் நாளிலேயே தம் கனவு நனவாவதைக்

கண்டார். தம் பாடல்கள் தமிழ்மெங்கும் வீதி

பக்கம் 101

தோறும் வீடுதோறும் நாடுதோறும் கழனிதோறும் முழங்குவதை அவர் காதாரக் கேட்டார். அழியாத புகழுக்கு அத்திவாரம் போட்டுவிட்டார்.

1891 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் அமாவாசை அன்று கவிமன்னன் அண்ணாமலை, கமுகுமலைக் கந்தனைக் கருத்தில் கொண்டு, தம் கமலக் கண்கள் இமைப்பதை மறந்தார்.

அண்ணாமலையின் புனிதப் பொன்னுடல் இராஜமரியாதையுடன் ஊருக்கு வடபுறம் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

பக்திக் களஞ்சியம்

தமிழ்நாடு ஒரு பக்திக் களஞ்சியம். ஆழ்வார் களும் நாயன்மார்களும் தங்கள் சொல்மணிகளால் அந்தக் களஞ்சியம் குறைபடாமல் நிறைவு செய்து வந்தனர். அத்தகைய அருளாளர்களில் தக்க இடம் பெற்றுவிட்டார் அண்ணாமலை.

தமிழ் உள்ள வரை காவடிச் சிந்து வாழும்! காவடிச் சிந்து வாழும் வரை அண்ணாமலையின் புகழ் நிலை பெறும்!

வாழ்க அண்ணாமலைக் கவிராஜன்!

வாழ்க காவடிச் சிந்து!

வளர்க அவர்தம் கவிதைகளின் புகழ்!

பக்ஷம் 394-அண்ணாமலை

(சிவசுந்தரமயம் - கி.வ.வி.)

ஊற்றுமலை அரசர் இருதயாலய மருதப்ப பாண்டியர் *

அண்ணாமலைக் கவியரசரை ஆதரித்த பெருவள்ளல் ஊற்றுமலையரசர் என்பதை அறிவோம். அவரைப்பற்றி இதுகாறும் கிடைத்த சில செய்திகளை இங்குத் தொகுத்துக் காண்போம்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், சங்கரன்கோவிலுக்கு அருகில் உள்ளது ஊற்றுமலை என்னும் பழமையான ஜமீன். ஊற்றுமலைக்கு அருகில் ஏழு கல் தொலைவில் உள்ளது வீரகேரளன் புதூர்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஒரு கேரள மன்னன் பாண்டியனை வென்று, அந்த வெற்றிக்கு அடையாளமாக நிறுவியமையால், அது வீரகேரளம்புதூர் எனப் பெயர் பெற்றது என்பர். அது வீரை என மருவியும் வழங்கும்.

ஊற்றுமலை ஜமீனுக்குத் தலைநகரம், வீரகேரளம் புதூரே யாகும்.

நவநீத கிருஷ்ணன் கோரில் நைவேத்தியம்

ஊற்றுமலை அரசர்க்குக் குலதெய்வம் நவநீத கிருஷ்ணன். நவநீத கிருஷ்ணன் ஆலயம் வீரகேரளம் புதூரில் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

அங்கு அன்றாடப் பூசனைகளும் திருவிழாக்களும் சிறப்புடன் நடைபெறும். சென்ற நூற்றாண்டிலேயே

* 'காவடிச் சிந்தும் கவிஞன் வரலாறும்' — அரங்க. சீனிவாசன் — சேகர் பதிப்பகம், முதற்பதிப்பு: (1984) பக். 255—268.

ஒரு நாளைப் படித்தாரம் (செலவு) பத்துவராகள் என்று அறிகின்றோம். ஒரு வராகள் என்பது மூன்றரை ரூபாய்.

அந்தக் கோவிலின் படித்தரங்களுக்குத் தனிச் சிறப்பு உண்டு. பல விதமான சித்திர அன்னங்களும் லாடு, லட்டு, ஜிலேபி, தேங்குழல் முதலிய தின்பண்டங் களும் அன்றாடம் நிவேதனம் செய்வார்கள். அவை அனைத்தும் நல்ல புத்துருக்கு நெய்யிலேயே செய்யப் படும். ஒரு லாடு உரித்த தேங்காயளவும், தேங்குழல் ஒரு பெரிய சந்தனக் கல்லளவும் இருக்குமாம். திரு விழாக் காலங்களில் மேலும் பன்மடங்கு சிறப்பாக இருக்கும்.

ஊற்றுமலையரசர்கள் புலவர்களிடம் பேரன்பு கொண்டவர்கள். புலவர்களுக்கு உரிய சன்மானங்கள் தருவர். நவநீத கிருஷ்ண சுவாமியின் பிரசாதத்தையும் ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் வெறுக்கும் வரையில் அளிக்கச் செய்வர்.

எச்சகமும் புகழ்படைத்த தென்னூற்று
மலைமருதப் பேந்த்ரன் போற்றும்
நச்சரலின் நடிப்பார்க்கு நைவேதித்
திட்டதிவ்ய லாடு லட்டு
வச்சுவச்சத் தின்றுதின்று வயிறுகுறை
யாமல்மிக வருந்தும் வேளை
இச்சமையைப் பிச்சுவையா என் தலையில்
ஏற்றுவதும் இயல்பு தானோ !¹

1. 'நான் கண்டதும் கேட்டதும்' — உ. வே. சாமி நாதையர்.

வேம்பத்தூர்ப் பிச்சுவையரை நோக்கிச் சுப்பையா என்பவர் கூறியதாக அமைந்த இப்பாடல், நவநீத கிருஷ்ண சுவாமியின் நைவேத்தியச் சிறப்பை யும், புலவர்களுக்கு அவை மிகுதியாக வழங்கப்படு வதையும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கின்றது.

சங்கர நமசிவாயப் புலவர்

மருதப்ப பாண்டியர் என்பது ஊற்றுமலையரசர் களுக்குப் பரம்பரையாகத் தொடர்ந்து வரும் பெயர்.

ஊற்றுமலையரசர்கள் வீரத்திலும் கல்வியிலும் சிறந்தவர்கள்.

சங்கர நமசிவாயப் புலவர் ஊற்றுமலையரசரின் ஆதரவால்தான் நன்னூலுக்கு உரை எழுதினார். அவர் நன்னூலுக்கு உரை எழுதும்போது, மாதம் ஒன்றுக்கு நான்கு கோட்டை நெல்லும் தினம் ஒரு படி பாலும் ஊற்றுமலை அரசன்மனையிலிருந்து கொடுக்கப்பட்டன வாம்.¹

'பொன்மலை எனஇப் புலிபுகழ் பெருமை
மன்னிய ஊற்று மலைமரு தப்பன்
முத்தமிழ்ப் புலமையும் முறையர சுரிமையும்
இத்தலத் தெய்திய இறைமகன் ஆதலின்
நன்னூற்கு உரைநீ நவையறச் செய்து
'பன்னூற் புலவர்முன் பகர்திஎன்று இயம்பலின்
நன்னா லெர்முக நகைநா ணாமே
என்னால் இயன்றவை இயற்றும்இந் நூலுள்'

என்பது சங்கர நமசிவாயரின் நன்றியுரை.

1. நன்னூல் சங்கர நமசிவாயப் புலவர் உரை — உ. வே. சா. பதிப்பு.

அரசியர் புலமை

ஊற்றுமலை அரசர்களை அன்றி, அரசியரும் கல்வி புடன் மதிநுட்பமும் வாய்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

சில தலைமுறைகளுக்கு முன்பு இருந்த அரசி பூசைத்தரையார் என்பவர், புலமையோடு கவிபாடும் ஆற்றலும் பெற்றிருந்தார் என்று அறிகின்றோம்.

ஊற்றுமலை அரசினைப் பகைவர் கொண்டமையால், அரசு இழந்து, அரசரையும் இழந்து, தென்காசி சென்று மறைந்து வாழ வேண்டிய அவல நிலை வாய்த்தது புலமையரசி பூசைத் தாயார்க்கு.

பல்லக்கில் போக வேண்டிய அரசிளங்குமரர், தெருவிலே—தேரடியிலே—ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டையிட்டுக் கொள்வதைக் கண்ட பூசைத் தாயார், உள்ளம் பொருமினார். தமக்கு நேர்ந்த தாழ்நிலை அவர் மனத்தை வாட்டியது. அவர் கொண்ட துன்பம் ஓர் அழகிய கட்டளைக் கவித்துறையாக உருவெடுத்தது.

தேரோடு நின்று தெருவோடு அலைகின்ற
செய்திதன்னை

ஆரோடு சொல்லி முறையிடு லோம்! இந்த
அம்புலியில்

சேரோடு நாமும் நடந்துகொண் டால்இந்தத்
திவினைகள்

வாரா அடாதம்பி! சேல மாற
மருதப்பனே!

என்பதே பூசைத் தாயாரின் புலமை வாக்கு!

வடகரை யரசரின் உதவியால் மீண்டும் ஊற்றுமலை அரசு கிடைக்கப் பெற்றார் பூசைத்தாயார். அதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் பொன்னம்பலம் பிள்ளை. அவர் செய்த உபகாரத்தைப் பாராட்டி ஒரு பாடல் பாடியுள்ளார் பூசைத் தாயார்.

கூட்டினான் மிகுந்தபா னையக்காரர்

சேகரத்தைக் குறைவ ராமல்

சூட்டினான் மணிமகுடம். துரைபெரிய

சாமிசெய்யும் சுகிர்தத் தாலே

திட்டினான் அம்பலம் பொன் னம்பலத்தான்

திரிகூட வரையில் கீர்த்தி

நாட்டினான். ஊற்றுமலை நாட்டரசு

தழைக்கநிலை நாட்டி னானே!

என்பது நன்றிப் பெருக்கில் அரும்பிய நறும் பாடல்.

இருதயாலய மருதப்பத் தேவர்

இவ்வாறு தமிழ்ப் புலமை மிக்க மரபிலே வந்தவர் இருதயாலய மருதப்பத் தேவர். இவர் தாம் நம் அண்ணாமலைக் கவிராஜனை ஆதரித்த பெருவள்ளல்.

அவர் அரசு பதவி ஏற்ற பின், ஜமீனைப் பலவகையிலும் சிறப்புநச் செய்தார். அதுகாறும் ஜமீனின் எல்லைகள் வரையறுக்கப்படாமல், சச்சரவுகளுக்கு இடமாக இருந்தன. எல்லைகளை எட்டுத் திசைகளிலும் அளந்து வரையறுத்தமையால்,

அட்ட திசைகள் மட்டும்திட மாக

அளந்துமுன் வாங்கி அரசாளப்

பட்டத்து யானையில் நெற்றிப்பட்ட டத்துடன்

பார்புரக் கவந்த பாண்டியனே

என்று பாராட்டப்பட்டார்.

தம் ஆட்சியில் ஒழுக்கமும் நேர்மையும் நிலைபெறச் செய்தார். சிறிய அரசாக இருந்தாலும், தம் திறமையான ஆட்சி முறையால் அதற்குப் பெருமையை உண்டாக்கினார். அவர் திறமையைக் கண்டவர்கள், 'இவர் ஒரு பெரிய நாட்டின் அதிபராக இருந்தால், எவ்வளவோ நல்ல காரியங்களைச் செய்திருப்பாரே!' என்று பாராட்டினர்.

இருதயாலயத் தேவர் நல்ல வடிவழகினர். எல்லா உயிர்கட்கும் இரங்கும் இதயத்தினர். எவ்வுயிரையும் காப்பதற்காகவே வந்து பிறந்தவர் என்று புலவர் அவரைப் பாடினர்.

இவர் ஊரில் நல்ல சாலைகள் அமைத்தார். சாலைகளின் இரு மருங்கும் நிழல் மரங்கள் வளர்த்து அழகு செய்தார். பூந்தோட்டங்கள் எங்கும் உண்டாக்கினார்.

தெய்வத் திருப்பணிகள்

இருதயாலயர் மிக்க தெய்வப் பற்று உடையவர். நவநீதகிருஷ்ணனே தம் குல தெய்வமானாலும், பிற தெய்வங்களையும் வழிபடுவார்.

வீர நவநீதகிருஷ்ண சுவாமிக்குத் தேர் சமைத்துத் தேர்த் திருவிழா நடத்தினார். பலவகையான பொன், வயிர் அணிகலன்கள் செய்து அணிவித்தார். வெள்ளியினால் பத்து வாகனங்கள் செய்து, நவநீதர் பலனி வரச் செய்தார். ஊர் நடுவிலே திருப்பாற்கடல் போல் தெப்பக்குளம் அமைத்து, தெப்பத் திருவிழா நடத்தினார்.

அகரம் என்ற ஊரில் குடிகொண்டிருக்கும் ஈசனுக்கும் சிவகாமி அம்மைக்கும் நவநீத கிருஷ்ணருக்குச் செய்தது போலவே, பல திருப் பணிகளும் செய்தார்.

செந்தூர் முருகனுக்கும் திருநெல்வேலி நெல்லை யப்பருக்கும் பாவநாசத்துப் பரமனுக்கும் உலக நாயகிக்கும் தம் பெயர் விளங்கப் பல கட்டளைகள் நிறுவினார்.

தென்காசி விசுவநாதருக்கும் உலகாம்பிகைக்கும் தெப்பத் திருவிழா நடத்தினார். தென் கயிலை என்னும் குற்றாலத்துக் குறும் பலா ஈசருக்கும் அம்மைக்கும், மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர்க்கும், ஸ்ரீரங்கம் நம் பெருமானுக்கும் பல கட்டளைகள் அமைத்தார்.

வீரகேரளம்புதூரில் அன்னசத்திரம் அமைத்து, அன்றாடம் பலருக்கும் உணவு அளிக்கச் செய்தார்.

புலவர்பால் அன்பு

அவர் தமிழ்ப் புலவர்கள்பால் கொண்டிருந்த அன்பு அளவிடற்கரியது.

அதைப் பற்றி டாக்டர் ஐயர் அவர்கள் கூறுவதைச் சிறிது கேட்போம்:

‘விக்கிரம சிங்கபுரத்திலிருந்து ஒரு வண்டி வைத்துக்கொண்டு ஊற்றுமலைக்குப் போனேன்.

‘வண்டி ஊற்றுமலையை அணுகியபோது, எதிரே சாலையில் ஒரு சிறுபடை வந்தது. அதைக்

கண்டவுடன் என்னுடன் வந்த ஒருவர், 'அதோ ஜமீன்தார் வருகின்றார்' என்றார். நான் உடனே வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கினேன்.

'நான் இறங்கியவுடன், "மிகவும் சந்தோஷம். தங்களை வரவேற்கத்தான் இந்த வழியாக வருகிறேன்" என்று கம்பீரமான தொனி கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். வேட்டைக் கோலத்தில் ஒரு வீரர் நின்றார். சுற்றிலும் பார்த்தேன். அவரைச் சூழ்ந்து ஆயுத பாணிகளாகிப் பல மறவர்கள் மிக்க வணக்கத்தோடு நின்றார்கள். பல நாய்கள் உடன் வந்தன.

'நம்மை வரவேற்கவா இந்த வேட்டைக் கோலத்தோடு வந்திருக்கிறார்?' என்று எண்ணினேன். என் கண்கள் அவருடைய தோற்றத்தில் ஈடுபட்டு அடி முதல் முடி வரையில் நோக்கின. அவருக்கு அப்போது பிராயம் ஐம்பதுக்குமேல் இருக்கும்.

'அவ்விடத்தில் சீரமை வைத்துக் கொள்வானேன்? நான் அரண்மனையிலே வந்து கண்டிருப்பேனே!' என்று புன்னகையுடன் சொன்னேன்.

"நீங்கள் வருவதாக எழுதியது முதல் ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். நேரே அரண்மனைக்குச் செல்லுங்கள். சிறிது தூரம் போய் வந்துவிடுகிறேன்" என்று சொல்லி அவர் புறப்பட்டார்.

'நான் அரண்மனையை அடைந்தேன். எனக்கு மிகவும் வசதியுள்ள ஜாகை, 'ஹஜார வாச'லில் மெத்தையில் அமைத்திருந்தார்கள். போனவுடன் ஸ்நானத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப் பெற்றன. பிறகு சிற்றுண்டிகளுடன் காபியும் கிடைத்தது. எல்லாவற்றையும் முடித்துக் கொண்டு, எட்டு மணிக்கு ஆஸ்தானத்துக்குப் போனேன். அங்கிருந்த ஜமீன்தார் என்னைக் கண்டவுடன் எழுந்து, "இருக்க வேண்டும்" என்று உபசரித்தார்.'

பணிவுடைமை

டாக்டர் உ. வே. சா. அவர்கள் ஆஸ்தானத்தில் அரசரைக் கண்ட போது, நான்கு புலவர்களுடன் திருவானைக்காப் புராணம் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அப் புலவர்களில் ஒருவர் அண்ணாமலைப் புலவர்.¹

ஒரு புலவர், ஒரு பாடலைப் படித்தவுடன், ஐயரைப் பார்த்து, அதற்குப் பொருள் கூறுக என்னும் பொருளில், 'உத்தரவாகவேணும்' என்றார் அரசர். சாதாரணமாக மற்றவர்தாம் கொற்றவரிடம், 'உத்தரவாக வேணும்' என்று மரியாதையாகக் கூறுவர். ஐயரிடம் அவ்வாறு வேண்டிக்கொண்டமை, அரசரின் பணிவையும் புலவர்பால் கொண்ட பெருமதிப்பையும் காட்டுகின்றது அல்லவா? அரசரின் விருப்பப்படி அந்தப் பாடலுக்கு ஐயர் அவர்கள் விரிவாகப் பொருள் கூறி விளக்கினார். மேலும் இரு பாடல்கள் நடந்தன.

1. அண்ணாமலைக் கவிராயராக இருக்கலாம்.

‘இதுவரையிலும் அனுபவிக்காத பேரானந்தத்தை இன்று அனுபவித்தேன்’ என்று உபசரித்தார் அரசர். நயம் கண்டு பாராட்டும் தன்மை இதனால் நன்கு தெரிகின்றது.

கால வரையறை

இருதயாலய மருதப்பர், கால வரையறைப்படியே காரியங்களைச் செய்வார். விடியற்காலை நான்கு மணிக்கே எழுந்துவிடுவார். காலம் அறிவதற்கு மணற்கடிகாரம் ஒன்றும் அமைத்திருந்தார். காலைக் கடன்களை முடித்து, பால் சாப்பிட்டு விட்டு ஆறு மணிக்குப் பரிவாரங்களுடன் உலாவப் புறப்படுவார். யானைக் கூடம், குதிரைப் பந்தி, மாட்டுக் கொட்டம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் பார்வையிடுவார். ஊரைச் சுற்றியுள்ள சாலைகளில் ஒவ்வொரு சாலை வழியாக உலாவி வருவார்.

உலாவிவிட்டு வந்து, எட்டு மணி முதல் பத்து மணி வரை தமிழ்ப் புலவர்களுடன் இருந்து, தமிழ் நூல்களைப் படிப்பார். புதிய நூல்களைப் படிப்பதோடு பழைய நூல்களையும் பன்முறை படித்து இன்புறுவார். அரிய பாடல்களுக்குப் புலவர்கள் கூறும் நயங்களைக் கேட்டு அனுபவிப்பார். தாமும் சில நயங்களைக்கூறுவார். பொருள் அரிதான சில பாடல்களுக்குப் பொருள் எழுதும் படி, தக்க பெரும் புலவர்களைக் கடித மூலம் கேட்டுக் கொள்வார்.

பத்து மணிக்குமேல் கச்சேரிக்குச் செல்வார். அரசு சம்பந்தமான வேலைகளைக் கவனிப்பார். பின் புஸ்தானம், ஆகாரம் முடித்துக்கொண்டு சிறிது ஓய்வு பெடுப்பார்.

பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு மீண்டும் நூல் படிக்க உட்காருவார். நான்குமணிவரை படித்துவிட்டு, ஆறு மணிவரை அரசு அலுவல்களைப் பார்வையிடுவார்; ஆறு மணிக்குமேல் குடிமக்களுக்குப் பேட்டி தருவார்; குறைகளை விசாரிப்பார்; எழுதித் தரும் விண்ணப்பங்களைப் பெற்றுக்கொள்வார்; அவற்றிற்கு மறுநாள் தம் முடிவினை அறிவிப்பார். வேற்றூரிலிருந்து வந்தவர்களைக் குறைவின்றி உபசரிப்பார்.

மருதப்ப பாண்டியர் தமிழ்ப் புலமை பெற்றிருந்தது போலவே, அவர்தம் மாமா பெரியசாமித் தேவரும் தக்க புலமை பெற்றிருந்தார். அவர் சேகரித்த தமிழ்ச் சுவடிகள் பல, அரண்மனையில் இருந்தன.

மருதப்பன் மதனவித்தரர மாலை

இருதயாலய மருதப்பத் தேவருடன் இருந்த புலவர்கள், பெரும் புலமை வாய்ந்த மரபினர். அவர்களே சில பிரபந்தங்களை இயற்றியுள்ளனர். அவற்றுட் சில அந்த அரசரைப் பற்றியன.

அக்காலத்துப் பெரும் புலவராகச் சிறப்புற்றிருந்த கடிகை முத்துப் புலவர் மருதப்பன் மீது மதன வித்தரர மாலை என ஒரு நூல் செய்துள்ளார். அந்நூல் அச்சாகவில்லை.

வாழி திருவேங் கடநாதன் மைந்தன் என்றும்

வாழி கிளுவை மருதப்பன் — வாழியவே

எந்நாளும் தன்கிளைகூழ் இன்பம்எய்தி ஊற்றுமலைத் தென்னாடும் வாழி செழித்து.

இது அந் நூலின் இறுதிப் பாடல்.

மருதப்பன் திருவருட் பாமாலை

கன்றாப்பூர்க் கவிராயர் என்பவர் மருதப்பன் திருவருட் பாமாலை என ஒரு நூல் செய்துள்ளார். மருதப்பர், சங்கரன் கோவில் சங்கர நாராயண சுவாமியை வணங்கித் திருப்பணிகள் செய்ததை இந் நூல் கூறுகின்றது. இதில் 144 கண்ணிகள் உள்ளன. இந்நூலும் அச்சானதாகத் தெரியவில்லை. அதன் முதற் பாடல்,

பொன்னும் புலியும் பொருந்தும்மரு தப்பனுக்கு
மன்னும் திருவருட்பா மாலைசொல்ல—மின்உலவு
சங்குசக்க ரத்தன் தனிமருகன் தந்திமுகத்து
அங்குசக்க ரத்தன் அரண்.

என்று தொடங்குகின்றது.

மருதப்பன் கரசிச் செலவு

மருதப்பத்தேவர் பிள்ளைப் பேறு வேண்டி, ஒரு முறை காசிக்குப் பயணம் மேற்கொண்டார். அந்தப் பயணத்தை விளக்கி, புளியங்குடி முத்து வீரக் கவிராயர் ஒரு நூல் செய்துள்ளார். அது 120 கலி வெண்பாக் கண்ணிகளைக் கொண்டது.

பொன்மருவு செல்லம் பொருந்தும்இத யாலயவேள்
தென்மருவும் காசிக்குச் சென்றுவந்த—தன்மையெலாம்
வாணியாற் செப்புதற்கு மங்கலத்துக் கெல்லாம்முற்
காணியாம் ஐங்கரன்தாள் காப்பு.

என்பது அதன் காப்புப் பாடல்.

முதலில் அரசரின் சிறப்புக்களைக் கூறிவிட்டு, அவர் செய்த கோவில் திருப்பணிகளை அடுக்கிச் செல்கிறது அந்த நூல்.

அரசர் பயணம் செய்த வழியையும் ஒருவாறு விளக்கிச் செல்கின்றார் புலவர்.

மதுரை, திருச்சிராப்பள்ளி, திருவானைக்கா, ஸ்ரீரங்கம், திருவையாறு, சாமிமலை, கும்பகோணம், திருவிடை மருதூர், மாயூரம், சீகாழி, சிதம்பரம், திருவொற்றியூர், மயிலாப்பூர், திருவான்மியூர், வெங்குளூர் (பெங்குளூர்), ஹைதராபாத், வெம்பாயி (பம்பாய்), கார்க்கத்தா (கல்கத்தா) வழியாகக் காசியை அடைந்தாராம் அரசர்.

காசியில் விசுவநாதர்—அன்னபூர்ணியை வணங்கி, தம் தாய்க்கும் பிதிரர்க்கும் திதிகள் செய்தார்.

ஊர் திரும்பிய பிறகு ஊரை அலங்கரித்துச் சிவிகையின்மேல் ஊர்வலம் வந்தார்.

உலாப் பிரபந்தங்களில் காணும் சிருங்காரச் சுவையை அரசரின் உலாவினிலே இணைத்துள்ளார் புலவர். பின்பு,

சிவிகைதனில் நின்றிரங்கித் தென்னவன்போல் கொற்றக்
கவிகைநிழற் றக்கைலா கின்மேல் — அவுரொளிசேர்
பஞ்சவர்ண லஸ்தர்களும் பாரக் குளோப்புமன்னர்
விஞ்சும்எழில் காட்டும் வியன்படமும் — மிஞ்சுநிலைக்
கண்ணா டியும்அந்தக் கண்ணாடி யால்கதவும்
வண்ணமணி மேசைமலர்ப் பாயல்விரித்து — எண்ணிலவாய்
வாய்ந்ததந்தக் கட்டில்களும் வர்ணத்துக்கு — ஆயிரமாய்
ஏய்ந்தநாற் காலிகளே ரோஇனமும் — வேய்ந்தமெத்தை
மேலிட்ட சோபாவும் வெம்பாயி வங்காளம்
கோலப் பனாப்பட்டணம்கொழும்பு — நாலுதிக்கும்
உள்ள பொருளும் உயர்ச்சிமைச் சாமானும்
எள்ளிடவும் வேறே இடம்இன்றி — விள்ளுடலில்

ஆயிரங்கண் இந்திரன்ஓர் ஆயிரநாள் பார்த்தாலும்
நேயமிக எங்கும் நிறைத்துவைத்துத் — தூயரத்னக்
கம்பளங்கள் ஒன்பான் கதிர்மணிபோ லேவிளங்க
இம்பர்உல கத்துஇந் திரன்சுதன்மை — தன்பெயரை

ரங்க விலாசம்என நாட்டிவந்த தாம்என்ன
எங்கும் துதிவிலா சத்தினிடைச் — சிங்க

மணியா சனத்திருந்து வண்தமிழோர் வாழ்த்த
எ(ண்)ணில்மா மறையோர்கள் ஏந்தி — வி(ண்)ணின் அமுத

கும்பமென வேழர்ண கும்பம்கை யில்கொடுத்துஇவ்
அம்புவியின் வாழ்வாய்என்று ஆசிரசொல — நம்புசுனர்
எல்லார்க்கும் கண்கருணை ஈந்துதாம் பூலம்நல்கிச்
செல்வ மிகும் ஆலுக்குட் சென்றிருந்து—சொல்வாய்ந்த

எங்கள் துரைஇருத யாலயபூ பாலன்இசை
மங்களம் பெற்றான் மகிழ்ந்து

என்று மருதப்ப பூபதியின் அரண்மனை அலங்காரத்தை
யும் பெருமிதமான செல்வ வாழ்வையும் வருணித்து
நூல் முடிகின்றது.

ஊற்றுமலைத் தனிப்பாடல் திரட்டு

ஊற்றுமலைத் தனிப் பாடல் திரட்டு என்ற
நூலில் மருதப்ப பாண்டியரைப் பற்றிய பாடல்கள்
பெரும்பாலன. அந் நூலைப் பற்றி முன்பே கண்டோம்.

மருதபாண்டியன் கும்மி

‘மருதபாண்டியன் கும்மி’ என ஒரு நூலும்
உள்ளது. அது முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. பாடி
யவர் பெயர் தெரியாத அந் நூலில், மருதப்பர் பலவாறு
பாராட்டப் பெறுகின்றார்.

சிவமத மேவளர்ந் தோங்கும்தென் காசியைச்
சேர்ந்ததென் னாரிய நாட்டகிபன்
நவந்த கிட்டின சாமியை நித்தமும்
நாடிடும் சிந்தையம் புத்தியுளோன்

கொண்டல்கை தங்கும் கொடையுடையான் — மதக்
குஞ்சரம் தங்கிய கோட்டையினான்
மண்ட லிகர்தங்கும் வாசலினான் — மலர்
மாது வினையாடும் வாசலினான்

அஞ்சியே தஞ்சமென் றெண்ணியே வந்தவர்க்
காதர வாப்தள கர்த்தனவன்
மிஞ்சிய பேர்வந்து செஞ்சி வணங்கிட
வீரம் செலுத்தும் தயீரியவான்

என்று கும்மி யாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்நூலை உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தினர்
(1982) அச்சிட்டுள்ளனர்.

புலவரும் புரவலரும்

இத்தகைய பலவகைப் புகழுக்கும் நிலைக்களமாகிய
மருதப்பருக்கு, இறவாப் புகழைத் தந்தது அண்ணா
மலைக் கவியரசரின் தொடர்பே எனலாம்.

மருதப்பர் இல்லையேல், காவடிச் சிந்து பிறந்
திருக்காது. காவடிச் சிந்து பிறக்கவில்லையேல்,
அண்ணாமலை அமர வாழ்வு பெற்றிருக்க மாட்டார்.

புலமைப் பயிர், புரக்கும் தன்மையால்தான் செழித்து
வளரும் என்பது வரலாறு காட்டும் உண்மை.

வாழ்க புலவர்கள் ! வாழ்க புரவலர்கள் !

புலவர்கள்

அசந்து எய்யாமல் பாடி வந்தோர்	237
அடங்காத விந்தத்தைக் காய்ந்த கும்போற்பவன்	243
அப்புத்தப் புல்லரை அழித்தோர் (மணிவாசகர்)	135
அருணகிரி	389
இயற்கும்பன்	118
என்பு தையல் உருவாகத் திருப்பு அதிகத்	
திருப்பதிகம் இயம்பினோன்	94
கடவுளிடம் முத்தமிழும் உணர்கும்பன்	118
கம்பன் 95, 118, 157, 207,	370
குடங்கையிடத்துப் புவனம் அடந்தை அறிந்தான்	37
கும்பன் 157 207	370
குறுமுனி	387
கூடற் சங்கம் சமானம் எனச் செறிபுலவோர்	
செய்யுள் பாடும் கவிக்கூட்டம்	110
சங்கத்தார் காவியம் பாடுநர்	235 -
சந்தப்பா இயம்புநர்	320
சொல்வாணர் மதுரைச் சங்கப் புலவர்	208
சேட்டுக்காக வல்லவ முறப்பாடு கவிராயர்	96
ஞானபண்டிதர்	397
திரு அப்பர்	139
நெல்லையப்ப கவிராஜ சிங்கம்	375
பரணர்	54

பரமரசம் கக்கந்தக் கவிநளினத் தாரை	
பெய் கம்பன்	84
பரவை எனும் தோகை ஊடில் அன்பு உதையல்	
எனக் கொண்ட தொண்டன்	94
மதுர கவிகள் தமை இசைப்பார்	314
மாகத்து அமிழ்து உறத் தமிழ் உரைப்பார்	122
வித்வஜனக் கூட்டம்	387

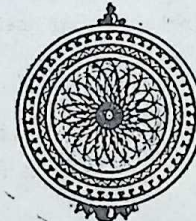
அண்ணாமலை

கவிசாரம்	104
கவிசாரம் பெறநினைந்து என் வருத்தமெலாம்	
நினையாது உன் செவிசார்	
வேண்டு மென்ற பேராசை	104
கற்கண்டு கசக்கும் மதுரிதக் கவி	100
கூடற் சங்கம் சமானமெனச் செறி புலவோர்	
மதுரகவிச் சாரம் தேம்பாகப் பா	80
சொல்வாணர் கவிக்கருத்து	152
தெரியாதே புகலும் கவிதைக் குதலைமொழி	89
தேன்இது அவ்வளவும் தித்திப்பு என்று எண்கவி	48
நவரத் ரஞ்சித கவி	367

மருதப்பன் புகழ், வீரம், கொடை!

அசந்து எய்யாமல் வாடி வந்தோர்க்கு அமுது, திவ்விபப் பாயசம் நல்கும் இதயாலயன்	237
இயமகம் எவையும் அறிதர வல்லோன்	250
என்பணி அகலக் கடவுளிடத்தில் முத்தமிழும் உணர் இயற்கும்பன் கம்பன் பணியத் தரும் கேள்வி படைத்த இதயாலய பூபன்	118
கனகம் முகந்து ஆதுலர்க்கு ஈயும் மருதப்பன்	210
கவிவாணர்க்கு இதம் உரைத்து அனந்தம் தனம் நல்கும் இதயாலயன்	219
காவியம் பாடுநர்க்கு ஈ இதயாலயன்	235
கூடல்தமிழ் நீடி இருப்பச் சங்கத்தாரை வைத்தவன்	223
சகத்தும் ககனத்தும் கமழ் மெய்ப்புகழ் இதயாலயன்	366
சந்தப்பா இயம்புனருக்கு அருள் இதயாலயன்	367
செங்கல்விப் பழக்கந்தனிற் கம்பன் சிரக்கம்பம் செய உணர்ந்த மேலோன்	95
செய்யுள் பாடும் கவிக்கூட்டம் செய்யுளினிடப் புதைத்த பெர்ருட்கு அஞ்சனமாம் கருத்தினான்	110
சேட்டுக்கா(க) வல்லவமுறப் பாடுகவிராயர் அருஞ் செய்யுள்போல் என் பாட்டுக்கு ஆவல் அவசியம் கொண்டருளும் பெருந்தயையான்	96
சொல்வாணர் கவிக் கருத்துக்கு அருத்தம் நொடிக்குள் காணும் இருதயாலயன்	152
சொல்வாணர் செய் யமகரசம் கவரும் மதுர வசனன்	260

தாரணிக் கமர்உந்து மருந்து எனக் கயவர்ப் பாடாது என்றனைக் காத்தவன்	121
நவரத ரஞ்சித கவியும் தெனியும் இதயாலயன்	337
நன்னூற்கும் காரிகைக்கும் பொருள் உணர்ந்தோர்க்கு அருள்செய் இதயாலயன்	320
பஞ்ச அனத்தத்தை அடும் கொடை இதயாலயன்	336
பொதிகைத் தமிழ்முழுதும் புகுந்துநின்ற செவியன்	114
மதுர கவிகள் தமை இசைப்பார்க்கு அருள்வோன்	314
மதுரைச் சங்கப் புலவரை ஆள் இதயாலயன்	208
யார்க்கும் தனது அன்னம் தந்து அமரும் இதயாலயன்	288
ஓ பூ ட் டு டு இரும் படிக்கும் இயற் புலவீர்! என்று அருள் இதயாலயன்	334
வித்துவ சிங்கேறு	277

கொடைஞர்

கரந்து அரசநகர் ஆர்ந்	நகுலன்	342
தொளிர் சுப்பிர	பன்னகத்துக் கேதன	
மணிய குருமணி 380	பூபாலன்	91
கன்னன் 157 200 370	பாஞ்சாலி	91
காண்டியன் 244	பாவாணர் தம்மிடி	
காரி 327 379	போகக்காரி கைன்னத்	
குமணன் 157	தனம்தரும் போசன்	379
சுந்தரதா சேந்திரன் 378	முத்துசாமி மன்னன்	375
சுப்பிரமணியதேசிகர் 380	விசையன்	370
துறைசையிற் சுப்பிர	விடைமதிச் செஞ்சடை	
மணிய நிமலன் 100	ஆக்கைக் கன்னன்	42

★

தமிழ்

அமுதச் சுவை	பொதிகைத் தமிழ்	114
தரு முத்தமிழ் 423	முத்தமிழ்	118 387
செந்தமிழ் 401 411		389 423
	வரைசித்திரத்தின்	418
தமிழ் 223	சென்னி குலங்க	
தமிழ்த் தொன்று 171	இக்கும் சக்கும்	
தமிழோர் 83	மதுரிதத் தமிழ்	89

★

பிற மொழிகள்

ஆரியம்	89	துலுக்கு	89
கன்னடம்	89	தெலுங்கு	89

★

இராகம், இசை

காம்போதி	325	பஞ்சரம்	158
சரிகமபதநி	284	பயிரவி	330 424
சாவேரி	330	மதுர ராகம்	394
துத்தம் (பண்)	319	முகாரி	204 271 391
தொந்தோம் திங்கண		மோகனம்	204 391
தோடி	424	வண்ணச் சந்தம்	254 302
நடநாராயணி	271 308	வண்ணம்	424

★

பாடல் வகை

அருஞ் செய்யுள்	96	மதுர முறழ் இயல் இசை	
இயமகம்	250	நாடகம் என மொழியும்	
காரிகை (கட்டளைக்		செங் கல்விப் பழக்கும்	95
கலித்துறை)	379	மதுரித கவி	396
சந்தப் பா	295 320	யமகம்	71
செய்யுள்	110	யமகரசம்	260
பாவினம்	58 (71)	வண்ணச் சந்தம்	254 (301)
மதுரகவி	314	வண்ண விருத்தம்	33

★

செய்யுள் அணிகள்

இரண்டடிப் பாடக	தற்குறிப்பேற்றம்	107
மடக்கு 105	பூட்டுவில்	13 158 178
இல் பொருள் 17 374		188 195
சிலேடையணி 70 73 87	வேற்றுப் பொருள்	
101 110 115 365	வைப்பு	46

★

தொனி

அரசமரம்	303-	திருப்புகழ்	191
அரம்பை (வாழை)	303-	தென்னன் நகர்	
ஆதிரை	250	(கூடல்)	198
ஆயிலியம்	250	பஞ்சம்	101
ஆலமரம்	303-	பரணி	250
ஊர்க்காடு	249-	பரிநாள் (அசுவினி)	250
ஊற்றுவரை	249-	பழமலையந்தாதி	182
கடம்பூர்	249-	புளியமரம்	303
கார்த்திகை	250-	புனர்பூசம்	250
சந்திரகிரி	249-	பூசம்	250
சாலமரம்	303-	மகம்	250
சிங்கம்பட்டி	249-	மணியாச்சி	249
சிவகிரி	249-	மாலமரம்	303
சென்னி நகர் (புகார்)	198	மிருகசீரிடம்	250
சென்னினகர்	200	முத்திருளப்பன்	265
சேரன் நகர் (வஞ்சி)	198	ரோகணி	250
சேற்றூர்	249-	வாகைமரம்	303

கற்பனை

பக்கங்கள்:

27 40 47 55 66 69 76
 78 79 81 93 96 102
 103 108 110 116 120
 130 347

இரட்டுற மொழிதல்

கரத்தந்தத் தோல் உரி

பூண் 25
 சாரங்கச் சோடு கண்
 புருவம் 51
 போதினில் 243
 வந்தன் 160

நூல் பெயர்கள்

காரிகை	291	பழமலையந்தாதி	182
காவடிச் சிந்து	376	பாடும் சிந்து	22
காவியம்	235	பிரபந்தம்	18
கொக்கோகம்	276 427	மதன ஆகம்	
சித்தன் ஆகம் நூல்	21	முது காவியம்	415
சிந்து	425	மதுரக் கவி	389
திருப்புகழ்	389	வெள்ளேடு	419
நன்னூல்	291		

சுவையான தொடர்கள்

அங்கசத்தாளம் (பெண்கள்)	21	சங்கம் குலவு முரசு (கடல்)	343
அம்பிகை கோன் அணி உணவு (நஞ்சு)	263	சங்கரன் வாம அம்பகம் (சந்திரன்)	118 —
அரசன் (ரசமில்லாதவன்)	380	சீமையிலே தலைஇல் எழுத்து (மை)	234
அரதளத்துடன் பொன்மலையிரண்டு பிறந்த எனப்பெருத்த தனத் துணைகள்	374	சுகானந்த சாகரம்	26
ஆகவ சந்தான மதரசம் செய் பொழில்	121 —	தகார விசு (தவிசு)	361
ஆதி இலக்கணம் (எழுத்து)	101	தரங்க சங்க மஞ்சரிபு (கடல்)	341
ஆல் அஞ்சு உதரி	203	தானமாக வந்த பரு மந்தரி	192
இகரம் முன்சேர் மை (இமை)	368	திலகம் தரிக்கும் சிறு திங்கள் (நெற்றி)	17
இடையில் அஞ்சும் தீர்ந்த பதுரகவி கடம் (படம்)	344 —	தாக்கணங்கு ஐக்குத் துயில் பாயல் ஆகும் நிதம்பம்	223 —
இமயக் காதலி மன் வில் (மேரு)	189	நஞ்சாறு உறழ் கண்ணி	210
இரண்டு (சொல்)	101	நடுத்தீர் வலசு (வசு)	136
இருகண் குசேசயத்தின் மேல் துவளரப் பதித்தனைய வதன இதழார்	111	நாலிற் பாதி (அரையாப்பு)	101
இனிப்பாகும் இனிப்பாகும்	332	பஞ்சம் (ஐந்து, அணி, அழகு)	101
ஈற்றயலை நீத்த தளர்வு (தளவு)	179	பாங்கு ஆரணிக்கு அமரும் துங்க வரம் அளித்தான் நட்பினுடன் ஆகமும் பெற்று இக்கு அமரும் துறந்த மதவேள்	121
ஊழ்க் கருந்தாது	31	பார கலா நிபுணர்கள் என்பார் அகலா மருதப்பன்	326
எந்நாளும் இன்பின் இரு! பகவன் உனக்குக் கிருபை செய்வான்	113	பார் ஓங்கவித யாலயன்	331
ஏகன் அத்தவில் (மேரு)	338	பெண்பால் குறுகும் பாதாதி	201
ஏழ் வர்க்கத்து ஆறு ஐந்து (தூது)	195	பொன் மகுட பம்பர சுவர்க்கம்	35
ஒடு உவந்தாற்கு ஆம் அடுக்களை (கடல்)	239	மகரம் ஊரும் கிடங்கு (கடல்)	373
கச்சுடு உறங்கும் விருத்தத் தனம்	33	மகரம் ஊரும் கிடங்கு ஆனகத்தன் அத்தி (இருள்)	373
கடித்துணரில் கலக்கும் சரம்	129	மகரம் தீர் தாமரை (தாரை)	266
கருங்காகப் பார்ப்பு (குயில்)	343 —	மதன் அம்பின் அடிமுடி (தாமரை, குவளை)	115
கால்தேர்	282	மதன் திருக்குடை (மதி)	343
காகம் தருகால் (குயில்)	304	மதன்வேள் தப்பு (கடல்)	323
	361	மயில் வாகனப் பகை (நஞ்சு)	185

சுவையான தொடர்கள்

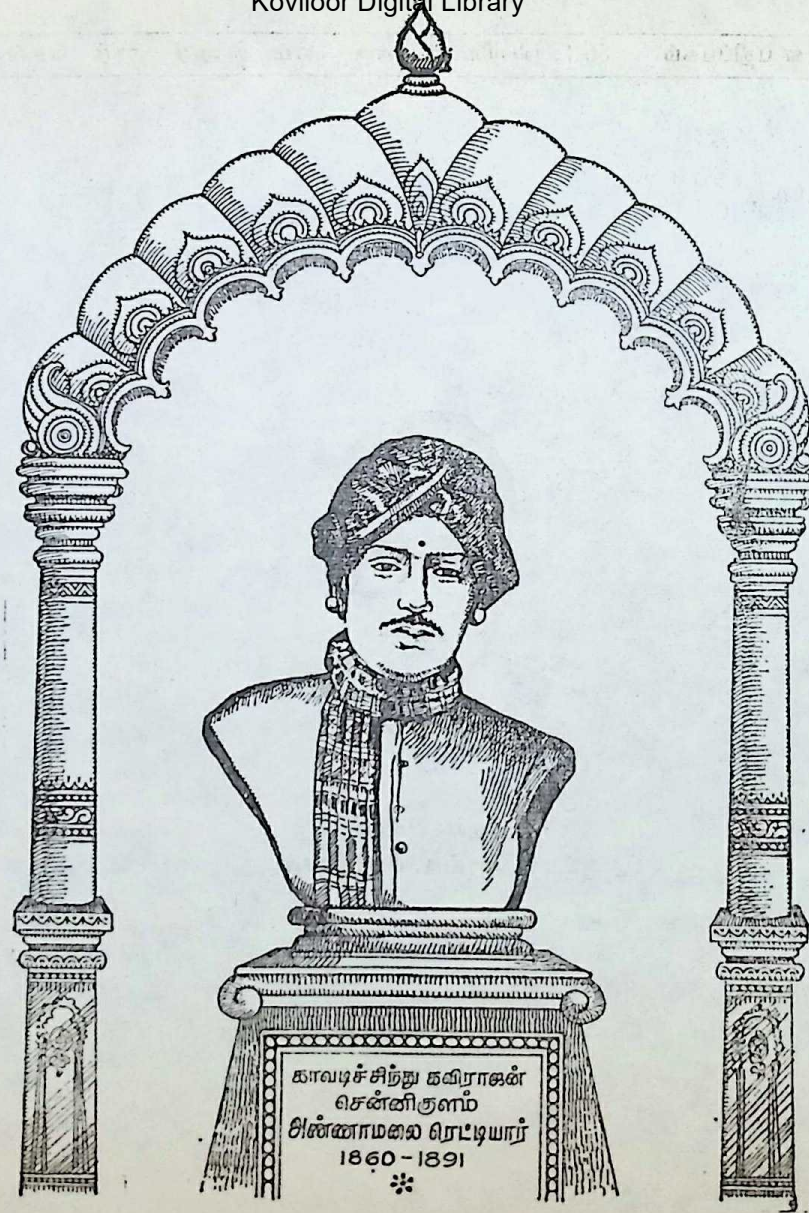
மருந்துவன் (மருதப்பன்)	253
மாலணையாம் நிதம்பம்	223
மால் செங்கண் வளருகிற தவிசு (ஆலிலை)	411
மாவினுக்குச் சர்க்கரை என்று ஆயினான் (திருமால்)	107
முன்னவன் வில் (மேரு)	343
மூன்று (பொருள்)	101
வசந்தன் அத்தன் துயிலைப் புரி ஆதனம் (நிதம்பம்)	253
வீரம் கச்சோடு புரிதனம்	51
வேதா வாகனம் (அன்னம்)	329

பழமொழிகள்

அக்கறைக் காரர்க்குப் புத்தி கொஞ்சம்	405 - 1
அந்தரப் பிழைப் பாச்சே நட்பாத்துக்	
கோரையாய்ப் போச்சே	427
ஆக்கப் பொறுத்தாலும் ஆறப் பொறாதவர்	405 - 2
ஆசை கொண்டவர்க்கு ரோசம் கிடையாது	419 - 1
(ஆடை) கட்டுவது மானம் காக்க அல்லவா?	420 - 1
இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போல (அங்கிப்புழு)	287
ஒட்ட மடி அரிந்து பால் குடிப்பார்களோ?	421
கிணற்று நீரை வெள்ளமா கொண்டு போகும்	421
கரும்பு ருசியா யிருந்தாலும் வேரோடு	
பறித்துத் தின்னலாமா?	421
கலப்புல்லுத் தின்றாலும் கடை கைவசமாமோ	420 - 2
கன்னியர் பேர்வரியச் சகஸ்திரம் வேணும்	
வெள்ளோடு	419 - 2
கிழவன் சொல் கின்னரக் காரர்க்கு ஏற்காது	424
கோடிச் சேலைக்கோர் வெள்ளை இளங்குமரிக்கே	
ஒரு பிள்ளை	426
தாரணிக் கமர் உந்து மருந்து போல	
(விடரில் அழுது ஊற்றியது போல)	121
பாம்பின் வாய்த் தேரை போல	321
* புது மலரைக் கசக்கி	350 - 1
அறிவார்களோ கந்தம்	419 - 3
விலங்கு வளைத்து இருக்கையும் விட்டது போல்	355
வெள்ளைத் தனமாகத் துள்ளுதல்	405 - 3

உரையாசிரியர்
அருட்கவி அரங்க. சீனிவாசன்

வீரையந்தாதி

தனமுந் திரியுந் தரணியும் வேட்டுவிண் டாருவென்று
மனமுந் திரியு முதவப் பெறாத வரைப்புகழ்ந்தே
தினமுந் திரியுநெஞ் சேவீரை மாதவன் சேவடியை
யுனமுந் திரியும் பவக்காடு வைகுந்த முண்டுனக்கே.

1

தனமும் (ஸ்)திரியும் தரணியும் வேட்டு, 'விண் தாரு'
என்று மனம் முந்திரியும் உதவப் பெறாதவரைப் புகழ்ந்தே
தினமும் திரியும் நெஞ்சே! வீரை மாதவன் சேவடியை உ(ன்)ன,
முந்து இரியும் பவக்காடு வைகுந்தம் உண்டு உனக்கே.

தனமும் (ஸ்)திரியும் தரணி — பொன்னையும் பெண்ணையும்
யும் வேட்டு மண்ணையும் (பெற) விரும்பி

மனம் முந்திரியும் உதவப் — மனமானது முந்திரியளவாகிலும்
பெறாதவரை விண்தாரு உதவப் பெறாத கீழ் மக்களிடம்
என்று புகழ்ந்து சென்று தேவலோகத்துக் கற்ப
கம் போன்ற கொடையுடைய
வனே என்று பாராட்டிப் பொய்
பேசிக் கொண்டு

தினமும் திரியும் நெஞ்சே — நாடோறும் அலைந்து திரிகின்ற
மனமே!

வீரை மாதவன் சேவடியை — வீரகேரளம் புதூரில் வீற்றுள்ள
உ(ன்)ன நவந்த கிருஷ்ணனின் கிவந்த
திருவடிகளை நினைத்தால்,

பவக் காடு முந்து இரியும் — காடுபோல் மண்டிய பாவங்கள்
முதலில் உன்னை விட்டுப் போய்
விடும்.

உனக்கு வைகுந்தம் உண்டு — உனக்குப் பரமபதப் பதவியும்
உண்டாகும்.

தனம் — செல்வம்

(ஸ்)திரி — பெண்

தரணி — பூமி

வேட்டு — விரும்பி

விண் — தேவருலகம்

தாரு — கற்பகம்

முந்திரி — $\frac{1}{320}$ மிகச் சிறிய
அளவு

வீரை — வீரகேரளம் புதூர்

மாதவன் — திருமால்

உ(ன்)ன — நினைத்தால்

முந்து — முதலிலே

இரியும் — ஓடும்

பவம் — பாவம்; பிறவி

பொன்னாசை, பெண்ணாசை, மண்ணாசை என்பன
மூவாசைகள் எனப்படும்.

சொன்னால் விரோதம் இஃதாகிலும் சொல்லுவன் கேண்
மினோ எனத் தொடங்கும் திருவாய்மொழியின் கருத்து, இப்
பாடலிலும் மேல்வரும் பாடலிலும் அமைந்துள்ளது.

தேம்பாகப் பாவிக்குச் சாறெனப் பாடிச் செவிக்குரைத்தால்
வேம்பாகப் பாவிக்கும் வீணரைப் பாடி மெலிந்துவந்த
சோம்பாகப் பாவிக்கும் உண்டோ திருவருள் துத்தியணைப்
பாம்பாகப் பாவிக்கு ளாலிக்கும் வீரைப் பதிப்பரனே. 2

தேம் பாகப் பா இக்குச் சாறு எனப் பாடிச் செவிக்கு
உரைத்தால், வேம்பு ஆகப் பாவிக்கும் வீணரைப் பாடி
மெலிந்து வந்த சோம்பு ஆகப் பாவிக்கும் உண்டோ
திருவருள்? துத்தி அணைப் பாம்பா! கப்பு ஆவிக்குள்
ஆவிக்கும் வீரைப் பதிப்பரனே!

தேம்	— இனிமை	துத்தி	— பாம்பின்
பாகம்	— பக்குவம்		படத்திலுள்ள
பா	— பாடல்		பொறி (புள்ளி)
இக்கு	— கரும்பு	அணை	— படுக்கை
என	— போல	கப்பு	— சங்கு
பாவித்தல்	— கருதுதல்	ஆவி	— நீர்நிலை
சோம்பு	— சோம்புகின்ற	ஆலித்தல்	— ஒலித்தல்
ஆகம்	— உடல்	பரன்	— மேலானவன்

தேம்பாகப் பா இக்குச்சாறு — இனிய பக்குவமான பாடல்
எனப் பாடி களைக் கரும்புச் சாறுபோலப்
பாடி

செவிக்குரைத்தால் — காதில் படும்படி கூறினால்

வேம்பு ஆகப் பாவிக்கும் — வேப் பெண்ணெய் போல்
வீணரைப் பாடி நினைத்து வெறுக்கின்ற அற்பர்
களைப் பாடி

மெலிந்து வந்த — பரிசு பெறாமல் மெலிவடைந்து
சோம்பு ஆகப் பாவிக்கும் வந்த சோம்பலான உடலை
யுடைய பாவிபாகிய எனக்கும்

திருவருள் உண்டோ — உன் திருக்கருணை உண்டா
குமோ! (உண்டாக வேண்டும்)

துத்தியணைப் பாம்பா! — படுக்கையாகிய புள்ளிகளை
யுடைய ஆதிசேடனையுடைய
வனே!

ஆவிக்குள் கப்பு ஆவிக்கும் — நீர் நிலைகளில் சங்குகள் ஆர
வாரம் செய்கின்ற வீரைப் பதி
யில் வீற்றுள்ள பரனே!

ஆனந்த மானந்த மென்னவை குந்த மளித்தருள்வா
 னானந்த மானந்த னன்றிரு வீரை யமலனொப்பி
 லானந்த மானந்த மாய்த்தெமை யாள்பவ னாசறத்தி
 யானந்த மானந்தன் பாதத்தில் வைப்பார் அமரர்களே. 3

ஆனந்தம் ஆனந்தம் என்ன வைகுந்தம் அளித்தருள்வான்;
 ஆன் நந்த மா நந்தனன்; திரு வீரை அமலன்; ஒப்பிலான்;
 நந்தம் மால் நந்த மாய்த்து எ(ம்)மை ஆள்பவன்; ஆசு அறத்
 தியானம் த(ம்)மான் அந்தன் பாதத்தில் வைப்பார் அமரர்
 களே.

ஆனந்தம் ஆனந்தம் என்ன — பேரின்பம் பேரின்பம் என்று
 வைகுந்தம் அளித்தருள் அனுபவிக்கும்படி வைகுந்த
 வான் பதவி அளிப்பவனும்

ஆன் நந்த மா நந்தனன் — பசுக்களை உடைமையாகக்
 கொண்ட நந்தகோபனுக்குப்
 பெருமை மிக்க திருமகனும்

திரு வீரை அமலன் — திருவீரையில் அமர்ந்த அமல
 னும்

ஒப்பிலான் — தனக்கு உவமை இல்லாதவனும்

நந்தம் மால் நந்த மாய்த்து — நம்முடைய மயக்கம் கெடும்
 எம்மை ஆள்பவன் படி அழித்து நம்மை ஆட்கொள்
 பவனும் ஆகிய

தம்மான் அம் தண் — தலைவனது அழகிய குளிர்ந்த
 பாதத்தில் ஆசு அறத் திருவடிகளிலே குற்றம் நீங்கும்
 தியானம் வைப்பார் படி இடையறாத சிந்தனையை
 அமரர்களே வைப்பவர்கள் நித்தியகுரிகள்
 ஆய்விடுவர்.

ஆனந்தம் — இன்பம் நந்த — கெடும்படி
 ஆன் — பசு ஆசுஅற — குற்றம் அறும்படி
 நந்தன் — நந்தகோபன் தியானம் — இடையறாதநினைவு
 மா — பெருமையுடைய தம்மான் — தலைவன்
 நந்தனன் — மகன் அம் — அழகிய
 அமலன் — குற்றமற்றவன் தண் — குளிர்ந்த
 நந்தம் — நமது பாதம் — திருவடி
 மால் — மயக்கம் அமரர் — நித்தியகுரிகள்;
 வைகுந்த வாசிகள்

தம்மான் அம் தண் பாதத்தில் ஆசு அறத் தியானம் வைப்
 பார் அமரர்களே என்று கூட்டிப் பொருள் காண்க.

மடக்கு என்னும் அணியில் அமைந்த பாடல் இது. ஆனந்த
 மானந்த என்ற தொடர் அடிதோறும் (நான்கு முறை) வந்து
 வேறு வேறு பொருள் தந்தமை காண்க!

திருமா தருமா சுணங்கிய தாலுட் டுகைத்தலந்து

வருமா தருமா துழாயென வாடினள் வாணுதறா

யருமா தருமா வலருரைத் தாரஞ் சனக்கிரியிற்

பெருமா தருமா தரைநட்ட வீரைப் பெருந்தெய்வமே.

4

திருமாத் அரு மா சுணங்கியதால் உள் திகைத்து அலந்து வருமா தருமா துழாய் என வாடினள் வாணுதல். தாயரும் மாதரும் ஆ அலர் உரைத்தார். அஞ்சனக் கிரியிற் பெருமா! தரு மா தரை நட்ட வீரைப் பெருந்தெய்வமே!

அஞ்சனக் கிரியில் பெருமா — திருவேங்கட மலையில் வாழ் கின்ற பெருமானே!

தரு மா தரை நட்ட வீரைப் — பாரிசாத மரத்தைப் பெரிய பூ யில் நட்ட வீரையில் வாழ்கின்ற பெருந்தெய்வமே!

திருமாத் அரு மா சுணங்கி — தூது சென்ற அரிய வண்டானது யதால் உள் திகைத்து அலந்து வருமா தருமா துழாய் என வாடினள் வாணுதல்.

திரும்பி வாராமல் காலம் தாழ்த்தமையால் உள்ளம் திகைத்து வருந்தி, அந்த வண்டு திரும்பி வருமா? துளசி மாலை யைத் தருமா? என்று தலைவி வாடினாள்.

தாயரும் மாதரும்
ஆ! அலர் உரைத்தார்

— அன்னைமாரும் தோழிப் பெண் களும் — ஐயோ! — பழிச்சொல் கூறினார்கள்.

திருமாத்	— திரும்பி வாராமல்	மாதரும்	— தோழிப் பெண்களும்
அரு	— அரிய	ஆ	— ஐயோ! (இரக்கச் சொல்)
மா	— வண்டு		
சுணங்கியதால்	— காலம் தாழ்த்தமையால்	அஞ்சனக்கிரி	— திருவேங்கட மலை
அலந்து	— வருந்தி	அலர்	— பழிச்சொல்
துழாய்	— துளசிமாலை	பெருமா	— பெருமானே
வாணுதல்	— ஒளி கொண்ட நெற்றி யுடைய தலைவி	தரு	— (பாரிசாத) மரம்
		மா தரை	— பெரிய பூமியில்
		நட்ட	— நட்டு வைத்த

வாணுதல் வருமா துழாய் தருமா என வாடினள் என்றும் மா தரையில் தரு நட்ட என்றும் கூட்டிப்ள் பொருள் காண்க.

சத்திய பாமைக்காகத் தேவலோகத்துப் பாரிசாத மரம் கொண்டு வந்து, சுண்ண பெருமான் பூமியில் நட்டான் என்பது பாகவதக் கதை.

காதல் கொண்ட தலைவியின் நிலையைத் தலைவனுக்குத் தோழி சொல்வதாக அமைந்த பாடல் இது.

நேசத்தனையு நிகரோ வெனவன்பர் நெஞ்சினுக்கே
தேசத் தனையுந் தரும்பரன் வீரையிற் சீதரன்சீர்
பேசத் தனையுந் தருந்தரும் வைகுந்தப் பேறும்வன்கைப்
பாசத் தனையும் படியட ராவகைப் பாலிக்குமே.

5

நேசத்து அ(ன்)னையும் நிகரோ என அன்பர் நெஞ்சி
னுக்கே தேச அத்தனையும் தரும் பரன்; வீரையில் சீதரன் சீர்
பேசத் த(ன்)னையும் தரும். தரும் வைகுந்தப் பேறும். வன்
கைப் பாசத்தன் நையும்படி அடரா(த) வகை பாலிக்கும்.

நேசத்து அ(ன்)னையும் — அன்பிலே பெற்றதாயும் ஒப்பு
நிகரோ என அன்பர் நெஞ் ஆவாளோ என்னும்படி, அன்பு
சினுக்கே தேச அத்தனை மிக்க அடியார்களின் மனத்தில்
யும் தரும்பரன் ஞானம் அனைத்தும் தருகின்ற
இறைவன்

வீரையில் சீதரன் சீர் பேசத் — வீரகேரளம் புதூரில் வாழ்கின்ற
த(ன்)னையும் தரும் திருமாலின் புகழினைப் பேசி
னால், பேசுபவர்க்கு அ வ ன்
தன்னையும் தந்துவிடுவான்.

தரும் வைகுந்தப் பேறும் — வைகுந்தச் செல்வமும் தருவான்.

வன்கைப்பாசத்தன் நையும் — வலிய கையில் பிடித்த பாசக்
படி அடரா(த)வகை பாலிக் கயிற்பறையுடைய இயமன் வருந்
தும்படி தண்டிக்காமல் காப்
பாற்றுவான்.

நேசம்	— அன்பு	தரும்	— தருவான்
அன்னையும்	— தாய் கூட	வன்கை	— வலிய கையில்
தேச	— ஒளி; ஞானம்.	பாசத்தன்	— பாசம்
பரன்	— இறைவன்		கொண்ட
சீதரன்	— திருமகளை		இயமன்
	மார்பில்	நையும்படி	— வருந்தும்படி
	அணிந்தவன்	அடரா த	
	திருமால்	வகை	— தண்டிக்காதபடி
சீர்	— புகழ், குணம்.	பாலிக்கும்	— காப்பாற்று
பேச	— பேசினால்		வான்.
தன்னையும்	— தன்னைக் கூட		

தனையும் தரும் என்றவிடத்து “தம்மையே தமர்க்கு
நல்கும்” என்ற கம்பன் வாக்கினை நினைவு கூர்க.

தரும், தரும், பாலிக்கும் என்பன செய்யும் என்னும் வாய்
பாடு தழுவிய ஆண்பால் வினைமுற்று. தருவான், தருவான்,
பாலிப்பான் என்று பொருள்.

பல்விதந் தாய புலன்வென்று வேதப் பசுந்தமிழின்
சொல்விதந் தாயச் சொருப முணர்ந்து துயரகலக்
கல்விதந் தாயப்ப னேவீரை யம்பதிக் காவலபூச்
செல்விதந் தாய மருங்குற் றிருவமர் தேசிகனே.

6

பல்விதம் தா(வி)ய புலன்வென்று, வேதப் பசுந்தமிழின்
சொல் விதந்து ஆயச் சொருபம் உணர்ந்து துயர் அகலக் கல்வி
தந்தாய்! அப்பனே! வீரையம்பதிக் காவல! பூச்செல்வி தந்து
ஆய மருங்குல் திரு அமர் தேசிகனே!

அப்பனே — தந்தை யானவனே!
வீரையம்பதிக் காவல — வீரை நகரில் வாழும் காவற்
கடவுளே!

பூச்செல்வி தந்து ஆய — தாமரைப் பூவில் வாழ்கின்ற
மருங்குல் திரு அமர் தேசி செல்வியாகிய நூ ல் போ ன்று
கனே! நுணுகிய இடையையுடைய திரு
மகள் விரும்புகின்ற தேசிகனே!

பல்விதம் தாய புலன் — பலவகையாகத் தாவிச் சென்ற
வென்று ஐம்புலன்களை வென்று

வேதப் பசுந்தமிழின் சொல் — வேதமாகிய பசிய தமிழாலான
விதந்து ஆய திருவாய் மொழியின் சொற்
களை மிகவும் ஆராய்ச்சி செய்
யவும்

சொருபம் உணர்ந்து துயர் — ஆன்மாவின் உண்மை இயல்
அகல பாகிய சேஷத்துவம் ஆகிய அடி
மைத் தன்மையை உணர்ந்து
உலகியலால் வரும் துன்பங்கள்
விலகவும்

கல்வி தந்தாய் — எனக்கு ஆன்மிகக் கல்வி அளித்
தாய்! இதற்குக் கைம்மாறு
உண்டோ?

பல்விதம்	— பல வகை	சொருபம்	— உயிரின்
	யாக		இயல்பு
தா(வி)ய	— பா ய் ந்து	பூச்செல்வி	— தாமரை
	சென்ற		மலரில்
புலன்	— சுவை,		வீற்றுள்ள
	ஒளி,		செல்வி
	ஊறு,	தந்து ஆய	— நூல்
	ஒசை,		போன்ற
	நாற்றம்	மருங்குல்	— இடை
	என்பன	திரு	— திருமகள்
வேதப் பசுந்தமிழ்	— திருவாய்	அமர்	— விரும்பு
	மொழி		கின்ற
விதந்து ஆய	— மிகுதியாக	தேசிகன்	— ஆசாரியன்
	ஆராய		

புலன்களை வென்று சொல் விதந்து ஆய(வும்) சொருபம்
உணர்ந்து துயர் அகல(வும்) கல்விதந்தாய் என்று வினை
முடிவு காண்க.

கோமதியந்தாதி

கணபதி காப்பு

பாரம் பரியம் புகழ்சேர்புன் னாகப் பதியுறைவா
 ஞரம்¹ பரியம்பு கங்கைக்கொண் டார்பங் குறைபரைமுத்
 தாரம் பரியம்பு துத்தனக் கோமதி யாடுதியை²
 யேரம் பரியம்பு வாரென்ற னாவிருந் தென்றைக்குமே.

1

பாரம்பரியம் புகழ்சேர் புன்னாகப் பதிஉறைவான்; ஊர்
 அம்பு அரி அம்பு கம் கைக் கொண்டார் பங்கு உறை பரை;
 முத்து ஆரம் பரி அம் புதுத் தனக் கோமதியாள் துதியை
 ஏரம்பர் இயம்புவார் என்றன் நா இருந்து என்றைக்குமே.

பாரம்பரியம் புகழ்சேர் — தொன்றுதொட்டுப் புகழ் சேர்
 புன்னாகப் பதி உறைவான் கின்ற புன்னைப் பதியில் உறை
 பவன்

ஊர் அம்பு அரி அம்பு — பரவுகின்ற கங்கையையும்,
 கம் கைக் கொண்டார் (கூரியலில்) அம்பையும்
 பங்கு உறை பரை முறையே தலையிலும் கையிலும்
 கொண்ட சிவன் பாகத்தில்
 உறைகின்ற சிவசக்தி

முத்து ஆரம் பரி அம் புதுத் — முத்துமாலை தரித்த அழகிய
 தனக் கோமதியாள் துதியை புதிய தனங்களையுடைய கோம
 தியின் துதிப் பாடல்களை

ஏரம்பர் என்றன் நா — என்றன் நாலிலிருந்து கொண்டு
 இருந்து என்றைக்கும் என்றைக்கும் கணபதியே கூறு
 இயம்புவார் வார்.

பாரம்பரியம்	— பரம்பரை	கம்	— தலையில்
	யான	கை	— கையில்
புன்னாகப் பதி	— புன்னை	பரை	— பார்வதி
	வனம்	பரித்தல்	— தரித்தல்
ஊர்தல்	— பரவுதல்	அம்	— அழகிய
அம்பு	— கங்கை நீர்	ஏரம்பர்	— கணபதி
அரியம்பு	— கூரிய அம்பு		

கூர் அம்பு அரி அம்பு கம் கைக் கொண்டார் என்பதை
 கூரம்பு கம் கொண்டார் என்றும் அரிஅம்பு கைக் கொண்டார்
 என்றும் நிரனிரையாகப் பொருள் கொள்க.

அரியம்பு — திருமாலாகிய அம்பு என்றும் பொருள்
 கொள்ளலாம். திரிபுரம் எரிக்கச் சென்றபோது சிவன் திரு
 மாலையே அம்பாகக் கொண்டான் என்பது புராணக்
 கதை.

திருக்கோ மதிக்கு வரராசை வாழும் திகம்பரிக்கீ
சருக்கோ மதிக்கு ரசமெனச் சொற்றவற் றந்தவட்டுக்
குருக்கோ மதிக்குளி ரானனத் தாட்கன்பு கூர்வதல்லாற்
சருக்கோ மதிக்குள்மற் றோர்தெய்வ நாடத் துணிந்திலமே. 2

திருக்கோமதிக்கு, வரராசை வாழும் திகம்பரிக்கு, ஈசருக்கு
ஓம் அது இக்கு ரசம் எனச் சொற்றவன் தந்தவட்டுக் குருக் கோ
மதிக் குளிர் ஆனனத் தாட்கு அன்பு கூர்வது அல்லால், ஈருக்
கோம். மதிக்குள் மற்றோர் தெய்வம் நாடத் துணிந்திலம்.

திருக்கோமதிக்கு — திருக்கோமதி அன்னைக்கு

வரராசை வாழும் — புன்னைவனத்தில் வாழ்கின்ற
திகம்பரிக்கு திகம்பரிக்கு

ஈசருக்கு ஓம்அது இக்கு — சிவனுக்கு ஓம்என்ற பிரணவப்
ரசம் எனச் சொற்றவன் பொருளைக்கரும்புச் சாறுபோல
தந்தவட்டு இனிமையாகச் சொன்ன முருக
னைப் பெற்றவனுக்கு

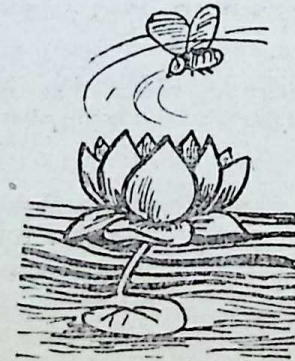
குருக் கோ மதிக்குளிர் — ஒளியுடைய வான்மதி போன்ற
ஆனனத் தாட்கு முகமுடையவனுக்கு

அன்பு கூர்வதல்லால் ஈருக் — அன்பு, மிகுவதல்லாமல், ஈருக்க
கோம் முறச் செய்யோம்.

மதிக்குள் மற்றோர் தெய்வம் — மனத்துக்குள் வேறு ஒரு தெய்வத்தை நினைக்கத் துணிய
வம் நாடத் துணிந்திலம் மாட்டோம்.

வரராசை	— சங்கரன்	தந்தவன்	— பெற்றவன்
	கோவில்	குரு	— ஒளி
திகம்பரி	— பார்வதி	கோ	— வானம்
ஓம்அது	— பிரணவ	மதி	— சந்திரன்
	மந்திரம்	ஆனனம்	— முகம்
இக்கு ரசம்	— கரும்புச்சாறு	கூர்வது	— மிகுவது
என	— போல	மதி	— மனம்
சொற்றவன்	— சொன்னவனை	நாட	— நினைக்க

திக்கையே ஆடையாக உடையவன் அதாவது ஆடையில்
லாதவன் என்பதால் சிவன் (திக்கு அம்பரன்) திகம்பரன் எனப்
படுவான். அவன் மனைவி திகம்பரி. (அம்பரம்—ஆடை)

திலகந் தரிக்குஞ் சிறுதிங்க ளார்மயற் சிக்கிடைப்பட்

டிலகந் தரிக்குமென் சொல்லா லிடைந்தவென் னேழைநெஞ்சே

நலகந் தரிக்குஞ் சரம்பா லருந்து நகிலசலஞ்

சலகந் தரிக்கு வரராசை யிற்சொன்னித் தங்கவியே. 2

திலகம் தரிக்கும் சிறுதிங்களார் மயல்சிக்கிடைப்பட்டு, இலகு, அந்தர் இக்கு மென் சொல்லால் இடைந்த என் ஏழை நெஞ்சே நல கந்து அரிக் குஞ்சரம் பால் அருந்தும் நகில, சலஞ்சல! கந்தரிக்கு வரராசையில் சொல் நித்தம் கவி.

திலகம் தரிக்கும் சிறுதிங்க — திலகம் அணிந்த சிறுதிங்கள் ளார் மயல் சிக்கிடைப் பே பா ன் ற நெற்றியையுடைய பட்டு மாதர்களின் காதல் வலையிலே வீழ்ந்து

இலகு அந்தர் இக்கு மென் — நொய்ய சிறுமையுடைய கீழ் சொல்லால் இடைந்த என் மக்களின் மெல்லிய கரும்பு ஏழை நெஞ்சே போன்ற சொற்களால் வருந்திய என் அறிவற்ற மனமே!

நல கந்து அரிக் குஞ்சரம் — நல்ல கட்டுத்தறிக்குப் பகை பால் அருந்தும் நகில யாகிய யானைமுகன் பால் அருந்துகின்ற முலைகளையும்

சலஞ்சல கந்தரிக்கு — சங் கு பே பா ன் ற கழுத்தை யு முடையவனுக்கு

வரராசையில் நித்தம் கவி — புண்ணைவனத்தில் நாடோறும் சொல் கவி பாடுவாயாக!

திலகம்	— பொட்டு	கந்து	— கட்டுத்தறி
சிறுதிங்கள்	— நெற்றி	அரி	— பகை
சிக்கு	— வலை	குஞ்சரம்	— கணபதி
இலகு	— சிறுமை	நகிலம்	— முலை
அந்தர்	— கீழ்மக்கள்	சலஞ்சலம்	— சங்கு
இக்கு	— கரும்பு	கந்தரம்	— கழுத்து
இடைந்த	— வருந்திய	கந்தரி	— கழுத்துடை
ஏழை	— அறிவற்ற		யவள்

திலகம் தரிக்கும் சிறுதிங்கள் என்பது உவமையாகு பெயராய் நெற்றியைக் குறித்தது. அழகான சொல்லாட்சி!

திலகம் தரிக்கும் சிறுதிங்கள் — இல்பொருள் உவமை.

கட்டுத்தறியில் கட்டுண்டுவருந்த நேர்வதால், யானைக்குக் கட்டுத்தறி பகை என்க. அதனால் கந்து அரிக் குஞ்சரம் எனப் பட்டது.

அந்தகர் என்பது எதுகை நோக்கி அந்தர் என வந்தது அந்தகர்—குருடர்; கீழ்மக்கள்.

தங்கவட் டாகரச் செப்பா மதுரச் சருக்கரையின்¹
 துங்கவட் டாகர கச்சுவ டாவென் சுவர்க்கங்கொண்ட
 வெங்கவட் டாகர தாவ லுறாதெனை மீட்டுவள்ளை
 அங்கவட் டாகர ளக்கட்புன் னைத்தலத் தம்பிகையே. 3

தங்க வட்ட ஆகரச் செப்பா! மதுரச் சருக்கரையின் துங்
 வட்டா! கரகச் சுவடா! என் சுவர்க்கம் கொண்ட வெங்கவட்டு
 ஆகரது ஆவல் உறாது எ(ன்)னை மீட்டு! வள்ளை அங்க அள்
 தா(வு) கரளக் கண் புன்னைத்தலத்து அம்பிகையே!

தங்கவட் ஆகரச் — தங்கத்தாற் செய்த வட்ட வடிவ
 செப்பா — மான செப்புக் குடங்களா!

மதுரச் சருக்கரையின் — இனிய சருக்கரையினது உயர்
 துங்க வட்டா — வான வட்டுக்களா!

கரகச் சுவடா — கரகங்களின் சோடியா! (இரு
 கரகங்களா!)

என் சுவர்க்கம் கொண்ட — என வியக்கத்தக்க முலைகளைக்
 வெங் கவட்டு ஆகரது கொண்ட வெவ்விய கவடமே
 ஆவலுறாது எ(ன்)னை உடலாகக் கொண்ட மாதர்களது
 மீட்டு ஆசை யடையாமல் என்னை (உன் பணிக்கு) மீட்டுக் கொள்
 வாயாக!

வள்ளை அங்க அள் தாவு — வள்ளைக் கொடியின் சாயல்
 கரளக் கண் கொண்ட காதுகளிடத்துத் தாவு
 கின்ற விஷம் தோய்ந்த கண்களை
 யுடைய

புன்னைத் தலத்து
 அம்பிகையே

— புன்னைவனத் திருத்தலத்தில்
 எழுந்தருளியுள்ள
 கோமதியே!

தங்கம்	— பொன்	கவட்டுஆகர்	— வஞ்சனையே
ஆகரம்	— வடிவம்		உடலாகக்
மதுரம்	— இனிமை		கொண்ட
துங்கம்	— உயர்வு		மகளிர்
வட்டு	— சுருப்பட்டி	ஆவல்	— ஆசை
	வட்டு	உறாது	— சேராமல்
கரகம்	— குடத்தின்	மீட்டு	— மீட்டுக் கொள்
	வகை	வள்ளை	— வள்ளைக்
சுவடு	— சோடி		கொடி
	(இரண்டு)	அங்கம்	— சாயல்; அழகு;
சுவர்க்கம்	— முலை		உருவம்
வெங்கவடு	— வெவ்விய	அள்	— காது
	வஞ்சனை	தா	— தாவுகின்ற
		கரளம்	— விஷம்

சருக்கரையின் திரட்சி வட்டு எனப்படும். (நெல்லை
 மாவட்ட வழக்கு)

வட்டவாகரம் என வரவேண்டிய தொடர் விகாரத்தால்
 வட்டாகரம் என வந்தது.

சோடு என்பது சுவடு என வந்துள்ளது.

கைத்தந்தத் தும்பிகள் வெண்டும்பி யொப்பப்பொற் காவணந்தோய்
முத்தந்தத் தும்பிர பைப்புள்ளை யூரின் முதல்வியையுள்
வைத்தந்தத் தும்பிறப் போடிறப் புங்கெட வாழ்த்துவிர்¹கோ
வித்தந்தத் தும்பினன் வந்தாலுங் குட்டி வெருட்டுவிரே.² 4

கைத் தந்தத் தும்பிகள் விண் தும்பி ஒப்பப் பொன்
காவணத்தோய் முத்தம் தத்தும் பிரபைப் புள்ளையூரில் முதல்
வியை உள் வைத்து அந்தத்து உம் பிறப்போடு இறப்பும்கெட
வாழ்த்துவிர்! கோவித்து அந்தத் தும்பினன் வந்தாலும் குட்டி
வெருட்டுவிர்!

கைத் தந்தத் தும்பிகள் — துதிக்கையும் தந்தங்களுமுடைய
விண் தும்பி ஒப்ப யானைகள் விண்ணுலகத்து ஐரா
வதமாகிய வெள்ளானைக்கு ஒப்
பாகும்படி

பொன் காவணம் தோய் — பொன்மயமான பந்தல்களில்
முத்தம் தத்தும் பிரபைப் கட்டிய முத்துக்களின் வெள்
புள்ளையூரில் முதல்வியை ளொளி அந்த யானைகள்மேல்
பரவுகின்ற புன்னைவனத்துக்
கோமதியை

உள் வைத்து அந்தத்து உம் — மனத்துள்ளே வைத்து, இறுதி
பிறப்போடு இறப்பும் யிலே “உங்கள் பிறப்புடன் இறப்
கெட வாழ்த்துவிர்! பும் கெடும்படி வாழ்த்துங்கள்!

கோவித்து அந்தத் தும்பி — சினந்து அந்தப் பாசக்கயிற்றை
னன் வந்தாலும் குட்டி யுடைய நமன் வந்தாலும் அவன்
வெருட்டுவிர் தலையில் குட்டிவெருட்டுவீர்கள்!

கை	— துதிக்கை	தத்தும்	— பரவுகின்ற
தந்தம்	— கொம்பு	பிரபை	— ஒளி
தும்பி	— யானை	அந்தத்து	— இறுதிநாளில்
விண்தும்பி	— வெள்ளானை	தும்பு	— கயிறு
ஒப்ப	— போலாகும்படி	தும்பினன்	— (பாசக்) கயிறு
காவணம்	— பந்தல்		டையவன்

பந்தலில் கட்டிய முத்துக்களின் ஒளியால் கரிய யானைகள்
வெள்ளை யானைகளாகத் தோன்றும் என்பது வளமான
கற்பனை.

தத்தும் பிரபை என்பதைப் பிரபை தத்தும் என்று
கூட்டுக.

வெருட்டப் பணிநஞ்சு விண்ணோர் அலற விழுங்கிக்கண்ட
மிருட்டப் பணிநஞ்சுத் தன்கணப் போது மிருப்பதுண்டோ
மருட்டப் பணிநஞ் சுழலார்மன் புன்னை மனோன்மணிமா
தெருட்டப் பணிநஞ் சுவைவாய் மருந்துச் செலாவிடினே. 5

வெருட்டுஅப் பணிநஞ்சு விண்ணோர் அலற விழுங்கிக்
கண்டம் இருட்டு அப்பு அணி நம் சுத்தன் கணப்போதும் இருப்
பது உண்டோ? மருள் தப்புஅ(ண்)ணி நஞ்சு உழலார் மன்
புன்னை மனோன்மணிமா தெருட்டப் ப(ண்)ணின்அம் சுவை
வாய் மருந்து உள் செ(ல்)லாவிடின்.

மருள் தப்பு அ(ண்)ணி — மயக்கமும் குற்றமும் பொருந்தி
நஞ்சு உழலார் மன் அதனால் மனம் நைந்து உழ
புன்னை மனோன்மணிமா லாதவராகிய பக்தர்கள் நிலை
பெற்று வாழ்கின்ற புன்னை
வனத்து மனோன்மணியாகிய
திருமகளின்

தெருட்டப் ப(ண்)ணின் — நஞ்சு மயக்கம் தெளியும்படி
அம் சுவைவாய் மருந்து பண்ணிசை போன்ற அழகிய
உள் செல்லாவிடின் சுவை தரும் வாய் அமுது
உள்ளே செல்லாமலிருந்தால்

விண்ணோர் அலற — தேவர்கள் அஞ்சி அலறும்படி.
வெருட்டு அப் பணி விரட்டுகின்ற அந்த வாசகி
நஞ்சு விழுங்கி என்ற பாம்பு கக்கிய நஞ்சினை
உண்டு அதனால்

கண்டம் இருட்டு அப்பு — கழுத்து இருண்ட கங்கையணிந்த
அணி நம் சுத்தன் நம் தூயவனாகிய சிவபெருமான்

கணப்போதும் இருப்பது — ஒருகணப் போதேனும் உயிர்
உண்டோ வாழ்வதுண்டோ! இல்லை.

வெருட்டு	— விரட்டுகின்ற மன்	— நிலை
அப் பணி	— அந்த வாசகி	பெறுகின்ற
நஞ்சு	— விஷம்	மா — திருமகள்
கண்டம்	— கழுத்து	போன்றவள்
இருட்டு	— சுறுக்கின்ற தெருட்ட	— மயக்கம் தெளி
அப்பு	— கங்கை	யும்படி
அணி	— அணிந்த ப(ண்)ணின்	— இசை போன்ற
நம் சுத்தன்	— சிவன் அம் சுவை	— அழகிய
இருப்பது	— உயிர்வாழ்வது	(சொற்) சுவை
மருள்	— மயக்கம்	யுடைய
தப்பு	— குற்றம் மருந்து	— அமுது
அ(ண்)ணி	— பொருந்தி உட் செலா	— உள்ளே
நஞ்சு	— மனம் நைந்து விடின்	— போகாம லிருந்
நைந்து	— வருந்தி	தால்
உழலார்	— அலையாதவர்	(பக்தர்கள்)

மருந்து உட் செல்லாவிடின், நம் சுத்தன் கணப்போதும்
இருப்பது உண்டோ என்று கூட்டுக.

மனோன்மணிமா (வின்) வாய்மருந்து என்று கூட்டுக!

சிவன் உண்ட நஞ்சின் கொடுமையையே கெடுத்தவன், நம்
துன்பத்தின் கொடுமையைக் கெடுப்பது அரிதோ என்பது
குறிப்பு.

செல்வம் தமரவ டாடொண்ட ரென்கிலர் தென்பொதிகைக்

கல்வம் தமரங் கசத்தளத் தா டெலெய்ப்பர் கண்டுய்வரோ **பெண்தி**

வில்வம் தமர நதியோ டணிதுகிர் வெற்பினிடத்

தில்வம் தமர கதக்கொடி யாம்புன்னைத் தேவியையே.

6

செல்வம்- தமர், அவன் தாள்- தொண்டர் என்கிலர். தென்
சுபொதிகைக் கல் வந்து அமர் அங்கசத்தளத்தால் எய்ப்பர்
கண்டு உய்வரோ — வில்வம் தமர நதியோடு அணிதுகிர் வெற்
பினிடத்தில் வந்த மரகதக் கொடியாம் புன்னைத்
தேவியையே?

செல்வம், தமர் (முறையே) — செல்வம் அவள் பாதங்கள், உற
அவள்தாள், தொண்டர் வினர் அவள் தொண்டர்கள்
என்கிலர் என்று எண்ணமாட்டார்கள்.

தென் பொதிகைக் கல் — தென் பொதிய மலையில் பிறந்த
வந்து அமர் அங்கசத் தென்றலாகிய தேரில் அமர்கின்ற
தளத்தால் எய்ப்பர் மன்மதன் படையாகிய பெண்
களால் வருந்துவர். இத்தகையவர்,

வில்வம் தமர நதியோடு — வில்வத்தை ஆரவாரிக்கும் கங்கா
அணி துகிர்வெற்பினிடத் நதியுடன் அணிந்த பவள மலை
தில் வந்த மரகதக் கொடியாகிய சிவனது இடப்பாகத்தில்
யாம் புன்னைத்தேவியைக் வந்த மரகதக் கொடிபோன்ற
கண்டு உய்வரோ புன்னைவனத் தேவியைக் கண்டு
வாழ்ந்து போவரோ?

தமர் — உறவினர் அங்கசத்தளம் — பெண்கள்

அவள் — கோமதி எய்ப்பர் — வருந்துவர்

தாள் — திருவடி தமரம் — ஒலி

பொதிகைக்கல் — பொதிய நதி — கங்கை

மலை அணி — அணிகின்ற

வந்து — காற்று துகிர் — பவளம்

(தென்றல்) வெற்பு — மலை

அமர் — (தேராக) துகிர்வெற்பு — சிவன்

வீற்றுள்ள இடத்து — இடப்

அங்கசன் — மன்மதன் பாகத்து

தளம் — படை

செல்வம் அவள்தாள், தமர் அவள் தொண்டர் என
நிரல் நிரையாகப் பொருள் கொள்க. மன்மதன் சேனை
பெண்கள் என்பது இலக்கிய மரபு. பவளமலை போன்று
செந்நிற மேனியன் ஆதலால் சிவன் துகிர் வெற்பு எனப்
பட்டான். (உவமையாகு பெயர்)

தேவி துவதன பூதரி சீதரி தென்புன்னைவாழ்
 மானி துவதன மாதாவன் றித்தெய்வ மற்றும் கொள்வர்
 ஞானி துவதன மாவிக் கிடுமென் றறிந்தும்வச்ச
 நானி துவதன வம்பரைப் போற்சிலர் நானிலத்தே.

7

நானிலத்து மற்றும் தெய் — உலகத்தில் வேறொரு தெய்
 வம் கொள்வர் வத்தை ஏற்றுக் கொள்வர்.
 ஆ! இது வதனமா ஐயோ! இது ஒரு சொல்லா!
 (இதனை வாயால் சொல்ல
 நேர்ந்ததே!)

தேவி துவதன பூதரி; சீதரி; தென்புன்னை வாழ் மா; விது
 வதன மாதா அன்றித் தெய்வம் மற்றும் கொள்வர்! ஆ இது
 வதனமா! விக்கிடும் என்று அறிந்தும் வச்ச நானி து அதன வம்
 பரைப் போல் சிலர் நானிலத்து.

தேவி — தலைவி;
 துவதன பூதரி — மலைபோன்ற இருமுலையினள்;
 சீதரி — நாராயணி;
 தென்புன்னை வாழ் மா — புன்னைவனத்தில் வாழ்கின்ற
 திருமாமகள் போன்றவள்;
 விதுவதன மாதா அன்றி — சந்திரன் போன்ற முகமுடைய
 கோமதி அன்னையை அல்லாமல்
 விக்கிடும் என்று அறிந்தும் — விக்கும் என்று தெரிந்திருந்தும்
 வச்சநாவி து அதன வம் பாஷாணத்தை உண்ணும்;
 பரைப் போல் சிலர் உணவாகக் கொண்ட வம்பர்
 களைப் போலேசிலர்

தேவி	— தலைவி	விது	— சந்திரன்
துவ	— இரண்டு	வதனம்	— முகம்
தனம்	— முலை	மாதா	— அன்னை
பூதரம்	— மலை	ஆ	— ஐயோ
பூதரி	— மலைகளை	வதனம்	— வசனம்(சொல்)
	!யுடையவள்	வச்சநாவி	— விஷம்
சீதரி	— திருமால் தங்கை	து	— உண்கின்ற
மா	— திருமகள்	அதனம்	— உணவு(அசனம்)

சிலர் தெய்வம் கொள்வர் என்று கூட்டுக. வசனம்,
 அசனம் என்பன எதுகை நயம் நோக்கி வதனம், அதனம்
 என வந்தன என்று கொள்க!

கொள்வர் ஆ எனப் பிரிக்காமல், கொள்வரா என்று
 கொண்டு, கொள்வார்களோ, (கொள்ள மாட்டார்) என்று
 பொருள் கொள்வதும் தகும்.

நான் புரி யேன்கொடும் பாவமல் லாவினை நாளுங்கொலை
 நோன்புரி யேன்றுய ருந்தவிர்த் தாண்டதை நோக்குறுங்கால்
 வான்புரி யேன்மலர்ப் புன்னைமின் யாரையும் வாழ்வித்தல்மெய்¹
 யேன்புரி யேன்கதை யேன்பக டேனர கேளமனே. 8

நான் புரியேன் கொடும் பாவம் அல்லா(த) வினை. நாளுங்
 கொலை நோன்பு உரியேன், துயரும் தவிர்த்து ஆண்டதை
 நோக் குறுங்கால், வான் புரியேன். மலர்ப் புன்னைமின் யாரை
 யும் வாழ்வித்தல் மெய். ஏன் புரி? ஏன் கதை? ஏன் பகடு? ஏன்
 நரகு? ஏன் நமன்?

கொடும் பாவம் அல்லா(த) — கொடிய பாவம் அல்லாத செய்
 வினை நான் புரியேன் லாகிய நற்செயல்களை நான்
 செய்யமாட்டேன்.

நாளும் கொலை நோன்பு — என்றென்றும் கொலையாகிய
 உரியேன் விரதத்தை உரிமையாக உடை
 யேன். அப்படியிருந்தும்

துயரும் தவிர்த்து ஆண் — என் துன்பம் கெடுத்து ஆட்
 டதை நோக்குறுங்கால் கொண்டதை எண்ணிப் பார்க்
 வான் புரியேன் கும் போது, இனி வீட்டுலகமும்
 விரும்பமாட்டேன்.

மலர்ப் புன்னைமின் — மலர்க ளையுடைய புன்னை
 யாரையும் வாழ்வித்தல் வனத்துக் கோமதி எல்லோரை
 மெய் யும் வாழ்விப்பது உண்மை.
 அப்படி இருக்கும் போது, இனி

ஏன் புரி! ஏன் கதை? ஏன் — பாசக்கயிறு எதற்கு? கதாயுதம்
 பகடு? ஏன் நரகு? ஏன் எதற்கு? எருமைக் கடா எதற்கு?
 நமன்? நரகு எதற்கு? இவற்றைக்
 கொண்ட நமனும் எதற்கு?
 (இவை யாவும் வீணையாம்)

புரியேன்	— செய்ய	வான்	— வீட்டுலகம்
	மாட்டேன்		
பாவம் அல்	— நல்வினை	புரியேன்	விரும்ப
லா வினை			மாட்டேன்.
கொலை	— கொலை	புரி	— பாசக் கயிறு
நோன்பு	விரதம்	கதை	— கதாயுதம்
உரியேன்	— உடையேன்	பகடு	— எருமைக்கடா
நோக்குறுங்	— பார்க்கும்		
கால்	போது		

1 வான் புரி ஏன் எனக் கொண்டு இனி வீட்டுலகமும் எனக்கு
 ஏன்? (வேண்டா) என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

புன்னைமின் வாழ்வித்தல் மெய்யாக இருக்கும் போது,
 பாசக் கயிறு, கதை, பகடு, நரகு, எமன் எல்லாம் வீணையாகும்.
 ஏனெனில், நான் எமவாதை கடந்து விடுவேன். ஆதலால்
 அவை என்னை ஒன்றும் செய்யா என்பது கருத்து.

ஏனங் கிளைத்துக் கிளைத்தரும் பாதலத் தேகியுட
றானங் கிளைத்து மறியாப் பதமலர்த் தானுவைவிண்
மீனங் கிளைத்துண ரோடொளிர் புன்னை விமலையபி
மானங் கிளைத்து ரகன்பெற்றி யோகத்தை மாற்றினனே.

9

ஏனம் கிளைத்துக் கிளைத்து அரும் பாதலத்து ஏகி உடல்
தான் அங்கு இளைத்தும் அறியாப் பதமலர்த் தானுவை
விண் மீனம் கிளைத் துணரோடு ஒளிர் புன்னை விமலை அபி
மானம் கி(ள்)ளைத்துரகன் பெற்று யோகத்தை மாற்றினன்.

விண்மீனம் கிளைத் — வானத்து நட்சத்திரங்கள் மரக்
துணரோடு ஒளிர் புன்னை கிளைகளிலுள்ள பூங் கொத்துக்
விமலை அபிமானம் கருடன் சேர்ந்து ஒளிர்கின்ற
பெற்று கி(ள்)ளைத்துரகன் புன்னை வனத்து விமலையின்
அன்பினைப் பெற்றமையால், கிளியைக் குதிரையாகப் பெற்ற
மன்மதன்

ஏனம் கிளைத்துக் — பன்றியான திருமால், பூமியைக்
கிளைத்து அரும் பாதலத்து கிளறிக்கிளறி அறியாதலத்தில்
ஏகி உடல் தான் அங்கு போய் உடல் இளைத்தும் அறி
இளைத்தும் அறியாப் பத யாத பதமலர்களையுடைய சிவ
மலர்த் தானுவை பெருமானது தவத்தை அழித்
யோகத்தை மாற்றினன் தான்.

ஏனம்	— பன்றி	அபிமானம்	— அன்பு
கிளைத்தல்	— கிளறுதல்	கி(ள்)ளை	— கிளி
இளைத்து	— வருந்தி	துரகம்	— குதிரை
தானு	— சிவன்	கிளைத்துரகன்	— கிளியைக்
மீனம்	— நட்சத்திரம்		குதிரையாக
கிளை	— மரக்கிளை		உடைய
துணர்	— பூங்கொத்து		மன்மதன்
புன்னை	— புன்னை	யோகம்	— தவம்
	வனம்	மாற்றினன்	— அழித்தான்
விமலை	— கோமதி		

திருமால் பன்றியாகி நிலத்தைக் கிளறிச் சென்றும் சிவன்
பாதத்தைக் காண இயலவில்லை என்பது புராணக் கற்பனை.

மரக்கிளைகள் வானவாயர்ந்து நட்சத்திரங்களைத்
தொட்டுநிற்கும் என்பது “கிளைத்துண ரோடு விண்மீனம்
ஒளிர்” என்ற தொடரால் அறியப்படும் கற்பனை.

மன்மதன் நோமதியின் அபிமானம் பெற்றமையால், சர்வே
சுவரன் தவத்தையே மாற்றினான் என்பது, அவன் அபிமானம்
பெற்றவர் எத்தகு செயலும் செய்வர் என்னத் தடையுண்டோ?
என்ற குறிப்பினைக் காட்டுகின்றது.

தேவியைப் பிரிந்து சிவன் தவம் செய்தான். மன்மதன்
சென்று மலர் அம்பு ஏவி, சிவன் தவத்தைக் குலைத்துத் தேவியை
மணந்து கொள்ளச் செய்தான் என்பது புராண வரலாறு.

மாற்றைக் கரத்தந்த மாறன்கொண் டோச்சவு மாமதியக்
கீற்றைக் கரத்தந்தத் தோலுரி பூண்நெகக் கேதமுறு¹
நீற்றைக் கரத்தந்த வாதுறைந் தாய்புன்னை நின்மலை²நின்
மேற்றைக் கரத்தந்த தும்புமென் றோர்ந்தும் விலங்கிலையே. 10

மாற்றைக் கரத்து அந்த மாறன்கொண்டு ஒச்சவும்
மாமதியக் கீற்றுஐக் கரத் தந்தத் தோல்உரி பூண்நெகக் கேதம்
உறும் நீற்று ஐக்கர் அத்தம் தவாது உறைந்தாய்! புன்னை நின்
மலை! நின்மேல் தைக்க ரத்தம் ததும்பும் என்று ஓர்ந்தும்
விலங்கிலையே!

அந்த மாறன் மாற்றைக் — அந்தப் பாண்டியன் பிரம்பைக்
கரத்துக் கொண்டு ஒச்சவும் கையில் கொண்டு அடிக்கும்
போதும்!

மாமதியக் கீற்று ஐ கரத் — பெரிய சந்திரப் பிறையோடு
தந்தத் தோல்உரி அழகிய துதிக்கையும் தந்தமும்
(கரத்தந்தப்) பூண்நெக உடைய யானைத்தோல் உடை
யும் விஷப் பற்களையுடைய
அழகிய நாகாபரணமும் நெகிழ்
தலால்

கேதம்உறும் நீற்று ஐக்கர் — துன்பமுற்ற திருநீற்றுடன்
அத்தம் விடாது உறைந்தாய்! ஒன்றித்து இருப்பவராகிய சிவ
பெருமானது உடலில் பாதியை
விடாது இருந்தாய்!

புன்னை நின்மலை! நின் — புன்னைவனத்துக் கோமதியே!
மேல் தைக்க ரத்தம் அந்த அடி உன்மேல் தைப்பதால்
ததும்பும் என்று குருதி கொப்பளிக்கும் என்று
ஓர்ந்தும் விலங்கிலை தெரிந்தும் (சிவன் பாகத்தை
விட்டு) விலகாமலிருந்தாயே!

மாறு	— பிரம்பு	பூண்	— (பாம்பு)
கரத்து	— கையில்		ஆபரணம்
மாறன்	— அரிமர்த்தன	நெக	— நெகிழ்வதால்
	பாண்டியன்	கேதம்	— துன்பம்
ஒச்சவும்	— வீசிய போதும்	நீற்று	— திருநீற்றுடன்
மா	— பெரிய	ஐக்கர்	— ஒன்றுபட்டவர்
மதியக்கீற்று	— பாதிமதி	ஐக்கியம்	— ஒன்றுபடுகை
ஐ	— அழகிய	(ஐக்கம்)	
கரம்	— துதிக்கை	அத்தம்	— பாதி உடலில்
தந்தம்	— கொம்பு	தவாது	— விடாமல்
தோல்	— யானை	உறைந்தாய்	— இருந்தாய்
உரி	— தோல் (உடை)	நின்மலை	— கோமதி
கரம்	— நஞ்சு	ஓர்ந்தும்	— தெரிந்தும்
தந்தம்	— பற்கள்		

துன்பம் வந்த காலத்தும் கணவனைப் பிரியாதவள்,
தொண்டரையும் பிரியமாட்டாள் என்பது இப் பாடலின்
கருத்து.

மாறன் மாற்றைக் கொண்டு ஒச்சவும் என்று கூட்டுக.

ஐ கரத் தந்தத்தோல் என்றும் கரத் தந்த ஐ பூண் என்றும்
தனித் தனிக் கூட்டுக. இது இரட்டுறமொழிதல் என்னும் அலங்
காரம். இந்நூலின் 36ஆம் பாடலிலுள்ள “சாரங்கச் சோடு”
என்ற தொடருடன் இத்தொடரை ஒப்பிடுக. பக்கம் 51

பா. பே. 1 பூண்விட்டுக் கேவண மேகவலும்.

2 நீண்மனை.

விலங்காப் புளிநங் களாப்புற்க ளாவுற் பவித்தெய்த்து¹நித்
திலங்காப் புளிநந் தடந்தோ றிமைக்குநின் செல்வப்புண்ணைத்
தலங்காப் புளிநம் படிந்தாஞ் சுகானந்த சாகரத்திற்
பலங்காப் புளிநஞ் சொழுகா பரணன்²மெய்ப் பாகமின்னே. 11

விலங்கா(க) புள்ளினங்களா(க) புற்களா(க) உற் பவித்து
எய்த்து, நி த் தி ல ம் கா, புளிநம், தடந்தோறு இமைக்கும்
செல்வப் புண்ணைத் தலம் காப்பு உ(ள்)ளிநம். படிந்தாம் சுகா
னந்த சாகரத்தில். பல் அங்காப்புளி நஞ்சு ஒழுகு ஆபரணன்
மெய்ப் பாக மின்னே!

அங்காப்புளி பல் நஞ்சு — வாய்திறக்கும் பேரது பல்லி
ஒழுகு ஆபரணன் மெய்ப் விருந்து விஷம் ஒழுகுகின்ற(பாம்
பாகமின்னே பாகிய) ஆபரணம் அணிந்தவ
னாகிய சிவனது உடலிற்பாதி
யாகிய கோமதியே!

விலங்கா(க) புள்ளின — விலங்காகவும் பறவையினமாக
மா(க) புற்களா(க) உற் வும் புற்களாகவும் பிறந்து
பவித்து எய்த்து இளைத்து

நித்திலம் கா, புளிநம், — சோலைகளிலும் மணற்குன்று
தடந்தோறு(ம்) இமைக்கும் களிலும் நீர்நிலைகளிலும் முத்துக்
செல்வப் புண்ணைத் தலம் கள் ஒளிவீசுகின்ற செல்வத்தை
காப்பு உ(ள்)ளிநம் யுடைய சங்கரன் கோவிலிலே
பாதுகாவல் பெற எண்ணி
னோம்.

சுகானந்த சாகரத்தில் — பேரின்பக் கடலிலே முழுகி
படிந்தாம். னோம்.

விலங்கு	— மிருகம்	உ(ள்)ளிநம்	— கருதினோம்
புள் இனம்	— பறவைக் கூட்டம்	படிந்தாம்	— முழுகினோம்
புல்	— புல், மரம்	சுகானந்தம்	— பேரின்பம்;
உற்பவித்து	— பிறந்து		வீடுபேறு
எய்த்து	— வருந்தி	சாகரம்	— கடல்
நித்திலம்	— முத்து	அங்காப்புளி	— வாய்திறந்த பொழுது
கா	— சோலை	ஆபரணன்	— பாம்பா
புளிநம்	— மணற்குன்று		பரணன்;
தடம்	— குளம்		சிவன்
இமைக்கும்	— ஒளிவீசுகின்ற	மெய்ப்பாக	— உடலில்
புண்ணைத்	— சங்கரன்		பாதி யான
தலம்	கோவில்	மின்	— கோமதி
காப்பு	— பாதுகாவல் பெற		

மின்னே! எய்த்து புண்ணைத்தலம் காப்பு உள்ளினம்;
சுகானந்த சாகரத்தில் படிந்தாம் என்றும் அங்காப்புளி பல்
நஞ்சு ஒழுகு ஆபரணன் என்றும் கா, புளிநம், தடந்தோறு
நித்திலம் இமைக்கும் என்றும் கூட்டுக.

நித்திலம் இமைப்பது புண்ணைத்தலத்தின் செல்வச்
சிறப்பினைக் காட்டும்.

புண்ணைத்தலம் அடைந்தார், பிறவிக்களைப்பு நீங்குவர்;
சுகானந்தக் கடலில் முழுகுவர் என்பது சாரம்.

பாடபேதம் :

1 எய்த்த.

2 ஆபரண.

பாகக் கவிக்குறும் பேறென நின்புகழ் பாடுகிலா
 வேகக் கவிக்குறும் புச்சிந்தை யேற்கும் விரைநறவு
 ணாகக் கவிக்குறும் வண்டார்க்கும் புன்னை நரலை¹யமு
 தேகக் கவிக்குறுங் கட்கடைக் கீவைநின் சேவையையே. 12

பாகக் கவிக்கு உறும் பேறு என நின்புகழ் பாடுகிலா(த)
 வேகக் கவிக் குறும்புச் சிந்தையேற்கும் விரை நறவு ஊண்
 நா கக்க விக்குறும் வண்டு ஆர்க்கும் புன்னை நரலை அமுதே!
 கக் கவிக்குறும் கட்கடைக்கு ஈவை நின் சேவையை!

விரைநறவு ஊண் நா கக்க — மணமுள்ள தேனாகிய உண
 விக்குறும் வண்டு ஆர்க்கும் வினை நாவானது கக்கும்படி
 புன்னை நரலை அமுதே விக்துகின்ற வண்டுகள் ஒலிக்
 கின்ற புன்னை வனத்திலே அமர்ந்த கடலமுதம் போன்ற
 வளே!

பாகக் கவிக்கு உறும் பேறு — பக்குவமான கவிதைக்குத் தகுந்த
 என நின்புகழ் பாடுகிலா(த) பயன் என்று நின்புகழைப்
 வேகக் கவிக்குறும்புச் பாடாத விரைவையுடைய
 சிந்தையேற்கும் குரங்குச்சேட்டை கொண்ட மன
 முடைய எனக்கும்

க கவிக்குறும் கட்கடைக்கு — கண்ணீர் மூடிய கடைக்கண்
 நின் சேவையை ஈவை களுக்கு நின் தரிசனம் தருவா
 யாக!

பாகம்	— பக்குவம்	ஆர்க்கும்	— ஒலிக்கின்ற
உறும்பேறு	— தக்கபயன்	புன்னை	— சங்கரன்
வேகம்	— விரைவு		கோவில்
கவிக் குறும்பு	— குரங்குச்	நரலை	— கடல்
	சேட்டை	க	— நீர்(கண்ணீர்)
விரை	— மணம்	கவிக்குறும்	— மூடுகின்ற
நறவு	— துண்	கட்கடை	— கடைக்கண்
கக்க	— கக்கும்படி	ஈவை	— ஈவாயாக!
விக்குறும்	— விக்குகின்ற	சேவை	— தரிசனம்

சொல் நயம் :

ஈவை

சேவை

பாடபேதம் : 1. விமலை.

சேவைச் சமையம் பெறாதயன் மானிற்பத் தித்திப்புறாப்
 பாவைச் சமையற் பனுக்¹ கெளி தேபதந் தந்தனள்பொய்க்²
 கோவைச் சமையங்கள் கொள்ளேனே நான்டனள்³ கொண்னையுனைப்
 பூவைச் சமைய விருங்குந்தற் புன்னைப் புராதனியே. 13

சேவைச் சமயம் பெறாது அயன் மால் நிற்ப, தித்திப்பு
 உறா(து) பாவைச் சமை அற்பனுக்கு எளிதே பதம் தந்தனள்
 பொய்க் கோவைச் சமயங்கள் கொள்ளேல் என்று ஆண்டனள்-
 கொல்லை முல்லைப் பூ வைச்ச மை அவிருங் கூந்தல்
 புன்னைப் புராதனி.

கொல்லை முல்லைப் பூ — தோட்டத்தில் மலர்ந்த முல்லைப்
 வைச்ச மை அவிருங் கூந்தல் பூ வைத்தறித்த கருநிறம் விளங்கு
 புன்னைப் புராதனி! கின்ற கூந்தலையுடைய புன்னை
 வனத்தில் அமர்ந்த புராதனி.

அயன் மால் சேவைச் — பிரமனும் திருமாலும் தெரிசிப்
 சமயம் பெறாது நிற்ப பதற்குச் சமயம் பெறாமல்
 காத்து நிற்கையில்

தித்திப்பு உறா(து) பாவைச்— மதுரம் பொருந்தாத பாடல்
 சமை அற்பனுக்கு எளிதே களைப் பாடுகின்ற அற்பனாகிய
 பதம் தந்தனள் எனக்கு எளிதாகத் தன் பதங்
 களைத் தந்தாள்.

பொய்க் கோவைச் — பொய்யான பல சமயங்களை
 சமயங்கள் கொள்ளேல் ஏற்றுக் கொள்ளாதே என்று
 என்று ஆண்டனள் என்னை ஆட்கொண்டாள்.

சேவைச் சமயம்	— தெரிசிக்	கொல்லை	— தோட்டம்
	கும் நேரம்	மை	— கருநிறம்
சமை	— பாடுகின்ற	அவிரும்	— விளங்கு
பதம்	— திருவடி		கின்ற
கோவைச் சமயம்	— பலவாகத்	புராதனி	— பழமை
	தொடுக்கப்		யான வள்
	பட்ட		
	மதங்கள்		

அடன்மால் நிற்ப அற்பனுக்குப் பதம் தந்தனள் என்று
 கூட்டுக.

சொல்நயம் :

கொல்லை

முல்லை

பாடபேதம்

1 அச்சனுக்கு.

2 தந்துபொய.

3 ஆண்டன.

புராதனி யம்பணி லக்கந் தரிபுன்னைப் பொன்னென்னெஞ்சா
மொராதனி யம்பணி யுஞ்சடை யார்பங்கி லுத்தமியே
மிராதனி யம்பணி சுற்று சரீரமென் றெண்ணித்தொழ
வராதனி யம்பணி நிற்பார்க்கென் றோகதி வாய்ப்பதுவே. 14

புராதனி! அம் பணிலக் கந்தரி! புன்னைப் பொன்! என்
நெஞ்சாம் ஒர் ஆதனி! அம்பு அணியும் சடையார் பங்கில் உத்
தமியே! இரா தனி அம் பணி சுற்று சரீரம் என்று எண்ணித்
தொழ வராது அ(ன்)னியம் ப(ண்)ணி நிற்பார்க்கு என்றோ
கதி வாய்ப்பது!

புராதனி — பழமையானவளே!
அம் பணிலக் கந்தரி — நீரிலுள்ள சங்குபோன்ற கழுத்
துடையவளே!
புன்னைப் பொன் — புன்னை வனத்தில் அமர்ந்த
பொன் போனவளே!
எந்நெஞ்சாம் ஒர் ஆதனி — என்மனமாகிய ஒப்பற்ற
ஆசனத்தை உடையவளே!
அம்பு அணியும் சடையார் — (கங்கை) நீர் அணிந்த சடையை
பங்கில் உத்தமியே யுடைய சிவன் (இடப்) பாகத்
தில் உள்ள உத்தமியே!

தனி அம் பணிகுற்று சரீரம்— ஒப்பற்ற அழகிய அணிகலன்கள்
இரா என்று எண்ணித் புண்ட உடல்கள் நிலைத்து
தொழ வராது இருக்கமாட்டா என்று எண்ணி
உன்னைத் தொழுவதற்கு வராமல்

அ(ன்)னியம் ப(ண்)ணி — உறவில்லாமல் அன்னியமாகச்
நிற்பார்க்கு கதிவாய்ப்பது செய்து நிற்பவர்க்குக் கதிகிடைப்
பது எந்த நாளோ?

புராதனி	— பழமை	சடையார்	— சிவன்
	யானவள்	பங்கில்	— பாகத்தில்
அம்	— நீர்		அமர்ந்த
பணிலம்	— சங்கு	இரா	— இருக்க
கந்தரம்	— கழுத்து		மாட்டா
கந்தரி	— கழுத்துடையவள்	தனி	— ஒப்பற்ற
பொன்	— பொன்	அம்	— அழகிய
	போன்றவள்	பணி	— அணிகலன்
ஒர்	— ஒப்பற்ற	சரீரம்	— உடல்கள்
ஆதனி	— ஆசன	வராது	— வராமல்
	முடையவள்	அன்னியம்	— உறவில்லாமை
அம்பு	— (கங்கை) நீர்	கதி	— வீடுபேறு

அம் பணி சுற்று சரீரம் இரா என்றும் அன்னியம் பண்ணி
நிற்பார்க்குக் கதி வாய்ப்பது என்றோ என்றும் கூட்டுக!

சொல் நயம் :

புன்னைப் பொன்

என் நெஞ்சாம்

வாய்க்க வளக்கரை யான்போற்று புன்னை வளிகனிதேங்
காய்க்க வளக்கரை யில்லா மதவிக டக்களிற்றைத்
தீய்க்க வளக்கரை வேலே வியைப்பெற்ற செல்வியிந்தப்
பேய்க்க வளக்கரை கொண்டரு ளீந்ததொர் பேதைமையே. 15

வாய்க்க வள் அக்கு அரையான் போற்று புன்னை வ(ன்)னி;
க(ன்)னி; தேங்காய்க் கவளக் கரையில்லா(த) மத விகடக்
களிற்றைத் தீய்க்க அளக்கரை வேல் ஏவியைப் பெற்ற செல்வி;
இந்தப் பேய்க்கு அவள் அக்கரை கொண்டு அருள் ஈந்தது ஓர்
பேதைமையே.

வள் அக்கு அரையான் — வளவிய உருத்திராக்க மாலை
வாய்க்கப் போற்று புன்னை தொங்குகின்றஇடையையுடைய
வன்(னி) சிவன், அருள் வாய்க்கும்படி
போற்றுகின்ற புன்னை வனத்
தில் அமர்ந்தகிளிபோன்றவள்.

க(ன்)னி — நித்திய கன்னியானவள்.

தேங்காய்க் கவள — தேங்காயைக் கவளமாகக்
கொள்கின்ற

கரையில்லா(த)மத — அளவில்லாத மதத்தையுடைய
விகடக்களிற்றை அழகிய களிறாகிய கணபதி
யையும்

அளக்கரைத் தீய்க்க வேல் — கடலை வற்றச் செய்ய வேலை
ஏவிய முருகனையும் மக்களா
கப் பெற்ற செல்வியாகியவள்

இந்தப் பேய்க்கு அக்கரை — இந்தப் பேய்போன்ற எனக்கு
கொண்டு அருள் ஈந்தது ஓர் அக்கரை கொண்டு அருளை
பேதைமை ஈந்தது அவளது பேதைமை
யையே (எ ளி ம ம ய யே)
காட்டும்.

வாய்க்க	— (அருள்)	கரை	— அளவு
	கிடைக்கும்படி	விகடம்	— அழகு
வள்	— வளமான	களிறு	— யானை
அக்கு	— உருத்திராக்கம்	தீய்க்க	— அழிக்க
அரையான்	— இடையுடை	அளக்கர்	— கடல்
	யவன்	வேல்ஏவி	— முருகன்
வ(ன்)னி	— கிளி	அக்கரை	— கவனம்
க(ன்)னி	— குமரி	பேதைமை	— அறியாமை
கவளம்	— (யானை)உணவு		(எளிமை)

கவளக் களிறு, கரையில்லா மதக்களிறு, விகடக்களிறு
என்று தனித் தனிக் கூட்டிப் பொருள் காண்க.

கோமதி அருள் செய்யும்போது தக்கார், தகவிலர் என்று
கவனிக்க மாட்டாள். பேய்போன்ற எனக்கும் அருள்
செய்வாள். இது உலகினர்க்குப் பேதைமையாகத் தெரியும்.
இந்தப் பேதைமையே அவளுக்குத் தனிச் சிறப்பாகும் என்பது
திரண்ட சுருத்து.

அக்கரை என்பது எதுகை நயத்துக்காக அக்கரை என
வந்தது. அக்கரை - கவனம்.

பேதைய ராவலை மாற்றே மவர்தம் பெருநிதம்ப
வாதைய ராவலைக் கத்தளர்ந் தேங்கன்றின் வாளைமுட்ட
வோதைய ராவலைப் பால்சாய்க்கும் புன்னைமின் னூழ்வன்கருந்
தாதைய ராவலை யென்றா லுலகிலெத் தாலுய்வமே.¹ 16.

பேதையர் ஆவலை மாற்றேம். அவர்தம் பெருநிதம்ப
வாதை அரா அலைக்கத் தளர்ந்தேம். கன்றின் வாளைமுட்ட
ஓதையர் ஆ அலைப் பால் சாய்க்கும் புன்னைமின்! ஊழ்வன்
கருந் தாதை அராவலை என்றால் உலகில் எத்தால் உய்வமே!

கன்றின் வாளை முட்ட — கன்றுபோல வாளை மீன்
ஓதையர் ஆ அலைப் பால் முட்டுவதால் ஆயர்களின் பசுக்
சாய்க்கும் புன்னைமின்! கள் நீரலையில் பாலைக் கொட்டு
கின்ற புன்னை வ ன த் தி ல்
அமர்ந்த கோமதியே!

பேதையர் ஆவலை — பெண்கள்பால் ஆசையைவிட
மாற்றேம் மாட்டோம்.
அவர்தம் பெரு நிதம்ப அப்பெண்களின் பெரிய அல்கு
வாதை அரா அலைக்கத் லாகிய வாதை தருகின்ற பாம்பு
தளர்ந்தேம் வ ரு த் து வ த ா ல் தளர்வடைந்
தோம்

ஊழ் வன் கருந்தாதை — ஊழ்வினையாகிய வலிய இரும்
அராவலை என்றால் பை நீ அராவ (அழிக்க) வில்லை
யானால்

உலகில் எத்தால் உய்வம் — இந்த உலகில் வேறு எந்த
உபாயத்தால் வாழ்வோம்!

பேதையர் — பெண்கள் ஓதையர் — இடையர்
ஆவல் — ஆசை அலை — நீர் அலையில்
நிதம்பம் — அல்குல் சாய்க்கும் — கொட்டுகின்ற
வாதை — துன்பம் மின் — கோமதி
தருகின்ற கருந்தாது — இரும்பு
நிதம்ப அரா — பாம்பு அராவலை — அராவ
போன்ற மாட்டாய்
அல்குல் எத்தால் — எல்வுபாயத்
அலைக்க — வருத்துவதால் தால்
கன்றின் — கன்றுபோல் உய்வம் — வாழ்வோம்.

வடிவத்தாலும் வருத்துகின்ற செயலாலும் அல்குலுக்குப்
பாம்பு உருவகமாக வந்தது.

ஓதையர் - ஓசை எழுப்புபவர். பசுக்களை அழைப்பதற்கு
ஒலியெழுப்புபவர் ஆதலால் அவர்கள், ஓதையர் எனப்பட்
டனர். ஓதை - ஓசை.

கன்றின் வாளை முட்ட ஓதையரா வலைப்பால் சாய்க்கும்
புன்னை என்பதனோடு,

“மோட்டெருமை வாவிபுக முட்டுவரால் கன்றுஎன்று
வீட்டளவும் பால்சொரியும் வெண்ணையே”
என்ற கம்பன் பாடற் பகுதியை ஒப்பு நோக்குக!

வேறு வழியால் அழிக்க இயலாதது ஊழ்வினையாதலால்
அஃது இரும்பாக உருவகம் செய்யப்பட்டது.

பாடபேதம் : 1. அருளாததாலுய்யமே.

தாலக்கைப் பாரக் களிற்றிற் புன்னைத் தயாபரியே
 பாலக்கைப் பாரதி பொற்கங் கணத்தைப் பறித்தவன்மாந்
 தாலக்கைப் பாரமு தாக்கிய மைக்க ணருள்கண்டுன்றன்
 மாலக்கைப் பாரவ ரெல்லா மடைந்து வணங்குவரே. 17

தாலக் கைப் பாரக் களிற்று ஈன்ற புன்னைத் தயாபரியே!
 பாலக் கைப் பாரதி பொற்கங் கணத்தைப் பறித்தவன் மாந்து
 ஆலக் கைப்பு ஆரமுது ஆக்கிய மைக்கண் அருள்கண்டு உன்தன்
 மா லக்கைப் பாரவர் எல்லாம் அடைந்து வணங்குவர்.

தாலக் கைப் பாரக் களிற்று — பனைமரம் போன்ற துதிக்கை
 ஈன்ற புன்னைத் தயா யுடைய பெரிய யானையாகிய
 பரியே! விநாயகனைப் பெற்ற புன்னை
 வனத்து அமர்ந்த தயாபரியே!

பாலக்கைப் பாரதி — மழுவாயுதம் தறித்த கையால்
 பொற்கங் கணத்தைப் கலைமகளின் பொன்னாலாகிய
 பறித்தவன் மாந்து கங்கணத்தைப் பறித்தவனாகிய
 சிவன் அருந்திய

ஆலக் கைப்பு ஆரமுது — விஷத்தின் கசப்பினை அரிய
 ஆக்கிய மைக்கண் அருள் அமுதமாக்கிய நின் கரிய கண்
 கண்டு களின் கருணையைக் கண்டு

உன்தன் மா லக்கைப் — உலகினர் எல்லோரும் உன்தன்
 பாரவர் எல்லாம் அடைந்து இருப்பிடத்தை அடைந்து
 வணங்குவர் வணங்குவார்கள்.

தாலம்	— பனைமரம்	பறித்தவன்	— பறித்த
கை	— துதிக்கை		வனாகிய
பாரம்	— பெரிய		சிவன்
களிற்று	— யானைமுகன்	மாந்து	— உண்ட
ஈன்ற	— பெற்ற	ஆலம்	— நஞ்சு
பாலம்	— மழுவாயுதம்	கைப்பு	— கசப்பு
கை	— கையால்	மா	— பெரிய
பாரதி	— கலைமகள்	லக்கு	— இலக்கு
கங்கணம்	— மங்கலநாண்		(இருப்பிடம்)
		பாரவர்	— உலகினர்

தக்கன் வேள்வியில் சிவன் பிரமனை பழித்தான் என்பது
 புராணக் கதை. அதைக் கருதியே சிவன் பாரதிபொற்கங்கணம்
 பறித்தவன் எனப்பட்டான். கணவனையிழந்தவர் மங்கல
 நாண் இழப்பது மரபு.

வண்ண விருத்தத் தனந்தஞ்சொற் றாள்பரை வாழ்த்தலரப்
 பண்ண விருத்தத் தனமவை தானென்றுட் பாலிருசே
 யுண்ண விருத்தத் தனஞ்சற் றுறாதுகச் சூடுறங்குங்
 கிண்ண விருத்தத் தனத்தாய்புன் னாகப்பைங் கேகயமே. 18

வண்ண விருத்தத்து அனந்தம் சொற்று ஆள் பரை!
 வாழ்த்து அலரப் பண்ண இருத்து அத் தனம் அவை தான்
 என்னுள்! பால் இரு சேய் உண்ண விருத்தத்தனம் சற்று
 உறாது கச்சூடு உறங்கும் கிண்ண விருத்தத் தனத்தாய்!
 புன்னாகப் பைங் கேகயமே!

பால் இருசேய் உண்ண — கணேசன், முருகன் ஆகிய சேயர்
 இருவர் பாலை உண்டபோதும்,

விருத்தத்தனம் சற்று முதுமை நிலை சற்றும் அடை
 உறாது யாமல்,

கச்சூடு உறங்கும் — இ ர வி க் கை க் கு ள் தங்கியிருக்
 கின்ற

கிண்ண விருத்தத்தனத்தாய்— கண்ணம் போன்ற வட்டமான
 முலைகளை யுடையவளே!

புன்னாகப் பைங் கேகயமே — புண்ணைவனத்தில் வாழ்கின்ற
 பசிய மயிலே!

வண்ண விருத்தத்து — சந்தம் பொருந்திய விருத்தப்
 அனந்தம் சொற்று ஆள் பாடல்கள் பலவற்றைச் சொல்
 பரை வித்து என்னை ஆட்கொண்ட கோமதியே!

வாழ்த்து அலரப் பண்ண — உன்மேல் வாழ்த்துக்கள் விரியும்
 அத் தனம் அவை தான் . படி செய்வதற்கு, அந்த (பாட
 என்னுள் இருத்து லாகிய) செல்வத்தை என் மனத்
 துள்ளே நிலைபெறும்படி செய்
 வாயாக!

வண்ணம்	— சந்தப் பா	உண்ண	— உண்ட
விருத்தம்	— பாடல் வகை		போதும்
அனந்தம்	— பற்பல	விருத்தத்தனம்	— முதுமைப்.
சொற்று	— சொல்வித்து		பருவம்
பரை	— தலைவி	கச்சு	— இரவிக்கை
பண்ண	— செய்வதற்கு	கிண்ணம்	— கிண்ணம்
இருத்து	— நிலைநிறுத்து		போன்ற
அத்தனம்	— அந்த	விருத்தம்	— வட்டம்
	விருத்தப்	தனம்	— முலை
	பாடலாகிய	புன்னாகம்	— சங்கரன்
	செல்வம்		கோவில்
பால்	— முலைப்பால்	கேகயம்	— மயில்
இருசேய்	— இருமக்கள்; கணேசன், முருகன்		

சொற்று என்பது சொல்வித்து என்ற பொருளில்
 வந்தது.

இரு சேயரைப் பெற்று முலைப்பால் தந்து வளர்த்த
 பின்னும் கன்னியாகவே இருப்பவள் என்று காட்டப் “பாலிரு
 சேய் உண்ண.....உறங்கும் தனத்தாய்” என்று கூறப்பட்டது.

வாழ்த்து அலரப் பண்ண அத் தனம் என்னுள் இருத்து
 என்று கூட்டுக! அலரப் பண்ணுதல் — விரியச்செய்தல்.

கேகய வாகனன் கைந்நின்று சூரர் கிளையறுத்தாய்
 மாகய வாகன மார்க்கும்புன் னைப்பதி வாலைவந்தான்
 சேகய வாகன மன்கொண் டிருவிழி சேந்ததட்டி
 யேகய வாகனல் வீழ்வா யெனத்தன் ளிடாமுன்னமே. 19

கேகய வாகனன் கைநின்று சூரர் கிளை அறுத்தாய்! மாகய
 வாகுஅ(ன்)னம் ஆர்க்கும் புன்னைப்பதி வாலை! வந்து ஆள் -
 சேகு அய ஆக நமன் கொண்டு இருவிழி சேந்து அதட்டி “ஏ!
 கயவா! கனல் வீழ்வாய்!” எனத் தள்ளிடா(து) முன்னமே!

கேகய வாகனன் கைநின்று — மயில் வாகனனாகிய முருகன்
 சூரர் கிளை அறுத்தாய்! கையிலே சக்தியாக (வேலாக)
 இருந்து சூரபதுமன் குலத்தை
 வேர் அறுத்தவனே!

மா கய வாகு அ(ன்)னம் — பெரிய தடாகங்களிலுள்ள
 ஆர்க்கும் புன்னைப்பதி அழகிய அன்னங்கள் ஆரவாரம்
 வாலை! செய்யும் சங்கரன் கோவிலில்
 வாழும் குமரியே!

சேகு அய ஆக நமன் — வயிரம் பாய்ந்த இரும்பு போன்ற
 கொண்டு இருவிழி சேந்து உடலையுடைய நமன் என்னைக்
 அதட்டி கைப்பற்றி இரு கண்களும்
 கோபத்தால் சிவந்து அதட்டு
 தலைச் செய்து,

ஏ! கயவா கனல் வீழ்வாய் — ஏடா! கயவனே! இதோ நரக
 எனத் தள்ளிடா(து) நெருப்பில் வீழ்வாயாக என்று
 முன்னம் என்னை அந் நெருப்பில் தள்ளி
 விடாத முன்பே

வந்து ஆள்! வந்து என்னை ஆட்கொள்
 வாயாக!

கேகய வாகனன் — முருகன் அயம் — இரும்பு
 கைநின்று — கையில் ஆக நமன் — உடலை
 இருந்து யுடைய
 சூரர்கிளை — அவுணர் எமன்
 குலம் சேந்து — சினத்தால்
 மா கயம் — பெரிய சிவந்து
 தடாகம் கயவா — கீழ் மகனே
 வாகு — அழகிய கனல் — நரசுத்தீ
 வாலை — குமரி
 சேகு — வயிரம்;
 காழ்ப்பு

தள்ளிடா முன்னம் வந்துஆள் என்று கூட்டுக!

முருகன் கை வேல் சக்தியின் வடிவம் என்பது மரபு.
 ஆதலால் கைநின்று சூரர் கிளையறுத்தாய் என்று வேலின்
 செயல் தேவிக்கு ஏற்றப்பட்டது.

இடபம் பரசு வணமைப் படைவெள் ளெகினம்தண்ட
 விடபம் பரசுதென் னாகா டவியுறை மின்னைப்பொன்ம
 குடபம் பரசுவர்க் கக்கோ மதியைப்பொங் குந்தரங்கங்
 கடபம் பரசு ருபமானை நெஞ்செண்ணிற் கைக்கொள்வனே¹. 20

இடபம் பரசு, உவணம் ஐம்படை, வெள் எகினம் தண்ட
 விடபம் பரசு தென் நாக அடவிஉறை மின்னை, பொன்மகுட
 பம்பர சுவர்க்கக் கோமதியை, பொங்கும் தரங்கங்கள் தபு
 அம்பர சுருப மாணை நெஞ்சு எண்ணில் கைக்கொள்வள்.

இடபம் பரசு — இடபவாகனமும் மழுவாயுதமும்
 கொண்ட சிவனும்

உவணம் ஐம்படை — கருடவாகனமும் பஞ்சாயுதமும்
 கொண்ட திருமாலும்

வெள் எகினம் தண்ட
 விடபம் பரசு — வெள்ளை அன்ன வாகனமும்
 தண்டு (கமண்டலம்) ஆகிய மரக்
 கொம்பாலாகிய ஆயுதமும்
 கொண்ட பிரமனும் வணங்கு
 கின்ற

தென் நாக அடவிஉறை
 மின்னை — தென் திசையிலுள்ள புன்னை
 வனத்தில் வாழ்கின்ற மின்னற்
 கொடி போன்றவளை

பொன்மகுட பம்பர
 சுவர்க்கக் கோமதியை — பொன்னாலாகிய கிரீடமும்
 பம்பரம் போன்ற முலைகளு
 முடைய கோமதியை

பொங்கும் தரங்கங்கள் தபு — பெருகுகின்ற அலைகள் நீங்கிய
 அம்பர சுருப மாணை (அமைதியான) ஆகாயம்
 போன்ற இயல்பினையுடைய
 மான்போன்றவளை

நெஞ்சு எண்ணில் கைக்
 கொள்வள் — மனத்தால் நினைத்தால் நம்மை
 ஆட் கொள்வாள்.

இடபம்	— எருது	விடபம்	— மரக்
பரசு	— மழு		கொம்பு
உவணம்	— கருடன்	பரசு	— அதிகின்ற
ஐம்படை	— சங்கு,	நாக அடவி	— புன்னை
	சக்கரம்,		வனம்
	வில், வாள்,	பம்பர சுவர்க்கம்	— பம்பரம்
	தண்டு.		போன்ற
வெள் எகினம்	— வெள்ளிய		முலை
	அன்னம்	தரங்கங்கள்	— அலைகள்
தண்ட விடபம்	— தண்ட	தபு	— நீங்கிய
	மாகிய	அம்பரம்	— ஆகாயம்
	மரக்	சுருபம்	— குணம்;
	கொம்பு		இயல்பு
தண்டம்	— தண்டு	மான்	— கோமதி
	(கமண்		
	டலம்)		

இடபம் பரசு, உவணம் ஐம்படை, எகினம் தண்டவிடபம்
 என்ற தொடர்கள் ஆகுபெயர்களாக முறையே அரணையும்
 அரியையும் அயனையும் குறித்தன.

கோமதி அமைதியே வடிவானவள். அந்த அமைதி
 இயல்புக்கு அலைகள் இல்லா ஆகாயம் உவமையாகக் கூறப்
 பட்டது.

பாடபேதம் : 1. பரசுருபம்மானெஞ் குடென்னில் கைக்
 கொள்வள்.

கொட்புற் றிருப்பு நிறக்கூற் றுருளக் குமைத்தவன்வன்
கட்புற் றிருப்புதுத் தோலாடை சூழ்சங் கரனொடுபாந்
தட்புற் றிருப்புறு கோமதித் தாயருள் சற்றுறுமே
லெட்புற் றிருப்பும் பரானந்த வீட்டிற் கெவரையுமே. 21

கொட்புற்று இருப்பு நிறக் கூற்று உருளக் குமைத்தவன்,
வன்கண் புல் திருப் புதுத் தோலாடை சூழ்சங்கரனொடு
பாந்தட் புற்று இருப்புஉறு கோமதித் தாய் அருள் சற்று உறு
மேல், என் புல் திருப்பும் பரஆனந்த வீட்டிற்கு எவரையுமே.

இருப்பு நிறக்கூற்று — இருப்புபோல் வலிய நெஞ்சின
கொட்புற்று உருளக் — னாகிய இயமன் சுழன்று உருளும்
குமைத்தவன் — படி மிதித்தவனும்

வன்கண் புல் திருப் புதுத் — கொடிய புலித்தோலாகிய அழகிய
தோலாடை சூழ்சங்கர — புதிய ஆடையை இடையில்
னொடு — சுற்றிய சங்கரனும் ஆகிய
தலைவனுடன்

பாந்தள் புற்று இருப்புஉறு — பாம்புப்புற்றை இருப்பிடமாக
கோமதித் தாய் அருள் — உற்ற கோமதி அன்னையின்
சற்று உறுமேல் — அருளைச் சிறிதளவு பெறு
மானால்

என் புல் எவரையும் — என்னும் புல்லுங்கூட எல்லோ
பரானந்த வீட்டிற்குத் — ரையும் உயர் பேரின்ப
திருப்பும் — மோட்சம் செல்வதற்குத் திருப்பி
விடும்.

கொட்புற்று — சுழன்று சூழ்தல் — அணிதல்
இருப்புநிறம் — இருப்புபோல் பாந்தள் — பாம்பு
வலியநெஞ்சம் என், புல் — மிகச்சிறிய
நிறம் — நெஞ்சு பொருள்கள்
குமைத்தல் உதைத்தல் திருப்பும் — பாதை
வன்கண் — கொடுமை மாற்றும்
புடைய பரஆனந்தம் — மேலான
புல் — புலி இன்பம்

கோமதி அருள் பெற்றால் என், புல் போன்ற அற்பமான
பொருள்கள் கூட எல்லோருக்கும் வீட்டின்பம் தந்துவிடும்
என்பது சாரம்.

உறுமேல் எவரையும் வீட்டிற்குத் திருப்பும் என்று
கூட்டுக.

சங்கரன்கோவில் ஆலயத்தின் உண்ணாழியில் (பாம்புப்)
புற்று உள்ளமையால், பாந்தட் புற்று இருப்பு உறு கோமதி
எனப்பட்டது.

எவன மடந்தை யரைப்பொய் யரைமற் றியல்¹விரகக்
கவன மடந்தை கலரைப்புல் லேங்²குடங் கையிடத்துப்
புவன மடந்தை யறிந்தான் பணியுமை³ புன்னைவனத்
தி⁴வன மடந்தைமெய்க் கோமதி யாயெனத்⁵ தேர்ந்தனமே. 22

எவன மடந்தையரைப் பொய்யரை மற்று இயல் விரகக்
கவன மடம் தை கலரைப் புல்லேம். குடங் கையிடத்துப்
புவனம் அடந்தை அறிந்தான் பணி உமை; புன்னை வனத்தி;
வனம் மடம் தை மெய்க் கோமதி ஆய் எனத் தேர்ந்தனம்.

எ(வ்)வன மடந்தையரை — இளம் பருவ மங்கையரையும்

பொய்யரை — பொய்யர்களையும்

இயல்விரகக் கவன மடம் — பொருந்திய காமநோயின் வேக
தை கலரைப் புல்லேம் மா கிய மடமை (மனத்தில்)
தைக்கப்பெற்ற கீழ்மக்களையும்
சேரமாட்டோம். ஏனெனில்,

குடங் கையிடத்துப் — உள்ளங்கையிலே (கடல்) நீர்
புவனம் அடந்தை அறிந் (அடங்கி) தாளம் இடுவதை
தான் பணிஉமை அறிந்த வனாகிய அகத்தியன்
பணிகின்ற உமை

புன்னைவனத்தி — புன்னைவனத்தில் இருப்பவள்

வனம் மடம் தை மெய்க் — அழகும் இளமையும் பொருந்திய
கோமதி திருமேனியுடைய கோமதியை

ஆய் எனத் தேர்ந்தனம் — தாய் என்று தெளிந்து கொண்டோம்.

எவனம்	— இளமை	புவனம்	— (கடல்)நீர்
மடந்தையர்	— பெண்கள்	அடந்தை	— ஒருவகைத்
இயல்	— பொருந்து		தாளம்
	கின்ற	அறிந்தான்	— அகத்தியன்
விரகம்	— காமநோய்	வனத்தி	— வனத்தை
கவனம்	— வேகம்		யுடையவள்
மடம்	— மடமை	வனம்	— அழகு
தை	— தைத்த	மடம்	— இளமை
கலர்	— கீழ்மக்கள்	தை	— பொருந்திய
புல்லேம்	— சேர	மெய்	— திருமேனி
	மாட்டோம்	ஆய்	— தாய்
குடங்கை	— உள்ளங்கை		

புவனம் அடந்தை அறிந்தான் என்பது, நீர் அலைகள்
தாளம் போல் ஒலிப்பதைக் கேட்டவன் என்னும் பொருளது.
அகத்தியன் கையில் கடல் அடங்கியது என்பது புராணம். அவ்
வாறு அடங்கிய கடல் அலைகள் ஒலித்ததைக் கேட்டவன்
அகத்தியன் என்க.

பாடபேதம் :

1 எயில். 2 புல்லேன். 3 யுமைம். 4 வனசி. 5 யாயின.

தனச்செருக் காலுதட் டைத்திற வாப்புல்லர் தம்மைப்புக
 முனச்செருக் காலுமுன் நிற்பணிக் காக்குதி ஈரமில்லாச்
 சினச்செருக் காலுரு ளக்காலி னட்டநற் றீரன்மது
 பனச்செருக் காலுஞ் சடையாணைத் தோய்புன்னைப் பைங்கியே. 23

தனச் செருக்கால் உதட்டைத் திறவா(த) புல்லர், தம்மைப்
 புகழ் எனச் செருக்கு ஆலும்முன், நிற்பணிக்கு ஆக்குதி! ஈரம்
 இல்லா(த) சினச் செருக் கால் உருளக் காலின் அட்ட நல் தீரன்;
 மதுபம் நச்சு எருக்கு ஆலும் சடையாணைத் தோய் புன்னைப்
 பைங்கினியே!

தனச்செருக்கால் — பணத்திமிரால் வாயைத்
 உதட்டைத் திறவா(த) திறக்காத அற்பர்கள்
 புல்லர்

தம்மைப் புகழ் எனச் — எம்மைப் புகழ்ந்து பாடுவாயாக
 செருக்கு ஆலும் முன் என்று தங்கள் அகங்காரத்தை
 ஆரவாரத்தால் காட்டுமுன்பாக

நிற்பணிக்கு ஆக்குதி — உன் தொண்டுக்கு என்னை
 ஆக்கிக் கொள்வாயாக!

ஈரம் இல்லா(த) சினச் செரு — இரக்கமே இல்லாத கோபத்தை
 கால் உருள யுடைய போர் பயின்ற எமன்
 மண்ணில் உருளும்படி

காலின் அட்ட நல் தீரன் — தன்திருவடியால் தாக்கிய நல்ல
 வீரன்;

மதுபம் நச்சு எருக்கு — வண்டுகள் விரும்புகின்ற எருக்க
 ஆலும் சடையாணை மாலை தங்குகின்ற சடை
 தோய் புன்னைப் பைங் யாணைப் பொருந்துகின்ற
 கினியே புன்னைவனத்துப் பசியகினி
 போன்ற கோமதியே!

தனச்செருக்கு	— பணத்திமிர்	ஈரம்	— இரக்கம்
உதடு	— வாய்	சினம்	— கோபம்
	(ஆகுபெயர்)	செரு	— போர்
புல்லர்	— கீழ்மக்கள்	கால்	— எமன்
செருக்கு	— அகங்காரத்	உருள	— உருளும்படி
ஆலுமுன்	தால்	காலின்	— காலால்
	ஆரவாரிக்கு	அட்ட	— உதைத்த
	முன்பு	மதுபம்	— வண்டு
ஆலுதல்	— ஒலித்தல்	நச்சு	— விரும்புகின்ற
பணிக்கு	— தொண்	தோய்தல்	— பொருந்
	டுக்கு		துதல்

சிவன் எமனை உதைத்தது புராணச் செய்தி.

நச்சு எருக்கு என்பதற்கு விஷமாகிய எருக்கமலர் என்றும்
 பொருள் கொள்ளலாம்.

பணச் செருக்கர் யாருடனும் பேசாமல் திமிராக நடந்து
 கொள்வது உலக இயல்பு. ஆதலால் உதட்டைத் திறவாப்
 புல்லர் எனப்பட்டனர்.

ஈற்றடியில் நச்சு என்பது எதுகை நோக்கி நச்சு என
 வந்தது. யமகம், திரிபு ஆகிய சொல்லணி அமைந்த பாடல்
 களில், நகரம், னகரம் வேறுபாடின்றி வருவது இயல்பு.

பைநா கவடங் களிலோநின் கேள்வன் பதக்கத்திலோ
கைநா கவடகத் தோ¹வையம் வாங்கும் கபாலத்திலோ
மைநா கவடர் சுரும்புழக் கும்புன்னை வாழ்மயில்சொல்
வைநா கவட முறாதாவ லுற்று மருவியதே. 24

பை நாக வடங்களிலோ நின் கேள்வன் பதக்கத்திலோ
கை நாக வடகத்தோ ஐயம் வாங்கும் கபாலத்திலோ— மை
நாக அடர் சுரும்பு உழக்கும் புன்னை வாழ்மயில்!—சொல்வை
நா கவடம் உறாது—ஆவலுற்று மருவியது!

மைநாக அடர் சுரும்பு — கரிய புன்னையின் பூ இதழ்களை
உழக்கும் புன்னை வ ண் டு க ள் துவைக்கின்ற
வாழ்மயில் சங்கரன் கோவிலில் வாழ்கின்ற
ஆவலுற்று மருவியது மயில் போன்றவளே! நீ காத
லுற்றுச் சங்கரனை மணந்தது

நின் கேள்வன் பைநாக — நின் கணவனாகிய அந்தச் சங்கர
வடங்களிலோ னுடைய பாம்பு மணி வடங்
களினாலா? அல்லது

பதக்கத்திலோ — (மார்பிலணிந்த தலையெலும்பு)
மாணையினாலா? அல்லது

மை நாக வடகத்தோ — (ஆடையாக அணிந்த) யானைத்
தோலினாலா? அல்லது

ஐயம் வாங்கும் கபாலத் — பிச்சை ஏற்கும் பிரம கபால
திலோ மாகிய மண்டையோட்டினாலா

நா கவடம் உறாது — வஞ்சக மில்லாமல் நாவால்
சொல்வை கூறுவாயாக!

பைநாகம்— படமுடைய மை — கரிய
பாம்பு நாகம் — புன்னைமரம்
வடம் — மணி மாலை அடர் — பூ இதழ்
பதக்கம் — சுழுத்து மாலை சுரும்பு — வண்டு
கைநாகம்— துதிக்கையுடைய உழக்குதல் — மிதித்தல்
யானை புன்னை — சங்கரன்கோவில்
வடகம் — தோல் மயில் — மயில்
ஐயம் — பிச்சை போன்றவள்
கபாலம் — மண்டையோடு

ஆவலுற்று மருவியது கவடமுறாது நா(வால்) சொல்வை
என்று கூட்டுக!

இகழ்வது போலப் புகழ்கின்றது இப் பாடல். இது நித்
தாஸ்துதி அலங்காரம் எனப்படும்,

சிவனுடைய அணிகலன்களை இகழ்வதுபோல் கூறி
யுள்ளமை காண்க!

அத்தகைய இழிபொருள்களை அணிந்த சிவன், உன்சேர்க்
கையால் சங்கரன் (மங்கள கரமானவன்) ஆகிவிட்டான் என்
பது குறிப்பு. இது கோமதிக்குப் புகழ்.

பாடபேதம் : 1 வடத்தோ

மருவித் தினமுத்த மிட்டுப்பின் னூடு மடந்தையர்க
டெருவித் தினமுத்த வெண்ணில வார்புண்ணைத் தென்பதிக்கு
வருவித் தினமுத்தர் முன்றாளெற் கீந்தனன் வாழ்ககற்பம்
துருவித் தினமுத்த மிழ்வட வாரத்தில் சூட்டுவமே. 25

மருவித் தின முத்தம் இட்டுப் பின் ஊடும் மடந்தையர்
கள் தெரு வித்தின முத்த வெண்ணிலவு ஆர் புண்ணைத் தென்
பதிக்கு வருவித்து, இன முத்தர் முன் தாள் எற்கு ஈந்தனன்.
வாழ்க கற்பம்! துருவித் தினம் முத்தமிழ் வட ஆரத்தில்
சூட்டுவம்.

தி(ன்)ன மருவி முத்தம்
இட்டுப் பின் ஊடும்
மடந்தையர்கள்

— த ங் க ளை அனுபவிக்கும்படி
கலந்து முத்தமிட்டுப் பின்னர்
ஊடல் புரியும் மடந்தையர்கள்

தெரு வித்தின முத்த
வெண்ணிலவு ஆர்
புண்ணைத் தென்பதிக்கு
வருவித்து

— தெருவிலே சி ந் திய முத்துக்
களினின்று வெண்ணிலவு வீசு
கின்ற பு ன் னை வ ன மாகிய
அழகிய திருப்பதிக்கு என்னை
வரவழைத்து

இன முத்தர் முன் தாள்
எற்கு ஈந்தனன்

— கூ ட் ட மாகிய முத்தர்கள்
எ தி ரி லே அடிமையாகிய
எனக்குத் தன் திருவடிகளை
ஈந்தாள். ஆகையால் அவள்

வாழ்க கற்பம்

— கற்ப காலமும் வாழ்க! வாழ்க!

முத்தமிழ் தினம் துருவி
வட ஆரத்தில் சூட்டுவம்

— மு த் த மிழை நாடோறும்
ஆராய்ந்து மணியவடம் போலச்
சூட்டுவோம்.

மருவி	— கூடி	வருவித்து	— வரவழைத்து
தி(ன்)ன	— அனுபவிக்கும்	இனம்	— கூட்டமாகிய
	படி	தாள்	— திருவடி
தெரு	— வீதியில்	எற்கு	— எனக்கு
வித்தின	— சிந்திய	கற்பம்	— ஆயிரங்
முத்த	— முத்துக்களி		கோடி
வெண்ணிலவு	விருந்து		ஆண்டுகள்
	வீசுகின்ற		(பல்லாண்டு)
	வெண்ணிலவு	துருவி	— ஆராய்ந்து
	(ஒளி)	வடஆரம்	— மணியாரம்
ஆர்	— நிரம்பிய	ஆரத்தில்	— ஆரம்போல்
தென்	— அழகிய		

மடந்தையர் கூடலுக்குப் பின் ஊடல் செய்யும் போது,
தம் அணிகலனாகிய முத்துக்களைத் தெருவில் வீசுவர். அம்
முத்துக்களின் ஒளி வெண்ணிலவு போல் இருக்கும் என்
பதைக் காட்டத் தெரு வித்தின முத்த வெண்ணிலவு ஆர் எனப்
பட்டது.

இனமுத்தர் என்பது முத்தரின் கூட்டம்.

‘முத்தர் முன் தாள் எற்கு ஈந்தனன்’ என்பதற்கு, திருவடித்
தீட்சைபெறுவதற்கு முத்தர்கள் காத்து நிற்கையில், அவர்
களுக்குத் திருவடித்தீட்சை தருவதற்கு முன்பாக எனக்கு அதைத்
தந்தாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சூட்டன மேயும் பணைவர ராசைச் சுருணிமணிப்
 பூட்டன மேயும்பைம் பூங்கொடி பேபொற் பொருப்பெழுதோர்¹
 கோட்டன மேயுள் புகழ்ப்பத கஞ்சஞ்சங் குக்குட்கரைத்
 தூட்டன மேயுந் தஞங்கடை² நாள்வந் துதவுவையே. 26

சூட்டு அ(ன்)னம் மேயும் ப(ண்)ணை வரராசைச் சுருணி!
 மணிப் பூண் தனம் ஏயும் பைம் பூங் கொடியே! பொற்
 பொருப்பு எழுது ஓர் கோட்டன் அ(ம்)மே! உன் புகழ்ப்பத
 கஞ்சம்—சங்குக்குள் கரைத்து ஊட்டு அ(ன்)னமேயும் த(ள்)ளும்
 கடை நாள் வந்து உதவுவையே!

சூட்டு அ(ன்)னம் மேயும் — உச்சிக் கொண்டையுடைய
 பண்ணை வரராசைச் சுருணி அ(ன்)னப்பறவைகள் இரைதேடு
 கின்ற வயல்களையுடைய சங்கரன் கோவிலில் வாழ்கின்ற
 நற்குணமுடையவளே!

மணிப்பூண் தனம் ஏயும் — இரத்தினம் பதித்த அணிகலன்
 பைம் பூங்கொடியே! அணிந்த முலைகள் பொருந்திய
 பசிய அழகிய கொடிபோன்ற வளே!

பொற் பொருப்பு எழுது — மேருமலையில் பாரதக் கதை
 ஓர் கோட்டன் அ(ம்)மே! எழுதிய ஒற்றைக் கொம்ப
 னாகிய கணபதிக்குத் தாயே!

சங்குக்குள் கரைத்து ஊட்டு — சங்கிலை கரைத்து ஊட்டுகின்ற
 அ(ன்)னமேயும் த(ள்)ளும் நெகிழ் சோறுகூட உண்ண
 கடைநாள் வந்து இயலாமல் தள்ளுகின்ற (உயிர்
 போகும்) கடைசி நாளிலே நீ
 வந்து,

உன் புகழ்ப்பத கஞ்சம் — உன்னுடைய புகழைக் கொண்ட
 உதவுவை பாத தாமரையை உதவுவாயாக!

சூட்டு — உச்சிக் ஓர்கோட்டன் — கணபதி
 கொண்டை அ(ம்)மே — தாயே!
 மேயும் — இரை பதகஞ்சம் — தாமரை
 தேடுகின்ற மலர்
 பண்ணை — வயல் போன்ற
 சுருணம் — நற்குணம் பாதம்
 மணி — இரத்தினம் அ(ன்)னமேயும் — சோறுகூட
 பூண் — அணிகலன் த(ள்)ளும் — உமட்டு
 தனம் — முலை கின்ற
 ஏயும் — பொருந் கடைநாள் — உயிர்
 திய பிரியும்
 பொற்பொருப்பு — மேருமலை காலம்

கடை நாள் வந்து உன் புகழ்ப்பத கஞ்சம் உதவுவை
 என்று கூட்டுக.

மேருமலையில் கணபதி மகாபாரதம் எழுதிய வரலாறு
 பிரசித்தம்.

ஊட்டனமே யுந்துறும் எனப் பாடம் கொண்டு, ஊட்டு
 கின்ற சோறு வெளியே தள்ளப்படும் என்றும் பொருள்
 கொள்ளலாம்.

பா. பே. 1 பொருப்பொருதோர்
 2 துளுங்கடை

உதவாக்கைக் கன்னடுங் குங்கடுஞ் சிந்தை யுலோபரைமன்
 மதவாக்கைக் கன்ன மழைமுகி லேயென்று வாழ்த்தலைப்புற்
 புதவாக்கைக் கன்ன மிடற்பொருட் டாச்செப்பு வாருயர்
 முதவாக்கைக் கன்னம் புகக்கோ மதிக்கே மொழிந்திலரே. 27

உதவா(த) கை, கல் நடுங்கும் கடுஞ்சிந்தை உலோபரை
 மன்மத! ஆக் கைக் கன்ன! மழைமுகிலே! என்று வாழ்த்தலைப்
 புற்புத ஆக்கைக்கு அன்னமிடற் பொருட்டா(க)ச் செப்புவார்.
 உயர் அமுதவாக்கைக் கன்னம் புகக் கோமதிக்கே மொழிந்
 திலரே!

புற்புத ஆக்கைக்கு அன்னம் — நீர்க்குமிழி பே பால் நிலையில்
 இடற் பொருட்டா(க) லாமல் அழியும் உடலுக்குச்
 சோறிடுவதற்காக,

உதவா(த)கை கல்நடுங்கும் — பிறர்க்கு ஒருபொருளைத்
 கடுஞ்சிந்தை உலோபரை தாராத கைகளையும் கல்லும்
 நடுங்குகின்ற கடியமனத்தையும்
 கொண்ட உலோபர்களை

மன்மத! — அழகில் மன்மதன் போன்ற
 வனே!

ஆக் கைக்கன்ன! — காமதேனு போன்று கொடை
 யொழுக்கம் கொண்ட
 கர்ணனைப் போன்றவனே!

மழைமுகிலே! — கைம்மாறு கருதாது கொடை
 தருவதில் மழைமேகம் போன்ற
 வனே!

என்று வாழ்த்தலைச்
 செப்புவார்
 உயர் அமுத வாக்கைக்
 கன்னம் புகக் கோமதிக்கே
 மொழிந்திலரே!

— என்று வாழ்த்துதலைச் சொல்லு
 வார்கள். அல்லாமல்,
 உயர்ந்த அமுதம் போன்ற
 பாடல்களைக் காதில் புகும்படி
 கோமதிக்குச் சொன்னார்கள்
 இல்லையே! (ஐயோ! இவர்கள்
 உய்வது எவ்வண்ணம்!)

உதவா(த)	— கொடை	ஆக்கை	— உடல்
	தாராத	அன்னம்	— சோறு
கல்நடுங்கும்	— கல்போன்ற	செப்புவார்	— சொல்
ஆ	— காமதேனு		வார்கள்
கை	— கொடை	அமுதவாக்கு	— அமுதம்
	யொழுக்கம்		போன்ற
கன்னன்	— கர்ணன்		வாக்கு
வாழ்த்தலை	— வாழ்த்திப்	சன்னம்புக	— காதில்
	பாடுதலை		புகும்படி
புற்புதம்	— நீர்க்குமிழி		

உலோபரின் கடிய சிந்தை கண்டு, நாம் இச் சிந்தைபோன்று
 மிக்க கடினமாக இராமற்போனோமே என்று கல் கூட
 நடுங்கும் என்க.

அன்னமிடற் பொருட்டாக வாழ்த்தலைச் செப்புவார்
 என்று கூட்டுக.

ஆக்கைக் கன்ன என்பதை ஆக்கு ஐக்கு அன்ன எனப்
 பிரித்துக் காமதேனுவின் தலைவனாகிய இந்திரனுக்கு
 நிகரான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆ- காமதேனு.
 ஐ- தலைவன். அன்ன நிகரான.

பாடபேதம் :

1 குழுக

மொழிச்சத் தியமருந் துக்குஞ்சொல் லார்செய்வர் மோசம்வஞ்சம்
விழிச்சத் தியமருந் துத்தைய லார்நட்பை விட்டுமுத்தர்
வழிச்சத் தியமருந் துங்கப்பன் னைப்பதி மான்மியத்தைப்
பழிச்சத் தியமருந் தும்வாய்வென் கத்தமிழ் பாலிப்பனே! 28

மொழிச் சத்தியம் மருந்துக்கும் சொல்லார். செய்வர் மோசம், வஞ்சம். விழிச் சத்தி அமர் உந்தும் தையலார் நட்பை விட்டு முத்தர் வழிச் சத்தி அமரும் துங்கப் புண்ணைப்பதி மான்மியத்தைப் பழிச்சு! அத்தி அம் அருந்தும்வாய் வெள்கத் தமிழ் பாலிப்பன்.

மொழிச் சத்தியம் — சத்திய வாசகத்தை மருந்துக்குங்
மருந்துக்கும் சொல்லார் கூடச் சொல்லமாட்டார்கள்.

செய்வர்மோசம் வஞ்சம் — மோசமும் வஞ்சனையும் செய்
வார்கள். அத்தகையவராகிய

விழிச் சத்தி அமர் உந்தும் — கண்ணாகிய வேலால் மன்மதப்
தையலார் நட்பை விட்டு போர் செய்யும் பெண்களின்
நட்பை விடுத்து

முத்தர் வழி சத்தி அமரும் — முத்தர்களின் ஏவல் வழியிலே
துங்கப் புண்ணைப்பதி மான் சக்தியாகிய கோமதி வாழ்கின்ற
மியத்தைப் பழிச்ச உயர்வான புண்ணைப்பதியின்
மகிமையை மனமே, துதிப்
பாயாக! அவ்வாறு துதித்தால்,

அத்தி அம் அருந்தும் — கடல் நீர் முழுவதும் அருந்திய
வாய் வெள்கத் தமிழ் அகத்தியனாகிய தமிழ் முனிவன்
பாலிப்பன் வாயும் நாணமடையும்படி
தமிழ்க் கவிசனைப் பாலிப்பான்.

மொழிச் சத்தியம்	— சத்திய	மான்மியம்	— மகிமை
	மொழி	பழிச்சு	— துதிப்பா
மருந்துக்கும்	— சிறிதளவு		யாக
	கூட	அத்தி	— கடல்
விழிச்சத்தி	— கண்ணா	அம்	— நீர்
	கியவேல்		
அமர் உந்தும்	— போர்	வாய்	— அகத்தி
	செய்யும்		யனின்
முத்தர்வழி	— முத்தர்		வாய்
	களின்	வெள்க	— நாணும்
	ஏவலின்		படி
	பொருட்டு	தமிழ்	— தமிழ்ப்
துங்கம்	— உயர்வு		பாடல்கள்

சத்திய மொழி என்பது மொழிச் சத்தியம் என வந்துள்ளது.

முத்தர் வழி - முத்தர்களுக்கு ஏவல் செய்யும் பொருட்டு, கோமதி புண்ணவனத்தில் உள்ளாள் என்பது அவளுக்குத் தொண்டர்பால் உள்ள ஈடுபாட்டைக் காட்டும்.

பாலியம் பாலிகை யென்றுமின் னார்கரம் பற்றிவளை
கோலியம் பாலிகை நீசனை¹ யுந்தொண்டு கொண்டபுண்ய
சாலியம் பாலிகை வெண்பாண்டி லூரும் தரங்கக்கங்கை
மோலியம் பாலிகை வாய்ச்சி²புன் னைப்பதி முக்கண்ணியே. 29

பாலி அம் பாலிகை! என்று மின்னார் கரம் பற்றி வளை
கோலி அம்பால் இகை நீசனையும் தொண்டு கொண்ட
புண்யசாலி! அம்பாலிகை! வெண்பாண்டில் ஊரும் தரங்கக்
கங்கை மோலி! அம்பாலிகை வாய்ச்சி! புன்னைப்பதி முக்
கண்ணியே!

பாலிஅம் பாலிகை என்று — அழகிய பெண்ணே! என்னைக்
மின்னார் கரம் பற்றி காப்பாயாக என்று பெண்களின்
வளை கோலி அம்பால் கையைப் பிடித்துக் கெஞ்சி
இகை நீசனையும் தொண்டு வளையலைத் திருத்தி மன்மதன்
கொண்டபுண்யசாலி அம் பால் இயக்கப்படுகின்ற
நீசனாகிய என்னையும் தொண்டு கொண்ட புண்ய சாலியே!

அம்பாலிகை — தாயே!

வெண் பாண்டில் ஊரும் — வெள்ளை எருதை வாகனமாக
தரங்கக்கங்கை மோலி ஊர்கின்ற, அலையுடைய
கங்கையை முடியில் தறித்தவளே!

அம் பாலிகை வாய்ச்சி — நீரில்முளைத்த முளைப்பாலிகை
பேபான்ற பற்களையுடைய வாயினளே!

புன்னைப்பதி — புன்னைப்பதியில் வாழும் முன்று
முக்கண்ணியே கண்களையுடையவளே!

பாலி	— காப்பாற்று	அம்பாலிகை	— தாய்; பார்வதி
அம்	— அழகிய	பாண்டில்	— எருது
பாலிகை	— இளம்பெண்	தரங்கம்	— அலை
மின்னார்	— பெண்கள்	மோலி	— தலை
கரம்	— கை	அம்	— நீர்
வளைகோலி	— வளையல்	பாலிகை	— முளைப்
	திருத்தி		பாலிகை
அம்பால்	— மன்மதன்	வாய்ச்சி	— வாயுடை
	அம்பால்		யவள்
இகை	— நடத்தப்படு		
	கின்ற		

வளைகோலுதல், காதலைத் தெரிவிக்கும் உபாயம் என்று
கொள்க.

அம்பால் இசைதல் - மன்மதன் அப்பின் வழியே செலுத்
தப்படுதல்.

எருது ஊர்தல், கங்கை முடித்தல், முக்கண் உடைமை
செலுக்கு உரியன. ஆயினும் அவனுடம்பில் சரிபாதியா
யினமையால் சோமதிக்கும் அவை உரியனவாகக் கூறப்
பட்டன என்க.

பாலிகை - (முளைப்பாலிகை) பல்லுக்கு உவமை.

வாய்ச்சி பற்களையுடையவள் என்று பொருள்படும்.
வாய் இங்கு ஆகுபெயராகப் பற்களைக் குறித்ததாகக் கொள்
ளலாம்.

பாடபேதம் :

1 நீ என்னை

2 வாயி.

முக்கணி யாடு மயிலானை யானை முகனைத்தந்தா
ளக்கணி யாடுவர் வெற்பிடத் தாள்புன்னை யாளென்குற்றத்
தைக்கணி யாடுணைத் தாட்டஞ்சு றாப்பெருந் தாமதர்கள்
செக்கணி யாடும் பொழுதோ வறஞ்செய் திறங்கொள்வது². 30

முக்க(ண்)ணி; ஆடும் மயிலானை ஆனை முகனைத்
தந்தாள்; அக்கு அணியாள்; துவர் வெற்பு இடத்தாள்;
புன்னையாள்; என் குற்றத்தைக் கணியாள் துணைத்தாள்
தஞ்சு உறாப் பெருந் தாமதர்கள் செக்கு அ(ண்)ணி ஆடும்
பொழுதோ அறம் செய் திறம் கொள்வது?

முக்க(ண்)ணி — மூன்று கண்களை யுடையவள்.

ஆடும் மயிலானை யானை — முருகனையும் கணபதியையும்
முகனைத் தந்தாள் பெற்றவள்.

அக்கு அணியாள் — உருத்திராட்சத்தை அணிகல
னாக உடையாள்.

துவர் வெற்பு இடத்தாள் — பவளமலை போன்ற சிவனுக்கு
இடப்பாகத்தில் இருப்பவள்.

புன்னையாள் — புன்னைவனத்தாள்.

என் குற்றத்தைக் கணியாள் — என் பிழைகளை எண்ண
மாட்டாள்.

துணைத்தாள் தஞ்சு உறாப் பெருந் தாமதர்கள் — இருபாதங்களில் தஞ்சு மடை
யாத பெரிய தாமத குணத்தினர்

அறம் செய் திறம் கொள்வது — அறம் செய்கின்ற இயல்பினைக்
கைக் கொள்வது

செக்கு அ(ண்)ணி ஆடும் — எமன் தண்டனையாகிய
பொழுதோ செக்கை அணுகி அதனுள்
ஆட்டப்படுகின்ற பொழு
திலோ!

மயிலான்	— முருகன்	தஞ்சுஉறா	— தஞ்சம்
யானைமுகன்	— கணபதி		அடையாத
அக்கு	— உத்திராட்சம்	தாமதர்	— கீழ்மக்கள்
அணி	— அணிகலன்	செக்கு	— எண்ணெ
துவர் வெற்பு	— பவளமலை		யாட்டும்
	(சிவன்)		செக்கு
இடத்தாள்	— இடப்பாகத்	அ(ண்)ணி	— அடைந்து
	தாள்	ஆடுதல்	— ஆட்டப்
கணியாள்	— எண்ண		படுதல்
	மாட்டாள்	திறம்	— இயல்பு
துணைத்தாள்	— இருபாதங்கள்		

செக்கிலிட்டு ஆட்டுதல் யமதண்டனைகளில் ஒன்று.
காலத்தே அறம் செய்யாமல் தாமத குணத்தராயிருப்பவர்கள்
இறுதியில் யமதண்டனை பெறுவது உறுதி என்பது கருத்து.

பாடபேதம் :

1 ஊடு முனைவிளைத்தாள்.

2 சேர்வரே.

வராக மருப்பு மதானியன் செங்கை வருடப்பொறா
 இராக மருப்புண்ட ரீகப்பொற் பாதத் திளங்குயிறண்
 பராக மருப்பிழிற் புன்னைமின் னன்றியென் பாக்கொள்வார்மாந்
 தராக மருப்புச் சுதைசுவை காணத் தகுவதுண்டே. 31.

வராக மருப்பு மதானியன் செங்கை வருடப்பொறா(த)
 இராக மருப்புண்டரீகப் பொற் பாதத்து இளங்குயில்; தண்
 பராகம் அருப்பு உமிழ் புன்னைமின் அன்றி என் பாக்
 கொள்வர் மாந்தரா? கமர் உப்புச் சுதை சுவை காணத்
 தகுவது உண்டே?

வராக மருப்பு மதானியன் — பன்றிக் கொம்பினைப் பதக்க
 செங்கை வருடப் மாக அணிந்த சிவனது செங்கை
 பொறா(த) வருடுவதைப் பொறுக்காத

இராக மருப் புண்டரீகப் — சிவப்பு நிறமும் மணமும்
 பொற்பாதத்து இளங்குயில் கொண்ட தாமரை மலர்
 போன்ற அழகிய பாதங்களை யுடைய இளங்குயில் போன்
 றவள்;

தண் பராகம் அருப்பு — குளிர்ந்த மகரந்தங்களை மலர்
 உமிழ் புன்னைமின் அன்றி அரும்புகள் சொரிகின்ற புன்னை
 வனத்து மின் போன்றவள் அல்லாமல்

என் பாக் கொள்வர் — என் பாடலைக் கொள்பவர்கள்
 மாந்தரா மானுடரா?

கமர் உப்பு சுதை சுவை — நிலப்பிளப்பானது இனிமை
 காணும் தகுவது உண்டே யான அமுதினுடைய சுவை
 காண்பதற்குத் தகுதி உள்ளதோ?

வராகம்	— பன்றி	பராகம்	— மகரந்தம்
மருப்பு	— கொம்பு	அருப்பு	— மலர் அரும்பு
மதானி	— கழுத்தணி	உமிழ்தல்	— சொரிதல்
வருட	— தடவ	கமர்	— நிலப்பிளப்பு
இராகம்	— சிவப்பு	உப்பு	— இனிமை
மரு	— மணம்	சுவை	— அமுதம்
புண்டரீகம்	— தாமரை	தகுவது	— தகுதி
தண்	— குளிர்ந்த		

என்பாடல் கொள்ளும் தகுதி புன்னைவனத்தாளுக்கே
 உண்டு; மாந்தருக்கு இல்லை என்பது கருத்து.

கமர் உப்பு சுதை சுவை காண்டல் என்ற உவமை மிக
 மிகச் சுவையானது.

தகுவரப் பாதங்க வோட்டாரோட் டாரேனத் தாகத்திற்கு
 ருசுவரப் பாதங்க மின்றியுண் டானமு¹ தும்பர்கள்முன்
 றோசுவரப் பாதங்க ளேதஞ்சு மேன்றுகன்² தோய்புன்னையாய்
 மிசுவரப் பாதங்கம் யான்பாகு ஈயதன் மேன்மணியே. 32

தகுவர் - அப்பா! - தங்க ஓட்டார் ஓட்டார் எனத் தாகத்
 தின் கருகு உவர் அப்பு ஆதங்கம் இன்றி உண்டான் அமுது;
 உம்பர்கள் முன் தொசுவர் அப் பாதங்க ளேதஞ்சம் என்று
 கம் தோய் புன்னையாய்! மிசு வரப் பா தங்கம். யான் பாகு;
 நீ அதன் மேல்மணி.

அப்பா! தகுவர் தங்க — (தேவர்கள்) ஐயோ! அசுரர்கள்
 ஓட்டார் ஓட்டார் என எங்களை வாழ்வதற்கு இடம்
 கொடார் இடங்கொடார்
 என்னும் போது

கருகு உவர் அப்பு — உலகைத் திச்சின்று கடல்
 ஆதங்கம் இன்றி நஞ்சினை வருத்தமில்லாமல்
 தாகத்தின் உண்டான் (அனாயாசமாக) தாகத்திற்கு
 அமுது! உண்பது போல் உண்ட
 சிவனுக்கு அந்த நஞ்சு பாதிக்க
 காதபடி அமுதம் ஆனவளே!

உம்பர்கள் முன் தொசுவர் — தேவர்கள் உனக்கு முன்பு
 அப் பாதங்களே தஞ்சம் தொகுபவர்களாகி (திரண்டு)
 என்று கம் தோய் அந்தப் பாதங்களே தஞ்சம்
 புன்னையாய்! என்று தங்கள் தலையில் (அப்
 பாதங்களைப்) பொருத்துகின்ற
 புன்னைவனத்தானே!

மிசு வரப் பா தங்கம் — மிக்க மேன்மையான என்பாடல்
 கள் தங்கமாகும்.

யான் பாகு — நான் அப்பாடலாகிய தங்கத்
 தைப் பக்குவப் படுத்து
 கின்றவன், (பொற் கொல்லன்)

நீ அதன் மேல்மணி — நீ அந்தப் பாடலாகிய தங்கத்தின்
 மேல் பதிக்கப்படும் இரத்தினம்
 ஆவாய்!

தகுவர்	— அசுரர்	அமுது	— அமுது போன்
தங்க	— வாழ		றவன்
ஓட்டார்	— இடம் கொடார்	உம்பர்கள்	— தேவர்கள்
தாகத்தின்	— தாகம் கொண்	தொசுவர்	— கூடுபவராய்
	டது போல்		(திரண்டு)
கருகு	— கருகுகின்ற	கம்	— தலை
உவர்	— கடல்	தோய்	— பொருத்துகின்ற
அப்பு	— நீர் (நஞ்சு)	வரப் பா	— மேலான பாடல்
ஆதங்கம்	— வருத்தம்	பாகு	— பாகம் செய்பவன்
உண்டான்	— சிவன்		(கொல்லன்)

தாகத்தின் அப்பு உண்டான் என்பது தாகத்திற்கு நீர்
 பருகுவதுபோல் சுலபமாக நஞ்சை உண்டவன் என்று
 பொருள்படும்.

நஞ்சால் வரும் கேடு நீங்கக் கோமதி அமுதமானாள்
 என்று கொள்க.

தொசுவர் என்பது தொக்கு (கூடி) என்று பொருள்படும்.
 இஃது இலக்கணத்தில் முற்றெச்சம் எனப்படும்.

பா தங்கம் என்பது பாடல் தங்கத்தேர் என்றும் யான்
 பாகு என்பது நான் தேர்ப்பாகன் என்றும் நீ மேல்மணி
 என்பது நீ அத்தேரில் பவனி வருகின்ற மாணிக்கம்போல்
 பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பாடபேதம் : 1 யுண்பாளமு. 2 முதுசுவரப் பாதங்
 களோடென்று வேலர்கந்

மேனி தவள வுருத்திரன் பாகம் விடாதுறையு
 மானி தவள வுனத கனதன வல்லிமலர்
 பூனி தவள வுயர்புண்ணை யாளருள் புல்லும்புல்லும்
 தேனி தவளவுந் தித்திப்பென் நெண்கவி செப்புறுமே. 33.

மேனி தவள உருத்திரன் பாகம் விடாது உறையும்
 மான்; இத வள உ(ன்)னத கன தன வல்லி; மலர் பூ நித
 அளவு உயர் புண்ணையாள் அருள் புல்லும் புல்லும் “தேன்
 இது. அ(வ்)வளவும் தித்திப்பு” என்று எண்(ணுகின்ற) கவி
 செப்புறுமே!

தவள மேனி உருத்திரன் — (திரு நிறுபூசிய) வெண்திருமேனி
 பாகம் விடாது உறையும் யுடைய சிவனுக்கு இடப்பாகத்
 மான் தில் நீங்காமல் வாழுகின்ற மான்
 போன்றவள்.

இத வள உ(ன்)னத கன — இனிய வளமான உயர்ச்சியான
 தன வல்லி கனமான முலைகளையுடைய
 வல்லிக்கொடி போன்றவள்.

மலர் பூ நித அளவு உயர் — மலர்ந்த பூக்கள் தேவருலகம்
 புண்ணையாள் அருள் அளவும் உயர்கின்ற புண்ணை
 புல்லும் புல்லும் வனத்தாளுடைய அருளைப்
 பொருந்திய புல்லுங் கூட

தேன் இது. அ(வ்)வளவும் — இது தேன். அவ்வளவும் இனிப்பு
 தித்திப்பு என்று எண் கவி என்று எண்ணத்தக்க கவிதை
 செப்புறும் களைப் பாடும்.

மேனி	— உடல்	மலர் பூ	— மலர்ந்த பூ
தவளம்	— வெண்மை	நிதம்	— தேவர் உலகம்
இதம்	— இனிமை	புல்லும்	— புல்லுகின்ற
உன்னதம்	— உயர்வு	புல்லும்	— புல்கூட
கனம்	— பாரம்	எண்கவி	— எண்ணத்
தனம்	— முலை		தக்க கவி
வல்லி	— மலர்க்கொடி		

கோமதி அருள் பெற்றால் புல்லுங்கூட இனிய கவிபாடும்
 என்பது கருத்து. கல்லும் சொல்லாதோ கவி என்ற கம்பர்
 வாக்கை நினைவு கூர்க.

சொல் நயம் : புல்லும் - புல்லும். உனத - கனதன.

நிதம் (நித்யம்) என்பது நித்தியமான (அழியாததாகிய)
 தேவர் உலகைக் குறிக்க வந்தது எனக்கொள்க!

உறுதி வசனமொன் றோதுவல் கேண்மி னுவட்குவர்கு
முறுதி வசனங் குமட்டுது தோயென மூர்க்கரைப்பு
கறுதி வசனம்பிக் கைவைக் குதிர்¹புன்னைக் கன்னியல்லா²
லிறுதி வசன மனையன் றிவருமக் கென்செய்வரே. 34

உறுதி வசனம் ஒன்று ஒதுவல் கேள்மின்! உவட்கு
உவர்குமுறுது; இ(வ்) அசனம் குமட்டுது. தோய்! என
மூர்க்கரைப் புகல் துதிவசம் நம்பிக்கை வைக்குதிர்! புன்னைக்
கன்னியல்லால், இறு திவசம் நமன் நை அன்று இவர் உமக்கு
என் செய்வர்?

உறுதி வசனம் ஒன்று — உ ம க் கு நன்மை தருகின்ற
ஒதுவல் கேள்மின்! அறிவுரை ஒன்று சொல்வேன்
கேளுங்கள்!

உவட்கு உவர்குமுறுது — உ ன் ப ல் காதல் கொண்ட
தலைவிக்குக் கடல் குமுறு
கின்றது. (அந்த ஒ லி ய ல்
வேதனையடைகின்றாள்.)

இவ் அசனம் குமட்டுது — இந்த அன்னம் குமட்டுகின்றது.

தோய்! என மூர்க்கரைப் — ஆதலால் இவனைக் கூடுவாயாக
புகல்துதிவசம் நம்பிக்கை என்று மூர்க்கரைப் பாடுகின்ற
வைக்குதிர்! புகழ்ச்சியிடத்தே ந ம் பி க் கை
வைக்கின்றீர்கள்.

இறு திவசம் நமன் நை — இறு தி க் காலத்திலே நமன்
அன்று வருத்துகின்ற நாளிலே

புன்னைக் கன்னியல்லால் — பு ன் னை வ ன த் து க் கோமதி
யல்லாமல்

உமக்கு இவர் என் செய்வர் — உங்களுக்கு இந்த மூர்க்கர்கள்
என்ன உதவி செய்வர்? (ஒன்றும்
செய்யமாட்டார்.)

உறுதி	— நன்மை	துதிவசம்	— துதி
வசனம்	— சொல்		யிடத்து
ஒதுவல்	— சொல்	புன்னைக் கன்னி	— கோமதி
	வேன்	இறு திவசம்	— இறுதிக்
உவள்	— தலைவி		காலம்
உவர்	— கடல்	திவசம்	— நாள்
குமுறுது	— ஒலிக்	நை அன்று	— வருத்து
	கின்றது		கின்ற
அசனம்	— சோறு		அன்றைக்கு
தோய்	— கூடு	இவர்	— இந்த
துதி	— புகழ்ச்		மூர்க்கர்
	சொல்		

துதியிடத்து நம்பிக்கை வைத்தல் — இந்த மூர்க்கர் காப்பர்
என்று நம்பியிருத்தல்.

காதல் கொண்ட பெண்டிர் கடல் ஒலியால் துன்புறு
வதும் உணவு குமட்டுவதும் இயல்பு என்க.

பாடபேதம் : 1 னம்பிக்கை மடந்தாய் 2 கன்னிமருள்.

என்ன தவம்புரிந் தாலும் பெறீரிங் கவனம்¹ பன்னூல்
சொன்ன தவம்புரி வாலுமக் குய்வகை சொல்லுவென்பொன்
னுன்ன தவம்புரி சைவர ராசையுந் றுச்சிமிசைச்
சன்ன தவம்புரி யன்பாகி தாடொழிந் சார்விர்²மெய்யே. 35

என்ன தவம் புரிந்தாலும் பெறீர் இங்கு அவனம்.
பன்னூல் சொன்னது அவம். புரிவால் உமக்கு உய்வகை
சொல்லுவென். பொன் உன்னத அம் புரிசை வரராசை
உற்று, உச்சி மிசைச் சன்னத அம்பு உரியன் பாகி தான்
தொழின் சார்விர் மெய்யே.

என்ன தவம் புரிந்தாலும் — உலகோரே! நீங்கள் எத்தகைய
பெறீர் இங்கு அவனம் தவம் செய்தாலும் இங்கே
விரும்பியதைப் பெற மாட்டீர்
கள்.

பன்னூல் சொன்னது — பல நூல்களையும் கற்றது
அவம் வினேயாகும்.

புரிவால் உமக்கு உய்வகை — உங்களுக்கு உய்யும் வகையை
சொல்லுவென் விருப்பத்துடன் சொல்லுவேன்.
(கேளுங்கள்)

பொன் உன்னத அம் — பொன்னாலாகிய உயர்ந்த
புரிசை வரராசை உற்று அழகிய மதில் சூழ்ந்த வர
ராசையை அடைந்து

உச்சிமிசைச் சன்னத அம்பு — தலைமேல் ஆவேசம் கொண்டு
உரியன் பாகி தான் வந்த கங்கையை உரிமையாகக்
கொண்ட சிவன் இடப்பாகத்தில்
தொழின் (அவனம்) உள்ள கோமதியின் பாதம்
சார்விர்! மெய் தொழுதால் உங்கள் விருப்பத்தை
அடைவீர்கள். இது மெய்.

அவனம்	— விருப்பம்	சன்னதம்	— ஆவேசம்
சொன்னது	— கற்றது	அம்பு	— கங்கைநீர்
அவம்	— வீண்	உரியன்	— உரிமையாகப்
புரிவால்	— அன்பால்		பெற்ற
உய்வகை	— உய்யும்வழி	பாகி	— சிவன்
உன்னதம்	— உயர்ச்சி		பாகத்தில்
அம்	— அழகிய	சார்விர்	— இருப்பவன்
புரிசை	— மதில்		— அடைவீர்கள்

தான் தொழில் அவனம் சார்விர் என்று கூட்டிப்
பொருள் காண்க.

பாடபேதம் : 1. இவ்வவனம், 2. சார்வரர்

சாரங்கச் சோடுள்ள கட்டிரு வப்புண்ணைச் சங்கரியை
 வீரங்கச் சோடு புரிதனத் தாளை விலங்கிச்¹சங்கக்
 கீரங்கச் சோடும் பொழுதேனு முன்னு கிலாரெளிற்சேர்
 வாரங்கச் சோடுடைத் தென்னத் தகர்க்க யமன்படரே. 36

சாரங்கச் சோடு உள்ள கண்புரு வப்புண்ணைச் சங்கரியை
 வீரம் கச்சோடு புரிதனத்தாளை விலங்கிச் சங்கக் கீரம் கச்சு
 ஓடும் பொழுதேனும் உன்னுகிலார் எனின், சோர்வார் அங்கு
 அச்சு ஓடு உடைத்தென்னத் தகர்க்க யமன்படர்.

சாரங்கச் சோடுள்ள கண் — மான் இரண்டு வில்இரண்டு
 புருவப் புண்ணைச் சங்கரியை போன்ற கண்ணையும் புருவத்
 தையும் கொண்ட புண்ணை வனத்துச் சங்கரியை,

வீரம் கச்சோடு புரிதனத் — இரவிக்கையோடு தன் பராக்கிரமத்தைப் புரிகின்ற (காட்டுகின்ற) முலையுடையவளை

சங்கக் கீரம் கச்சு விலங்கி — சங்கில் ஊட்டும் பால் கூடக்
 ஓடும் பொழுதேனும் உன்னுகிலார் எனின் கசந்து உள்ளே செல்லாமல் விலகி
 வெளியே ஒழுகுகின்ற இறுதிக் காலத்திலாயினும் நினைக்க
 மாட்டார் என்றால்,

யமன்படர் அங்கு ஓடு — யமனுடைய ஏவலர்கள் நரகத்
 துடைத் தென்ன அச்சுத் தில் மண்ணுடை உடைப்பது
 தகர்க்கச் சேர்வார் போல் உயிரைத் தகர்க்க வருவார்கள்.

சாரங்கச்சோடு — மான்	ஓடும்	— ஒழுகும்
	இரண்டு	உன்னுகிலார் — நினைக்க
சாரங்கச்சோடு — வில்இரண்டு		மாட்டார்
உள்ள	— போன்ற	சோர்வார் — வருந்து
வீரம்	— பராக்கிரமம்	வார்
புரிதல்	— காட்டுதல்	அச்சு — உயிர்
தனம்	— முலை	ஓடு — மண்ணு
சங்கக் கீரம்	— சங்கில்	தகர்க்க — தகர்ப்ப
	ஊட்டும்	தற்கு
	பால்	யமன்படர் — எமன்
கீரம்	— பால்	ஏவலர்
கச்சு	— கைத்து;	
	கசந்து	

சாரங்கச் சோடு என்பதற்கு இரட்டித்துப் பொருள் காணல் வேண்டும். சாரங்கம் - வில்; மான். புருவங்களுக்கு வில்விரண்டும், கண்களுக்கு மான் இரண்டும் உவமை. சாரங்கச்சோடு - வில்விரண்டு; மான் இரண்டு என்பது பொருள். இரட்டுற மொழிதல் என்னும் யுத்தி. கவிஞரின் பெரும் புலமை விளக்கும் தொடர் இது.

யமன்படர் ஓடு உடைத்தென்ன அச்சுத் தகர்க்கச் சேர்வார் என்று கூட்டிப் பொருள் காண்க.

பாடபேதம் : 1 விலங்கி

படப்பதக் கத்தன் நிலைமன்றுட் டாண்டவம் பண்ணுகின்ற
 கடப்பதக் கத்தன் நிலாணைப் பகைத்த நயனவுண்ட
 விடப்பதக் கத்தன் தினம்பணி கோமதி மெய்யன்பர்மால்
 கிடப்பதக் கத்தன் நிமான்மணி யீயினுங் கேட்பதன்றே. 37

படப் பதக்கத்தன் தி(ல்)லை மன்றுள் தாண்டவம் பண்ணு
 கின்ற நடப் பதக், கத்து அன்றிலாணைப் பகைத்த நயன,
 உண்டி விடப் பதக் கத்தன் தினம்தொழும் கோமதி மெய்யன்
 பர் மால் கிடப்பது, அக்கத்து அன்றி மால்மணி ஈயினும்
 கேட்பது அன்று.

படப் பதக்கத்தன் — பாம்பை அணிகலனாக அணிந்
 தவன்.

தி(ல்)லைமன்றுள் — தில்லை வெளியிலே தாண்டவம்
 தாண்டவம் பண்ணுகின்ற செய்கின்ற நடன பாதங்
 நடப் பத களையும்

கத்து அன்றிலாணைப் — கத்துகின்ற அன்றிற் பறவையைப்
 பகைத்த நயன படையாகக் கொண்ட மன்மத
 னைப் பகைத்த கண்களையும்

உண்ட விடப் பத — உண்ட நஞ்சாகிய உணவையு
 முடைய

கத்தன் தினம்பணி கோமதி — சிவன் நாடோறும் பணிகின்ற
 மெய்யன்பர் மால் கிடப்பது கோமதிக்கு மெய்யான அன்பர்
 களின் விருப்பம் இருப்பது

அக்கத்து அன்றி மால்மணி — உருத்திராட்ச மாலையில் அல்
 ஈயினும் கேட்பது அன்று லாமல், திருமால் மார்பில்
 அணிந்த கவுத்துவ மணியைத்
 தந்தாலும் விரும்பிக் கேட்டு
 வாங்கமாட்டார்கள்.

படம்	— பாம்பு	கிடப்பது	— வைப்பது
பதக்கம்	— அணிகலன்	அக்கத்து	— உருத்
தாண்டவம்	— நடனம்		திராட்ச
நடப் பதம்	— நடக்கும்		மாலை
	பாதம்		யில்
அன்றிலான்	— மன்மதன்	அன்றி	— அல்லாமல்
நயனம்	— கண்	மால்மணி	— கவுத்துவம்
விடம்	— நஞ்சு	கேட்பது அன்று	— கேட்டு
பதம்	— சோறு		வாங்கத்
கத்தன்	— கர்த்தன்	(தலைவன்)	தக்கது
			அல்ல
மால்	— விருப்பம்		

மன்மதன் காமநோயை வளர்க்கும் சாதனங்களில் ஒன்று
 அன்றில். அன்றில் கத்துப்போது, காமங் கொண்ட தலைவி
 வருந்துவது இயல்பு.

“அந்தி நேரத்து அன்றில் ஒருதரம் கத்தும் பொழுதும்
 பொறாள் என் ஒருவல்லி” என்பதை ஒப்பிடுக!

மால் கிடப்பது — ஆசை வைப்பது என்று பொருள்
 கொள்க!

அன்பர்கள் உருத்திராட்சத்தில் ஆசை வைப்பார் அல்லா
 மல் விலையுயர்ந்த கவுத்துவ மணியையும் விரும்பார் என்று
 கொள்க!

சுரத்தொண் டரையன்¹புல் லாங்குழ லோன்பணி²தோகையவ்வம்²
பரத்தொண் டரையுறு வாழ்வையெண் ணெனெண்ணும் பாந்மதென்
சிரத்தொண் டரைமுடி சேர்ப்பைபுன் னாகச் சிவைதினமும்
வரத்தொண் டரைந்தெழுத் தோசைசெல் வீதிஎம் மான் பிணையே. 39

சுரத் தொண்டு அரையன் புல்லாங்குழலோன் பணி
தோகை! அவ் அம்பரத்து ஒண் தரை உறுவாழ்வை எண்ணேன்.
எண்ணும் பாந்மது என் சிரத் தொண்டரை முடி
சேர்ப்பை! புன்னாகச் சிவை! தினமும் வரத்தொண்டர்
ஐந்தெழுத்து ஓசைசெல் வீதி எம் மான் பிணையே!

சுரத் தொண்டு அரையன் — இசைத் தொண்டு செய்
புல்லாங்குழலோன் பணி ப வ ர் க் கு த் தலைவனாகிய
தோகை நாரதனும் புல்லாங்குழலுடைய
திருமாலும் பணிகின்ற தோகை
யே!

அவ் அம்பரத்து ஒண் — அந்த வானத்து வாழ்வையும்
தரைஉறு வாழ்வை ஒள்ளிய உலகத்து வாழ்வையும்
எண்ணேன் விரும்பமாட்டேன்.

எண்ணும் பாந்மது என் — விரும்புகின்ற உன் பாதத்தை
சிரத் (தொண்டரை) முடி என் சிரத்தில் மகுடமாகச் சேர்ப்
பாபாக!

புன்னாகச் சிவை — புண்ணைவனம் வாழும் சிவையே!

தினமும் வரத் தொண்டர் — நாடோறும் மேலான தொண்
ஐந்தெழுத்து ஓசைசெல் டர்கள் ஒதுகின்ற ஐந்தெழுத்
வீதி எம் மான் பிணையே தின் ஒலி பரவுகின்ற வீதியை
புடைய எங்கள் கோமதியே!

சுரம்	— பண்இசை	சிரம்	— தலை
தொண்டு	— பணி	முடி	— மகுடம்
அரையன்	— தலைவன்	சிவை	— சிவந்தேவி
தோகை	— மயில்	வரம்	— மேன்மை
	போன்றவள்	ஐந்தெழுத்து	— நம்சிவாய
அம்பரம்	— வானம்		மந்திரம்
ஒண்தரை	— ஒள்ளிய	ஓசை	— ஒலி
	உலகம்	செல்	— பரவுகின்ற

மூன்றாவ தடியிலுள்ள சிரத் (தொண்டரை) என்று
தொடர்க்குப் பொருள் தெரியவில்லை. வல்லாரிடம்
கேட்டுணர்க!

சிரமாகிய ஒள்ளிய நிலத்திலே முடிசேர்ப்பை என்று
பொருள் கொள்ளலாம்!

பாடபேதம் : 1 தொண்டரையும் 2 யம்மம்

மானா பரணர் உறைவர ராசைமின் வள்ளியிவ

டானா பரணமர்¹ வாளென்று போற்றுந் தற்பயந்த

கீனா பரண நெருநலிற் தீர்மக நெஞ்சுறைந்தால்²

பானா பரணர் முதலோர்வெள் கக்கவி பாடுறுமே. 40

மான ஆபரணர் உறைவர ராசைமின்! “வள்ளி இவள் தானா பரண் அமர்வாள்!” என்று போற்று கந்தற் பயந்த நீ நாப ரணம் நெருநலில் தீர்மக நெஞ்சுறைந்தால் பால் நா பரணர் முதலோர் வெள்கக் கவி பாடுறும்.

மானஆபரணர் உறை வரராசை மின்! — மானத்தையே அணிகலனாகக் கொண்ட சான்றோர் வாழ் கின்ற புன்னைவனத்துத் தாயே!

வள்ளி இவள் தானா பரண் அமர்வாள் என்று போற்று கந்தற் பயந்த நீ — தினைப்புனத்திலே வள்ளியைக் கண்டு, இவள்தானா பரணில் அமர்ந்திருப்பவள் என்று போற்றிய கந்தனைப் பெற்ற நீ,

நாப ரணம் நெருநலில் தீர் மக நெஞ்சுறைந்தால் — தொப்புட் கொடியறுத்த புண் நேற்றுத்தான் ஆறிய சிறு மகவின் நெஞ்சிலே இருந்தா யாயின் அம்மகவு

பால் நா பரணர் முதலோர் — பால்போன்று இனிய நாவை வெள்கக் கவி பாடுறும் யுடைய பரணர் முதலிய கவிஞர் எல்லாம் நாணும்படி கவிபாடும்.

மானஆபரணம் — மானமாகிய மக	— சிறுகுழந்தை
அணிகலம் பால் நா	— பால்
பயந்த — பெற்ற	போன்ற நா
நாபம் — தொப்புள் வெள்க	— நாணும்படி
ரணம் — அறுத்தபுண் பரணர்	— சங்கப்
நெருநல் — நேற்று	புலவரில்
தீர் — ஆறிய	ஒருவர்

குழந்தை பிறக்கையில் தொப்புட் கொடியுடன் பிறக்கும். பின்னர் அதை அறுத்துவிடுவர். அந்தப் புண் சில நாளில் ஆறும். நாப ரணம் நெருநலில் தீர்மக என்பது பிறந்து சில நாளையான மகவைக் குறித்தது.

கோமதி அருள் இருந்தால், அத்தகைய சிறுமகவும் சிறந்த கவிபாடும் என்பது கருத்து.

நாப ரணம் என்பது எதுகை நோக்கி னாப ரணம் என்றும் பானாப் பரணர் என வரவேண்டியது எதுகை நயம் நோக்கிப் பானா பரணர் என்றும் வந்துள்ளன.

பாடபேதம் : 1 பரணுறை 2 மக நெஞ்சுறைந்தால்

பண்ணல மேயு மிசைக்கிழ வோர்க்¹ கருட் பார்வைநல்கு
 நண்ணல மேயுவ² வானனத் தாயென்று நாட்டுவெனே
 திண்ணல மேயுஞ்³ சினைவளை தாக்குந்தண் செய்புன்னையி
 னண்ணல மே⁴யுக மாறினு நின்கழற் கன்பினையே. 42

பண் நலம் ஏயும் இசைக் கிழவோர்க்கு அருட் பார்வை
 நல்கும் நண் அல் அம் ஏய் உவவு ஆனனத்தாய்! என்றும்
 நாட்டுவென் — திண் அலம் மேயும் சினைவளை தாக்கும் தண்
 செய்ப் புன்னையின் அண்ணல் அ(ம்)மே! யுகம் மாறினும்
 நின் கழற்கு அன்பினை.

பண்நலம் ஏயும் இசைக் — இசை நலம் பொருந்திய
 கிழவோர்க்கு இசைக்குரியோராகியவர்க்கு
 அருட் பார்வை நல்கும் அருட் பார்வை நல்குகின்ற
 அல் நண் அம் ஏய் உவவு இரவில் வருகின்ற அழகு
 ஆனனத்தாய் பொருந்திய பூர்ண சந்திரன்
 போன்ற முகமுடையவளே!

திண் அலம், மேயும் — வலிய ஏர்கள் இரைதேடும்
 சினைவளை தாக்கும் சினைகொண்ட சங்குகளை
 தண்செய்ப் புன்னையின் மோதுகின்ற குளிர்ந்த வயல்
 அண்ணல் அ(ம்)மே! களையுடைய புன்னைவனத்தின்
 தலைமை பெற்ற தாயே!

யுகம் மாறினும் நின் — யுகங்கள் மாறினாலும் உன் திரு
 கழற்கு அன்பினை என்றும் வடிகளுக்கு அன்பினை என்றென்
 நாட்டுவென் றும் நிலை பெறுத்துவேன்.

பண்நலம் — இசைநலம் நாட்டுவென் — நிலை பெறுச்
 ஏயும் — பொருந்திய செய்வென்.
 இசைக் — தும்புரு, திண் — வலிய
 கிழவோர் நாரதன் அலம் — மேழி
 ஆகியோர் சினை — கருப்பம்
 அல் நண் — இரவில் வளை — சங்கு
 வருகின்ற தண் — குளிர்ந்த
 அம் ஏய் — அழகு செய் — வயல்
 பொருந்திய அண்ணல் — தலைமை
 உவவு — பூர்ண அ(ம்)மே — தாயே!
 சந்திரன் கழல் — திருவடி
 ஆனனம் — முகம்

யுகம் மாறினும் நின்கழற்கு அன்பினை என்றும்
 நாட்டுவென் என்று கூட்டுக!

பார்வை நல்கும் ஆனனம் என்றும் அல் நண் அம் ஏய்
 உவவு ஆனனம் என்றும் தனித்தனிக் கூட்டுக!

நண்ணல் என்பதை அல் நண் என்று மாற்றிப் பொருள்
 காண்க!

பாடபேதம் : 1 பண்ணல மோயுலீணைக் கிழவோர்.
 2 நண்ணல மேயுவா 3 திண்ணல மோயும்
 4 அண்ணலமோ

அனிச்சக் கரமருச் செந்தா மரைய ளருந்தவரை¹
 முனிச்சக் கரமருந் தும்மிபக் கொங்கைக்கு மூசல்செயு
 மனிச்சக் கரமருக் குங்குமஞ் சேர்த்துயம்மின் மாதவர்க்குப்
 பொனிச்சக் கரமரு டாய்மலர்ப் புன்னைப் புராதனியே¹. 43

அனிச்சக் கரம் மருச் செந்தாமரையள் அருந்தவர் ஐ
 முனி சக்கர் அமர் உந்தும் இபக் கொங்கைக்கு மூசல்
 செ(ய்)யும் ம(ன்)னிச் சக்கர மருக் குங்குமம் சேர்த்து
 உய்ம்மின்! மாதவர்க்குப் பொ(ன்)னிச் சக்கரம் அருள் தாய்
 மலர்ப் புன்னைப் புராதனியே.

அனிச்சக் கர, மருச் — அனிச்சமலர் போல் மெல்லிய
 செந்தாமரையள் கரமாகிய மணமுள்ள செந்
 தாமரைகளையுடையவள்.

மாதவர்க்குப் பொ(ன்)னிச்:— அகத்தியனார்க்குத் திருமகனுக்கு
 சக்கரம் அருள்தாய் இடமாகிய கடலைத் தந்த தாய்!

புன்னைப் புராதனி — புன்னைவனத்துக், கோமதியின்,

அருந் தவர்ஐ முனி சக்கர் :— அரிய கரும்பு வில்லுக்குத் தலை
 அமர் உந்தும் இபக் வனாகிய மன்மதனை முனிந்த
 கொங்கைக்கு நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவன்
 க ல வி ப் பே ர் செய்கின்ற
 யானைக்கொம்புபோன்ற முலை
 களுக்கு

(மூசல் செ(ய்)யும் மனிச் — கு ங் கு ம ம் காணிக்கையாகச்
 சக்கர மருக்) குங்குமம் சேர்த்து உ ய் தி பெறுங்கள்!
 சேர்த்து உய்ம்மின்

அனிச்சம்	— ஒருமலர்	சக்கு	— கண்
கரம்	— கை	அமர்	— கலவிப்போர்
தவர்	— வில்	உந்தும்	— செய்கின்ற
ஐ	— தலைவன்	இபம்	— யானைக்கொம்பு
	(மன்மதன்)	கொங்கை	— முலை
முனி	— சினந்த	மாதவர்	— அகத்தியன்
சக்கர்	— கண்ணுடை	பொன்னி	— திருமகள்
	யவர்	சக்கரம்	— கடல்

அகத்தியர் பருகுவதற்குக் கோமதி பாற்கடலைத்
 தந்தாள் என்பது புராணக் கதை போலும்!

மன்மதனைச் சிவன் கண்ணால் எரித்தது புராண
 வரலாறு. முனி சக்கர் எனற்பாலது எதுகை நோக்கி முனிச்
 சக்கர் என வந்தது.

இப் பாடலில் “மூசல் செய்யும் மனிச்சக்கரமருக் குங்குமம்”
 என்ற தொடரின் பொருள் காண்பதற்கு அரிதாக உள்ளது.

பாடபேதம் : 1 ரகுந்தவர்க்கு.

புராதனி யம்பிகை கௌமாரி மாரிபுன் னாகிமலை
 பிராதனி யம்பிகை கூப்பி மகிழு மியாமளையோ
 மொராதனி யம்பிகை மாறின்றி யன்பர்க் குதவிக்கரு¹
 வராதனி யம்பிகை² எண்ணா தருளு மனோன்மணியே. 44

புராதனி; அம்பிகை; கௌமாரி; மாரி; புன்னாகி; மலை
 இராதன் இயம்பி கைகூப்பி மகிழும் இயாமளை; ஓம் ஓர்
 ஆதனி; அம்பி கைமாறு இன்றி அன்பர்க்கு உதவிக் கரு வராது
 அ(ன்)னியம் பிகை எண்ணாது அருளும் மனோன்மணியே.

புராதனி அம்பிகை — பு ராதனி முதலிய பல திரு
 கௌமாரி மாரி புன்னாகி நாமங்களையுடையவள்

மலை இராதன் இயம்பி — மலையரசன் புகழ்கூறி, கைகூப்பி
 கைகூப்பி மகிழும் மகிழ்கின்ற யாமளை
 இயாமளை

ஓம் ஓர் ஆதனி — ஓங்காரத்தை ஓர் ஆசனமாகக்
 கொண்டு வீற்றிருப்பவள்

மனோன்மணி — பார்வதியானவள்

கைம்மாறு இன்றி — கைம்மாறு கருதாமல் (தன் திரு
 அன்பர்க்கு அம்பி உதவி வடியாகிய) தெப்பத்தினைப்
 பக்தர்களுக்கு உதவி

அ(ன்)னியம் பிகை — அவர்களை அன்னியமாக எண்
 எண்ணாது கருவராது ணாமல் தன் மேன்மையை எண்
 அருளும் ணாமல் பிறவி வராமல் அருளு
 வாள்.

புராதனி	— பழமை	ஓராதனி	— ஓர்
	யானவள்		ஆசனத்தை
அம்பிகை	— தாய்		யுடையவள்
கௌமாரி	— குமரி		
	யானவள்	அம்பி	— ஓடம்
மாரி	— மழைக்குத்		(திருவடிக்கு
	தெய்வம்		உருவகம்)
புன்னாகி	— புன்னை	கரு	— பிறவி
	வனத்தாள்	அன்னியம்	— வேற்றுமை
மலை இராதன்	— மலை	பிகு	— கருவம்;
	யரசன்		மேன்மை
யாமளை	— பசிய மே	பிகை	— பிகுவை
	னியினள்		
ஓம்	— பிரணவ		
	மந்திரம்		

மனோன்மணி அருளும் என்று கூட்டுக.

அன்னியம் எண்ணாது, பிகுவை எண்ணாது என்று
 தனித்தனியே கூட்டுக.

இராசன் என்பது எதுகைநோக்கி இராதன் என வந்தது.

இயம்பிக் கைகூப்பி என வரவேண்டியது எதுகை நோக்கி,
 இயம்பி கைகூப்பி என ஒற்றுமிகாது வந்தது.

அம்பி என்பதற்குப் பொருள் இயைபு நோக்கித் திருவடி
 யாகிய ஓடம் எனப் பொருள் கூறப்பட்டது.

அம்பி உதவி கருவராது அருளும் என்று கூட்டுக.

பாடபேதம் : 1 யன்பர்க்குதவிக்கரு 2 இராதனியம்பணி

பாவி னமதிக்குச் சாறெனப் பாடிப் பரவுநரைத்
 தாவி னமதிக்குச் சாராம லாளுந் தவமுதல்வி
 கோவி னமதிக்கு நேர்முகத் தாள்புண்ணைக் கோமதியை
 மேவி னமதிக்குள் வைத்தோம் பிறப்பினி மேலில்லையே! 45

பா இனமது இக்குச் சாறு எனப் பாடிப் பரவுநரைத்
 தாஇல் நம திக்குச் சாராமல் ஆளும் தவமுதல்வி; கோஇன்
 அம் மதிக்கு நேர்முகத்தாள்; புண்ணைக் கோமதியை மேவி நம்
 மதிக்குள் வைத்தோம். பிறப்பு இனிமேல் இல்லை.

பா இனமது இக்குச்சாறு — பாவின் வகையைக் கரும்புச்சாறு
 எனப் பாடிப் பரவுநரை போல் (இனிக்கும்படி) பாடி வழி
 படுகின்ற அடியார்களை

தா இல் நம திக்குச் — அழிவு இல்லாத நமனுடைய
 சாராமல் ஆளும் தவ திசையில் (நரசத்தில்) அடை
 முதல்வி யாமல் ஆட்கொள்கின்ற தவத்
 தில் முதல்வியானவளும்

கோ இன் அம் மதிக்கு — ஆகாயத்துள்ள இனிய அழகிய
 நேர் முகத்தாள் சந்திரனுக்கு நிகரான முகத்
 தினளும் ஆகிய

புண்ணைக் கோமதியை — புண்ணைவனத்துக் கோ ம தி
 மேவி நம் மதிக்குள் அன்னையை அடைந்து அவளை
 வைத்தோம் நம் மனத்தின்கண் வைத்தோம்.
 ஆதலால்,

பிறப்பு இனிமேல் இல்லை — நமக்கு இனிமேல் பிறவித்
 துன்பம் இல்லை.

பா இனம் — பாடல் வகை கோ — ஆகாயம்
 இக்கு — கரும்பு இன் — இனிய
 சாறு — ரசம் அம் — அழகிய
 பரவுநர் — வழிபடுவோர் மதிக்கு — சந்திரனுக்கு
 தா — அழிவு மேவி — அடைந்து
 நம திக்கு — எமன் ஊர்; மதிக்குள் — மனத்தில்
 நரகம்

மேவி நம் என்பது எதுகை நயத்துக்காக மேவினம் என
 வந்தது.

மேவி நம் என்பதனை மேவினம் எனவே கொண்டு
 அடைந்தோம் என்றும் பொருள் காணலாம்.

கோ இன் மதி எனப் பிரிக்காமல் கோவின் என்றே
 கொண்டு ஆகாயத்திலிருக்கின்ற என்றும் பொருள் கொள்ள
 லாம்.

கேட்பத் தரமிலை யுன்னடி யேனன் றிக் கேடிறி
 கீட்பத் தரமிலை யும்புரி யேனென்னை நியருள்வாய்
 நாட்பத் தரமிலை யில்லுற்ற நாள்பயங் காரமென்பர்
 சூட்பத் தரமிலை தோய்புன்னை யாய்கட் சுறவமர்க்கே. 40

இப்பாடலின் உருவம் திருத்தமாக இல்லைபோலும்!
 பொருள் காண்பது அரிது. காண்பார் உண்டேல், கேட்
 டுணர்க!

பாடலம் பூமழை பெய்வர ராசையிற் பார்ப்பதியின்
 றேடலம் பூமன் னரியென்செய் தார்மணப் பந்தரினட்
 டோடலம் பூமனை யாமனையே யையடி யாரையன்றிப்
 பாடலம் பூமலர் தூவல மற்றுமொர் பண்ணவர்க்கே. 41

பாடலம் பூமழை பெய்வர ராசையில் பார்ப்பதி!
 (இன்றேடலம் பூமன் னரியென்செய் தார்மணப் பந்தரி
 னட்டோடலம் பூமனை) யாமனையே! அடியாரை அன்றிப்
 பாடலம் பூமலர் தூவலம் மற்றும் ஓர் பண்ணவர்க்கு.

பாடலம் பூமழை பெய் — பாதிரிமரங்கள் மழைபோல
 வரராசையில் பார்ப்பதி மலர்களைப் பெய்கின்ற வர
 ராசையில் வாழ்கின்ற
 பார்வதியே!

யாமனையே — நில வண்ணத்தவளே!

அடியாரை அன்றிப் — நின் அடியார்களை அல்லாமல்
 பாடலம் வேறு யாரையும் பாடமாட்
 டோம்.

பூமலர் தூவலம் மற்றும் — வேறு ஒரு பெரியவர்க்கும்
 ஓர் பண்ணவர்க்கு பூமலர் தூவி வழிபாடு செய்ய
 மாட்டோம்.

பாடலம்	— பாதிரிமலர்	பாடலம்	— பாட
யாமனை	— சாமன (நில)		மாட்டோம்
	நிறமுடை	தூவலம்	— தூவ
	யவள்		மாட்டோம்
		பண்ணவர்	— சான்றோர்

இப்பாடலிலுள்ள “இன்றேடலம் பூமன் னரியென் செய்
 தார் மணப் பந்தரினட்டோடலம் பூமனை” என்ற தொடர்
 பொருள் காண்பது அரிதாக உள்ளது.

வீரரச் சிலேடை வெண்பா

பக்தர்திரு நாரணனைப் பண்ணவர்தம் ஐம்புலனை
மெய்த்தவத்து வென்றடுக்கும் வீரையே — சுத்தன்
நிரதிசய வானந்த னித்தனெடு மாறா
சரதிசய வானந்தன் சார்பு.

1

பக்தர் திருநாரணனை மெய்த்த வத்து என்று அடுக்கும்
வீரை; பண்ணவர் தம் ஐம்புலனை மெய்த் தவத்து வென்று
அடுக்கும் வீரை — சுத்தன்; நிரதிசய ஆனந்தன்; நித்தன்;
நெடுமால்; தாசரதி; சயவால் நந்தன் சார்பு.

பக்தர்திரு நாரணனை — அடியார்கள், திருமகளோடு கூடி
மெய்த்த வத்து என்று யிருக்கும் நாராயணனை உண்
அடுக்கும் வீரை; மையான பரம் பொருள் என்று
அடைகின்ற வீரை;

பண்ணவர்தம் ஐம்புலனை — சான்றோர்கள் தங்களின் ஐம்
மெய்த் தவத்து வென்று புலன்களையும் மெய்யான தவத்
அடுக்கும் வீரை — தினால் வென்று அடைவதற்கு
இடமான வீரை —

சுத்தன் — தூய்மையானவன்

நிரதிசய ஆனந்தன் — தனக்குமேல் இல்லாத இன்ப
மயமானவன்.

நித்தன் — என்றும் உள்ளவன்

நெடுமால் — திருமால்

தாசரதி — தசரதன் மகனாகப் பிறந்தவன்

சய வால் நந்தன்

— வெற்றிதரும் வெள்ளிய சங்கை
யுடையவன்

சார்பு

— சார்ந்திருக்கும் திருப்பதி.

மெய்த்த — உண்மை நிரதிசயம் — தனக்கு
யான மேல்

வத்து (வஸ்து) — பரம் இல்லாதது
பொருள் சயம் — வெற்றி

பண்ணவர் — மேலோர் வால்நந்து — வெள்ளைச்
மெய்த் தவத்து — மெய்யான சங்கு

தவத்தால் சார்பு — சார்பான
வென்று — வெற்றி இடம்
பெற்று

வீரையே சார்பு என்று கூட்டுக!

இரண்டாவது அடியிலுள்ள மெய்த்தவத்து வென்றடுக்கும்
என்ற தொடர் மெய்த்த வத்து என்று அடுக்கும் என்றும்,
மெய்த் தவத்து வென்று அடுக்கும் என்றும் பிரிக்கப்பட்டுப்
பக்தரோடும் பண்ணவரோடும் சேர்வதால், இது பிரிமொழிச்
சிலேடை எனப்படும்.

கோட்டுமத யானைகளும் கோதிலடி யார்குழுவும்
வேட்டுவரம் பெற்றிவரும் வீரையே — மூட்டமரில்
மாயவஞ் சக்கரனார் மாயச் சரந்துரந்த
தூயவஞ் சக்கரனார் துப்பு.

2

கோட்டுமத யானைகள் வேட்டுவர் அம்பு எற்றிவரும்
வீரை; கோதுஇல் அடியார் குழு வேட்டு வரம் பெற்று
இவரும் வீரை — மூட்டு அமரில் மாய வஞ்சக் கரனார்
மாயச் சரம் துரந்த தூய அம் சக்கரனார் துப்பு.

கோட்டுமத யானைகள் — தந்தங்களையுடைய யானைகள்
வேட்டுவர் அம்பு எற்றி வேடர்களின் அம்புகளை எற்றி
வரும் வீரை; விட்டு வருகின்ற வீரை;

கோதுஇல் அடியார்குழு — குற்றம் இல்லாத அடியார்களின்
வேட்டு வரம் பெற்று கூட்டம் விரும்பி இறைவனிடம்
இவரும் வீரை— வரம் பெற்று மேலெழுகின்ற
வீரை—

மூட்டு அமரில் மாய — மூட்டிய போரில் மாயமும்
வஞ்சக் கரனார் மாயச் வஞ்சனையும் உடைய கரன்
சரந்துரந்த என்னும் அரக்கன் மாயும்படி
அம்புதொடுத்த

தூய அம் சக்கரனார் — தூய்மையான அழகிய சக்கராயுத
முடையவரின்

துப்பு — இருப்பிடம்.

கோடு	— தந்தம்	அமர்	— போர்
வேட்டுவர்	— வேடர்	மாயம்	— தந்திரம்
எற்றுதல்	— உதறுதல்	மாய	— அழிய
கோது	— குற்றம்	சரம்	— அம்பு
குழு	— கூட்டம்	துரந்த	— ஏவிய
வேட்டு	— விரும்பி	அம்	— அழகிய
இவரும்	— மேலேறும்		

இரண்டாவது அடியிலுள்ள வேட்டுவரம்பெற்றிவரும்
என்ற தொடர் வேட்டுவர் அம்பு எற்றி வரும் என்றும்,
வேட்டு வரம் பெற்று இவரும் என்றும் பிரிக்கப்பட்டு
யானையோடும் குழுவோடும் சேர்வதால், இது பிரிமொழிச்
சிலேடை எனப்படும்.

துப்பு - வலிமை. வலிய அரண்சேர்ந்த இடம் ஆதலால்
வீரைநகர் துப்பு எனப்பட்டது.

கந்தமலர்ச் சோலைகளுங் காமர்அறச் சாலைகளும்
வெந்த வனமாற்றும் வீரையே— யந்தரஞ்சேர்
மஞ்சாரங் கத்தான் மதிளிலங்கைக் கட்டழித்த
வஞ்சாரங் கத்தா னரண்.

3

கந்த மலர்ச் சோலைகள், வெந் தவனம் மாற்றும் வீரை;
காமர் அறச் சாலைகள் வெந்த அ(ன்)னம் ஆற்றும் வீரை —
அந்தரம்சேர் மஞ்ச ஆர் அங்கத்தான்; மதிள் இலங்கைக்
கட்டு அழித்த அம் சாரங்கத்தான் அரண்.

கந்தமலர்ச் சோலைகள், வெம் — மணமுடைய ம ல ர் க ளை
தவனம் மாற்றும் வீரை; யுடைய சோலைகள் வெவ்
விய தாபத்தை(வெப்பத்தை)
மாற்றுகின்ற வீரை;

காமர் அறச் சாலைகள் — அழகிய தருமச் சாலைகள்,
வெந்த அ(ன்)னம் (வந்தவர்க்குப் பரிமாறு
வதற்காக) வெந்த (ஆக்கிய)
ஆற்றும் வீரை— சோற்றினை ஆற வைக்
கின்ற வீரை—

அந்தரம்சேர் மஞ்ச ஆர் — ஆகாயத்தில் உள்ள மேகம்
அங்கத்தான் போன்ற திருமேனியுடைய
வன்

மதிள் இலங்கைக் கட்டு அழித்த — மதிள் குழந்த இலங்கை
யின் வலிமையை அழித்த

அம் சாரங்கத்தான் அரண் — அழகிய சாரங்கவில் தரித்
தவனுக்கு அரணாகிய
இடம்.

கந்தம்	— மணம்	அந்தரம்	— ஆகாயம்
காமர்	— அழகு	மஞ்ச	— மேகம்
வெம்(மை)	— வெப்பம்	ஆர்	— போன்ற
தவனம்	— தாபம்	அங்கம்	— திருமேனி
	(துன்பம்)	அம்	— அழகிய
வெந்த	— ஆக்கிய	சாரங்கம்	— வில்
அ(ன்)னம்	— சோறு	அரண்	— இருப்பிடம்
ஆற்றும்	— ஆறச் செய்யும்		

இரண்டாவது அடியிலுள்ள வெந்தவனமாற்றும் என்ற
தொடர் வெம்(மை) தவனம் மாற்றும் என்றும் வெந்த
அ(ன்)னம் ஆற்றும் என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுச்
சோலையோடும் சாலையோடும் சேர்வதால் இது பிரிமொழிச்
சிலேடையாகும்.

வீரை அரண் என்று கூட்டுக.

சீட்டுக் கவி 1

பெருந்தமரக் கோடுதிகழ் வாவியிடைக்
குழைவரையும் பெயர்ந்து சேறித்
திருந்தமரக் கோடுமெழி லாய்மடவார்
படியவவர் சேலை வாரிக்
குருந்தமரக் கோடுறவைத் தானையொன்னா
ரங்கமிசைக் கொடிக னோடு
பருந்தமரக் கோடுசிலைப் பார்த்தனுக்கோர்
வலவனெனும் பண்பி னானை

பெருந் தமரக் கோடுதிகழ் வாவியிடைக் குழைவரையும்
பெயர்ந்து சேறித் திருந்து அமர் அக்கு ஓடும் எழில் ஆய்மடவார்
படிய, அவர் சேலை வாரிக் குருந்தமரக் கோடு உறவைத்தானை;
ஒன்னார் அங்கமிசைக் கொடிகளோடு பருந்து அமரக் கோடு
சிலைப் பார்த்தனுக்கு ஓர் வலவன் எ(ன்)னும் பண்பினானை

குழைவரையும் பெயர்ந்து — காதிலணிந்த தோடுவரையும்
சேறித் திருந்து அமர் அக்கு சென்று மேற் செல்ல அது தடை
ஓடும் எழில் ஆய்மடவார் யாயிருந்தமையால், அந் தத்
தோட்டுடனே சினங்கொண்டு
திருந்து கின்ற விருப்பத்தரும்
சண்கள் ஓடும் அழகிய இடைப்
பெண்கள்

பெருந்தமரக் கோடுதிகழ் — பெருந்த ஒலியையுடைய சங்கு
வாவியிடை படிய கள் விளங்குகின்ற நீர் நிலை
களிலே நீராடும்போது

அவர் சேலை வாரிக் — அந்த இடைப் பெண்களின் சேலை
குருந்தமரக் கோடு உற யை அள்ளி, குருந்தமரத்தின் கிளை
வைத்தானை களிலே பொருந்தும்படி வைத்
தவனை,

ஒன்னார் அங்க மிசைக் — பகைவரின் உடல்மீது காக்கை
கொடிகளோடு பருந்து களுடன் பருந்துகளும் அமரும்
அமரக் கோடுசிலைப் பார் த படி வளைந்த வில்லையுடைய
தனுக்கு ஓர் வலவன் அருச்சுனனுக்கு ஒப்பற்ற தேர்ப்
எ(ன்)னும் பண்பினானை பாகன் என்னப் பெற்ற பண்பு
உடையவனை

தமரம்	— ஓசை	வாரி	— அள்ளி
கோடு	— சங்கு	கோடு	— கிளை
வாவி	— குளம்	ஒன்னார்	— பகைவர்
குழை	— தோடு	அங்கம்	— உடல்
பெயர்ந்து	— மீண்டு	கொடிகள்	— காக்கைகள்
சேறி	— சினந்து	பருந்து	— கழுகு
திருந்து	— திருத்தமான	கோடுதல்	— வளைதல்
அமர்	— விருப்பம்	சிலை	— வில்
அக்கு	— கண்	பார்த்தன்	— அர்ச்சுனன்
ஓடும்	— செல்லும்	ஓர்	— ஒப்பற்ற
ஆய்மடவார்	— இடைப்	வலவன்	— தேர்ப்பாகன்
	பெண்கள்	பண்பு	— இயல்பு
படிய	— நீராடும்		
	போது		

குழைவரையும் பெயர்ந்துசேறித் திருந்து அமர் அக்கு
ஓடும் எழில் ஆய்மடவார் பெருந்தமரக் கோடுதிகழ் வாவி
யிடை படிய என்று கூட்டுக.

குளகம் பல பாட்டு ஒருவினை கொள்ளும் என்ற
இலக்கணப்படி இப் பாடல் குளகம் எனப்படும். அதாவது ஒரு
பாடலில் கூறவந்த செய்தியை முடிக்காமல், தொடர்ந்து பல
பாடல்களில் கூறுவது.

போரில் பிணங்கள் குவிவதால், அவற்றை உண்பதற்காகக்
காக்கைகளும் பருந்துகளும் அவற்றின்மேல் அமரும் என்க.

இதுமுதல் ஐந்தாவது பாட்டுடன் குளகம் முடிகின்றது.

குரகதவ னத்தானை வகைத்தருவு
 ளான்குறிஞ்சிக் கொடிச்சி மேற்கொள்
 விரகதவ னத்தானை யொருவன்மகன்
 துணைமருகா வியந்து ளானை
 கரகதவ னத்தானை மருப்பொசித்தா
 னைக்கமலக் கண்ணி ளானை
 மரகதவ னத்தானை வனப்பிலகுந்
 திருமறுவார் மார்பி ளானை

குரகத அ(ன்)னத்தான் ஐவகைத் தருவுளான் குறிஞ்சிக் கொடிச்சி மேற்கொள் விரக தவனத்தானை ஒருவன் மகன், துணை, மருகா(க) வியந்துளானை கர கத வனத்து ஆனை மருப்பு ஒசித்தானைக் கமலக் கண்ணினானை மரகத வ(ன்)னத் தானை வனப்பு இலகும் திரு மறு ஆர் மார்பினானை.

குரகத அ(ன்)னத்தான் — அன்னப் பறவையைக் குதிரை ஐவகைத் தருவுளான் யாகக் கொண்ட பிரமனையும், குறிஞ்சிக் கொடிச்சி மேற் சந்தானம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம் கொள் விரக தவனத் தானை — ஆகிய ஐந்துவகையான தெய்விக மரங்களுையுடைய இந்திரனையும், குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் குறத்தியாகிய வள்ளியின்மேல் கொண்ட விரக வேதனை யுடைய முருகனையும் முறையே

ஒருவன் மகன் துணை — ஒருவனை (பிரமனை) மகனாகவும் ஒருவனை (இந்திரனை) மருகா(க) வியந்துளானை சோதரனாகவும், ஒருவனை (முருகனை) மருமகனாகவும் கொண்டு அவர்களிலும் வேறு பட்டிருப்பவனை

கர கத வனத்து ஆனை — து தி க் கையும் (பகைவர்மேல்) மருப்பு ஒசித்தானை சினமும் உடைய காட்டில் வாழும் யானையின் கொம்பு களை முறித்தவனை
 கமலக் கண்ணினானை — தாமரைபோன்ற கண் களை யுடையவனை
 மரகத வ(ன்)னத்தானை — நீல மணி போன்ற நிறங் கொண்டவனை
 வனப்பு இலகும் திருமறு ஆர் மார்பினானை — அழகு விளங்கின்ற திருமகனும், ஸ்ரீவத்சம் என்னும் மறுவும் பொருந்திய மார்புடையவனை

குரகதம்	— குதிரை	கரம்	— துதிக்கை
குரகத அன்னம்	— அன்ன	கதம்	— சினம்
	மாகிய	மருப்பு	— கொம்பு
	குதிரை	ஒசித்தல்	— முறித்தல்
ஐவகை	— ஐந்து	கமலம்	— தாமரை
	வகை		மலர்
தரு	— மரங்கள்	மரகதம்	— நீலமணி
குறிஞ்சி	— குறிஞ்சி	வ(ன்)னம்	— நிறம்
	நிலம்	வனப்பு	— அழகு
கொடிச்சி	— குறத்தி	இலகும்	— விளங்குகின்ற
விரகம்	— காமநோய்		
தவனம்	— வெப்பம்,	திரு	— இலக்குமி
	துன்பம்	மறு	— ஸ்ரீவத்சம்
துணை	— சோதரன்		என்ற
மருகா(க)	— மருமக		மச்சம்
	னாக	ஆர்	— பொருந்திய
வியந்து	— வேறு		
	பட்டு;		
	கடந்து		

ஒருவனை மகன், ஒருவனைத் துணைவன், ஒருவனை மருகன் ஆகக் கொண்டவன் என்று நிரல் நிரையாகக் கொள்க.

பசுவாசப் பணிகழும்வேய்ங் குழலாணை
 யெப்பொழுதும் பாதம் போற்றி
 விசுவாசப் பணிவிடைசெய் அடியவர்கட்
 குயிராணை வெய்ய தீயொத்
 தசுவாசப் பணிமருளத் தாண்டவஞ்செய்
 பதயுகளத் தாணைச் சுற்றும்
 வசுவாசப் பணிகராம் புயகருணா
 கரவதுல வரதன் தன்னை.

3

பசுஆசப் பண்ணிகழும் வேய்ங் குழலாணை எப்பொழுதும்
 பாதம் போற்றி விசுவாசப் பணிவிடைசெய் அடியவர்கட்கு
 உயிராணை வெய்ய தீ ஒத்த சுவாசப் பணிமருளத் தாண்டவம்
 செய் பதயுகளத்தாணைச் சுற்றும் வசு வாசப் பணில கரம்புய
 கருணாகர அதுல வரதன் தன்னை.

பசு ஆசப் பண்ணிகழும் — பசுக்கள் மகிழ்வதற்குரிய இசை
 வேய்ங் குழலாணை விளங்குகின்ற புல்லாங் குழலு
 டையவனை

எப்பொழுதும் பாதம் — எல்லாக்காலத்தும் திருவடிகளை
 போற்றி விசுவாசப் பணி வணங்கி நம்பிக்கைக்குரிய கைங்
 விடை செய் அடியவர்கட்கு க ரி ய ம் புரியும் அடியார்க்கு
 உயிராணை உயிர் ஆனவனை

வெய்ய தீஒத்த சுவாசப் — வெ ப் ப மு ள் ள நெருப்பைப்
 பணிமருளத் தாண்டவம் பே ர் ன் ற சுவாசத்தையுடைய
 செய் பதயுகளத்தாணை காளிங்கன் என்ற பாம்பு அஞ்சும்
 படி நடனம் செய்த இருபாதங்
 களையுடையவனை

சுற்றும் வசுவாசப் பணில — உலகைச் சூழ்ந்துள்ள கடல்
 கரம்புய கருணாகர நீரில் வ சி க் கி ன் ற பாஞ்ச
 அதுல வரதன் தன்னை சன்னியம் என்ற சங்கைத் தரித்த
 தாமரை போன்றகையையுடைய
 கருணாகரனும் ஒப்பற்றவனும்
 வரதனும் ஆகியவனை.

பசு	— பசுக்கள்	வசு	— நீர் (கடல்)
ஆசம்	— சிரிப்பு (மகிழ்ச்சி)	வாசம்	— வாசம் செய் கின்ற
ஆச(ய)ம்	— இட்டம்	பணிலம்	— சங்கு
பண்	— இசை	கரம்புயம்	— தாமரைமலர்
வேய்ங்குழல்	— புல்லாங்குழல்	(கரஅம்புயம்) போன்ற கை	
விசுவாசம்	— நம்பிக்கை	கரம்	— கை
பணிவிடை	— குற்றேவல்	கருணாகரன்	— கருணையே வடிவானவன்
சுவாசம்	— மூச்சு	அதுலன்	— ஒப்பற்றவன்
பணி	— பாம்பு	வரதன்	— அருள் தருபவன்
மருள	— அஞ்சும்படி		
தாண்டவம்	— நடனம்		
பதயுகளம்	— இருபாதங்கள்		
சுற்றும்	— பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள		

ஆசயம் என்பது ஆசம் எனக் குறைந்து வந்ததாகக்
 கொள்ளலாம். ஆசயம் - இட்டம் (விருப்பம்.)

நகப்பகட்டு நெடுந்தடந்தோட் சுருநிறலென்
வாய்க்கடையர் நடாத்து மேர்கொ
னுக்கப்பட்டுப் பெருங்குருவின் கவையடிபட்
டைந்திடுவி னோத மாந்தா
யகப்பகட்டுட் டுரடரள மதிநிலவு
தரப்பகற்போ தாம்பல் பூத்து
மிகப்பகட்டு மெழில்வளஞ்சேர் வீரைநகர்ச்
சினகரங்கொள் விமல வாழ்வை.

4

நகப்பகட்டு நெடுந்தடந் தோள் சுருநிற லெள்வாய்க்
கடையர் நடாத்தும் ஏர்கொள் நுகப் பகட்டுப் பெருங்குருவின்
கவையடிபட்டு உடைந்திடு வினோதமாம் தூய கப்பு அசட்டுள்
திரள்தரளம் மதி நிலவுதரப் பகற்போது ஆம்பல் பூத்து மிகப்
பகட்டும் எழில் வளம்சேர் வீரைநகர்ச் சினகரம் கொள் விமல
வாழ்வை.

நகப்பகட்டு நெடுந்தடந் — மலை போன்ற சுவர்ச்சியை
தோள் சுருநிற லெள்வாய்க் யுடைய நீண்ட பெரிய தோள்
கடையர் நடாத்தும் களையும், கரியநிறத்தையும்
வெளுத்த லாயையும் உடைய
உழவர்கள் செலுத்துகின்ற

ஏர்கொள் நுகப்பகட்டுப் — சலப்பையைக் கொண்ட நுகத்
பெருங்குருவின் கவையடி பட்ட பூட்டப்பட்ட பெருங்
பட்டு உடைந்திடு கூட்டமாகிய எருதுகளின் பிள
வினோதமாம் தூயகப்பு வுண்ட சாலடி பட்டமையால்
அகட்டுகள் உடைந்து போகின்ற புதுமை
யான தூய சங்குகளின் வயிற்றி
னுள்ளே

திரள் தரளம் மதிநிலவு — திரண்ட முத்துக்கள் சந்திரன்
தரப் பகற்போது ஆம்பல் போல் நிலவினைத் தருவதால்
பூத்து (இரவிலே மட்டும் மலர்கின்ற)
ஆம்பல் மலர்கள் பகற்போழுதி
லேயே மலர்ந்து

மிகப்பகட்டும் எழில்வளம் — மிகவும் விளங்குகின்ற அழகு
சேர் வீரை நகர்ச் சினகரம் ளளம் சேர்கின்ற வீரகேரளம்
கொள் விமல வாழ்வை புதூர் நகரிலுள்ள திருக் கோவி
லில் குடிகொண்ட குற்றமற்ற
செல்வமானவனை

நகம்	— மலை	கப்பு	— சங்கு
பகட்டு	— சுவர்ச்சி	அகட்டுள்	— வயிற்றுக்குள்
கடையர்	— உழவர்	திரள்	— திரளாகின்ற
ஏர்	— சலப்பை	தரளம்	— முத்துக்கள்
நுகம்	— நுகத்தடி	மதி	— சந்திரன்
பகடு	— எருது	ஆம்பல்	— அல்லிமலர்
குழு	— கூட்டம்	பகட்டும்	— விளங்குகின்ற
கவை	— பிளவு	எழில்	— அழகு
அடி	— பாதம்	சினகரம்	— திருக்கோவில்
வினோதம்	— புதுமை	விமலம்	— குற்றமின்மை
தூய	— சுத்தமான	வாழ்வு	— செல்வம்

சொல் நயம் : சுருநிறலெள்வாய் (முரண் தொடை)

நகத்தோள் பகட்டுத்தோள் நெடுந்தோள் என்றும்
தோள் கடையர் சுருநிறச் கடையர் லெள்வாய்க் கடையர்
என்றும் பசட்டுக் குழு பெருங்குழு என்றும் வினோதமாம்
சப்பு தூய கப்பு என்றும் தனித்தனிக் கூட்டிப் பொருள்
காண்க.

இந்தக்கா லம்புனையும் பரம்பரனை
யுங்கணியா தெதிர்த்து வந்த
வந்தக்கா லன்புரிக்கு ளகப்படுத்தா
தராமுடிமே லாடி நின்ற
சந்தக்கா லம்புயத்தைத் தனதடியார்க்
கருளுகின்ற தையு ளானை
யெந்தக்கா லமுநினைந்து துதிபுகலு
நயகுணமே யிசைந்த மேலோய்!

5

இந்து அக்கு ஆலம் புனையும் பரம்பரனையும் கணியாது
எதிர்த்து வந்த அந்தக் காலன் புரிக்குள் அகப்படுத்தாது அரா
முடிமேல் ஆடிநின்ற சந்தக்கால் அ ம் பு ய த் தைத் 'தனது
அடியார்க்கு அருளுகின்ற தையு(ள்)ளானை எந்தக் காலமும்
நினைந்து துதிபுகலும் நயகுணமே இசைந்த மேலோய்!

இந்து அக்கு ஆலம் — சந்திரனையும் உருத்திராக்கத்
புனையும் பரம்பரனையும் தையும் நச்சுப் பாம்பையும்
கணியாது எதிர்த்து வந்த ஆ ப ர ண ம ா க ப் புனைந்த
அந்தக் காலன் புரிக்குள் சிவனையும் மதியாமல் எதிர்த்து
அகப்படுத்தாது வந்த அந்த எமனது ஊருக்குள்
அகப்படச் செய்யாமல்

அராமுடிமேல் ஆடிநின்ற — காலியனாகிய பாம்பின் தலை
சந்தக்கால் அம்புயத்தைத் மேல் நடனமாடிய அழகிய
தனது அடியார்க்கு அருளு கின்ற தையுளானை தாமரைமலர் போன்ற பாதங்
களைத் தனது அடியவர்க்கு அருளுகின்ற தயவு உடைய
திருமலை

எந்தக் காலமும் நினைந்து — எல்லாக் காலமும் எண்ணித்
துதிபுகலும் நயகுணமே தோத்திரம் கூறுகின்ற இனிய
இசைந்த மேலோய்! பண்பு பொருந்திய மேலோனே!

காலன் எதிர்த்து வந்தது மார்க்கண்டேயன் உயிர் கவரு
வதற்காக.

இந்து	— சந்திரன்	அகப்	— அகப்படச்
அக்கு	— எலும்பு (மாலை); உருத்திராக்கம்	படுத்தாது அரா	செய்யாமல் — காளிங்கள் என்ற பாம்பு
ஆலம்	— நஞ்சு(பாம்பு)	சந்தம்	— அழகு
பரம்பரன்	— சிவன்	அம்புயம்	— தாமரைமலர்
கணியாது	— மதிக்காமல்	தயை	— கருணை
காலன்	— எமன்	நயகுணம்	— இனியகுணம்
அந்த	— உலகறிசட்டு	இசைந்த	— பொருந்திய
காலன்புரி	— எமலோகம்; நரகம்		

கனகவடு பலநிமிர்ந்து மரசதப் பச்
 சிலையுதிர்ந்துக் கடற்கு னேதங்
 கினகவடு செறிமாவை இரண்டுதுணி
 படப்பொருகாங் கேயன் வேலும்
 பனகவடு விடமுநிகர் விழிமடவா
 ரொடுகலவி பண்ணும் போது
 நனகவடுப் படுதலல்லா லணுவளவும்
 வடுப்படுதல் நண்ணி டாதோய்!

கன கவடு பலநிமிர்ந்து மரசதப் பச்சிலை உதிர்த்துக்
 கடற்குள்ளே தங்கின சவடு செறிமாவை இரண்டு துணி
 படப் பொரு காங்கேயன் வேலும் ப(ன்)னக அடு விடமும்
 நிகர் விழிமடவாரொடு கலவி பண்ணும்போது நல்நக வடுப்
 படுதல் அல்லால், அணுவளவும் வடுப்படுதல் நண்ணிடாதோய்!

கனகவடு பலநிமிர்ந்து — பெரிய கிளைகள் பல வானில்
 மரசதப் பச்சிலை உதிர்த் உயர்ந்து மரசதம் போன்ற
 துக் கடற்குள்ளே தங்கின பசிய இலைகளை உதிர்த்துக்
 கொண்டு கடலுக்குள்ளே தங்கி
 யிருந்த

கவடு செறிமாவை — வஞ்சனை நிறைந்த மாமர
 இரண்டு துணி படப் மாகிய சூரபதுமனை இரு கூறு
 பொரு காங்கேயன்வேலும் படப் போரிட்டு வென்ற
 முருகனது வேலையும்

ப(ன்)னக அடு விடமும் — பாம்பினது கொல்லுகின்ற
 நிகர் விழிமடவாரொடு விடத்தையும் போன்ற கண்
 கலவி பண்ணும்போது களையுடைய பெண்களுடன்
 கலவி செய்யும் காலத்து

நல் நக வடுப்படுதல் — அப்பெண்களது நல்ல நகக்
 அல்லால் குறிகள் படுவதே அன்றி

அணுவளவும் வடுப்படுதல் — சிறிதளவு கூட வேறு வடுப்படு
 நண்ணிடாதோய் வதைப் பொருந்தாதவனே!

கன சவடு	— பெரிய	பொரு	— போரிட்ட
	கிளைகள்	காங்கேயன்	— முருகன்
நிமிர்ந்து	— ஓங்கி	ப(ன்)னகம்	— பாம்பு
	வளர்ந்து	அடுவிடம்	— கொல்
கவடு	— வஞ்சனை		கின்ற விஷம்
செறி	— நிரம்பிய	நக வடு	— நகக்குறிகள்
மா	— மாமரம்;	வடு	— தழும்பு
	சூரபதுமன்		குற்றம்
துணிபட	— கூறுபட		

விரும்பருந்துந் துமிழுங்கச் சமரகளத்
 தெதிர்ந்தவரை வெய்ய பேயும்
 கரும்பருந்து நெடியசிறைக் கழுகினமும்
 விருந்தருந்திக் களிக்கு மாறு
 பொரும்பருந்துங் கப்புயத்தின் புகழ்க்கசிந்து
 வார்த்தொழுகும் புதுமை யென்னச்
 சுரும்பருந்துங் கோமளவித் தாரபரி
 மளதளவத் தொங்கல் பூண்டோய்!

7

விரும்பு அருந் துந்துமி முழங்கச் சமரகளத்து எதிர்ந்த
 வரை வெய்ய பேயும் கரும் பருந்தும் நெடிய சிறைக் கழுகு
 இனமும் விருந்து அருந்திச் களிக்குமாறு பொரும் பருந்
 துங்கப் புயத்தின் புகழ் கசிந்து வார்த்து ஒழுகும் புதுமை
 என்னச் சுரும்பு அருந்தும் கோமளவித் தார பரிமள தளவத்
 தொங்கல் பூண்டோய்!

விரும்பு அருந்துந்தும் — விருப்பம் தருகின்ற அரிய
 முழங்க — துந்துமி வாச்சியங்கள் முழங்கும்
 படி

சமரகளத்து எதிர்ந்தவரை — போர்க்களத்தில் எதிர்த்த பகை
 வர்களை

வெய்யபேயும் கரும் — கொடிய பேய்களும் கரிய
 பருந்தும் நெடியசிறைக் — பருந்துகளும் நீண்ட சிறகுகளை
 கழுகு இனமும் — யுடைய கழுக்குக் கூட்டமும்

விருந்து அருந்திக் களிக்கு — விருந்து உண்டுகளிக்கும்
 மாறு பொரும் — வண்ணம் போரிகுகின்ற

பருந்துங்கப் புயத்தின் புகழ் — பருத்த உயர்ச்சியுடைய தோள்
 கசிந்து வார்த்து ஒழுகும் — களின் புகழானது அத் தோள்
 புதுமை என்ன — களினின்றும் கசிந்து நீண்டு
 ஒழுகுகின்ற புதுமை போல

சுரும்பு அருந்தும் கோமள — வண்டுகள் தேன் உண்ணுகின்ற
 வித்தார பரிமள தளவத் — மெல்லிய பெரிய மணமுள்ள
 தொங்கல் பூண்டோய் — முல்லைமலை பூண்டவனே!

துந்துமி	— போர்ப்பறை	சுரும்பு	— வண்டு
சமரகளம்	— போர்க்களம்	கோமளம்	— மென்மை
சிறை	— சிறகு	பரிமளம்	— மணம்
பொரும்	— போரிகுகின்ற	தளவம்	— முல்லை
துங்கம்	— உயர்ச்சி	தொங்கல்	— மாலை
வார்த்து	— நீண்டு		

தோளில் தொங்கும் மாலையானது, புகழ் கசிந்து ஒழுகு
 வது போல் உள்ளது என்பது புதுமையான உவமை.

புகழுக்கு நிறம் உண்டு. அது வெண்மை என்பது இலக்கிய
 மரபு. ஆதலால் வெண்மை நிறப் புகழ், வெண்மை நிற
 முல்லைக்கு உவமையாக்கப்பட்டது.

கற்பகலா வணியநறுஞ் சோலையநு
 பஞ்சமுறக் ககன வாற்றிற்
 பற்பகலா வெழிலிமலைப் பாலுடலங்
 கருகிமிகப் பயங்கொண் டோடப்
 பொற்பகலா நற்பகவச் செழுஞ்சுரபி
 கன்றுறவே புரிந்த கையா!
 யற்பகலா மதிநுதன்மா மயில்கள்விளை
 யாடுமலை யணைய மார்பா!

8

கற்பக லாவணிய நறுஞ் சோலை அநுபஞ்சம் உற, ககன ஆற்றில் பல் பகலா(க) எழிலி மலைப்பால் உடலம் கருகி மிகப் பயங்கொண்டு ஓடப் பொற்பு அகலா நற்பகவச் செழுஞ்சுரபி கன்றுறவே புரிந்த கையாய்! அற்ப கலா மதிநுதல் மா மயில் கள் விளையாடும் மலை அணைய மார்பா!

கற்பக லாவணிய நறுஞ் — அழகிய நல்ல கற்பகச் சோலை சோலை அநுபஞ்சம் உற யானது (உன்கைக்கு நிகராக வழங்க முடியாமையால்)வறுமை அடையவும்

பல்பகலா(க) எழிலி மலைப் — பற்பல காலமாக மேகங்களா னவை (உன் கொடைக்கு நிகராக இயலாமையால்) மலைப் பினால் உடல் கருத்து மிக்க அச்சம் கொண்டு வான் வழி யிலே ஓடவும்

பொற்பு அகலா நற்பகவச் — அழகு நீங்காத நல்ல கடவுள் செழுஞ்சுரபி கன்றுற தன்மை கொண்ட செழிய காம தேனுப் பசுவானது (நின் கொடைக்கு நிகராக இயலாமையால்) மனம் கன்றிப் போகவும்

புரிந்த கையாய்!

— செய்த கையை உடையவனே!

அற்ப கலா மதிநுதல்
 மாமயில்கள் விளையாடும்
 மலை அணைய மார்பா

— முற்றாத சிறு பிறையை ஒத்த நெற்றியையு டைய பெண்க ளாகிய மாமயில்கள் விளையாடு கின்ற மலை போன்ற மார்பை யுடையவனே!

லாவணியம்	— மிக்க அழகு	கன்றுதல்	— வருத்த முறுதல்
அநுபஞ்சம்	— வறுமை	அற்ப கலா	— அற்பமான (சிறிய) கலைகளை யுடைய
ககனஆறு	— வான்வழி		— சந்திரன்
பல்பகலா(க)	— பலகாலமாக		— நெற்றி
எழிலி	— மேகம்		— பெண்கள்
மலைப்பு	— திகைப்பு		
பயம்	— அச்சம்	மதி	
பொற்பு	— அழகு	நுதல்	
பகவச் சுரபி	— கடவுள்	மயில்கள்	
	தன்மையுள்ள காமதேனு		

இப் பாடல் சிலேடைப் பொருள் அமைந்தது.

அநுபஞ்சமுறல் — ஐந்துவகைப்படுதல். கற்பகச் சோலை ஐந்தரு எனப்படும். அரிசந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரி சாதம், மந்தாரம் என்பன ஐந்தருக்கள். ஐந்து வகைப்படுதல் கற்பகச் சோலைக்கு இயல்பு.

மலைப்பால் — மலையிடத்து. உடல் கருகி — (மேகம்) நீருண்டமேகம் உடல் கருத்தல் இயல்பு. பயங்கொள்ளல் — நீர் உண்ணல். மலையிடத்து இருத்தலும் நீருண்டு உடல் கறுத்தலும் நீர் உண்டலும் மேகத்துக்கு இயல்பானவை.

கன்று உறுதல் — கன்று பொருந்துதல். கன்றுடன் இருத்தல் காமதேனுப் பசுவுக்கு இயல்பு.

இவ்வாறு இயல்பாயமைந்தவற்றையே, கவிஞர் தாம் விரும்பிய வேறொரு பொருளாக மாற்றிக் காட்டுவது ஒரு நயம்.

இது தற்குறிப்பேற்ற அணி எனப்படும்.

ககனவிலும் பரில்விளிக்குங் கதிர்களென

நவமணிகள் கலந்து தான்மு

சுகனவிலும் தியசொனகி ரீடதரா!

வதிகரசன் துளிக்க வேய

மகனவிலும் தமிழ்ப்புலமைப் பாவலரை

யெப்பொழுது மகிழ்ந்து மேவி

யகனவிலும் மறவாம லருளுதவி

யாண்டருள மருமை யாளா!

9

சுகன வில் உப்பரில் விரிக்கும் கதிர்கள் என நவ
மணிகள் கலந்து தான் முசு கன வில் உந்திய சொ(ன்)ன
கிரீடதரா! அதிக ரசம் துளிக்கவே யமகம் நவிலும் தமிழ்ப்
புலமைப் பாவலரை எப்பொழுதும் மகிழ்ந்து மேவிய கனவி
லும் மறவாமல் அருள் உதவி ஆண்டருளும் அருமையாளா;

சுகன வில் உப்பரில் விரிக் — இந்திர வில் வானத்தில் விரியச்
சும் கதிர்கள் என செய்யும் கதிர்களைப் போல

நவமணிகள் கலந்து முசு — ஒன்பது வகை மணிகள் ஒன்று
கன வில் உந்திய கூடி நெருங்கிய பெரிய ஒளியை
சொ(ன்)ன கிரீடதரா விசுகின்ற பொன்னாலான
மகுடம் தரித்தவனே!

அதிக ரசம் துளிக்க — மிக்க சுவை சொரியும்படி
யமகம் நவிலும் தமிழ்ப் யமகக் கவிகளைப் பாடும்
புலமைப் பாவலரை தமிழ்ப் புலமையுடைய பா
எப்பொழுதும் மகிழ்ந்து வலரை எப்போதும் மகிழ்ந்து

மேவிய கனவிலும்
மறவாமல் அருள் உதவி
ஆண்டருளும் அருமை
யாளா!

— பொருந்திய கனவில்கூட மற்றக்
காமல் அருளை உதவி ஆட்
கொள்கின்ற அருமையுடைய
வனே!

நவமணிகளகலந் தான் முசு என்பது பாடம். பொருட்
பொருத்தத்துக்காகவும் மோனைக்காகவும் நவமணிகள் கலந்து
தான் முசு எனக் கொள்ளப்பட்டது.

சுகன வில்	— வானவில்	உந்திய	— விசுகின்ற
உப்பரில்	— வானத்தில்	சொ(ன்)னம்	— பொன்
விரித்தல்	— விரியச்	கிரீடம்	— மகுடம்
	செய்தல்	தரன்	— தரித்தவன்
கதிர்கள்	— சுடர்	துளிக்க	— பொழிய
	ஒளிகள்	யமகம்	— மடக்கணி
கலந்து	— ஒன்றுகூடி		யமைந்த
முசு	— நெருங்கிய;		பாடல்கள்
	செறிந்த	நவிலும்	— பாடுகின்ற
கன	— பெரிய	மேவிய	— பொருந்திய
வில்	— ஒளி		

அன்னாட்டை யெனப்பணிமேற் றன்னாட்டைப்

புரிந்தரிய வமரி னூடு

வின்னாட்டை வரைப்புரந்த திருநெடுமா

லருட்டுணையால் வெய்ய தெவ்வாந்

துன்னாட்டை யறப்பொருத கொடும்புலியே!

யென்னாட்டச் சோலை தோறுந்

தென்னாட்டைச் சுரும்புலவு தென்னாட்டைப்

பொன்னாட்டிற் சிறப்ப வாள்வோய்!

10

அந்நாள் 'தை' எனப் பணிமேல் தன் ஆட்டைப் புரிந்து
அரிய அமரினூடு வில் நாட்டு ஐவரைப் புரந்த திருநெடுமால்
அருள் துணையால் வெய்ய தெவ் ஆம் துன் ஆட்டை அறப்
பொருத கொடும்புலியே! எல் நாட்டச் சோலை தோறும்
தென்னாட்டைச் சுரும்பு உலவும் தென்னாட்டைப் பொன்
நாட்டில் சிறப்ப ஆள்வோய்!

அந்நாள் 'தை' எனப் பணிமேல் தன் ஆட்டைப் புரிந்து
— முன்னாளிலே காளிங்கன் என்ற
பாம்பின் தலைமேலே தை தை
என்ற தாளத்தோடு தன் நட
னத்தைச் செய்து

அரிய அமரினூடு வில் நாட்டு ஐவரைப் புரந்த
திருநெடுமால் அருள் துணையால்
— வெல்லுதற் கரிய போரி
னிடையே தம்கையில் வில் தரித்த
பஞ்ச பாண்டவர்களைக் காத்த
திருநெடுமாவின் அருளாகிய
துணையினாலே

வெய்ய தெவ் ஆம் துன்
ஆட்டை அறப்பொருத
கொடும் புலியே

— கொடிய பகைவராகிய
நெருங்கிய ஆடுகளை போரிட்டு
முற்றாக வென்ற கொடிய
புலி போன்றவனே!

எல் நாட்டச் சோலை
தோறும் தென் நாட்டைச்
சுரும்பு உலவு தென்
நாட்டை பொன் நாட்டிற்
சிறப்ப ஆள்வோய்!

— சூரியன் தங்குவதற்கு நாட்டம்
கொள்கின்ற சோலைகள்
தோறும் அழகிய நாட்டைப்
பண்பாடுகின்ற வண்டுகள் உலா
வுகின்ற தென்னாடாகிய தமிழ்
நாட்டைப் வானாடாகிய
இந்திரன் உலகை விடச் சிறப்
படையும்படி ஆள்கின்றவனே!

அந்நாள் — கிருஷ்ண
அவதார
காலத்தில்

அற — முற்றாக
பொருத — போரிட்டு
வென்ற

தை — தாளம்
பணி — பாம்பு;
காளிங்கன்

எல் — ஒளி; சூரியன்
நாட்டம் — விருப்பம்
தென் — அழகிய

அமர் — போர்
வில் நாட்டு — வில்லைத்
தரித்த

நாட்டை — ஒரு பண்
சுரும்பு — வண்டு
தென் நாடு — தமிழ்நாடு

ஐவர் — பாண்டவர்
புரந்த — பாதுகாத்த
தெவ் — பகைவர்

பொன் — தேவலோ
நாட்டில் — கத்தைக்
காட்டிலும்

துன்ஆடு — நெருங்கிய
ஆடுகள்

சிறப்ப — சிறப்பு உண்
டாக.

பகைவரை ஆடாகவும் மருதப்பனைப் புலியாகவும்
உருவகம் செய்தமையால், இது முற்றுவகம் எனப்படும்.

சொல் நயம் - தென்னாட்டை தென்னாட்டை
அன்னாட்டை தன்னாட்டை
துன்னாட்டை என்னாட்டை
தென்னாட்டைப் பொன்னாட்டில்

துன்னுமரு வாரஞ்சத் திரமுறுத
லாலிரதத் துரோணத் தானை
மன்னுசெய சத்தியங்கைக் கொண்டிருத்த
லான்மயிலூர் வரத வேளை
நன்னயஞ்சே ரமுதவச னப்புலவர்
சூழ்தலினா னன்மை சார்ந்த
பொன்னுலக நன்னகர்வா னைந்தருவா
ளிந்திரனைப் பொருவு நல்லோய்!

11

துன்னுமருவார் அஞ்சத் — இரதத் துரோணத்தானை
திரமுறுதலால்-துன்னுமரு
ஆர் அஞ்ச அத்திரம்
உறுதலால்

மன்னுசெய சத்தியங்கைக் — மயிலூர் வரதவேளை
கொண்டிருத்தலால்-மன்னு
செய சத்தி அங்கைக்
கொண்டிருத்தலால்

நல்லநயம் சேர் அமுத வசனப் — நன்மை சார்ந்த பொன்னுலக
புலவர் சூழ்தலினால்-
நல்லநயம் சேர் அமுத
அசனப் புலவர் சூழ்
தலினால்

முதலடியில் மன்மதனுக்கும், இரண்டாம் அடியில்
முருகனுக்கும் மூன்றாம் அடியில் இந்திரனுக்கும் சிலேடை
வகையால் மருதப்பன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளான்.

துன்னும் மருவார் அஞ்சத் — நெருங்கிய பகைவர் அஞ்சும்படி
திரமுறுதலால் உறுதிபடைத்திருப்பதால்
(இது மருதப்பனுக்கு)

துன்னும் மரு ஆர் அஞ்ச — நெருங்கிய மணம் நிரம்பிய
அத்திரம் உறுதலால் ஐந்து மலர் அம்புகள் பெற்றிருப்
பதால் (இதுமன்மதனுக்கு)

இரதத் துரோணத் — இரசம் பொருந்திய கரும்பு
தானைப் பொருவும் வில்லையுடைய மன்மதனை ஒக்
நல்லோய்! கின்ற நல்லோனே!

மன்னுசெய சத்தியம் கைக் — நிலைபெற்ற வெற்றியையுடைய
கொண்டிருத்தலால்

மன்னுசெய சத்தி அங்கைக் — நிலைபெற்ற வெற்றியையுடைய
கொண்டிருத்தலால் வேலாயுதத்தை அழகிய கையில்
கொண்டிருப்பதால் (இது
முருகனுக்கு)

மயில் ஊர் வரதவேளைப் — மயிலைவாகனமாகச் செலுத்து
பொருவும் நல்லோய்! கின்ற வரதனாகிய முருகவேளை
ஒக்கின்ற நல்லோனே!

நல்லநயம் சேர் அமுத — நல்ல நயம் சேர்ந்த அமுதம்
வசனப் புலவர் சூழ்தலி
னால் பேர்ந்த இனிய சொல்லை
யுடைய புலவர் சூழ்வதினால்
(இது மருதப்பனுக்கு)

நல்லநயம் சேர் அமுத — நல்லநயம் சேர்ந்த அமுதத்தை
அசனப் புலவர் சூழ்தலி
னால் உணவாகக் கொண்ட தேவர்
கள் சூழ்வதனால் (இது இந்திர
னுக்கு)

நன்மை சார்ந்த பொன் — நன்மை சார்ந்த தேவலோகத்து
னுலக நலநகர்வாழ் ஐந்தரு ஆள்
ஆள் இந்திரனைப் நல்ல நகரில் வாழ்கின்ற ஐந்தரு
பொருவும் நல்லோய் வாகிய கற்பகச் சோலையை
ஆள்கின்ற இந்திரனை ஒக்கின்ற
நல்லோனே!

மருதப்பனுக்கு	புலவர்	— கவிஞர்
துன்னு — நெருங்கிய	மன்மதனுக்கு	
மருவார் — பகைவர்	மரு ஆர் — மணம் நிரம்பிய	
அஞ்ச — பயப்படும்படி	அஞ்ச — ஐந்து மலர்	
திரம் — உறுதிபடைத்	அத்திரம் — அம்புகள்	
உறுதலால் திருப்பதால்	முருகனுக்கு	
இரதத் — சாறு கொண்ட	சக்தி — வேல்	
துரோணம் (கரும்பு)வில்	அங்கை — அழகிய கை	
துரோணம் — வில்	இந்திரனுக்கு	
சத்தியம் — வாய்மை	அமுத — அமுதமாகிய	
வேள் — முருகன்	அசனம் — உணவு	
அமுத — அமுதம்	அசனம் — உணவு	
வசனம் — போன்ற சொல்	புலவர் — தேவர்கள்	

ஒரே பாடலில் மருதப்பனை மன்மதன், முருகன், இந்திரன்
ஆகிய மூவருக்கும் சிலேடை வகையால் ஒப்பிட்ட திறம் வியப்
புக்கு உரியது.

வாசமன்ன வரும்பணிகொள் பொழிற்கிளுவை

நகர்புரக்கு மகிபா மின்ப்ர

காசமன்ன வரும்பணிதோய் கனகவரைத்

தடமார்பா கவிஞர்க் கீந்து

நேசமன்ன வரும்பணிவ ராதுகடைக்

கணித்தருளு நிருபா மிக்க

தேசமன்ன வரும்பணியு மிருதையா

லயனெனும்பூ சிதழ் மானே!

12

வாசம் 'மன்ன அரும்பு அணி கொள் பொழிற்கிளுவை நகர் புரக்கும் மகிபா! மின் ப்ரகாசம் அன்ன அரும் பணிதோய் கனக வரைத் தடமார்பா!

கவிஞர்க்கு ஈந்து நேசம் அன்னவரும் பணிவராது கடைக் கணித்து அருளும் நிருபா!

மிக்க தேச மன்னவரும் பணியும் இருதையாலயன் என்னும் பூசித பூமானே!

வாசம் மன்ன அரும்பு அணிகொள் பொழில் கிளுவை நகர்புரக்கும் மகிபா!

— ம ண ம் நிலைபெறும்படி பூ அரும்புகள் அழகு பெறுகின்ற சோலைகளையுடைய ஊ ற்று மலை நகரை ஆள்கின்ற அரசனே!

மின்ப்ர காசம் அன்ன அரும் பணிதோய் கனக வரைத் தடமார்பா!

— மின்னல் ஒளி போன்ற அரிய அணிகலன் பொருந்திய பொன் மலை போன்ற அகன்ற மார்பை யுடையவனே!

கவிஞர்க்கு ஈந்து, நேசம் அன்னவரும் பணிவராது கடைக்கணித்து அருளும் நிருபா!

— கவிஞர்களுக்குப் பரிசுகளைத் தந்து, அவர்களும் நிற்பால் வைத்த அன்பு குறைபடாமல் இருக்கும்படி கடைக்கண்ணால் பார்த்தருளும் நிருபனே!

மிக்க தேச மன்னவரும் பணியும் இருதையாலயன் என்னும் பூசித பூமானே!

— பலவாகிய தேசத்து மன்னவர்களும் வந்து பணிகின்ற இதயாலயன் என்னும் பூசனைக்கு உரிய பூமானே!

வாசம்	— மணம்	பணி	— அணிகலன்
மன்ன	— நிலை	தோய்	— அணிந்த
	பெறும்படி	கனக வரை	— பொன்மலை
அரும்பு	— மோட்டு	கனகம்	— பொன்
அணிகொள்	— அழகுபெறு	வரை	— மலை
	கின்ற	தட	— அகலமான
பொழில்	— சோலை	அன்னவரும்	— அக்கவிஞர்
கிளுவை	— ஊற்றுமலை	களும்	
	யின் வேறு	பணிவராது	— குறை
	பெயர்		படாமல்
மகிபன்	— அரசன்	பணிதல்	— குறைதல்
மின்ப்ர	— மின்னல்ஒளி	பூசிதன்	— பூசிக்கத்
காசம்			தக்கவன்
அன்ன	— போன்ற		

வணத்திலக வாணுதல்வெண் டரளநகை

கனக்கும்ப வடிவக் கொங்கை

மணத்திலக நாசிமட வார்மதனா

வொருவிணப்பம் வழத்தக் கேள்கைக்

கணத்திலகத் தரித்தவருக் கியான்புகன்ற

தமிழ்க்குதவுங் கைம்மா றாகச்

சுணத்திலக மொன்றுபுரி வித்துனது

பெருங்கருணை சூட்டு வாயே!

13

வண்ணத் திலக வாள்நுதல் வெண் தரள நகை கனக்கும்ப
வடிவக் கொங்கை மணத் திலக நாசி மடவார் மதனா!

ஒரு விண்ணப்பம் வழத்தக் கேள்! கைக்கண் நத்து இலகத்
தரித்தவருக்கு யான்புகன்ற தமிழ்க்கு உதவும் கைமாறு ஆகச்
சுண்ணத்தில் அகம் ஒன்று புரிவித்து உனது பெருங்கருணை
சூட்டுவாய்!

வ(ண்)ணத் திலக வாள்
நுதல் வெண் தரள நகை
கனக்கும்ப வடிவக்
கொங்கை மணத்திலக
நாசி மடவார் மதனா!

— அழகிய திலகம் அணிந்த ஒளி
யுடைய நெற்றியும் வெள்ளிய
முத்துப் போன்ற பற்களும்
பெரிய குடத்தின் வடிவம்
போன்ற முலைகளும் மண
முடைய எள்ளின் பூப் போன்ற
மூக்கும் கொண்ட பெண்களுக்கு
மன்மதன் ஆனவனே!

ஒரு வி(ண்)ணப்பம்
வழத்தக் கேள்!

— ஒரு வேண்டுகோளை நான்
சொல்ல நீ கேட்பாயாக!

கைக்கண் நத்து இலகத் — கையிலே சங்கினை விளங்கும்
தரித்தவருக்கு யான்புகலும் படி தரித்த நவந்தகிருஷ்ணப்
தமிழ்க்கு உதவும் கைமாறு பெருமாளுக்கு நான் சொன்ன
ஆக தமிழ் நூல்களுக்குப் பிரதியுபகார
மாக

சு(ண்)ணத்தில் அகம் — காரையில் சுட்டப் பட்ட வீடு
ஒன்று புரிவித்து உனது ஒன்று செய் வி த் து நின்
பெருங்கருணை சூட்டு பேரருளை எனக்குச் சூட்டு
வாய்! வாயாக!

வ(ண்)ணம்	— அழகு	திலகம்	— எட்டூ
திலகம்	— நெற்றிப்	நாசி	— மூக்கு
	பொட்டு	மதனன்	— மன்மதன்
வாள்நுதல்	— ஒளியுடைய	கைக்கண்	— கையில்
	நெற்றி	நத்து	— சங்கு
தரளம்	— முத்து	சு(ண்)ணம்	— சுண்ணாம்புக்
நகை	— பற்கள்		காரை
கனக்கும்பம்	— பெரிய குடம்	அகம்	— வீடு

இந்தச் சீட்டுக்கவியால் கவியரசர் வேண்டியபடி ஒரு காரை
வீடு சென்னினுளத்தில் சுட்டிக் கொடுத்தார் மருதப்பர். அந்த
வீடு இன்றும் சில மாற்றங்களுடன் அப்படியே உள்ளது.

சீட்டுக்கவி — 2

மாகனக முகைக்குமெழிற் றிதலைமட

வார்விழிநேர் வண்டு கிண்டக்

கோகனக முகைக்குலங்கள் முறுக்குடைந்து

குமுகுமெனக் கொட்டும் தேன்பாய்ந்

தேகனக முகைக்குரும்பைத் தென்னையைக்கன்

னலைமிகவுஞ் செழிப்பச் செய்து

வாகனக முகைக்குமரி நகர்க்குநிழ

றருங்கிளுவை வாசத் தோனே!

1

மா கனகம் முகைக்கும் எழில் திதலை மடவார் விழிநேர்
வண்டு கிண்டக்! கோகனக முகைக்குலங்கள் முறுக்கு உடைந்து
குமுகுமெனக் கொட்டும் தேன்பாய்ந்தே கன கமுகைக்குரும்
பைத் தென்னையைக் கன்னலை மிகவும் செழிப்பச் செய்து
வாகன கம் உகைக்கும் அரி நகர்க்கும் நிழல் தரும் கிளுவை
வாசத் தோனே!

மா கனகம் முகைக்கும் — பெருமை பொருந்திய பொன்
எழில் திதலைமடவார் விழி னிறம் அரும்புகின்ற அழகிய
நேர் வண்டு கிண்ட தேமலையுடைய பெண்களின்
கண்களுக்கு ஒப்பான வண்டுகள்
கிண்டுவதால்

னக முகைக் குலங்கள் — தாமரை மொட்டுக் கூட்டங்கள்
குடைந்து குமுகு முறுக்கு உடைந்து குமுகுமு
மெக் கொட்டும் தேன் என்று கொட்டுகின்ற தேன்
பாய்ந்தே பாய்ந்து

கன கமுகைக் குரும்பைத் — பெரிய கமுகமரத்தையும் குரும்
தென்னையைக் கன்னலை பையுடன் கூடிய தென்னையை
மிகவும் செழிப்பச் செய்து யும் கரும்பையும் மிகவும் செழிக்
கும்படி செய்து

வாசன கம் உகைக்கும் அரி — வாகனமாகிய மேகத்தைச்
நகர்க்கும் நிழல்தரும் செலுத்துகின்ற இந்திரன்
கிளுவை வாசத் தோனே! நகராகிய தேவலோகத்துக்கும்
நிழல் தருகின்ற ஊற்றுமலையில்
வாசம் செய்பவனே!

மா	— பெருமை	கன்னல்	— கரும்பு
கனகம்	— பொன் (நிறம்)	குரும்பை	— தென்னை
முகைக்கும்	— அரும்புகின்ற	வாகன கம்	— வாகனமாகிய
எழில்	— அழகிய		மேகம்
திதலை	— தேமல்	கம்	— மேகம்
கோகனகம்	— தாமரை	உகைக்கும்	— செலுத்துகின்ற
முகை	— மொட்டு	அரி	— இந்திரன்
குலங்கள்	— கூட்டங்கள்	கிளுவை	— ஊற்றுமலை
கன	— பருத்தி		

திரக்கையிலா தவரையெனப் பலவரையைச்

செயும்புகழ்ச் சிதாவொன் னாரை

அரக்கையிலா தவரைவளைத் தமர்செயுமே

றனையவிசை யனுக்கன் றாவி

கரக்கையிலா தவரைக்கஞ் சக்கரச்சக்

கரத்துளிட்ட கண்ணா வொன்றுந்

தரக்கையிலா தவரைநிதம் புகழ்ந்துழலா

தெனைப்புரக்குந் தயவு ளானே!

2

திரக்கை இல்லாத வரை எனப் பல வரையைச் செ(ய்)யும்
புகழ் உச்சிதா!

ஒன்னாரை அரக்கு அயிலா! தவரை வளைத்து அமர்
செ(ய்)யும் ஏறு அனைய விசையனுக்கு அன்று ஆவி கரக்கை
யில் ஆதவரைக் கஞ்சக்கரச் சக்கரத்துள் இட்ட கண்ணா!

ஒன்றும் தரக் கை இ(ல்)லாதவரை நிதம் புகழ்ந்து
உழலாது எ(ன்)னைப் புரக்கும் தயவுளானே!

திரக் கை இ(ல்)லாத
வரை எனப் பல
வரையைச் செ(ய்)யும்
புகழ் உச்சிதா!

— உறுதியான சிறகுகள் இல்லாத
மலைகள் என்று கூறும்படி
(சிறகுகளோடு இருந்த) பல
மலைகளையும் செய்த (சிறகு
அறிந்த) புகழையுடைய
உயர்ந்த இந்திரனைப் போன்ற
வனே!

ன்னாரை அரக்கு
அயிலா!

— பகைவர்களை அழிக்கின்ற
வேலாயுதம் தரித்த முருகனைப்
போன்றவனே!

தவரை வளைத்து அமர்
செ(ய்)யும் ஏறு அனைய
விசையனுக்கு அன்று ஆவி
கரக்கையில்

— வில்லை வளைத்துப் போர்
செய்யும் சிங்க ஏறுபோன்ற
அர்ச்சுனுக்கு அன்று உயிர்
கெட நேர்ந்தபோது,

ஆதவரைக் கஞ்சக் கரச்
சக்கரத்துள் இட்ட
கண்ணா

— சூரியனைத் தாமரைமலர்
போன்ற கையிலே உள்ள சக்க
ரத்துள் இட்டு மறைத்த கண்ண
பிராணைப் போன்றவனே!

ஒன்றும் தரக் கைஇ(ல்)லாத— சிறிதும் கொடை தருவதற்குக்
வரை நிதம் புகழ்ந்து கை இல்லாத அற்பர்களை
உழலாது எனைப் புரக்கும் நாடோறும் புகழ்ந்து அலை
யாமல் என்னைக் காக்கும் தயவு
உடையவனே!

திரம்

— உறுதி

ஏறு

— ஆண்சிங்கம்

கை

— சிறகு

அனைய

— போன்ற

வரை

— மலை

கரக்கையில்

— அழிய

உச்சிதம்

— உயர்வு

நேர்ந்த

ஒன்னார்

— பகைவர்

போது

அரக்கு

— அழிக்கின்ற

ஆதவரை

— சூரியனை

அயில்

— வேல்

கஞ்சக்கரம்

— தாமரைமலர்

தவர்

— வில்

போன்ற கை

அமர்

— போர்

புரக்கும்

— காப்பாற்றும்

சொல் நயம் : கஞ்சக்கரச் சக்கரத்துள்

ஒரு காலத்தில் மலைகள் அனைத்தும் சிறகுகள் பெற்றுப்
பறந்து திரிந்தன. இந்திரன், வச்சிராயுதத்தால் அவற்றின்
சிறகுகளை அறிந்து சிறகுகள் இல்லாத மலைகள் என்று கூறும்
படி செய்தான் என்பது புராண வரலாறு.

நகமதிக்குந் தறியெனக்கொண் டவனளின

வுந்திவந்தோ னாவின் மேவுஞ்

சுகமதிக்கு மொழியவள்செந் தமிழ்விரும்பிக்

காத்திருக்குந் தோற்றம் போலச்

செகமதிக்கும் விலைக்கடங்காப் பெருவயிர

மணிக்குழைக டுகழுங் கன்னா

முகமதிக்குட் டதும்பமுதந் திரண்டிரண்டாய்

வழிவதைநேர் முல்லைத் தோளா!

3

நகம் மதிக்கும் தறி எனக் கொண்டவன் நளின உந்தி வந்தோன் நாவில் மேவும் சுகம் மது இக்கு மொழியவள் செந் தமிழ் விரும்பிக் காத்திருக்கும் தோற்றம் போலச் செகம் மதிக்கும் விலைக்கு அடங்காப் பெருவயிர மணிக்குழைகள் திகழும் கன்னா! முகமதிக்குள் ததும்பு அமுதம் திரண்டு இரண்டாய் வழிவதை நேர் முல்லைத் தோளா!

மதிக்கும் தறி என நகம் கொண்டவன் நளின உந்தி வந்தோன் நாவில் மேவும்

— பாற்கடல் கடையும் மத்தாக மலையைக் கொண்டவன் திருமால். அவன் தாமரை நாபியில் உதித்தவன் பிரம தேவன். அவன் நாவில் வீற்றுள்ளவன் சரசுவதி.

சுகம் மது இக்கு மொழியவள்

— கிளியையும் தேனையும் கரும்பை பையும் போன்ற இனிய சொல்லையுடையவளாகிய அவள்

செந்தமிழ் விரும்பிக் காத்திருக்கும் தோற்றம் போல

— செந்தமிழைக் கேட்க விரும்பிக் காத்திருக்கின்ற காட்சியைப் போல்

செகம் மதிக்கும் விலைக்கு அடங்கா(த) பெருவயிர மணிக்குழைகள் திகழும் கன்னா!

— உலகம் மதிக்கின்ற விலைக்கு அடங்காத பெருவிலையுள்ள பெரிய வயிரமணியாலான குண்டலங்கள் விளங்கும் காதுகளை உடையவனே!

முக மதிக்குள் ததும்பு அமுதம் திரண்டு இரண்டாய் வழிவதை நேர் முல்லைத் தோளா!

— முகமாகிய சந்திரனிடத்துத் ததும்புகின்ற அமுதம் திரட்சியாகி இரண்டு பிரிவாக ஒழுகுவதைப் போலத் தோன்றும் முல்லை மாலை அணிந்த தோள்களையுடையவனே

நகம்	— மலை	தோற்றம்	— காட்சி
மதித்தல்	— (பால்)	குழைகள்	— குண்டலங்கள்
	கடைதல்	கன்னம்	— காது
தறி	— தூண்; மத்து	முகமதி	— முகமாகிய
சுகம்	— கிளி		சந்திரன்
மது	— தேன்	முல்லை	— முல்லை
இக்கு	— கரும்பு		மாலை

சொல்நயம் : திரண்டு இரண்டு ஆம்

சரசுவதி தமிழ் கேட்க விரும்பிக் காத்திருப்பது போல், காதுகளில் குண்டலங்கள் இருக்கின்றன என்பதும், முகத்தில்ததும்பும் அமுதம் இரண்டாய் விரிந்து முல்லை மாலையாயிற்று என்பதும் அருமையான கற்பனைகள்.

சினக்கவசந் தனஞ்சம்பு வனஞ்சம்பு
நுகர்ந்தசம்பு சிலைபோற் கொங்கை
கனக்கவசந் தாகமுந்தந் தாகவெந்தா
கஞ்செயுந்தென் காலால் வேங்கை
தினக்கவசம் போன்மனது பதைபதைக்க
வேழையர்தஞ் சிறந்த வாவி
தனக்கவசம் வருமெனரத் தினக்கவசத்
தான்மறைக்கத் தருமார் பானே!

4

சினக்க வசந்தன் அஞ்சு அம்பு, வல் நஞ்சு அம்பு
நுகர்ந்த சம்பு சிலைபோல் கொங்கை கனக்க அசந்து ஆகமும்
தந்துஆக, வெந்தாகம் செ(ய்யும்) தென் காலால் வேங்கை
தி(ன்)னக் கல் அசம்போல் மனது பதைபதைக்க ஏழையர்தம்
சிறந்த ஆவி தனக்கு அவசம் வரும் என ரத்தினக் கவசத்
தால் மறைக்கத் தரும் மார்பானே!

வசந்தன் அஞ்சு அம்பு — மன்மதனின் ஐந்து மலர் அம்பு
சினக்க கள் சினந்து மேல் வரலாலும்

வல் நஞ்சு அம்பு நுகர்ந்த — வலிய விஷமாகிய நீரினைப்
சம்பு சிலைபோல் பருகிய சிவன் வீற்றுள்ள மலை
கொங்கை கனக்க போல் முலைகள் பருப்பதாலும்
அசந்து அயர்ந்து

ஆகமும் தந்துஆக — உடம்பும் நூல் இழைபோல்
வெந் தாகம் செ(ய்யும்) வெவ்விய காதல்
தன்காலால் வே ட் கை யைச் செய்யும்
தென்றல் காற்றினாலே

வேங்கை தி(ன்)னக் கல் — வேங்கைப் புலியானது தின்பதற்
அசம் போல் மனது பதை பதைக்க காகக் கல்வுகின்ற ஆட்டைப்
போல் மனமானது பதைபதைக்
கும் போது, (தன் மார்பின் அழ
கைக் கண்டால்)

ஏழையர்தம் சிறந்த ஆ வி — பெண்களின் சிறந்த உயிருக்கு
தனக்கு அவசம் வரும் என அழிவு வருமே என்று இரங்கி,

ரத்தினக் கவசத்தால் — இரத்தினக் கவசம் இட்டு
மறைக்கத் தரும் மார் மறைக்கத்தக்க அழகை யுடைய
பானே! மார்பை உடையவனே!

சினக்க	— சினந்து	அசந்து	— அயர்
	மேல்		வடைந்து
	வரலால்	ஆகம்	— உடல்
வசந்தன்	— மன்மதன்	தந்து	— நூல் இழை
அஞ்சு அம்பு	— ஐந்து மலர்	வெந்தாகம்	— வெவ்விய
	அம்புகள்		காதல்
வல் நஞ்சு அம்பு	— வலி		விடாய்
	நஞ்சாகிய	தென்கால்	— தென்றல்
	நீர்	வேங்கை	— புலி
நுகர்ந்த	— பருகிய	கல்	— கல்வுகின்ற
சம்பு	— சிவன்	அசம்	— ஆடு
சிலை	— கைலை	ஏழையர்	— பெண்கள்
	மலை	அவசம்	— துன்பம்
கனக்க	— பருத்தலால்		

சொல்நயம் : தனஞ்சம்பு வனஞ்சம்பு (நுகர்ந்த) சம்பு
அசந்தாகமும் தந்தாக வெந்தாகம்
தனக்கவசம் ரத்தினக்கவசம்

இயல்பாக மார்பில் இரத்தினக் கவசம் அணிவதற்கு வேறு
ஒரு காரணம் கற்பித்துக் கூறியது தற்குறிப் பேற்ற அணி எனப்
படும். வேறு ஒரு காரணம் — மார்பு அழகு கண்டால் பெண்
களுக்கு அவசம் வரும் என்று கருதுவது.

பொங்கஞ்சு மானவொண்புட் தொகுதியின்கட்

படைக்கிடமாப் பொலியா நின்ற

செங்கஞ்சு மானமக்கொப் பதுநிறத்தி

லென்றதனைச் செயிக்கக் கூடற்

சங்கஞ்சு மானமெனச் செறிபுலவோர்

மதுரகவிச் சாரம் கண்டு

தங்கஞ்சு மானமதாத் தந்துதந்து

மிகச்சிவந்த தடங்கை யானே!

5

பொங்கு அஞ்சம் ஆன ஒண்புள் தொகுதியின்
கண் படைக்கு இடமா(க)ப் பொலியா நின்ற செங்
கஞ்சுமா நமக்கு ஒப்பது நிறத்தில் என்று அதனைச்
செயிக்கக் கூடல் சங்கம் சமானம் எனச் செறிபுலவோர்
மதுரகவிச் சாரம் கண்டு தங்கம் ச(ம்)மானமதா(க)த் தந்து
தந்து மிகச் சிவந்த தடங்கையானே!

பொங்கு அஞ்சம் ஆன ஒண்புள் தொகுதியின்
கண் படைக்கு இடமா(க)ப் பொலியா நின்ற
— பொலிவு கொண்ட அன்னமான
ஒள்ளிய பறவைக் கூட்டம் கண்
துயில்வதற்கு இடமாக விளங்கு
கின்ற

செங்கஞ்சுமா நமக்கு நிறத்தில் ஒப்பது என்று
அதனைச் செயிக்க
— செந்தாமரை மலரா நமக்கு
நிறத்தால் ஒப்பாவது என்று
(உன் கைகள்) கருதி அந்தத்
தாமரையை நிறத்தால் வெல்
வதற்காக

கூடல் சங்கம் சமானம் எனச் செறிபுலவோர்
மதுரகவிச் சாரம் கண்டு
— மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கமே
ஒப்பாகும் என்னும்படி கூடு
கின்ற தமிழ்ப் புலவர்களின்
இனிய கவிகளின் சாரத்தை
நோக்கி

தங்கம் ச(ம்)மான
மதா(க)த் தந்து தந்து
மிகச்சிவந்த தடங்கை
யானே!

— அப் புலவர்களுக்குச் சன்மான
மாகப் பொற் காசுகளைத்
தந்து தந்து அதனால் (தாமரை
மலரைக் காட்டிலும்) மிகவும்
சிவந்து தோன்றும் விசாலமான
கைகளை உடையவனே!

பொங்குதல்	— பொலிதல்	செயிக்க	— வெல்வதற்
அஞ்சம்	— அன்னம்		காக
ஒண்மை	— ஒளி	கூடல்	— மதுரை
புள்	— பறவை	சங்கம்	— தமிழ்ச்
தொகுதி	— கூட்டம்		சங்கம்
கண்படை	— துயில்	சமானம்	— ஒப்பு
	கொள்ளுதல்	மதுரம்	— இனிமை
பொலியா	— விளங்கு	ச(ம்)மானம்	— சன்மானம்;
நின்ற	கின்ற		பரிசு
கஞ்சம்	— தாமரை		
	மலர்		

இ ய ல் பி லே யே சிவந்து தோன்றும் கைகளுக்கு வேறு
காரணம் கற்பித்தலால், இது தற்குறிப்பேற்ற அணி எனப்படும்.

தாமரை மலரா நமக்கு ஒப்பாவது? அதை வெல்ல
வேண்டும் என்று கருதி, பொற்காசுகள் கொடுத்துக் கொடுத்துத்
தாமரை மலரைக் காட்டிலும் மருதப்பன் கைகள் சிவந்து
போயின என்பது அற்புதமான கற்பனை.

சங்கத்திரு மணியலையும் வேலையிடம்
வேலையிட்டோன் றனைநேர் வெற்றிப்
பொங்கத்திரு மணிராசு ரறிந்துதொழும்
போதவர்கம் புனையு மோலிச்
செங்கத்திரு மணிவரக்கூ சுறும்பலமா
மணிகளையுந் திகழ்மா ணிக்கத்
துங்கத்திரு மணியாக்கு மற்புதஞ்சேர்
செங்கமலத் துணைத்தா ளானே!

6

சங்கு அதிரும் அணி அலைதழ் வேலையிடம் வேலையிட்
டோன் த(ன்)னை நேர் வெற்றிப் பொங்க! திரு மண் இராசர்
அறிந்து தொழும் போது அவர் கம்புனையும் மோலிச் செங்
கத்திரும் அ(ண்)ணிவரக் கூசுறும் பல மா மணிகளையும் திகழ்
மாணிக்கத் துங்க திருமணி ஆக்கும் அற்புதம் சேர் செங்கமலத்
துணைத்தாளானே!

சங்கு அதிரும் அணி அலை — சங்குகள் ஆரவாரம் செய்கின்ற
குழ் வேலையிடம் வேலை அணி அணியான அலைகள்
யிட்டோன் த(ன்)னை நேர் குந்த கடலிடத்து வேலாயுதம்
வெற்றிப் பொங்க! ஏ விய வ னா கிய முருகனைப்
போன்ற வெற்றிப் பொலிவு உடையவனே!

மண் இராசர் திரு அறிந்து — உலகை ஆறும் அரசர்கள் (தம்
தொழும் போது அவர் கம் மினும் ஏற்றம் பெற்றுள்ள)
புனையும் மோலி உன் செல்வத்தைக் கண்டு
தொழும் போது, அந்த அரசர்
களின் தலையில் புனைந்துள்ள
மகுடங்களிலே பதித்துள்ள

செங்கத்திரும் அண்ணிவரக் — செஞ்சூரியனும் (ஒளி மிகுதி
கூசுறும் பலமா கண்டு) நெருங்கி வரக் கூசுகின்ற
மணிகளையும் பல பெரிய (பல நிறமுள்ள)
இரத்தினங்களையும்

திகழ்மாணிக்கத் துங்க
திருமணி ஆக்கும்

— விளங்குகின்ற சிவப்புநிறமுள்ள
மாணிக்கமாகிய உயர்ந்த
அழகிய மணி ஆக்குகின்ற

அற்புதம்சேர் செங்கமலத்
துணைத்தாளானே!

— அதிசயம் சேர்ந்த செந்தாமரை
மலர் போன்று சிவந்த இரு
பாதங்கள் உடையவனே!

அதிர்தல்

— ஆரவாரித்தல்

அ(ண்)ணி — நெருங்கி

அணி

— வரிசை

பலமா — பல நிறமுள்ள

வேலையிடம்

— கடலில்

மணிகள் பெரிய

வேலை

— முருகன்

நவமணிகள்

யிட்டோன்

மாணிக்கம் — சிவப்பு

பொங்கம்

— பொலிவு

நிறமுள்ளது

மண்

— உலகம்

துங்கம் — உயர்வு

திரு

— செல்வம்

திரு

— அழகு

கம்

— தலை

அற்புதம் — அதிசயம்

மோலி

— மகுடம்

துணை — இரண்டு

செங்கத்திர்

— சூரியன்

தாள் — பாதம்

மண் இராசர் திரு அறிந்து தொழும்போது என்று
கூட்டுக.

மோலிப் பலமா மணிகளையும் என்று கூட்டி மோலியில்
பதிக்கப் பட்டுள்ள பல நிறமான நவமணிகளையும் என்று
பொருள் கொள்க.

செங்கத்திரும் அ(ண்)ணிவரக் கூசுறும் என்பது இடைப் பிற
வரலாய்ப் பலமணிகளுக்கு அடைமொழியாக வந்தது.

மருதப்பனின் செந்தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களின்
செம்மைநிறம், அப்பாதங்களில் தொழும் அரசர் மகுடத்தில்
பதித்த பல நிற மணிகளையும் செந்திறம் கொள்ளச் செய்வன
என்பது பொருள். பல நிறமணிகளும் பாதங்களின் செம்மை
யால் செந்திறம் கொள்ளும் போது, அவையனைத்தும் மாணிக்க
மணிபோலத் தோன்றுகின்றன என்பது கருத்து.

சொல்நயம் : வேலையிடம் வேலையிட்டோன்.

மீனாறு வசக்கிடையா மெல்லியலார்
பகலிரா வேழ மாரன்
றாணாறு படாதெழுந்து வந்தனனென்
றுரைத்திடுஞ்சந் தரநு பாசெந்
தேனாறு வசனவித யாலயபூ
பதியெனதிற செலவுக் காக
வேனாறு ருபாயு மெனக்களிப்பாய்
மனக்களிப்பாய் விரும்பித் தானே!

7

மீன் நூல் துவ சக்கு இடைஆம் மெல்லியலார்,
பகல் இரா வேழ மாரன் தான் ஊறு படாது எழுந்து
வந்தனன் என்று உரைத்திடும் சுந்தர ரூபா!

செந்தேன் ஊறு வசன இதயாலய பூபதி!

எனது இல் செலவுக்காகவே நூறு ரூபாயும் எனக்கு அளிப்
பாய்! மனக்களிப்பாய் விரும்பித்தான்!

மீன் நூல் துவ சக்கு இடை — மீனையும் நூலையும் முறையே
ஆம் மெல்லியலார் இரு கண்ணுக்கும் இடைக்கும்
ஒப்பாக உடைய மெல்லியலா
ராகிய பெண்கள் (உன்னைக்
கண்டு)

இரா வேழமாரன் தான் — இ ர வ ய யானையாகக்
ஊறுபடாது எழுந்து பகல் கொண்ட மன்மதன் (சிவன்
வந்தனன் என்று உரைத் தெற்றிக் கண்ணால்) அழிந்து
தீடும் சுந்தர ரூபா! போகாமல், மீண்டும் எழுந்து
பகற் பொழுதிலே வந்தான் என்று சொல்லுகின்ற அழகிய
வடிவம் உடையவனே!

செந்தேன் ஊறு வசன
இதயாலய பூபதி

— செ வ் வி ய தே ன் ஊறுகின்ற
சொற்களையுடைய இதயாலய
பூபதியே!

எனது இல் செலவுக்காக
நூறு ரூபாயும் மனக்களிப்
பாய் விரும்பி எனக்கு
அளிப்பாய்!

— என்குடும்பச் செலவுக்காக நூறு
ரூ ப ா ய மனமகிழ்ச்சியுடன்
விரும்பி எனக்கு அளிப்பாயாக!

துவசக்கு — இரு கண்கள்
இராவேழம் — இரவாகிய
யானை
மாரன் — மன்மதன்
ஊறுபடாது — அழிந்து
போகாமல்

சுந்தரரூபம் — அழகிய
வடிவம்
வசனம் — சொல்
இல்செலவு — குடும்பச்
செலவு

சொல்நயம் : பகல் இரா — முரண்தொடை

எனக்களிப்பாய் மனக்களிப்பாய்

பெண்கள் மருதப்பனது அழகைக் கண்டு மன்மதன்
என்று சொல்லுவர் என்பது கருத்து.

மன்மதன் இரவில் வருவான். மருதப்பன் பகலிலும்
வருவதால், இரா வேழ மாரன் பகல் வந்தனன் என்று
பெண்கள் கூறுவர். பகல் இரா மாரன் என்பதற்குப் பகலில்
இராத (காணப்படாத) மன்மதன் என்றும் பொருள் கொள்
எலாம்.

மன்மதனுக்கு யானை இரவு என்பது இலக்கிய மரபு.

சீட்டுக்கவி — 3

சருவரிச்சந் திரகலைக்கு வளைத்திருக்கும்

புள்ளில்வளை|தமிழோர்|கொண்ட

வெருவரிச்சந் திரகலைக்கு வளைத்திருக்கு

ழையன்சகனூர் மேவு சீர்பொற்

றருவரிச்சந் திரகலைக்கு வளைத்திருக்குக்

கனியெனச்செய் தாளா சங்க

திருவரிச்சந் திரகலைக்கு வளைத்திருக்கு

மரியொடணை செங்கண் மாலே!

1

சருவரிச் சந்திர கலைக்கு வளைத்திருக்கும் புள்ளில் வளை தமிழோர் கொண்ட வெருவு அரிச்ச, அந்திர கலைக்கு வளைத்திருக் குழையன் சகன் ஊர் மேவு சீர் பொன் தருவரிச்ச அம் திர க(ல்)லை குவளைத் திருக்குக் க(ன்)னி எனச் செய் தாளா!

சங்கு அதிர் உவரிச் சந்திர கலைக் கு வளைத் திருக் குமரியொடு அணை செங்கண்மாலே!

சருவரிச் சந்திரகலைக்கு வளைத்திருக்கும் புள்ளில் வளை — இரவில்வரும் சந்திரனின் கலை கனின் (நிலா அமுதின) பொருட்டுச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சகோரப் பறவைகள் போலச் சூழ்ந்துள்ள

தமிழோர் கொண்ட வெருவு அரிச்ச — தமிழ்ப் புலவர் கொண்டுள்ள (வறுமை) அச்சத்தைப் போக்கி

அந்திர கலைக்கு — சத்தியபாமையின் பெருட்டாக

வளைத்திருக் குழையன் — சங்காலாகிய அழகிய குண்டலங் சகன் ஊர் மேவுசீர் பொன் களை அணிந்த காதுடைய தருவரிச்ச வனான சிவனின் நண்பன் குபேரனுக்குச் சொந்தமாயிருந்த சிறந்த பொன் தருவாகிய பாரிசாத்தை உரிமையாக்கிக் கொண்டு

அம் திர க(ல்)லைக் குவளைத் திருக்குக் க(ன்)னி எனச் செய் தாளா! — அழகிய உறுதியான கல்லைக் குவளை மலர் போன்ற கண்களையுடைய கன்னியாக (அகலிகையாக)ச் செய்தபாத்தினனான இராமனைப் போன்றவனே!

சங்கு அதிர் உவரிச் சந்திர கலைக் கு வளைத் திருக் குமரியொடு அணை செங்கண்மாலே! — சங்குகள் ஆரவாரிக்கின்ற கடலாகிய பொன்னாடையணிந்த பூமிதேவியை கைவளையல் அணிந்த திருமகளாகிய குமரியுடன் தழுவுகின்ற திருமாலைப் போன்றவனே!

சருவரி	— இரவு	அரிச்ச	— நீக்கி
சந்திரகலை	— சந்திரன்	(அரித்து)	
	ஒளி	கலை	— மணிமேகலை
வளைத்	— சூழ்ந்		அணிந்த
திருத்தல்	திருத்தல்		சத்தியபாமை
புள்	— சகோரப்	வளை	— சங்கு
	பறவை	குழையன்	— குண்டல
வளை	— சூழ்கின்ற		மணிந்த
தமிழோர்	— தமிழ்ப்		சிவன்
	புலவர்	சகன்	— தோழன்
வெருவு	— அச்சம்		(குபேரன்)

ஊர்	— தேவலோகம்	திருக்கு	— கண்
பொன் தரு	— அழகிய மரம்	க(ன்)னி	— அகலிகை
வரிச்சு	— தனக்கு	தான்	— பாதம்
	உரிமை	உவரி	— கடல்
	யாக்கி	சந்திரம்	— பொன்
	(வரித்துக்	கலை	— ஆடை
	சொண்டு)	கு	— பூமிதேவி
அம்	— அழகிய	வளை	— கைவளையல்
திரம்	— வன்மை	திருக்குமரி	— திருமகளாகிய
குவளை	— குவளை	குமரி	
	மலர்		

அந்திரகலை என்பதற்குத் தெய்விகமான மணிமேகலை அணிந்த சத்தியபாமை என்று பொருள் கொள்ளலாம்.
(அந்திரம் — தெய்விகம்)

அல்லது அந்திரம் என்பதனை அந்தரம் என்பதன் விகாரமாகக் கொண்டு, வானுலகம் என்று பொருள் கொண்டால், அந்தர கலை — வானுலகப் பெண் போன்ற சத்தியபாமை எனப் பொருள்படும்.

அந்திரகலைக்கு என்பதற்கு வேறு தக்க பொருள் இருப்பினும் கொள்க!

சகோரப் பறவை, சந்திரனின் நிலாவமுதம் மட்டுமே பருகி உயிர் வாழும். அதற்காகச் சந்திரன் வரவுக்குச் சூழ்ந்திருக்கும் என்பது இலக்கிய மரபு.

புலவர், ஒன்றும் தரக் கையில்லாதவரை நிதம் புகழ்ந்து உழலவிரும்பாமல் மருதப்பனின் அருட்கொடை ஒன்று மட்டுமே விரும்புவர் ஆதலால், புலவர்க்குச் சகோரம் உவமை.

பூமிதேவிக்குக் கடலே ஆடை எனப்படுவதால், கடல் சந்திரகலை (பொன்னாடை) எனப்பட்டது.

பொன் தரு வரிச்சது கிருஷ்ணாவதாரத்தில். கல்லைக் கன்னி யாக்கியது இராமாவதாரத்தில்.

பிரமரசங் கக்கந்தக் கவினளினத்

தாரையணி பிரமன் மாதே

வரமரசங் கக்கந்தக் கவினளினத்

தாரையடு மழுவா னஞ்சக்

கிரமரசங் கக்கந்தக் கவினளினத்

தாரையுத்தோன் கிளர்தோள் வாழ்த்தும்

பரமரசங் கக்கந்தக் கவினளினத்

தாரைபெய்கம் பனுக்கொப் பானே!

2

பிரமர சங்கக் கந்தக் கவின் நளினத் தாரை அணி பிரமன், மாதேவர் அமர சங்கக் கந்தக் கவி நள் இனத்தாரை அடும் மழுவான்

அஞ்ச அக்கிரமர் அசங்கக் கம் தக்க வில் நளினத் தாரை உய்த்தோன் கிளர்தோள் வாழ்த்தும் பரமரசம் கக்கு அந்தக் கவி நளினத் தாரைபெய் கம்பனுக்கு ஒப்பானே!

பிரமர சங்கக் கந்தக் கவின் — வண்டுக் கூட்டங்களையுடைய நளினத் தாரை அணி மணமும் அழகும் கொண்ட பிரமன் மாதேவர் தாமரை மலர்மாலை அணிந்த பிரமனும் பெருமையுடைய தேவர்களும்

அமர சங்கக் கந்தக் கவி நள் — தேவர் சபையில் ஒரு பகுதியின ராய், சுக் கிரா சாரியரால் நட்புப் பூணப்பட்ட அசுரஇனத் தாரை அழிக்கின்ற மழுலை யுடைய சிவனும் அஞ்சுகின்ற

அக்கிரமர் அசங்கக் கம் தக்க— அக்கிரமக்காரராகிய அரக்கர்கள்
வில் நளினத் தாரை உய்த் வருந்தும்படி அவர்கள் தலை
தோள் கிளர்தோள் யிலே, தகுந்த வல்லாலே குறிப்
வாழ்த்தும் பின்படி செல்லும் (அம்பு) வரிசை
யைச் செலுத்தியவனாகிய இரா
மனின் கிளர்ந்த தோள்களை
வாழ்த்துகின்ற

பரம ரசம் கக்கு அந்தக் கவி— மேலான சுவை பெருக்கெடுக்
கின்ற அழகிய கவிடாகிய நயச்
சொல்லாகிய பெருமழையைப்
பெய்கின்ற கம்பனுக்குக் (கல்வி
யால்) ஒப்பானவனே!

பிரமரம்	— வண்டு	மழு	— ஓர் ஆயுதம்
சங்கம்	— கூட்டம்	மழுவான்	— சிவன்
கந்தம்	— மணம்	அக்கிரமர்	— அரக்கர்
கவின்	— அழகு	அசங்க	— வருந்தும்படி
நளினம்	— தாமரை	கம்	— தலை
தார்	— மாலை	நளினத்	— குறிப்பின்படி
அமரசங்கம்	— தேவர்	தாரை	செல்லும்
	சபையில்		அம்பின்
கந்தம்	— ஒரு பகுதி;		வரிசை
	அற்பமான	நளினம்	— குறிப்பு;
கவி	— சுக்கிரன்		இங்கிதம்
நள்	— நட்புக்	தாரை	— வரிசை;
	கொள்கின்ற		ஒழுங்கு
இனத்தார்	— அவுணர்	உய்த்தோன்	— செலுத்
	கூட்டத்		தியவன்;
	தார்		இராமன்
அடும்	— கொன்று	கிளர்	— விளங்குகின்ற

பரமரசம்	— மேலான	கவி	— பாடல்
	சுவை	நளினம்	— நயச்சொல்
கக்குதல்	— பெருக்	தாரை	— பெருமழை
	கெடுத்தல்	பெய்	— பெய்கின்ற
அந்தம்	— அழகு		

பிரமர், மாதேவர், மழுவான் அஞ்ச அக்கிரமர் அசங்க வில்
தாரை கம் உய்த்தோன் தோள் வாழ்த்தும் கம்பனுக்கு ஒப்
பானே என்று இணைத்துக் காண்க.

இடையில் உள்ளன எல்லாம் அடைமொழிகளே!

பிரமர சங்கக் கந்தக் கவின் நளினத் தாரை அணி என்பது
வரை பிரமனுக்கும்

அமர சங்கக் கந்தக் கவி நள் இனத்தாரை அடும் என்பது
வரை மழுவானுக்கும்

தக்க என்பது வில்லுக்கும் நளினம் என்பது தாரைக்கும்
கிளர்தோள் வாழ்த்தும் பரம ரசம் கக்கு அந்தக் கவி நளினத்
தாரை பெய் என்பது வரை கம்பனுக்கும் உரிய அடை மொழி
கள்.

கிளர்தோள் என்ற தொடர் 'சிலையிராமன் தோள் வலி'
என்ற கம்பன் வாக்கின் நினைவால் கூறப்பட்டது.

தக்க வில் நளினத் தாரை கம் உய்த்தோன் என்று கூட்டுக.

பெரிசையிலங் கூற்றுவரைப் பதியவிடுத்
 தவற்கொர்மகட் பெற்றான் ஊர்தோய்
 வரிசையிலங் கூற்றுவரைப் பதியனபொற்
 கோபுரங்கள் வலிய மாச
 மரிசையிலங் கூற்றுவரைப் பதினகரஞ்
 செலுத்துபொறி வைத்த சித்ரப்
 புரிசையிலங் கூற்றுவரைப் பதியிடைச்செங்
 கோனடத்தற் புதழ் மானே!

3

பெரிச ஐயில் அங்கு ஊற்று உவரைப் பதிய விடுத்தவற்கு
 ஓர் மகட் பெற்றான் ஊர்தோய் வரிசை இல்லம் கூல்துவரைப்
 பதி அ(ன்)ன பொன் கோபுரங்கள் வலிய மா சமர் இசையில்
 அம் கூற்று வரைப்பதின் நகரம் செலுத்து பொறி வைத்த
 சித்ரப் புரிசை இலங்கு ஊற்றுவரைப் பதியிடைச் செங்கோல்
 நடத்து அற்புத பூமானே!

பெரிச ஐயில் (அங்கு) — பெரிதாகிய வேலை, ஊற்றை
 ஊற்று உவரைப் பதிய யுடைய கடலில் அமிழும்படி
 விடுத்தவற்கு ஓர்மகட் ஏவிய முருகனுக்கு மனைவி
 பெற்றான் ஊர்தோய் யாகத் தெய்வயானை என்ற
 வரிசை இல்லம் ஒருமகளைப் பெற்ற இந்திரனது
 ஊரில் பொருந்திய வரிசையான
 வீடுகளும்

கூல் துவரைப்பதி அ(ன்)ன — கடைத் தெருக்களையுடைய
 பொன் கோபுரங்கள் துவாரகாபுரி போன்ற பொன்
 னாலாகிய கோபுரங்களும்

வலிய மா சமர் இசையில் — வலிய போர் நேர்ந்தால் பகை
 அம் கூற்று வரைப்பதின் வர்களை அழகிய யமனது
 நகரம் செலுத்து பொறி மதியையுடைய நகரத்திற்குச்
 வைத்த சித்ரப் புரிசை செலுத்துகின்ற யந்திரப் பொறி
 கள் அமைக்கப்பட்ட அழகிய
 மதில்களும்

இலங்கு ஊற்றுவரைப் — விளங்குகின்ற ஊற்று மலை
 பதியிடை செங்கோல் நகரத்தில் செங்கோல் நடத்து
 நடத்து அற்புத பூமானே! கின்ற அதிசயமான பூமானே!

பெரிச	— பெரிதான	துவரைப்பதி	— கண்ண
ஐயில்(அயில்)	— வேல்		பிரானின்
அங்கு	— அசை		தலைநகரம்
ஊற்று	— ஊற்றுக்	சமர்	— போர்
	களை	இசையில்	— நேர்ந்தால்
	யுடைய	அம்	— அழகிய
உவர்	— கடல்	கூற்று	— எமன்
பதிய	— அழுந்தும்படி	வரைப்பு	— மதில்
விடுத்தவன்	— முருகன்	பொறி	— யந்திரப்
ஓர் மகன்	— தெய்வ		பொறி
	யானை	சித்திரம்	— அழகு
பெற்றான்	— இந்திரன்	புரிசை	— மதில்
ஊர்	— தேவலோகம்	இலங்கு	— விளங்குகின்ற
கூல்(கூலம்)	— கடைத்	ஊற்றுவரை	— ஊற்றுமலை
	தெரு;	பதி	— நகரம்
	ஆற்றங்	செங்கோல்	— அரசு
	கரை	அற்புதம்	— அழகு

ஊர்தோய் வரிசை இ(ல்)லம், பொற் கோபுரங்கள், சித்ரப்
 புரிசை இலங்கு ஊற்றுவரைப்பதி என்று பொருள் முடிவு
 காண்க!

கூலம் என்பது கூல் என வந்தது கடைக் குறை
 விகாரம்.

இருகரும்பா ரப்பகட்டுத் தோடசனஞ்

சோடசனந் திடாத்த ணிந்து

பொருகரும்பா ரப்பகட்டுக் கைவதனங்

கண்டுவந்தான் பொருமென் பார்க்கு

முருகரும்பா ரப்பகட்டு வவ்வளிகள்

செவ்வழிசெய் முல்லைத் தாரா

பெருகரும்பா ரப்பகட்டு முழுகினும்சொன்

மொழிதவறாப் பெருமை யானே!

4

1. இரு கரும்பு, ஆரப் பகட்டு—தோள், தசனம். சோடசம் நந்திடா(த) தண்இந்து பொரு கரும் பாரப் பகட்டுக் கை வதனம்

2. இரு கரும் பாரப் பகட்டுத் தோள் தசன் அம் சோடசம் நந்திடா(த) தண்இந்து பொரு கரும்பு ஆர் அப் பகட்டுக்கை வதனம்

கண்டு வந்தான் பொரும என் பார்க்கு முருகு அரும்பு ஆரப் பகட்டு வவ்வளிகள் செவ்வழி செய் முல்லைத் தாரா!

பெருகு அரும் பார் அப்பு அகட்டு முழுகினும் சொல் மொழி தவறா(த) பெருமையானே!

பாடலின் முதலிரண்டு அடிகள் சிவனுக்கும் மருதப்பனுக்கும் சிலேடை.

மருதப்பனுக்கு

இரு கரும்பு ஆரப் பகட்டுத் தோள் தசனம்

— இரு கரும்பும் முத்தின் பிரகாசமும் முறையே உவமையாகக் கொண்ட தோள்களும் பற்களும்

சோடசம் நந்திடா(த) தண் இந்து வதனம்

— பதினாறு கலைகள் குறைவு படாத குளிர்ந்த சந்திரன் போன்ற முகமும்

பொரு கரும் பாரப் பகட்டுக் கை

— பகைவருடன் போரிடுகின்ற பெருமையுடைய யானைத் துதிக்கை போன்ற கைகளும் மருதப்பனுக்கு இருப்பதால்,

சிவனுக்கு

இரு கரும் பாரப் பகட்டுத் தோள் தசன் — மிகப் பெரிய பருத்த பொலிவு பெற்ற தோள்கள் பத்துடைய வனும

கரும்பு ஆர் அப் பகட்டுக்கு — கரும்பு உண்ணுகின்ற அந்த ஐ அம் சோடசம் நந்தி விநாயகனாகிய யானைக்குத் தந்தையுமாகிய சிவனுடைய அழகிய பதினாறு கலைகள் குறைவு படாத குளிர்ந்த சந்திரன் போன்ற முகம் கண்டு மருதப்பனைத் தனக்குப் பகைவனாகிய சிவன் என்று நினைத்து

வந்தான் பொரும என் பார்க்கு

— மன்மதன் மருதப்பனைத் தாக்குவான் என்று அஞ்சுபவர்களின் அச்சம் தீரும் பொருட்டு (சிவனிலும் தான் வேறு என்று காட்டுவதற்காகச் சிவனுக்கு உரிய கொன்றை மாலையை அணி யாமல்)

அரும்பு முருகு ஆர்
வவ்(வுகின்ற) பகட்டு
அனிகள் செவ்வழி செய்
முல்லைத் தாரா

— அரும்புகளிடத்துத் தேனை உண்
பதற்காக (தேனைக்) கவர்கின்ற
மயக்கமுடைய வண்டுகள் செவ்
வழி என்னும் நெய்தல் நிலத்
துக்கு உரிய பண்ணைப் பாடு
கின்ற முல்லை மாலை அணிந்
தவனே!

பெருகு அரும் பார் அப்பு
அகட்டுள் முழுகினும்
சொல் பொழிதவறா(த)
பெருமையானே!

— (உயிர் வருக்கம்) பெருகுகின்ற
அரிய உலகம் கடலின் வயிற்
றள்ளே முழுகினாலும் சொன்ன
சொல் தவறாத பெருமையுடை
யவனே!

ஆரப்பகட்டு	— முத்தின் மினுக்கம்	வந்து	— தென்றற் காற்று
ஆரம்	— முத்து	வந்தான்	— தென்றற் காற்றைத்
தசனம்	— பல்		தேராக
சோடசம்	— பதினாறு (கலை)		உடையவன்
நந்திடா(த)	— குறையாத	பொரும்	— போரிடு
தண் இந்து	— குளிர்ந்த சந்திரன்	அரும்பு	— வான்
வதனம்	— முகம்		— மலர்
பொரு	— போரிடு	முருகு	— மொட்டு
	கின்ற	ஆர்	— தேன்
			— பருக
கரும்பாரப்	— பெருமையும்	வவ்வுதல்	— கவர்தல்
பகட்டுக்கை	வலிமையும்	பகட்டு	— மயக்கம்
	ஒளியுமுடைய	அனிகள்	— வண்டுகள்
	கை	செவ்வழி	— நெய்தல்
கரும்பு ஆர்	— கரும்பு		நிலப்பண்
	உண்ணு	தார்	— மாலை
	கின்ற	பார்	— உலகம்
பகட்டுக்கை	— யானைத்	அப்பு	— நீர்(கடல்)
	துதிக்கை	அகட்டுள்	— வயிற் றுக்குள்

இரு கரும்பு.....வதனம் என்பது வரையுள்ள பாடற் பகுதி
மருதப்பனுக்கும் சிவனுக்கும் சிலேடை. சிலேடை வகையால்
மருதப்பன் சிவனை ஒத்தவால், மருதப்பனையே தன் பகை
வனாகிய சிவன் என்று மன்மதன் கருதிப் போரிட வருவானே!
ஐயோ! என் செய்வோம்! என்று அன்பர்கள் அஞ்சுவர்.
அவர்களின் அச்சம் நீங்கும் பொருட்டுத் 'தான் சிவன் அல்ல'
என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக, சிவனுக்கு உரிய
கொன்றை மாலையை அணியாமல், முல்லை மாலையை
மருதப்பன் அணிந்துள்ளான் என்பது இப் பாடலின்
கற்பனை.

பலவகையிலும் மருதப்பன் சிவனை ஒத்தாலும் முல்லை
மாலையால் மட்டும் வேறுபடுகின்றான் என்பது நயம்.

மருதப்பன் இயல்பாக அணியும் முல்லை மலைக்கு வேறு
ஒரு காரணம் காட்டுவதால், இது தற்குறிப்பேற்ற அணி.

சொல் நயம் : தோடசனம் சோடசனந்திடா

வவ்வளி செவ்வழி

முழுகினும் மொழிதவறா

சோடசம் நந்திடாத் தண் இந்து வதனம் என்று கூட்டுக.

தெலுங்கவிக்கு நிகர்துலுக்குக் கன்னடமா
ரியம்வரைசித் திரத்தின் சென்னி
குலுங்கவிக்குங் கசக்கும்து ரிதத்தமிழு
முணர்ந்துபச்சைக் கோடைத் தேர்முன்
செலுங்கவிக்குந் தெரிவரிய கலைபயின்ற
செவியிடையான் றெரியா தேபு
கலுங்கவிக்கு தலைமொழியும் வினவியனு
தினமகிழுங் கருணை யானே!

5

தெலுங்கு, அவிக்கு நிகர் துலுக்கு, கன்னடம், ஆரியம்,
வரை சித்திரத்தின் சென்னி குலுங்க, இக்கும் கசக்கும் மதுரிதத்
தமிழும் உணர்ந்து,

பச்சைக் கோடைத் தேர்முன் செ(ல்)லும் கவிக்கும் தெரிவு
அரிய கலைபயின்ற செவியிடை, யான் தெரியாதே புகலும்
கவிக் குதலை மொழியும் வினவி அனுதினம் மகிழும் மேன்மை
யானே!

அவிக்கு நிகர் தெலுங்கு — தேவர் உணவுக்கு நிகரான
துலுக்கு கன்னடம் ஆரியம் தெலுங்கும் உருதும் கன்னடமும்
வடமொழியும்

வரை சித்திரத்தின் சென்னி — எழுதப்பட்ட ஓவியத்தின் தலை
குலுங்க இக்கும் கசக்கும் யும் குலுங்குமாறு, கரும்புகூடக்
கசக்கும்படி இனிமை தருகின்ற
தமிழும் ஆகிய மொழிகளைக்
கற்று

பச்சைக் கோடைத் தேர் — பச்சை நிறக் குதிரைகள் ஏழு
முன் செ(ல்)லும் கவிக்குந் பூட்டிய சூரியனின் தேருக்கு
தெரிவரிய கலைபயின்ற முன்னே சென்று வியாகரணம்
செவியிடை கற்ற அனுமனுக்கும் தெரிவதற்கு
அருமையால் கலைகளைப்
பயின்ற செவிகளிலே

யான் தெரியாதே புகலும் — அடியேன் அக் கலைகளில் ஏதும்
கவிக் குதலை மொழியும் அறியாமலே கூறுகின்ற பாவாகிய
வினவி மழலைச் சொற்களையும் கேட்டு

அனுதினம் மகிழும் கருணை — நாடோறும் மகிழ்கின்ற அருளா
யானே!

அவி	— தேவர்கள்	கோடை	— குதிரை
	உணவு	கவி	— குரங்கு;
ஆரியம்	— சமஸ்கிருதம்		அனுமன்
வரைதல்	— எழுதுதல்	குதலை மொழி	— மழலைச்
இக்கு	— கரும்பு		சொல்
மதுரிதம்	— இனிமை	வினவி	— கேட்டு
	யுடைய	கவி	— பாடல்

சூரியனிடம் கலைபயிலச் சென்று, சூரியன் ஓரிடத்து
இருந்து கற்பிக்க இயலாமைபால், அவன் தேருக்கு முன்னால்
எதிர் முகமாகச் சென்று கொண்டே வடமொழியின் ஒன்பது
வகை இலக்கணங்களையும் கற்றுக்கொண்டான் அனுமன்
என்பது வரலாறு.

அவ்வாறு கலைபயின்ற அனுமனுக்கும் தெரிவரிய கலை
பயின்றவன் மருதப்பன் என்பது கருத்து.

யான் தெரியாதே புகலும் கவிக் குதலை மொழி என்று தம்
பாடல்களைத் தாழ்வாகக் கூறுவதன் மூலம் தம் அடக்கப் பண்
பினை வெளியிடுகின்றார் அண்ணாமலை.

அவிக்குநிகர் தெலுங்கு என்று மாற்றிப் பொருள்கொள்ள
லாம். அல்லது அவிக்குநிகர் என்ற அடைமொழியைத் தெலுங்கு,
கன்னடம் ஆகிய அனைத்துக்கும் கூட்டி இடைநிலைத் தீவகமாக
வும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பொன்னகத்துக் குப்பணவன் வண்கயிலைக்

குப்பணைத்த புயவி சால

மன்னகத்துக் குப்பணவு மணிபலவின்

மணியெனவில் வழங்குந் தெய்வப்

பன்னகத்துக் குப்பணப்பா ரம்பொறுத்த

மருதப் பாண்ட்யக் கோவே!

என்னகத்துக் குப்பணந்தந் திடக்கருணை

முழுதினும்வைத் திரட்சிப் பாயே!

6

பொன் நகத்துக்குப் ப(ண்)ணவன் வண்கயிலைக்குப்
பணைத்த புய விசால மன்ன!

கத்துக் குப்பு அணவு மணி பல விண்மணி என வில் வழங்கும்
தெய்வப் பன்னகத்துக்கு, பணப்பாரம் பொறுத்த மருதப்
பாண்ட்யக் கோவே!

என் அகத்துக்குப் பணம் தந்திடக் கருணை முழுது
இ(ன்)னும் வைத்து இரட்சிப் பாயே!

பொன் நகத்துக்கு — பொன் மாமேரு மலையைக்
காட்டிலும்

ப(ண்)ணவன் வண் — சிவபெருமான் வீற்றுள்ள வளப்
கயிலைக்கு பமான கயிலை மலையைக்
காட்டிலும்

பணைத்த புய விசால — பருத்திருக்கின்ற விசாலமான
மன்ன! தோள்களையுடைய அரசனே!

கத்துக் குப்பு அணவு — தலைக் கூட்டத்தில் பொருந்திய
மணி பல பலவாகிய நாகரத்தினங்கள்

விண் மணி எனவில்
வழங்கும் தெய்வப்
பன்னகத்துக்கு

பணப்பாரம் பொறுத்த
மருதப் பாண்ட்யக்
கோவே!

என் அகத்துக்குப் பணம்
தந்திடக் கருணை முழுது
இ(ன்)னும் வைத்து
இரட்சிப்பாய்!

— சூரியன்போல ஒளி வழங்கு
கின்ற தெய்வப் பாம்பாகிய
ஆதிசேடனுக்குச் (சுமை குறை
யும் பொருட்டு)

— படங்கள் தாங்கிய சுமையைத்
தானே தாங்கிய மருதப்பப்
பாண்டியக் கோமாளே!

— என் வீட்டுச் செலவுக்குப் பணம்
கொடுப்பதற்கு இன்னமும்
முழுமையான கருணை வைத்துக்
காப்பாற்றுவாயாக!

பொன் நகம் — மேருமலை
நகம் — மலை
ப(ண்)ணவன் — கடவுளாகிய
சிவன்
பணைத்த — பருத்த
கம் — தலை
கத்து — தலையினது
குப்பு — கூட்டம்
அணவு — பொருந்திய
மணி — மாணிக்கம்

விண்மணி — சூரியன்
வில் — ஒளி
தெய்வப் — ஆதிசேடன்
பன்னகம்
பன்னகம் — பாம்பு
பணம் — படம்
பாரம் — சுமை
பொறுத்த — சுபந்த
அகம் — வீடு

நகத்துக்கு - கயிலைக்கு என்பன நகத்தைக் காட்டிலும்
கயிலையைக் காட்டிலும் என ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளில்
வந்தது.

பன்னகத்துக்குப் பணப் பாரம் பொறுத்தல் என்பது
ஆதிசேடன் தாங்கிய புவிச் சுமையைத் தான் தாங்கியதைக்
குறிக்கின்றது. உலகத்தைப் பாதுகாத்தல் என்பது பொருள்.

பூமியை ஆதிசேடன் தாங்குவதாகக் கொள்வது இலக்கிய
மரபு.

கம்+அத்து=கத்து என வந்தது. மரம் என்பது மரத்து
என வருவது போல.

சீட்டுக்கவி — 4

பொன்னகத்துக் கேதனமொப் பாம்பொறியை

வெளவியவன் புல்லின் காய்க்கொத்

தன்னகத்துக் கேதனநங் கையிற்பிடித்த

தனுவளைத்தங் கனுப்பி னானைத்

தன்னகத்துக் கேதனமுங் களைகணின்றி

வருந்தியபாஞ் சாலிக் கும்பைப்

பன்னகத்துக் கேதனபூ பாலனுக்கும்

கனகபடம் பண்ணி னானை

1

பொன் நகத்துக்கே தனம் ஒப்பாம் பொறியை
வெளவியவன் புல்லின் காய்க் கொத்து அன்ன கத்துக்கு ஏ
தனது அங்கையில் பிடித்த தனு வளைத்து அங்கு அனுப்
பினானை

தன் அகத்துக்கே த(ன்)னமும் களைகண் இன்றி வருந்திய
பாஞ்சாலிக்கும்

பைப் பன்னகத்துக் கேதனபூ பாலனுக்கும் கனகபடம்
பண்ணினானை

பொன் நகத்துக்கே தனம் — பொன் மேரு மலைக்கே ஒப்
ஒப்பாம் பொறியை — பாகும் என்னும் முலைகளை
வவ்வியவன் யுடைய ஸ்ரீ தே வி யா கிய
சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற
இராவணனுடைய

புல்லின் காய்க் கொத்து — பனங்காய்க் கொத்துப் போன்ற
அன்ன கத்துக்கு தலைகளை அறுப்பதற்கு

தனது அங்கையில் பிடித்த — தன் அழகிய கையில் பிடித்த
வில்விளைத்து ஏ அனுப் வில்லை வளைத்து அம்புகளைச்
பினானை செலுத்தியவனை

தன் அகத்துக்கே த(ன்)ன — தன் மனத்துக்குச் சிறிதும் ஆதர
மும் களைகண் இன்றி வின்றி வருந்திய திரௌபதி
வருந்திய பாஞ்சாலிக்கும் கும்

பைப் பன்னகத்துக் — படத்தையுடைய பாம்பினைக்
கேதன பூபாலனுக்கும் கொடியாகக் கொண்ட அரசனா
கிய துரியோதனனுக்கும் கனக
படம் பண்ணியவனை

பொன்னகம் — பொன்மேரு	கம்	— தலை
மலை	தனு	— வில்
தனம் — முலைகள்	ஏ	— அம்பு
பொறி — ஸ்ரீ தேவி	அகம்	— மனம்
வவ்வியவன் — கவர்ந்தவன்;	த(ன்)னம்	— சிறிது
இராவணன்	களைகண்	— புகலிடம்
புல்லின் — பனங்காய்க்	பாஞ்சாலி	— திரௌபதி
காய்க் கொத்து	பை	— படம்
கொத்து	பன்னகம்	— பாம்பு
புல் — பனைமரம்	கேதனம்	— கொடி
அன்ன — போன்ற	பூபாலன்	— துரியோதனன்
கத்துக்கு — தலைகளை		
அறுப்பதற்கு		

கனகபடம் என்பது சிலேடை.

திரௌபதிக்குக் கனக - படம் பண்ணினான் - பொன்னா
லாகிய சீலை அளித்தான்.

கனகம் — பொன்

படம் — சீலை

துரியோதனனுக்குக் கன-கபடம் பண்ணினான்-பெரிய
வஞ்சனையைச் செய்தான்.

கன — பெரிய

கபடம் வஞ்சனை

கம்+அத்து+கு=கத்துக்கு என வந்தது. தலைக்கு என்பது
பொருள்.

வருகும்ப வளவும்விழி மிமையாது

பாற்குரவை மதனத் துற்ற

ஒருகும்ப வளவமிழ்துண் டிடவளித்துத்

தான்சிறிது முண்ணா தானை

மிருகும்ப வளமுலையோ டதிலெழும்பொ

னிதழமிழ்திற் கேக்கங் கொண்டு

பருகும்ப வளத்தானைக் காப்பவரைப்

பண்பின்முரல் பண்பி னானை

2

வருகும்பு அ(வ்)வளவும் விழி இமையாது பால் குரவை மதனத்து உற்ற ஒருகும்ப வளஅமிழ்து உண்டிட அளித்துத் தான் சிறிதும் உண்ணாதானை இருகும்ப வளமுலையோடு அதில் எழும் பொன் இதழ் அமிழ்திற்கு ஏக்கம் கொண்டு பருகும் பவளத்து ஆனைக் காப்ப வரைப் பண் பின் முரல் பண் பினானை.

பால் குரவை மதனத்து உற்ற ஒருகும்ப அளவு அமிழ்து — பாற்கடல் கடைந்தமையால் கிடைத்த ஒரு கலச அளவாகிய அமிழ்தத்தினை

வருகும்பு அ(வ்)வளவும் விழி இமையாது உண்டிட அளித்து — வருகின்ற தேவர் கூட்டம் முழுவதும் விழி இமைக்காமல் இருக்கும் பொருட்டு உண்பதற்குக் கொடுத்து

தான் சிறிதும் உண்ணா தானை — தான் ஒரு சிறிதும் அருந்தாத வனை

இருகும்ப வள முலையோடு அதில் எழும் பொன் இதழ் அமிழ்திற்கு ஏக்கம் கொண்டு

— இரண்டு (யானை) மத்தகங்கள் போன்ற வளவிய முலைகளுடன் அந்தப் பாற்கடலில் தோன்றிய தருமகளின் இதழ் அமிழ்தம் உண்பதற்கு ஏக்கம் கொண்டு,

பருகும் பவளத்து

— அந்த அமிழ்தினைப் பருகிய பவளம் போன்ற இதழ்களை உடைய

ஆனைக் காப்ப வரைப் பண் பின் முரல் பண் பினானை

— பசுக்களைக் காக்கும் பொருட்டு வேணு கானத்து இசையை அந்தப் பசுக்களின் பின்னே சென்று இசைக்கின்ற இயல் புடையவனை

வருகும்பு — வருகின்ற தேவர் கும்பம் — யானை மத்தகம். கூட்டம் முலைக்கு

அ(வ்)வள — முழுவதும் உவமை

விழிஇமை — கண்கள் இமைக் காலில் — பாற்கடலில் யாது காமலிருக்கும் பொன் — திருமகள் பொருட்டு. அதா பவளம் — பவளம் போன்ற வது மரணமிலா இதழ் (ஆகு பெயர்)

மல் அமரர் ஆகும் ஆன் — பசு பொருட்டு. காப்ப — காக்கும் பொருட்டு

பால் — பாற்கடல் வரை — புல்லாங் குழல் குரவை பண் — இசை மதனம் — கடைதல் பின் — பசுக்களின் பின் கும்ப — கலசத்தின் முரல் — இசைக்கின்ற அளவு அளவாகிய பண்பு — இயல்பு

பவளத்துப் பண்பினான் என்றும் ஆனைக் காப்ப வரைப் பண் பின் முரல் பண்பினான் என்றும் கூட்டுக.

சேற்றாவி யிடைப்பகட்டுப் பகடுழக்கால்
 வெருண்டவரால் தென்னம் பொங்கர்
 மேற்றாவிப் பழஞ்சிதறி முகில்புரைத்துத்
 துளியொழுக்கி விண்மேற் போகிக்
 கூற்றாவி முடித்தவன்சேய் வீடுதடியோ
 வெனமருட்சி கொள்ளு மாறு
 தோற்றாவி வண்டிரும்பும் வீரைநகர்
 நாரணனைத் துதிக்கின் றோனே!

3

சேற்று ஆவியிடைப் பகட்டுப் பகடு உழக்கால் வெருண்ட
 வரால் தென்னம் பொங்கர்மேல் தாவிப் பழம் சிதறி முகில்
 புரைத்துத் துளி ஒழுக்கி விண்மேல் போகி,
 கூற்று ஆவி முடித்தவன்சேய் வீடுதடியோ என மருட்சி
 கொள்ளுமாறு தோற்றா,

இவண் திரும்பும் வீரை நகர் நாரணனைத் துதிக்கின்றோனே!

சற்று ஆவியிடைப் பகட்டுப் பகடு உழக்கால் வெருண்டவரால்
 — சேற்றையுடைய நீர் நிலைகளில் பெரிய எருமைகள் கலக்குவதால் வெருட்சியுற்ற வரால் மீன்கள்

தென்னம் பொங்கர் மேல் தாவிப் பழம் சிதறி
 — தென்னஞ் சோலை மீது பாய்ந்து, தேங்காய்களைச் சிதறி

முகில் புரைத்துத் துளி ஒழுக்கி விண்மேல் போகி
 — மேகத்தைத் துளையிட்டு மழைத் துளியை ஒழுகவிட்டு வானத்தில் சென்று

கூற்று ஆவி முடித்தவன்
 சேய் வீடுதடியோ என
 மருட்சி கொள்ளுமாறு
 தோற்றா

— இயமன் உயிரை முடித்த சிவபெருமான் மகனாகிய உக்கிர குமாரன் ஏவிய வளை தடியோ என்று மருளுமாறு தோன்றி,

இவண் திரும்பும் வீரை
 நகர் நாரணனைத்
 துதிக்கின்றோனே!

— இங்கே மீளவும் வருகின்ற வீரகேரளம் புதூரில் வீற்றிருக்கின்ற நவந்தகிருஷ்ணனைத் தோத்திரம் செய்பவனே!

ஆவி — தடாகம்

பகட்டு — பெருமை

பகடு — எருமை

உழக்கால் — உழக்குதலால்

வெருண்ட — வெருட்சியடை

ந்த; அஞ்சிய

பொங்கர் — சோலை

முகில் — மேகம்

புரைத்து — துளையிட்டு

துளி — மழைத்துளி

கூற்று — எமன்

ஆவி முடித் — சிவன்

தவன்

சேய் — உக்கிர பாண்டியன்; முருகன்

விடு — ஏவிய

தடி — வளை தடி

தோற்றா — தோற்றி

இவண் — இங்கு

உக்கிர பாண்டியன் வளையெறிந்த வரலாறு திருவிளையாடற் புராணத்தில் உள்ளது.

என்புதைய லுருவாகத் திருப்பதிகத் | திருப்பதிக மியம்பி னோற்குந்

துன்புதைய லுறுபந்து பெறச்செய்கொங்கைப்

பரவையெனுந் தோகை யூடி

லன்புதைய லெனாதுகொண்ட தொண்டனுக்கும்

வேண்டியபொ னளித்த மாதே

வன்புதைய லெமக்குமகிழ்ந் துதவியது

போற்புவிய வதரித் தோனே!

4

என்பு தையல் உருவாகத் திருப்பு அதிகத் திருப்பதிகம்
இயம்பினோற்கும்

துன்பு தையல் உறுபந்து பெறச் செய் கொங்கைப்
பரவை எ(ன்)னும் தோகை ஊடில் அன்பு உதையல் எனக்
கொண்ட தொண்டனுக்கும் வேண்டிய பொன் அளித்த
மாதேவன் புதையல் எமக்கு மகிழ்ந்து உதவியதுபோல் புவி
அவதரித்தோனே!

என்பு தையல் உருவாகத் — பூம்பாவை என்ற பெண்ணின்
திருப்பு — எலும்பு மீண்டும் பெண்ணுரு
வாகும்படி திருப்புகின்ற

அதிகத் திருப்பதிகம் — அதிகமான தேவாரத் திருப்பதி
இயம்பினோற்கும் — கங்கள் பாடிய திருஞான
சம்பந்த மூர்த்திக்கும்

தையல் உறு பந்து துன்பு — தைக்கப்பட்ட பந்தினை (ஒப்பு
பெறச் செய் கொங்கைப் — ஆகாமையால்) துன்பமடையச்
பரவை என்னும் தோகை — செய்கின்ற முலைகளையுடைய
ஊடில் — பரவை நாச்சியார் என்ற பெண்
ஊடல் கொண்டால்

அன்பு உதையல் எனாது
கொண்ட தொண்டனுக்
கும்

— அந்த ஊடலால் காலால் உதைப்
பாளாயின், இது அன்பின் அடை
யாளமே! வேண்டும் என்றே
உதைத்த உதையல்ல என்று
அந்த உதையை ஏற்றுக்
கொண்ட தொண்டனாகிய
சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும்

வேண்டியபொன் அளித்த
மாதேவன் புதையல்
எமக்கு மகிழ்ந்து உதவி
யதுபோல்

— விரும்பிய செல்வத்தை அளித்த
சிவபெருமான் எங்களுக்கு
மகிழ்ந்து புதையல் அளித்தது
போல

புவி அவதரித்தோனே!

— பூமியில் அவதாரம் செய்தவனே!

என்பு — எலும்பு

ஊடில்

— ஊடல் செய்

தையல் — பெண்

தால்

திருப்பு — திருப்புகின்ற

உதையல்

— காலால்

அதிகம் — மிகுதியான

உதைத்தல்

தையல் — தைத்தலை

தொண்டன்

— சுந்தரர்

உறு — உற்ற

வேண்டிய

— விரும்பிய

கொங்கை — முலை

மாதேவன்

— சிவன்

தோகை — பெண்

தையல் உறு பந்து துன்பு பெறச் செய் கொங்கை என்றும்
மாதேவன் எமக்கு மகிழ்ந்து புதையல் உதவியதுபோல் என்றும்
கூட்டுக.

ஆண்டவன் கொடுத்த புதையல் என்று மருதப்பர்
பாராட்டப் பெற்றுள்ளார்.

அந் நாளில் பந்துகளைத் தைத்துத்தான் செய்வர்.
ஆதலால், தையல் உறு பந்து எனப்பட்டது. பந்து துன்பு
பெறக் காரணம் பரவை நாச்சியாரின் முலைக்கு ஒப்பாகாமல்
போனதால் என்க.

பந்து முலைக்கு உவமையாவது.

முப்பழக்க மதுரமுறழ் இயலிசைநா
 டகமென்ன மொழியுஞ்/செங்கல்
 விப்பழக்கந் தனிற்கம்பன் சிரக்கம்பன்
 செயவுணர்ந்த மேலோ னேதே)
 யுப்பழக்கஞ் சுழலவரு காளியொடு
 கூளிகளு முவப்ப வொன்னார்
 குப்பழக்கந் துணித்துநெய்யுட் குளித்துறையிற்
 குடிபுகும்வாட் குடங்கை யானே!

5

தேயு பழு அக்கம் சுழல வருகாளியொடு கூளி களும் உவப்ப — நெருப்புப் பழுத்த (முதிர்ந்த) கண்கள் சுழலும்படி வருகின்ற காளியும் பேய்களும் மகிழும்படி

ஒன்னார் குப்பு அழக் கம் துணித்து — பகைவர் கூட்டம் அழும்படி அவர்களின் தலையைத் துண்டித்துப் பிறகு

நெய்யுள் குளித்து உறையில் — நெய்யில் குளித்து (நெய்யுசப் குடிபுகும் வாள் குடங்கை பட்டு) உறையிலே புகுகின்ற யானே! உடைவாளைக் குடங்கையில் கொண்டவனே!

முப்பழக் கம் மதுரம்உறழ் இயல் இசை நாடகம் என்ன மொழியும் செங்கல்விப் பழக்கந்தனில் கம்பன் சிரக்கம்பம் செ(ய்)ய உணர்ந்த மேலோனே!

தேயுப் பழு அக்கம் சுழல வரு காளியொடு கூளிகளும் உவப்ப ஒன்னார் குப்பு அழக் கம் துணித்து நெய்யுட் குளித்து உறையில் குடிபுகும் வாள் குடங்கையானே!

கம்	— முதன்மை	தேயு	— நெருப்பு
மதுரம்	— இனிமை	அக்கம்	— கண்
உறழ்	— போன்ற	கூளி	— பேய்
பழக்கம்	— பயிற்சி	உவப்ப	— மகிழ
சிரக் கம்	— தலையசைத்துப்	ஒன்னார்	— பகைவர்
பம் செய	பாராட்ட	குப்பு	— கும்பு; கூட்டம்
உணர்ந்த	— கலைகள்	கம்	— தலை
	உணர்ந்த	நெய்யுட்	— தைலம் பூசதல்
தேயு பழு	— நெருப்புமுதிர்ந்த	குளித்தல்	
அக்கம்	கண்கள்	குடங்கை	— உள்ளங்கை

முப்பழக் கம் மதுரம் — மா, பலா, வாழை என்னும் முக்கனிகளின் முதன்மையான இனிமை போன்ற

இயல் இசை நாடகம் — முத்தமிழ் என்று சொல்லும் என்ன மொழியும் செவ்விய கல்விப் பயிற்சியில்

கம்பன் சிரக் கம்பம் — கம்பநாடனும் சிரக்கம்பம் செய்து பாராட்டும்படி கலை களை உணர்ந்த மேலோனே!

தேயு பழு அக்கம் என்ற தொடர்க்கு நெருப்பும் விலா எலும்புகளும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பழு — விலா. அக்கம் — எலும்பு

சொல்நயம் : காளியொடு கூளிகளும்

சேட்டுக்கா வலவமுறப் பாடுகவி

ராயரருஞ் செயுள்போ லென்புன்

பாட்டுக்கா வலவசியங் கொண்டருளும்

பெருந்தையயா|பரவப் பூத்த

கோட்டுக்கா வலவனுக்கு மகரந்த

மலர்க்குடங்கை கொடுபு சுந்தென்

னாட்டுக்கா வலவனெனு மிருதயா

லயபதியா நவிலக் கேண்மோ!

6

சேட்டுக்கா(க) வ(ல்)லவம் உறப் பாடு கவிராயர் அருஞ்
செய்யுள் போல்

என்புன் பாட்டுக்கு ஆவல் அவசியம் கொண்டருளும்
பெருந்தையயா!

பரவப் பூத்த கோட்டுக் கா அலவனுக்கு மகரந்தம் மலர்க்
குடங்கை கெர(ண்)டு பூசும்

தென் நாட்டுக் காவலவன் எ(ன்)னும் இருதயாலயபதி!
யாம் நவிலக் கேண்மோ!

சேட்டுக்கா(க) வ(ல்)லவ முறப் பாடு கவிராயர் அருஞ் செய்யுள் போல் — புகழுக்காக வல்லமை பொருந்
தப் பாடுகின்ற கவியரசர்களின்
பாடல்களைப் போல

என் புன் பாட்டுக்கு ஆவல் அவசியம் கொண்
டருளும் பெருந்தையயா! — எனது பு ல்லிய பாட்டுக்கும்
ஆவலினை அ வ சி ய மாகக்
கொண்டு அருளுகின்ற பெருந்
கருணையுடையவனே!

பரவப் பூத்த கோட்டுக் கா — பரவலாகப் பூத்த நீர்க்கரை
அலவனுக்கு மகரந்தம் யிலுள்ள சோலைகள் மகரந்தப்
மலர்க் குடங்கை பொடியை நண்டுகளுக்குத் தனது
கொ(ண்)டு பூசும் மல ராகிய அங்கையால் பூசு
கின்ற

தென் நாட்டுக் காவலவன் — தென் நாட்டுக்குக் காவலவன்
எ(ன்)னும் இருதையா என்கின்ற இருதயாலயபதியே!
லயபதி! யாம் நவிலக் யாம் சொல்ல நீ கேட்பாயாக!
கேண்மோ!

சேடு	— பெருமை	பரவ	— பரவும்படி
சேட்டுக்	— பெருமையின்	கோடு	— நீர்க்கரை
கா(க)	பொருட்டு	கா	— சோலை
வ(ல்)லவம்	— வல்லமை	அலவன்	— நண்டு
ஆவல்	— விரும்பம்	மகரந்தம்	— மலர்த்தாது
அவசியம்	— மிகுதியாக	குடங்கை	— உள்ளங்கை
தையயா	— கருணை உள்ள வனே!	காவலவன்	— அரசன்
		நவில்	— சொல்ல

நீர்க்கரையில் பூத்த மரங்கள், மலர்களின் சுமையால்,
வளைந்து தரையைத் தொடும். அப்போது அம் மலர்களிலுள்ள
மகரந்தம் தரையிலுள்ள நண்டுகள்மேல் பூசப்படும். இது
வீரையின் நீர்வளம் நிலவளம் பற்றிய சீரிய கற்பனை.

ஒரராசை யங்குளிரண் டெடுத்தனந்
 டனத்தரம்பை யோர்விண் ணாட்ட
 மரராசைக் கமலமின்னார் தம்புருடர்
 கிம்புருடர் வரஞ்சேர் தாப
 தரராசை வசித்தாந்தப் பழம்பொருளே
 யெனுந்துதியு ததிவாய் போர்ப்ப
 வரராசை யெனப்பெயர்பூண் டெழுபுவிக்குஞ்
 செழும்புகழ்க்க வசஞ்செய் யூரில்

7

ஓர் அரா சையங்கள் இரண்டு எடுத்த(ன்)ன நள் தனத்து
 அரம்பையோர், விண்ணாட்டமரர், ஆசைக் கமலமின்னார்,
 தம்புருடர், கிம்புருடர் வரம்சேர் தாபதர் 'அரா! சைவசித்
 தாந்தப் பழம்பொருளே!' எ(ன்)னும் துதி உததிவாய் போர்ப்ப
 வரராசை எனப் பெயர் பூண்டு எழுபுவிக்கும் செழும் புகழ்க்
 கவசம் செய் ஊரில்,

ஓர் அரா சையங்கள் — ஒரு பாம்பு இரு மலைகளைத்
 இரண்டு எடுத்த(ன்)ன தாங்கி நிற்பதுபோன்ற இடை
 நள் தனத்து அரம்பை யையும் முலைகளையும் உடைய
 யோர் அரம்பையரும்

விண்ணாட்டு அமரர் — வானுலகத்துத் தேவர்களும்

ஆசைக் கமல மின்னார் — விருப்பம் தருகின்ற தாமரை
 தம்புருடர் மலரில் வீற்றுள்ள கலைமகளும்
 திருமகளும் அவர்களின் கணவர்
 களான பிரமனும், திருமாலும்

கிம்புருடர் — கிம்புருடர்களும்

வரம்சேர் தாபதர்

— வரம் சேர்ந்த தவத்தோர்களும்

அரா! சைவ சித்தாந்தப்
 பழம் பொருளே! என்னும்
 துதி

— 'அரனே! சைவ சிந்தாந்த சமயம்
 கூறும் பழம் பொருளே!' என்று
 கூறும் துதியோசையானது

உததிவாய் போர்ப்ப

— கடலின் வாயை அடக்கும்படி

வரராசை எனப் பெயர்
 பூண்டு எழுபுவிக்கும்
 செழும் புகழ்க் கவசம்
 செய் ஊரில்

— சங்கரன் கோவில் என்னும்
 பெயர் கொண்டு ஏழுலகங்களுக்
 கும் செழும்புகழாகிய கவசத்
 தைச் செய்கின்ற தலத்திலே,

ஓர் அரா — ஒரு பாம்பு
 சையங்கள் — மலைகள்
 எடுத்த — தாங்குவது
 (ன்)ன போன்ற
 நள் — இடை
 தனம் — முலை
 ஆசை — விருப்பம்
 கமலமின் — கலைமகள், திரு
 னார் மகள்

தம்புருடர் — பிரமன், திரு
 மால்

பழம் — பழமையான

பொருள் கடவுள்

உததி — கடலின் வாய்;

வாய் கடல் ஓசை

போர்ப்ப — அடக்க

வரராசை — சங்கரன் கோவில்

பாம்பு, இடைக்கும் பாம்பு தாங்கிய இரு மலைகள் இரு
 முலைகளுக்கும் உவமையாக வந்தன.

சொல்நயம் : தம்புருடர் கிம்புருடர்

துதி உததி

எழுபுவிக்கு செழும்புகழ்

மாமதியா னனமைந்து படைத்தமண

வாளன்முன மனத்தூ டின்பக்

காமதியா னனமீதற் றியோகியற்றி

னானெனும்ப கையுட் கொண்டு

கோமதியா னனங்கைதனித் திருந்துதவம்

புரிந்தந்தக் கொண்கன் றன்னைத்

தாமதியா னனயமொடு தனைத்தேடி

வரப்புரிவித் தகவி ழாவில்

8

மாமதி ஆனனம் ஐந்து படைத்த மணவாளன் மு(ன்)னம்
மனத்தூடு இன்பக் காம தியானம் ந(ம்)மீது அற்று யோகு
இயற்றினான் எ(ன்)னும் பகை உட்கொண்டு கோமதியான
நங்கை தனித்து இருந்து தவம்புரிந்து அந்தக் கொண்கன்
தன்னைத் தாமதியா(த) நல்நயமொடு த(ன்)னைத் தேடி வரப்
புரி வித்தக விழாவில்

மாமதி ஆனனம் ஐந்து
படைத்த மணவாளன்
முன்னம்

— பெரிய சந்திரன் போன்ற ஐந்து
முகங்களைக் கொண்ட தன்
கணவனான சிவபெருமான் முற்
காலத்திலே

மனத்தூடு இன்பக் காம
தியானம் நம் மீது அற்று
யோகு இயற்றினான்
எ(ன்)னும் பகை உட்
கொண்டு

— மனத்தின்கண் இன்பமான
காமக் கருத்து நம் மீது
இல்லாமல் யோகம் செய்தான்
என்கின்ற பகைமையை மனத்
திலே கொண்டு,

கோமதியான நங்கை
தனித்திருந்து தவம்
புரிந்து

— கோமதியாகிய நங்கை தனியே
யிருந்து தவம் செய்து

அந்தக் கொண்கன்
தன்னை

— அந்தக் கணவனான சிவபெரு
மானை

தாமதியா(த) ந(ன்)னய
மொடு த(ன்)னைத் தேடி
வரப்புரி வித்தக
விழாவில்

— தாமதம் செய்யாத நல்ல
விருப்பத்துடனே தன்னைத்
தேடி வரப் புரிந்த ஞானம்
கனிந்த திருவிழாவிலே

மா — பெருமை

யோகு — தவம்

மதி — சந்திரன்

கொண் — கணவன்

ஆனனம் — முகம்

கன்

மண — சிவன்

தாமதியா — சுணங்காத

வாளன்

(த)

காம — காமக் கருத்து

நன்னயம் — நல்ல வேட்கை

தியானம்

வித்தகம் — ஞானம்

கோமதியன்னை தவம் புரிந்த வரலாறு சுருக்கமாக
அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. சங்கரன் கோவில் தலபுராணத்
தில் இந்த வரலாற்றினை விரிவாகக் காணலாம்.

பன்மலரைப் புறங்கண்டாய் தனுவெடுத்துத்

தனுக்கரும்பைப் பற்று நாம

லன்மலரைம் பாலருக்கு வருமதனா

நீபிரிசா நதனிற் புன்னை

பின்மலரைத் தொழவருவார்க் கமரர்பதந்

தருபவன்போ நிலத்துப் பூவாப்

பொன்மலரை யின்னரம்பைக் கனியொடுவிண்

வழியளிக்கும் போது | தன்னில்

9

பல் ம(ல்)லரைப் புறம் கண்டாய்!

தனு எடுத்து தனுக் கரும்பைப் பற்றுநாமல் அல்மலர்
ஐம்பாலருக்கு வரும் மதனா!

நீ புரி சாறதனில் புன்னை நின்மலரைத் தொழ
வருவார்க்கு அமரர்பதம் தருபவன்போல்

நிலத்துப் பூவா(த) பொன் மலரை இன் அரம்பைக்
கனியொடு விண் வழி அளிக்கும் போதுதன்னில்

பல் (ம)ல்லரைப் புறம்
கண்டாய்

— பல மல்லர்களைத் தோல்வியுறச்
செய்தவனே!

தனு எடுத்துத் தனுக்
கரும்பைப் பற்றுநாமல்
அல்மலர் ஐம்பாலருக்கு
வரும் மதனா!

— உடல் எடுத்து வில்லாகிய
கரும்பைக் கையில் பிடிக்காமலே
இரவுபோல் கரிய கூந்தலுடைய
மகளிர்க்குக் கண்காண வந்த
மன்மதன் போன்றவனே!

நீபுரி சாறு அதனில்
புன்னை நின்மலரைத்
தொழ வருவார்க்கு

— நீ செய்கின்ற தனிவிழாவிலே
புன்னை வனத்தலத்தில் எழுந்
தருளிய சிவபெருமானைத்
தொழ வருபவர்களுக்கு

அமரர்பதம் தருபவன்
போல்

— தேவருலகத்துச் செல்வம் தருப
வனைப்போல

நிலத்துப் பூவா(த) பொன் — நிலத்திலே பூவாத பொன்னா
மலரை இன் அரம்பைக் — லாகிய மலர்களை இனிய
கனியொடு விண் வழி — வாழைக்கனியுடன் ஆகாய வழி
அளிக்கும்போது தன்னில் — யிலே நீ அளிக்கும் வேளையில்

ம(ல்)லர்

— மற்போர்

சாறு

— விழா

செய்வோர்

புன்னை

— சங்கரன்

புறங்காணல் — தோல்வியுறச்

செய்தல்

நின்மலர்

— சிவன்

தனு

— உடல்

பதம்

— இன்பம்

தனுக்கரும்பு — வில்லாகிய

கரும்பு(கரும்பு

பூவா (த)

— பூக்காத

வில்)

பொன்மலர்

— பொன்னா

பற்றுநாமல் — கையில் பிடிக்

காமல்

அரம்பைக்

— லாகிய மலர்

அல்மலர் — இரவு போல

கனி

பழம்

— வாழைப்

விரிந்த

விண்வழி

— ஆகாய வழி

ஐம்பால்

— கூந்தல்

யிலே

விழாவில் வருவோர்க்கெல்லாம் பொன்னால் செய்யப்
பட்ட மலர்களை வாழைக்கனிக்குடனே வானத்திலே வீசிப்
பெருங் கொடை வழங்குவதை மருதப்பத் தேவர் வழக்கமாகக்
கொண்டிருந்தார் என்று தெரிகின்றது.

பொன்னாலாகிய மலர்களைப் புலவர்களுக்குத் தருகின்ற
பண்டைய சங்ககால மன்னரின் செயல் இங்கு நினைவுக்கு
வருகின்றது.

சொல்நயம் : தனுஎடுத்து தனுக்கரும்பை

நிலத்துப் பூவாப் பொன்மலர்

நிற்கண்டு களிகூர்ந்து துறைசையிற்குப்

பிரமணிய நிமலன் மேற்செய்

கற்கண்டு கசக்குமது ரிதக்கவிசொற்

றுனதுசிரக் கம்பத் தானெஞ்

சிற்கண்டு பேரின்பத் தொடுவிடைபெற்

றணிவிடங்கத் திரள்கள் சூன்மங்

குற்கண்டு வண்டசையு மணிமாடச்

சென்னிநகர்க் குப்போம் பின்னர்

10

நின்(னைக்) கண்டு களிகூர்ந்து துறைசையில் சுப்பிரமணிய நிமலன் மேல் செய் கற்கண்டு கசக்கும் மதுரிதக் கவி சொற்று உனது சிரக் கம்பத்தால் நெஞ்சிற்கு அண்டு பேரின்பத்தொடு விடை பெற்று அணி விடங்கத் திரள்கள் சூல்மங்குற்சண் துவண்டு அசையும் மணி மாடச் சென்னி நகர்க்குப் போ(கு)ம் பின்னர்

நின்(னைக்) கண்டுகளி கூர்ந்து துறைசையில் சுப்பிரமணிய நிமலன் மேல் செய்

— உன்னைத் தரிசனம் செய்து மகிழ்வு கூர்ந்து திருவாவடு துரைச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் மீது யான் பாடிய

கற்கண்டு கசக்கும் மதுரிதக் கவி சொற்று

— கற்சண்டும் கசந்துபோகும்படி இனி க்கின்ற கவிதைகளை உன்னிடம் சொல்லிக் காட்டி

உனது சிரக் கம்பத்தால் நெஞ்சிற்கு அண்டு பேரின்பத்தொடு விடை பெற்று

— நீ தலையசைத்துப் பாராட்டிய தால் மனத்தில் பொருந்தியமிக்க இன்பத்துடனே உன்னிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு

அணி விடங்கத் திரள்கள் — அழகிய கொடிக் கூட்டங்கள் சூல் மங்குற்கண் சூல் கொண்ட மேகத்தினிடத்து

துவண்டு அசையும் மணி — துவண்டு அசைகின்ற அழகிய மாடச் சென்னி மாடங்களையுடைய சென்னி நகர்க்குப் போம் குளத்துக்குப் போன பிறகு, பின்னர்

நிற்கண்டு — நின்னைக் கண்டு அண்டு — பொருந்துகின்ற துறைசை — திருவாவடுதுறை விடங்கம் — தெருக்கொடிகள் மதுரிதம் — இனிமை மங்குல் — மேகம் சொற்று — சொல்லி மங்குற் — மேகத்தில் சிரக்கம் — தலையசைத்தல் கண் பம்

அணிவிடங்கத் திரள்கள் சூல் மங்குற்கண் துவண்டு அசையும் மணிமாடச் சென்னி நகர் என்ற தொடர், எதிர் காலத்தில் சென்னி குளம் இவ்வளவு சிறப்புடன் இருத்தல் வேண்டும் என்ற கவிஞரின் அவாவையும் தம் ஊரில்பால் அவர் கொண்டுள்ள பற்றினையும் காட்டுகின்றது எனலாம்.

ஆதியிலக் கணப்படியே யுதித்திரண்டிற்

கடங்காத்துன் பாக்கி மூன்றை

மேதினியிற் பலவிதமாச் செலவுசெயு

மாறுபுரி வித்த நாலிற்

பாதியினா வியான்பட்ட பாடுசொல

முடியாது பஞ்ச மென்ப

தேதுமில்லை யோதுமில்லை யிகந்துதெரு

வுலவுதற்கு மேது வில்லை

11

ஆதி இலக்கணப்படியே உதித்து இரண்டிற்கு
அடங்காத் துன்பு ஆக்கி மூன்றை மேதினியில் பலவிதமா(க)ச்
செலவு செ(ய்)யுமாறு புரிவித்த நாலில் பாதியினால் யான்
பட்ட பாடு சொ(ல்)ல முடியாது. பஞ்சம் என்பது ஏதும்
இல்லை.

ஓதும் இல்லை இகந்து தெரு உலவுதற்கும் ஏது இல்லை.

ஆதி இலக்கணப்படியே — (தமிழின் முதல் இலக்கணம்
உதித்து எழுத்து.) தலையெழுத்துப்
படியே பிறந்து

இரண்டிற்கு அடங்காத் — (இரண்டாவது இலக்கணம்
துன்பாக்கி சொல்) சொல்லுக்கு அடங்காத
துன்பத்தை உண்டாக்கி

மூன்றை மேதினியில் — (மூன்றாவது இலக்கணம்
பலவிதமாச் செலவு பொருள்) பொருளைப் பலவித
செ(ய்)யு மாறு புரிவித்த மாகச் செலவு செய் யும் படி
செய்வித்த

நான்கில் பாதியினால்
யான் பட்ட பாடு
சொ(ல்)ல முடியாது

— (நான்காவது இலக்கணம்
யாப்பு. யாப்பில் பாதி அரை
யாப்பு) அந்த அரையாப்பு
நோயால் யான் பட்ட துன்பம்
சொல்ல முடியாது.

பஞ்சம் என்பது ஏதும்
இல்லை

— (பஞ்சம் ஐந்து. ஐந்தாவது இலக்
கணம் அணி) அணி = அழகு.
நோய் முற்றியதால் உடலழகு
சிறிதும் இல்லாமல் போனது.

ஓதும் இல்லை இகந்து
தெரு உலவுதற்கும் ஏது
இல்லை

— சொல்லப்பட்ட வீட்டைவிட்டுத்
தெருவில் உலவுதற்கும் திராணி
இல்லை.

ஆதியிலக்கணம் — எழுத்து
(தலையெழுத்து)

நான்கிற்பாதி — அரையாப்பு
பாடு — துன்பம்
பஞ்சம் — ஐந்து

இரண்டு (இலக் — சொல்
கணம்)

ஐந்து (இலக் — அணி; அழகு
கணம்)

மூன்று (இலக் — பொருள்
கணம்)

இகந்து — விட்டு
ஏது — திராணி

நான்கு (இலக் — யாப்பு
கணம்)

தமிழிலுள்ள ஐந்து இலக்கணப் பெயர்களையும் வைத்துச்
செய்த கற்பனை அட்சரம் லட்சம் பெறும். இப் பாடலை
அறிந்து பாராட்டாத புலவர்களே இலர்.

சொல்நயம் : ஏதுமில்லை ஓதுமில்லை ஏதுவில்லை.

பற்பலபண் டிதர்புரிந்த வைத்தியத்தாற்
 பத்தியத்தாற் படிவஞ் சாலத்
 துற்பலமுற் றெய்த்ததிது தீர்ந்துசுகம்
 பிறந்தபின்புன் சுமுகங் காண
 நற்பலவின் முட்கனியி னுட்கனியி
 னறாவருவி நளிர்கா லோடி
 யுற்பலமென் மலர்த்தடங்க ணிறைறத்திடுதென்
 வீரைநகர்க் குறுவன் மாதோ!

12

பற்பல பண்டிதர் புரிந்த வைத்தியத்தால் பத்தியத்தால்
 படிவம் சாலத் துற்பலம் உற்று எய்த்தது.

இது தீர்ந்து சுகம் பிறந்த பின்பு உன் சுமுகம் காண
 நற்பலவின் முட்கனியினுள் கனி இன் நறா அருவி நளிர்
 கால் ஓடி,

உற்பலமென் மலர்த் தடங்கள் நிறைத்திடு தென் வீரை
 நகர்க்கு உறுவன் மாதோ!

பற்பல பண்டிதர் புரிந்த — அநேக மருத்துவர்கள் செய்த
 வைத்தியத்தால் பத்தியத் — மருத்துவத்தாலும் அவர்கள்
 தால் — சொற்படி மேற்கொண்ட பத்தி
 யத்தாலும்

படிவம் சாலத் துற்பலம் — உடம்பு மிகவும் பலம் இழந்து
 உற்று எய்த்தது — இளைத்து விட்டது.

இது தீர்ந்து சுகம் பிறந்த — இந்த நோய் தீர்ந்து சுகமான
 பின்பு — பிற்பாடு

உன் சுமுகம் காண

— உன்னுடைய திருமுகம் காண்
 பதற்கு

நற்பலவின் முட்கனியினுள் — நல்ல பலா மரத்தின் புறத்தே
 கனி இன் நறா அருவி — முள்ளுடைய கனியினுள்ளே கனி
 நளிர்கால் ஓடி — கின்ற இனிய தேன், அருவியாகக்
 குளிர்த் வாய்க்கால் வழி ஓடி

உற்பல மென்மலர்த்
 தடங்கள் நிறைத்திடு

— குவளைக் கொடிகளின் மெல்லிய
 மலர்கள் பூத்த நீர் நிலைகளை
 நிறைக்கின்ற

தென் வீரை நகர்க்கு
 உறுவன்

— தென் வீரகேரளம் புதாருக்கு
 வருவேன்.

பண்டிதர் — மருத்துவர்
 படிவம் — உடல்
 சால — மிகவும்
 துற்பலம் — பலவீனம்
 எய்த்தது — இளைத்து
 விட்டது
 சுமுகம் — நல்லமுகம்
 பலவு — பலாமரம்

முட்கனி — முள்ளைப்
 புறத்தேகொண்ட
 பழங்கள்
 கனி — கனிகின்ற
 நறா — தேன்
 நளிர் — குளிர்ச்சி
 கால் — வாய்க்கால்
 உற்பலம் — குவளைக் கொடி
 தடம் — நீர் நிலை
 உறுவன் — வருவேன்

சொல்நயம் : வைத்தியத்தால் பத்தியத்தால்

முட்கனியி னுட் கனி இன்

கத்தினத்து மதரரிக்கட் கடைசியராங்
கடைசியர்தங் கண்டங் கண்ட
பத்தினத்துக் குலங்களெலாம் பயந்துதிறை
பயந்ததெனப் பணைதோ நீன்ற
முத்தினத்து நிலவுபொன்னைச் சிறைபுரிவீ
ரைப்பதிக்குள் முகங்கா ணப்பத்
துத்தினத்து வருவலெனுஞ் சொல்லிதனாற்
பிழைத்ததுகாண் டுரைப்பூ மானே!

13

கத்தி நத்தும் மதர் அரிக்கண் கடைசியராம் கடைசியர்தம்
கண்டம் கண்ட பத்தி நத்துக் குலங்கள் எ(ல்)லாம் பயந்து
திறை பயந்தது எ(ன்)னப் ப(ண்)ணை தோறு ஈன்ற முத்து
இனத்து நிலவு பொன்னைச் சிறைபுரி வீரைப்பதிக்கு உன்
முகம் காணப் பத்துத் தினத்து வருவல் எ(ன்)னும் சொல்,
இதனால் பிழைத்தது காண் துரைப் பூமானே!

கத்தி நத்தும் மதர் அரிக் — வாள்போன்ற செருக்கும்
கண் கடைசியராம் கடைசி செவ்வரியும் கொண்ட கடைக்
யர்தம் கண்டம் கண்ட கண்களையுடைய உழுத்தியரது
கழுத்தினைக் கண்ட

பத்தி நத்துக் குலங்கள் — வரிசையான சங்கக் கூட்டங்கள்
எ(ல்)லாம் பயந்து திறை அனைத்தும் அஞ்சி, திறை
பயந்தது எ(ன்)ன செலுத்தியது போல

ப(ண்)ணைதோறு ஈன்ற — வயல்தோறும் அச்சங்குகள்
முத்து இனத்து நிலவு ஈன்ற முத்துக் கூட்டங்களின்
நிலவு ஓளியானது

பொன்னைச் சிறை புரி — நிலவால் குவியும் இயல்புடைய
வீரைப் பதிக்கு தாமரையைக் குவியச் செய்து,
அதனுள் வீற்றிருக்கும் திரு
மகளைச் சிறைப்படுத்துகின்ற
வீரகேரளம் புதூர்க்கு

உன்முகம் காண்

— உன் முகதரிசனத்தின் பொருட்டு

பத்துத் தினத்து வருவல்
என்னும் சொல்— பத்து நாள்களில் வருவேன்
என்று யான் சொல்லிய சொல்
லானதுஇதனால் பிழைத்தது
காண்— இந்த நோயினால் தவறிப்
போனது

துரைப் பூமானே

— மாமன்னனே!

கத்தி

— வாள்

பத்தி

— வரிசையான

நத்துதல்

— விரும்பல்;

நத்து

— சங்கு

ஒப்பாதல்

பயந்து

— அஞ்சி

மதர்

— செருக்கு

பயந்தது

— கொடுத்தது

அரி

— கண்ணில் உள்ள

ப(ண்)ணை

— வயல்

செவ்வரி

இனம்

— கூட்டம்

கட்கடைசி

— கடைக்கண்

பொன்

— திருமகள்

கடைசியர்

— உழுத்தியர்

வருவல்

— வருவேன்

கண்டம்

— கழுத்து

சொல்நயம் : கடைசியராம் கடைசியர்

கண்டம் கண்ட

பயந்துதிறை பயந்ததுஎன

தோற்றவர் வென்றவர்க்குத் திறையளந்து தருவது மரபு.
அதன்படி கழுத்துக்கு ஒப்பாகாமல் தோற்ற சங்குகள் முத்துக்
களைத் திறையாகத் தந்தன என்பது நயமான கற்பனை.

தாமரை மலரில் திருமகள் வீற்றுள்ளாள் என்பது இலக்கிய
மரபு. தாமரை பகலில் குவியாது. நிலவு வந்தால் மட்டுமே
குவியும். வீரையில் பகலிலும் முத்துக்கள் நிலவொளி வீசுவ
தால், தாமரை குவிந்துவிடும். அதனால் அதில் வீற்றுள்ள
திருமகளும் சிறைப்படுவாள் என்பது மிகமிகச் சுவையான
கற்பனை.

சங்குகள் இயல்பாக முத்து ஈனுவதற்கு, வேறு காரணம்
கற்பித்தமை, தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும்.

பகலிலும் தாமரை குவிந்து திருமகள் சிறைப்படுவாள்
என்பதால், எப்போதும் வீரகேரளம் புதூரில் இலக்குமி
குடியிருப்பாள் என்று ஊர்வளம் கூறியமை காண்க!

கவிசாரம் பெறநினைந்தென் வருத்தமெலா
 நினையாது கனிவி னோடுன்
 செவிசார வேண்டுமென்ற பேராசை
 யாலிவணஞ் செய்தேன் வெண்பூத்
 தவிசார வடனாணை யிதற்கெதிரின்
 கரலிகிதற் தாரா யேலெற்
 குவிசாரம் தவிராது தரிற்பரமா
 னந்தசுகங் கூடுந் தானே!

14

கவிசாரம் பெற நினைந்து என் வருத்தம் எ(ல்)லாம்
 நினையாது கனிவினோடு உன் செவிசார வேண்டும் என்ற
 பேராசையால் இ(வ்) வ(ண்)ணம் செய்தேன். வெண்பூத்
 தவிச ஆர் அவள் தன் ஆணை! இதற்கு எதிர்நின் கரலிகிதம்
 தாராயேல், எற்கு விசாரம் தவிராது. தரின் பரமானந்த சுகம்
 கூடும் தானே!

கவிசாரம் பெற நினைந்து — என் பாடல்கள் சுவை பெறுதல்
 என் வருத்தம் எ(ல்)லாம் வேண்டும் என்று எண்ணி, என்
 நினையாது நோய்த் துன்பத்தைப் பொருட்
 படுத்தாமல்

கனிவினோடு உன் செவி — கனிவினுடனே அக்கவிகள் உன்
 சார வேண்டும் என்ற காதுகளில் படவேண்டும் என்ற
 பேராசையால் பெரு விருப்பத்தால்

இ(வ்)வண்ணம் — இவ்வாறு சீட்டுக்கவி எழுத
 செய்தேன் லானேன்.

வெண்பூத் தவிச ஆர்
 அவள் தன் ஆணை

— வெள்ளைத் தாமரைத் தவிசில்
 இருப்பவளாகிய கலைமகளின்
 மேல் ஆணையாகச் சொல்லு
 கின்றேன்.

இதற்கு எதிர் நின் கர
 லிகிதம் தாராயேல் எற்கு
 விசாரம் தவிராது

— இச்சீட்டுக் கவிக்குப் பதிலாக
 உன் கைப்பட எழுதிய கடிதம்
 அனுப்பித் தாராவிடின் எனக்குக்
 கவலை தீராது.

தரின் பரமானந்த சுகம்
 கூடும்

— பதில் தந்தால் மிகப் பேரின்பம்
 உண்டாகும்.

சாரம் — சுவை

அவள் — கலைமகள்

வெண்பூ — வெண்தாமரைப்பூ

கரலிகிதம் — கைக்கடிதம்

தவிச — இருக்கை

தரின் — தந்தால்

ஆர்தல் — இருத்தல்

சீட்டுக்கவி — 5

பூரிக்கும் பங்கயத்தி னிருமருப்புக்

கொத்ததனம் புடைய மோட்டுப்

பூரிக்கும் பங்கயத்தி னிருமருப்புக்

கொத்ததனம் புடைய மோட்டு

வாரிக்குந் தமரமுற்று வாவியின்பாற்

பின்னமின்னார் மருங்குற் றானை

வாரிக்குந் தமரமுற்று வாவியின்பாற்

பின்னமின்னார் மருங்குற் றானை

1

பூரிக்கும் பங்கயத்தின் இரும் அருப்புக் கொத்து அதனம்
புடை அம் மோட்டுப் பூரிக்கும்பம் கயத்தின் இருமருப்புக்கு
ஒத்த தனம் புடை அம் ஒட்டு - வாரிக்கும் தமரம் முற்றும் -
வாவியின்பால் பின்ன மின் ஆர் மருங்குல் தானை வாரிக்
குந்தமரம் உற்று வாவி இன்பால் பின்ன மின்னார் மருங்கு
உற்றானை

பூரிக்கும் பங்கயத்தின் — பருத்த தாமரையின் பெரிய
இரும் அருப்புக் கொத்து — அரும்புக் கொத்துக்கும்

அதனம் புடை அம் — மிக இடம் கொண்ட அந்த
மோட்டு — உன்னதமான (உயரமான)

பூரிக் கும்பம் — பொற் குடத்துக்கும்

கயத்தின் இரு மருப்புக்கு — யானையின் இரண்டு தந்தங்
களுக்கும்

ஒத்த தனம் — ஒப்பாகிய முலைகளானவை

புடை அம் ஒட்டு — (மகளிர் நீராடும் போது)
நீரினைப் பக்கத்தில் தாவி ஓடச்
செய்கின்ற

வாரிக்கும் தமரம் — கடலைக் காட்டிலும் ஓசை மிகு
முற்றும் வாவியின்பால் — கின்ற பொய்கையில்

பின்ன மின் ஆர் மருங்குல் — நெய்வதனால் ஒளி நிரம்புகின்ற
தானை வாரி (இடைப் பெண்களின்) இடை
யில் அணியும் சேலைகளை
வாரிக் கொண்டு

குந்தமரம் உற்று வாவி — குருந்தமரத்தில் தாவியடைந்து
இன்பால் பின்ன மின்னார் — மகிழ்வனால் இடைச்சாதிப்
மருங்கு உற்றானை — பெண்களின் அருகில் அடைந்
தவனை

பூரிக்கும் — பருத்த	அம் — நீர்
பங்கயம் — தாமரை	வாரி — கடல்
இரும் — பெரிய அரும்பு	தமரம் — ஓசை
அருப்பு	முற்றும் — நிரம்புகின்ற
அதனம் — மிகுதி	வாவி — பொய்கை
புடை — இடம்	பின்ன — நூலைப்பின்னுவ தால்
அதனம் — மிக்க இடம்	மருங்குல் — இடை
புடை — கொண்ட	தானை — சேலை
அம் — அந்த உயரமான	வாரி — அள்ளிக் கொண்டு
மோட்டு — உயரம்	குந்தம் — குருந்தம்
பூரி — பொன்	பின்னர் — இழிசாதியார்;
கும்பம் — குடம்	ஆயர்
கயம் — யானை	வாவி — தாவி
மருப்பு — கொம்பு	இன்பால் — மகிழ்வோடு
தன்ம் — முலை	மருங்கு — பக்கம் அடைந்
புடை — பக்கத்தில்	உற்றான் — தவன்

தாமரை அரும்புக் கொத்தும், கும்பமும், யானை மருப்பும்
முலைக்கு உவமைகள். பெண்கள் நீராடும்போது அவர்களின்
பருத்த முலைகள் நீரில் மூழ்குதலால் நீர் மேலே பெருகி
வழிந்து பக்கத்தில் ஓடும் என்பதால், அவர்களின் முலைகளின்
பருமையை உணர்த்தியவாறு உணர்க! இது வளமான்
கற்பனை. புடை அம் ஒட்டு வாவி என்றும் வாரிக்கும் தமரம்
முற்றும் வாவி என்றும் தனித்தனிக் கூட்டுக!

முதலில் வந்த அடியே மாறாமல் மீண்டும் வந்து வேறு
பொருள் தருவதால், இது பாதமடக்கு (அடிமடக்கு) என்னும்
சொல்லணி. ஏகபாதம் என்றும் கூறுவர்.

இரண்டாவது அடியில் 'புடைய மோட்டும் என்பது
பாடபேதம்

அன்றாணை யலறுமுனி யன்றாணை
 யலறுநிறத் தாரை யூகக்
 கொன்றாணை விளங்குகின்ற கொன்றாணை
 விளங்குனிக்குக் குணிலாக் கொண்ட
 கன்றாணை யிருக்கைமுன்பு கன்றாணை
 யிருக்கைவெண்பாற் கடலி னாணைப்
 பொன்றாணை யிடையாணைப் பொன்றாணை
 யிடையாணைப் புரந்து ளாணை

2

அன்று ஆணை அலறு முன் இயன்றாணை அல் அறு
 நிறத்தாரை யூகக் கொன் தாணை விளங்க நின்று
 கொன்றாணை

விளங்குனிக்குக் குணிலா(க)க் கொண்ட கன்றாணை
 இருக்கை முன் புகன்றாணை

இருக்கை வெண்பால் கடலினாணை பொன் தாணை
 இடையாணை பொன்றாணை இடை ஆணைப் புரந்துள்ளாணை

அன்று ஆணை அலறும் — அந்நாள் ஓர் யாணை ஆதி
 முன் இயன்றாணை மூலமே என்று அலறுவதற்கு
 முன்பே அதனைக் காக்கச்
 சென்றவனை

அல் அறு நிறத்தாரை — இருளானது (ஒப்பாகாமையால்
 யூகக் கொன் தாணை நாணி) நீங்குகின்ற நிறமுடைய
 விளங்க நின்று கொன் அரக்கர்களைக் குரங்குகளாகிய
 ராணை பெருமையுடைய படை விளங்
 கும்படி நிலைத்து நின்று
 கொன்றவனை

விளங்குனிக்குக் — விளாம்பழம் உதிர்ப்பதற்குக்
 குணிலா(க)க் கொண்ட குறுந்தடியாகப் பயன்படுத்திய
 கன்றாணை பசுங் கன்றையுடைய வனை
 (பசுங்கன்றையே குறுந்தடி
 யாகப் பயன் படுத்தியவனை)

இருக்கை முன் புகன்
 ராணை

இருக்கை வெண் பாற்
 கடலினாணை

பொன்றாணை இடை
 யாணை

பொன்றாணை

இடை ஆணைப் புரந்
 துள்ளாணை

— வேதத்தை முன்னாளில் சொன்
 னவனை

— வெள்ளிய பாற்கடலை இருப்
 பிடமாகக் கொண்டவனை

— பொன்னாடை அணிந்த இடை
 யுடையவனை

— என்றும் அழிவில்லாதவனை

— இடையருக்கு உரிய பசுக்களைக்
 காத்தவனை

அலறுதல் — அழைத்தல்

இயன்றான் — சென்றவன்

அல் — இருள்

அறுதல் — ஒப்பாகாமை

யால் நீங்குதல்

நிறத்தார் — அரக்கர்

யூகம் — குரங்கு

கொன் — பெருமை

தாணை — சேனை

குணில் — குறுந்தடி

கன்றான் — கன்றையுடை
 யவன்

இருக்கு — வேதம்

புகன்றான் — சொன்னவன்

இருக்கை — இருப்பிடம்

பொன் — பொன்னாடை

தாணை

இடையான் — இடையுடை
 யவன்

இடை — இடையருடைய

ஆன் — பசு

புரந்துள் — காத்தவன்

ளான்

முதற் சீரும் மூன்றாம் சீரும் மடக்கி வந்த முதல் இடை
 மடக்கு என்னும் சொல்லினி.

இரண்டாம் சீரும் நான்காம் சீரும் மடக்கி வந்ததும்
 அந்த அணியே.

அல் அறு நிறத்தார் என்ற தொடர்க்கு இருள் போன்ற
 நிறமுடையார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அறு என்பது
 உலம உருபு.

நீண்டவிராப் பசுமிலையி னீண்டபனை

யெனக்கடையி னிலவு வானைப்

பூண்டவிரா முலைத்திருவை யென்கலத்தி

லியைத்தானைப் பொரவெம் போர்க்கு

மூண்டவிரா தனுக்குறையு முனைவேலு

மளித்தானை முனமே னாட்டை

யாண்டவிரா சனமகன்றோர் மாவினுக்குச்

சருக்கரையென் றாயி னானை

3

நீண்டு அவிரா பசும் இலையில் நீண்ட ப(ண்)னை
எனக் கடையில் நிலவுவானை

பூண் தவிரா(த) முலைத் திருவை எண் கலத்தில் இயைத்
தானை, பொர வெம் போர்க்கு மூண்ட விராதனுக்கு உறை
யும் முனைவேலும் அளித்தானை, மு(ன்)னம் மேல் நாட்டை
ஆண்டு அவிர் ஆசனம் அகன்று ஓர் மாவினுக்குச் சருக்கரை
என்று ஆயினானை

கடையில் பசும் இலையில் — பிரளய காலத்தில் பசிய ஆலி
நீண்ட ப(ண்)னை என — லையிலே நெடிய மரக்கலம்
நீண்டு அவிரா நிலவு — போல நீண்டு ஒளி கொண்டு
வானை — நிலவுகின்றவனை

பூண் தவிரா(உ) முலைத் — அணிகலன் நீங்காத முலைகளை
திருவை எண்கலத்தில் — யுடைய திருமகளாகிய இரத்தி
இயைத்தானை — னத்தை மனமாகிய அணிகலத்
திலே பதித்துக் கொண்டவனை

பொர வெம் போர்க்கு — போரிடும் பொருட்டு வெவ்விய
மூண்ட விராதனுக்கு — போரிலே தலைப்பட்ட விரா
உறையும் முனைவேலும் — தனுக்குப் பரமபதமும் கூரிய
அளித்தானை — வேலாயுதமும் கொடுத்தவனை

மு(ன்)னம் மேல் நாட்டை — முன்னாளிலே பரமபதத்தை
ஆண்டு அவிர் ஆசனம் — ஆட்சி செய்து விளங்குகின்ற
அகன்று ஓர் மாவினுக்குச் — (அனந்த) சிம்மாசனத்தை நீங்கி
சருக்கரை என்று — ஒப்பற்ற திருமகளாகிய
ஆயினானை — சீதைக்குச் சர்க்கரை போல்
இனியவன் ஆனவனை

அவிரா	— ஒளிர்ந்து	மூண்ட	— தலைப்பட்ட
ப(ண்)னை	— படகு	உறை	— இருப்பிடம்;
கடை	— ஊழிக்காலம்		பரமபதம்
நிலவுவான்	— நிலை பெற்	மேல் நாடு	— வைகுந்தம்
	றவன்	அவிர்தல்	— ஒளிர் தல்
எண் கலம்	— மனமாகிய	ஆசனம்	— சேஷசிம்மா
	ஆபரணம்		சனம்
இயைத்தல்	— பதித்தல்	மா	— திருமகள்
பொர	— போரிட		

மனமாகிய ஆபரணம் (எண்கலம்) என்றமையால், திருமக
ளாகிய மாணிக்கம் என்று ஏகதேச உருவகமாகக் கொள்க.
அதாவது திருமகளாகிய மாணிக்க மணியை மனமாகிய அணி
கலத்தில் பதித்துக் கொண்டவன் என்று விரித்துப் பொருள்
காண்க. திருமகளை எண்ணாகிய மனத்தில் அணிகலன்போல்
பொருத்தியவனை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

விராதனுக்கு உறையும் முனைவேலும் அளித்த வரலாறு
புதுமையாக உள்ளது.

சொல்நயம்: மாவினுக்குச் சருக்கரை என்று ஆயினான்.
மாவுடன் சர்க்கரை கலப்பது இயல்பு அன்றோ!
வேலும் வேலையிடுவதற்கு உறையும் அளித்
தான் என்பது தொனிப் பொருளால் கிடைக்
கும் நயம் காண்க!

முத்தளிக்குஞ் சங்கநிரை தவழ்ந்தேறுஞ்
 செழுங்கமுகு மோகன் கைத்தா
 னத்தளிக்குஞ் சங்கரன்வா மாம்பகமீ
 தோங்குறச்செந் நளின மொட்டிற்
 கத்தளிக்குஞ் சங்கமர்ந்து காலாறால்
 வருடுறத்தேன் காலா றாப்போய்த்
 தத்தளிக்கு சங்கவயல் வீரைநகர்
 முகுந்தனையா தரிக்கின் றோனே!

4

முத்து அளிக்கும் சங்க நிரை தவழ்ந்து ஏறும் செழுங்
 கமுகு மோசன் கைத்தானத்து அள் இக்கும் சங்கரன் வாம
 அம்பக மீது ஓங்குறச் செந்நளின மொட்டில் கத்து அளிக்
 குஞ்சு அங்கு அமர்ந்து கால் ஆறால் வருடுறத் தேன் கால்
 ஆறா(க)ப் போய்த் தத்தளிக்கும் சங்க வயல் வீரை நகர்
 முகுந்தனை ஆதரிக்கின்றோனே!

முத்து அளிக்கும் சங்க நிரை தவழ்ந்து ஏறும் செழுங் கமுகு
 — முத்துக்களை ஈனுகின்ற சங்கு வரிசைகள் தவழ்ந்து மேலே ஏறுதற்கு இடமான செழிய கமுகு மரங்களும்

மோகன் கைத்தானத்து அள் இக்கும்
 — மன்மதன் தன் கையினிடமாக வில்லாக அள்ளிக் கொண்ட கரும்பும்

சங்கரன் வாம அம்பக மீது ஓங்குற
 — சிவனது இடக் கண்ணாகிய சந்திரன்மேல் ஓங்கித் தோன்ற

செந் நளின மொட்டில் கத்து அளிக் குஞ்சு அங்கு அமர்ந்து
 — செந்தாமரை மொட்டிலே ஒலிக் கின்ற வண்டுக் குஞ்சுகள் அமர்ந்து கொண்டு

கால் ஆறால் வருடுறத் தேன் காலாறா(க)ப் போய்
 — ஆறு கால்களால் வருடுவதால் தேனானது கால்வாயாகச் சென்று

தத்தளிக்கும் சங்க வயல்
 — அலை வீசுகின்ற கூட்டமான வயல்களையுடைய

வீரை நகர் முகுந்தனை ஆதரிக்கின்றோனே
 — வீரகேரளம் புதுரில் குடி கொண்ட முகுந்தப் பெருமானை விரும்பி வழிபடுபவனே!

சங்கநிரை— சங்குவரிசை அளிக் — வண்டுக்குஞ்சு
 கமுகு — பாக்குமரம் குஞ்சு
 மோகன் — மன்மதன் கால்ஆறு— ஆறு கால்கள்;
 கைத் — கையினிடம் வண்டுக்கு
 தானம் ஆறுகால் உண்டு
 அள் — அள்ளிய கால்ஆறு— வாய்க்கால்;
 இக்கு — கரும்பு ஆற்றுக்கால்
 சங்கரன் — சிவனது இடக் தத்தளித் — அலைவீசுதல்
 வாம கண்; சந்திரன் தல்
 அம்பகம் சங்க — கூட்டமான வயல்
 வாமம் — இடப்புறம் வயல்
 அம்பகம் — கண் முகுந்தன்— திருமால்
 நளினம் — தாமரை

சொல்நயம் : காலாறால் காலாறா(க)
 சங்கரன் வாமமாம்பகம் (சந்திரன்)

அளிக் குஞ்சு தாமரை மொட்டில் கால்களால் வருடுவதால் தேன், வாய்க்கால் வழியோடி வயலில் தத்தளிக்கும் என்பது அரிய கற்பனை.

வரைத்தனுப்பு னிதனடுக்க ணிடுக்கணுறத்
தகித்துமுயிர் மாயா மாரன்
நிரைத்தனுப்பு முரசொலிப்பச் செங்கணழல்
சொலிப்பவிடு சிலையே தைத்த
புரைத்தனுப்பு குந்துதென்றற் புலியாவி
கொளுமுன்மின்னார் போம்போம் போமென்
றுரைத்தனுப்பு மளிகளெல்லா மொருங்கேவந்
தலறுமுல்லை யொளிர்தா ரானே!

5

வரைத் தனுப் புனிதன் நடுக்கண் இடுக்கண் உறத் தகித்தும்
உயிர் மாயா மாரன் திரைத் தன் உப்பு முரசு ஒலிப்பச் செங்
கண் அழல் சொலிப்ப விடு சிலை ஏ தைத்த புரைத் தனுப்
புகுந்து தென்றற் புலி ஆவி கொ(ள்)ளு முன், மின்னார்
போம் போம் போம் என்று உரைத்து அனுப்பும் அளிகள்
எல்லாம் ஒருங்கே வந்து அலறும் முல்லை ஒளிர் தாரானே!

வரைத் தனுப் புனிதன் — மலையை வில்லாகக் கொண்ட
நடுக்கண் இடுக்கண் உறத் சிவனின் நடுக்கண்ணானது
தகித்தும் உயிர் மாயா துன்பமுறுமாறு சுட்டெறித்தும்
மாரன் அதனால் உயர் மாயாத மன்
மதனானவன்

திரை தன் உப்பு முரசு — அலைகளையுடைய கடலாகிய
ஒலிப்ப தனது முரசு ஒலிக்கவும்

செங்கண் அழல் சொலிப்ப — சிவந்த கண்களிலே நெருப்பு
சுவாலிக்கவும்

விடு சிலை ஏ தைத்த தனுப் — ஏவிய வில்லின் அம்பு தைத்த
புரை புகுந்து உடவின் துளையிலே புகுந்து

தென்றல் புலி ஆவி
கொ(ள்)ளுமுன்

— தென்றலாகிய புலியானது
உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளு
முன்பாகவே

போம் போம் போம்
என்று மின்னார்
உரைத்து அனுப்பும்
அளிகள் எல்லாம்

— போமின் போமின் போமின்
என்று கூறிப் பெண்கள் தூதாக
அனுப்புகின்ற வண்டுகள்
அனைத்தும்

ஒருங்கே வந்து அலறும்
முல்லை ஒளிர் தாரானே

— ஒன்று கூடி வந்து ஒலி செய்
கின்ற முல்லை மலர் விளங்கும்
மாலையணிந்தவனே!

வரை — மலை
தனு — வில்
திரை — உலை
உப்பு — கடல்
சொலித்தல் — ஜ்வலித்தல்
விடுதல் — ஏவுதல்
சிலை — வில்
ஏ — அம்பு
தைத்த — பாய்ந்த

புரை — துவாரம்
தனு — உடல்
மின்னார் — பெண்கள்
அளிகள் — வண்டுகள்
ஒருங்கு — ஒன்று கூடி
அலறுதல் — ஆரவாரம்
செய்தல்
தார் — மாலை

முல்லை மாலையில் தேன் உண்ண வண்டுகள் கூடி
ஒலிப்பதை, மருதப்பன்மேல் காதல் கொண்ட மகளிர் தூதாக
அனுப்பிய வண்டுகள் அலறுவதாகக் கற்பனை செய்தது
அருமை.

முல்லை மாலையில் தேன் உண்ண வண்டுகள் வந்து
ஆரவாரிப்பதற்கு வேறு காரணம் கூறியமையால் இது தற்
குறிப்பேற்ற அணி.

சொல்நயம் : நடுக்கண் இடுக்கண்
முர சொலிப்ப அழல் சொலிப்ப

ஒவிக் கூட்டங் கடைகிடந்து பயந்தகருங்

கொடியனைபி னோசை யேவி

னவிக் கூட்ட மெனத்துறந்த சினக்காமன்

றனக்காவ னல்குங் கோலா

செவிக் கூட்ட முதமிதுவோ வெனப்பகர

வதிமதுரச் செய்யுள் பாடுங்

கவிக் கூட்ட மேட்டினிடைப் புதைத்தபொருட்

கஞ்சனமாய் கருத்தி னானே!

6

ஒ(வ்)விக் கூட்டு அங்கு அடைகிடந்து பயந்த கருங் கொடி
அ(ன்)னை பின் ஓசையே வினவிக் கூட்டம் எனத் துறந்த
கி(ன்)னக் காமன் தனக்கு ஆவல் நல்கும் கோலா!

செவிக்கு ஊட்டு அமுதம் இதுவோ எனப் புகல அதி
மதுரச் செய்யுள் பாடும் கவிக் கூட்டம் ஏட்டினிடைப்
புதைத்த பொருட்கு அஞ்சனமாம் கருத்தினானே!

ஒ(வ்)விக் கூட்டு அங்கு — மனம் ஒப்பிக் கூட்டினிடத்தே
அடைகிடந்து பயந்த கருங் அடைகிடந்து பெற்றெடுத்த
கொடி அ(ன்)னை கரிய காக்கையாகிய தாய்,

பின் ஓசை வினவிக் — அதன் பின்னர் அதன் குரலைக்
கூட்டம் எனத் துறந்த கேட்டு, (இது நம் குஞ்சு அல்ல
என்று அறிந்து) இதைச் சேர்க்க
மாட்டோம் என்று விரட்டி
விட்ட

கி(ன்)னக் காமன் தனக்கு — (குயிலாகிய) சின்னத்தையுடைய
ஆவல் நல்கும் கோலா மன்மதனுக்கு அவாவை உண்
டாக்கும் அழகை உடையவனே!

செவிக்கு ஊட்டு அமுதம் — காதுகளுக்குப் புகட்டுகின்ற
இதுவோ எனப் பகர அமுதம் இது தானோ என்று
சொல்லும்படி

அதிமதுரச் செய்யுள் — மிக இனிய கவிபாடும் கவிஞரின்
பாடும் கவிக் கூட்டம் கூட்டமானது

ஏட்டினிடைப் புதைத்த — ஏட்டிலே (எளிதில் பிறர் காண
பொருட்கு அஞ்சனமாம் புதைத்து வைத்த
கருத்தினானே! நுண் பொருளுக்கு (அப்பொரு
ளைக் கண்டு பிடிக்குர்) அஞ்சன
மை போன்ற விவேகம் உடைய
வனே!

ஒ(வ்)வி	— மனம் இசைந்து	கோலம்	— அழகு
கூட்டு	— கூட்டிலே	பகர	— சொல்ல
பயந்த	— குஞ்சு	அதிமதுரம்	— மிக இனிமை
	பொறித்த	புதைத்த	— எழுதிய;
கொடி	— காக்கைகள்		புதைத்து
ஓசை	— குரல்		வைத்த
வினவி	— கேட்டு	பொருள்	— கவிப்பொருள்;
கூட்டம்	— கூட்ட		செல்வம்
	மாட்டோம்	அஞ்சனம்	— புதையலைக்
கி(ன்)னம்	— காகளம்;		காணும் மை
	ஊதுகொப்பு	கருத்து	— விவேகம்

புதைத்த பொருள் என்ற தொடர் சிலேடைப் பொருள்
அமைந்தது. புதைத்து வைத்த செல்வம்; (ஏட்டில்) பதித்து
வைத்த கவிப் பொருள் என இருபொருள் தரும்.

பூமியில் புதையுண்ட புதையலைக் காண உதவுவது
அஞ்சனம். அதைப்போல ஏட்டில் பிறர் அறிய இயலாதபடி
அரும் பொருளாக உள்ள கவிக் கருத்தை அறிய உதவும்
மருதப்பனின் கருத்துக்கு அஞ்சனம் உவமை. நல்ல கற்பனை!

சொல்நயம் : எனத்துறந்த சினக்காமன் தனக்காவல்

கூற்றுவரைப் பதின்மடங்கு கொலைத்தொழிலார்

றாழ்த்திருகட் குசேச யத்தின்

மேற்றுவரைப் பதித்தனைய வதனவித

ழார்நடஞ்செய்ம் மேடை மேல்வா

னாற்றுவரைப் பதிலுலவு மனமினமென்

றுறச்சிலம்பங் கலம்பா நின்ற

ஊற்றுவரைப் பதிபுரக்கு மிருதயா

லயபதியொன் றுரைப்பக் கேண்மோ!

7

கூற்றுவரைப் பதின்மடங்கு கொலைத் தொழிலால்
தாழ்த்த இரு கண் குசேசயத்தின் மேல் துவரைப் பதித்
தனைய வதன இதழார் நடம் செய் மேடைமேல் வான்
ஆற்று வரைப்பு அதில் உலவும் அ(ன்)னம் இனம் என்று உறச்
சிலம்பு அங்கு அலம்பாநின்ற ஊற்றுவரைப்பதிபுரக்கும்
இருதயாலய பதி! ஒன்று உரைப்பக் கேண்மோ!

கொலைத் தொழிலால் — கொலைத் தொழிலினாலே
கூற்றுவரைப் பதின் மடங்கு எமனையுங்கூடப் பத்துமடங்கு
தாழ்த்த இருகண் தாமுமாறு செய்த இருகண்களும்

குசேசயத்தின் மேல் — தாமரை மலரின்மீது பவளம்
துவரைப் பதித்தனைய பதித்து வைத்தது போன்ற
வதன இதழார் முகமும் உதும் கொண்ட
மகளிர்

நடம் செய் மேடை மேல் — நடனம் செய்கின்ற அரங்க
மேடையிலே

வான் ஆற்று வரைப்பு
அதில் உலவும் அ(ன்)னம்
இனம் என்று உற

வான கங்கையினிடத்திலே
உலாவுகின்ற அன்னங்கள் தமது
இனம் போலும் என்று வந்து
சேரும்படி

சிலம்பு (அங்கு) அலம்பா — காற் சிலம்புகள் ஒலிக்கின்ற
நின்ற

ஊற்றுவரைப் பதிபுரக்கும் — ஊற்றுமலை நகர் ஆளும்
இருதயாலயபதி இருதயாலய அரசே!

ஒன்று உரைப்பக் — ஒன்று சொல்வேன். கேட்பாயாக!
கேண்மோ!

கூற்றுவர்	— எமன்	வதனம்	— முகம்
பதின்மடங்கு	— பத்துமடங்கு (பலமடங்கு)	இதழ்	— உதடு
தாழ்த்து	— தாமும் படி செய்து	வான்ஆறு	— ஆகாயகங்கை
		வரைப்பு	— இடம்
		அலம்புதல்	— ஒலித்தல்
குசேசயம்	— தாமரைமலர்	பதி	— அரசன்;
துவர்	— பவளம்		ஊர்

தாழ்த்த இருகண் என்பது தாழ்த்து இருகண் என வந்தது
செய்யுள் விகாரம். காற் சிலம்பொலிகேட்டு அவ்வொலி தங்கள்
இனத்தின் ஓசை என்று கருதி வானாற்று அன்னங்கள் நடன
மேடைக்கு வரும் என்று கொள்க! அழகிய முகத்தில் செவ்விய
இதழ் தோன்றுவது தாமரைமலரில் பவளம் பதித்தது போல்
இருக்கும் என்று கொள்க. தாமரை, முகத்துக்கும் பவளம்,
இதழுக்கும் உவமைகள்.

சொல்நயம் : அனம் இனம்.

சிலம்பு அலம்பாநின்ற

தருவாழி மையவர்பிரான் றனையனைய

சுகபோக சம்ப னாநான்

வெருவாழி கடந்தேற றீயருளோர்

சுபநிருபம் விரிதேர்க் கொற்றைக்

குருவாழி ரவிகுலரா கவதூத

னசோகவனக் கொடிக்கன் றீந்த

திருவாழி யெனினுமது சிறப்பிலதேல்

வேறுவமை செப்பற் பாற்றே!

8

தருவாழ் இமையவர் பிரான்தனை அனைய சுகபோக
சம்ப(ன்)னா!

நான் வெரு ஆழி கடந்து ஏற நீ அருள் ஓர் சுபநிருபம்,

விரிதேர்க்கு ஒற்றைக் குரு ஆழி ரவிகுல ராகவ தூதன்
அசோகவனக் கொடிக்கு அன்று ஈந்த திருவாழி எனினும்
அது சிறப்பு இலதேல், வேறுவமை செப்பற்பாற்றே!

தருவாழ் இமையவர் — சுற்பகத்தின் நிழலில் வாழ்கின்ற
பிரான்தனை அனைய சுக கேவர்களுக்குத் தலைவனான
போக சம்பன்னா இந்திரன் போன்ற சுக போகங்
கள் நிரம்பியவனே!

நான் வெரு ஆழி கடந்து — நான் அச்சமாகிய கடலைக்
ஏற நீ அருள் ஓர் நிருபம் கடந்து கரை ஏறும் பொருட்டு
நீ அருளிய ஒரு சுபமான கடித
மானது

விரிதேர்க்கு ஒற்றைக் குரு — விரிந்த தேருக்கு ஒரே ஒரு பிர
ஆழி ரவிகுல ராகவன் காசமுடைய சக்கரத்தையுடைய
தூதன் சூரியனது குலத்திலே பிறந்த
இராம பிரானின் தூதனாகிய
அனுமன்

அசோக வனக் கொடிக்கு — அசோக வனத்தில் சிறையிருந்த
அன்று ஈந்த திரு ஆழி சீதைக்கு அந்நாள் அளித்த
எனினும் அது சிறப் அழகிய அடையாள மோதிரம்
பிலதேல் ஒப்பாகும் சிறப்புடையது
அன்று. அப்படியானால்

வேறு உவமை செப்பற் — அந்த நிருபத்துக்கு வேறு ஏதே
பாற்றே! னும் உவமை சொல்லத் தக்கது
உள்ளதோ?

தரு	— சுற்பகத்தரு	தூதன்	— அனுமன்
இமையவர்	— தேவர்	கொடி	— சீதை
பிரான்	— தலைவன்	திருவாழி	— அடையாள மோதிரம்
சம்பன்னம்	— நிறைவு		
வெரு	— அச்சம்	சிறப்பிலது	— ஒப்பகா மையால்
ஒற்றை	— ஒரே ஒரு		
குரு	— பிரகாசம்		சிறப்பில்லாதது
ஆழி	— தேர்ச்சக்கரம்		

நீ அருள் நிருபத்துக்குத் திருவாழி எனினும் சிறப்பிலதேல்,
வேறு உவமை செப்பற்பாற்றே என்று முடிக்க.

அசோகவனத்தில் சிறையிருந்த சீதைக்கு அனுமன் தந்த
அடையாள மோதிரத்தால் விசம்பும் கனிப்பும் தோன்றியமை
கம்பன் பாடல்களால் அறியலாம்.

விரித்தேர்க் கொற்றை என்பது பாடபேதம்

நன்னிருப குலதிலக நராதிரசற்

குணதரவெந் நாளு மின்பின்

முன்னிருப கவனுனக்குக் கிருபைசெய்வா

னெனும்வாழ்த்து மொழிக ணாட்டி

யன்னிருபத் துனதுபங்க யக்கரந்தீட்

டக்கரங்கண் டயர்ச்சி யெல்லாம்

பன்னிருப கலுமுளைக்கப் பரந்தவிருள்

பறந்ததுபோற் பறந்த தாலோ!

9

நல் நிருப குலதிலக! நராதிர! சற்குணதர! எந்நாளும் இன்பின் முன் இரு! பகவன் உனக்குக் கிருபை செய்வான் எ(ன்)னும் வாழ்த்து மொழிகள் நாட்டி அந்நிருபத்து உனது பங்கபக் கரம் தீட்டு அக்கரம் கண்டு அயர்ச்சி எல்லாம் பன்னிரு பகலும் முளைக்கப் பரந்த இருள் பறந்ததுபோல் பறந்ததாலோ!

நல் நிருப குலதிலக — நல்ல அரச குலத்துக்குத் திலகம் போன்றவனே!

நராதிர — மக்கள் தலைவனே!

சற்குணதர — நற்சுணங்களை (ஆபரணமாக)த் தரித்தவனே!

எந்நாளும் இன்பின் முன் இரு! — எப் போதும் இன்பத்துடன் முதன்மைபெற்று இருப்பாயாக!

பகவன் உனக்குக் கிருபை செய்வான் எ(ன்)னும் வாழ்த்து மொழிகள் நாட்டி — பகவன் உனக்குக் கருணை செய்வான் என்கின்ற வாழ்த்து மொழிகளைப் பெய்து

அந்நிருபத்து உனது பங்கயக்— அந்தக் கடிதத்திலே உன் தாமரை கரம் தீட்டு அக்கரம் கண்டு மலர் போன்ற திருக்கரங்கள் எழுதிய எழுத்துக்களைக் கண்டு

பன்னிரு பகலும் முளைக்கப் பரந்த இருள் பறந்தது போல்

— ஒரே காலத்தில் பன்னிரு சூரியர் களும் உதித்தமையால், பரவிய இருளானது விரைந்து மறைந்தது போல்

அயர்ச்சி எல்லாம் பறந்தது— நோயால் வந்த தளர்ச்சி முழுவதும் பறந்து போனது.

நிருபகுலம் — அரசகுலம்
நர அதிபன் — மனிதக்

பங்கயக் — தாமரை மலர்
கரம் போன்ற கை

கூட்டத்

தீட்டுதல் — எழுதுதல்

தலைவன்

அக்கரம் — எழுத்து

சற்குண — நற்குணங்
தரன் களைத்

பகல்

— சூரியன்

தரித்தவன்

சூரியர் மாதத்துக்கு ஒருவர் வீதம் பன்னிருவர் என்பது இலக்கிய மரபு.

சொல்நயம் : பங்க யக்கரம் அக்கரம்

மருதப்பர் கடிதத்தில் எழுதியுள்ளபடி “இன்பின் முன் இரு! பகவன் உனக்குக் கிருபை செய்வான்” என்ற உலகவழக்குச் சொற்களை அப்படியே பாடலில் பயன்படுத்தியமை மருதப்பர் பால் கவிஞர் கொண்ட அன்பின் ஆழத்தைத் புலப்படுத்துகின்றது. அந்நிருபம் என்பது எதுகை நோக்கி அன்னிருபம் என வந்தது.

புனியாதி பதியேதென் | பொதிகைவரைத்

தமிழ்முழுதும் புகுந்து நின்ற

செவியாதி காந்தமெலாம் செறிந்தபுக |

ழாகரநின் செங்கை யால்தான்

றவியாதி துசமயத்தி லருணிபுபத்

திலகுறும்ஞ் சனங்கண் டென்வெய்

யவியாதி வெவ்விடம் திவ்விடம்விட்

டெவ்விடமோ வடைந்த மன்னோ!

10

புவி ஆதிபதியே! தென் பொதிகை வரைத் தமிழ் முழுதும்
புகுந்து நின்ற செவியா!

திகாந்தம் எ(ல்)லாம் செறிந்த புகழ் ஆகர! நின் செங்கை
யால் யான் தவியாது இது சமயத்தில் அருள் நிருபத்து
இலகுறும் அஞ்சனம் கண்டு என் வெய்ய வியாதி வெவ்விடமது
இவ்விடம்விட்டு எவ்விடமோ அடைந்த மன்னோ!

புவி ஆதிபதியே — பூமிக்குத் தலைவனே!

தென் பொதிகை வரைத் — தென் பொதிகை மலையில்
தமிழ் முழுதும் புகுந்து — பிறந்த தமிழ் முழுவதும் புகுந்து
நின்ற செவியா நிலை பெற்ற திருக்காதுகளை
யுடையவனே!

திகாந்தம் எல்லாம் — திசைகளின் எல்லை வரை
செறிந்த புகழ் ஆகர செறிந்த புகழின் வடிவமான
வனே!

யான் தவியாது இது — நான் வருந்தாமல் இப்போது
சமயத்தில்

நின் செங்கையால் அருள் — உன் செவ்வியகரத்தால் எழுதிய
நிருபத்து இலகுறும் கடிதத்தில் விளங்குகின்ற
அஞ்சனம் கண்டு அஞ்சனம் (மை) கண்டு

என் வெய்யவியாதி — என் கொடிய நோயாகிய
வெவ்விடமது இவ்விடம் வெவ்வித நஞ்சு என்னிடத்தை
விட்டு எவ்விடமோ வட்டு வேறு எங்கோ சென்று
அடைந்த விட்டது.

புவி	— உலகம்	ஆகரம்	— வடிவம்
ஆதிபதி	— தலைவன்;	இலகுறுதல்	— விளக்கமுறுதல்
	அரசன்	அஞ்சனம்	— மை; கலிக்கம்.
பொதிகை	— மலையமலை	வெவ்விடம்	— கொடியநஞ்சு
வரை		அஞ்சனக்	— மந்திரக்காரன்
திகாந்தம்	— திசைகளின்	காரன்	
	அந்தம்		

அஞ்சனம் என்பது சிலேடை. கடிதத்தில் விளங்கிய
மையைக் கண்டு என் வியாதியாகிய நஞ்சு எவ்விடமோ
அடைந்த என்றும் கலிக்கம் கண்டு என் வியாதியாகிய நஞ்சு
எவ்விடமோ அடைந்த என்றும் பொருள்படும்.

சொல்நயம் : வெவ்விடம் இவ்விடம் எவ்விடமோ

அஞ்சனம் என்பதற்குக் கலிக்கம் என ஓர் பொருள்
உண்டு. பாப்பு கடித்தவர் சண்ணில் ஒரு மருந்தினையிடுவர்.
அது கலிக்கம் (அஞ்சனம்) எனப்படும். அதனால் விடம்
இறங்கிவிடும் என்பது மருத்துவ முறை.

மன்னாகப் படிப்பகடு மதன்சிலையோ

ட்டிமுடியே வாய்வாய் மேய்ந்து

புன்னாகப் பொதும்பர்நறு நிழறொறுங்கண்

வளர்வழுதிப் புகழ்நா டாளு

நின்னாகப் பேரளியா லெற்கருட

னிருபம்வந்து நிலவ லாலே

யென்னாகப் பிணிமுழுதும் தகர்ந்தறப்பெற்

றனன்பரம வின்பந் தானே!

11

மன்னா! கப்பு அடிப் பகடு மதன் சிலையோடு அடிமுடி ஏ வாய் வாய் மேய்ந்து புன்னாகப் பொதும்பர் நறு நிழல் தொறும் கண்வளர் வழுதிப் புகழ் நாடு ஆளும் நின் ஆகப் பேரளியால் எற்கு அருள் தன் நிருபம் வந்து நிலவலாலே என் ஆகப் பிணி முழுதும் தகர்ந்து அறப் பெற்றனன் பரம இன்பந்தானே!

மன்னா!

— மன்னவனே!

கப்பு அடிப்பகடு

— பிளவுபட்ட கால்களையுடைய

மதன் சிலையோடு அடி

எருமைகள் மன்மதன் வில்லாகிய

முடி ஏ வாய் வாய்

கரும்பையும் முதற்பாணமாகிய

மேய்ந்து

தாமரையையும் இறுதிப் பாண

மாகிய குவளையையும் வாயி

னிடத்து மேய்ந்து

புன்னாகப் பொதும்பர்

— புன்னை மரச்சோலையின் நல்ல

நறு நிழல்தொறும் கண்

நிழல்கள் தோறும் கண் வளரு

வளர்

கின்ற

வழுதிப் புகழ் நாடு

— புகழ்மிக்க பாண்டிய நாட்டை

ஆளும் நின் ஆகப்

ஆள்கின்ற நின்மனத்தின் பெருங்

பேரளியால்

கருணையால்

எற்கு அருள் தன் நிருபம்

— எனக்கு அருளிய உன் கடிதம்

வந்து நிலவலாலே

வந்து கிடைத்தமையால்

என் ஆகப் பிணி முழுதும்

— என் உடற் பிணி முழுதும்

தகர்ந்து

தீர்ந்து

அறப் பெற்றனன் பரம

— மேலான இன்பம் முழுவதும்

இன்பம்

பெற்றேன்.

கப்பு — கவையாகிய

வழுதி — பாண்டிய நாடு

அடி — குளம்பு

நாடு

பகடு — எருமை

ஆகம்

— மனம்

மதன்சிலை — கரும்பு

பேரளி

— பெருங்கருணை

சிலை — வில்

எற்கு

— எனக்கு

ஏ — அம்பு

தன்

— உனது

அடி ஏ — முதல் அம்பு

நிருபம்

— கடிதம்;

தாமரை

கட்டளை

முடி ஏ — இறுதி அம்பு

வந்து

— கிடைத்தல்

குவளை

நிலவல்

— என் உடற்பிணி

வாய் — வாயில்

என்னா

— கப்பிணி

வாய்

என்னா

— என் நாக

புன்னாகம் — புன்னைமரம்

என்னா

— என் நாக

பொதும் — சோலை

கப்பிணி

பாசம்

பர்

பரம

— மேலான

கண் — துயிலுதல்

அற

— முழுவதும்

வளர்தல்

1 தாமரை 2 அசோகு 3 மாம்பூ 4 முல்லை 5 குவளை என்பன மன்மதனின் அம்பு வரிசை. இவற்றுள் அடியும் முடியும் (முதலாவதும் கடைசியும்) தாமரை, குவளைகள் ஆகும்.

எற்கருடன் நிருபம் என்பதை எல்கருடன் நிருபம் எனப் பிரித்து ஒளியுள்ள கருடனின் கட்டளை என்றும் என் நாகப் பிணி எனப் பிரித்து என்னைப் பிணித்த நாக பாசம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

எற்கருடன் நிருபம்

என்னாகப் பிணி

இவை இரண்டு தொடரும் சிலைடைகள்.

எல் கருடன் (நிருபம்) வந்து நிலவலால் என் நாகப் பிணி (நாக பாசம்) தகர்ந்தது என்று கொள்க.

இந்திர சித்தன் கட்டிய நாகபாசம் கருடன் வந்தமையால் தகர்ந்துபோன இராமாயணச் செய்தியை இங்கு நினைவு கூர்கின்றார் கவிஞர்.

இராமாயணத்தில் கருடன் நேரில் வந்தமையால் நாக பாசம் தகர்ந்தது.

இங்கு அவன் (நிருபம்) கட்டளை வந்தமையாலேயே நாக பாசம் தகர்ந்தது என்பது நல்ல நயம்.

ஈரமென்றே மாங்கனித்தே னிழியவளர்
வயற்கழைவெண் ணிபங்கை வாங்கி
யாரமென்றே யுமிழ்ந்திரத நுகர்வினுவைக்
கதிபரின்னை யக்க ரங்கா
ணேரமென்றே கம்பொனியிர் நினைக்களிக்க
நினைத்துமவை நினைவை யீந்தென்
சாரமென்றே மாந்ததல்லாற் கைம்மாறொன்
றறிந்திலன்யான் தருதற் கம்மா!

12

ஈர மென் தேமாங்கனித்தேன் இழியவளர் வயல் கழை
வெண் இபம் கைவாங்கி ஆர மென்றே உமிழ்ந்து இரதம்
நுகர் கிளுவைக்கு அதிப! நின்கை அக்கரம் காண் நேரம் என்
தேகம் பொன் உயிர் நினக்கு அளிக்க நினைத்தும் அவை
நி(ன்)னவை. ஈந்து என் சாரம் என்று ஏமாந்தது அல்லால்
கைம்மாறு ஒன்று அறிந்திலன் யான் தருதற்கு அம்மா!

ஈர மென் தேமாங்கனித் — குளிர்ந்த மெல்லிய தேமாங்கனி
தேன் இழிய வளர் வயல் யன் சாறு பாய்தலால் வளர்
கழை கின்ற வயல்களிலுள்ள கரும் பினை

வெண் இபம் கை வாங்கி — இந்திரலோகத்து வெள்ளை
ஆரமென்று உமிழ்ந்து யானையாகிய அ யி ர ர வ த ம்
இரதம் நுகர் கிளுவைக்கு து தி க் கை ய ர ல் வளைத்து
அதிப நன்றாக மென்று சக்கையை உமிழ்ந்துவிட்டுச் சாறு மட்டும்
உண்ணுகின்ற ஊற்றுமலைக்கு அதிபதியே!

நின்கை அக்கரங்காண் — நின் கையெழுத்தைக் கண்ட
நேரம் என் தேகம் பொன் நேரத்தில் என் உடலையும்
உயிர் நினக்கு அளிக்க பொன்னான உயிரையும் அக்
நினைத்தும் கடிதத்துக்குக் கை ம் ம ர ற ா க
உனக்குத் தந்துவிட எண்ணி
னேன். ஆனாலும்

அவை நி(ன்)னவை. ஈந்து — அந்த உடலும் உயிரும் ஏற்
கனவே உனக்கு உரிமையாகி
என் சாரம் என்று விட்டவை அன்றோ! உனக்கு
உரிமையானவற்றை மீண்டும்
உனக்குத் தருவது என்ன பயன்?
என்று

ஏமாந்தது அல்லால் — மயங்கினேன் அல்லாது நினக்குத்
கைம்மாறு ஒன்று தருவதற்கு வேறு கைம்மாறு
அறிந்திலன் யான் ஒன்றனையும் அறிந்திலேன்.
தருதற்கு

ஈரம்	— குளிர்ச்சி	கிளுவை	— ஊற்றுமலை
தேன்	— சாறு	அக்கரம்	— எழுத்து
இழிய	— பாய்தலால்	காண்நேரம்	— கண்ட
கழை	— கரும்பு		பொழுது
வெண்இபம்	— வெள்ளை	நி(ன்)னவை	— நின்னுடை
	யானை		யவை
ஆர	— நன்கு	சாரம்	— பயன்
இரதம்	— சாறு	ஏமாத்தல்	— மயங்குதல்

வெண்ணிபம் என்பது வெள்ளிபம் என்று இருப்பின்
நலம்.

கவிஞரின் நன்றியுணர்வு, கர்ணன் துரியோதனுக்குக்
காட்டிய நன்றியை நினைவுபடுத்துகின்றது.

எனதாலி யுள் கலந்தபெரு நல்லுதவிக் கைம்மாறு

எனதாலி தந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வது என்பதுண்டே.

எனதாலி ஆவியும் நீ பொழில் ஏழும் உண்ட எந்தாய்!

எனதாலி யார்? யான் ஆர்? தந்த நீ கொண்டாக்கினையே

என்ற திருவாய் மொழிப் பாசுரத்தை இப்பாடல் நினைவூட்டு
கின்றது.

திருமுகந்தங் கவரவரே செலப்புரியும்

பெருங்கொடையா திகாந்தஞ் சென்று

திருமுகந்த களபமணி மணிமாற்பு

பொன்னிலமுந் திகழும் பைங்க

திருமுகந்த நின்கருணைத் திருமுகங்கண்

டனையமகிழ் தினைப்ப வெற்குத்

திருமுகந்தந் தாலினிமே நிகழ்வனவும்

விண்ணப்பஞ் செய்கு வேனே!

13

திரு முகந்து அங்கு அவர் அவரே செ(ல்)லப் புரியும்
பெருங் கொடையா! திகாந்தம் சென்று திருமு கந்த களபம்
அணி மணிமாற்பு!

பொன் இ(ல்)லமும் திசமும் பைங்கதிரும் உகந்த நின்
கருணைத் திருமுகம் கண்டனைய மகிழ்தினைப்ப எற்குத்
திருமுகம் தந்தால் இனிமேல் நிசழ்வனவும் விண்ணப்பம்
செய்குவேனே!

அவர் அவரே திரு முகந்து — வந்தவர் எல்லாம் தாம்தாமே
செலப் புரியும் பெருங் செல்வத்தை முகந்து கொண்டு
கொடையா செல்லப் புரிகின்ற பெருங்
கொடையுடையவனே!

திகாந்தம் சென்று திருமு — திசைகளின் எல்லை வரை
கந்த களபம் அணி சென்று திரும்புகின்ற மணமுள்ள
மணிமாற்பு! சந்தனைக் கலவை பூகிய அழகிய
மாற்பனே!

பொன் இ(ல்)லமும்
திசமும் பைங்கதிரும்
உகந்த நின்

— திருமுகன் இருப்பிடமான
தாமரை மலரும் விளங்குகின்ற
பசிய சந்திரனும் விரும்புகின்ற
(போன்ற) உன்னுடைய

கருணைத் திருமுகம்
கண்டனைய மகிழ்
தினைப்ப

— அருள் முகத்தை கண்டாற்
போன்ற மகிழ்ச்சியில் திளைக்
கும்படி

எற்குத் திருமுகம் தந்தால் — எனக்குக் கடிதம் எழுதினால்

இனிமேல் நிசழ்வனவும் — மேற் கொண்டு நடக்கும் செய்தி
விண்ணப்பம் செய்குவேன் களையும் உனக்கு விண்ணப்
பித்துக் கொள்வேன்.

திரு — செல்வம்
திகாந்தம் — திசைகளின்
முடிவான
எல்லை

இலம் வீடு; தாமரை
பொன் — திருமுகன்
பைங்கதிர் — சந்திரன்
உகந்த — விரும்பிய;
போன்ற

திருமுதல் — திரும்புதல்
கந்தம் — மணம்
களபம் — சந்தனைக்
கலவை

திருமுகம் — அழகிய முகம்
கண்ட — கண்டாற்
னைய — போன்ற
எற்கு — எனக்கு

மணிமாற்பு — அழகிய
மாற்பு

திருமுகம் — கடிதம்
நிசழ்வன — செய்திகள்

பொன் — திருமுகன்

தாமரையைப் பொன் இல்லம் என்று கூறிய நயம்
சிறந்தது.

தாமரையும் சந்திரனும் மருதப்பன் முகத்துக்கு உவமை.

சொல்நயம் : களப மணி மணிமாற்பு!
திருமுகம் திருமுகம்

என்பணிய கலக்கடவு எிடத்தினின்முத்

தமிழுமுண ரியற்கும் பண்கம்

பன்பணியத் தகுங்கேள்வி படைத்தவித

யாலயபூ பாலா மாலாய்

முன்பணிய வினையாலோர் பிணியாறு

திங்களிற்போய் முடிந்த தப்பால்

வன்பணிய சுரமிரண்டு மாதமிருந்

துறுத்தியதால் வருந்தி னேனால்.

14

என்பு அணி அகலக் கடவுள் இடத்தினில் முத்தமிழும்
உணர் இயல் கும்பன் கம்பன் பணியத் தகும்கேள்வி படைத்த
இதயாலய பூபாலா!

மாலாய் முன்ப(ண்)ணிய வினையால் ஓர்பிணி ஆறு திங்
களில் போய் முடிந்தது. அப்பால் வன்பு அ(ண்)ணிய சுரம்
இரண்டு மாதம் இருந்து உறுத்தியதால் வருந்தினேனால்.

என்பு அணி அகலக் — எலும்பு மாலை அணிந்த
கடவுள் இடத்தினில் மார்பினையுடைய சிவபெரு
முத்தமிழும் உணர் இயல் மானிடம் மூன்று தமிழும்
கும்பன் கம்பன் உணர்ந்து கொண்ட அகத்திய
னும் கம்பநாடனும்

பணியத் தகும் கேள்வி — தொழும் தகுதியுடைய கேள்விச்
படைத்த இதயாலய செல்வம் கொண்ட இதயாலய
பூபாலா மன்னனே!

மாலாய் முன்ப(ண்)ணிய — மதி மயக்கத்தால் முற்காலத்துப்
வினையால் ஓர் பிணி பண்ணிய தீய செயலால் வந்த
ஒரு பிணியானது

ஆறு திங்களில் போய் — ஆறு மாதங்களில் தீர்ந்தது.
முடிந்தது

அப்பால் வன்பு அ(ண்) — அதற்கு அப்புறம் வலிமை
ணிய சுரம் இரண்டு மாதம் பொருந்திய காய்ச்சற்பிணி
இருந்து உறுத்தியதால் இரண்டு மாதங்களாக இருந்து
வருந்தினேன் என்னை வாட்டியதால்
வருந்தினேன்.

என்பு	— எலும்பு	கேள்வி	— கேள்விச்
அகலம்	— மார்பு		செல்வம்
கடவுள்	— சிவன்	பூபாலன்	— அரசன்
கும்பன்	— அகத்தியன்;	மால்	— மதிமயக்கம்;
	குடத்திற்		அறியாமை;
	பிறந்தவன்		காமம்
	ஆதலால்	வினை	— தீயசெயல்
	கும்பன்	திங்கள்	— மாதம்
	எனப்பெயர்	வன்பு	— வலிமை
	பெற்றான்	அண்ணிய	— பொருந்திய
பணிய	— வழிபட		
தகும்	— தகுதி		
	வாய்ந்த		

சொல்நயம் : பூபாலா மாலாய்

முன் பண்ணிய வினை என்பது இரு பொருள் தரும்
தொடர்.

முற்பிறவியில் செய்த வினைப்பயன் என்பது ஒரு
பொருள்.

முன் இளமை முறுக்கில் கொண்ட தீயொழுக்கம் என்பது
வேறு பொருள்.

இரண்டாவது பொருள் கவியரசரின் வரலாற்றுக்குச்
சான்றாக அமைகின்றது.

நத்தருண திபதியிலே சுபதினத்தி
 லமரர்மத னம்பண் போது
 பித்தருண வந்தவிடம் போலெழுந்த
 சுரமமிழ்தின் பெட்ப தாகிற்
 றித்தருணத் திகசுகம்பி றந்ததுபொன்
 மானிகைமுன் பிலங்கு முத்தின்
 கொத்தருண புரவியிந்தர் புரவியெனப்
 புரிவீரைக் குணபூ மானே!

15

நத்து அருள் நதிபதியிலே சுபதினத்தில் அமரர் மதனம்
 பண் போது பித்தர் உ(ண்)ண வந்த விடம்போல் எழுந்த
 சுரம் அமிழ்தின் பெட்பது ஆகிற்று. இத்தருணத்து இகசுகம்
 பிறந்தது. பொன் மானிகை முன்பு இலங்கு முத்தின் கொத்து
 அருண புரவி இந்தர் புரவியெனப் புரி வீரைக் குணபூமானே!

நத்து அருள் நதிபதியிலே — சங்குகளாத் தருகின்ற (பாற்)
 சுபதினத்தில் அமரர் கடலிலே ஒரு நல்ல நாளிலே
 மதனம் பண்போது தேவர்கள் கடைந்தபோது

பித்தர் உ(ண்)ண வந்த — சிவபெருமான் உண்பதற்காக
 விடம் போல் எழுந்த வந்த நஞ்சுபோல் எழுந்த
 சுரம் என் காய்ச்சற்பிணி

அமிழ்தின் பெட்பது — அமிழ்தின் தன்மை பெற்றது.
 ஆயிற்று அதாவது சுரம் தணிந்து சுகம்
 பிறந்தது.

இத்தருணத்து இக சுகம் — இப்போது இப் பிறப்பில் சுகம்
 பிறந்தது.

பொன் மானிகை முன்பு — பொன்னாலான அரண்மனை
 இலங்கு முத்தின் கொத்து யின் முன்பு விளங்குகின்ற முத்து
 மாலைத் திரள்களானவை

அருண புரவி இந்தர் — சூரியனுடைய பச்சைக் குதிரை
 புரவி எனப் புரி களை இந்திரனது வெள்ளைக்
 குதிரையாக்குகின்ற

வீரைக் குண பூமானே! — வீரையில் வாழும் குணங்களுக்
 கெல்லாம் தலைவனே!

நத்து	— சங்கு	இகசுகம்	— இப்பிறப்புக்கு
நதிபதி	— கடல்;		உரியசுகம்
	நதிகளுக்	முத்தின்	— கொத்துக்
	கெல்லாம்	கொத்து	கொத்தாகத்
	தலைவன்		தொங்கலிடப்
அமரர்	— தேவர்		பட்ட
மதனம்	— கடைதல்		முத்துமாலை
பண்ணுதல்			கள்
பித்தர்	— சிவன்	அருணன்	— சூரியன்
விடம்	— நஞ்சு	புரவி	— குதிரை
பெட்பு	— தன்மை	அருணபுரவி	— பச்சைநிறக்
அமிழ்தின்	— சுகம்		குதிரைகள்
பெட்பு		இந்திர புரவி	— வெள்ளைக்
			குதிரை

சூரியன் குதிரை பச்சைநிறம். இந் திரன் குதிரை
 வெண்ணிறம் என்பது இலக்கிய மரபு.

முத்து மாலையின் ஒளி பரவுதலால் பச்சைக் குதிரைகள்
 முத்தின் நிறம் பெற்று வெண்மை பெறும் என்பது கருத்து

சொல்லநயம் : நதி பதி

இக சுகம்

திபதியிலே சுபதினத்தில்

முருக்கவிழா நின்றமலர் கருக்குமித
 முரம்பையரின் முன்றிற் பாலித்
 தருக்கவிழா மதுப்பிலிற்றும் வீரைநகர்க்
 கராமகுட சயன மாறன்
 பெருக்கவிழாச் சிறப்பினை யு நீகவிக்குப்
 புரிசிரக்கம் பிதமும் யான்பார்த்
 திருக்கவிழாத் திருக்கருணை புரிகுவனேற்
 றடையறவந் தெய்து வேனே!

16

முருக்கு அவிழா நின்றமலர் கருக்கும் இதழ் அரம்பையரின்
 முன்றிற் பாலித் தருக் கவிழா மதுப்பிலிற்றும் வீரைநகர்க்கு
 அராமகுட சயன மால் தன் பெருக்க விழாச் சிறப்பினை யும்

நீ கவிக்குப் புரி சிரக் கம்பிதமும் யான்பார்த்திருக்க விழா
 (த)திருக்கருணை புரிகுவனேல் தடையறவந்து எய்துவேன்.

முருக்கு அவிழா நின்றமலர் — முள்முருக்கின் விரிகின்ற மலர்
 கருக்கும் இதழ் களை (ஒப்பாகாமையால்) கருகச்
 செய்கின்ற உதடுகளையுடைய

அரம்பையரின் முன்றில் — அரம்பையரின் வீட்டு முற்றத்தில்

பாலித் தருக் கவிழா மதுப் — வரிசையாக (இங்கே) உள்ள
 சிலிற்றும் வீரை நகர்க்கு மரங்கள் கவிழ்ந்து கொண்டு
 தேனைத் துளிக்கின்ற வீரை
 நகர்க்கு

அராமகுட சயனமால் — அரவின் முடியிலே பள்ளி
 கொள்ளும் திருமாலானவன்

தன் பெருக்க விழாச் சிறப் — தனது பெருக்கமான விழாவின்
 பிணையும் நீ கவிக்குப் சிறப்பையும் நீ என் கவிக்கட்டுச்
 புரி சிரக் கம்பிதமும் யான் செய்கின்ற சிரகம்பிதத்தை
 பார்த்திருக்க (தலையசைப்பை)யும் நான்
 பார்த்திருப்பதற்கு

விழா(த) திருக்கருணை — அழியாத திருவருளைச் செய்
 புரிகுவனேல் வான் எனில்

தடையறவந்து எய்துவேன் — தடையில்லாமல் வருவேன்.

முருக்கு	— முள் முருக்க	அரா	— பாம்பு
	மரப்; சிவந்த	மகுடம்	— முடி; இங்கு
	மலர்		உடலைக்
	உடையது.		குறிக்க
அவிழா	— அவிழ்கின்ற;		வந்தது
நின்ற	விரிகின்ற		போலும்!
முன்றில்	— வாசல்	சயனம்	— படுக்கை
பாலி	— வரிசை	மால்	— திருமால்
	ஆலமரம்	பெருக்கம்	— செல்வம்
தரு	— மரங்கள்	சிரக்கம்பிதம்	— தலையசைத்
கவிழா	— கவிழ்ந்து		துப்
மது	— தேன்		பாராட்டல்
பிலிற்றும்	— துளிக்கின்ற	விழா(த)	— அழியாத

அராமகுட சயனமால் என்ற தொடரை மகுட அராசயன
 மால் என்று மாற்றி முடியுடைய அரவில் பள்ளி கொண்ட திரு
 மால் என்று ஆக்கினால் பொருட் பொருத்தமாகலாம்.

சொல்நயம் : பார்த் திருக்கவிழா திருக்கருணை

பாலித்தரு என்பதற்கு ஆலமரம் என்றும் பொருள்
 கொள்ளலாம்.

தாரணிக்க மருந்துமருந் தெனக்கயவர்ப்

பாடாதென் றனைக்காத் தாய்பாங்

காரணிக்க மருந்துங்க வரமளித்தா

னட்டினுட னாக மும்பெற்

றேரணிக்க மருந்துறந்த புதுமதவே

ளேநுகர்ந்த தெல்லா நன்றாய்ச்

சீரணிக்க மருந்துசிறி துளதெளிவ

தனுப்பும்வண்ணஞ் செய்விப் பாயே!

17

தாரணிக் கமர் உந்து மருந்து எனக் கயவர்ப் பாடாது
என்றனைக் காத்தாய்!

பாங்கு ஆரணிக்கு அமரும் துங்க வரமளித்தான் நட்பி
னுடன் ஆகமும் பெற்று

ஏர் அண் இக்கு அமரும் துறந்த புதுமதவேளே!

நுகர்ந்தது எல்லாம் நன்றாய்ச் சீரணிக்க மருந்து சிறிது
உளது எனில் அது அனுப்பும் வண்ணம் செய்விப்பாயே!

தாரணிக் கமர் உந்து — நிலப்பிளப்பில் செலுத்துகின்ற
மருந்து எனக் கயவர்ப் தேவாமுதம் போல, அற்பர்
பாடாது என்றனைக் காட் களைப் பாடாமல் என்னைக்
தாய்! காப்பாற்றினாய்!

ஆரணிக்குப் பாங்கு — உமாதேவிக்கு, இடப் பாகத்தில்
அமரும் துங்க வரம் அளித் அமரும் உயர்ந்த வரமளித்த சிவ
தான் நட்பினுடன் பெருமானின் நட்பையும்

ஆகமும் பெற்று — முன்பு இல்லாமல்போன உடம்
பையும் மறுபடியும் பெற்று

ஏர் அண் இக்கு அமரும்
துறந்த புதுமதவேளே

— அழகு பொருந்திய கரும்பு வில்
லால் செய்யும் போரினையும்
கைவிட்ட புதுமையான மன்மத
னே!

நுகர்ந்தது எல்லாம்
நன்றாய்ச் சீரணிக்க மருந்து
உளதெனில் அது
அனுப்பும் வண்ணம்
செய்விப்பாய்!

— உண்ட உணவெல்லாம் நன்கு
சீரணிப்பதற் கேற்ற மருந்து
இருந்தால் அதனை அனுப்பும்படி
செய்வாயாக!

தாரணி	— நிலம்	வரமளித்தான் — சிவன்
கமர்	— பிளப்பு	
உந்துதல்	— செலுத்துதல்;	ஆகம் — உடல்
	ஊற்றுதல்	ஏர் — அழகு
மருந்து	— தேவாமுதம்	அண் — பொருந்திய
கயவர்	— அற்பர்	இக்கு — கரும்பு(வில்)
ஆரணி	— உமாதேவி	அமர் — போர்
பாங்கு	— இடப்பாகம்	நுகர்ந்தது — உண்டது
துங்கம்	— உயர்ச்சி	

சிவனுடன் பகைமையும் உடல் இல்லாமையும் கரும்பு விற
போரும் உடையவன் மன்மதன்.

அழகில் அந்த மன்மதனை மருதப்பர் ஒத்தாலும் இவரிடம்
சிவன்பால் பகைஇல்லை; மாறாக நட்பு உண்டு. உடல் உண்டு.
கரும்புவில்லால் போர் செய்வதில்லை. ஆதலால் மருதப்பர்
புது மதவேள் எனப்பட்டார் என்க. இல்பொருள் உவமை.

சீட்டுக்கவி — 7

தாராமா ராமாகத் தமிழ்துறழத்

தமிழுரைப்பார் தமக்கு விண்ணாட்

டாராமா ராமாதங் கங்கந்தம்

பொங்கந்தங் கலரே தென்றற்

றேராமா ராமாவின் வடுவிழியார்க்

கிருபுயமாத் திரண்ட மேருப்

பாராமா ராமாசீ ரிருதயா

லயபதியாம் பகரக் கேண்மோ!

1

தார் ஆம் ஆரா! மாகத்து அமிழ்து உறழத் தமிழ் உரைப்
பார் தமக்கு விண்ணாட்டு ஆராமா!

ரா மாதங்கம், கந்தம் பொங்கம் தங்கு அலர் ஏ, தென்றல்
தேர் ஆம் மாரா!

மாவின் வடுவிழியார்க்கு இருபுயமா(க)த் திரண்ட மேருப்
பாரா! மா ராமா! சீர் இருதயாலயபதி! யாம் பகரக் கேண்மோ!

தார் ஆம் ஆரா (ஆரம் — மா லை யா கி ய முத்துக்களை
ஆம் தாரா) யுடையவனே! (முத்துக்களாலா
கிய மா லையையுடையவனே)

மாகத்து அமிழ்து உறழத் — வா னுலகத்து அமிழ்தம் போன்ற
தமிழ் உரைப்பார் தமக்கு தமிழ்க்கவி பாடுபவர்களுக்கு
விண்ணாட்டு ஆராமா இந்திரலோகத்துக் கற் பகச்
சோலை போன்றவனே!

ரா மாதங்கம்(ஆம்) — இரவையே யானையாகவும்

கந்தம் பொங்கம் தங்கு — மணமும் பொலிவும் தங்கிய
அலர் ஏ(ஆம்) மலரை அம்பாகவும்

தென்றல் தேர் ஆம் மாரா — தென்றலையே தேர் ஆகவும்
கொண்ட மன்மதன் போன்ற
வனே!

மாவின் வடு விழியார்க்கு — மாவடுவைப் போன்ற கண்களை
இரு புயமா(க)த் திரண்ட யுடைய மகளிர் விளையாடு
மேருப் பாரா வதற்கு இரு புயமாகத் திரண்டி
ருக்கும் பெரிய மேரு மலைகளை
யுடையவனே!

மா ராமா — பெருமையுடைய இராமனைப்
போன்றவனே!

சீர் இருதயாலயபதி — சிறப்புமிக்க இருதயாலயபதியே!

யாம் பகரக் கேண்மோ — நாம் கூறக் கேட்பாயாக!

தார்	— மாலை	மாதங்கம்	— யானை
ஆரம்	— முத்து	கந்தம்	— மணம்
மாகம்	— விண்ணுலகம்	பொங்கம்	— பொலிவு
உறழ	— போல	அலர்	— மலர்
தமிழ்	— தமிழ்க்கவி	ஏ	— அம்பு
விண்ணாடு	— இந்திரலோகம்	மாரன்	— மன்மதன்
ஆராமம்	— கற்பகச்	மால்ன்வடு	— மாம்பிஞ்சு
	சோலை	பாரம்	— பெருமை
ரா	— இரவு	மா	— பெருமை

மேருப் பாரம் என்பதைப் பாரமேரு என்று மாற்றிப் பார
மான மேருமலை என்று பொருள் கொள்க!

சொல்நயம் : மாதங் கங்கந்தம் பொங்கந்தங் கலர்
மாகத் தமிழ்துறழத் தமிழ் உரைப்பார்

இப் பாடலில் ராமா என்பது எட்டு முறை வந்துள்ளமை
ஒரு நயம்.

கற்பகச் சோலை, கேட்டவையெல்லாம் தருவதால் மருதப்
பனுக்கு உவமை.

இரு புயங்கள் மேரு மலைபோன்றுள்ளன என்பதை இரு
புயமாத் திரண்ட மேருப் பாரா என்று நயம்பட உரைத்தமை
தான்.

புயங்களை மேருவாக உருவகித்து அதில் விளையாடும்
மயில்களாகப் பெண்களை உருவகியாமல் விட்டதால் இது
ஏகதேச உருவக அணி எனப்படும்.

பண்டுதரக் கருத்தியொடும் பணியநடம்
 பணியபதம் பரவு சீலா
 பிண்டுதரக் கருத்தியையார் பிழைத்தனரென்
 றிடச்சிலைகைப் பிடித்தா யாரம்
 வண்டுதரக் கருத்திரண்டு மிழுங்கிளுவை
 மருதப்ப மன்பொற் கோட்டுத்
 துண்டுதரக் கருத்திரக்கஞ் செய்யெனது
 விசித்திரக்கந் துலங்கத் தானே!

2

பண்டு தரக்கு அருத்தியொடும் பணிய நடம் ப(ண்)ணிய
 பதம் பரவு சீலா!

பிண்டு தரக் கருத்து இயையார் பிழைத்தனர் என்றிடச்
 சிலை கைப் பிடித்தாய்!

ஆரம் வண்டு உதரக் கருத் திரண்டு உமிழும் கிளுவை
 மருதப்ப!

மன்பொற் கோட்டுத் துண்டு தரக் கருத்து இரக்கம் செய்
 எனது விசித்திரக்கம் துலங்கத் தானே!

பண்டு தரக்கு அருத்தி
 யொடும் பணிய நடம்
 ப(ண்)ணிய பதம் பரவு
 சீலா!

— முற்காலத்தில் (பு லி யா கி ய)
 வியாக்கிரி பாத முனிவர் விருப்
 பத்துடன் பணியும்படி நடனம்
 செய்த (சிவபிரான்) பாதத்தைத்
 துதிக்கின்ற சீல குணம் உடைய
 வனே!

பிண்டு தரக் கருத்து
 இயையார் பிழைத்தனர்
 என்றிடச் சிலை கைப்
 பிடித்தாய்

— ஒரு பொருளில் சிறிது கிள்ளித்
 தருவதற்கும் மனம் பொருந்தாத
 உலோபர்கள் அழிந்தனர் என்று
 உலகம் கூறும்படி வில்லைக்
 கையில் பிடித்தவனே!

வண்டு உதரக் கருத்
 திரண்டு ஆரம் உமிழும்
 கிளுவை மருதப்ப

— சங்குகள் வயிற்றிலே கருத்
 தரித்து முத்துக்களை ஈனுகின்ற
 நீர்வள மிக்க ஊற்றுமலை
 மருதப்பனே!

என் விசித்திரக் கம்
 துலங்க

— என் அழகிய சிரம் விளங்கும்படி

மன் பொற் கோட்டுத்
 துண்டு தரக் கருத்து
 இரக்கம் செய்

— நிலைத்த பொற்சரிகைக் கரை
 போட்ட துண்டு தருவதற்கு
 மனத்தில் இரக்கம் செய்வாயாக

பண்டு

— முற்காலத்தில்

வண்டு

— சங்கு

தரக்கு

— புலி; வியாக்கிரி

உதரம்

— வயிறு

பாதர்

உமிழ்தல்

— ஈனுதல்

ப(ண்)ணிய

— செய்த

கிளுவை

— ஊற்றுமலை

சீலம்

— ஒழுக்கம்

மன்

— நிலைபெற்ற

பிண்டு

— பொற்

பொற்

— பொற்

தருதல்

— பிட்டுத்தருதல்

கோடு

சரிகைக்கரை

பிழைத்தனர்— அழிந்தனர்

விசித்திரம்

— அழகு

சிலை

— வில்

கம்

— தலை

ஆரம்

— முத்து

கருத்து இயையார் பிழைத்தனர் என்றிடச் சிலை பிடித்
 தாய் என்ற தொடர்க்கு உலோபர்களை அழிக்கவே மருதப்பன்
 வில் பிடித்துள்ளான் என்பது கருத்து.

சொல்நயம் : பணிய நடம் பணிய

கருத் திரக்கம் விசித் திரக்கம்

1 பாடபேதம் : பொற்சோட்டு

அளிக்காப்பக் குவந்ததிபன் கணையுறுங்கா

வீரைநகர்க் கரசே துய்ய

வெளிக்காப்பக் குவந்ததிகம் பரன்பததி

யானநம்மை விருப்பத் தாய்போ

லுளிக்காப்பக் குவந்ததிவ்ய குணவிருத

யாலயமா யோக நீதா

புளிக்காப்பக் குவந்ததியி லலதும்பதி

தனதிலுறப் புரிந்து தானே!

3

அளிக்காப் பக்கு வந்து அதிபன் கணை உறும் கா வீரை
நகர்க்கு அரசே!

துய்ய வெ(ள்)ளிக் காப்பு, அக்கு உவந்த திகம்பரன்
பத தியான!

நம்மை விருப்பத் தாய்போல் உ(ள்)ளிக் காப்பக் கு வந்த
திவ்யகுண இருதயாலய! மாயோகம் நீ தா!

புளிக்காப் பக்குவம் ததியில் அ(ல்)லது மதி தனதில் உறப்
புரிந்துதான்!

வந்து அதிபன் கணை — தென்றலுக்கு அதிபனாகிய
அளிக்கா(க)ப் பக்கு மன்மதன் அப்புகளாகிய மலர்
உறும் கா வீரை கள், வண்டுகளுக்காக முறுக்கு
நகர்க்கு அரசே! உடைகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த
வீரை நகர்க்குத் தலைவனே!

துய்ய வெ(ள்)ளிக் காப்பு — தாய வெண் திரு நீறும் உருத்தி
அக்கு உவந்த திகம்பரன் ராக்க மணியும் விரும்பிய சிவ
பத தியான பெருமானின் பாதங்களைத்
தியானிப்பவனே!

நம்மை விருப்பத் தாய்
போல் உ(ள்)ளிக் காப்ப

கு வந்த திவ்யகுண

இருதயாலய!

புளிக்கா(த) பக்குவம்
ததியில் அ(ல்)லது
மதிதனதில் உறப் புரிந்து

மா யோகம் நீதா

— என்போல்வாரை வி ரு ப் ப
முடைய தாய்போல் எண்ணிக்
காப்பதற்காக

— உலகில் வந்த தெய்விகக் குணம்
உடையவனே!

— இருதயாலயனே!

— பு ளி க் கா த பக்குவமானது
தயிரில் மட்டும் அல்ல, மனத்
திலும் இருக்கும்படி செய்து

— பெருமைமிக்க மருந்தினைத்
தருவாயாக!

அளிக்கா(க) — வண்டுகளுக்கு உவந்த — விரும்பிய
காக திகம்பரன் — திக்கையே

பக்குஉறுதல் — முறுக் ஆடையாக
குடைதல் உடைய

பக்கு — பிளப்பு சிவன்
வந்து — (தென்றல்) உ(ள்)ளி — நினைத்து

அதிபன் — மன்மதன் காப்ப — காப்பதற்காக

கணை — அம்பு; மலர் கு — பூமியில்

கா — சோலை யோகம் — மருந்து; கலவி;
வெ(ள்)ளிக் — வெள்ளிய ததி — தயிர்
காப்பு திருந்து மதி — மனம்

அக்கு — உத்திராட்சம்

புளிக்காத பக்குவம் இருப்பது தயிருக்குச் சிறப்பு.

புளிக்காத பக்குவம் (வெறுக்காத இயல்பு) இருப்பது
மனத்துச்சுச் சிறப்பு.

யோசம் என்பது சிலேடை. மருந்து என்பது இயல்பான
பொருள். வரம் என்பது சிறப்புப் பொருள்.

அகப் பொருளுக்கு ஆக்கி, 'யோகம்' என்பதற்குக் கலவி
என்றும் தொனிப் பொருள் கொள்ளும்படி இப் பாடல்
அமைந்தது ஒரு வகை நயம்.

மருங்கருணைக் கந்தரக்கந் தரன்றுடியன்

னார்மதனா மருதப் பேந்தரா

விருங்கருணைக் கந்தரமாம்¹ சுந்தரமான்

மார்பினர்கா லின்கா றாண்ட

விருங்கருணைக்² கந்தரக்க டலையெனவே

விடுத்தவர்தாள் பிரியா தாய்நு

கருங்கருணைக் கந்தரசம் விழைந்தனன

தருளொருதிங் கட்டுத் தானே!

4

மருங்கு, அருணைக் கம் தரக் கந்தரன் துடி அன்னார்
மதனா! மருதப்பேந்தரா!

இருங் கருணைக்கு அந்தரம் ஆம் சுந்தரமான் மார்பினர்
காலின்கால் தாண்டு அவிரும் கருள் நை கந்தரக் கடலை
எனவே விடுத்தவர் தாள் பிரியாதாய்!

நுகரும் கருணைக் கந்தரசம் விழைந்தனன். அது அருள்
ஒரு திங்கட்குத்தான்.

மருங்கு — இடையானது

அருணைக் — அண்ணாமலையில் வீற்றுள்ள
கந்தரக் கந்தரன் நீர்தறித்த மேகத்தைச் சடையில்
துடி அன்னார் மதனா தறித்த சிவனது
உடுக்கையை ஒத்த மகளிர்க்கு
மன்மதன் போன்றவனே!

மருதப்ப இந்திரா

— மருதப்பனாகிய இந்திரன்
போன்றவனே!

இருங்கருணைக்கு
அந்தரமாம் சுந்தரமான்
மார்பினர்

— பெரிய திருவருளுக்கு இருப்பிட
மாகிய அழகிய மான் போன்ற
திருமகளை மார்பில் தறித்
தவனும்

காலின்கால்! அவிரும்
கருள் நை கந்தரக்கடலைத்
தாண்டு எனவே விடுத்தவர்

— வாயுகுமாரனாகிய அனுமனே!
இருளானது (ஒப்பாகாமையால்)
வருந்துதற்கு இடமாகிய
நீர்ப்பாசி விளங்குகின்ற
கடலைத் தாண்டு என்று ஏவிய
வனும் ஆகிய திருமாலின்

தாள் பிரியாதாய்!

— திருவடிகளை நீங்காது துதிப்
பவனே!

நுகரும் கருணைக் கந்தரசம் — நோய்க்கு உண்ணுகின்ற
விழைந்தனன் கருணைக்கிழங்கு லேகியத்தை
வரும்பினேன்.

ஒரு திங்கட்கு அது அருள் — ஒரு மாதத்துக்குப் போதுமான
அளவு அதைத் தருவாயாக!

மருங்கு	— இடை	காலின்	— வாயுகுமாரன்;
அருணை	— அண்ணாமலை	கால்	— அனுமன்
கம் தர	— நீர்தறித்த	அவிரும்	— விளங்குகின்ற
கந்தரன்	— மேகம் தறித்தவன்	கருள்	— இருள்
	சிவன்	நை	— வருந்துகின்ற
துடி	— உடுக்கை	கந்தரம்	— நீர்ப்பாசி
அன்னார்	— ஒப்பானவர்	தாள்	— பாதம்
	(பெண்கள்)	நுகரும்	— உண்ணுகின்ற
மதனன்	— மன்மதன்	கருணைக்	
இருங்		கந்தம்	— கருணைக்கிழங்கு
கருணை	— பேரருள்	கந்தம்	— கிழங்கு
அந்தரம்	— இடம்.	ரசம்	— சாரம்; லேகியம்
சுந்தர		விழைந்	
மான்	— இலக்குமி	தனன்	— விரும்பினேன்
மார்பினர்	— திருமால்	திங்கள்	— மாதம்

மார்பினர் தாள் என்றும் விடுத்தவர்தாள் என்றும் தாள்
என்பதனைத் தனித்தனியே கூட்டுக.

பாடபேதம் : 1. கந்தரமான்.

2. காலாண்டபிருங்கருணை

அதியாக வசந்தான மதசரஞ்செய்
பொழிற்கிணுவைக் கதிபா வாரம்
பொதியாக வசந்தான மதவசல
மருப்பொசித்தான் போரின் முன்ன
குதியாக வசந்தான மதகாது
கோறலெனக் குறித்தாய் மேரு
நிதியாக வசந்தான மதங்கநலி
வின்றிநன்றாய் நிலவத் தானே.

5

அதி ஆகவ சந்தான மத சரம் செய் பொழில் கிணுவைக்கு
அதிபா!

வாரம் பொதி ஆக! அசந்தான மத அசல மருப்பு ஒசித்
தான் போரில் முன் நகு தியாக! அசந்தான் அ(ம்)ம தகாது
கோறல் எனக் குறித்தாய்!

மேரு நிதியா! கவசம் தா — நமது அங்கம் நலிவு இன்றி
நன்றாய் நிலவத் தானே!

அதி ஆகவ சந்தான மத — மிக்க போர்த் தொடர்புடைய
சரம் செய் பொழில் மன்மத பாணங்களாகிய மலர்
கிணுவைக்கு அதிபா! களைப் பூக்கும் சோலைகளை
யுடைய ஊற்றுமலைக்குத் தலை
வனே!

வாரம் பொதி ஆக! — அன்பு பொதிந்த மனம் உடைய
வனே!

அசந்தான மத அசல — அமைதியில்லாத திசையானை
மருப்பு ஒசித்தான் போரில் களின் கொம்புகளை ஒடித்த
முன் நகு தியாக! இராவணனுடன் நேர்ந்த போரில்
முன்னே சென்று அவனை
இகழ்ந்து உயிர்ப்பிச்சை தந்த
தியாகனே!

அசம் (தான்) அம்ம! — அம்மா! ஆட்டுக்கடாயைக்
தகாது கோறல் எனக் கொல்வது தகாது என்று கருதி
குறித்தாய் யுரைத்தவனே!

மேரு நிதியா

— மேருமலை போன்று குவிந்த
செல்வம் உடையவனே!

நமது அங்கம் நலிவு இன்றி — என் உடல் தளர்ச்சி இல்லாமல்
நன்றாய் நிலவக் கவசம் தா நலம் பெற்று நிலவும்படி
மருந்துக் கவசம் தருவாயாக!

அதி ஆகவம் — மிக்க போர்	ஒசித்தல் — முரித்தல்
சந்தானம் — தொடர்பு	நகுதல் — இகழ்தல்
மத சரம் — மனமதன்	அசம் — ஆடு
அம்பு; மலர்	கோறல் — கொல்லுவது
பொழில் — சோலை	குறித்தல் — நினைத்தல்;
கிணுவை — ஊற்றுமலை	சொல்லுதல்
வாரம் — அன்பு	கவசம் — மருந்துக்கவசம்;
பொதிதல் — நிறைதல்	மாத்திரை;
ஆகம் — மனம்	(கவசமிட்ட
அசந்தானம் — அமைதியில்	மருந்து) போர்க்
லாமை; துடிப்பு	கவசம்
மத அசலம் — யானை	அங்கம் — உடம்பு
மருப்பு — கொம்பு	நிலவ — நிலை பெற

அசந்தான் கோறல் தகாது எனக் குறித்தவன் எனலால்
மருதப்பத் தேவர் கொல்லா விரதம் கைக் கொண்டவர் என்று
தெரிகின்றது.

கவிஞர் நோய் வாய்ப்பட்டிருந்த போது, சிலர் ஆட்டு ஊன்
உண்பது நலம் என்று ஓர் ஆட்டைக் கொல்ல முயன்றதறிந்து
மருதப்பர் அச்செயலைத் தடுத்திருப்பார் போலும்!

ஆட்டுன் தின்னலாகாது என்றால், நோய்க்குரிய மாத்திரை
களை அனுப்புக என்று கவிஞர் கேட்டுள்ளார் என்று அறிய
முடிகின்றது.

“தன்னான் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊன்உண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்”

என்பது மருதப்பர் கருத்து எனலாம்.

நோயுடன் போரிடுவதற்குத்தக்க போர்க்கவசம் தா
என்றும் பொருள்படும்படி மருந்து மாத்திரையைக் கவசம்
என்ற பெயரால் குறிப்பிட்டது ஒரு நயம்.

• மதகசல என்பது பாடபேதம்.

சீட்டுக்கவி — 8

பெற்றகுறும் புத்திரனைப்¹ பேணுவதல் லாதவன்பா
 லுற்றகுறும் புத்திரனை²யுன் னலர்³ போற்-கொற்றமுல்லைக்
 கோதைப்பா ராதாண்டு கொய்யுளையா யென்றுமென்றன்
 கோதைப்பா ராதாண்டு கொள்

1

பெற்ற குறும் புத்திரனைப் பேணுவதல்லால் அவன்பால்
 உற்ற குறும்புத் திரனை உன்னலர் போல்
 கொற்ற முல்லைக் கோதைப் பாரா!

தாண்டு கொய்யுளையாய்!

என்றும் என்றன் கோதைப் பாராது ஆண்டு கொள்.

கொற்ற முல்லைக் — வெற்றிக்கு அடையாளமாகச்
 கோதைப் பாரா சூடிய முல்லை மாலையாகிய
 பாரத்தையுடையவனே!

தாண்டு கொய் உளையாய் — தாவிச் செல்லுகின்ற குதிரையை
 உடையவனே!

பெற்ற குறும் புத்திரனைப் — தாம் பெற்ற சிறு பிள்ளையைக்
 பேணுவது அல்லாது காத்து வளர்ப்பது அல்லாமல்

அவன்பால் உற்ற குறும்புத் — அப்பிள்ளைகளிடம் சேர்ந்துள்ள
 திரனை உன்னலர் துட்டத்தனத்தைப் பொருட்
 போல் படுத்தாத தாய் தந்தையர்போல்

என்றும் என்றன்
 கோதைப் பாராது
 ஆண்டு கொள்

— எக்காலமும் எனது குற்றத்தைக்
 கவனிக்காமல் என்னை ஆண்டு
 கொள்வாயாக!

குறும்புத்திரன்	— சிறு பிள்ளை	பாரா	— பாரத்தைச் சுமப்பவனே
பேணுவது	— பாது காப்பது	கொய்உளை	— கொய்து விடப் பட்ட
உற்ற	— சேர்ந்துள்ள		குதிரையின் பிடரி
குறும்புத் திரன்	— துட்டத் தனம்		மயிர்
உன்னலர்	— பொருட் படுத்தாதவர்	கோதை	— குற்றத்தை
கொற்றம்	— வெற்றி மாலை	பாராது	— பொருட் படுத்தாது

உளை என்பது குதிரையின் பிடரி மயிரின் பெயர். அது தானியாகு பெயராகக் குதிரையைக் குறிக்கின்றது.

கோதைப் பாரா என்பதற்குப் பாரமாகிய கோதையை யுடையவனே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பாடபேதம் : 1 புத்திரரை 2 குறும்புத்திரத்தை
 3 உன்னிலர்

அறுசீர் விருத்தம்

தானத் தானத் தானவெனச்

சந்தக் கவிதை பாடுதலைத்

தானத் தானத் தானகளைத்

தைய லனங்கள் சமர்செயின்முத்

தானத் தானத் தானமனைத்

தாளா லுதைத்தோ யெனுந்தோய்ச்

தானத் தானத் தானனவித்

தாரா விதயா லயபதியே!

1

‘தானத் தானத் தான’ எனச் சந்தக் கவிதை பாடுதலைத்
தான் நத்தா(த) நத்துஆன களைத் தையல்

அனங்கள் சமர்செயின்,

“முத் தானத்தான் அத்தா!

நமனைத் தாளால் உதைத்தோய்!” எனும். தோய்!

சந்தானத் தானத்தான் அன்ன வித்தாரா! இதயாலய
பதியே!

‘தானத் தானத் தான’ — ‘தானத் தானத் தான’ என்று
எனச் சந்தக் கவிதை பாடு
தலைத் (தான்) நத்தா(த)
நத்துஆன களைத் தையல்
சந்தக் கவிதை பாடுவதை விரும்
பாத சங்கு போன்ற கழுத்தை
யுடைய இப்பெண்

அனங்கள் சமர் செயின் — மன்மதன் போரிடுங்காலத்து

முத் தானத்தான் அத்தா — மும்மதங்களையுடைய யானை
முகன் தந்தையே!

நமனைத் தாளால் உதைத் — எமனைக் காலால் உதைத்தவனே
தோய், எனும் தோய் என்று கூறுவான் இவனைத்
தோய்வாயாக!

சந்தானத் தானத்தான் — சந்தான மரத்துக்கு இருப்பிட
அ(ன்)ன வித்தாரா மான தேவலோகத்தை ஆளும்
இதயாலய பதியே இந்திரனைப் போன்ற வித்தா
ரனே! இதயாலயபதியே!

தானத்தா — சந்தப்பாடலின்	முத்தா
னத்தான குழிப்பு	னத்தான் — மும்மதங்களை
நத்தா(த) — விரும்பாத	யுடையவன்;
(தையல்)	அத்தன் — தந்தை
நத்துஆன — சங்கு போன்ற	நமன் — இயமன்
களம் — கழுத்து	தாள் — கால்
அனங்கள் — மன்மதன்	தோய் — கலவிசெய்
சமர்	சந்தானம் — தேவலோகத்து
செயின் — போரிட்டால்	ஐந்தருவில் ஒன்று
	தானத்தான் — இருப்பிடமான
	வன்; இந்திரன்

சொல்நயம் : உதைத் தோய் எனும் தோய்

மன்மதன் போரிடும் போது அவனைக் கண்ணால் எரித்த
சிவனை உதவிக்கு அழைக்கின்றான் என்க.

படித்துப் படித்து நின்புகழைப்

பாராட் டுவள்வேட் பாதகன்பற்

கடித்துப் படித்துக் கடித்துணரிற்

கலக்குஞ் சரத்தாற் கலக்கவிற்பு

குடித்துப் படித்து வதனமின்பால்

குடித்துப் படியா டடந்தும்பை

முடித்துப் படித்துச் சனப்பகையை

முடுக்கு மிதயா லையதியே.

2

படித்துப் படித்து நின்புகழைப் பாராட்டுவள். வேள் பாதகன் பல் கடித்து உப்பு அடித்து, 'கடித் துணரில் கலக்கும் சரத்தால் கலக்க வில் புகுடித் துப்பு அடித் துவ தன மின் பால் குடித்துப் படியாள்.

தடந் தும்பை முடித்துப் படித் துச்சனப்பகையை முடுக்கும் இதயாலய பதியே!

படித்துப் படித்து நின் — இவள் சொல்லிச் சொல்லி உன் புகழைப் பாராட்டுவள் புகழைப் பாராட்டுவாள்.

வேள் பாதகன் பல்கடித்து — மன்மதனாகிய பாவி பல்லைக் உப்பு அடித்து கடித்துத் தன் முரசாகிய கடலை முழக்கிக் கொண்டு

கடித்துணரில் கலக்கும் — மணமுள்ள மகரந்தத்தோடு சரத்தால் கலக்க கலக்கின்ற மலர் அம்பால் கலக்கு வதால்

வில் புகுடித் துப்பு அடி துவ தன மின்

— வில்போன்ற புருவமும் பவளம் போன்ற சிவந்த பாதமும் இரண்டு முலைகளும் உடைய இப் பெண்

பால் குடித்துப் படியாள்

— பாலைப் பருகிப் படுக்கையில் படுக்க மாட்டாள்.

தடந்தும்பை முடித்துப் படித் துச்சனப்பகையை முடுக்கும் இதயாலயபதியே!

— பெரிய தும்பைமாலை சூடி உலகில் தீயவராகிய பகைவரை ஓட்டுகின்ற இதயாலயபதியே!

படித்துப்

படித்து — பலகாலும் சொல்லி

வேள் — மன்மதன்

உப்பு — கடல் (மன்மதன் முரசு)

அடித்து — முழக்கி

கடித்

துணர் — மணமுள்ள பூந்தாது

சரம் — மலர் அம்பு

வில் — வில் போன்ற

புகுடி — புருவம்

துப்பு — பவளம்

அடி — பாதம்

துவ — இரண்டு

தனம் — முலை

மின் — பெண்

படியாள் — படுக்கையில் படுக்க மாட்டாள்

தடந்

தும்பை — பெரிய தும்பை மாலை

முடித்து — அணிந்து

படி — உலகில்

துச்சனப்

பகை — துர்ச்சனர்களாகிய பகைவர்

முடுக்கும் — ஓட்டுகின்ற

சொல்நயம் : பு குடித்துப்பு குடித்து

படுக்கப் படுக்க வுறக்கம்வரா

பரம னியற்றுந் தவத்தினையும்

தடுக்கப் படுக்க விடுக்கமதன்

றனத்துக் கனத்தைப் பொறுத்துமலை

திடுக்கப் படுக்க மானினியா

ளினையா தினியா டிரைகரையின்

மடுக்கப் படுக்கத் திகழற்று

மலைவா ழிதயா லயபதியே.

3

படுக்கப் படுக்க உறக்கம் வரா.

பரமன் இயற்றும் தவத்தினையும் தடுக்கு

அப்பு அடுக்க விடுக்க மதன்

தனத்துக் கனத்தைப் பொறுத்துமலை

திடுக்கப் படுக்க மானினியாள் இளையாது இனி ஆள்!

திரை, கரையின் மடு கப்பு அடுக்கத் திகழ் ஊற்றுமலை
வாழ் இதயாலயபதியே!

படுக்கப் படுக்க உறக்கம் வரா — பலகால் படுத்தாலும் தூக்கம் வருவதில்லை

பரமன் இயற்றும் தவத் தினையும் தடுக்கு அப்பு அடுக்க விடுக்க மதன் — சிவன் இயற்றும் தவத்தைக் கூடத் தடுக்குதல் செய்யும் மலர் அம்புகளை மன்மதன் இவள் மேல் அடுக்கும்படி ஏவுவதால்

தனத்துக் கனத்தைப் பொறுத்து மலைதிடுக்கப் படுக்க — முலைகள் பாரத்தைக் கொண்டு, மலைகளை அஞ்சித் துணுக்கம் அடையச் செய்வதால்

மானினியாள் இளையாது — இந்தப் பெண் மெலியாமல் இனி ஆள் இப்போது ஆள்வாயாக!

திரை, கரையின் மடு கப்பு — நீர் நிலைகளின் அலைகளும் அடுக்கத் திகழ் ஊற்று மலைவாழ் இதயாலய பதியே! — நீர் நிலைகளின் அலைகளும் மடுக்களும் சங்குகள் ஊர்வதால் விளங்குகின்ற ஊற்று மலையில் வாழ்கின்ற இதயாலயபதியே!

படுக்கப் படுக்க	— பலகாலும் படுத்தாலும்	மலை தடுக்கப் படுக்க	— மலைகள் — துணுக்கம் கொள்ளச் செய்வதால்
வரா	— வராது.	மானினி யாள்	— பெண்
பரமன்	— சிவன்	இளையாது	— மெலியாமல்
தடுக்கு	— தடுக்குதல்; தடைசெய்கின்ற	இனி	— இப்போது
அப்பு	— மலர்அம்பு	மடு	— நீர்நிலை
அடுக்க	— அடையும்படி	திரை	— அலை
மதன்	— மன்மதன்	கப்பு	— சங்கு
விடுக்க	— ஏவுவதால்	அடுக்க	— ஊர்வதால்
தனம்	— முலை	திகழ்	— விளங்குகின்ற
பொறுத்து	— கொண்டு		

சொல்நயம் : படுக்க விடுக்க — தனத்துக் கனத்தை — திரை கரை

உறக்கம் வராது என்பது உறக்கம் வரா என நின்றது வழுவமைதி.

வனத்துக் கனத்து முளையான
மதவேள் விடுக்கு மலரேது
னனத்துக் கனத்துக் குவமான
நடைக்கந் தரமா னிடையொடியக்
கனத்துக் கனத்தும் படிருவிந்து
கச்சைப் பிதிர்த்துக் கதித்தெழுந்த
தனத்துக் கனத்து வகையாழுத்
தமிட்டா ளிதயா லயபதியே!

4

வ(ன்)னத்து உக்கன் நத்தும் முளை ஆன மதவேள் விடுக்கும்
மலரே து(ன்)ன

நத்துக்கு அ(ன்)னத்துக்கு உவமான நடை கந்தர மான்
இடை ஓடியக் கனத் துக்கம் நத்தும்படி குவிந்து கச்சைப்
பிதிர்த்து,

கதித் தெழுந்த தனத்து, க(ன்)னத்து உவகையா(க) முத்த
மிட்டு ஆள்! இதயாலயபதியே!

வ(ன்)னத்து உக்கன்
நத்தும் முளை ஆன
மதவேள் விடுக்கும் மலரே
து(ன்)ன

— அழகிய பசுக்களையுடைய
கண்ண பெருமான் விரும்பும்
மகனான மன்மதன் ஏவும் மலர்
கள் தைத்தலால்

நத்துக்கு அன்னத்துக்கு
உவமான நடை, கந்தர
மான்

— சங்குக்கும் அன்னப் பறவைக்கும்
முறையே உவமானமாகிய கழுத்
தையும் நடையையு முடைய
பெண்

இடை ஓடியக் கனத் துக்கம்— இடை ஓடியும்படியும் பெரிய
நத்தும் படி குவிந்து து ன் ப ம் அடையும்படியும்
கச்சைப் பிதிர்த்து கதித் குவிந்து, இரவிக்கையைக் கிழித்
தெழுந்த தனத்து துப் பருத்து வளர்ந்த முலையிலும்
க(ன்)னத்து உவகையா(க) க ன் ன த் தி லு ம் மகிழ்ச்சியுடன்
முத்தமிட்டு ஆள் இதயா முத்தம் கொடுத்து இவளை ஆட்
லயபதியே! கொள்வாயாக இதயாலயபதியே!

வன்னம்	— அழகு	கனத்துக்கம்	— மிக்க துன்பம்
உக்கம்	— பசு	நத்தும்படி	— அடையும்
உக்கன்	— பசுக்களை		படி
	யுடையவன்	கச்சு	— இரவிக்கை
	கண்ணன்	பிதிர்த்து	— கிழித்து
முளை	— மகன்	கதித்து	— பருத்து
மதவேள்	— மன்மதன்	எழுந்த	— வளர்ந்த
து(ன்)ன	— தைப்பதால்	தனம்	— முலை
நந்து	— சங்கு	உவகை	— மகிழ்ச்சி
கந்தரம்	— கழுத்து		

நத்துக்குக் கந்தரமும் அன்னத்துக்கு நடையும் உவமை.
உவமை நிரல்நிரையாக வாராமல் மாறிவந்தது. இது எதிர்
நிரல்நிரை.

சொல்நயம் : நடை இடை பிதிர்த்து கதித்து

தெவடக் கவட வரைவளைத்த

சிவனே யிமையத் தெரிவைமுலைச்

சுவடக் கவடப் புரளுரத்திற்

றோய்ந்தோ யெனவே துதிக்குமயங்

கவடக் கவட னாகிய¹வங்

கசனா ரடுக்குங் காலையுனக்

கிவடக் கவட னத்தினைத்தோ

மிதயா லயபூ சிதமாலே!

5

தெவ் அடக்க வட வரை வளைத்த சிவனே! இமையத் தெரிவைமுலைச் சுவடு, அக்க வடம் புரள் உரத்தில் தோய்ந்தோய்! எனவே துதிக்கும்

மயங்க அடக் கவடனாகிய அங்கசனார் அடுக்குங்காலை— உனக்கு இவள் தக்கவள். தனத்தினைத் தோய்!

இதயாலய பூசித மாலே!

மயங்க அடக் கவடனாகிய — வஞ்சகனாகிய மன்மதன் மயங் அங்கசனார் அடுக்குங் காலையும் அடுவதற்கு அணுகுங் காலையில்

தெவ் அடக்க வடவரை வளைத்த சிவனே! — பகையை அடக்கும் பொருட்டு மேரு மலையை வில்லாக வளைத்த சிவபெருமானே!

இமையத் தெரிவை முலைச் சுவடு அக்க வடம் புரள் உரத்தில் தோய்ந்தோய் எனவே துதிக்கும் — இமய மலைமகள் பார்வதியின் முலைச் சுவடானது உருத்தி ராக்க மாலை புரள்கின்ற அந்த மார்பில் புனைந்தவனே என்று துதிப்பாள்.

உனக்கு இவள் தக்கவள் — உனக்கு இவள் தகுதி வாய்ந்தவள்.

தனத்தினைத் தோய் — இவள் முலையைத் தழுவுவாயாக!

இதயாலய பூசிதமாலே!

தெவ்	— பகைவர்	உரம்	— மார்பு
அடக்க	— அடக்குவதற்கு	தோய்ந்த	
வடவரை	— மேருமலை	வன்	— புனைந்தவன்;
வளைத்த	— வில்லாக		சிவன்
	வளைத்த	மயங்க	— மயங்கும்படி
இமையத்		அட	— வருத்துவதற்கு
தெரிவை	— பார்வதி	கவடம்	— வஞ்சகம்
முலைச்		அங்கசன்	— மன்மதன்
சுவடு	— முலைத்தழும்பு	அடுக்குங்	
அக்கவடம்	— உருத்திராட்ச	காலை	— அணுகும்போது
	மாலை	தனம்	— முலை
புரளுதல்	— அசைதல்		

அங்கசன் அடுக்குங் காலை சிவனே தோய்ந்தோய் எனவே துதிக்கும் என்று கூட்டுக.

பாடபேதம் : கவடமாகிய

விலங்கக் கலங்க மனம்படைத்த

வில்வே ணடுரா வினிலெதிர்த்துக்

கலங்கக் கலங்க வாளிவிடுக்

கனிதங் கனிதந் திடினுமுண்ணா

டுலங்கக் கலங்க வின்முலைமேற்

றொடவே நிணையா ளிவட்குமதுச்

சலங்கக் கலங்கற் திருத்தளவைத்

தந்தா ளிதயா லயபதியே!

6

வி(ல்)லங்கக் கலங்க மனம் படைத்த வில்வேள் நடு
ராவினில் எதிர்த்துக் கலங்கக் கலங்க வாளி விடுக்க நிதம்
கனிதந்திடினும் உண்ணாள்.

துலங்கக் கலம் கவின் முலைமேல் தொடவே நிணையாள்.
இவட்கு மதுச் சலம் கக்கு அலங்கல் திருத்தளவைத் தந்து
ஆள்! இதயாலயபதியே!

வி(ல்)லங்கக் கலங்க — துன்பம் தருகின்ற குற்றமுள்ள
மனம் படைத்த வில்வேள் — மனம் படைத்த கரும்பு வில்லை
யுடைய மன்மதன்

நடு ராவினில் எதிர்த்துக் — நள்ளிரவிலே எதிர்த்து வந்து
கலங்கக் கலங்க வாளி — மிகமிகக் கலங்கும்படி மலர்
விடுக்க — அம்புகளை ஏவுவதால்

நிதம் கனிதந்திடினும் — நாடோறும் பழம் கொடுத்தா
உண்ணாள் — லும் உண்ணமாட்டாள்.

துலங்கக் கலம் கவின்
முலைமேல் தொடவே
நிணையாள்

— விளங்கும்படி அணிகலன்கள்
தன் அழகிய முலைமேல் தரிப்
பதற்கு எண்ணமாட்டாள்.

இவட்கு மதுச்சலம் கக்கு
அலங்கல் திருத்தளவைத்
தந்து ஆள்! இதயாலய
பதியே!

— இவளுக்கு மதுவாகிய நீர்
கொப்பளிக்கின்ற மாலையாகிய
அழகிய முல்லையைத் தந்து
ஆள்வாயாக! இதயாலயபதியே!

வில்லங்கம் — துன்பம்
கலங்கம் — குற்றம்
(களங்கம்)
வேள் — மன்மதன்
கலங்கக்
கலங்க — மிகவும்
— கலங்கும்படி
வாளி — மலர் அம்பு
விடுக்க — ஏவுவதால்
நிதம் — நாடோறும்

துலங்க — விளங்கும்படி
கலம் — அணிகலம்
கவின் — அழகிய
தொட — அணிய
இவட்கு — இவளுக்கு
மதுச்சலம் — தேனாகிய நீர்
கக்குதல் — கொப்புளித்தல்
அலங்கல் — மாலை
தளவு — முல்லை

சொல்நயம் : விடுக் கனிதங் கனிதந் திடினும்

முதலடியிலுள்ள [கலங்க மனம் என்பதனைக் கல் அங்க
மனம் எனப்பிரித்து கல்லைப்போன்ற மனம் என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம்.

நஞ்சுந் தஞ்சந் ததங்கொலையே

நாட்ட நாட்ட நாட்டவணி¹

யுஞ்சந் தஞ்சந் திரனார்

முலைவா யழல்போல் வெதுப்பநித

முஞ்சந் தஞ்சஞ் செலவிடுக்க

முயல்வா ளிவட்கு முல்லைதந்தாள்

தஞ்சந் தஞ்ச மெனுமுகத்

தரையா ளிதயா லயபதியே!

7

நஞ்சு அந்தம் சந்ததம் கொலையே நாட்டம் நாட்ட
நாட்ட அணியும் சந்தம் சந்திரன் ஆரம் உலைவாய் அழல்
போல் வெதுப்ப

நிதமும் சந்து அஞ்சம் செலவிடுக்க முயல்வாள் இவட்கு
முல்லை தந்து ஆள்!

தஞ்சம் தஞ்சம் எனும் உலகத்தரை ஆள் இதயாலய
பதியே!

நஞ்சு அந்தம் — நஞ்சு போன்ற இயல்பையுடைய

சந்ததம் கொலையே — எப்போதும் கொலையையே

நாட்டம் நாட்ட நாட்ட — கண்கள் மிகுதியாக நடத்தவும்

அணியும் சந்தம் சந்திரன் — அணிந்த சந்தனமும் சந்திரனும்
ஆரம் முத்து மாலையும்

உலைவாய் அழல்போல் — உலையினிடத்து நெருப்பைப்
வெதுப்ப போலச் சுட்டெரிக்கவும்

நிதமும் சந்து அஞ்சம்
செலவிடுக்க முயல்வாள்

— நாடோறும் அன்னத்தைத் தூது
செல்லும்படி விடுப்பதற்கு
முயற்சி செய்வாள்.

இவட்கு முல்லை தந்து
ஆள்!

— இவளுக்கு உன் மாலையாகிய
முல்லையைத் தந்து ஆள்வா
யாக!

தஞ்சம் தஞ்சம் எனும்
உலகத்தரை ஆள்
இதயாலயபதியே!

— அடைக்கலம் அடைக்கலம் என
வந்த உலகினரை ஆதரிக்கின்ற
இதயாலயபதியே!

நஞ்சு — விஷம் போன்ற

அந்தம் — சுபாவத்தை
யுடைய

சந்ததம் — எப்போதும்

நாட்டம் — கண்

நாட்ட

நாட்ட — மிகுதியாகச்
செய்வதால்

சந்தம் — சந்தனம்

ஆரம் — முத்துமாலை

உலை — கொல்லன் உலை

உலைவாய் — உலையில்

அழல் — நெருப்பு

வெதுப்ப — சுட்டெரிக்க

நிதமும் — நாடோறும்

சந்து — தூது

அஞ்சம் — அன்னப்பறவை

சொல்நயம் : நாட்ட நாட்ட நாட்டம்

பாடபேதம் 1 நாட்டமணி

அப்புத் தப்பு லரையழித்தோர்க் — மண்ணாசை

கருட்டே சிகனால் வெந்தமதன்

உப்புத் தப்பு முழக்கிமுத்த

முதிரக் கனலை வளைத்துரக்கந்

தப்புத் தப்பு விடுக்கமனந்

தயங்கித் தியங்கி னாளிணைக்குத்

துப்புத் தப்பு மிதழிஇவட்

டோய்வா மிதயா லயபதியே.

8

அப் புத்தப் பு(ல்)லரை அழித்தோர்க்கு அருள் தேசிகனால்
வெந்தமதன்,

உப்புத் தப்பு முழக்கி, முத்தம் உதிரக் க(ன்)னலை
வளைத்து உர—கந்த—புத்தப்பு விடுக்க

மனம் தயங்கித் தியங்கினாள்.

இணைக்குத் துப்புத் தப்பும் இதழி இவள் தோய்வாய்!

இதயாலய பதியே!

அப் புத்தப் பு(ல்)லரை
அழித்தோர்க்கு அருள்
தேசிகனால் வெந்தமதன்

— அந்தப் புத்தச் சமயத்தாராகிய
அற்பர்களை வென்று அழித்த
மாணிக்கவாசகர்க்கு அருள்
செய்த குருமுர்த்தியாகிய சிவ
பெருமானால் உடல் வெந்த
மதனானவன்

உப்புத் தப்பு முழக்கி

— கடலாகிய முரசினை முழக்கிக்
கொண்டு

முத்தம் உதிரக் க(ன்)னலை — முத்துக்கள் உதிரும்படி கரும்பு
வளைத்து வில்லை வளைத்து

உர, கந்த, புது அப்பு
விடுக்க

— வலிய மணமுள்ள புதிய மலர்
அம்புகளை ஏவுவதால்

மனம் தயங்கித் தியங்
கினாள்

— இவள் மனம் தயங்கித் தியக்கம்
கொண்டாள்.

இணைக்குத் துப்புத்
தப்பும் இதழி இவள்
தோய்வாய்
இதயாலயபதியே!

— பவளமானது ஒப்பாவதற்கு
இயலாமல் தப்புகின்ற இதழ்
களையுடைய இவளை அணை
வாயாக! இதயாலயபதியே!

புத்தப் புல்லர்

— புத்த சமயத்

உரம்

— வலிமை

தராகிய

கந்தம்

— மணம்

அற்பர்

புத்தப்பு

அழித்தோர்

— மாணிக்க

(புது அம்பு)

— புதிய மலர்

வாசகர்

அம்பு

தேசிகள்

— குருநாதன்;

இணைக்கு

— ஒப்பு

சிவபெரு

ஆவதற்கு

மான்

துப்பு

— பவளம்

மதல்

— மன்மதன்

தப்பு

— தவறிப்

உப்பு

— கடல்

போகின்ற

தப்பு

— முரசு

(ஒப்பாக

முத்தம்

— கரும்பில்

மாட்டாது)

விளையும் இதழி

— உதடுகளை

முத்துக்கள்

உடையவள்

க(ன்)னல்

— கரும்புவில்

கரும்பில் முத்து விளையும் என்னும் கவி மரபு கருதி
முத்தம் உதிரக் கன்னலை வளைத்து என்றார் என்க.

புத்தரை வென்றமை மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றில்
காண்க.

சொல்நயம் : தயங்கி தியங்கி

நலசஞ் சலசந் திரமனத்தி
 னடகாய் வதைத்தாண் மதிநடுத்தீர்
 வலசஞ் சலசந் திரனொடிக்குண்
 மனவே கமுட னடந்தடைந்து
 சொலசஞ் சலசந் திரவிலெனத்
 தோகை யெனைநின் பால்விடுத்தாள்
 கலசஞ் சலசந் திரநகிலம்
 கண்பா ரிதயா லயபதியே!

9

நடுத்தீர் வலசு அம் சலசந்திரன்
 நொடிக்குள் மனவேகமுடன் நடந்து அடைந்து சொல்
 அசஞ்சல சந்து இரவில் எனத் தோகை எ(ன்)னை
 நிற்பால் விடுத்தாள்

கலசம், சலசம் திரநகிலம், கண், பார் இதயாலயபதியே!

அம் சல சந்திரன் நடுத்தீர் — அழகிய குளிர்ந்த சந்திரன்
 வலசு நெருப்பு (போன்று சுடுகின்
 றான்)

நொடிக்குள் மனவேக — நொடி நேரத்தில் மனத்தைப்
 முடன் நடந்து அடைந்து போன்ற வேகத்துடன் (மருதப்
 பனைச்) சென்று சேர்ந்து,
 சொல் என இன்று இரவிலேயே சஞ்சல
 மில்லாதபடி தூது சொல்வா
 யாக என்று

தோகை எ(ன்)னை — தலைவியானவள் தோழியாகிய
 நிற்பால் விடுத்தாள் என்னை உன்னிடம் ஏவினாள்

கலசம் சலசம் திரநகிலம், — அவளின் உறுதி வாய்ந்த
 கண் முலைகள் குடம் போன்றவை.
 கண்கள் தாமரை மலர்
 போன்றவை.

பார்! இதயாலயபதியே — அவளைக் கண்ணால் பார்!
 இதயாலயபதியே!

நடுத்தீர் வலசு	— வசு. வலசு	அசஞ்சலம்	— அசை
	என்பதில்		யாமை;
நடு			உறுதி
எழுத்து 'ல'	சந்து	— தூது	
அது	தோகை	— தலைவி	
போய்	கலசம்	— குடம்	
விட்டால்	சலசம்	— தாமரை	
வசு என		மலர்	
நிற்பது	திரநகிலம்	— உறுதி	
காண்க		யான	
வசு	— நெருப்பு		முலை
தீர்தல்	— ஒழிதல்	திரம்	— உறுதி
மனவேகம்	— வேகத்திற் சிறந்தது மனம்		

கலசம் சலசம் - நகிலம் கண் என்பது நேர் நிரல் நிரை.
 அதாவது கலசம் நகிலம் சலசம் கண் என்று பொருள்
 காண்க.

கண் பார் என வந்தது ஒரு நயம்.

சொல்நயம் : நடுத்தீர் வலசு (வசு)

முதல் அடிக்குப் பொருள் காண்பது அரிது. வல்லார்
 உளரேல் கேட்டுணர்க.

அயக்கந் தியக்கந் தரவீர்க்கு

மாணை மருப்பீ ரரிமகன்போர்

முயக்கந் தியக்கந் தரக்குழலி

மொழியுஞ் சாலி யாகுமிச

மயக்கந் தியக்கந் தரமுழை

மலைமேல் வெதுப்ப மன்னினள்கா

ணயக்கந் தியக்கந் தரமுருந்து

நகையா¹ மிதயா லயபதியே.

10

அயக் கம் தியக்கம் தர ஈர்க்கும் ஆணை மருப்பு ஈர் அரிமகன் போர் முயக்கு அந்து. இயக் கந்தரக் குழலி மொழியும் சாலி ஆகும்.

மிக மயக்கம் தியக்கு அம் தரளம் முலை மலைமேல் வெதுப்ப மன்னினள் காண்!

நயக் கந்தி அக் கந்தரம். முருந்து நகையாம். இதயாலய பதியே!

தியக்கம் தர அயக் கம் — தியக்கம் உண்டாகும்படி ஆட் ஈர்க்கும் டின் தலை அறுக்கப்படும்.

ஆணைமருப்பு ஈர் அரிமகன் — குலவயாபீடம் என்னும் யானை யின் கொம்பை முறித்த திருமா லின் மகனாகிய மன்மதனின் போரானது தழுவுகின்ற அந்துப் பூச்சியாகும்.

இயக் கந்தரக் குழலி மொழி — ஒலிக்கின்ற மேகம் போன்ற கூந் த லையுடையவளோ அந்த அந்துப் பூச்சியால் அரிக்கப்படும் நெல் ஆவாள்.

அம் தரளம் முலை மலை — அழகிய முத்துக்கள் மலை மேல் வெதுப்ப மிக மயக்கம் போன்ற முலைகளின் மேல் தியக்கு மன்னினள்காண் வெதுப்புவதால் மிகவும் மயக்க மும் தியக்கமும் அடைந்தனள்.

நயக் கந்தி அக் கந்தரம் — இவளது கழுத்து நல்ல கமுகு மரம் போலும்.

முருந்து நகையாம் — மயிலிறகின் அடியானது இவள் இதயாலயபதியே! பற்களை ஒக்கும். இதயாலய பதியே!

அயம் — ஆடு	சாலி — நெல்
கம் — தலை	தியக்கு — தியக்கம்
ஈர்க்கும் — வெட்டப்படும்	(தயக்கம்)
யானை	அம் — அழகிய
மருப்பு — யானைத்தந்தம்	தரளம் — முத்து
ஈர்தல் — பறித்தல்	முலை — மலை போன்ற
அரி	மலை முலை
மகன் — திருமால் மகன்;	வெதுப்ப — வெப்பம் செய்வ
மன்மதன்	தால்
முயக்கு — தழுவுகின்ற	நயக்
அந்து — அந்துப் பூச்சி	கந்தி — நல்ல கமுகு
இயக்கந்	கந்தரம் — கழுத்து
தரக்	முருந்து — மயிலிறகின் வெண்
குழலி — ஒலியுடைய	மையான அடிப்பகுதி
மேகம் போன்ற	நகை — பல்
கூந்தலுடையவள்	

முலைமேல் தரளம் வெதுப்ப மயக்கம் தியக்கு மன்னினள் என்று கூட்டுக! காம நோயினால் குளிர்ந்த முத்து வெப்பம் தரும் என்க.

மயிலிறகின் அடிக்குருத்து வெண்மையாக இருக்கும். அதற் குப் பெயர் முருந்து. அதைப் பல்லுக்கு உவமையாக்குவது கவி மரபு.

மன்மதன் போரை அந்துப்பூச்சி ஆகவும் தலைவியை நெல் லாகவும் பிறிதோரிடத்தும் உருவகம் செய்துள்ளார் கவிஞர்.

பாடபேதம். 1 னகையா

உருத்து மருத்து மிசையேறி
 யுருவி லான்வந் துலவுமனை
 யருத்து மருத்து மெனச்சகிமார்க்
 கறைய வவர்க் ளருத்திலரு
 வருத்து மருத்துத் தாளெனக்கு
 மட்டு மளித்தார் மணிமாலை
 திருத்து மருத்து வதனமினைச்
 சேர்வா மிதயா லயபதியே!

11

உருத்து மருத்து மிசை ஏறி உருவிலான் வந்து உலவும்.
 அ(ன்)னை அருத்தும் அருத்தும் எனச் சகிமார்க்கு அறைய
 அவர்கள் அருத்தில் அருவருத்து மருத்துத்தான் எனக்
 குமட்டும். அளித் தார் மணிமாலை திருத்தும்.

மருத் துவ தன மி(ன்)னைச் சேர்வாய்!

இதயாலய பதியே!

உருத்து மருத்துமிசை — சினம் கொண்டு மன்மதனான
 ஏறி உருவிலான் வந்து வன் தென்றற் காற்றாகிய
 உலவும் தேரில் ஏறி வந்து உலவுவான்.

அ(ன்)னை அருத்தும் — தாயானவள் தோழியரைப்
 அருத்தும் எனச் சகிமார்க்கு பார்த்து இவனுக்குச் சோறு
 அறைய ஊட்டுங்கள் ஊட்டுங்கள் என்று
 கூறுவதால்

அவர்கள் அருத்தில் — தோழியர் ஊட்டினால் அரு
 அருவருத்து மருத்துத் தான் வருத்து மருந்து தான் இது
 எனக் குமட்டும் என்னும்படி குமட்டுவான்.

அளித் தார் மணிமாலை — வண்டுகள் படியும் மலர் மாலை
 திருத்தும் டையும் மாணிக்க மாலையையும்
 அணிவதற்குத் தகுதியாகத் திருத்
 துவாள்.

மருத் துவ தன மின்னைச் — மணமுள்ள இரண்டாகிய முலை
 சேர்வாய் களையுடைய தலைவியைச் சேர்
 இதயாலயபதியே வாயாக! இதயாலயபதியே!

உருத்து	— சினம் கொண்டு	மருத்து	— (கசக்கின்ற)
மருத்து	— காற்று;		மருந்து
	தென்றல்	குமட்டும்	— வாந்தி எடுப்
உருவிலான்	— மன்மதன்		பாள்
உலவும்	— உலாவுவான்	அளி	— வண்டு
அ(ன்)னை	— தாய்	தார்	— பூமாலை
அருத்தும்		மணி	— மாணிக்கம்
அருத்தும்	— ஊட்டுங்கள்;	திருத்தும்	— அழகுபடுத்து
	ஊட்டுங்கள்		வான்
சகிமார்	— தோழியர்	மரு	— மணமுள்ள
அறைய	— சொல்வதால்	துவ	— இரண்டாகிய
அருத்தில்	— ஊட்டினால்	தனம்	— முலைகள்
அருவருத்து	— வெறுத்து	மின்	— தலைவி

மருதப்பன் வருவான் என்று உறுதியாக எண்ணி, அவனு
 டன் கலவிக்குச் சித்தமாவான் என்பதை மணிமாலை திருத்தும்
 என்ற தொடர் சுட்டுகின்றது.

தருவப் பருவப் பயல்விடுக்குந்

தாயே வையத் தலைப்படிலே

வருவப் பருவ மையிலாத

மடமா தரசு வகைதரும்பால்

திருவப் பருவர்க் கடல்கடக்கச்

செய்தோ னுணவோ வெனுமிவளை

மருவப் பருவ மிதுகாணு

மதியா லயனா மன்னவனே!

12

தரு அப்பு அருவப் பயல் விடுக்கும்.

தாயே வையத் தலைப்படில், ஏவர் உவப்பர்? உவமை யி(ல்)லாத மடமாது அரசு உவகை தரும்பால், திரு அப்பர் உவர்க் கடல் கடக்கச் செய்தோன் உணவோ எனும்.

இவளை மருவப் பருவம் இது காணும்!

இதயாலயனாம் மன்னவனே!

அருவப் பயல் தரு அப்பு — உருவமில்லாத மன்மதப் பயலான வன் மரத்தில் பூத்த மலர் அம்பு களை ஏவுவான்.

தாயே வையத் தலைப்படில்— பெற்ற தாயே வையத் தொடங் கினால் வேறு யார்தாம் மகிழ் வார்கள்.

உவமை இல்லாத மடமாது — ஒப்பே இல்லாத மடப்பம் அரசு பொருந்திய இந்த மாதரசி யானவள்

உவகை தரும் பால் — மகிழ்வு தருகின்ற பசும் பாலை

திரு அப்பர் உவர்க் கடல் — திருமகள் தலைவனான திருமால், கடக்கச் செய்தோன் உணவோ எனும் — உப்புக் கடலைக் கடக்கச் செய்தவனாகிய அனுமனின்முன் வடிவாகிய சிவபிரான் உணவான நஞ்சுதானோ என்பான்.

இவளை மருவப் பருவம் — இவளைத் தழுவுவதற்குரிய இது காணும் இதயாலயனாம் மன்னவனே! — பருவம் இதுவேயாகும். இதயாலயனாம் மன்னவனே!

தரு அப்பு	— மரங்களில் பூத்த மலர் அம்பு	உவகை	— மகிழ்வு தரு அப்பர்— திருமகள் தலைவன்
அருவப்பயல்	— உருவமில்லாத வனாகிய மன்மதப் பயல்	செய்தோன்—	அனுமன்; சிவன்
விடுக்கும்	— ஏவுவான்	உணவு	— சிவன் உணவு; நஞ்சு
தலைப்படில்	— தொடங்கினால்	பருவம்	— சமயம்
ஏவர்			
உவப்பர்	— யார் மகிழ் வார்கள்		

சிவபெருமானே அனுமனாகத் தோன்றினான் என்பது வரலாறு.

“புராரி, மற்று யானும் காற்றின் சேய் எனப் புகன்றான்” என்பது கம்பர் வாக்கு.

மைப் பற்று கண்டன் அனுமன் என்று வனம்மேலினான் என்பர் அருணகிரி. இராமன் ஏவலால் அனுமன் கடல் தாண்டியமையால் திருவப்பர் உவர்க்கடல் கடக்கச் செய்தோன் என்று அனுமன் குறிக்கப்படுகின்றான்.

அணைக்க வணைக்கப் பரமசுக

மளிக்கு முலைக ளிரண்டுமிகப்

பணைக்க வணைக்கண் பிணைக்கனூறும்

பாவை யனந்தல் பண்ணிலள்வேள்

கணைக்க வணைக்க வெழுமதிக்குக்

கலங்கும் வேடக் கன்னிதனி

தணைக்க வணைக்கண் டுகந்திடுங்கந்

தனைநே ரிதயா லயபதியே!

13

அணைக்க அணைக்கப் பரமசுகம் அளிக்கும் முலைகள்
இரண்டும் மிகப் பணைக்க

அணைக்கண் பிணைக்கண் உறும் பாவை அனந்தல்
பண்ணிலள். வேள் கணைக்கு அவண் நைக்க எழுமதிக்குக்
கலங்கும்.

வேடக் கன்னிதன் இதணைக் கவணைக் கண்டு உகந்
திடும் கந்தனை நேர் இதயாலயபதியே!

அணைக்க அணைக்கப் — அணைக்குந்தோறும் மேலான
பரம சுகம் அளிக்கும் இன்பம் தரும் இருமுலைகளும்
முலைகள் இரண்டும் மிகவும் பருத்து வளர்வதால்,
மிகப் பணைக்க

பிணைக் கண் உறும் — மான் போன்ற கண்களை
பாவை அணைக்கண் யுடைய தலைவி பள்ளியில்
அனந்தல் பண்ணிலள் தூக்கம் கொள்கிலள்.

வேள் கணைக்கு — மன்மதன் அம்புக்கும்

அவண் நைக்க எழும்
மதிக்குக் கலங்கும்

— அவ்விடத்தே வருத்துவதற்கு
உதயம் செய்கின்ற சந்திரனுக்
கும் இவள் கலங்குவாள்.

வேடக் கன்னிதன்
இதணைக் கவணைக்
கண்டு உகந்திடும் கந்தனை
நேர் இதயாலயபதியே!

— குறமகளாகிய வள்ளி நாயகி
அமர்ந்த பரணையும் கையில்
ஏந்திய கவணையும் கண்டு மகிழ்
கின்ற முருகனை ஒத்த
இதயாலயபதியே!

அணைக்க

அணைக்க — அணைக்குந்
தோறும்

பரம சுகம் — மேலான இன்பம்

பணைக்க — பருத்தலால்

அணைக்

கண் — பள்ளி அணை
யில்

பிணைக்

கண் — மான் போன்ற
கண்

பாவை — தலைவி

அனந்தல் — உறக்கம்

வேள் — மன்மதன்

கணை — மலர் அம்பு

அவண் — அவ்விடத்தில்
நைக்க — வருத்துவதற்கு
எழும் — உதயம் செய்
கின்ற

மதி — சந்திரன்

வேடக்

கன்னி — வள்ளி நாயகி
இதண் — மரத்தின் மேல்
கட்டப்பட்ட

பரண்

கவண் — கல் எறியும்
கவண்

கந்தன் — முருகன்

நேர் — ஒப்பாகிய

சொல்நயம் : அணைக்கண் பிணைக்கண்

மோகம் போகந் தனைநினைந்து

முதிருந் தூது மொழிமினென்றாற்

போகம் போக மெனமடவார்

போராடுவரிப் பூவையுடன்

வாகம் போக வடவிழியா

மருவிப் புரப்பாய் வயன்முழுது

மேகம் போகஞ் செயுங்கிளுவை

வேந்தா விதயா லயபதியே!

14

மோகம் போகந் தனை நினைந்து

முதிரும் தூது மொழிமின் என்றால்

போகம் போகம் எனமடவார்

போராடுவர் இப் பூவையுடன்.

வாகு அம்போ கவட விழியாம்.

மருவிப் புரப்பாய்!

வயல் முழுதும் மேகம் போகம் செ(ய்)யும் கிளுவை
வேந்தா! இதயாலயபதியே!

மோகம் போகந் தனை
நினைந்து முதிருந் தூது
மொழிமின் என்றால்

— மோகத்தையும் மோகத்துக்குப்
போக்கு விடான போகத்தையும்
எண்ணிப் பார்த்து. இந்தத்
தலைவியானவள் திருந்திய தூது
சொல்லுங்கள் என்றால்

போகம் போகம் என
மடவார் போராடுவர்
இப் பூவையுடன்

— தோழியர் போகமாட்டோம்
போகமாட்டோம் என்று இந்தப்
பெண்ணுடன் போராடு
வார்கள்.

வாகு அம்போ கவட
விழியாம்

— அழகிய அம்பு, இவளது க்படம்
தங்கிய விழிக்கு உவமையாகும்.

மருவிப் புரப்பாய்!

— இவளை அணைந்து காப்பா
யாக!

வயல் முழுதும் மேகம்
போகம் செய்யும் கிளுவை
வேந்தா இதயாலயபதியே!

— வயல்களில் எல்லாம் மேகங்கள்
விளைவை உண்டாக்கும் ஊற்று
மலைக்கு அரசனே! இதயாலய
பதியே!

மோகம்

— காதல்

பூவை

— தலைவி

போகம்

— கலவி

மடவார்

— தோழியர்

முதிருந்தூது

— திருந்திய

வாகு

— அழகிய

தூது

கவடம்

— வஞ்சனை

போகம்

போகம்

— விளைவு

போகம்

— போக

கிளுவை

— ஊற்றுமலை

மாட்டோம்;

போக

மாட்டோம்

போகம் - விளைவு. முப்போகம், இருபோகம் என்ற
வழக்குக் காண்க!

கிளுவை - ஊற்றுமலைக்குரிய வேறு பெயர்.

முந்திக் குந்திக் குந்திமகார்

முறைமை மாமன் முளைசெயும்போர்க்

கந்திக் குந்திக் குந்திமடு

வணையார்க் கயரு மிவட்காணில்

வந்திக் குந்திக் குந்திகழும்

வானு மருவார் தலைகளைப்பேய்

சிந்திக் குந்திக் குந்திநடஞ்

செயக்கொ மிதயா லயபதியே!

15

முந்து இக்கு உந்திக் குந்திமகார் முறைமை மாமன்முளை
செ(ய்யும் போர்க்கு

அந்திக்கு உந்திக்கு உந்தி மடு அனையார்க்கு அயரும்.

இவள் காணில் வந்திக்கும் திக்கும் திகழும்வானும்.

மருவார் தலைகளைப் பேய் சிந்தி,

குந்திக் குந்தி நடம் செ(ய்யக் கொய்

இதயாலயபதியே!

குந்திமகார் முறைமை — குந்திதலையின் மக்களாகிய
மாமன் முளை முந்து இக்கு பாண்டவர்க்கு முறை மாம
உந்தி, செய்யும் போர்க்கு னாகிய திருமாவின் மகனான மன்
மதன் முதலில் கரும்புவில்லைச்
செலுத்திச் செய்யும் போருக்கும்

அந்திக்கு உந்திக்கு — அந்திப் பொழுதுக்கும் (மன்
மதன் முரசாகிய)கடலுக்கும்

உந்திமடு அனையார்க்கு — ஆற்றின் சுழிபோன்ற கொப்பூழ்
கொண்ட பெண்களுக்கும்

அயரும்

— இவள் அயர்கின்றாள்.

இவள் காணில் வந்திக்கும் — இவளைக் கண்டால் திசைகளும்
திக்கும் திகழும் வானும் விளக்கம் பெற்ற வானுலகமும்
வணங்கிக் கொண்டாடும்.

பேய் சிந்திக் குந்திக் குந்தி — பேய்கள் சிந்திவிட்டுக் குதித்துக்
நடம் செய்ய மருவார் குதித்து நடனம் செய்யும்படி
தலைகளைக் கொய் பகைவர் தலைகளை அறுக்
இதயாலயபதியே! கின்ற இதயாலயபதியே!

முந்து — முதலில் அனையார் — அயற்பெண்கள்
இக்கு — கரும்பு வில் இவட்

உந்தி — செலுத்தி காணில் — இவளைக்
குந்தி — குந்திதேவி கண்டால்

மகார் — அவள் பிள்ளை வந்திக்கும் — வணங்கிப்
களாகிய பாண் போற்றும்
டவர் திக்கும் — எட்டுத் திசை
களும்

முறைமை — முறை மாமன்; வான் — வானுலகம்
மாமன் — கண்ணன் மருவார் — பகைவர்

முளை — (கண்ணனுக்கு) குந்திக்
மகன்; மன் குந்தி — குதித்துக்
மதன் குதித்து

அந்தி — அந்திப்போது நடம் — நடனம்
உந்தி — கடல் கொய்தல் — அறுத்தல்

உந்தி — கொப்பூழ்
மடு — ஆற்றின் சுழி
(கொப்பூழுக்கு
உவமை)

சொல் நயம் : உந்திக்கு உந்தி

மடு அனைய உந்தியார் என்று மாற்றிக் கூட்டுக.

மடக்க மடக்கக் காமவிட

மடங்கா தெழுந்து வரவதனாற்

றடக்க மடக்க வின்புறப்ப

தத்தாள் மயங்கித் தவிருடே

கிடக்க மடக்க னிக்கணநங்

கினையே கூறு மிலங்கைமன்ம

குடக்க மடக்க திரந்தொடுத்த

கோவே! மிதயா லயபதியே!

16

மடக்க மடக்கக் காமவிடம் மடங்காது எழுந்து வர
அதனால் தடக் கமடக் கவின்புறப் பதத்தாள் மயங்கித்
தவிருடே கிடக்க மடக் க(ன்)னிக் கணம் நங்கினையே கூறும்.

இலங்கை மன் மகுட கம் அடக் கதிரம் தொடுத்த கோவே!
இதயாலயபதியே!

மடக்க மடக்கக் காம
விடம் மடங்காது
எழுந்து வர அதனால்

— அடக்குந்தோறும் காமமாகிய
நஞ்சு அடங்காமல் எழுந்து
வருவதனால்

தடக் கமடக் கவின்புறப்
பதத்தாள் மயங்கித்
தவிருடே கிடக்க

— பெரிய ஆமைபோன்ற அழகிய
புற அடியையுடைய தலைவி
யானவள் மயக்கமுற்றுப் பள்ளி
யிலே கிடக்கையில்

மடக் க(ன்)னிக் கணம்
நங்கினையே கூறும்

— மடப்பம் பொருந்திய அயற்
பெண்களின் கூட்டம் பழிச்
சொற்களைச் சொல்லும்.

இலங்கை மன் மகுட கம் — இலங்கையரசனாகிய இரா
அடக் கதிரம் தொடுத்த வணனது மகுடம் அணிந்த
கோவே! இதயாலயபதியே! தலைகளை அறுப்பதற்குக்
கணைகளைத் தொடுத்த தலை
வனாகிய இராமன் போன்ற
வனே! இதயாலயபதியே!

மடக்க மடக்க— அடக்குந் க(ன்)னிக்கணம் — பெண்கள்
தோறும் கூட்டம்

காமவிடம் — காமமாகிய நங்கு — பழிச்
விஷம் சொல்

மடங்காது — அடங் இலங்கைமன் — இரா
காமல் வணன்

தடக் கமடம் — பெரிய மகுடக் கம் — மகுடம்
ஆமை அணிந்த

கவின் — அழகு தலைகள்
புறப்பதம் — புறஅடி அட — அறுப்

(பாதத் பதற்கு
தின்மேற் கதிரம் — அம்பு

புறம்) கோ — தலைவன்;
தவிசு — கட்டில் இராமன்

ஐயப் பைய னந்தனைத்து

யரஞ்செய் நடையாள் கண்டயர்ந்து

பையப் பைய னந்தனைத்தும்

படியிற் கவிழ்த்துப் பண்டுதுயில்

செய்யப் பைய னந்தனைத்துத்

தியமாக் கொழுந்தே வாகினன்சிந்

தையப் பைய னந்தனைத்துத்

தருவா யிதயா லயபதியே!

17

ஐயப் பை அ(ன்)னந்தனைத் துயரம் செய் நடையாள்

கண்டு அயர்ந்து பையப் பைய நந்து அனைத்தும் படியிற்
கவிழ்த்து,

'பண்டு' துயில் செய்யப் பை அனந்தனைத் துத்தியமாக்
கொளும் தேவு ஆகினள்.

சிந்தை அப்பு ஐயம் நந்த நைத்துத் தழுவாய் இதயாலய
பதியே!

ஐயப் பை அ(ன்)னந்தனைத் துயரம் செய் நடையாள் — அழகிய, பசிய நிறமுள்ள
அன்னத்தை ஒப்பாகாமையால்
வருந்தச் செய்கின்ற நடையை
யுடையவள்

கண்டு அயர்ந்து — உன்னைக் கண்டு மயங்கி

பையப் பைய நந்து அனைத்தும் படியிற் கவிழ்த்து — மெல்லக் மெல்லக் கைவளையல்
முழுவதும் பூமியிலே விழும்படி
சிந்தி

பண்டு துயில் செய்யப் பை — முன்பு பள்ளி கொள்வதற்காகப்
அனந்தனைத் துத்திய படத்தையுடைய ஆதிசேடனைப்
மா(சு)க் கொ(ள்)ளும் படுக்கையாகக் கொண்ட திரு
தேவு ஆகினள். மால் போல (பசலைநிறம்)
ஆகினள்.

சிந்தை அப்பு ஐயம் நந்த — மருதப்பன் வருவானோ வாரா
நைத்துத் தழுவாய் நோ என்று மனத்தைக் கவ்வு
இதயாலயபதியே! கின்ற ஐயமானது அழியும்படி
இவனை நீ தழுவிக்கொள்வாய்!

ஐய	— அழகிய	பை	— படத்தையுடைய
பை	— பசிய நிறம்	அனந்தன்	— ஆதிசேடன்
அயர்ந்து	— மயங்கி	துத்தியம்	— படுக்கை?
நந்து	— சங்கு; சங்காலான வளையல்	தேவு	— திருமால்
படியில்	— பூமியில்	அப்புதல்	— கவ்வுதல்
கவிழ்த்து	— சிந்தி	ஐயம்	— சந்தேகம்
பண்டு	— முற்காலத்தில்	நந்த	— அழியுமாறு
துயில்		நைத்து	— அழித்து
செய்ய	— துயில்வதற்கு		

தேவு (திருமால்) ஆகினள் என்பது பச்சைநிறமுள்ள திரு
மாலைப் போல் தலைவியும் பிரிவுத் துயரால் உடல் பசலை
பூத்துப் பச்சைநிறம் பெற்றாள் என்றபடி.

திருத்த வருத்த வரைநகிலத்
தெரிவை மார்கள் பலகனிதேன்
அருத்த வருத்த வொன்றினையு
மருந்தா ளாகி யனங்கனம்பாற்
பெருத்த வருத்த மடைந்துடைந்து
பிறங்கும் பசலையாற்பசந்தாள்
செருத்த வருத்த மருளமியல்
சேர்வா யிதயா லயபதியே!

18

திருத்த அருத்த வரை நகிலத் தெரிவை மார்கள் பல கனி
தேன் அருத்த அருத்த ஒன்றினையும் அருந்தாள் ஆகி,

அனங்கன் அம்பால் பெருத்த வருத்தம் அடைந்து
உடைந்து பிறங்கும் பசலையால் பசந்தாள்.

செரு தவர் உத்தம குளம். இவள் சேர்வாய்! இதயாலய
பதியே!

திருத்த அருத்த வரை
நகிலத் தெரிவைமார்கள்

— திருத்தமான பபொன்மலை
போன்ற முலைகளையுடைய
தோழிமார்கள்

பலகனிதேன் அருத்த
அருத்த ஒன்றினையும்
அருந்தாள் ஆகி

— பலகனிகளையும் தேனையும்
ஊட்டுந்தோறும் ஒன்று கூட
உண்ணாதவளாகி,

அனங்கன் அம்பால்
பெருத்த வருத்தம்
அடைந்து உடைந்து

— மன்மதன் மலர் அம்புகளால்
மிக்க துன்பம் அடைந்து
மெலிந்து

கா—18

பிறங்கும் பசலையால்
பசந்தாள்

— விளங்குகின்ற பசலை நிறத்தால்
உடல் பசந்து போனாள்.

செரு தவர் உத்தம
குளம்

— இவளது சிறந்த நெற்றியானது
போர் செய்கின்ற வில்லை
ஒக்கும்.

இவள் சேர்வாய்!
இதயாலயபதியே!

— இவளைத் தழுவுவாயாக!
இதயாலயபதியே!

திருத்தம் — செப்பம்; ஒழுங்கு

உடைந்து — மெலிந்து

அருத்த

பிறங்கும் — விளங்குகின்ற

வரை — பொன்மலை

பசலை — பிரிவால் வரும்

அருத்தம் — பொன்

பசலை நிறம்

வரை — மலை

பசந்தாள் — மேனி பசுமை

கனி — பழம்

நிறம் பெற்றாள்

அருத்த

செரு — போர்

அருத்த — ஊட்ட ஊட்ட;

தவர் — வில்

ஊட்டுந்தோறும்

உத்தமம் — சிறப்பு

அனங்கன் — அங்கமில்லாத

குளம் — நெற்றி

வன்; மன்மதன்

இவள் — இவளை

சொல்நயம் : அடைந்து உடைந்து

பொருந்த விருந்த சனத்துடனே

பொல்லாப் போது வரனையரு

முருந்த விருந்த சனத்தாட்கு!

முல்லை யளிக்கிற் பயமதுத

விருந்த விருந்த சனல்வயதா!

மேவிப் புரப்பாய் விதுரனுளந்

திருந்த விருந்த சனம்செயும்பூ

சிதனே! இதயா லயபதியே!

19

பொருந்த இருந்த சனத்துடனே பொல்லாப்பு ஓதுவர்
அ(ன்)னையரும்.]

முருந்து அவிரும் தசனத்தாட்கு முல்லை அளிக்கின் பயமது
தவிரும்; தவிரும். தசம்நல் வயதாம். மேவிப் புரப்பாய்!

விதுரன் உளம் திருந்த விருந்து அசனம் செ(ய்)யும்
பூசிதனே! இதயாலயபதியே!

பொருந்த இருந்த
சனத்துடனே

— கூடியிருந்த உறவினருடனே

பொல்லாப்பு ஓதுவர்
அ(ன்)னையரும்

— பழிச் சொற்களை அன்னை
மாரும் கூறுவார்கள்.

முருந்து அவிரும் தசனத்
தாட்கு

— மயிலிறகின் அடிப்பகுதிபோன்று
வெள்ளையாக விளங்கும்
பற்களையுடைய தலைவிக்கு

முல்லை அளித்தால்
பயமது தவிரும் தவிரும்

— உன்மாலையாகிய முல்லையை
அளிப்பாயானால், அவள்
கொண்ட அச்சமானது உறுதி
யாகத் தீர்ந்துபோகும்.

தசம் நல் வயதாம்

— இவளுக்கு நல்ல வயது பத்துத்
தான் ஆகின்றது.

மேவிப் புரப்பாய்

— இவளை அடைந்து பாதுகாப்பா
யாக!

விதுரன் உளம் திருந்த
விருந்து அசனம் செ(ய்)யும்
பூசிதனே! இதயாலயபதியே!

— விதுரன் மனமானது திருந்தும்
படி விருந்து உண்டு அவனால்
பூசிக்கப்பட்ட திருமால் போன்
றவனே! இதயாலயபதியே!

பொருந்த

தவிரும்

இருந்த

— கூடியிருந்த

தவிரும்

— முழுதும் திரும்

சனம்

— உறவினர்

தசம்

— பத்து

பொல்லாப்பு

— பழிச்சொல்

விதுரன்

— மகாபாரதத்

அ(ன்)னையர்

— தாய்மார்

தில் வரும்

முருந்து

— மயிலிறகின்

பாத்திரம்

அடிப்பாகம்

அசனம்

அவிரும்

— விளங்குகின்ற

செய்தல்

— உண்ணுதல்

தசனத்தாள்

— பற்களை

பூசிதன்

— பூசிக்கப்பட்

யுடையவள்

டவன்

பாண்டவர்க்காகத் தூது சென்றபோது கண்ணன் விதுரன்
வீட்டில் விருந்து உண்டான் என்பது மகாபாரதம் கூறும்
வரலாறு.

திருந்து வருந்து வரைநிகர்க்குந்
தேனும் பாலும் தினந்தனியே
மிருந்து வருந்து வரைமுலையாட்
கெதிரும் பகையாந் தாயரெனப்
பொருந்து வருந்து வரைவெலிதழ்ப்
பூவை மாறும் விதுரனிடம்
விருந்து வருந்து வரைநகர
வேந்தா! இதயா லயபதியே!

20

திருந்து உவர் உந்து உவரை நிகர்க்கும் தேனும் பாலும்.
தினம் தனியே இருந்து வருந்து வரை முலையாட்கு எதிரும்
பகையாம் தாயர் எனப் பொருந்துவரும் துவரை வெல்
இதழ் பூவை மாறும்.

விதுரனிடம் விருந்து வரும் துவரை நகர வேந்தா!
இதயாலயபதியே!

தேனும் பாலும் திருந்து — ஊட்டுகின்ற தேனும் பாலும்
உவர் உந்து உவரை இவனுக்குத் திருத்தமான கடல்
நிகர்க்கும் தருகின்ற உப்பின் உவர்ப்பை
ஒக்கும்.

தினம் தனியே இருந்து — நாடோறும் தனிமையில் இருந்து
வருந்து வரைமுலை வருந்துகின்ற மலைபோல்
யாட்கு பருத்த முலையுடைய தலைவிக்கு

தாயர் எனப் பொருந்து — அன்னை என உறவு கொண்ட
வரும் துவரை வெல் வர்களும் பவளத்தை வென்ற
இதழ்ப் பூவைமாரும் இதழையுடைய தோழிமாரும்
எதிர்ப்பட்ட பகையாவர்.

விதுரனிடம் விருந்து — விதுரனிடம் விருந்தாக வரு
வரும் துவரை நகர கின்ற துவராபதி நகரத்தின்
வேந்தா! இதயாலயபதியே! அரசனான திருமாலைப் போன்
றவனே! இதயாலயபதியே!

திருந்து — திருந்திய	இதழ் — உதடு
உவர் — கடல்	பூவை
உந்து — தருகின்ற	மார் — தோழியர்
உவர் — உப்புச்சுவை;	விருந்து
கைப்பு	வரும் — விருந்தாகச்சென்ற
வரை — மலை	துவரை
எதிரும் — நேர்படுகின்ற	நகர் — துவராபதி நகர்;
பொருந்	கண்ணன்
துவர் — பொருந்துகின்ற	அரசாண்ட இடம்
வர்கள்	வேந்தன் — அரசன்
துவர் — பவளம்	
துவரை	
வெல் — பவளம் போன்ற	

தேனும் பாலும் உவரை நிகர்க்கும் என்றும் தாயர் எனப்
பொருந்துவரும் பூவைமாரும் எதிரும் பகையாம் என்றும்
கூட்டுக.

சுரத சரத நூறெரிந்த

தோகை மயங்கத் துட்டர்களை

சுரத சரதஞ் செயங்கைத்த

கடவுள் குளக்க ணாலெரிந்த

விரத சரதத் திரமதவே

ளிரவிற் கரவி லெடுத்தெதிர்த்தான்

புரத சரத சுதவீமா!

பூமா! விதயா லயபதியே!

21

சுரத சரத நூல் தெரிந்த தோகை மயங்க துட்டர்கள்
நகர் அதசர் அதம் செ(ய்)ய நகைத்த கடவுள் குளக்கண்
ணால் எரிந்த இரத சர தந்திர மதவேள் இரவில் கரவில்
எடுத்து எதிர்த்தான். புர!

தசரத சுத! வீமா! பூமா! இதயாலயபதியே!

சுரத சரத நூல்
தெரிந்த தோகை மயங்க

— கலவியைப் பற்றிய உண்மை
யான சாத்திரத்தைத் தேர்ந்த
தலைவியானவள் மயங்கும்படி

துட்டர்கள் நகர் அதசர்
அதம் செ(ய்)ய

— கொடியவர்களின் நகரமாகிய
முப்புரங்களையும் அங்கு
வாழ்ந்த தீயவர்களையும் அழிக்
கும் பொருட்டு

நகைத்த கடவுள் குளக்
கண்ணால் எரிந்த
இரத சர தந்திரமதவேள்

— சிரித்த சிவபெருமானின்
நெற்றிக் கண்ணால் எரிந்து
போன மாம்பூவாகிய அம்புக்
கூட்டத்தையுடைய மன்மதனா
னவன்

இரவில் கர வில் எடுத்து
எதிர்த்தான்

— இராப்பொழுதிலே (வஞ்சனை
யால்) கைவில்லை எடுத்துக்
கொண்டு எதிர்க்கலாணன்.

புர!

— அந்தப் போரில் இவள் அழிந்து
போகாதபடி காப்பாயாக!

தசரத சுத!

— தசரதன் மகன் இராமன் போன்
றவனே!

வீமா!

— வீமனைப் போன்றவனே!

பூமா; இதயாலயபதியே!

— ஆண்மையுடையவனே! இதயா
லயபதியே!

சுரதம்

— கலவி

அதம்செய்ய— நாசம்செய்ய

சரதநூல்

— உண்மை

கடவுள் — சிவன்

யான நூல்

குளக்கண் — நெற்றிக்கண்

(கொக்

இரதம் — மாமரம்;

கோகம்)

மாம்பூ

தெரிந்த

— கற்றுள்ள

சர தந்திரம் — அம்புக்

தோகை

— தலைவி

கூட்டம்

துட்டர்கள்

— அவுணர்கள்

மதவேள் — மன்மதன்

நகர்

— திரிபுரங்கள்

கரவில் — வஞ்சனையில்

அதச

— நாசம்

கர வில் — கைவில்

அதசர்

— நாசகால

எதிர்த்தான் — போரிட்டான்

ராகிய

புர

— காப்பாற்று

அவுணர்கள்

சுதன்

— மகன்

தோகை மயங்க மதவேள் கரவில் எடுத்து எதிர்த்தான்
என்று பொருள் முடிவு காண்க.

கரவில் என்பது கையிலுள்ள வில் என்றும் வஞ்சனையில்
என்றும் பொருள்படும். இரு பொருளும் உரையில் கொள்ளப்
பட்டன.

சொல்நயம் : இரவில் கரவில்

வீமா பூமா

கரியக் கரிய விருளாமல்

கசனா ரடுக்குங் காலைபுர

கரியக் கரிய திருவுருவிற்

கலந்தோ யெனுங்கொங் கைத்தரளங்

கரியக் கரிய மதிநிலவு

காலக் கால மயங்கிடும்புங்

கரியக் கரியம் பும்புகழா

கரனே! இதயா லயபதியே!

22

கரி அக்கரிய இருளாம் அங்கசனார் அடுக்கும் காலை
புரகரி! அக்கு அரிய திருவுருவில் கலந்தோய்! எ(ன்)னும். கொங்
கைத் தரளம் கரியக் கரிய மதிநிலவு காலக் கால மயங்கிடும்.

புங்கர் இயக்கர் இயம்பு புகழ் ஆகரனே! இதயாலயபதியே!

கரி அக் கரிய இருளாம் — யாணையானது அந்தக் கருநிற
அங்கசனார் அடுக்கும் இருளாகக் கொண்ட மன்மதன்
காலை போரிட அணுகும் போது

புரகரி! — திரிபுரங்களுக்குப் பகைவனே!

அக்கு அரிய திருவுருவில் — உருத்திராக்கமணியை அரிய திரு
கலந்தோய் எ(ன்)னும் மேனியில் தரித்தவனே என்று
கூவுவாள்.

கொங்கைத் தரளம் கரியக் — முலைமேல் அணிந்த முத்து
கரிய மாலை கரிந்து போம்படி

மதிநிலவு காலக் கால — சந்திரனானவன் நிலவை மிகுதி
யும் பொழிவதால்

மயங்கிடும்

— தலைவி மயங்குகின்றாள்.

புங்கர் இயக்கர் இயம்பும் — உயர்ந்தவர்களும் குபேரனும்
புகழ் ஆகரனே! கூறுகின்ற புகழுக்கு உறைவிட
இதயாலயபதியே! மாணவனே! இதயாலயபதியே!

கரி	— யானை	கலந்தோன் — அணிந்தவன்
அங்கசனார்	— மன்மதன்	கொங்கை — முலை
அடுக்கும்		தரளம் — முத்துமாலை
காலை	— போரிட	கரியக்கரிய — மிகவும்
	வரும்போது	கருகிப்போக
புரகரி	— முப்புரங்	காலக்கால — பொழியுந்
	களுக்குப்	தோறும்
	பகைவன்	புங்கர் — உயர்ந்தவர்
அக்கு	— உருத்தி	இயக்கர் — கந்தருவர்;
	ராக்கம்	குபேரன்
	அல்லது	ஆகரன் — உறைவிட
	எலும்புமாலை	மாணவன்
திருவுருவில்	— திருமேனியில்	

சொல்நயம் : கரியக் கரிய காலக் கால

பாட்டிக் காட்டி ரசம்போலப்

படித்த லுடனே பாவையை

ராட்டிக் காட்டி வீட்டில்வினை

யாடன் மறந்தா எவள்காமக்

கோட்டிக் காட்டின் றலைசிதைக்கக்

குறித்தா எனைசேர் கொடுமரநான்

பூட்டிக் காட்டின் மரந்துளைத்த

புயலே! யிதயா லயபதியே!

23

பாட்டு இக்கு ஆட்டு ரசம்போலப் படித்தலுடனே பாவை
யை நீராட்டிக் காட்டி வீட்டில் வினையாடல் மறந்தாள்.

அவள்காமக் கோட்டிக்கு ஆட்டின் தலைசிதைக்கக் குறித்
தாள் அ(ன்)னை. சேர்!

கொடு மரம் நாண் பூட்டிக் காட்டின் மரம் துளைத்த
புயலே! இதயாலயபதியே!

இக்கு ஆட்டு இரசம் — கரும்பு ஆட்டுகின்ற சாறு போல
போலப் பாட்டுப் படித்த இனிய பாட்டுப் படித்தலுடன்
லுடனே

பாவையை நீராட்டிக் — பொம்மையை நீராட்டி வீட்டி
காட்டி லுள்ளார்க்குக் காட்டி

வீட்டில் வினையாடல் — இந் த ச் சிறு மி வீட்டினிடத்து
மறந்தாள் வினையாடுவதை மறந்துவிட்
டாள்.

அவள் காமக் கோட்டிக்கு
ஆட்டின் தலைசிதைக்கக்
குறித்தாள் அன்னை

— அவளது காமப் பைத்தியம்
தீரும் பொருட்டு ஆட்டின் தலை
யை வெட்டுவதற்கு அன்னை
எண்ணினாள்.

சேர்!

— அவ்வாறு ஆட்டை வெட்டு
வதற்கு முன்னே நீ வந்து
அவளைச் சேர்வாயாக!

கொடுமரம் நாண்பூட்டிக்
காட்டின்மரம் துளைத்த
புயலே! இதயாலயபதியே!

— வில்லிலே நாணைப் பூட்டிக்
காட்டிலிருந்த ஏழு மராமரங்
களைத் துளைத்த புயலாகிய
இராமனைப் போன்றவனே!
இதயாலயபதியே!

இக்கு

— கரும்பு

கொடுமரம் — வில்

இரசம்

— சாறு

மரம் — மராமரம்

படித்தல்

— பாடுதல்

புயல்

— மேகம்

பாவை

— பொம்மை

போன்ற

கோட்டி

— பைத்தியம்

நிறமுடைய

குறித்தாள்

— எண்ணினாள்

இராமன்

சொல்நயம் : காட்டி வீட்டில்,

மனசம் பனச ஓதியுடனே

மலையா னிலத்தே ரினைக்கடவிக்

கனசம் பனசந் திடத்தருவைக்

கவர்தான் மதலை கழைவளைத்து

வனசம் பனச வசனிமுலை

மலைமேற் றொடுக்க வாடினஞ்சேர்

தனசம் பனசந் திரவதனத்

தானே! மிதயா லயபதியே!

24

மனசு அம்பு அ(ன்)ன சடுதியுடனே மலைய அனிலத்
தேரினைக் கடவி

கன சம்பன் அசந்திடத் தருவைக் கவர்தான் மதலை
கழை. வளைத்து வனசம் பனச வசனி முலை மலைமேல்
தொடுக்க வாடினன். சேர்!

தன சம்ப(ன்)ன! சந்திர வதனத்தானே! இதயாலயபதியே!

கன சம்பன் அசந்திடத் — பெரிய வச்சிராயுதமுடைய
தருவைக் கவரந்தான் இந்திரன் தோற்கும்படி தேவ
மதலை லோகத்திலுள்ள பா ரி சா த த்
தருவைக் கவரந்து கொண்டு
வந்த கண்ணனாகிய திருமாலின்
மகன் மன்மதன்

மனசு அம்பு அ(ன்)ன — மனத்தையும் அ ம் ப யு ம்
சடுதியினுடன் மலைய போன்ற வேகத்துடன் மலைய
அனிலத் தேரினைக் கடவி மா ரு த மா கி ய தேரினைச்
செலுத்தி

கழைவளைத்துப் பனச
வசனி முலைமலைமேல்
வனசம் தொடுக்க
வாடினன்.

— க ரு ம் பு வில்லை வளைத்துப்
பலாப்பழம் போன்ற இனிய
சொல்லினளாகிய தலைவியின்
மலைபோன்ற முலைமேல்
தாமரை மலர் அம்பினைத்
தொடுப்பதால் வாட்டமடைந்
தான்.

சேர்!

— அவனைத் தழுவுவாயாக!

தன சம்ப(ன்)ன!

— செல்வம் நிறைந்தவனே!

சந்திர வதனத்தானே!
இதயாலயபதியே!

— சந்திரன் போன்ற முகமுடை
யவனே! இதயாலயபதியே!

அ(ன்)ன	— போன்ற	அசந்திட	— தோற்க
சடுதி	— வேகம்	தரு	— பாரிசாதமரம்
மலையாநிலம்	— (மலைய + அநிலம்)	கவரந்தோன்	— திருமால்
	மலைய	மதலை	— மகன்;
	மலையில்	கழை	— மன்மதன்
	பிறந்த	வனசம்	— கரும்புவில்
	காற்று;		— தாமரைமலர்
	தென்றல்.	அம்பு	
மலையம்	— பொதிய	பனச வசனி	— பலாச்சுளை
	மலை		போன்ற
அநிலம்	— காற்று		சொல்லு
கடவி	— செலுத்தி	பனசம்	— டையவன்
கன	— பெரிய	வசனம்	— பலாப்பழம்
சம்பன்	— வச்சிராயுத	தனம்	— சொல்
	முடைய	சம்ப(ன்)னம்	— செல்வம்
	இந்திரன்	வதனம்	— நிறைவு
சம்பம்	— வச்சிராயுதம்		— முகம்

மதலை சடுதியினுடன் தேர்கடவி வசனி முலைமலைமேல்
கழைவளைத்து வனசம் தொடுக்க வாடினன் என்று கூட்டுக!

எருத்துக் கருத்த னுண்டவுண

வெனவே தேனைப் பாலையரு

வருத்துக் கருத்த குழலுடனே

மனமுஞ் சோர்ந்து மதனூரு

மருத்துக் கருத்த முலையார்க்கு

மயங்கி னாள் சொல் வாணர்கவிக்

கருத்துக் கருத்த மொருநொடிக்குட்

காணு மிதயா லயபதியே!

25

எருத்துக் கருத்தன் உண்ட உணவு எனவே தேனைப்
பாலை அருவருத்துக் கருத்த குழலுடனே மனமும் சோர்ந்து
மதன் ஊரும் மருத்துக்கு அருத்த முலையார்க்கு மயங்
கினாள்!

சொல் வாணர்கவிக் கருத்துக்கு அருத்தம் ஒரு நொடிக்குட்
காணும் இதயாலயபதியே!

எருத்துக் கருத்தன்
உண்ட உணவு என

— எருது வாகனமுடைய சிவன்
உண்ட உணவாகிய நஞ்சினைப்
போல

தேனைப் பாலை
அருவருத்து

— தேனையும் பாலையும் அரு
வருத்து ஒதுக்கிவிட்டு

கருத்த குழலுடன்
மனமும் சோர்ந்து

— கரிய கூந்தலும் சோர்ந்து
மனமும் சோர்ந்து

மதன் ஊரும் மருத்துக்கு
அருத்த முலையார்க்கு
மயங்கினாள்

— மன்மதன் ஊர்ந்து வரும்
தேராகிய தென்றற் காற்றாலும்
பொன்போன்ற முலையுடைய
ஊர்ப் பெண்டிராலும் மயங்
கினாள்.

சொல்வாணர் கவிக்
கருத்துக்கு அருத்தம் ஒரு
நொடிக்குள் காணும்
இதயாலயபதியே!

— புலமையாளர் பாடும் பாடல்
பொருளின் நுட்பத்தை
ஒரு நொடியிலே கண்டு கொள்
கின்ற இதயாலயபதியே!

எருத்து — எருது; விடை
கருத்தன் — கடவுள்
உண்ட —
உணவு — சிவன்
உணவு நஞ்சு
குழல் — கூந்தல்
மதன் — மன்மதன்
ஊரும் — செலுத்து
கின்ற

மருத்து — தென்றற்
காற்று
அருத்தம் — பொன்
சொல்
வாணர் — கவிவாணர்
கருத்து — பொருள்
அருத்தம் — உட்பொருள்

சூதங் காத வரைமடியுந்

தொடியுங் கழன்று சுழன்றிமைய

மாதங் காத வரைப்புரந்தாள்

வானே என்னும் மானினிக்கா

மோதங் காத வரையுலவு

முல்லை யளித்தாண் முன்புகழ்

போதங் காத வரைமறைத்த

புயலே! இதயா லயபதியே!

26

சூதங் காத வரைமடியும் தொடியுங் கழன்று சுழன்று
'இமைய மாது அங்கா! தவரைப் புரந்து ஆள்வானே!' என்
னும் மானினிக்கு ஆமோதம் காத வரை உலவும் முல்லை
அளித்து ஆள்!

முன்பு பகற்போது அங்கு ஆதவரை மறைத்த புயலே!

இதயாலய பதியே!

சூதங் காத வரை மடியும் — சூதாடுகருவி போன்ற இவள்
முலைகள் மோதினால் மலைகள்
நொறுங்கிவிடும். அவ்வளவு
உறுதியான முலைகள்
இவளுடையன.

தொடியும் கழன்று — அத்தகைய பேரழகியான இவள்
மன்மதன் போருக்குத் தோற்றுக்
கைவளையல் கழன்று விழும்படி

சுழன்று — கண்ணாஞ் சுழலையிட்டு,

இமையமாது அங்கா
தவரைப் புரந்து ஆள்
வானே என்னும்

— பார்வதி தேவி தங்கிய உடலை
யுடையவனே! தவம் செய்வோ
ரைக் காத்து ஆட்கொள்பவனே
என்று சிவனைக் கூப்பிடு
கின்றாள்.

மானினிக்கு

— இந்தப் பெண்ணுக்கு

காதவரை ஆமோதம்
உலவும் முல்லை அளித்து
ஆள்

— காத தூரம்வரை மணம் உலர்வு
கின்ற உன்மாலையாகிய முல்லை
யைத் தந்து ஆட்கொள்வாயாக!

முன்பு பகற்போது அங்கு
ஆதவரை மறைத்த புயலே!
இதயாலய பதியே!

— முன்பு பாரதப் போரில் பகலிலே
சூரியனைச் சக்கரத்தால்
மறைத்த மேகம் போன்ற திரு
மால் போன்றவனே! இதயாலய
பதியே!

சூதங் — சூதாடுகருவி;
முலைக்கு
உவமை.
இங்கு ஆகுபெய
ராக முலை
யைக் குறித்
தது

அங்கம் — உடம்பு
தவர் — தவம்செய்
வோர்

காத — மோதினால்
காதுதல்— மோதுதல்
வரை — மலை
மடியும் — அழியும்
தொடி — வளையல்
இமைய

புரந்து — பாதுகாத்து
மானினி — பெண்
ஆமோதம் — மணம்
காதவரை — காததூரம்வரை
முல்லை — முல்லை மலர்
மாலை

மாது — மலைமகள்;
பார்வதி

முன்பு — பாரதப் போரில்
ஆதவர் — சூரியன்
புயல் — மேகம் போன்ற
கரிய நிறமுடைய
திருமால்

மலைத்து மலைத்து நிமித்தமறி
வாரைப் பணிந்து பல்லிசொல்லு
தலைத்து மலைத்துத் தவசனக்கோ
தைதா னியம்பிப் பலனறியு
நிலைத்து மலைத்து வசமகர
நிட்டு ரத்தங் கசன்செயலைக்
கலைத்து மலைத்து வதனமின்னைக்
கண்பா ரிதயா லயபதியே!

27

மலைத்து மலைத்து நிமித்தம் அறிவாரைப் பணிந்து,
பல்லி சொல்லுதலை, து(ம்)மலை

துத்த வசனக் கோதை தான் இயம்பிப் பலன் அறியும்.

நிலைத்து ம(ல்)லைத் துவச மகர நிட்டுரத்து அங்கசன்
செயலைக் கலைத்து மலைத் துவ தன மின்னைக் கண் பார்!
இதயாலய பதியே!

துத்த வசனக் கோதை — பால் போன்ற சொல்லையுடைய
தலைவியானவள்

மலைத்து மலைத்து நிமித்தம் அறிவாரைப் பணிந்து — மிகவும் மலைப்படைந்து நிமித்
தம் அறிந்து கூறுவாரைக் கூப்
பிட்டுப் பணிந்து அவர்களிடம்

பல்லி சொல்லுதலை து(ம்)மலை இயம்பிப் பலன் அறியும் — பல்லி கூறுவதையும் பிறர் தும்மு
வதையும் சொல்லி அவற்றிற்கு
உரிய பலன்களைக் கேட்டு
அறிவாள்.

துவச மகர நிட்டுரத்து
அங்கசன் நிலைத்து
ம(ல்)லைச் செயலைக்
கலைத்து

— மீன் கொடியும் கொடுமையு
முடைய மன்மதன் நிலைபெற்று
மல்லாட்டம் செய்வதை ஒழித்து

மலைத் துவ தன
மின்னைக் கண் பார்
இதயாலய பதியே!

— மலைபோன்ற இரு முலைகளை
யுடைய தலைவியைக் கண்ணால்
பார்! இதயாலயபதியே!

மலைத்து
மலைத்து — மிகவும் மலைப்
படைந்து

ம(ல்)லை—போராட்டத்தை
துவசம் — கொடி

நிமித்தம்
அறிவார் — குறிசொல்வோர்
துத்தம் — பால்
வசனம் — சொல்
கோதை — தலைவி
நிலைத்து — நிலையாக நின்று;
பின்னிடாமல்
நின்று

நிட்டுரம் — கொடுமை
கலைத்து — ஒழித்து
மலை — மலை போன்ற
துவ — இரண்டு
தனம் — முலை
மீன் — தலைவி

துவசமகர நிட்டுரத்து அங்கசன் நிலைத்து ம(ல்)லைச்
செயலைக் கலைத்து என்றும் கோதை பணிந்து இயம்பிப்
பலன் அறியும் என்றும் கூட்டுக.

இருகா மருகா வெணுங்குழலை

மிறுக முடியென் றான்முடியான்

பொருகா மருகா நின்றமலர்ப்

புதுவா ளிதைக்கப் பூவைகண்ணிற்

பெருகா மருகா மல்வரநான்

பிறழ்ந்தா ளணைமா யனைச்சனகன்

மருகா மருகா வெனப்பணியும்

வரதா! விதயா லயபதியே!

28

பூவை கண்ணில் பெருகு
ஆம் அருகாமல் வர
நான் பிறழ்ந்தாள்

அனை!

மாயனை

சனகன் மருகா மருகா
எனப் பணியும் வரதா!
இதயாலய பதியே!

— இந்தப் பெண்ணின் கண்களில்
பெருகுகின்ற நீர் வற்றாமல்
ஒழுகுவதால் நாணம் மாறி
னாள்.

— இவளைத் தழுவுவாயாக!

— திருமாலாகிய இராமனை

— ஜனகன் மருமகனே மருமகனே
என்று பணிகின்ற வரதனே!
இதயாலய பதியே!

இரு! காமரு கா எ(ன்)னும் குழலை இறுக முடி என்றால்
முடியாள்.

பொரு காமர் உகாநின்ற மலர்ப் புதுவாளி தைக்கப் பூவை
கண்ணில் பெருகு ஆம் அருகாமல் வர நான் பிறழ்ந்தாள்.
அனை!

மாயனைச் சனகன் மருகா! மருகா! எனப் பணியும் வரதா!
இதயாலய பதியே!

இரு — இருப்பாய் உகாநின்ற — தூவுகின்ற
காமரு — அழகிய வாளி — அம்பு
காஎனும் — சோலை போன்ற ஆம் — நீர்
குழல் — கூந்தல் அருகாமல் — குறையாமல்
பொரு — போரிடுகின்ற வரதன் — வரம் தருபவன்
காமர் — மன்மதன்

இரு

— சற்றே அமைதியாக இருப்பா
யாக!

காமரு கா எனும்
குழலை இறுக முடி
என்றால் முடியாள்

— அழகிய சோலை போன்ற
கூந்தலை இறுக்கிக் கட்டு என்
றால் கட்டமாட்டாள்.

பொரு காமர் உகாநின்ற
மலர்ப் புதுவாளி தைக்க

— போரிடுகின்ற மன்மதன் உதிர்க்
கின்ற பூவாகிய புதிய அம்புகள்
தைப்பதால்

தேரிசை வெண்பா

மிக்குவியப் பாகுமுலை மேருமலை நாணுறவிம்
மிக்குவியப் பாகுமுலை மென்சொலிநெஞ்—சுக்குவருத்
தந்தழைத்து வாடிநினைத் தாளிருத யாலயவு
வந்தழைத்து வாடியென்றாள் வா.

1

மிக்கு வியப்பு ஆகும் முலை மேருமலை நாணுற விம்மிக்
குவியப் பாகும் உலை மென்சொ(ல்)லி நெஞ்சுக்கு வருத்தம்
தழைத்து வாடி நினைத்தாள் இருதயாலய உவந்து அழைத்து
வாடி என்றாள் வா!

பாகும் உலை மென் — வெல்லப்பாகும் ஒப்பாக மாட்
சொ(ல்)லி டாமையால் உலை கி ன் ற
மெல்லிய சொல்லுடையாள்

மிக்கு வியப்பு ஆகும் முலை — மிகமிக அற்புதமான முலை
மேருமலை நாணுற விம்மிக் களானவை மேருமலை (ஒப்பாக
குவிய மட்டாமையால்) நாணமடை
யும்படி பருத்துக் குவிதலால்

நெஞ்சுக்கு வருத்தம் — மனத்திற்குள் காதல் வேதனை
தழைத்து வாடி நினைத் மி கு ன் து வாட்ட மடைந்து
தாள் உன்னை நினைத்தாள்.

இருதயாலய — இருதயாலய மன்னனே!
உவந்து அழைத்து வரும்பி அழைத்து வாடி என்று
வாடி என்றாள். என்னை அனுப்பினாள்.

வா — நீ உடனே அவனை அணைய
வருவாயாக!

மிக்கு — மிகவும் பாகும் — வெல்லப்பாகும்
வியப்பு — அற்புதம் உலை — தோற்கின்ற
விம்மி — பருத்து தழைத்து — மிகுந்து
குவிய — திரட்சியாவதால்

வையனலிந் தென்று வதனமட மாதுவட
வையனலிந் தென்று வதனம்வெம்பி—நையுமெய்தான்
துட்டத் தனத்தையலர் தொட்டிருத யாலயவேள்
வட்டத் தனத்தையலர் வாய்.

2

வைய நலிந்து என் துவ தன மடமாதா வடவை அனல்
இந்து என்று வதனம் வெம்பி நையும் எய்தான் துட்டத்
தனத்து ஐ அலர் தொட்டு. இருதயாலயவேள்! வட்டத் தனத்
தையலர் வாய்.

என் துவ தனமட மாதா — இருமுலைகளையுடைய என்
மங்கை

வட்டத் தனத் தையலர் — வட்டமாகிய முலைகளையுடைய
வாய் வைய அயற் பெண்டிர் வாயால்
வைதலால்

வடவை அனல் இந்து — சந்திரனை வடவா முகாக்கினி
என்று வதனம் வெம்பி என்று சொல்லி முகம் வாடி
நலிந்து நையும் வருந்துகின்றாள்.

இருதயாலய வேள் — இருதயாலய வேளே!

துட்டத் தனத்து ஐ அலர் — குறும்புத் தனமுடைய தலைவ
தொட்டு எய்தான் னான மனமதன் மலர் அம்பு
களைத் தொடுத்து ஏவினான்.

துவ தனம் — இரு முலைகள் எய்தான் — ஏவினான்
வடவை துட்டத்தனம் — குறும்புத்தனம்
அனல் — கடலில் உள்ள தையலர் — பெண்கள்
நெருப்பு; வட்டத்தனம் — வட்டமான
உக்கிரமானது முலை

இந்து — சந்திரன் அலர் — மலர் அம்பு
வதனம் — முகம்

இருதயாலய வேள்! துட்டத்தனத்து ஐ தொட்டு எய்தான்
என்றும் வட்டத் தனத் தையலர் வாய் வைய நலிந்து
நையும் என்றும் கூட்டிப் பொருள் காண்க!

கம்பாகும் பாகுமுணா கன்னவித யாலயவேள்
கம்பாகும் பாகுமுணா கன்னிகண்ட—மம்புலியாற்
கொள்ளச்சம் போகவிரு கொங்கைக் குடங்குழைய
மெள்ளச்சம் போகம் விழை.

3

கம்பா! கும்பா! குமுணா! கன்ன! இதயாலயவேள்! கம்பு
ஆகும் பாகும் உண்ணா கன்னிகண்டம். அம்புலியால் கொள்
அச்சம் போக இரு கொங்கைக் குடம் குழைய மெள்ளச்
சம்போகம் விழை!

கம்பு ஆகும் கன்னி — சங்கு போலும் தலைவியின்
கண்டம் பாகும் உண்ணா தொண்டையானது வெல்லப்
பாகையும் உண்ணாது,

அம்புலியால் கொள் — சந்திரனால் கொண்ட அச்சம்
அச்சம் போக போகவும்

இரு கொங்கைக் குடம் — குடம் போன்ற கொங்கைகள்
குழைய இரண்டும் குழையவும்

மெள்ளச் சம்போகம் விழை — மெதுவாகக் கலவியினை விரும்பு!

கம்பா — இலக்கியத்தில் கம்பனைப்
போன்றவனே!

கும்பா — இலக்கணத்தில் அகத்தியனைப்
போன்றவனே!

குமுணா! கன்ன!

— உயிர்க் கொடையில் குமுணனை
யும் பொருட் கொடையில்
கர்ணனையும் போன்றவனே!

இதயாலய வேள்!

— இதயாலய வேளே!

கும்பன் — அகத்தியன் கொங்கைக்

கம்பு — சங்கு குடம் — குடம்போன்ற

பாகு — வெல்லப் முலைகள்

பாகு — மெள்ள — மெதுவாக

கண்டம் — கழுத்து சம்போகம் — கலவி

அம்புலி — சந்திரன் விழை — விரும்பு

குமுணன் எதுகை நோக்கி குமுணன் எனவந்தது.

உண்ணாது என்னும் ஒருமைச்சொல் உண்ணா எனப் பன்
மையாக வந்தது பால் மயக்கம்.

கம்பு ஆகும் கன்னி கண்டம் பாகும் உண்ணா(து) என்று
கூட்டுக!

பாகும் உண்ணா(து) கன்னி கண்டம் கம்பு ஆகும் என்றும்
கூட்டிப் பொருள் கொள்ளலாம். அப்போது உண்ணாத்
கன்னி எனற்பாலது ஓசைநயம் கருதி உண்ணா கன்னி என
வந்தது எனக் கொள்க.

பாகினையும் உண்ணாத கன்னியின் கழுத்து, சங்கு போலும்
என்பது பொருள்.

செல்வேலை யென்படுமோ தீரணித யாலயவேள்
வல்வேலை யேபொருத மைவிழியாள்—பல்காலங்
கீதப்புட் பஞ்சுரமங் கேமியற்றும் பூங்குழலாள்
பாதப்புட் பஞ்சுரத்தின் பால்.

4

செல்வேலை என்படுமோ - தீரன் இதயாலயவேள்
வல்வேலை யேபொருத மைவிழியாள் பல்காலும் கீதப்புள் பஞ்
சுரம் அங்கே இயற்றும் பூங்குழலாள் பாதப் புட்பம் சுரத்தின்
பால்.

தீரன் இதயாலயவேள் — தீரனாகிய இதயாலய வேளினது
வல்வேலையே பொருத வலிய வேலாயுதம் போன்ற மை
மைவிழியாள் தீட்டிய கண்ணையுடையவளும்

பல் காலும் கீதப்புள் — எப்போதும் பாட்டுப் பாடும்
பஞ்சுரம் அங்கே இயற்றும் வண்டுகள் பஞ்சுரம் என்னும்
பூங்குழலாள் பண்ணைப் பாடுகின்ற பூவை
யணிந்த கூந்தலுடையவளும்
ஆகிய இந்தப் பெண்ணின்

பாதப் புட்பம் — பூப்போன்ற மெல்லிய பாதங்கள்

சுரத்தின்பால் செல்வேலை — பாலை வனத்தில் செல்லுகின்ற
என்படுமோ! போது என்ன பாடு படுமோ!

செல்வேலை — செல்லும் பஞ்சுரம் — ஒருவகைப்
பொழுது பண்
என்படும் — என்ன பாடு இயற்றும் — பாடுகின்ற
படும்; மலர்
பாதப்புட்பம் — போன்ற
துன்புறம். பாதம்
வல்வேல் — வலிய வேல் சுரத்தின்பால் — பாலை நிலத்
பொருத — போன்ற தினிடத்தில்
பல்காலும் — எப்போதும்
கீதப் புள் — கீதம்பாடும்
பறவை;
வண்டு

தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்காகச் சென்று
விட்டாள். அவள்போகும் பாதை வெப்பம் மிக்க பாலை நிலம்.
அதைக் கருதிய அன்னை புலம்புவதாக அமைந்த பாடல் இது.
இது உடன்போக்கில் நற்றாய் புலம்பல் என்னும் துறை.

“பாதிராத்திரி வேளையில்” என்று தொடங்கும் காவடிச்
சிந்தும் இதே துறையில் அமைந்தது.

சுரத்தின்பால் செல்வேலை என்படுமோ என்று இறுதி
யுடன் முதலைக் கூட்டுக! இவ்வாறு வருவது பூட்டுவிற
பொருள்கோள் ஆகும்.

நந்தாவான் மாத்தருவா ணாதவித யாலயவா
 நந்தாவான் மாத்தருவா ணாரிரதம் - வந்தானோன்
 கோதையலர்க் கோவனைகக் கோதையலர்க் கோகடலுக்
 கோதையலர்க் கோகுயிலுக் கோ.

5

நந்தா(த) வான் மாத் தரு ஆள் நாத இதயாலய
 ஆனந்தா! ஆன்மா தருவாள் நாரி

ரதம் வந்து ஆனோன் கோதை அலர்க்கோ

அ(ன்)னை கக்கு ஓதை அலர்க்கோ

கடலுக்கோ தையலர்க்கோ குயிலுக்கோ

நந்தா(த) வான் மாத்தரு — அழியாத வானுலகத்துப் பெரிய
 ஆள் நாத இதயாலய தருவாகிய கற்பகத்தை ஆள்
 ஆனந்தா கின்ற தலைவனாகிய இந்திரன்
 போன்ற இதயாலயன் என்னும்
 மகிழ்ச்சியுடையவனே!

நாரி — இப் பெண்!

ஆன்மா தருவாள் — உயிரைக் கொடுப்பது

ரதம் வந்து ஆனோன் — தென்றலை இரதமாகக்
 கோதை அலர்க்கோ கொண்ட மன்மதனது மாலை
 யாகிய மலர் அம்புகளுக்கோ
 அல்லது

அ(ன்)னை கக்கு ஓதை — தாயானவள் வெளியிடுகின்ற
 அலர்க்கோ ஆரவாரமாகிய பழிச் சொல்
 லுக்கோ அல்லது

கடலுக்கோ — கடலின் ஓசைக்கோ அல்லது

தையலர்க்கோ

— அயற் பெண்களுக்கோ அல்லது

குயிலுக்கோ

— குயில் ஓசைக்கோ!

நந்தா(த) — அழியாத

நாரி — பெண்

வான் — வானுலகில்

வந்து — தென்றல் காற்று

உள்ள

கோதை — வரிசையாகிய

மாத் தரு — பெரிய தரு;

அலர் — மலர் அம்புகள்

கற்பகம்

கக்கு — வெளியிடுகின்ற;

ஆள் — ஆள்கின்ற

சொல்லுகின்ற

ஆனந்தா — மகிழ்ச்சியுடை

ஓதை — ஓசை

யவனே

அலர் — பழிச்சொல்

ஆன்மா — உயிர்

இவற்றுள் ஒவ்வொன்றே இவள் உயிரைக் கொல்லப்
 போதுமானதாக உள்ளது. இவளுக்கு உள்ளது ஒரே உயிர்.
 இவற்றுள் எதற்கு இவள் உயிரைத் தருவாள். நீ வந்து
 அணையாவிடின் இவள் இறப்பது உறுதி என்பது திரண்ட
 கருத்து.

அலர்க்கோ அலர்க்கோ கடலுக்கோ தையலர்க்கோ
 குயிலுக்கோ நாரி ஆன்மா தருவாள் என்று கூட்டுக!

சொல்நயம் : கோதையலர்க்கோ கோதையலர்க்கோ

கோதையலர்க்கோ

கோதையலர்க்கோ கோதையலர்க்கோ
 கோதையலர்க்கோ கோதையலர்க்கோ
 கோதையலர்க்கோ கோதையலர்க்கோ

நாந்தகஞ்சங் கந்தரிக்கு நாதவித யாலயசேர்

சேந்தகஞ்சங் கந்தரிக்குஞ் சிந்துரங்கை — யேந்துமுலை

வண்டுமண்டு வண்டுவந்து வந்தனின்னு சிந்தைநொந்து

பெண்டுமண்டு வண்டுகொண்டள் பீர்.

6

நாந்தகம் சங்கம் தரிக்கும் நாத இதயாலய! சேர்!

சேந்த கஞ்சம் கந்து அரிக்கும் சிந்துரம் கை ஏந்து முலை.

வண்டு மண்டு வண்டு உவந்து வந்த(ா)ன் இன்று.

சிந்தை நொந்து பெண்டு மண் துவண்டு கொண்டள் பீர்!

நாந்தகம் சங்கம் தரிக்கும்
நாத இதயாலய!

— நாந்தகம் என்ற வாளும் சங்கம்
தரிக்கின்ற தலைவனாகிய திரு
மாலைப் போன்ற இதயாலயனே!

சேர்

— சேர்வாயாக!

சேந்தகஞ்சம் கந்து
அரிக்கும் சிந்துரம் கை
ஏந்து முலை

— பாரம் தாங்காமல் கையால் ஏந்
தும்படி அமைந்த இவளது முலை
கள் சிவந்த தாமரை மலரையும்
கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற
யானை (மருப்பு)யையும் ஒக்கும்.

வண்டு மண்டு வண்டு
உவந்து (வந்தன்)
வந்த(ா)ன் இன்று

— வண்டுகள் நெருங்குகின்ற மல
ராகிய அம்புகளை விரும்பி
எடுத்துக் கொண்டு மன்மதன்
இன்று வந்தான்.

சிந்தை நொந்து பெண்டு
மண் துவண்டு
கொண்ட(ா)ன் பீர்

— மனம் வாடி இந்தப் பெண் மண்
னில் விழுந்து துவண்டு பசலை
நோய் கொண்டாள்.

நாந்தகம் — திருமாலின்
வாள்

உவந்து — விரும்பி

வந்தன் — தென்றலை

சங்கம் — சங்காயுதம்

வாகனமாக

நாதன் — திருமால்

வுடைய மன்மதன்

சேந்த — சிவந்த

வந்த(ா)ன் — மன்மதன்

கஞ்சம் — தாமரை

வந்தான்

மொட்டு

பெண்டு — பெண்

கந்து — கட்டுத்தறி

மண்

அரிக்கும் — முறிக்கின்ற

துவண்டு — தரையில்

சிந்துரம் — யானை

புரண்டு

வண்டு — தேனீக்கள்

பீர்

— பசலை நிறம்;

மண்டு — செறிந்த

பிரிவால் வருவது

வண்டு — மலர் அம்பு

சொல்நயம் : பின்னிரண்டு அடிகள் 'தந்ததந்த' என்ற
சந்தக் குழிப்புத் தவறாமல் வந்துள்ளது.

வந்தான் என்பது வந்தன் என்றும் கொண்டாள் என்பது
கொண்டள் என்றும் வந்தது விகாரம்.

வந்தன் என்ற சொல்லை மேலும் ஒருமுறை இரட்டித்து
வந்தன் வந்தன் என்றாக்கி,

தென்றற் காற்றை வாகனமாக உடைய மன்மதன் வந்தான்
என்று பொருள் கொள்க! இது இரட்டுற மொழிதல் என்னும்
உத்தியாகும்.

வந்தான் என்பதற்கு எழுவாயாக மன்மதன் என்ற பெயர்
வரவழைக்கப்பட்டது.

மன்னன் படலையன்பால் வைத்தவித யாலயனா
மன்னன் படலையன்பால் வாங்கினன்றி—மின்னும்பொன்
ளாவனிதங் கூர்திதலை யால்வயிற்றா எச்சமொழி
யாவனிதங் கூர்திதலை யால்.

7

மன் அன்பு அடலையன்பால் வைத்த இதயாலயனாம்
மன்னன் படலை அன்பால் வாங்கின் அன்றி, மின்னும் பொன்
ஆவல் நிதம் கூர்திதலை ஆல்வயிற்றாள் அச்சம் ஒழியா,
வ(ன்)னி தங்கு ஊர்தி தலையால்.

மன் அன்பு அடலையன் — நிலைத்த பக்தியினைத் திருநீறு
பால் வைத்த இதயால பூசிய சிவனிடம் வைத்த
யனாம் மன்னன் படலை இதயாலயனாகிய அரசன்
அணிந்த மாலையை

வாங்கின் அன்றி — வாங்கினால் அல்லாமல்

வ(ன்)னி தங்கு ஊர்தி — கிளியைக் குதிரையாகக்
தலையால் கொண்ட தலைவனாகிய
மன்மதனால்

மின்னும் பொன் — மின்னுகின்ற பொன் போன்ற
வளம்

ஆவல் நிதம் கூர் திதலை — நாடோறும் காதல் நோய் மிகு
ஆல்வயிற்றாள் கின்ற தேமல் பரவிய ஆலிலை
போன்ற வயிற்றினையுடைய
வளம் ஆகிய இவள்

அச்சம் ஒழியா — அச்சம் ஒழியாது

மன்	— நிலை பெற்ற	திதலை	— தேமல்
அன்பு	— பக்தி	ஆல் வயிறு	— ஆலிலை
அடலை	— திருநீறு		போன்றவயிறு
அடலையன்	— சிவன்	வ(ன்)னி	— கிளி
படலை	— பூமாலை	ஊர்தி	— வாகனமாக
பொன்	— பொன்		உடையவன்;
	போன்றவன்		மன்மதன்
ஆவல்	— காதல்	தலை	— தலைவன்
கூர்தல்	— மிகுதல்		

அடலையன்பால் மன் அன்பு வைத்த இதயாலயன் என்று
கூட்டுக.

மன்னன் படலை வாங்கின் அன்றி வயிற்றாள் அச்சம்
ஒழியா என்றும், வன்னி தங்கு ஊர்தி தலையால் அச்சம்
ஒழியா என்றும் தனித்தனியே கூட்டுக.

✱

அன்னங்கா ளிங்கள் அடியேன் படுத்துயரை.

முன்னங்கா ளிங்கள் முடித்தலைமேற்—பொன்னங்கால்¹

வைத்தாலு வால்வளையன் மாலிருத யாலயன்பான்

மெய்த்தாலு வால்விளம்பு மின்.

8

அன்னங்காள்! இங்கன் அடியேன் படுத்துயரை முன்னம்
காளிங்கள் முடித்தலைமேல் பொன்னங்கால் வைத்து ஆலு
வால்வளையன் மால் இருதயாலயன்பால் மெய்த் தாலு
வால் விளம்புமின்!

அன்னங்காள் இங்ஙன் — அன்னப் பறவைகளே! இவ்
அடியேன் படும் துயரை விடத்தே அடியாளாகிய யான்
படுகின்ற துன்பத்தை

முன்னம் காளிங்கள் — முற் கால த்தில் காளிங்கள்
முடித்தலைமேல் பொன் என்னும் பாம்பின் முடித்
அம்கால் வைத்து ஆலு தலையின் மீது பொன்போன்ற
வால்வளையன் மால் அழகிய பாதங்களை வைத்து
ஆடுகின்ற வெண் சங்குதரித்த
திருமாலைப் போன்ற

இருதயாலயன்பால் — இதயாலய மன்னனிடம் உங்
மெய்த்தாலுவால் களின் உண்மையே பேசும்
விளம்புமின்! நாவினால் கூறுங்கள்!

முன்னம்	— கிருஷ்ணா	மெய்த்
	வதாரத்தில்	தாலு
காளிங்கள்	— ஓர் பாம்பரசன்	— உண்மையே
கால்	— பாதம்	பேசும் நாக்கு
ஆலுதல்	— நடித்தல்	தாலு
வால்வளை	— வெண் சங்கு	— நாக்கு
மால்	— திருமால்	விளம்பு
		மின்
		— சொல்லுங்கள்!

படும் துயரை விளம்புமின் என்று கூட்டுக!

பாடபேதம் : பொன்னந்தாள்

சந்தனவ சந்தனம்பே தைக்குவனி பாலனங்க

சந்தனவ சந்தனம்பே தைக்குமமை—யந்தனமாங்

கும்பந் தடிக்கமயல் கொண்டிருத யாலயனே

யம்பந் தடிக்கநினை யாள்.

9

சந்த நவ சந்தனம் பேதைக்கு வ(ன்)னி. பால் அ(ன்)னம்
கசந்தன.

வசந்தன் அம்பே தைக்கும் அமையம் தனம் ஆம் கும்பம்
தடிக்க மயல் கொண்டு—இருதயாலயனே!—

அம் பந்து அடிக்க நினையாள்.

சந்த நவ சந்தனம் — அழகிய புதிய சந்தனம் இப்
பேதைக்கு வன்னி பெண்ணுக்கு நெருப்பாகும்.

பால் அ(ன்)னம் கசந்தன — பாலும் சோறும் கசப்பு ஆயின.

வசந்தன் அம்பே தைக்கும் — மன்மதன் அம்பு தைக்கும்போது
அமையம்

தனம் ஆம் கும்பம் தடிக்க — முலையாகிய குடங்கள் பருத்
தலால்

இருதயாலயனே! — இருதயாலய மன்னனே!

அம் பந்து அடிக்க — அழகிய பந்து அடித்து வினை
நினையாள் யாட நினைக்கமாட்டாள்.

சந்தம்	— அழகிய	தனம்	— முலை
நவம்	— புதுமை	கும்பம்	— குடம்
பேதை	— பெண்	தடிக்க	— பருத்தலால்
வன்னி	— நெருப்பு	அம் பந்து	— அழகிய பந்து
வசந்தன்	— மன்மதன்	அடிக்க	— அடித்து வினை
அமையம்	— சமயம்	யாட	

கும்பம் தடிக்க நினையாள் என்று கூட்டுக!

ஆகத் தகர்த்தலையை யன்னமன்னாள் கொண்டதுய
ரேகத் தகர்த்தலைச்செய் யிற்போமோ—வாகையைநா
லாங்கா தனையீர் வம்பெயிதி யாலயன்றார்
வாங்கா தனையீர் வம்.

10

ஆகத் தகர்த்தலையை அன்னம் அன்னாள் கொண்ட
துயர் ஏகத் தகர்த்தலைச் செய்யின்போமோ வாகை ஐ நால்
ஆம் காதனை ஈர அம்பு எய் இதயாலயன் தார் வாங்காது
அ(ன்)னையீர்! அவம்.

வாகை ஐ நால் ஆம்
காதனை ஈர அம்பு எய்
இதயாலயன் தார்
வாங்காது

— வெற்றி கொண்ட இருபது
ஆகிய காதுகளையுடைய இரா
வணனைக் கொல்வதற்கு அம்பு
எய்த இரு த ய ல ய ன து
மாலையை வாங்காமல்

அவம் ஆகத் தகர்த்
தலையை ஏகத் தகர்த்
தலைச் செய்யின்

— வீணாக ஆட்டின் தலையைத்
துண்டாகிப் போகும்படி அழித்
தலைச் செய்தால்

அன்னம் அன்னாள்
கொண்ட துயர் போமோ?

— அன்னம் போன்றவள் கொண்ட
காதல்நோய் தீருமோ?

அன்னையீர்!

— தாய்மார்களே!

தகர்த்தலையை— ஆட்டின்

வாகை

— வெற்றி

தலையை

ஐநால்

— $5 \times 4 = 20$

ஏக

— துண்டாகிப்

காதன்

— காதுகளுடைய

போக

இராவணன்

தகர்த்தலைச்

ஈர

— கொல்வதற்கு

செய்யின்

— அழித்தால்

தார்

— மாலை

அன்ன

அவம்

— வீண் செயல்

மன்னாள்

— அன்னம்

போன்றவள்

தார் வாங்காது அவம் ஆகத் தகர்த் தலையைத் தகர்த்
தலைச் செய்யின் அன்னம் அன்னாள் கொண்டதுயர் போமோ
என்று கூட்டுக!

மன்னரைத் திருமாலாக உபசரிப்பது கவிமரபு ஆதலால்
இராவணனைக் கொல்ல அம்பு எய்த இராமன் செயல் இதயா
லயன்மேல் ஏற்றப்பட்டது.

இராவணனுக்குப் பத்துத் தலைகள் ஆதலால் இருபது
காதன் எனப்பட்டான்.

பாடலின் இறுதியிலுள்ள அவம் என்பதனை முதலிலுள்ள
ஆக என்பதனோடு சேர்த்து அவம் ஆக என்று கூட்டுக!

இது விற்பூட்டுப் பொருள் கோள் ஆகும்.

இது வெறி விலக்கு என்னும் துறை.

சீதவன சந்துவவா டிட்டியம்பெய் யக்கடமி
லாதவன சந்துவவா என்னமன்ன—மாதவனை
நித்தந் தணிந்துதொழு நீதவித யாலயபன்
முத்தந் தணிந்து முகம்.

11

சீத வனசம் துவ வாள் திட்டி அம்பு எய்யக் கடம்
இ(ல்)லாதவன் அசந்து உவவாள் அன்னம் அன்னம் மாத
வனை நித்தம் தணிந்துதொழும் நீத இதயாலய!

பல் முத்தம் தண் இந்து முகம்.

சீத வனசம் துவ வாள் — குளிர்ந்த தாமரை மலரையும்
திட்டி இரு வானையும் போலும்
இவள் கண்கள்.

கடம் இல்லாதவன் அம்பு — அங்கம் இல்லாத அனங்கன்
எய்ய ஆகிய மன்மதன் மலர் அம்பு
கள் எய்வதனால்

அன்னம் — அன்னம் போன்ற இவள்

அசந்து உவவாள் — அயர்ந்து சோறு விரும்பமாட்
அன்னம் டாள்.

மாதவனை நித்தம் — திருமாலை நாடோறும்
தணிந்து தொழும் நீத தாழ்ந்து வணங்குகின்ற நீதி
இதயாலய மானாகிய இருதயாலயனே!

பல் முத்தம் — இவளின் பல் முத்துப்போலும்.

தண் இந்து முகம் — குளிர்ந்த சந்திரன் போலும்
முகம்.

சீதம்	— குளிர்ச்சி	உவவாள்	— விரும்ப
வதனம்	— முகம்		மாட்டாள்
துவ	— இரண்டு	அன்னம்	— சோறு
வாள்	— வாள் போன்ற;	அன்னம்	— அன்னம்
	ஒளியுடைய		போன்ற
திட்டி	— கண்		பெண்
அம்பு	— மலர் அம்பு	தணிந்து	— தாழ்ந்து
கடம்	— உடல்	தண்	— குளிர்ந்த
இல்லாதவன்	— மன்மதன்	இந்து	— சந்திரன்
அசந்து	— அயர்ந்து		

கடம் இல்லாதவன் அம்பு எய்ய என்றும்

அன்னம் அசந்து அன்னம் உவவாள் என்றும் கூட்டுக.

சொல்லயம் : அன்னம் அன்னம்

கைத்தாள மாந்தனத்தைக் காமனம்பு தைத்துழக்கக்
கைத்தாள மாந்தனத்தைக் காமலரா - லெய்த்தாளஞ்¹
சம்படரா மாசகனாச் சாற்றளித யாலயபொற்
சம்படரா மாசகனா தா.

12

கைத்தாளம் ஆம் தனத்தைக் காமன் அம்பு தைத்து உழக்கக்
கைத்தாள் அம் மாந்து அனத்தைக் காமலரை எய்த்தாள் அஞ்சு
அம்பு அடரா மாசுஅகல் நா சாற்ற(ா)ள்.

இதயாலய! பொற் சம்பட! ராமா! சகநாதா!

கைத்தாளம் ஆம் — கைத்தாளம் போன்ற முலை
தனத்தைக் காமன் அம்பு களை மன்மதனின் மலர் அம்பு
தைத்து உழக்க கள் பாய்ந்து கலக்குவதால்

அம் மாந்து அ(ன்)னத்தைக் — உண்கின்ற அந்த உணவினை
கைத்தாள் வெறுத்தாள்.

காமலரால் எய்த்தாள் — சோலை மலர்களால் மெலி
வடைந்தாள்.

அஞ்சு அம்பு அடரா — ஐந்து மலர் அம்புகள் அடர்வ
மாசு அகல் நாச் சாற்றள் தால் குற்ற மற்ற நாவால் பேச
மாட்டாள்.

இதயாலய! — இதயாலயனே!

பொற் சம்பட ராமா! — பொன்னாடை புனைந்த இரா
மனைப் போன்றவனே!

சகநாதா! — பூமிக்குத் தலைவனே!

கைத்தாளம் — கையில் உள்ள அடரா — அடர்ந்து;
தாளம் அடர்வதால்
தனம் — முலை மாசு அகல்
காமன் — மன்மதன் நா — குற்றமற்ற
கைத்தாள் — வெறுத்தாள் நாவால்
மாந்து — உண்கின்ற சாற்ற(ா)ள் — ஒன்றும் கூற
காமலர் — சோலை மலர் மாட்டாள்
கள் பொற்
அஞ்சு அம்பு — ஐந்து மலர் சம்படம் — பொன் ஆடை
அம்புகள்

மாந்து அவ் அன்னத்தைக் கைத்தாள் என்று கூட்டுக.

சாற்றாள் என்பது சாற்றள் என வந்தது விகாரம்.

1 பாடபேதம் : காமலரை எய்த்தாள். இதுவே பாட
மான போது காமலரால் என்பது காமலரை என வந்ததாகக்
கொண்டு, வேற்றுமை மயக்கம் என்று கொள்க!

✱

வேளிரதக் காற்றோசை மென்செவியுட் கேட்டரிக்கண்
 ணாளிதரக் காற்றோசை யும்மருந்தாள்—காளகண்டங்
 கூவனைந்தாள் வாய்கசந்தாள் கூடியித யாலயமால்
 பூவனைந்தாள் வாய்தனஞ்செப் பு.

13

வேள் இரதக் காற்று ஓசை மென் செவியுட் கேட்டு
 அரிக்கண்ணாள் இரதக் கால்தோசையும் அருந்தாள். காள
 கண்டம் கூவநைந்தாள். வாய் கசந்தாள். கூடி - இருதயாலய
 மால் - பூ வனைந்து ஆள்வாய்! தனம் செப்பு!

வேள் இரதக் காற்று — மன்மதனது இ ர த மாகிய
 ஓசை மென் செவியுள் தென்றற் காற்றின் ஓசையை
 கேட்டு மெல்லிய காதுகளில் கேட்டு

அரிக்கண்ணாள் — செவ்வரி படர்ந்த கண்களை
 யுடையவள்

இரதக் கால்தோசையும் — இனிமையான கால்தோசை கூட
 அருந்தாள் உண்ணமாட்டாள்.

காளகண்டம் கூவநைந் — குயில் கூவுவதால் வருந்தினாள்.
 தாள்

வாய் கசந்தாள் — எதையுமே உண்ண இயலாதபடி
 வாய் கசந்துபோனாள்.

இதயாலயமால்! — இதயாலயனாகிய மாலே!

கூடிப் பூவனைந்து — இவளை வந்து கூடி இவளுக்குப்
 ஆள்வாய்! பூமாலை சூட்டி ஆள்வாயாக!

தனம் செப்பு — இவள் முலைகள் செப்புக்குடம்
 போன்றன.

வேள் — மன்மதன் இரதம் — இனிமை
 இரதக் காளகண்டம்— குயில்
 காற்று — தேராகிய பூ வனைந்து — பூமாலைசூட்டி
 தென்றற் தனம் — முலை
 காற்று செப்பு — செப்புக் குடம்
 செவி — காது
 அரிக்கண் — செவ்வரி பரந்த
 கண்

கேட்டு அருந்தாள் என்றும் கூடிப் பூவனைந்து ஆள்வாய்
 என்றும் கூட்டிப் பொருள் காண்க!

தினந்தினந்தாய் வையமதி சீறக்கைக் கஞ்சத்

தினந்தினந்தாய் வையமதிற் சேரச் — சனங்களம்பல்

சொல்லக்கண் டேங்குவளைத் தோயிருத யாலயவா

எல்லக்கண் டேங்குவளை யாம்.

14

தினம் தினம் தாய் வைய மதி சீறக் கைக்கஞ்சத்தின் நந்து
இனம் தாய் வையமதிற் சேரச்

சனங்கள் அம்பல் சொல்லக்கண்டு ஏங்குவளைத் தோய்!
இருதயாலய!

வாள் அல்; அக்கண் தேங் குவளை ஆம்.

தினம் தினம் தாய் வைய — நாடோறும் தாய் வைவதாலும்

மதி சீற — சந்திரன் சீறுவதாலும்

கைக்கஞ்சத்தின் நந்து — தாமரை மலர் போன்ற கைகளில்
இனம் தாய் வையமதிற் — அணிந்த வளையல் கூட்டம்
சேர — தாவித் தரையை அடைவதாலும்

சனங்கள் அம்பல் சொல்லக் — அயற்பெண்கள் பழிச் சொல்
கண்டு ஏங்குவளைத் தோய்! — கூறுவதைக் கண்டு ஏங்குகின்ற
இவளைச் சேர்வாயாக!

இதயாலய — இதயாலய மன்னனே!

வாள் அல் அக்கண் தேங் — இரவு அவளுக்கு வாள் போலத்
குவளை ஆம் — துன்பம் தருவதாகும். அந்தக்
கண்களானவை தேனுடைய
குவளை மலர் ஆகும்.

வைய	— ஏசுவதால்	வையமதில்	— தரையிலே
மதி	— சந்திரன்	சனங்கள்	— அயற்பெண்
சீற	— காய்வதால்		கள்
கைக்கஞ்சம்	— கையாகிய	அம்பல்	— பழிச்சொல்
	தாமரை	தோய்	— அணைவாய்
	மலர்	அல்	— இரவு
நந்துஇனம்	— வளையல்	தேம்	— இனிய
	கூட்டம்	குவளை	— நீலமலர்
தாய்	— தாவிச்	ஆம்	— போலும்
	சென்று		

வாள் அல்ல அக்கண் குவளை ஆம் என்ற தொடருக்குக்
கண்கள் வாளாயுதத்துக்கு உவமையாவது மட்டுமல்ல தேங்
குவளைமலருக்கும் ஒப்பாகும் என்றும் கொள்ளலாம். அப்படிப்
பொருள் கொள்ளும்போது, அல்ல கண் என்பது சந்தம்
நோக்கி அல்லக் கண் என வந்துள்ளது எனலாம்.

அங்கஞ் சனங்களம்ப லாங்குரைக்க நொந்தனர்கள்
 னங்கஞ் சனங்களம்ப னந்துவெண்முத் — தங்கொங்கை
 கற்பாரர் தந்திவளை கன்னவித யாலயநின்
 பொற்பாரர் தந்திவளைப் புல்.

15

அங்கம் — சனங்கள் அம்பல் ஆங்குரைக்க — நொந்தனள்.
 கன்னம் கஞ்சனம். களம், பல் — நந்து, வெண்முத்தம்.
 கொங்கை கற்பாரம் தந்தி வளை! கன்ன இதயாலய!
 நின் பொற்பு ஆரம் தந்து இவளைப் புல்.

சனங்கள் அம்பல் ஆங்கு — அயற்பெண்கள் பழிச் சொற்
 உரைக்க அங்கம் நொந் களைக் கூறுவதால் இவள்
 தனள் உடல் வாடினாள்.

கன்னம் கஞ்சனம் — இவளின் கன்னம் கண்ணாடி
 போலும்.

களம் பல் நந்து வெண் — க மு த் தும் பல்லும் முறையே
 முத்தம் சங்கையும் வெள்ளை முத்தை
 யும் ஒக்கும்.

கொங்கை கல்பாரம் — இவள் முலைகள் பாரமான
 தந்தி மலைகளையும் யாளைத்
 தந்தங்களையும் ஒக்கும்.

வளை — இவளை வளைத் துக் கொள்
 வாயாக!

கன்ன! — கொடையில் கண்ணைப்
 போன்றவனே!

இதயாலய!

— இதயாலயனே!

நின் பொற்பு ஆரம் தந்து — உனது அழகிய மாலையைத்
 இவளைப் புல் தந்து இவளை அணைவா
 யாக!

அங்கம்	— உடல்	தந்தி	— யானை
சனங்கள்	— அயற்பெண்	கள்	(யானைத்
			தந்தம்)
அம்பல்	— பழிச் சொற்	வளை	— தழுவிச்
	கள்		கொள்
கஞ்சனம்	— கண்ணாடி	கன்ன	— கர்ணன்
களம்	— கழுத்து		போன்றவனே
நந்து	— சங்கு	பொற்பு	— அழகு
கொங்கை	— முலை	ஆரம்	— மாலை
கல்பாரம்	— பாரமாகிய	புல்	— அணை
	மலை		வாயாக!
கல்	— மலை		

கற்பாரம் என்பதனைப் பார்க்கல் என்று மாற்றுக!

சனங்கள் அம்பல் உரைக்க அங்கம் நொந்தனள் என்று
 கூட்டுக.

சீனி கரும்பருந்தாள் சேலையிழந் தாள்கறைய
தேனி கரும்பருந்தாட் சிந்துரநே — ரானதனத்
தம்பஞ்சு மெய்தா னனங்கமத வேள்பதந்
யம்பஞ்சு மெய்தா னனை.

16

சீனி கரும்பு அருந்தாள். சேலை இழந்தாள்.
கறையதே நிகரும் பருந்தாள் சிந்துரம் நேரான தனத்து
அம்பு அஞ்சும் எய்தான் அனங்க மதவேள்.
பத நயம் பஞ்சு. மெய்தான். அணை!

சீனி கரும்பு அருந்தாள் — சீனியும் கரும்பும் உண்ணமாட்
டாள்.
சேலை இழந்தாள் — இடையில் ஆடை இழந்துவிட்
டாள்.
கறையதே நிகரும் பருந் — உரலையே ஒக்கின்ற பருத்த
தாள் சிந்துரம் நேரான கால்களையுடைய யானைக்கு
தனத்து நிகராவ முலைகளின்மேல்
அம்பு அஞ்சும் எய்தான் — உருவம் அற்ற மதவேளானவன்
அனங்க மதவேள் மலர் அம்புகள் ஐந்தையும்
ஏவினான்.
பத நயம் பஞ்சு — இவள் பாதங்களின் நயமானது
பஞ்சுபோலும்.
மெய்தான் — நான் சொல்வது உண்மைதான்.
அணை — இவளை அணைவாயாக!

சீனி — சர்க்கரை அம்பு அஞ்சு — ஐந்து மலர்
அருந்தாள் — உண்ணமாட் அம்புகள்
டாள் அனங்கன் — உருவம் இல்லா
சேலை — உடை தவன்
கறை — உரல் மதவேள் — மன்மதன்
பருந்தாள் — பருத்த அடி பத நயம் — பதத்தின்
சிந்துரம் — யானை மென்மை
(மருப்பு) மெய் — உண்மை
தனம் — முலை

உடல் மெலிந்தமையால் இடையில் உடை நழுவிவது
என்பதைச் சேலை இழந்தாள் என்ற தொடர் குறிக்கும்.

நஞ்சாய கந்தரத்தா னாட்டத் தமிழ்நவன்றி
னஞ்சாய கந்தரத்தா னாரியலிற் — றுஞ்சாமன்
மஞ்சத் திருக்கின்றான் வாய்மையித யாலயவாள்
வஞ்சத் திருக்கின்றான் வாய்.

17

நஞ்சு ஆ(கி)ய கந்தரத்தான் நாட்டத்து அழிந்தவன் தினம்
சாயகம் தரத்தான் நாரி அ(ல்)லில் துஞ்சாமல் மஞ்சத்து இருக்
கின்றான். வாய்மை இதயாலய! வாள் வஞ்சத் திருக்கு. இன்று
ஆள்வாய்!

நஞ்சு ஆய கந்தரத்தான் — விஷம் ஆகிய கழுத்தையுடைய
நாட்டத்து அழிந்தவன் சிவனது கண்ணால் எரிந்து
போன மன்மதன்

தினம் சாயகம் தர — நாடோறும் அம்புகளை ஏவுவ
தால்

நாரி அல்லில் துஞ்சாமல் — இந்தப் பெண் இரவில் தூங்கா
மல் கட்டிலில் கிடக்கின்றாள்.

வாய்மை — இது உண்மை.

இதயாலய — இதயாலயனே!

வஞ்சத் திருக்கு வாள் — இவளுடைய கள்ளம் பொருந்திய
கண்கள் வாளாயுதம் போலும்.

இன்று ஆள்வாய்! — இவளை இன்று வந்து ஆள்வா
யாக!

நஞ்சு — விஷம் அல்லில் — இரவில்
கந்தரம் — கழுத்து துஞ்சாமல் — தூங்காமல்
நாட்டம் — கண் மஞ்சம் — கட்டில்
அழிந்தவன் — மன்மதன் வாய்மை — உண்மை
தினம் — நாடோறும் வஞ்சத்
சாயகம் — (மலர்) அம்பு திருக்கு — கள்ள விழிகள்
தர — ஏவுவதால் திருக்கு — கண்
நாரி — பெண் வாள் — வாளாயுதம்

தரத்தான் என்ற இடத்துள்ள தான் என்பது அசை.

பழகவினை யங்கணியாள் பாலருந்தா ஞவ்வூர்
 பகழவினை யங்கணியாள் பாங்கி — தழையருந்த
 விங்களிதை யாலையம்பா லேங்கேலென் றாள்குடந்த
 னங்களிதை யாலையமன் னா.

18

பழ கவினை அங்கு அணியாள். பால் அருந்தாள்.

உவ் ஊர் பழக வினையம் கணியாள். பாங்கு இதழையருந்த
 இங்கு அளி. தையால்! ஐ அம்பால் ஏங்கேல் என்று ஆள்.

குடம் தனங்கள். இ(ை)தயாலய மன்னா!

பழ கவினை அங்கு — தலையியானவள் காதல் நோய்
 அணியாள் காரணமாக, முன் இருந்த
 அழகினை மீண்டும் அடைய
 மாட்டாள்.

பால் அருந்தாள் — பாலும் பருகமாட்டாள்.

உவ்வூர் பழக வினையம் — இந்த ஊராருடனே பழகுவதற்கு
 கணியாள் ஏற்ற மரியாதையையும்
 நினைக்கமாட்டாள்.

பாங்கு இதழை அருந்த — உன் அழகிய இதழை நான்
 இங்கு அளி தையால்! அருந்த இங்கே தருவாயாக!
 ஐ அம்பால் ஏங்கேல் பெண்ணே! ஐந்து மலர்
 என்று ஆள் அம்புகளால் வருந்தாதே
 என்று இவளை ஆள்வாயாக!

குடம் தனங்கள் — இவள் தனங்கள் செப்புக் குடங்
 கள் போன்றவை.

இதயாலய மன்னா — இதயாலயனாகிய மன்னனே!

பழகவின் — முன்னைய அளி — தருவாயாக
 அழகு தையால் — பெண்ணே
 பழக — பழகுவதற்கு ஐயம்பு — மலர் அம்புகள்
 உரிய ஏங்கேல் — வருந்தாதே
 வினையம்— மரியாதை ஆள் — ஆள்வாயாக
 கணியாள்— எண்ணாள். தனங்கள் — முலைகள்
 பாங்கு — அழகு குடம் — குடம்போன்றன
 இதழ் — உதடு

பாங்கு இதழை அருந்த (இங்கு) அளி. தையால்! ஐ
 அம்பால் ஏங்கேல் எனக் கூட்டுக.

“பாங்கு இதழை அருந்த அளி. தையால்! வருந்தாதே”
 என்று ஆள் என்று கூட்டுக.

புராதனத்துட் டந்தனத்துப் போர்வேளம் பேசங்
கராதனத்துட் டத்தனத்துக் கைத்தே — வராதனத்துக்
கொப்புனிதம் பத்திரத்தா னுய்யளித யாலயதா
துப்புனிதம் பத்திரத்தா டோய். 19

புராதனத் துட்டத்தனத்துப் போர்வேள் அம்பே சங்கரா!
தனத்துள் தத்த நத்துக் கைத் தேவர் ஆதனத்துக்கு ஒப்பு உன்
நிதம்பத் திரத்தாள் உய்ய(ா)ள். இதயாலய!

தாதுப் புனிதம் பத்திரத்தாள் தோய்.

புராதனத் துட்டத் — பழமையான துட்டத்தனத்தை
தனத்துப் போர்வேள் யுடைய போர் செய்யும் மன்
அம்பு மதனின் மலர் அம்பு
சங்கரா! — ஐயோ!
தனத்துள் தத்த — முலையிலே பாய்வதால்
நத்துக் கைத்தேவர் — சங்கைக் கையில் தரித்த தேவர்
ஆதனத்துக்கு ஒப்பு ஆகிய திருமாலின் அணை
உன் நிதம்பத் திரத்தாள் யாகிய பாம்புக்கு ஒப்பாக
உய்ய(ா)ள் நினைக்கின்ற அல்குல் திர
முடையவள் உயிர்பிழைக்க
மாட்டாள்.

இதயாலய — இதயாலயனே!
தாதுப் புனிதம்பத்திரத்தாள் — ?
தோய் — இவளை வந்து அணைவாயாக!

புராதனம் — பழமை தேவர் — திருமால்
வேள் — மன்மதன் ஆதனம் — அணை; பாம்பு
சங்கரா — இரக்கக் குறிப்பு உன் — நினைக்கின்ற
தனம் — முலை நிதம்பத் — அல்குலின்
தத்த — பாய்வதால் திரம் தன்மை
நத்து — சங்கு தோய் — அணைவாயாக!

போர் வேள் அம்பு தனத்துள் தத்த நிதம்பத் திரத்தாள்
உய்யாள் என்று கூட்டுக.

தாதுப் புனிதம் பத்திரத்தாள் என்ற தொடரின் பொருள்
அரிது. வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க.

அம்பனைப்பச் சோலையிலே யானகுயில் கூவந்திதி
யம்பனைப்பச் சோலையிலே யன்றிறெற — வெம்புகின்றாண்
மாழுத்த மிட்டொன்று மன்னவித யாலயபூ
மாழுத்த மிட்டொன்று வா! 20

அம்பனைப்பச்சோலையிலே ஆன குயில் கூவ நித்தியம்
பனைப்பச் சோலையிலே அன்றில் தெற வெம்புகின்றாள்.

மா முத்தமிழ்த் தொன்று மன்னஇத யாலய பூமா! முத்தம்
இட்டு ஒன்று; வா!

அம்பனைப்பச்சோலை — அழகிய பனையின் பசிய ஓலை
யிலே ஆனகுயில் கூவ யிலே யிருந்து தக்க குயிலானது
கூவுவதாலும்

நித்தியம் பனைப்பச் — நா டோ று ம் ந டு க் க ம்
சோலையிலே அன்றில் உண்டாகும்படி சோலைகளி
தெற லிருந்து அன்றில் பறவைகள்
தம்சுரலால் வருத்துவதாலும்

வெம்புகின்றாள் — இவள் வாடுகின்றாள்.

மாமுத்தமிழ்த் தொன்று — பெருமையுடைய முத்தமிழ்
மன்ன போன்று பழமையான தலை
வனே!

இதயாலய பூமா — இதயாலயனாகிய பூமானே!
முத்தம் இட்டு ஒன்று வா! — இவளை முத்தம் இட்டுக்கலப்
பாயாக! வருவாயாக!

அம்ப — அழகிய அன்றில் — ஒருபறவை
பச்சோலை — பசிய ஓலை தெற — வருத்த
ஆன — தகுதிவாய்ந்த தொன்று — பழமையான
நித்தியம் — நாடோறும் ஒன்று — கலவி செய்!
பனைப்ப — நடுங்கும்படி

முத்தமிழ்த் தொன்று என வரவேண்டியது எதுகை நயம்
நோக்கி முத்தமிட்டொன்று என வந்தது. கீழ்த்திசை கீட்டிசை
என வருவது எடுத்துக்காட்டு. இது வீரசோழிய விதி என்பர்.
திகடசக்கரன் (திகழ் - தசக்கரன்) என்ற கந்தபுராணக்
காப்புப் பாடலைக் காண்க!

கற்பநிரு பாநுவல்வேற் காணையித யாலயப
கற்பநிரு பாநுவல்வே கத்துடனே பொற்புமலி
சிந்துதைய மாவதுபோற் நீதுதைய வேவருமா
லிந்துதைய லாட்கணைநீ யே.

21

கற்ப(க)நிருபா! நுவல் வேற்காணை இதயாலய! பகல்
பன்னிரு பாநு வல்வேகத்துடனே பொற்புமலி சிந்து உதையம்
ஆவதுபோல் தீ துதையவே வருமால் இந்து தையலாட்கு.
அணை நீ!

கற்பக நிருபா — கற்பகத்தருவுக்குத் தலைவனான
இந்திரனைப் போன்றவனே!
நுவல்வேல் காணை — விரும்புகின்ற வேலாயுதம் தரித்த
இதயாலய! காணையாகிய இதயாலயனே!
பகல் பன்னிரு பானு — பகற்பொழுதிடே பன்னிரு சூரியர்
வல்வேகத்துடனே களும் ஒருமிக்க வலியவேகத்
பொற்புமலி சிந்து துடனே அழகு மிக்க கடலில்
உதையம் ஆவதுபோல் உதயமாகி வருவது போல்
தீ துதையவே வருமால் — இந்தப் பெண்ணுக்கு நெருப்புச்
இந்து தையலாட்கு செறியும்படி சந்திரன்
தோன்றுகின்றது.
அணை நீ! — நீ வந்து அணைவாயாக!

கற்பம்	— கற்பகமரம்	வல்வேகம்	— மிகுவேகம்
நிருபன்	— அரசன்	பொற்பு	— அழகு
நுவலுதல்	— விரும்புதல்	சிந்து	— கடலில்
வேல்	— வேலாயுதம்	துதைய	— செறியும்படி
காணை	— இளைஞன்	வருமால்	— வரும். ஆல்
பகல்	— பகற்பொழு	ஆசை	
	தில்	இந்து	— சந்திரன்
பானு	— சூரியன்	தையலாள்	— பெண்.

சந்திரன் சடுவதன் மிகுதியைக் குறிப்பதற்குப் பகல் பன்னிரு
பானு வல்வேகத்துடன் சிந்து உதையமாவது உவமை
யாக்கப்பட்டது. இது இல்பொருள் உவமை.

பகல் வல்வேகத்துடனே பன்னிரு பானு சிந்து உதைய
மாவது என்றும் தையலாட்கு இந்து தீ துதையவே வருமால்
என்றும் கூட்டுக!

பன்னிரு திங்களிலும் வரும் சூரியன் வேறு வேறு பெயர்
பெறுவதால் பன்னிரு சூரியர்கள் என்பது மரபு.

பூவைக்கும் பாவைக்கும் பொய்தல்புரி யாடுயிலாள்¹
 பூவைக்கும் பாவைக்கும் பொன்னணைமேற் - பூவைப்பூ
 வெக்கும் படிவந்தா னுற்றவித யாலயர
 மிக்கும் படிவந்தான் மின்.

22

பூவைக்கும் பாவைக்கும் பொய்தல் புரியாள், துயிலாள்
 பூவைக் கும்பா(க) வைக்கும் பொன் அணைமேல்.

பூவைப் பூ ஒக்கும் படிவந்தான் உற்ற இதயாலய! ரமிக்கும்
 படிவந்து ஆள்! மின்.

மின் — மின்போன்ற தலைவி

பூவைக்கும் பாவைக்கும் — நாகணவாய்ப் பறவையுடனும்
 பொய்தல் புரியாள் பொம்மைகளுடனும் விளை
 யாடமாட்டாள்.

பூவைக் கும்பா(க) வைக் — மலர்களைக் குவியலாக வைக்
 கும் பொன் அணை மேல் கின்ற (பரப்பிய) பொற் கட்டி
 துயிலாள் வின் மேல் துயில் கொள்ள
 மாட்டாள்.

பூவைப் பூ ஒக்கும் படிவந் — காயாமலரை ஒக்கும் வடிவம்
 தான் உற்ற இதயாலய! உற்ற இதயாலயனே!

ரமிக்கும் படி வந்து ஆள் — இன் புறு ம் படியாக வந்து
 இவளை ஆட் கொள்வாயாக!

பூவை — நாகண வாய்ப் பொன்
 புள்; இதுகிளி அணை — அழகிய மெத்தை;
 போல் பேசும் கட்டில்
 ஆற்றல் பூவைப் பூ — காயாம் பூ; திரு
 பெற்றது மால் நிறத்
 பூவைக்கும் — பூவையுடனும் துக்கு உவமை
 பாவை — பொம்மை யாவது
 பாவைக் படிவம் — திருமேனி
 கும் — பாவையுடனும் ரமித்தல் — இன்புறுதல்
 பொய்தல் மின் — பெண்
 புரியாள் — விளையாட
 மாட்டாள்

பூவைக் கும்பா(க) வைக்கும் பொன் அணைமேல்
 துயிலாள் என்று கூட்டுக.

மன்னரைத் திருமாலாகக் காண்பது கவிமரபு ஆதலால்
 பூவைப் பூ ஒக்கும் படிவந்தான் உற்ற இதயாலய! எனப்
 பட்டது.

1 பாடபேதம் : புரிவா டியில்லாள்

அருந்தும் பிசுமந்த வங்குழல்சோர் வாளின்
 றருந்தும் பிசுமந்த மாகத் - திருந்துகரும்
 புங்கசக்கு மென்றாண்மண் போற்றுமித யாலயநின்
 புங்கசக்குக் கேற்றவிந்தப் பொன்.

23

அருந் தும்பி சுமந்த அம்குழல் சோர்வாள். இன்று
 அருந்தும் பிசுமந்தமாகத் திருந்து கரும்பும் கசக்கும்
 என்றாள். மண்போற்றும் இதயாலய! நின் புங்க சக்குக்கு ஏற்ற
 இந்தப் பெண்.

நின் புங்க சக்குக்கு ஏற்ற — உன் உயர்ந்த கண்களுக்குத்
 இந்தப் பொன் தகுதியான இந்தப் பெண்ணா
 னவள்

அருந் தும்பி சுமந்த — அரிய வண்டுகளைச் சுமந்த
 அம்குழல் சோர்வாள் அழகிய கூந்தல் சோர்வாள்.

இன்று அருந்தும் பிசு — இன்று உண்கின்ற வேம்பு
 மந்தமாகத் திருந்து போலத் திருத்தமான கரும்பும்
 கரும்பும் கசக்கும் கசக்கும் என்று கூறினாள்.
 என்றாள்

மண் போற்றும் இதயாலய — பூமி புகழும் இதயாலயனே!

தும்பி	— வண்டுகள்	புங்கம்	— உயர்வு
குழல்	— கூந்தல்	சக்கு	— சக்கு
அருந்தும்	— உண்கின்ற	ஏற்ற	— தகுதியான
பிசுமந்தம்	— வேம்பு	பொன்	— பொன் போன்ற
ஆக	— போல		வன்; பெண்;
மண்	— பூமி		இலக்குமி

பொன், குழல் சோர்வாள்; கசக்கும் என்றாள் என்று
 கூட்டுக!

மாரனம்பு கட்டழகி வண்டனத்துட் டைக்கவனை
 மாரனம்பு கட்டவெம்பி வாடுகின்றாள் - சாரநம்பு
 பாவலரை யாண்டருள்பூ பாலவித யாலயமாற்
 றாவலரை மாத்திரைக்கு ளாய்.

24

மாரன் அம்பு கட்டழகி வண்டனத்துள் தைக்க அ(ன்)னை
 மார் அ(ன்)னம் புகட்ட வெம்பி வாடுகின்றாள். சார நம்பு
 பாவலரை ஆண்டருள் பூபால! இதயாலய! மாற்று ஆவல்
 அரை மாத்திரைக்குள்ளாய்!

மாரன் அம்பு கட்டழகி — கட்டழகியாகிய இவளின்
 வண்டனத்துள் தைக்க வளமையான முலைகளில் மன்
 மதன் அம்புகள் தைப்பதாலும்

அன்னைமார் அ(ன்)னம் — தாய்மார் உணவு ஊட்டுவ
 புகட்ட தாலும்

வெம்பி வாடுகின்றாள் — வருந்தி வாடுகின்றாள்.

சார நம்பு பாவலரை — அடைவதற்கு விரும்புகின்ற
 ஆண்டருள் பூபால கவிஞரை ஆண்டருள்கின்ற
 மன்னவனே!

இதயாலய — இதயாலயனே!

மாற்று ஆவல் அரை — இவள் ஆசையை அரை மாத்
 மாத்திரைக்குள்ளாய் திரைப் பொழுதுக்குள் வந்து
 மாற்றுவாயாக!

மாரன்	— மன்மதன்	மாற்று	— தீர்ப்பாயாக
அம்பு	— மலர் அம்பு	ஆவல்	— ஆசை
கட்டழகி	— பேரழகி	அரை	
வண்	— வளவிய	மாத்திரைக்	
தனம்	— முலை	குள்ளாய்	— அரைமாத்
தைக்க	— ஊடுருவிப்		திரைப்
	பாய்தலால்		பொழுதுக்
நம்புதல்	— விரும்புதல்		குள்ளாக

அழகி வண் தனத்துள் மாரனம்பு தைக்க என்றும் அரை
 மாத்திரைக்குள்ளாய் ஆவல் மாற்று என்றும் கூட்டுக!

கபோலக்கண் ணாடியில்வீழ் காதுவளை யாநஞ்

கபோலக்கண் ணாடியங்கிச் சோர்ந்தாள் - கபாலத்தன்

பாதங்க ணாடிப் பணியுமித யாலயவிப்

போதங்க ணாடிதலை பொன்.

25

கபோலக் கண்ணாடியில் வீழ் காது வ(ள்)ளையா! நஞ்சு
போலக் கண்ணாள் தியங்கிச் சோர்ந்தாள். கபாலத்தன்
பாதங்கள் நாடிப் பணியும் இதயாலய! இப்போது
அம் கண்ணாள் திதலை பொன்.

கபோலக் கண்ணாடியில் — கண்ணாடி போன்ற கன்னங்
வீழ் காது வ(ள்)ளையா? களைத் தொட்டுத் தொங்கு
கின்ற காது வ ள் ளைக்
கொடியா!

நஞ்சு போலக் கண்ணாள் — வி ஷ ம் போன்ற கண்களை
தியங்கிச் சோர்ந்தாள் யுடையவள் மயக்க மடைந்து
சோர்ந்தாள்!

கபாலத்தன் பாதங்கள் — சிலபெருமான் பா த ங் க ளை
நாடிப் பணியும் இதயாலய விரும்பிப் பணிகின்ற இதயால
யனே!

இப்போது அம் கண்ணாள் — இப்போது அழகிய கண்ணை
திதலை பொன் யுடைய இவள் மேனியில் நின்
பிரிவால் படர்ந்த தேமலானது
பொன்போன்று பசலை நிற
மாக உள்ளது.

கபோலம்	— கன்னம்	கபாலத்தன்	— மண்டை
வீழ்	— தொங்கு		ஒடு
	கின்ற		தரித்தவன்;
வ(ள்)ளை	— ஒருகொடி		சிவன்
	(காதுக்கு	அம் கண்ணாள் —	அழகிய
	உவமை		கண்ணை
	யாவது)		யுடையவள்
நஞ்சு	— விஷம்	திதலை	— தேமல்

உன் பிரிவினால் இவள் உடலில் தேமல் படர்ந்துள்ளது.
அது திரும்படி வந்து தழுவு என்பது குறிப்பு.

அம்கண்ணாள் பொன் திதலை என்று கூட்டி அழகிய
கண்ணையுடைய பொன் போன்ற தலைவி நின் பிரிவால்
பசலை நிறம் கொண்டாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சேலைக்கட் டஞ்சரியச் செய்யசரி யஞ்சரிய

வேலைக்கட் டஞ்சரிசேய் விட்டனன்கா - ணாலைக்கோ

தண்டவிசை யம்பிவளைத் தானிருத யாலயனே

தண்டவிசை யுற்றணைநி தம்.

26

சேலைக் கட்டும் சரியச் செய்ய சரியும் சரிய வேலைக்கண்
துஞ்ச அரிசேய் விட்டனன்காண் ஆலைக் கோதண்ட விசை
யம்பு.

இவளைத்தான்—இருதயாலயனே!—

தன் தவிசை உற்று அணை நிதம்.

சேலைக் கட்டும் சரிய — இடையில் அணிந்த சேலையும்
நழுவவும்

செய்ய சரியும் சரிய — அழகிய கைவளையலும் கழல
வும்

வேலைக்கண் துஞ்ச அரி சேய் — பா ற் க ட லி ல் துயில்கின்ற
திருமாலின் மகனாகிய மன்மத
னானவன்

விட்டனன் காண் ஆலைக் — கரும்பாகிய வில்லில் பூட்டிய
கோதண்ட விசை அம்பு வேகமாகிய மலர் அம்புகளை
ஏவினான்.

இவளை — இவளை

இருதயாலயனே — இருதயாலய மன்னவனே!

தன் தவிசை உற்று அணை நிதம் — குளிர்ந்த படுக்கையை அடைந்து
நாடோறும் அணைவாயாக!

சேலைக்கட்டு—	கட்டிய	ஆலை	— கரும்பு
	சேலை	கோதண்டம்	— வில்
சரிய	— நழுவ	விசை	— வேகமான
செய்ய	— அழகிய	அம்பு	— மலர் அம்பு
சரி	— வளையல்	தண்	— குளிர்ந்த
வேலைக்கண்	— பாற்கடலில்	தவிசு	— படுக்கை
துஞ்ச	— துயில்கின்ற	நிதம்	— நாடோறும்
அரி	— திருமால்		
சேய்	— மகன்;		
	மன்மதன்		

சேய் ஆலைக் கோதண்ட விசை அம்பு விட்டனன்
என்றும் நிதம் தண் தவிசை உற்று இவளை அணை என்றும்
கூட்டுக!

சொல்நயம் : கட்டும் சரிய சரியும், சரிய துஞ்சரிசேய்

கசப்பா விரதக் கனலென்பா னேயங்
கசப்பா விரதக் கனல்கால் - பசப்பாகத்
துப்பாய வாடியம்மா துங்கவித யாலயக
துப்பாய வாடியம்மா து.

27

கசப்பா இரதக் க(ன்)னல் என்பாளே!
அங்கசப் பாவி ரதக் கனல்கால் பசப்பு ஆகத்துப் பாய
வாடி அம்மா! துங்க இதயாலய!
கதுப்பு ஆய ஆடி அம் மாது.

கதுப்பு ஆய ஆடி — கன்னம் ஆகிய கண்ணாடியை
அம்மாது யுடைய அந்த மாது
அங்கசப் பாவி ரதக் — மன்மதனாகிய பாவியின் தேரா
கனல் கால் பசப்பு கிய கனலுகின்ற தென்றல்
ஆகத்துப் பாய வாடி காற்று நின் பிரிவினால்
பசலை பூத்த இவள் உடலில்
பாய்வதால் வாட்டமுற்று

கசப்பா இரதக் க(ன்)னல் — இனிய சாறுடைய கரும்பு கசப்பு
என்பாளே தானோ என்பாள்.
அம்மா! — ஐயோ!
துங்க இதயாலய — உயர்வுடைய இதயாலயனே!

கசப்பா	— கசப்புத்தானா	பசப்பு	பசலைபூத்த
இரதம்	— இனிய	ஆகம்	— உடல்
க(ன்)னல்	— கரும்பு	பாய	— (தென்றல்)
அங்கசப்	— மன்மதனாகிய		பாய்வதால்
பாவி	பாவி	கதுப்பு	— கன்னம்
ரதக் கனல்		ஆய	— ஆகிய
கால்	— ரதமாகிய	ஆடி	— கண்ணாடி
	கனல்கின்ற		
	தென்றல்		
	காற்று.		

அம் மாது அங்கசப் பாவி ரதக் கனல்கால் பசப்பு ஆகத்துப்
பாய வாடி இரதக் கரும்பு கசப்பா என்பாள் என்று
கொண்டு கூட்டுக.

ஆடி ஆய கதுப்பு என்ற உவமை, கதுப்பு ஆய ஆடி என
உருவகமாகியுள்ளது.

கா—22

தரக்காம்போ சங்கோ சலசைகளந் தோள்கந்
தரக்காம்போ சங்கோ சலம்பப் — பரத்துறையு
மாவேந் தரும்பணியும் வள்ளலித யாலயவேட்
கோவேந் தரும்பணிதாக்கும்.

28

தரக் காம்போ சங்கோ சலசை களம் தோள். சுந்தரக்
காம்போசம் கோசலம் பப்பரத்து உறையும் மா வேந்தரும்
பணியும் வள்ளல் இதயாலய! வேள் கோ ஏந்து அரும்பு அணி
தாக்கும்.

தரக் காம்போ சங்கோ — திருமகள் போன்ற இவளின்
சலசைகளம் தோள் தோளுக்கும் கழுத்துக்கும்
முறையே தகுதியானமுங்கிலோ
சங்கோ ஒப்பாவன.

சுந்தரக் காம்போசம் — அழகிய காம்போஜம், கோ
கோசலம் பப்பரத்து சலம், பப்பரம் முதலிய நாடு
உறையும் மாவேந்தரும் களில் வாழும் பேரரசர்களும்
பணியும் வள்ளல் வந்து வணங்குகின்ற வள்ள
இதயாலய லாகிய இதயாலயனே!

வேள் கோ ஏந்து அரும்பு — மன்மதனாகிய தலைவன் கையில்
அணி தாக்கும் ஏந்திய அரும்புகளாகிய அம்பு
களின் வரிசை இவனைத்
தாக்குகின்றது.

தரம்	— தகுதி	சுந்தரம்	— அழகு
காம்பு	— முங்கில்	வேள் கோ	— மன்மதனாகிய
சலசை	— திருமகள் போன்		தலைவன்
	றவன்	அரும்பு	— மலர் அம்பு
களம்	— கழுத்து	அணி	— வரிசை

இவளை வந்து சேர்வாயாக என்ற சொற்கள் வரவழைத்
துப் பொருள் காண்க.

தரக்காம்பு தோள் என்றும் சங்கு களம் என்றும் மாற்றி
உவமை காண்க! இவ்வாறு மாறி வருவது எதிர் நிரல் நிரை
ஆகும்.

வாதும் பிசகாயா மன்னவித யாலயவாய்
வாதும் பிசகாயா மற்றினந்தீங்—கோதுகின்ற
மங்கையரும் பஞ்சுமஞ்ச மண்டுவணஞ் சிந்துவந்தன்
வெங்கையரும் பஞ்சுமஞ்ச வே. 29

வா! தும்பி சகாயா! மன்ன! இதயாலய! வாய் வாதும்
பிசகு ஆயாமல் தினம் தீங்கு ஓதுகின்ற மங்கையரும் பஞ்சு
மஞ்சம் மண்டு வ(ண்)ணம் சிந்து வந்தன் வெங்கை அரும்பு
அஞ்சம் அஞ்சவே!

தும்பி சகாயா — ஆதிமூலமே என்ற யானைக்கு
உதவிய திருமாலைப் போன்ற
வனே!

மன்ன — அரசனே!

இதயாலய — இதயாலயனே!

வாய்வாதும் — வாயினால் வம்புப்பேச்சும்

பிசகு ஆயாமல் — அதனால் வரும் பிழையை
ஆய்ந்து பாராமல்

தினம் தீங்கு ஓதுகின்ற — நாடோறும் தீங்கும் சொல்லு
கின்ற

மங்கையரும் — அயல் பெண்களும்

பஞ்சு மஞ்சம் மண்டு — பஞ்சு மெத்தை விரித்த கட்டிலில்
வ(ண்)ணம் சிந்து நெருங்கும்படி சிந்துகின்ற

வந்தன் வெங்கை அரும்பு — தென்றற் காற்றைத் தேராக
அஞ்சம் ஷடைய மன்மதனின் வெவ்
விய கையிலுள்ள அரும்பாகிய
அம்புகள் ஐந்தும்

அஞ்ச — அஞ்சிப் பின் வாங்கும்படி

வா — நீ வருவாயாக!

தும்பி — யானை
சகாயன் — உதவியவன்
திருமால்
வாய் — வாயால்
வாது — வம்புரை
பிசகு — பிழை
ஆயாமல் — எண்ணிப்
பாராமல்
தீங்கு — தீங்கு தரும்
சொல்
பஞ்சு
மஞ்சம் — பஞ்சுமெத்தை
மண்டு — நெருங்கும்படி
சிந்து — ஏவுகின்ற
வந்து — காற்று
வந்தன் — தென்றற்காற்றைத்
தேராக உடைய
வன்; மன்மதன்
வெங்கை— வெவ்விய
கையிலுள்ள
அரும்பு — மலர் அம்பு

வாய் வாதும் தீங்கு(ம்) ஓதுகின்ற மங்கையரும் அரும்பு
அஞ்சம் அஞ்ச வா என்று கூட்டுக!

பாட்டின் இறுதியிலுள்ள அஞ்சவே என்பது பாட்டின்
முதலிலுள்ள வா என்பதைத் தழுவி நிற்கின்றது.

இவ்வாறு வருவது பூட்டுவிற்பொருள் கோள்.

வாயால் வாதும் தீங்கும் ஓதுகின்ற பெண்களாலும் மன்
மதன் சிந்துகின்ற அரும்பு அஞ்சாலும் இவள் வாடுகின்றாள்.
அந்த மங்கையரும் அரும்பு அஞ்சம் அஞ்சி மறையும்படி இதயா
லயனே நீவா என்பது கருத்து.

மண்டுவண்ணம் என்பதனை அண்டு வண்ணம் என்று
பிரித்து அடையும்படி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அப்பாம் பணைமுகுந்த னன்னவித யாலயன்வி
யப்பாம் பணையறிந்தோ னாரமின்றி - யிப்போது
வல்லையொத்த மென்முலைக்காய் வாளைடுத்துக் கத்திவிழ
வல்லையத்தை யீருதல்பா வம்.

30

அப் பாம்பு அணை முகுந்தன் அன்ன இதயாலயன் வியப்பு
ஆம் ப(ண்)ணை அறிந்தோன் ஆரம் இன்றி இப்போது வல்லை
ஒத்த மென்முலைக்காய் வாள் எடுத்துக் கத்திவிழ வல் ஐயத்தை
ஈருதல் பாவம்.

அப் பாம்பு அணை — அந்தப் பாம்பின் அணையை
முகுந்தன் அன்ன யுடைய திருமாலைப் போன்ற
இதயாலயன் இதயாலயனாகிய

வியப்பாம் ப(ண்)ணை — அற்புதமான இசைநுணுக்கங்
அறிந்தோன் களை அறிந்தவனது

ஆரம் இன்றி — மாலையைத் தருதல் இல்லாமல்;

இப்போது வல்லை ஒத்த — இப்போது சூதாடு கருவிபோன்ற
மென்முலைக்காய் மெல்லிய முலையுடையாளின்
உயிரைக் காக்கும் பொருட்டு

வாள் எடுத்துக் கத்தி — வாளைக் கையில் எடுத்து வலிய
விழ வல் ஐயத்தை ஆட்டுக் கிடாய் கத்திக்
ஈருதல் பாவம் கொண்டு விழும்படி கொல்லு
தல் பாவமாகும்.

முகுந்தன்	— திருமால்	மென்முலை	— பெண்
அன்ன	— போன்ற	கத்தி	— கத்திக்
வியப்பு	— அற்புதம்		கொண்டு
பண்	— இசை	(ஐ)அயம்	— ஆடு
ஆரம்	— மாலை	ஈருதல்	— கொல்வது
வல்	— சூதாடுகருவி		

வாள், கத்தி, வல்லயம் என ஆயுதப் பெயர்கள் தொனியாக
வந்தது ஒருவகை சொல்நயம்.

அயம் என்பது எதுகை நயத்துக்காக ஐயம் என வந்தது.

இவள் காதல் நோய் இதயாலயன் மாலை வந்தால்தான்
தீரும். இதை அறியாமல் இவள் நோய்க்குக் காரணம் தெய்வக்
குற்றம் என்று கருதி ஆட்டுக் கிடையைப் பலியிடுவது பாவம்
என்பது கருத்து.

ஈற்றையலை நீத்ததளர் வின்றித் தளர்வொடுதென்
காற்றையலை நீத்தக் கருங்கடலைத் - தோற்றுசிலை
யன்னவிதை யத்தா யரைக்கண்டு வாடுவன்கா
மன்னவிதை யாலயபூ மா .

31

ஈற்று ஐயலை நீத்த தளர்வு இன்றி தளர்வொடு தென்
காற்றை, அலை நீத்தக் கருங்கடலை, தோற்றுசிலை அன்ன
இதையத் தாயரைக் கண்டு வாடுவன்! கா! மன்ன இதை
யாலயபூ மா!

ஈற்று அயலை நீத்த — (தளர்வு என்ற சொல்லில் ஈற்று
தளர்வு இன்றி எழுத்து'வு'. அ த ற் கு அயல்
எழுத்து'ர்'. அந்த எழுத்தை

நக்கிவிட்டால் தளவு என
ஆகும்) தளவு ஆகிய முல்லை
மாலை இல்லாமல்

தளர்வொடு — தளர்வுடனே இவள்

தென் காற்றை — தென்றற் காற்றையும்

அலை நீத்தக் கருங்கடலை — அலைகின்ற வெள்ளமாகிய கரிய
கடலையும்

தோற்று சிலை அன்ன — கண்ணில் தெரிகின்ற கல்லைப்
இ(நை)தயத் தாயரைக் போன்று கடிய மனம்
கண்டு வாடுவன் படைத்த அன்னையரையும்
பார்த்து வாடுகின்றாள்.

கா — இவளைக் காப்பாயாக!

மன்ன இதயாலய பூமா — அரசனாகிய இதயாலய
பூமனே!

ஈற்று ஐயலை தோற்று — காணப்படு

நீத்த தளர்வு — தளவு கின்ற

தென் காற்று — தென்றல் சிலை அன்ன — கல்லைப்

அலை நீத்தம் — அலையாகிய போன்ற

வெள்ளம் இதையம் — மனம்

(ஈற்று) அயல் என்பது எதுகை நயத்துக்காக ஐயல் என
வந்தது. இதயம் என்பதும் எதுகைக்காக இதையம் என
வந்துள்ளது.

பொற்பவனி யானுயின்ற பூமனித யாலயவே
 ணற்பவனி வந்ததொடிந் நாள்வரையுங் - கற்பரிவைக்
 கேகலையு மேகலையுற் றெண்ணிறஞ் சோருமிடை
 மேகலையு மேகலையு மே.

32

பொற்பு அவனி ஆளுகின்ற பூமன் இதயாலயவேள் நற்
 பவனி வந்ததொடு இந்நாள் வரையும் கற்பு அரிவைக்கே
 கலையும் ஏகலை உற்று எண்ணில் தரம் சோரும் இடை
 மேகலையுமே கலையுமே.

பொற்பு அவனி ஆளுகின்ற — அழகிய பூமியை ஆள்கின்ற
 பூமன் இதயாலயவேள் — அரசனான இதயாலய வேளா
 னவன்

நற்பவனி வந்ததொடு இந் — நல்ல பவனி வந்தது முதலாக
 நாள் வரையும் — இந்த நாள் வரைக்கும்

கற்பு அரிவைக்கே கலை — கற்புடைய இவளுக்கு ஆடையும்
 யும் ஏகலை உற்று — இடையிலிருந்து நழுவிப் பற்
 எண்ணில் தரம் சோரும் — பல முறையும் சோருகின்றது.

இடை மேகலையுமே — இடையில் அணிந்த மேகலையும்
 கலையுமே — கலைந்துபோகின்றது.

பொற்பு — அழகு
 அவனி — உலகம்
 பூமன் — அரசன்
 வேள் — மன்மதன் போன்
 றவன்
 வந்த
 தொடு — வந்த நாள் முதல்
 கலை — ஆடை
 ஏகலை
 உற்று — நழுவி
 எண்ணில்
 தரம் — பற்பல முறை
 சோரும் — நழுவும்
 இடை — இடையிலிருந்து
 மேகலை — இடையில் அணியும்
 ஏழுகோவை
 அணி
 கலையும் — கலைந்து போகும்

சொல்நயம் : மேகலையு மேகலையுமே

மச்சாவ தாராபூ மாவிருத யாலயதேங்
 கிச்சாவ தாரா கிலுநினையா - ரச்சோவே
 ளம்பாதச் சோடுமங்கை யங்கொங்கை யூடுநித்தி
 யம்பாதச் சோடுபங்கை யம்.

33

மச்ச அவதாரா! பூமா! இருதயாலய! தேங்கிச் சாவது
 ஆராகிலும் நினையார்! அச்சோ! வேள் அம்பு ஆ! தச்ச
 ஓடும் மங்கை அம் கொங்கையூடு நித்தியம். பாதச் சோடு
 பங்(ை)கயம்.

மச்ச அவதாரா — மீனாக அவதாரம் செய்த திரு
 மாலைப் போன்றவனே!

பூமா — பூமானே!
 இருதயாலய — இருதயாலயனே!
 தேங்கிச் சாவது ஆராகி — இவள் கலக்க மடைந்து சாவ
 லும் நினையார் — தனை ஒருவராகிலும் நினைத்
 துப் பார்க்கவில்லை.

அச்சோ — ஐயோ!
 வேள் அம்பு (ஆ!) தச்ச — மன்மதன் அம்புகள் இப்பெண்
 ஓடும் அம் கொங்கையூடு — னின் அழகிய முலைகளினுடு
 நித்தியம் — நாடோறும் தைத்து மறுபுறம்
 ஓடும். ஐயோ!

பாதச் சோடு பங்கையம் — இவளின் இரு பாதங்களும்
 தாமரை மலர் போன்றவை.

மச்சம் — மீன் அம் — அழகிய
 அவதாரம் — பிறப்பு கொங்கை — முலை
 தேங்கி — கலங்கி நித்தியம் — நாடோறும்
 அச்சோ — ஐயோ! பாதம் — அடி
 வேள் — மன்மதன் சோடு — இரண்டு
 அம்பு — மலர் அம்பு பாதச் சோடு — இரண்டு
 ஆ! — ஐயோ! அடிகள்
 தச்ச — தைத்து பங்(ை)கயம் — தாமரை மலர்

மங்கை அம் கொங்கையூடு நித்தியம் வேள் அம்பு தைச்ச
 ஓடும் என்று கூட்டுக!

சொல்நயம் : மங்கை அம் கொங்கை

பரசுரதன் செய்யவந்தான் பாணமெய்யா னேவி
பரசுரதன் செய்யவந்தான் பாரி—லரசுபுரி
யுஞ்செங்கோன் மானேய னுண்மையித யாலயன்கா
வஞ்செங்கோன் மானேயன் பாய்.

34

பரசு ரதம் செய்ய வந்தான் பாணம் எய்யானே! விபர
சுரதம் செய்ய வந்தான் பாரில் அரசு புரியும் செங்கோல்
மால்நேயன், உண்மை இதயாலயன், கா அஞ்சு எங்கோன்
மானே அன் பாய் (வந்தான்).

பரசுதல்	— கொண்	விபரம்	— தெளிவு
	டாடுதல்	சுரதம்	— கலவி
ரதம்	— தேர்	பார்	— உலகம்
செய்ய	— அழகிய	மால்	— திருமால்
வந்தான்	— தென்றற்	கா	— கற்பகச்
	காற்றை		சோலை
	யுடையவன்	அஞ்சு	— அஞ்சுகின்ற
வந்து	— காற்று	மானே	— பெண்ணே!
பாணம்	— அம்பு		

மானே! மால்நேயன், இதயாலயன், எங்கோன் அன்பாய்
விபர சுரதம் செய்ய வந்தான். ஆதலால் பரசு ரதம் செய்ய
வந்தான் பாணம் எய்யான் என்பது பொருள் முடிவு.

பரசு ரதம் செய்ய வந்தான் — பரசுகின்ற ரதமானது அழகிய
தென்றற் காற்றாக உடைய
மன்மதன்

பாணம் எய்யான் — இனி அம்பு தொடுக்கமாட்டான்
ஏனெனில்

விபர சுரதம் செய்ய வந்தான் — விபரமாகக் கலவி செய்வதற்கு
வந்து விட்டான். வந்தவன்
யார் எனில்,

பாரில் அரசு புரியும் செங்கோல் மால்நேயன் — உலகில் அரசு புரிகின்ற சொங்
கோலையுடைய திருமாலுக்
குப் பக்தன்

உண்மை இதயாலயன் — வாய்மை காக்கும் இதயாலயன்

கா அஞ்சு எங்கோன் — கொடைக்கு நிகராகாமையால்
கற்பகச் சோலை அஞ்சுதற்குக்
காரணமான எமது தலைவன்.

மானே அன்பாய் — பெண்ணே! உன்பால் அன்பாக
(வந்தான்)

அங்கம் புணையத்த னன்பவித யாலயவே
ளங்கம் புணையத்த யங்கவிட்டா—னங்கைக்
கிழகுமொழி கூந்தலிடை யீர்ந்திதலை பூந்தோள்
பழமலையந் தாதிக்குப் பார்.

35

அங்கம் புணையத்தன் அன்ப! இதயாலய! வேள் அங்கு
அம்பு உள் நையத் தயங்க விட்டான் நங்கைக்கு இழகு
மொழி கூந்தல் இடை ஈர்ந்திதலை பூந்தோள். பழம் அல்
ஐயம் தாது இக்கு பார்!

அங்கம் புணை அத்தன் — அடையாளமாக முங்கிவை
(புல்லாங்குழலை)க் கொண்ட
கையையுடைய திருமாலுக்கு

அன்ப — பக்தனே!
இதயாலய — இதயாலயனே!

வேள் (அங்கு) அம்பு உள் — மன்மதன் இவள் மனம் வருந்த
நையத் தயங்கவிட்டான் வும் கலக்க மடையவும் மலர்
அம்புகளை ஏவினான்

நங்கைக்கு இழகுமொழி — இவளுக்கு மிருதுவான
சொல்லும்

கூந்தல் — கூந்தலும்

இடை — இடையும்

ஈர்ந்திதலை — குளிர்ந்த தேமலும்

பூந்தோள் — அழகிய தோளும் முறையே

பழம் அல் ஐயம் தாது — பழமும் இருளும் உண்டோ
இக்கு இல்லையோ என்ற ஐயமும்
பூந்தாது, கரும்பும் போலும்.

பார் — இதை நேரில் வந்து
காண்பாயாக

சொல்

— பழம்

கூந்தல்

— அல்

இடை

— ஐயம்

திதலை

— தாது

தோள்

— இக்கு என்று முறையே உவமை
காண்க!

அங்கம்

புணை

அத்தன்

வேள்

அம்பு

உள்ளைய

தயங்க

— அடையாளம்

— மூங்கில்
(புல்லாங்குழல்)

— கையை

யுடையவன்

— மன்மதன்

— மலர் அம்பு

— மனம் வருந்த

— கலக்கமடைய

விட்டான்

நங்கை

இளகு

ஈர்ந்திதலை

— குளிர்ந்த

தேமல்;

பிரிவினால்

பெண்கள்

உடலில் பரவும்

பொன்னிறம்

சொல்நயம் : சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் செய்த நூல் பழ
மலையந்தாதி. தொனியில் அந் நூலின் பெயர் வரப் பாடியது
அருமை! அருமை! அருமை!

இளகுமொழி என்பது எதுகைக்காக இழகு மொழி என
வந்துள்ளது.

மருதப்பர் ஒருகால் பழமலையந்தாதி எனும் நூல் படித்து
வந்தார். அந்த நூலின் பெயர் தொனிப் பொருளாக வரும்
படி ஒரு பாடல் பாட இயலுமா என்று கூடியிருந்த புலவர்
களை வினவினார். யாரும் பாட முன்வரவில்லை. அண்ணா
மலை இந்தப் பாடலை உடனே பாடினார் என்பர்.

அங்கம் புணை அத்தன் என்பதனை, புணை அங்கம்
அத்தன் எனப் பிரித்து, மூங்கில் போன்ற பசிய திருமேனியும்
புல்லாங் குழலையுடைய கையும் உடையவன் என்றும்
பொருள் கொள்ளலாம்.

செல்வா சமராட்டஞ் செய்யவித யாலயனாஞ்
 செல்வா சமராட்டஞ் செய்யவித — மில்லாமோ!
 கன்றினந்தி னந்தினநா கம்பொருந்திந் தேயவிட்டாள்
 கன்றினந்தி னந்தினநா கம்.

36

செல் வாச மராட்டம். செய்ய இதயாலயனாம் செல்வா!
 சமராட்டம் செய்ய இதம் இல்லா(த) மோகன், தின்அந்தி,
 நந்தின நாகம் பொருந்து இந்து ஏய விட்டாள் கன்று இனம்
 தினம்தினம் நாகம்.

செல் வாச மராட்டம் — தலைவியின் மணமுள்ள கூந்தல்
 மேகத்தைப் போலும்.

செய்ய இதயாலயனாம் — செவ்விய இதயாலயனாகிய செல்
 செல்வா!

சமராட்டம் செய்ய இதம் — போ ரா ட் ட ம் செய்வதற்கு
 இல்லா(த) மோகன் ந ல் லி ய ல் பு இ ல் லா த
 மன்மதனும்

தின் அந்தி — உயிரைத் தின்னுகின்ற மாலைப்
 பொழுதும்

நந்தின நாகம் பொருந்து — விரிவாகிய ஆகாயத்தில் பொருந்
 திய சந்திரனும்

ஏய — எதிர்ப்படுதலால்

தினம் தினம் — நாடோறும்

கன்று இனம் — வளையல் வகைகளையும்

நாகம்

— ஆடையையும்

விட்டாள்

— நழுவவிட்டாள்

செல்

— மேகம்

அந்தி

— மாலைக்காலம்

வாசம்

— மணம்

நந்தின

— விரிவான

மராட்டம்

— கூந்தல்

நாகம்

— ஆகாயம்

செய்ய

— செவ்விய

இந்து

— சந்திரன்

சமர்

ஏய

— எதிர்ப்

ஆட்டம்

→ போராட்டம்

படுதலால்

செய்ய

— செய்வதற்கு

கன்று

— வளையல்

இதம்

— நல்லியல்பு

நாகம்

— ஆடை

மோகன்

— மன்மதன்

விட்டாள்

— நழுவவிட்டாள்

தின்

— உயிரைத்

தினம்தினம் — நாடோறும்

தின்னின்ற

பாடபேதம் 1. அல்லாமோ.

✱

மாராச ராசனத்து மாலிருத யாலயபூ
 மாராச ராசனத்து மாதுகளஞ்சேர்து
 வதனந் திருக்குவடு மஞ்சோதி யிந்து
 வதனந் திருக்குவடு வாம்.

37

மாரா! சராசனத்து மால்! இருதயாலய பூமா! ராசராச!
 நத்து மாது களம். சேர்! துவ தனம் திருக்குவடு. மஞ்ச ஓதி.
 இந்து வதனம். திருக்கு வடு ஆம்.

மாரா	— மன்மதன் போன்றவனே!
சராசனத்து மால்!	— சாரங்கவில் தரித்த திருமால் போன்றவனே!
இதயாலய பூமா	— இருதயாலயன் என்னும் பூமானே!
ராச ராச	— அரசர்க்கு அரசனே!
நத்து மாது களம்	— இந்தப் பெண்ணின் கழுத்து சங்கு போலும்.
துவ தனம் திருக்குவடு	— இவளின் இரு முலைகளும் அழகிய மலைகள் போலும்.
மஞ்ச ஓதி	— இவள் கூந்தல் மேகம்.
இந்து வதனம்	— முகம் சந்திரன்.
திருக்கு வடு ஆம்	— கண்கள் மாவின் வடு ஆகும்.
சேர்	— இவனைச் சேர்வாயாக!

மாரன்	— மன்மதன்	மஞ்ச	— மேகம்
சராசனம்	— வில்	ஓதி	— கூந்தல்
மால்	— திருமால்	இந்து	— சந்திரன்
நத்து	— சங்கு	வதனம்	— முகம்
களம்	— கழுத்து	திருக்கு	— கண்
துவதனம்	— இருமுலைகள்	வடு	— மாவின்பிஞ்சு
குவடு	— மலை	ஆம்	— போலும்

மெத்தமனத் தாகமுற்றாள் மேவிருத யாலயனே
 யுத்தமனத் தாகவொளி ரொண்களத்தார் — நத்துறநீ
 யிங்கணையா னைப்பவனி யின்புறக்கண் டங்கசனார்
 தங்கணையா னைப்பவனி தை.

38

மெத்தமனத் தாகம் உற்றாள். மேவு! இருதயாலயனே!
 உத்தம நத்தாக ஒளிர் ஒண்களத்தார் நத்துறநீ இங்கு அணை
 யானைப் பவனி இன்புறக் கண்டு அங்கசனார் தம் கணையால்
 நைப்ப வனிதை (மெத்த மனத் தாக முற்றாள்)

மேவு	— இவளை அணைவாயாக!
இருதயாலயனே	— இருதயாலய மன்னவனே!
உத்தம நத்து ஆக ஒளிர் ஒண்களத்தார் நத்துற	— சிறந்த சங்கு போல ஒளிர்கின்ற ஒளிபொருந்திய கழுத்தை யுடைய பெண்கள் விரும்பும் படி.
நீ இங்கு அணை யானைப் பவனி இன்புறக் கண்டு	— நீ இங்கே வந்த யானையின்மேல் பவனியை இன்பமுடன் பார்த்தமையால்
அங்கசனார் தம் கணையால் நைப்ப	— மன்மதன் தன் மலர் அம்புகளால் வருத்த
வனிதை	— இந்தப் பெண்
மெத்த மனத் தாகம் உற்றாள்	— மிகவும் மனவேட்கை கொண்டாள்.

மெத்த	— மிகவும்	யானைப்
மனத் தாகம்	— காதல்	பவனி
மேவு	— அணைவாயாக	— யானையின் மேல் வந்த பவனி
உத்தமம்	— சிறப்பு	கண்டு
நத்து	— சங்கு	அங்கசனார்
களத்தார்	— கழுத்தை	— மன்மதன்
	யுடையவர்	— மலர் அம்பு
நத்துற	— விரும்பும்படி	நைப்ப
		— வருத்த
		வனிதை
		— பெண்

வனிதை மெத்த மனத் தாகமுற்றாள் என்று கூட்டுக! இது பூட்டுவிற் பொருள் கோள்.

மால்வாக னப்பகையுண் வாகனத்தின் மென்றாவி
பால்வாக னப்பரன்பின் பாவுதித்தோ—னாவகையாஞ்
சேனையிலோர் சேனைவந்து சேர்ந்ததித யாலயநீ
தேனையில்வ தொன்றுநல்ல தே.

39

மால் வாகனப் பகை ஊண். வாகு அ(ன்)னத்தின் மென்
தூவி. பால் வாகு அ(ன்)னப் பரன் பின்பா(க) உதித்தோன்
நால் வகையாம் சேனையில் ஓர் சேனை வந்து சேர்ந்தது.
இதயாலய! நீ தேன் ஐயில்வது ஒன்று நல்லது.

மால் வாகனப் பகை ஊண் — இவனுக்கு உணவு நஞ்சு. (மால்
வாகனம் கருடன். கருடனுக்
குப் பகை பாம்பு. பாம்பு
என்பது இங்கு நஞ்சைக்
குறித்தது.)

வாகு அன்னத்தின் — இவள் தோள்கள் அன்னப்
மென் தூவி பறவையின் மெல்லிய இறகு
போல் மிருதுவானது.

பால் வாகு அ(ன்)னப் — வெள்ளை நிறமுள்ள அழகிய
பரன் பின்பா(க) அன்னத்தை (ஊர் தியாக)க்
உதித்தோன் கொண்ட பிரமனுக்குப் பின்பு
தம்பியாகப் பிறந்த மன்
மதனது

நால்வகை ஆம் சேனை — நால் வகைச் சேனையிலே ஒரு
யில் ஓர் சேனை வந்து சேனையாகிய இப் பெண்
சேர்ந்தது உன்னிடம் வந்து சேர்ந்
தாள்.

இதயாலய — இதயாலயனே!

நீ தேன் ஐயில்வது
ஒன்றும் நல்லது

— நீ அவள் (இதழில் ஊறும்)
தேனைப் பருகுவது ஒன்றாக
நல்லது.

மன்மதன் நால் வகைச் சேனை : 1 யானை — இரவு
2 குதிரை — கிளி
3 தேர் — தென்றல்
4 காலாள் — பெண்

மால் வாகனம்— கருடன்	வாகு	— அழகிய
பகை — கருடனுக்குப்	பால்	— வெண்மை
பகை		நிறம்
பாம்பு. ஆகு	பின்பா(க)	
பெயராய்	உதித்தோன்—	பிரமன் தம்பி
நஞ்சைக்		மன்மதன்
குறித்தது	தேன்	— இதழ்த்தேன்
ஊண் — உணவு	அயில்வது	— பருகுவது
வாகு — தோள்	ஒன்று	
அன்னப்பரன் — அன்னத்தை	நல்லது	— ஒன்றாக
வாகனமாகக்		நல்லது
கொண்ட		
பிரமன்		

நால் வகையாம் சேனையில் ஓர் சேனை என்பது
பெண்ணைக் குறித்தது.

பெண்ணைச் சேனையாகக் கூறியதனால், சேர்ந்தது என
அஃறிணையில் முடிந்தது.

அயில்வது என்பது எதுகை நோக்கி ஐயில்வது என வந்தது

சொல்நயம் : வாகனப் பகை வாகனத்தின் வாகனப்பரன்

கனிகரும்பு துத்தனத்தாள் காமருமுத் தோடு
கனிகரும்பு துத்தனத்தாள் கன்னி - யெனுமிவளைத்
தோணக்கூ டானாளே துங்கவித யாலயவேள்
பாணக்கூ டானாளே பார்.

40

கல் நிகரும் புதுத் தனத்தாள் காமரு முத்தோடு கனி,
கரும்பு, துத்தம் நத்தாள். கன்னி எ(ன்)னும் இவளைத்
தோணக் கூடா நாளே—துங்க இதயாலயவேள்!—பாணக் கூடு
ஆனாளே பார்!

கல் நிகரும் புதுத் தனத் — மலைபோன்ற புதிய முலைகளை
தாள் யுடையவள்
காமரு முத்தோடு கனி, — அழகிய முத்துமாலை, பழங்கள்,
கரும்பு, துத்தம் நத்தாள் — கரும்பு, பசுவின்பால் ஆகிய
வற்றை விரும்பமாட்டாள்.
கன்னி எ(ன்)னும் — கன்னியாகிய இவளை எதிரில்
இவளைத் தோணக் — தோன்றி நீ கூடாத நாளில்
கூடா(த) நாள்
வேள் பாணக் கூடு — மன்மதனுடைய அம்புகள் வைக்
ஆனாளே கும் அம்பறாத் தூணிபோல்
ஆகிவிட்டாள்.
பார் — வந்து பார்!
துங்க இதயாலய! — மேன்மை மிக்க இதயாலயனே!

கல்	— மலை	தோண	— எதிரில்தோன்றி
தனம்	— முலை	கூடாநாள்	— நீ கூடாதகாலத்
காமரு	— அழகிய		தில்
முத்து	— முத்துமாலை	வேள்	— மன்மதனது
கனி	— பழம்	பாணக்கூடு	
துத்தம்	— பால்	ஆனாள்	— அம்பறாத்தூணி
நத்தாள்	— விரும்ப மாட்		போல் ஆனாள்
	டாள்		

இருதயாலயன் வந்து கூடாத நாளில் மன்மதன் மலர்
அம்புகள் உடலெங்கும் தைத்து இருப்பதால் மன்மதனது
பாணக் கூடுபோல் தோன்றுகின்றாள் என்க.

தோண (தோன்ற) என்பது தோன்றி எனப் பொருள்
பட்டது.

தாமந்த ராசலச மானபுயா வீரைமுல்லைத்
தாமந்த ராசலச மானகரா - மாமஞ்சின்
மன்னவரா லாணங்கை வாசமரு மாவினவி
யென்னவரா லாணங்கை யில்.

41

தா மந்தராசல சமான புயா! வீரை முல்லைத் தாமம்
தரா! சலசம் ஆன கரா! மாமஞ்சின் மன்னவராலாள் நங்கை
வாச மருமா! வினவி என்ன! வரால் ஆணம் கையில்.

தா மந்தராசல சமான — வலிய மந்தரமலை போன்ற
புயா! புயங்களையுடையவனே!
வீரை — வீர கேரளம் புதூரில் வாழ்கின்ற
முல்லைத் தாமம்தரா! — முல்லை மாலை தரித்தவனே!
சலசம் ஆன கரா! — தாமரை மலர் போன்ற கைகளை
யுடையவனே!
மாமஞ்சின் மன்னவரால் — பெரிய மேகம் போன்ற திருமா
ஆள்நங்கை வாச மருமா லால் ஆளப்படுகின்ற நங்கை
யாகிய திருமகள் வாசம் செய்
யும் திருமார்புடையவனே!
வினவி என்ன — இவளை உண் உண் என்று
கேட்டு என்ன பயன்? (அவள்
உண்பதே இல்லை.) ஆதலால்,
வரால் ஆணம் கையில் — அவளுக்காகப் பக்குவம் செய்த
வரால் மீன் குழம்பு என் கை
யிலேயே உள்ளது. (அவள்
வாயில் வைக்கவே இல்லை.)

தா	— வலிமை	வாசம்	— குடி
மந்தர அசலம்	— மந்தரமலை		யிருத்தல்
சமானம்	— ஒப்பு	மருமம்	— மார்பு
தாமம்	— மாலை	வரால்	— வரால்மீன்
தரன்	— தரித்தவன்	ஆணம்	— குழம்பு
சலசம் ஆன	— தாமரை	மன்னவர்	— திருமால்
	மலர்	ஆள்	— ஆளப்
	போன்ற		படுகின்ற
கரம்	— கை	நங்கை	— திருமகள்
மஞ்சு	— மேகம்		

எட்டு வையலதனை யீவாரா¹ ணத்திடைமின்
 குட்டு(ை)வயல் செய்துகரைக்² குட்டளைக்கும் - விட்டுவையல்
 வண்ணா வெனப்பாவால் வாழ்த்துமரு தப்பமலர்க்
 கண்ணா வெனப்பாவா கா.

42

எள் துவையல் அதனை ஈவார்¹ ஆணத்திடை. மின்
 குட்டு(ை)வயல் செய்து கரைக்குள் தளைக்கும். விட்டுவை
 அல் வண்ணா எனப் பாவால் வாழ்த்து மருதப்ப! மலர்க்
 கண்ணா! என் அப்பா! வா! கா!

என் அப்பா!

— என் தந்தை போன்றவனே!

வா! கா!

— அவளை வந்து காப்பாயாக!

ஆணம்

— குழம்பு

குண்டு

— ஆழம்

குட்டு

— குட்டம்;

தளைக்கும் — தேக்குவாள்

ஆழம்.

விட்டு

— (விஷ்ணு)

குண்டு

திருமால்

என்பது

அல்

— இரவு

குட்டு என

வந்ததாகக்

கொள்ளலாம்

எள் துவையல் அதனை — எள்ளால் செய்த துவையலைக்
 ஆணத்திடை ஈவார் குழம்பினிடையிலே தோழியர்
 தருவார்கள்.

மின்

— தலைவியானவள்

குட்டு வயல் செய்து
 கரைக்குள் தளைக்கும்

— அந்தத் துவையலை ஆழமான
 வயல் போலச் செய்து, அதன்
 கரைக்குள்ளே அந்தக் குழம்
 பைத் தேக்குவாள். (அல்லாமல்
 உண்ணமாட்டாள்.)

✱

விட்டுவை

— திருமாலை

அல் வண்ணா எனப்
 பாவால் வாழ்த்து
 மருதப்ப!

— இரவு போன்ற கரிய வண்ணனே
 என்று பாடல்களால் வாழ்த்து
 கின் மருதப்பனே!

மலர்க் கண்ணா!

— மலர் போன்ற கண்களையுடை
 யவனே!

தருகின்ற எள் துவையலை ஆழமான வயலாகச் செய்து
 அதன் கரைக்குள் குழம்பைத் தேக்கி விளையாடுவாள்
 அல்லாமல், காதல் நோய் வருத்துவதால் உண்ணமாட்டாள்.

பாடபேதம் : 1 ஈவீர் 2 கறைக்

தீங்கருப்பம் பாகுமஞ்சந் தித்திக்குஞ் சொற்கனங்கள்
 தீங்கருப்பம் பாகுமஞ்சந் தித்திக்கு — மோங்குவின்னு
 மேமலையா கக்குவித்தான் மீட்டுமித யாலயவொப்
 பாமலையா கக்குவித்தான் பால்.

43

தீங்கருப்பும் பாகும் அஞ்சும் தித்திக்கும் சொற்கு.
 அனங்கள் தீங்கு அருப்பு அம்பு ஆகும் அஞ்சுஉந்தித் திக்கும்
 ஒங்கு விண்ணுமே மலையாகக் குவித்தான். மீட்டும் —
 இதயாலய!—ஒப்பாமல்—ஐயா—கக்குவித்தான் பால்.

தீங்கருப்பம் பாகும் — இவளது இனிக்கின்ற சொல்
 தித்திக்கும் சொற்கு லுக்கு இனிய கரும்பினுடைய
 அஞ்சும் (வெல்லப்)பாகும் ஒப்பாகா
 மையால் அஞ்சுகின்றன.

அனங்கள் தீங்கு அருப்பு — மன்மதனானவன் தீமை செய்
 அம்பு ஆகும் அஞ்சு உந்தி கின்ற மலர் அம்புகள் ஆகின்ற
 ஐந்தினையும் செலுத்தி

திக்கும் ஒங்கு விண்ணுமே — திசைகளிலும் விண்ணிலும்
 மலையாகக் குவித்தான் மலைபோலக் குவித்தான்.

மீட்டும் — மீளவும்

இதயாலய! — இதயாலய மன்னனே!

ஒப்பாமல்—ஐயா!—கக்கு — வாய்க்கு ஒவ்வாமல் பாலைக்
 வித்தான் பால் கக்கும் படியும் செய்தான்.
 ஐயா!

தீங்கருப்பம் அருப்பு — அரும்பு; மலர்
 பாகு — இனிய கரும்புப் உந்தி — செலுத்தி
 பாகு திக்கு — திசைகள்
 அஞ்சும் — ஒப்பாக மாட் மீட்டும் — திரும்பவும்
 டாமல் அஞ்சி ஒப்பாமல் — வாய்க்கு ஒவ்
 விலகும் வாமல்
 அனங்கள் மன்மதன் கக்குவித்
 தீங்கு — தீமைசெய் தான் — வாந்தியெடுக்
 கின்ற கச் செய்தான்
 அருப்பு ஐயா — இரக்கக் குறிப்பு
 அஞ்சு — மலர் அம்பு
 ஐந்தும்

தித்திக்கும் சொற்குக் கருப்பம் பாகும் அஞ்சும் என்றும்
 மீட்டும் ஒப்பாமல் பால் கக்குவித்தான் என்றும் கூட்டுக!

தீங்கருப்பு அம்பாகும் எனப்பிரித்து இனிய கரும்பும் அழகிய
 பாகும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

கற்பூரத் தங்கக் கவின்றனங்கள் னன்மொழியி
கற்பூரத் தங்கக் கவின்றனங்கள் - விற்பால்வைத்
தேவிமயக் காதலிலே யிந்த்ரவித யாலயநீ
மேவிமயக் காதலிமன் வில்.

44

கற்பூரத் தங்கக் கவின்தனம். கன்னல் மொழி. இகல்பூ
ரத்தம் கக்க இன்று அனங்கன் விற்பால் வைத்து ஏவி மயக்
காது அ(ல்)லிலே இந்த்ர! இதயாலய நீ மேவு! இமயக் காதலி
மன் வில்.

கற்பூரத் தங்கக் கவின் — கற்பூர மணமுடைய பொன்னி
தனம், இமயக் காதலி மன் னழகு பெற்ற இவளின் முலை
வில். கள் இமயமலையின் மகள்
பார்வதியின் கணவனாகிய
சிவன் கைவில்லாகிய மேரு
மலை போலும்.

கன்னல் மொழி — இவள் சொல் கரும்பை ஒக்கும்.

இன்று அனங்கன் ரத்தம் — இன்று மன்மதனானவன் இவள்
கக்க இகற்பூ விற்பால் உடல் ரத்தம் கக்கும்படி வலிய
வைத்து ஏவி மயக்காது பூக்களை வில்லிலே வைத்து
ஏவி இவனை மயக்காமலிருக்
கும் பொருட்டு

அ(ல்)லிலே நீ மேவு — இரவிலே நீ வருவாயாக!

இந்த்ர — இந்திரனைப் போன்றவனே!

இதயாலய — இதயாலயனே!

கற்பூரம்	— மணமுடைய ஏவி	— எய்து
	பொருள்	மயக்காது
கவின்	— அழகு	— மயங்கச்
தனம்	— முலை	செய்யாமல்
கன்னல்	— கரும்பு	— இரவிலே
இகல்பூ	— வலியமலர்	இமயக்
	அம்பு	காதலி
ரத்தம்	— குருதி	— பார்வதி
கக்க	— சிந்தும்படி	— மகள்
அனங்கன்	— மன்மதன்	— தலைவன்;
விற்பால்	— வில்லில்	சிவன்
		— சிவனதுவில்;
		மேருமலை

பாட்டின் ஈற்றிலுள்ள இமயக்காதலி மன்வில் என்ப
தனைப் பாட்டின் முதலில் கூட்டிப் பொருள் காண்க. இது விற
பூட்டுப் பொருள் கோள். இன்று அனங்கன் ரத்தம் கக்க இகல்பூ
விற்பால் வைத்து ஏவி மயக்காமல் என்றும் அல்லிலே நீ மேவு
என்றும் கூட்டுக.

காணமுடி யாதனமாங் காயவளக் கண்ணனுந்
காணமுடி யாதனமாங் காயவள—வூணுமுணாள்
பொற்பொதியச் சந்தள்ளிப் பூசண்மரு தப்பபுல்ல
லிற்பொதியச் சந்தள்ளி யே.

45

காண முடியா தன மாங்காய்! அவ் வளக் கண்ணனும் நள்
காணமுடியாது. அ(ன்)னம், ஆங்கு ஆய வ(ள்)ள ஊணும்
உ(ண்)ணாள். பொற் பொதியச் சந்து அள்ளிப் பூச! அண்!
மருதப்ப! புல் அ(ல்)லில் பொதி அச்சம் தள்ளியே!

காண முடியா தனமாங் — முலைகளாகிய மாங்காய்கள்
காய்! பொன் முடிப்புக்களா?

அவ் வளக் கண்ணனும் — அந்த வளப்பம் பொருந்திய
நள் காண முடியாது ஆயிரம் கண்ணனாகிய இந்திர
னாலும் இவள் இடையைக்
காண முடியாது. அவ்வளவு
நுணுக்கமான இடை.

அன்னம் (ஆங்கு) ஆய — அன்னம் போன்றவள் பக்குவம்
வ(ள்)ள ஊணும் உண் செய்யப்பட்ட வள்ளத்தில்
ணாள் படைத்த உணவும் உண்ண
மாட்டாள்.

பொற் பொதியச் சந்து — அழகிய பொதிய மலைச் சந்த
அள்ளிப் பூச தனக் குழம்பை அள்ளி
இவளுக்குப் பூசவாயாக!

அண் — இவளை அடைவாயாக!

மருதப்ப! — மருதப்பனே!

அல்லில் பொதி அச்சம் — இரவிலே மிக்க அச்சத்தை நீக்கி
தள்ளிப் புல் இவளைப் புல்லுவாயாக!

காணம்	— பொற்காசு	ஊண்	— உணவு
முடி	— முடிச்சு	பொதியம்	— பொதிய
தனம்	— முலை		மலை
தனமாங்காய்	— மாங்காய்	சந்து	— சந்தனக்
	போன்ற		கலவை
	முலை	அண்	— அடைவா
வளக்கண்ணன்	— இந்திரன்		யாக
நள்	— இடை	அல்லில்	— இரவில்
அ(ன்)னம்	— தலைவி	பொதி	— மிகுதியாகச்
ஆய	— பக்குவம்		செறிநின்ற
	ஆகிய	புல்	— அணைவா
வ(ள்)ளம்	— சோறு உண்		யாக!
	ணும் வட்		
	டில்		

முலையாகிய மாங்காய்கள் பொன் முடிச்சுக்களா என்ற
தொடரில் முலைகளுக்கு மாங்காயும் பொன் முடிப்பும் உவமை
யாக வந்த நயம் காண்க!

தனமாங்காய் காண முடியா என்பது உருவக உருவகம்
என்னும் அணியின்பாற்படும்.

முலையை மாங்காயாக முதலில் உருவகம் செய்து, அந்த
உருவகத்தையே பின்னர்க் காண முடியாக உருவகம் செய்துள்
ளமை காண்க.

கொங்கைக்குவடாகிய கடாக்களிறு என்று இந்த
அணிக்கு எடுத்துக் காட்டுத் தருகின்றது தண்டியலங்காரம்.

தாழைக்கட் கக்காமன் தன்சரம்பா யாமன்மழை
மாழைக்கட் கக்காமன் மையன்மிகு — மேழைக்குச்
சம்போக லாபந்தாள் சாராமல் வீரைமன்னா
சம்போக லாபந்தா தா.

46

தாழைக் கட்டக்கக் காமன் தன்சரம் பாயாமல் மழை மாழைக்
கண் கக்காமல் மையல் மிகும் ஏழைக்குச் — சம்போ! — கலா
பம் தாள் சாராமல் வீரைமன்னா! சம்போக லாபம் தா! தா!
தாழைக் கட்டக்காமன் தன் — தாழும் பூவையே வாளாகக்
சரம் பாயாமல் கொண்ட மன்மதனது அம்பு

மாழைக் கண் மழை — மாவடுப்போன்ற கண்கள் மழை
கக்காமல் போலக் கண்ணீரைச் சொரி
யாமலும்

மையல்மிகும் ஏழைக்குச் — காதல் நோய் மிக்க இவளுக்கு
சம்போ! — ஐயோ!

கலாபம் தாள் சாராமல் — இடையில் அணிந்த மேகலை
நழுவிப் பாதத்தை அடையா
மலும்

வீரைமன்னா! — வீரகேரளம்புதூர்க்கு அரசனே!
சம்போக லாபம் தா! தா! — கலவியாகிய பலனைத் தருவா
யாக!

தாழை — தாழம்பூ ஏழை — பெண்
கட்டம் — வாள்; மன்மத சம்போ! — சிவனே; இரக்கக்
னுக்கு வாள் — குறிப்பு
தாழம்பூ கலாபம் — இடையில்
என்பது கவி அணிந்த மேகலை

சரம் — அம்பு தாள்சாரா — நழுவி அடியை
மழை — மழைபோல் மல் அடையாமல்

மாழை — மாவின் வடு. சம்போக
மையல் — காதல் நோய் லாபம் — கலவியாகிய
இலாபம்

மாழைக்கண் மழை கக்காமல் என்றும் ஏழைக்குச் சம்போக
லாபம் தா என்றும் கூட்டுக.

நீ சம்போக லாபம் தந்தால் சரம் பாயாது; கண்மழை கக்
காது; கலாபம் தாள்சேராது என்க!

சொல்நயம் : மழை மாழை

துங்கத் திருப்புகழைத் தோயிருத யாலய
துங்கத் திருப்புகழைத் துட்டமதன் — கொங்கைக்குட்
போதேவ தேவவென்பாள் பொற்புயனே முக்கணுடை
மாதேவ தேவவென்பாள் வா.

47

துங்கத் திருப்புகழைத் தோய் இருதயாலய! பதுங்கத்
திருப்பு கழைத் துட்டமதன் கொங்கைக்குள் போது ஏவ, தேவ
என்பு ஆள் பொற்புயனே! முக்கண் உடை மாதேவ! தேவ என்
பாள். வா!

துங்கத் திருப்புகழைத் — உயர்ந்த அழகிய புகழைப்
தோய் இருதயாலய! பொருந்திய இருதயாலயனே!
பதுங்கத் திருப்பு கழைத் — எதிர்ப்பட்டார் ஓடி ஒளியும்படி
துட்டமதன் திருப்புகின் தரும்புவிவிலையும்
துட்டத்தனத்தையும் உடைய
மன்மதன்

கொங்கைக்குள் போது ஏவ — இவளின் முலைகளுக்குள் மலர்
அம்புகளை ஏவுவதால்

தேவ என்பு ஆள் பொற் — தேவர்களின் தலை ஓடுகளைப்
புயனே பூண்ட அழகிய தோள்களை
யுடையவனே!

முக்கண் உடை மாதேவ — முக்கண்களையுடைய மாதேவ
தேவ என்பாள் னாகிய தெய்வமே! என்பாள்.
வா — நீ வருவாயாக!

துங்கம் — உயர்ச்சி கழை — கரும்புவில்
திருப்புகழ் — அழகிய புகழ் கொங்கை — முலை
தோய் — பொருந்திய போது — மலர் அம்பு
பதுங்க — ஓடி ஒளியும்படி ஏவ — எய்வதால்
திருப்பு — எதிர்ப்பட்டவர் தேவ என்பு — தேவர்களின்
மேல் திருப்பு எலும்புகள்
கின்ற ஆள் — அணிந்த

மன்மதன் அம்பு எய்வதைப் பொறுக்க முடியாமல் தப்பி
வதற்காக அவனுக்குப் பகைவனாகிய சிவனைத் “தேவ என்பு
ஆள் பொற்புயனே! முக்கணுடை மாதேவ தேவ!” என்று
அழைக்கின்றாள் என்று கொள்க!

போதேவ தேவ என்பாள் பொற்புயனே என்ற தொடர்
சுவைக்கத்தக்கது.

என்கருப்புக் கட்டி யிலாத்தவத்தால் வந்தபெண்ணே
யென்கருப்புக் கட்டி யிலாவலிலை - நன்கருப்பு
வாகம் படர்ந்ததுமெய்ம் மாமருதப் பேந்த்ரதுரை
மோகம் படர்ந்தவித மோ.

48

என் கருப் புக்கு அட்டி இ(ல்)லாத் தவத்தால் வந்த
பெண்ணே! என் கருப்புக் கட்டியில் ஆவல் இ(ல்)லை? நன்கு
அருப்பு வாகு அம்பு அடர்ந்தது மெய். மாமருதப் பேந்த்ர
துரை மோகம் படர்ந்தவிதமோ!

என் கருப் புக்கு அட்டி — எனது கருவிலே புகுந்து தடை
இ(ல்)லாத் தவத்தால் யில்லாத தவத்தினால் பிறந்த
வந்த பெண்ணே பெண்ணே!

கருப்புக் கட்டியில் ஆவல் — கருப்புக் கட்டியில் உனக்கு
இ(ல்)லை! என்? ஆசை இல்லையே! காரணம்
என்ன?

மெய், நன்கு அருப்பு வாகு — உன் உடலில் நன்றாக அழகிய
அம்பு அடர்ந்தது மலர் அம்பு செறிந்தது. அதற்குக்
காரணம்

மா மருதப் பேந்த்ர — பெருமை மிக்க மருதப்ப இந்திர
துரை மோகம் படர்ந்த னாகிய தலைவன்பால் ஆசை
விதமோ பெருகிய பிரகாரமோ!

கரு	— கர்ப்பம்	அருப்பு
புக்கு	— புகுந்து	வாகு அம்பு — மலராகிய அம்பு
அட்டி	— தடை	அடர்ந்தது — செறிந்தது
என்	— என்ன காரணம்	மெய் — உடலில்
கருப்புக்		மோகம் — ஆசை
கட்டி	— வெல்லம்	படர்ந்த — பெருகிய
ஆவல்	— ஆசை	விதம் — பிரகாரம்
நன்கு	— ஒன்றாக	

அட்டி இல்லாத் தவத்தால் என் கருப் புக்கு வந்த
பெண்ணே என்றும் கருப்புக் கட்டியில் ஆவல் இல்லை என்?
என்றும் நன் கருப்பு வாகு அம்பு மெய் அடர்ந்தது என்றும்
கூட்டுக!

கற்கண்டைச் சேலைநிகர் காட்டு மொழிவிழிசெம்
பொற்கண்டைச் சேலைப் புறத்துருவல் — குற்கண்டை
வந்தபரு மந்தரியாள் மாமருதப் பாதனமா
வந்தபரு மந்தரியாள் வாய்.

49

கற்கண்டைச் சேலை நிகர் காட்டும் மொழி விழி. செம்
பொற் கண்டைச் சேலைப் புறத்து உருவு அல்குற்கண் தைவந்த
பருமம் தரியாள். மாமருதப்பா! தனமா(க)வந்த பருமந்தரி.
ஆள்வாய்!

கற்கண்டைச் சேலை நிகர் — கற்கண்டையும் சேல் மீனையும்
காட்டும் மொழி விழி முறையே ஒப்பாகக் காட்டும்
இவளின் மொழியும் விழியும்.

செம் பொற்கண்டைச் — செவ்விய பொன்னாலாகிய சரி
சேலைப் புறத்து கைச் சேலையின்மேல்

உருவு அல்குற்கண் — உருவித் தோன்றுகின்ற கடி
தைவந்த பருமம் தரியாள் தடத்தின் மேற்புறத்தைத்
தொடுகின்ற மூவாறு கோவை
மணியாகிய மேகலை அணிய
மாட்டாள்.

மா மருதப்பா — பெருமை வாய்ந்த மருதப்பனே!

தனமா(க)வந்த பரு மந்தரி — முலையாகத் தோன்றிய பருத்த
மலைகளையுடையாள் இவள்.

ஆள்வாய் — இவளை ஆட் கொள்வாயாக!

சேல் — ஒருவகை மீன்; அல்குற்கண் — அல்குலி
கண்ணுக்கு னிடத்து

நிகர் — உவமையாவது அல்குல் — பெண்குறியின்
மேற்பக்கம்

காட்டல் — ஒப்பாகுதல் தைவந்த — தொடுகின்ற
செம் பொற் பருமம் — இடையணி

கண்டை — செவ்வியபொன் தரியாள் — அணியமாட்
சரிகை டாள்

சேலைப் தனமா(க) — முலையாக
புறத்து — சேலைக்கு வந்த — வடிவெடுத்த

உருவு — மேல் மந்தரி — மந்தரமலை
தோன்றுகின்ற மந்தரம் — களையுடையவள்
ஒருமலை

தனமா வந்த பருமந்தரி தரியாள் என்று கூட்டுக! ↓

திரண்டதெல்லாங் கொங்கை சிறுமின் கிடந்து

புரண்டதெல்லாங் கொங்கைமுல்லைப் போதை - யிரண்டுவரிக்

கண்காணத் தானையா காமன்மரு தப்பவிடைக்

கண்காணத் தானையா! கா.

49

திரண்டது எல் ஆம் கொங்கை. சிறுமின் கிடந்து புரண்டது எல்லாம் கொங்கு ஐ முல்லைப் போதை. இரண்டு உவரிக் கண் காணத் தான் ஐயா! காமன் மருதப்ப! இடைக்கண் காணத் தானையா! கா.

எல் ஆம் கொங்கை
திரண்டது

— பெருமையுடைய முலை திரண்டுள்ளது. (இவள் பக்குவ மடைந்துள்ளாள்.)

சிறு மின்

— சிறிய மின்னற் கொடி போன்ற தலைவி

கிடந்து புரண்டது
எல்லாம் கொங்கு ஐ
முல்லைப் போதை

— படுத்துப் புரண்டது அனைத்தும் வாசனையுடைய அழகிய முல்லை (மலர்ப் படுக்கை)யே யாகும்.

இரண்டு உவரிக் கண்காண — இவளுடைய கடல் போன்று அகன்ற இரு விழிகளும் காணும்படி (வந்து) காப்பாயாக!

ஐயா

— ஐயனே!

கா மன் மருதப்ப

— கற்பகச் சோலையின் தலைவனான இந்திரன் போன்ற மருதப்பனே!

இடைக்கண்

— இடையிலே

காணத் தானையா

— பொன்னாடை அணிந்தவனே!

எல்

— பெருமை

கா மன்

— கற்பகச்

கொங்கை

— முலை

சோலைக்குத்

கொங்கு

— தேன்; மணம்

தலைவன்;

ஐ

— அழகிய

இந்திரன்

போது

— மலர்

இடைக்கண்—

இடையிலே

உவரி

— கடல்; கண்

காணம்

— பொன்

ணுக்கு உவமை

தானை

— ஆடை

கா

— காப்பாற்று

இடைக்கண் என்பதை இடைக்கு அண் எனப் பிரித்து இடையிலே பொருந்திய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

கண்காணக் கா என்று கூட்டுக! தான் என்பது அசை.

கந்தனைப்போற் றாரைவெல்லக் கட்டியிலங் குந்துமுத
கந்தனைப்போற் றாரைவெல்லக் கட்டியிலங் - குந்துணைக்கால்
வெகும்பா ரக்கழலா மன்மருதப் பாசரிசெய்
வெகும்பா ரக்கழலா மல். 50

கம் தனைப் போற்றாரை வெல்லக் கட்டியில் அங்கு
உந்தும் உதகந்தனைப்போல் தாரை வெல்லக் கட்டி இலங்கும்
துணைக்கால் வெகும் பாரக் கழலா! மன் மருதப்பா! சரி
செய்! வை கும்பார் அக்கு அழலாமல்.

வெல்லக் கட்டியில் அங்கு — வெல்லக் கட்டியைக் கரைப்பதற்
உந்தும் உதகந்தனைப் காக அதில் பாய்ச்சும்
போல் நீரினைப்போல

கம் தனைப் போற்றாரை — தலையால் தன்னை வணங்காத
வெல்ல வரை வெல்லவும்

தாரை வெல்ல — பகைவரின் முன்னணிப்
படையை வெல்லவும்

இலங்கும் துணைக்கால் — விளங்குகின்ற இருகால்களிலும்
கட்டி வெகும் பாரக் கட்டப்பட்டுத் தங்கியுள்ள
கழலா பருத்த வீரக் கழலையுடைய
வனே!

மன் மருதப்பா! — மன்னனாகிய மருதப்பனே!

வை கும்பார் அக்கு — பழிச்சொல் கூறி வைகின்ற
அழலாமல் கூட்டமாகிய பெண்கள் கண்
பார்வையால் இவளைச்
சுடாமல்

சரி செய்! — துடுதல் செய்வாயாக!

கம்	— தலையால்	வெகும்	— தங்கிய
போற்றாரை	— வணங்காத	பாரக்கழல்	— பெரிய வீரக்
	வரை		கழல்
உந்தும்	— பாய்ச்சும்	மன்	— அரசன்
உதகம்	— நீர்	சரிசெய்	— கூடுதல் செய்
தாரை	— முன்னணிப்	சரி	— கூடல்
	படை	வை	— வைகின்ற
வெல்ல	— வெல்லும்	கும்பார்	— கும்பலான
	பொருட்டு		பெண்கள்
இலங்கும்	— விளங்கு	அக்கு	— கண்கள்
	கின்ற	அழலாமல்	— சுடாமல்

வெல்லக் கட்டியில் அங்கு உந்தும் உதகந்தனைப்போல்
த(ன்)னை கம் போற்றாரை வெல்ல(வும்) தாரை வெல்லவும்
இலங்கும் துணைக்கால் கட்டி வெகும் பாரக் கழலா! மன்
மருதப்பா! வை கும்பார் அக்கு அழலாமல் சரி செய் என்று
கொண்டு கூட்டிப் பொருள் காண்க. போற்றாரை வெல்ல
என்றும் தாரை வெல்ல என்றும் தனித்தனிக் கூட்டுக!

போற்றாரையும் தாரையும் வெல்வதற்கு, நீரானது
வெல்லக் கட்டியைக் கரைப்பது உவமை. அது மிக அருமை
யான உவமை.

என்னத்தைச் செப்பலா மோமுலைக்கே சத்திவிடுத்
தன்னத்தை யேழ்மெய்வர்க்கத் தாறெந்து—பன்னத்தா
னின்பா லனுப்பினா னேமருதப் பாதெறும்பொ
னின்பா லனுப்பினா னே.

51

என்னத்தைச் செப்பலாம் ஏர்முலைக்கே சத்தி விடுத்து.
அன்னத்தை ஏழ் மெய்வர்க்கத்து ஆறு ஐந்து பன்னத் தான்
இன்பால் அனுப்பினாள். மருதப்பா! தெறும் பொன்னின்பால்
அனுப் பினாள்.

என்னத்தைச் செப்பலாம் — அழகிய முலையுடையவளுக்கு
ஏர் முலைக்கே சத்தி உமாதேவியைத் தவிர வேறு
விடுத்து என்னத்தை உவமையாகச்
சொல்லலாம்!

தெறும் பொ(ன்)னின் — கண்டவரைக் காதலால் வருத்து
பால் அனுப் பி(ன்)னாள் கின்ற திருமகளுக்குக் கூடப்
பிறந்த தங்கை போன்றவள்

அன்னத்தை ஏழ்மெய் — (தமிழ் மெய்யெழுத்தில் ஏழாவது
வர்க்கத்து ஆறு ஐந்து எழுத்து 'த'. அதன் வரிசை
பன்னத்தான் இன்பால் யில் ஆறாவது எழுத்து 'தா'
அனுப்பினாளே ஐந்தாவது எழுத்து 'து'. ஏழ்
மெய் வர்க்கத்து ஆறு ஐந்து
தூது). தூது சொல்வதற்கு
மகிழ்வுடன் அன்னத்தை
அனுப்பினாள்.

மருதப்பா!

— மருதப்பா!

ஏர்முலை	— பெண்	தெறும்	— கண்டவரைத்
சத்திவிடுத்து	— உமையைத்		தன் அழகால்
	தவிர		வருத்துகின்ற
என்னத்தை	— வேறுயாரை	பொன்னின்	
பன்ன	— சொல்ல	பால்	— திருமகளுக்கு
இன்பால்	— மகிழ்வுடன்	அனு	— கூடப் பிறந்த
அனுப்பி		பின்னாள்	— தங்கை
னாள்	— ஏவினாள்		போன்றவள்

சத்திவிடுத்து ஏர்முலைக்கு என்னத்தைச் செப்பலாம்
என்றும் பொன்னின் பால் அனுப் பின்னாள் அன்னத்தை தூது
சொல்ல அனுப்பினாள் என்றும் கூட்டுக!

ஏழ் மெய்வர்க்கம் 'த' வர்க்கம். அவ்வர்க்கத்தில் ஆறாவது
எழுத்து 'தா' ஐந்தாவது 'து'. ஆதலால் ஏழ்மெய்வர்க்கத்து ஆறு
ஐந்து என்பது தூது எனப் பொருள்பட்டது.

பேரமருக்கு எடுத்துக்காட்டாகிய திருமகளுக்குத் தங்கை
என்றமையால், தலைவியின் அழகின் மிகுதி விளங்கும்.

பொன்னுக்கு என்பது பொன்னின்பால் என எதுகைக்காக
வந்தது. இவ்வாறு வருவது உருபு மயக்கம் எனப்படும்.

ஆலிங் கனந்தந்தா எண்ணலித யாலயமா

லாலிங் கனந்தந்தா ளார்த்ததன்றி— மேல்வதிந்த

தின்றுசெப்பச் சொன்னவளை யேந்துமணி மேகலையென்

றின்றுசெப்பச் சொன்னவளை யே.

52

ஆலிங்கனம் தந்து ஆள்! அண்ணல் இதயாலய! மாலால்
இங்கனம் தன்தாள் ஆர்ந்தது அன்றி மேல் வதிந்தது இன்று-
செப்பச் சொன்ன வளை ஏந்துமணி மேகலை என்று இன்று
செப்பச் சொன்னவளையே!

அண்ணல் இதயாலய! — தலைவனாகிய இதயாலயனே!

மாலால் — காதல் மிகுதியால்

செப்பச் சொன்ன வளை — செவ்விய பொன் வளையலும்
ஏந்து மணி மேகலை இடை ஏந்திய மணிமேகலையும்

இங்ஙனம் — இப்படியே

தம்தாள் ஆர்ந்தது அன்றி — இவளின் கால்களில் நழுவி விழுந்
தது அல்லாமல்,

மேல் வதிந்தது இன்று — மேலேயுள்ள கையிலும் இடை
என்று யிலும் தங்குவது இல்லை
என்று

இன்று செப்பச் சொன்ன வளை — இன்று உன்னிடம் சொல்லச்
சொன்னவளை

ஆலிங்கனம் தந்து ஆள்! — தழுவுதல் செய்து ஆள்வாயாக!

ஆலிங்கனம்	— தழுவுதல்	வதிந்தது	— தங்கியது
தந்து	— செய்து	இன்று	— இல்லை
மாலால்	— காதலால்	செப்பம்	— செவ்விய
இங்கனம்	— இங்ஙனம்	சொன்னம்	— பொன்
தம் தாள்		வளை	— வளையல்
(தன் தாள்)	— தனது காலில்	மணிமேகலை	— இடையணி
ஆர்ந்தது	— நழுவி	செப்ப	— சொல்லும்படி
	விழுந்தது	சொன்ன	
அன்றி	— அல்லாமல்	வளை	— சொல்லிய
மேல்	— மேலேயுள்ள		தலைவியை
	கையும்		
	இடையும்		

அண்ணல் இதயாலய! மாலால் செப்பச் சொன்ன வளை
ஏந்து மணிமேகலை இங்ஙனம் தன் தாள் ஆர்ந்தது அன்றி
மேல் வதிந்தது இன்று என்று இன்று செப்பச் சொன்னவளை
ஆலிங்கனம் தந்து ஆள் என்று கொண்டு கூட்டிப் பொருள்
காண்க!

சொல்வளை என்னும் இறுதி, ஆலிங்கனம் தந்து ஆள்
என்ற முதலுடன் இணைந்து பொருள் பட்டது. இது விற்பூட்
டுப் பொருள்கோள்.

இங்ஙனம் என்பது இங்கனம் எனவும் தன்தாள் என்பது
தந்தாள் எனவும் எதுகை நோக்கி வந்தன.

சிங்கிக் கவைச்சிங்குச் சிற்றரவா நுண்ணிடையைச்
சங்கிக் கவைச்சிங்குத் தண்முலையை- மங்கைக்குப்
பாரஞ்செய் தானவனி பாமருதப் பேந்த்ரவிதி
யோரஞ்செய் தானவன்பின் னோன்.

53

சிங்கிக் கவைச் சிங்குச் சிற்றரவாம் நுண்ணிடையைச் சங்
கிக்க வைச்ச இங்குத் தண்முலையை மங்கைக்குப் பாரம் செய்
தான்- அவனிபா! மருதப் பேந்த்ர!- விதி. ஓர் அஞ்சு எய்தான்
அவன் பின்னோன்.

சிங்கிக் கவைச் சிங்குச் சிற்ற- நஞ்சையுடைய பிளவுபட்ட
ரவாம் நுண்ணிடையைச் நாவையுடைய சிறிய பாம்பு
சங்கிக்க வைச்ச போன்ற நுண்ணிய இடையை
உண்டோ இல்லையோ என்று
ஐப்படும்படி வைத்து,

இங்குத் தண் முலையை — இங்கே குளிர்ந்த முலைகளைப்
மங்கைக்குப் பாரம் செய் பாரமாகப் படைத்தான்
தான் விதி பிரமன்.

அவனிபா மருதப் பேந்த்ர — தாரணிக் கு அரசனே! மருதப்
பேந்திரனே!

ஓர் அஞ்சு எய்தான் அவன் — அந்தப் பிரமனுக்குத் தம் பி
யாகிய மன்மதன் அந்த முலை
களின் மேல் ஒப்பற்ற அஞ்சு
மலர் அம்புகளை ஏவினான்.

சிங்கி — வீஷ்ம்
கவை — பிளவு
சிங்கு(வை) — நாக்கு
அரவு — பாம்பு
சங்கிக்க — ஐப்படும்படி
வைச்ச — வைத்து
தண் — குளிர்ந்த
பாரம் செய்
தான் — பாரமாகப்
படைத்தான்

விதி — பிரமன்
அவனிபன் — அரசன்
அஞ்சு — ஐந்து அம்புகள்;
எண்ணாகு
பெயர்
அவன்
பின்னோன் — பிரமனுக்குத்
தம்பியாகிய
மன்மதன்.

விதி, மங்கைக்குத் தண்முலையைப் பாரம் செய்தான் என்
றும் அவன் பின்னோன் அஞ்சு எய்தான் என்றும் கூட்டுக. சிங்
குவை என்பது சிங்கு என வந்தது கடைக்குறை விகாரம்.

இடையை உண்டோ இல்லையோ என்னும்படி நுண்ணிய
தாகப் படைத்த பிரமன், அந்த இடை முறியும்படி பாரமான
முலைகளைப் படைத்துத் தவறு செய்தான். அவன் தம்பியாகிய
மன்மதனோ மலர் அம்பு ஏவி அந்த முலைகளை மேலும் பார
மாகச் செய்து கொடுமைப்படுத்துகின்றான் என்று கொள்க!

சேரனகர் தென்னனகர் செய்யவுள்ளச் சென்னிநகர்

காரனகட் கூந்தன்மின்னார் கண்மொழிய - வாரநகர்

சக்குறக்கந் தீர்க்குமல்லிற் றக்கமரு தப்பவொன்னார்

பக்குறக்கந் தீர்க்குமல்லி பா!

54

சேரன் நகர் தென்னன் நகர் செய்ய உள்ளச் சென்னிநகர்
கார் அ(ன்)ன கள் கூந்தல் மின்னார்கள் மொழிய ஆரம் நகர்
சக்கு உறக்கம் தீர்க்கும் அல்லில்! தக்க மருதப்ப! ஒன்னார்
பக்கு உறக் கந்து ஈர்க்கும் மல் இபா!

சேரன் நகர் — இந்த வஞ்சியானவள்

தென்னன் நகர் செய்ய உள்ள — உன்னுடன் கூடல் செய்
வதற்கு எண்ணியதால்

கார் அ(ன்)ன கள் கூந்தல் — மேகம் போன்ற களையுடைய
மின்னார்கள் சென்னி கூந்தலைக் கொண்ட பெண்
நகர் மொழிய கள் புகார் சொல்ல

ஆரம் நகர் சக்கு உறக்கம் அல்லில் தீர்க்கும் — (கண்ணீர்) முத்துக்கள் ஒழுகு
கின்ற இரவிலே கண்ணுறக்கம்
நீங்கினாள்.

தக்க மருதப்ப! — தகுதி வாய்ந்த மருதப்பனே!

ஒன்னார் பக்கு உறக் கந்து ஈர்க்கும் மல் இபா — பகைவர் உடல் பிளக்கக் கட்டுத்
தறியை முறிக்கின்ற வலிய
யானையை உடையவனே!

சேரன் நகர்	— வஞ்சி	சக்கு	— கண்
தென்னன்	— பாண்டியன்	தீர்க்கும்	— இல்லாமல்
நகர்	— கூடல்		போகும்
சென்னி	— சோழன்	அல்லில்	— இரவில்
நகர்	— புகார்	ஒன்னார்	— பகைவர்
கார்	— மேகம்	பக்குஉற	— பிளவுபட
அ(ன்)ன	— போன்ற	கந்து	— சுட்டுத்தறி
கள்	— தேன்	ஈர்க்கும்	— முறிக்கின்ற
ஆரம்	— கண்ணீர்	மல்	— வலிய
	முத்துக்கள்	இபா	— யானையுடைய
நகர்	— நகர்கின்ற;		வனே
	ஒழுகுகின்ற	இபம்	— யானை

மின்னார்கண் மொழிய என்பதற்குப் பெண்டிரின் கண்கள்
தெரிவிப்பதால் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

கண்மொழிதல் - கண்களால் குறிப்பாக ஏளனமாக
நோக்குதல்.

சொல்நயம் : சேரன் நகர் - வஞ்சி. தென்னன் நகர் - கூடல்.
சென்னிநகர் - புகார். மூவேந்தரின் தலை
நகர்ப் பெயர்கள் தொனியாக வந்துள்ளமை
அற்புதம்.

காமிகத்தி யக்கமின்னாள் காமனித யாலயபூ

மாமிகத்தி யக்கமின்னாள் வைத்தனள்காண் - பூமியுண்ணான்

சாரஞ்சத் திப்பாகத் தானருந்த னத்திலன்ன

சாரஞ்சத் திப்பாகத் தான்.

55

காமி கத்தி அக்க மின்னாள். காமன் இதயாலய பூமா! மிகத் தியக்கம் இந்நாள் வைத்தனள் காண். பூமி உண் ஆன் சார் அம் சத்திப் பாகத்தான் அருந்து அ(ன்)னத்தில் அன்ன சாரம் சத்திப்புஆகத் தான்.

கத்தி அக்க மின்னாள் — வாள் போன்ற கண்ணையுடைய
காமி பெண் உன் மேல் காதல்
கொண்டுள்ளாள்.

காமன் இதயாலய பூமா! — இதயாலய பூமானே! நீ அவனாக்
குத் தக்க மன்மதன் ஆவாய்!

பூமி உண் ஆன் சார் அம் — பூமியை உண்ட திருமாலாகிய
சத்திப் பாகத்தான் அருந்து எருதினை வாகனமாகப் பொ
ருந்திய அழகிய உமாதேவியை
இடப்பாகத்திலே வைத் த
சிவன் உண்ணும் அன்னத்தை
(நஞ்சை)ப் போல

அன்னசாரம் சத்திப்பாக — சாரமான சோறு வாந்தியாகும்
படி

மிகத் தியக்கம் இந்நாள் — இன்று மிகவும் கலக்கத்தை
வைத்தனள் காண் மனத்தில் வைத்தாள்.

காமி — காதல் கொண் சத்திப்
டவள் பாகத்
கத்தி — வாள் தான் — உமையைப்
அக்கம் — கண் பாகத்தில்
மின்னாள் — பெண் வைத்தவன்;
காமன் — மன்மதன்; சிவன்.
இந்திரன் அன்னத்தில்— உணவைப்போல
தியக்கம் — கலக்கம் சிவன்
பூமிஉண் — பூமியை உணவு — நஞ்சு
உண்ட அன்ன
ஆன் — எருது (நந்தி) சாரம் — சாரமான உணவு
சார் — வாகனமாகப் சத்திப்பு — வாந்தி
பொருந்திய
அம் — அழகிய

அன்னசாரம் சத்திப்பாக மிகத் தியக்கம் வைத்தனள்
என்று கூட்டுக!

காமன் என்பதற்குக் கற்பகச் சோலைக்கு அரசனாகிய
இந்திரன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மருதப்பனைக் காமன் என்றும் தலைவியைக் காமி
என்றும் சொன்னது மிக. நயம்.

சிவன் வாகனமாகிய எருதைத் திருமாலின் அம்சம் என்று
கொள்வது சைவ சமய மரபு. ஆதலால் பூமி உண் ஆன்
என்னப்பட்டது. திருமால் உலக முண்ட வரலாறு பிரசித்தம்.
காண், தான் அசைகள்.

கனகனக ராங்கிடந்த காமரகழ் சூழும்
கனகனக ராங்கினுவை காக்கும் - கனகந் -
தவளத் தளவணியிற் சஞ்சரிகம் பண்பண்
டவளத் தளவணிநீ தா.

56

கன கன கராம் கிடந்த காமர் அகழ் சூழும் கனக நகர்
ஆம் கிளுவை காக்கும் க(ன்)ன கந்த! வளத் தள அணியில்
சஞ்சரிகம் பண் பண் தவளத் தளவு அணிநீ தா!

கன கன கராம் கிடந்த — பெரிய பெரிய முதலைகள் வாழ்
காமர் அகழ் சூழும் கின்ற அழகிய அகழிகள் சூழ்ந்
துள்ள

கனக நகர் ஆம் கிளுவை — பொன் நகர் போன்ற ஊற்று
காக்கும் மலையை ஆளுகின்ற

க(ன்)ன! — கொடையில் கன்னனைப் போன்
றவனே!

கந்த! — அழகில் முருகனைப் போன்ற
வனே!

வளத் தள அணியில் சஞ் — வளமான படையணிபோல
சரிகம் பண் பண் வண்டுகள் பாடலைப் பாடு
கின்ற

தவளத் தளவு அணி — வெண்மை நிறமுடைய முல்லை
நீ தா! மலர் மாலையை நீ இவளுக்குக்
கூக் கொடு!

கனகன	— மிகப்பருத்த	வளத்தள	— வளமான
கராம்	— முதலைகள்	அணி	— அணி
காமர்	— அழகிய	படைவீரர்	— அணி
அகழ்	— அகழி		
கனகநகர்	— பொன்னகர்;	சஞ்சரிகம்	— வண்டுகள்
	இந்திரன் ஊர்	பண்	— பாட்டு
ஆம்	— போன்ற	பண்	— பண்ணுகின்ற
கிளுவை	— ஊற்றுமலை		பாடுகின்ற
க(ன்)ன	— கர்ணனைப்	தவளம்	— வெண்மை
	போன்றவனே	தளவு	— முல்லைமலர்
கந்த	— கந்தனைப்	அணி	— மாலை
	போன்றவனே		

அம்புயங்க சங்கமங்கை மங்கணிந்த சம்பகங்கு
யம்புயங்க சங்கமங்கை யங்கணிந்த - வெம்புகின்ற
நத்தத் தனந்தலுற நல்கிருத யாலயமா
தத்தத் தனந்தவெனுந் தார்.

57

வெம்புகின்ற நத்தத்து அனந்தல் உற நல்கு இருதயாலய!
மா தத்தத் தனந்த எ(ன்)னும் தார்.

வெம்புகின்ற நத்தத்து அனந்— காதல் நோயால் வருந்துகின்ற
தல் உற இரவிலே உறக்கம் கொள்
ளும்படி

மா தத்தத் தனந்த என்னும் — வண்டுகள் தத்தத் தனந்த என்று
தார் நல்கு பாடுகின்ற நின் முல்லை
மாலையை இவளுக்குத் தருவா
யாக!

இருதயாலய — இருதயாலயனே!

வெம்புகின்ற— வருந்து	மா	— வண்டுகள்
கின்ற	தத்தத் தனந்த	— பாட்டின்
தத்தத்து — இரவில்		இசைக்
அனந்தல்உற— தூக்கம்		குறிப்பு
	கொள்ளும் தார்	— மாலை
	படி	

இது முதல் நான்கு பாடல்களின் பொருள் அரிது. வல்லா
ருளரேல் கேட்டுணர்க!

மாவிருதை யாலயன்பூ மன்புயமன் நித்தனம்பீர்
மேவிருதை யாலயன்கண் டேவிடுக்கு—மேவதெங்கும்
வாயிலாக் காக்கைபெற்றாண் மையறவி ரச்சுக்கத்தை
வாயிலாக் காக்கைதரு மா.

58

கும்பத் தநந்திரண்டு கோட்டையுண்டு போனதுபோற்
கும்பத் தநந்திரண்டு கோட்டையிப—கும்பதற
வேவளா வாடுமின்னின் மேலிருத யாலயமா
லாவளா வாடுமிடை யாம்.

59

சென்னினக ராமருப்பைத் தீர்க்கிலரனைப்பரசு
துன்னினக ராமருப்பைந் தும்பையவென்—நின்னியல்செய்
பாலன் பதியாம்வைப் பாமருதப் பேந்தரவதின்
பாலன் பதியாம்வைப் பாம்.

60

கட்டளைக் கலித்துறை

பாதாதி யாகமெல் லாங்காணி னாணிப் பதுமையும்
 பாதாதி யாக விவட்கேவல் செய்வள்பெண் பாற்குறாகும்
பாதாதி யாகவ விற்கழை யானம்பு பாய்ந்திடில்வெம்
 பாதாதி யாகந் தருமித யாலய பாண்டியனே.

1

பாத ஆதி ஆகம் எல்லாம் காணின் நாணிப் பதுமையும்—
 அப்பா! — தாதியாக இவட்கு ஏவல் செய்வள். பெண்பால்
 குறாகும் பாதாதி ஆகவ வில் கழையான் அம்பு பாய்ந்திடில்
 வெம்பாதா! தியாகம் தரும் இதயாலய பாண்டியனே!

பாத ஆதி ஆகம்எல்லாம் — இவளின் பாதம் முதலாக உட
 காணின் நாணி லழகு முழுவதும் கண்டால்
 (இவள் அழகுக்குத் தோற்று)
 நாண மடைந்து

பதுமையும் — அப்பா — — திருமகளும் தாதிப் பெண்ணாக
 தாதியாக இவட்கு இவளுக்குப் பணி விடை
 ஏவல் செய்வள் செய்வாள்.

பெண்பால் குறாகும் — பெண்களான படையையும்
 பாதாதி

ஆகவ வில் கழையான் — போருக்குரிய வில்லாகிய கரும்
 பையும் கொண்ட மன்மதனது

அம்பு பாய்ந்திடில் — மலர் அம்பு பாயுமானால் இவள்
 வெம்பாதா வருந்த மாட்டாளா?

தியாகம் தரும் — கொடை வழங்குகின்ற

இதயாலய பாண்டியனே!

கா—25

பாதாதி	பெண்பால்
(பாத ஆதி)— அடிமுதலாக	(குறாகும்
ஆகம் — உடல் (அழகு)	பாதாதி)
பதுமை — தாமரையில்	பதாதி — பெண்களாகிய
வீற்றுள்ள	படை
திருமகள்	ஆகவம் — போர்
தாதி — சேடிப் பெண்	வில் கழை — வில்லாகிய
குறாகும்	கரும்பு
பாதாதி — பாதாதி என்ற	வெம்பாதா — வெம்ப
சொல் குறுகி	மாட்டாளா?
னால் பதாதி	தியாகம் — கொடை
என ஆகும்	அப்பா! — வியப்புச்
பதாதி — சேனை	சொல்

மன்மதனுக்குப் பெண்களே சேனை என்பது கவிமரபு.

வெம்பாதா என்பது அஃறிணை, உயர்திணையைக் குறிக்க
 வந்த வழுவமைதி.

சொல்நயம் : குறாகும் பாதாதி.

பையப்படு வாள்வர் மீதெனில் வேடன் பகழியென்று
பையப்படு வாள்வரு னேத்திரங் கோடை பருகுமராப்
பையப்படு வாள்வருங் கொண்டவெப் பாறப் படரக்குழம்
பையப்படு வாள்விரைந் தேயித யாலய பாண்டியனே. 2

‘பையப் படு வாள்வலர் மீது’ எனில், வேள்தன் பகழி
என்று (பையப்படுவாள். அல்குல், நேத்திரம் — கோடை
பருகும் அராப் பை, அப்பு அடுவாள். குயம் கொண்ட வெப்பு
ஆறப் படரக்குழம்பை அப்பு! அடு! ஆள்! விரைந்தே இதயாலய
பாண்டியனே!

“பையப் படு வாள் வலர் — “மெதுவாகப் படுத்துக்கொள்
மீது” எனில் வேள்தன் ஒளியுடைய மலர்ப்படுக்
பகழி என்று (பையப் கையில்” என்று சொன்னால்,
படுவாள் அந்த மலர்கள் மன்மதனின்
அம்புகளாகும் என்று
நினைத்துப் படுப்பதற்கு
அஞ்சுவாள்.

அல்குல், நேத்திரம்— இவளின் அல்குலும் கண்ணும்
கோடை பருகும் முறையே காற்றைப் பருகு
அராப் பை, அப்பு கின்ற பாம்பின் படத்தையும்
அடுவாள் அப்பு, கொலைவாள் ஆகிய
வற்றையும் ஒக்கும்.

குயம் கொண்ட வெப்பு — இவள் முலைகள் கொண்ட
ஆறப் படரக் குழம்பை வெப்பம் தணியும் பொருட்டு
அப்பு சந்தனக் கலவையைப்
பூசுவாயாக!

அடு! ஆள்! விரைந்தே — அடுத்து விரைவாக ஆட்
கொள்வாயாக!

இதயாலய பாண்டியனே—

பைய	— மெதுவாக	அரா	— பாம்பு
படு	— படுத்துக்	பை	— பாம்பின்படம்
	கொள்	அப்பு	— அம்பு
வாள்	— ஒளி	அடு	— கொல்கின்ற
அலர்	— மலர்	வாள்	— வாளாயுதம்
வேள்	— மன்மதன்	குயம்	— முலை
பகழி	— அம்பு	படரம்	— சந்தனம்
அல்குல்	— கடிதடம்	குழம்பு	— கலவை
நேத்திரம்	— கண்	அப்பு	— பூசு
கோடை	— காற்று	அடு	— அணுகு

பாம்பின் உணவு காற்று என்பது கவிமரபு.

சொல்நயம் : வேடன் பகழி—

ஆலஞ் சுதரி சனவம்ப லாலலைந் தாளனம்பா
லாலஞ் சுதரி சனங்கன மாரனெய் யக்கணைவில்
லாலஞ் சுதரி சனஞ்செய் தரனைக்கண் ணங்குஞத்தா
ளாலஞ் சுதரி சன்வித யாலய னாமண்ணலே.

3

ஆல் அஞ்சு உதரி சன அம்பலால் அலைந்தாள். அ(ன்)னம்
பால் ஆலம். சுதரிசனம் க(ன்)னம். மாரன் எய்அக் கணை
வில்லால் அஞ்சு தரிசனம் செய்து அரணைக் கண்ணால்
உகுத்தாள் ஆலம். சுதரிசன இதயாலயனாம் அண்ணலே!

ஆல் அஞ்சு உதரி — ஆ லி லை ஒப்பாகாமையால்
அஞ்சுகின்ற வ யி ற் றை
யுடையவள்

சன அம்பலால் — அயற்பெண்களின் பழிச் சொற்
அலைந்தாள் களால் வருந்தினாள்.

அ(ன்)னம் பால் ஆலம் — இவளுக்குச் சோறும் பாலும்
நஞ்சு ஆகும்.

சுதரிசனம் க(ன்)னம் — இவள் கன்னம் கண்ணாடி
போன்றது.

மாரன் எய் அக்கணை — மன்மதன் ஏவுகின்ற அ ந் த
வில்லால் மலரம்பையுடைய வில்லால்
(வருந்தி)

அரணை அம் சு தரிசனம் — சிவபெருமானை அழகிய நல்ல
செய்து தரிசனம் செய்து

கண்ணால் உகுத்தாள் — தன் கண்ணால் நீரை உதிர்த்
ஆலம் தாள்.

சுதரிசன — சுதரிசனம் என்னும் சக்கரத்தை
யுடைய

இதயாலயனாம் அண்ணலே—

ஆல் — ஆலிலை; வயிற்
றுக்கு உவமை
உதரி — உதரம் (வயிறு)
உடையவள்
சனம் — அயற் பெண்கள்
அம்பல் — பழிச்சொல்
அ(ன்)னம் — சோறு
ஆலம் — நஞ்சு
சுதரிசனம் — கண்ணாடி
மாரன் — மன்மதன்

அரன் — சிவன்
அம் — அழகாக
சு — நன்றாக
தரிசனம்
செய்து — மனக்காட்சியில்
கண்டு
தரிசனம் — மனக்காட்சி, கனா
ஆலம் — நீர்
சுதரிசனம் — சக்கராயுதம்

அரசர் திருமாவின் அமிசம் என்பது கவிமரபு. ஆதலால்
சுதரிசன இதயாலயன் எனப்பட்டது. அரணை அஞ்சு தரிசனம்
செய்து என்றும் ஆலம் கண்ணால் உகுத்தாள் என்றும்
கூட்டுக!

அஞ்சு தரிசனம் செய்து என்பதற்கு ஐந்துமுறை தரிசனம்
செய்து என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பக்தர்கள் பரமனை
ஐந்துமுறை தரிசனம் செய்வது மரபு போலும்!

மோகனம் பாடின போதனஞ் சோர்வண் முகாரிநய
மோகனம் பாடி னவில்வாயென் றான்மொழி யாண்கில
மோகனம் பாடினங் கைமார்வை வாரவர் முர்க்கமன
மோகனம் பாடினந் தோயித யாலய முல்லைமன்னே.

4

மோகன் அம்பு ஆடின போது அ(ன்)னம் சோர்வன்.
முகாரி, நய மோகனம் பாடி நவில்வாய் என்றால் மொழியான்.
நகிலமோ கனம். பாடி நங்கைமார் வைவார்.

அவர் முர்க்கமனமோ கல். நம்பாள். தினம் தோய்!
இதயாலய முல்லை மன்னே!

மோகன் அம்பு ஆடின — ம ன் ம த னி ன் மலர் அம்பு
போது அ(ன்)னம் சோர் பொரும் பொழுது அன்னம்
வன் போன்ற தலைவி சோர்வடை
வாள்.

முகாரி நய மோகனம் பாடி — முகாரி இனிய மோகனம் ஆகிய
நவில்வாய் என்றால் இராகங்களைப் பாடிப் பழகு
மொழியான் வாய் என்றால் பாடமாட்
டாள்.

நகிலமோ கனம் — இ வ ள் முலைகளோபருமை
யானவை (பருத்தவை).

பாடி நங்கைமார் வைவார் — ஊரிலுள்ள பெண்கள் வைவார்
கள்.

அவர் முர்க்கமனமோ கல் — அப்பெண்களின் உக்கிரமான
மனமோ கல்போல் கடுமை
யானது.

நம்பாள்

— ஆதலால் அப்பெண்களை நம்ப
மாட்டாள்.

தினம் தோய்

— நீ வந்து தினந்தோறும் அவனைத்
தழுவுவாயாக!

இதயாலய முல்லை மன்னே—

மோகன்	— மன்மதன்	நகிலம்	— முலை
அம்புஆடுதல்	— அம்புபடுதல்	கனம்	— பருத்தது
அ(ன்)னம்	— தலைவி	பாடி	— ஊர்
முகாரி,		முர்க்கம்	— உக்கிரமான
மோகனம்	— இராகங்கள்	முல்லை மன்	— முல்லை
நயம்	— இனிமை		மாலை
பாடி நவில்			யணிந்த
வாய்	— பாடிப்பழகு		அரசன்
	வாய்		
மொழியான்	— பாடமாட்		
	டாள்		

வாரணங் கோடி சையச்செயு மாமுலை மாதர்கள்வை
வாரணங் கோடி யொளிந்தாலும் வேண்மறு வான்சிவசி
வாரணங் கோடி சரியும்வந் தாங்கவி வாணருக்கு
வாரணங் கோடி தரு மித யாலய மன்னவனே.

5

வார் அணங்கோடு இசையச் செ(ய்)யும் மாமுலை. மாதர்
கள் வைவார். அணங்கு ஓடி ஒளிந்தாலும் வேள் மறுவான் —
சிவ சிவா! — ரணம். கோடி சரியும். வந்து ஆள்! கவி
வாணருக்கு வாரணம் கோடி தரும் இதயாலய மன்னவனே!

அணங்கோடு வார் — மிக்க பிரயாசையோடு இரவிக்
இசையச் செய்யும் கையைப் பொருந்தச் செய்
மாமுலை கின்ற பருத்த முலையை
யுடைய

மாதர்கள் வைவார் — உறவுப் பெண்கள் திட்டுவார்
கள்.

அணங்கு ஓடி ஒளிந்தாலும் — இந்தப்பெண் ஓடி ஒளிந்தாலும்
வேள் மறுவான் மன்மதன் செய்யும் குற்றத்
சிவசிவா — ரணம் தால் (உடலெல்லாம்) புண்
ஆனாள்! சிவசிவா!

கோடி சரியும் — கட்டிய சேலை நழுவியது.

வந்து ஆள் — வந்து அவளை ஆட்கொள்
வாயாக!

கவிவாணருக்கு வாரணம் — கவிஞர்களுக்குக் கொடையாகப்
கோடி தரும் இதயாலய பற்பல யானைகளைத் தரு
மன்னவனே கின்ற இதயாலய மன்னவனே!

வார் — இரவிக்கை ரணம் — புண்
அணங் சிவசிவா — இரக்கக் குறிப்பு.
கோடு — மிக்க பிரயாசை கோடி — ஆடை
யோடு சரியும் — நழுவும்
இசையச் வாரணம் — யானை
செய்தல் — பொருந்த கோடி — ஒருபேரென்;
அணிவித்தல் (அளவில்லாத)

அணங்கு — பெண்
வேள் — மன்மதன்
மறுவான் — குற்றத்தால்;
(அம்பு எய்வ
தால்)

முலைகள் மேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டேயிருப்ப
தால் இரவிக்கைகள் போதாமல் போகும். அதை மிகுந்த
பிரயாசையுடனேயே முலைகளுக்குப் பொருத்தி அணிய
வேண்டும் என்பதால், முலைகளின் பெருமை உணர்த்தப்
பட்டது.

தசனந் தளவு முலைசிமி ழாம்வய தைச்சொல்லிலோர்

தசனந் தளவு கடற்குடைந் தாளிவள் சாலியச்சித்

தசனந் தளவு படாமாலை யுற்றருந் தாயருசி

தசனந் தளவுலைந் தாளித யாலய சற்குணனே.

6

தசனம் தளவு. முலை சிமிழாம். வயதைச் சொ(ல்)லில் ஓர் தசம். நந்து அளவு கடற்கு உடைந்தாள். இவள் சாலி. அச் சித்தசன் அந்து. அளவு படாமாலை உற்று அருந் தாயர் | உசித சனம் த(ள்)ள உலைந்தாள். இதயாலய சற்குணனே.

தசனம் தளவு — இவளின் பற்கள் முல்லை மொட்டுப் போலும்.

முலை சிமிழாம் — முலைகள் செப்புச் சிமிழ் ஒக்கும்.

வயதைச் சொ(ல்)லில் ஓர் தசம் — இவள் வயதைச் சொன்னால் ஒரு பத்தேயாகும்.

நந்து அளவு கடற்கு உடைந்தாள். — இவள் சங்குகள் கலக்கின்ற கடல் ஒலிக்கு வருந்தினாள்.

இவள் சாலி. அச் சித்தசன் — இவள் நெல் ஆவாள். அந்த மன்மதன் நெல்லை அறிக்கும் அந்துப் பூச்சி ஆவான்.

அளவு படாமாலை உற்று — அளவு படாத காதலை அடைந்து

அருந் தாயர் உசித சனம் — அரிய தாய்மாரும் தக்க உற த(ள்)ள உலைந்தாள் வினரும் கைவிடலால் உலைவுற்றாள்.

இதயாலய சற்குணனே!

தசனம்	— பல்	அந்து	— அந்துப்பூச்சி
தளவு	— முல்லை (மொட்டு)	அளவு	— அளவில்லாத மயல்
சிமிழ்	— செப்புச்சிமிழ்	படாமால்	— அடைந்து
தசம்!	— பத்து	உற்று	— தகுதி
நந்து	— சங்கு	உசிதம்	— உறவினர்
அளவுதல்	— கலத்தல்	சனம்	— கைவிடலால்
உடைந்தாள்	— வருந்தினாள்	த(ள்)ள	— அழிந்தாள்
சாலி	— நெல்	உலைந்தாள்	— நல்லகுணம்
சித்தசன்	— மன்மதன்	சற்குணம்	

சொல்நயம் : இவள் சாலி. அச் சித்தசன் அந்து.

கம்பனைக் கும்பனைக் கைம்முகன் மாமி கடுப்பன்¹களங்
கம்பனைக் கும்பனை யாட்கிகல் சோரங் கரவெனச்சு
கம்பனைக் கும்பனை யந்தோ டளித்தி² கடவுட்கன்பா
கம்பனைக் கும்பனை நேரித யாலய காவலனே!

7

கம்பம் நைக்கும் பனைக்கை முகன்மாமி கடுப்பன். களம்
கம்பு. அ(ன்)னைக் கும்பு அனையாட்கு இகல். சோரம், கரவு
எனச் சகம் பனைக்கும். பனை அம் தோடு அளித்தி! கடவுட்கு
அன்பா! கம்பனைக் கும்பனை நேர் இதயாலய காவலனே!

கம்பம் நைக்கும் பனைக் — கட்டுத் தறியை முறிக்கின்ற
கைம்முகன் மாமி பனை போன்ற துதிக்கை
கடுப்பன் யுடைய விநாயகனுக்கு மாமி
யாகிய திருமகளை அழகால்
ஒப்பாள் இவள்.

களம் கம்பு — இவள் கழுத்து, சங்குபோன்றது.

அ(ன்)னைக் கும்பு அனை — தாயர் கூட்டம் அவளுக்குப்
யாட்கு இகல் பகையானார்கள்.

சோரம் கரவு எனச் சகம் — சோர ஒழுக்க முடையவள்,
பனைக்கும் கரவு ஒழுக்க முள்ளவன் என்று
உலகம் இவளை நடுங்கச் செய்
யும்.

பனை அம் தோடு அளித்தி — இவளுக்கு உன் மார்பில் அணிந்த
பனை இதழ் மாலையைக்
கொடுப்பாயாக!

கடவுட்கு அன்பா — கடவுள்பக்தி உடையவனே!

கம்பனைக் கும்பனை நேர் — கல்வியால் கம்பனையும் அகத்தி
இதயாலய காவலனே! யனையும் ஒக்கின்ற இதயாலய
காவலனே!

கம்பம்	— கட்டுத்தறி	சோரம் கரவு	— களவொழுக்
நைக்கும்	— முறிக்கின்ற		கம்
பனைக்கை	— பனைமரம்	பனைக்கும்	— நடுங்கச்
	போன்ற		செய்யும்
	துதிக்கை	பனை	
கைமுகன்	— விநாயகன்	அம் தோடு	— பனம்
மாமி	— திருமகள்		பூவாகிய
கடுப்பன்	— ஒப்பன்		அழகிய
களம்	— கழுத்து		ஒலையால்
கம்பு	— சங்கு		தொடுக்
கும்பு	— கூட்டம்		கப்பட்ட
அனையாட்கு	— தலைவிக்கு		மாலை
இகல்	— பகை		

கம்ப(ம்) நைக்கும் என்பது எதுகை நோக்கிக் கம்பனைக்
கும் என்றும் பனிக்கும் என்பது எதுகை நோக்கிப் பனைக்கும்
என்றும் வந்தன.

பனையந் தோடு அளித்த கடவுட்கு அன்பா என ஒரு
தொடர் ஆக்கி, பனைமாலையளித்த சிவபெருமானுக்கு அன்
பனே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மருதப்பன் மரபினர்க்குப் பனை மாலையைச் சிவ பெரு
மானே வழங்கியதாக வரலாறு உண்டு போலும்.

பாட்பேதம் 1 நிகர்ப்பன். 2 பனையத் தோடளித்த

சங்கப் புலவரை யாக்கெரி மாரன்சஞ் சாளிகம்
 சங்கப் புலவரை யாமத்தி லேங்கிறைந் தாடனங்க
 சங்கப் புலவரை மார்பளிப் பாய்முத் தமிழ்மதுரைச்
 சங்கப் புலவரை யாளித யாலய சற்குணனே. \

8

சங்கப்புலவரை ஆக்கு எரி மாரன் சஞ் சாளிகம். அசங்கப் புலவு அரை யாமத்தில் ஏங்கி நைந்தாள். தனம் கசங்கப் பு(ல்)ல வரை மார்பு அளிப்பாய்! முத்தமிழ் மதுரைச் சங்கப் புலவரை ஆள் இதயாலய சற்குணனே!

சங்கப் புல வரை எரி ஆக்கு — விருப்பம் கொண்ட அறிவு முழுவதும் (காதலால்) நெருப்பு ஆக்குகின்ற மன்மதன்

மாரன் சஞ்சாளிகம் அசங்க — கரும்பு வில்லில் பூட்டிய வண்டுகளாகிய நாண் அசைவதால்,

புலவு அரை யாமத்தில் ஏங்கி நைந்தாள் — வெறுப்புத் தருகின்ற நடுச்சாமத்தில் ஏச்சங் கொண்டு இவள் வாடினாள்.

தனம் கசங்கப் பு(ல்)ல வரை — இவள் முலைகள் கசங்கும்படி மார்பு அளிப்பாய் புல்லுவதற்காக உன் மலை போன்ற மார்பினை அளிப்பாயாக!

முத்தமிழ் மதுரைச் சங்கப் புலவரை ஆள் — முத்தமிழ் வளர்க்கும் மதுரையில் அமைந்த சங்கத்துப்புலவர்களை ஆதரித்த இதயாலய சற்குணனே!

சங்கம்	— விருப்பம்	அரையாமம்	— நள்ளிரவு
புலவரை	— அறிவின் எல்லை;	தனம்	— முலை
	அறிவு முழுவதும்	பு(ல்)ல	— கலவி
			செய்வ தற்கு
மாரன்	— மன்மதன்	வரைமார்பு	— மலை
சஞ்சாளிகம்	— வண்டு;		போன்று
	மன்ம தனது		திண்ணிய மார்பு
	கரும்புவில்	ஆள்	— ஆதரிக்கின்ற
	லின் நாண்	சற்குணம்	— நல்ல
அசங்க	— அசைவதால்		குணங்கள்
புலவு	— வெறுப்பு		

ஆக்குஎரி என்பதை எரி யாக்கு என்று மாற்றிப் பொருள் கொள்க!

விருப்பம் கொண்ட அறிவு முழுவதும் நெருப்பாகக் கொதிக்கும்படி செய்பவன் மன்மதன்.

சஞ்சாளிகம் என்பது வண்டைக் குறிக்காமல் வண்டாலாகிய மன்மதனின் கரும்பு வில்லின் நாணைக் குறிக்க வந்தது,

கச்சோ தனத்துப் பொறையாற் பிதிர்ந்தது கஞ்சத்தியோர்
 கச்சோ தனத்து மிவள்கதி ராங்கதிர் காலுமுத்துங்
 கச்சோ தனத்து நகையால்வென் றோனுண்ட கார்விடம்போற்
 கச்சோ தனத்துவ வாளித யாலய காண்டிபனே!

9

கச்சோ தனத்துப் பொறையால் பிதிர்ந்தது. கஞ்சத்தி
 ஓர் கச்சோதம். நத்தும் இவள் கதிராம். கதிர்காலும்
 உத்துங்கச் சோ தன் அத்து நகையால் வென்றோன் உண்ட
 கார் விடம்போல் கச்ச ஓதனத்து உவவாள். இதயாலய
 காண்டிபனே.

கச்சோ தனத்துப் — இரவிக்கையோ முலைகளின்
 பொறையால் பாரத்தால் கிழிந்துபோனது.
 பிதிர்ந்தது

கஞ்சத்தி ஓர் கச்சோதம் — தாமரை மலரில் வீற்றுள்ள
 நத்தும் இவள் கதிராம் திருமகள் இவளுக்கு எதிரில்
 ஒரு மின் மினியா வள். விருப்பம் தரும் இவளோ அழ
 கில் ஒரு சூரியனாம்.

கதிர்காலும் உத்துங்கச் — ஒளிவீசும் உயர்ந்த மூன்று
 சோ தன் அத்து நகை மதில்களையும் தனது சிவந்த
 யால் வென்றோன் உண்ட சிரிப்பினால் வென்ற சிவன்
 கார்விடம்போல் உண்ட கரிய விஷம்போல

கச்ச ஓதனத்து — வெறுத்து அன்னத்தில் விருப்பம்
 உவவாள் வைக்கமாட்டாள்.

இதயாலய காண்டிபனே — இதயாலய காண்டிபனே!

கச்ச	— இரவிக்கை	தன் அத்து	
தனம்	— முலை	நகை	— தனது
பொறை	— பாரம்		சிவந்த
பிதிர் தல்	— கிழிதல்		சிரிப்பு
கஞ்சத்தி	— தாமரையில்	வென்றோன்	— சிவன்
	இருப்பவள்;	கார்விடம்	— கரிய விஷம்
	திருமகள்	கச்ச	— கைத்து;
கச்சோதம்	— மின்மினிப்		வெறுத்து
	பூச்சி	ஓதனத்து	— உணவில்
நத்தும்	— விரும்புகின்ற	உவவாள்	— விருப்பம்
கதிர்	— சூரியன்		வையாள்
கதிர்காலும்	— ஒளிவீசுகின்ற	காண்டிபன்	— அர்ச்சுனன்
உத்துங்கம்	— மிக உயர்ச்சி		போன்ற
சோ	— மதில்;		வீரமுடை
	முப்புரம்		யவன்

திருமகளைவிட இவள் அழகி என்பதைக் காட்டக் கஞ்சத்தி
 ஓர் கச்சோதம்; இவள் கதிராம் எனப்பட்டது. திரிபுரம் எரித்த
 சிரிப்பு, நெருப்புச் சிரிப்பு ஆதலால் அத்து (சிவப்பு) நகை எனப்
 பட்டது. கச்ச பிதிர்வதற்குக் காரணம் முலைகள் மேன்மேலும்
 வளர்ந்து கொண்டே இருப்பது.

காமனஞ் சாறுலக் கங்கணை யேவக் கலங்கியழ
காமனஞ் சாறு தருங்கழை வேம்பெனக் கான்றுபரு
காமனஞ் சாறுறழ் கண்ணினைத் தாளடங் கார்க்குமயங்
காமனஞ் சாறுரை யேயித் யாலய காண்டிபனே. 10

காமன் அஞ்ச ஆறு லக்கம் கணை ஏவக் கலங்கி அழகாம்
அ(ன்)னம் சாறு தரும் கழை வேம்பு எனக் கான்று பருகாமல்,
நஞ்ச ஆறு உறழ் கண்ணி நைந்தாள். அடங்கார்க்கு
மயங்கா(த) மனம் சால் துரையே! இதயாலய காண்டிபனே!

காமன் அஞ்ச ஆறு — மன்மதன் அஞ்ச ஆறு இலட்சம்
லக்கம் கணை ஏவக் கணைகளை ஏவுவதால் கலக்க
கலங்கி மடைந்து

அழகாம் அ(ன்)னம் — அழகிய சோற்றினையும் சாறு
சாறு தரும் கழை வேம்பு வடி கின்ற கரும்பினையும்
எனக் கான்று பருகாமல் வேம்பு என்று துப்பி அதை
அருந்தாமல்

நஞ்ச ஆறு உறழ்கண்ணி — நஞ்சின் இயல்பினை ஒத்த
நைந்தாள் கண்களை உடையவள் நலிவு
கொண்டாள்.

அடங்கார்க்கு மயங்கா(த) — பகைவர்க்குப் பணிந்து கொடாத
மனம் சால்துரையே மன ஊக்கம் நி ர ம் பி ய
தலைவனே!

இதயாலய காண்டிபனே—

காமன்	— மன்மதன்	அடங்	
லக்கம்	— நூறு ஆயிரம்;	கார்க்கு	— பகைவர்க்கு
	இலட்சம்	மடங்கா(த)	— பணியாத
கணை	— மலர் அம்பு	மனம்	— மன ஊக்கம்
அ(ன்)னம்	— சோறு	சால்	— நிரம்பிய
சாறு	— ரசம்	துரை	— தலைவன்
கழை	— கரும்பு	காண்டிபன்	— அர்ச்சுனன்
கான்று	— கக்கி		போன்ற
நஞ்ச ஆறு	— நஞ்சின்		விரம்
	இயல்பு		உடையவன்
உறழ்	— ஒத்த		
கண்ணி	— கண்ணை		
	உடையவள்		

கசக்குந் தினந்தருக் கோகிலங் கூவக் கடுங்கொலையில்
கசக்குந் தினந்தருந் தாயத்த மேந்திப்பு கடட்டும்பால்
கசக்குந் தினந்தரு ணங்கண்டு தோய்குக வைகுந்தஞ்ச
கசக்குந் தினந்தருக் கீயித் யாலய காவலனே. 11

கசக்கும் தினம் தருக் கோகிலம் கூவ. கடுங்கொலைமிக்க
சக்கு உந்தி நந்தஅருந்தாய் அத்தம் ஏந்திப் புகட்டிடும் பால்
கசக்கும் தினம், தருணம் கண்டு தோய்குக! வைகுந்தம் சகசக்
குந்தி நந்தருக்கு ஈ இதயாலய காவலனே!

தருக் கோகிலம் கூவ — ம ர த் தி லே யு ள் ள குயில்கள்
கூவுவதால்

கசக்கும் தினம் — இவள் நாடோறும் வெறுப்படை
கின்றாள்.

கடுங்கொலை மிக்க சக்கு — கடிய கொலைத்தன்மை மிகுந்த
உந்தி நந்து அருந்தாயர் கண் பார்வையை வீசி,
அத்தம் ஏந்திப் கெடுத்தற்கரிய அன்னையர்
புகட்டிடும் பால் கசக்கும் தம் கைகளில் ஏந்திப், புகட்டு
தினம் கின்ற பாலானது கசக்கின்ற
காலத்திலே

தருணம் கண்டு தோய்குக — காலம் கண்டு இவளை வந்து
அணைவாயாக!

வைகுந்தம் சகசக் குந்தி — உண்மையையுடைய கு ந் தி
நந்தருக்கு ஈ இதயாலய தே வியின் மைந்தராகிய
காவலனே பாண்டவர்களுக்கு வைகுந்தம்
ஈந்தருளிய இ ரு த ய ல ய
காவலனே!

கசக்கும்	— வெறுப்படை	அத்தம்	— கை
	வாள்	தினம்	— காலத்தில்
தினம்	— நாடோறும்	தோய்குக	— தோய்
தரு	— மரத்திலுள்ள		வாயாக
கோகிலம்	— குயில்	சகசம்	— உண்மை
சக்கு	— கண்		யுள்ள
	(பார்வை)	குந்தி நந்தர்	— குந்திதேவி
உந்தி	— வீசி		புதல்வர்;
நந்தருந்			பாண்டவர்
தாய்	— கெடாததாய் ஈ		— ஈந்தருளிய

தருக் கோகிலம் கூவக் கசக்கும் தினம் என்றும் குந்தி
நந்தருக்கு வைகுந்தம் ஈ என்றும் கூட்டுக.

காங்குழ லப்பந் தினயந்து வேளெய்யுங் கன்னல்விலலா
ளாங்குழ லப்பந் தினந்தின மேச நலிந்தன்கண்
கங்குழ லப்பந் தினமுது கீர்முலை மேனியெண்ணா
டேங்குழ லப்பந் தினவித யாலய சீபதியே.

12

கான் குழல் அப்பு அந்தி நயந்து வேள் எய்யும் கன்னல்
வில்லால் நான்கு உழலப் பந்து இனம் தினம் ஏச நலிந்தனள்.
கண்மீன். குழல், அப்பந்து, இன் அமுது—கீர், முலை, மேனி.
எண்ணாள் தேன் குழல் அப்பம் தி(ன்)ன. இதயாலய
சீபதியே.

அதி நயந்து — இரவிலே விரும்பி
வேர் கன்னல் வில்லால் — மன்மதனானவன் தன் கரும்பு
ய்யும் அப்பு நான்கு வில்லால் எய்கின்ற மலர்
உழல அம்புகள் ஐந்தில், கொல்லும்
தன்மை வாய்ந்த நீல மலர்
தவிர, தாமரை மாம்பூ
அசோகு முல்லை என்னும்
நான்கு அம்புகள் உழலச்
செய்வதாலும்

பந்துஇனம் தினம் ஏச — உறவினர் கூட்டம் நாடோறும்
ஏசுவதாலும்

கான் முல் நலிந்தனள் — மணம் பொருந்திய கூந்தலை
யுடையவள் உடல் நலிந்தாள்.

கண் மீன் — இவளின் கண் மீனை ஒக்கும்.

குழல், அப்பந்து, இன் — புல்லாங் குழலும் அந்தப் பந்தும்
அமுதுகீர் முலை மேனி இனிய அமுதும் முறையே
மொழியையும் முலையையும்
மேனியையும் ஒக்கும்.

தேன் குழல் அப்பம்
தி(ன்)ன எண்ணாள்

— இவள் தேங்குழல் அப்பம்
முதலிய பண்ணிகாரங்கள்
உண்ண நினைக்கமாட்டாள்.

இதயாலய சீபதியே!—

கான் குழல்—	மணமுள்ள	பந்து இனம்	— உறவினர்
	கூந்தலை		கூட்டம்
	யுடையவள்	குழல்	— புல்லாங் குழல்
அப்பு	— மலர் அம்பு	பந்து	— விளையாடும்
அந்தி	— இரவு		பந்து
நயந்து	— விரும்பி	கீர்	— மொழி
வேள்	— மன்மதன்	தேன் குழல்,	
கன்னல்	— கரும்பு	அப்பம்	— பண்ணிகார
நான்கு	— தாமரை, மா,		வகைகள்
	அசோகு,	எண்ணாள்	— நினைக்க மாட்
	முல்லை மலர்		டாள்
	களாகிய	சீபதி	— திருமகள் தலை
	நான்கு அம்பு		வன் போன்ற
	கள்		வன்
உழல	— உழலச் செய்ய		

அந்தி நயந்து வேள் கன்னல் வில்லால் எய்யும் அப்பு
நான்கு உழலப் பந்து இனம் தினம் ஏச நலிந்தனள் என்றும்
தேன் குழல் அப்பம் தி(ன்)ன எண்ணாள் என்றும் கூட்டுக.

மன்மதனின் ஐந்தாவது அம்பு நீலமலர். அந்த அம்பு
பட்டால் தலைவி இறந்து பட்டிருப்பாள். இன்னும்
உயிரோடு இருப்பதால் அந்த அம்பு மட்டும் அவள்மேல்
படவில்லை. மற்ற நான்குமே பட்டு வருத்துகின்றன என்பது
பொருள்.

குழல் - மொழிக்கும், பந்து - முலைக்கும், இன் அமுது -
மேனிக்கும் உவமைகள். நிரல் நிரை அணி.

பொருமுத்தத் தந்துதை மார்பப் பிடிவிரும் பும்பரணு
 ணருமுத்தத் தந்து விழிநகை நுண்மருங் காமமுத
 விருமுத்தத் தந்துட னேயுண்டு மாதினை மெய்த்துக்கன்னத்
 தொருமுத்தத் தந்து புணரித யாலய வுத்துங்கனே.

13

பொரு முத் தந்தம் துதை மார்பப் பிடி விரும்பும் பரன்
 ஊண், அருமுத்தம், தந்து—விழி, நகை, நுண்மருங்கு ஆம்.
 அமுது அவிரும் முத்தம் தந்து உடனே உண்டு, மாதினை
 மெய்த்துக் கன்னத்து ஒரு முத்தம் தந்து புணர்! இதயாலய
 உத்துங்கனே!

பொரு முத் தந்தம் துதை — போரிடுகின்ற மூன்று தத்தங்கள்
 மார்பப்பிடி விரும்பும் — போன்ற மூன்று முலைகள்
 பரன் ஊண் — நெருங்கிய மார்பினையுடைய
 பெண் யா னை போன்ற
 தடாதகைப் பிராட்டி விரும்பு
 கின்ற பரன் ஆகிய சிவனது
 உணவாகிய நஞ்சும்

அருமுத்தம் — அரிய முத்தமும்
 தந்து — நூலும்
 விழி, நகை, நுண்மருங்கு — முறையே கண்ணையும் பல்லை
 ஆம் — யும் நுண்ணிய இடையையும்
 ஒப்பனவாகும்.
 அமுது அவிரும் முத்தம் — அமுது விளங்கும் நின் இதழ்
 தந்து உடனே உண்டு — களைத் தந்து உடன் அவளின்
 இதழ் அமுதினை உண்டு
 மாதினை மெய்த்துக் — இவளுக்கு உண்மையாகக்
 கன்னத்து ஒரு முத்தம் — கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் தந்து
 தந்து புணர் — புணர்வாயாக!

இதயாலய உத்துங்கனே!—

பொரு — போரிடுதற்குரிய விழி — கண்
 முத் தந்தம் — மூன்று தந்தங்கள் நகை — பல்
 துதை — நெருங்கிய மருங்கு — இடை
 மார்பம் — மார்பு அமுது — இதழ் ஊறல்
 பிடி — பெண்யானை; அவிரும் — விளங்குகின்ற
 தடாதகைப் முத்தம் — இதழ்
 பிராட்டி உடன்
 பரன் — சிவன் உண்டு — ஒக்க உண்டு
 ஊண் — உணவு; நஞ்சு. மெய்த்து — உண்மையாக
 விழிக்கு உவமை உத்துங்
 முத்தம் — முத்து; பல்லுக்கு கம் — மிக உயர்வு
 உவமை.
 தந்து — நூல்; இடைக்கு
 உவமை

உமாதேவி மதுரையில் மலயத்துவசன் மகள் தடாதகை-
 யாகப் பிறந்தபோது அவள் மார்பில் மூன்று முலைகள் இருந்ந
 என்பது புராண வரலாறு. அது கருதியே மூன்று முலைகள்
 மூன்று தந்தங்களாகவும் தடாதகையைப் பிடியாகவும் உருகும்
 செய்யப்பட்டுள்ளமை நல்ல இலக்கிய விருந்து.

ஊண் விழிக்கும் முத்து பல்லுக்கும் நூல் இடைக்கும்
 முறையே வந்த உவமைகள். இது நிரல் நிரை.

செப்பா விவரம் புலாவன மாநடை செய்யவிழிக்
கொப்பா விவரம் தனந்திரு வாதன மோதனஞ்
சப்பா விவர மதாவொன்றும் பேசில ளங்கசமுர்க்
கப்பா விவரநைந் தாளித யாலய காவலனே!

14

செப்பா இவர் அம்பு உலாவு அ(ன்)னமா நடை!
செய்ய விழிக்கு ஒப்பா இவ் அரம். தனம் திரு ஆதனம்!
ஓதனம் நஞ்சு அப்பா! விவரமதா(க) ஒன்றும் பேசிலன்.
அங்கச மூர்க்கப் பாவி வர நைந்தாள். இதயாலய காவலனே!

செப்பு ஆவி வரம்பு உலாவு — சொல்லத்தக்க பொய்கைக் கரை
அ(ன்)னமா நடை யிலே உலாவுகின்ற அன்னமா
இவள் நடை!

செய்ய விழிக்கு ஒப்பா — அழகிய கண்களுக்கு ஒப்பு இந்த
இவ் அரம் அரமா!

தனம் திரு ஆதனம் — இவள் முலை, இலக்குமி வீற்
றுள்ள ஆசனமாகிய தாமரை
மொட்டுப் போலும்!

ஓதனம் நஞ்சு — இவளுக்கு உணவு நஞ்சாகி
விட்டது.

அப்பா! — ஐயோ!

விவரமதா(க) ஒன்றும் — பொருள் வீனங்கும்படி ஏதும்
பேசிலன் பேசமாட்டாள்.

அங்கச மூர்க்கப் பாவி — மன்மதனாகிய கொடிய பாவி
வர நைந்தாள் வந்ததால் வருந்தினாள்.

இதயாலய காவலனே! —

செப்பு	— சொல்லப்	ஆதனம்	— ஆசனம்
	படுகின்ற	ஓதனம்	— உணவு
ஆவி	— நீர்நிலை;	அப்பா	— வியப்புக்
	குளம்		குறிக்கும்
வரம்பு	— குளக்கரை		சொல்!
உலாவுதல்	— சஞ்சரித்தல்	விவரம்	— தெளிவு
அரம்	— அராவும்சருவி	அங்கசன்	— மன்மதன்
தனம்	— முலை	மூர்க்கம்	— உக்கிரம்;
திரு ஆதனம்	— திருமகளின்		கொடுமை
	இருப்பிடம்;		
	தாமரை		
	(மொட்டு)		

முதலடியில் செப்பு ஆவி என்பதற்குச் செப்புக் குடம்
போன்று வட்டமான பொய்கை என்றும் பொருள் கொள்ள
லாம்.

சொல்நயம் : தனம் திரு ஆதனம் ஓதனம்

அரும்பாத கீசகத் தோளியர்க் காய்த் லழகன்றென்பா
ளரும்பாத கீசக மேசுதென் பாரன்னை யாரணைகோ
தரும்பாத கீசகத் தானையி ராம வரவிந்தக்கு
யரும்பாத கீசகற் சீறித் யாலய னாமண்ணலே.

15

அரும்பு ஆத! கீசகத் தோளியர்க் காய்தல் அழகு அன்று
என்பாள். அரும் பாதகி! சகம் ஏசுது என்பார் அன்னையார்.
அணை! கோது அரும்பாத கீசகத் தானை இராம! அரவிந்
தக்கு உயரும் பாத! கீசகற் சீறு இதயாலயனாம் அண்ணலே!

அரும்பு ஆத!

— அ ரு ம் புக ளை அ ம் பாக க்
கொ ண்ட அறிவிலியாகிய
மன்மதனே!

கீசகத் தோளியர்க்
காய்தல் அழகு அன்று
என்பாள்

— முங்கில் போன்ற தோள்களை
யுடைய பெண்களை வருத்து
வது அழகல்ல என்று கூறு
வாள்.

அரும்பாதகி! சகம் ஏசுது
என்பார் அன்னையார்

— தாய்மார்கள் "அரிய பாத
கியே! உன் செயல் கண்டு
உலகம் ஏசுது" என்பார்கள்.

அணை

— அவளை வந்து அணைவாயாக!

கோது அரும்பாத கீசகத்
தானை இராம

— தீமை வ ள ரா த குரங்குச்
சேனையையுடைய இ ரா
மனைப் போன்றவனே!

அரவிந்தக்கு உயரும் பாத

— தாமரை மலரைக் காட்டிலும்
அழகில் உயரும் பாதங்களை
உடையவனே!

கீசகற் சீறு

— கீசகனைச் சினந்த (விமனைப்
போன்ற)

இதயாலயனாம் அண்ணலே!—

அரும்பு

— அரும்பாகிய அரும்பாத — செய்யாத
அம்பு கீசகம் — குரங்கு

ஆதன்

— அறிவில்லா தானை — படை
தவன்; மன் அரவிந்தக்கு — தாமரை
மதன் மலரைக்

கீசகம்

— முங்கில் காட்டிலும்

தோளியர்

— பெண்கள் கீசகன் — மகாபாரதத்தில்

காய்தல்

— வருத்துவது வரும் விரா

சகம்

— ஊரார் டன் மைத்

கோது

— குற்றம் துனன்.

தோளியரைக் காய்தல் என்பதும் கீசகனைச்சீறு என்பதும்
முறையே தோளியர்க் காய்தல் என்றும் கீசகற்சீறு என்றும்
அரவிந்தத்துக்கு என்பது அரவிந்தக்கு என்றும் வந்தவை
செய்யுள் விகாரங்கள்.

அரவிந்தக் கு உயரும் பாத எனப் பிரித்து வாமன அவதார
மாகி உலகளந்தபோது பிரமன் உலகளவும் உயர்ந்த பாதங்
களை உடையவனே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அரவிந்தன் - பிரமன். கு - உலகம்

கந்தவம் புத்தன நேர்தேம லார்த்து கடமெனக்கு
விந்தவம் புத்தன மீதெய்து மாரன் விளைத்தனன்¹மி
குந்தவம் புத்தன மாதலி னாலிக் கொடியுணக்க
சந்தவம் புத்தன மாமித யாலய தாட்டிகளே.

16

கந்த வம்புத் தனம் நேர் தேமல் ஆர்ந்து கடம் எனக்
குவிந்த வம்புத் தனம் மீது எய்து மாரன் விளைத்தனன்
மிகுந்த வம்புத் தனம். ஆதலினால் இக் கொடி உ(ண்)ணக்
கசந்து அவம் புத்த(ன்)னம் ஆம். இதயாலய தாட்டிகளே.

கந்த வம்புத் தனம் நேர் — மணமும் புதுமையும் பொருந்
தேமல் ஆர்ந்து திய பொன்னிறம் போன்ற
தேமல் நிரம்பி

கடம் எனக் குவிந்த வம்புத் — குடம் போலத் திரண்ட இர
தனம் மீது விகை அணிந்த முலைகளின்
மேல்

எய்து மாரன் விளைத் — (மலர் அம்பு) எய்து மிகுந்த
தனன் மிகுந்த வம்புத் குறும்புத் தனத்தை மன்மதன்
தனம் செய்தான்.

ஆதலினால் இக் கொடி — ஆதலால் இந்தப் பெண் உண்
உ(ண்)ணக் கசந்து அவம் பதற்குக் கசந்து புதிய
புத்தன்னம் ஆம் அன்னம் வீண் ஆகும்.

இதயாலய தாட்டிகளே!—

கந்தம்	— மணம்	குவிந்த	— திரண்ட
வம்பு	— புதுமை	வம்பு	— இரவிகை
தனம்	— பொன்	தனம்	— முலை
தேமல்	— திதலை;	வம்புத்தனம்	— குறும்புத்தனம்
	காதலர் பிரி	புத்	
	வால் முலை	த(ன்)னம்	— புதிய உணவு
	யில் படரும்	அவம்	— வீண்
	நிறம்	தாட்டிகம்	— தைரியம்
கடம்	— குடம்		

மாரன் எய்து மிகுந்த வம்புத்தனம் விளைத்தனன்
என்றும் இக் கொடி உண்ணப் புத்தனம் கசந்து அவம் ஆ(கு)ம்
என்றும் கூட்டுக!

பாடபேதம் : விழைத்தனன்

சந்திரன் காலும் கனலால் வருந்தித் தயக்கமுற்ற
சந்திரன் மாரன் விடுகணைக் கஞ்சு தறவிருநெஞ்
சந்திரன் பாக நறுமுல்லை மாலை தளையெழிற்பு
சந்திரன் மேரு நிகரித யாலயன் றந்திடினே.

17

சந்திரன் காலும் கனலால் வருந்தித் தயக்கம் உற்று
அசந்து இர(ா)ன் மாரன் விடுகணைக்கு அஞ்சுதல் தவிரும்
நெஞ்சம் திரன். பாக நறுமுல்லை மாலைதனை எழில் புசம்
திரன் மேரு நிகர் இதயாலயன் தந்திடின.

எழில் புசம் திரன் மேரு — அழகிய தோள்கள் மேரு
நிகர் இருதயாலயன் மலைக்கு ஒப்பாகிய இருதயா
லயனானவன்

பாக நறுமுல்லை மாலை — பக்குவமான நல்ல முல்லை
தனைத் தந்திடின மலராலாகிய மாலையைத் தந்
தால்

சந்திரன் காலும் கனலால் — சந்திரன் சொரிகின்ற நிலவாகிய
வருந்தித் தயக்கமுற்று நெருப்பால் வருந்திக் கலக்க
மடைந்து

அசந்து இர(ா)ன் மாரன் — ஓய்ந்து இராதவனான மன்மதன்
விடுகணைக்கு அஞ்சுதல் ஏவுகின்ற (மலர்) அம்புகளுக்கு
நெஞ்சம் தவிரும் அஞ்சுவதை இவள் நெஞ்சு
தவிரும்.

திரன் — இது உறுதி

காலும்	— சொரிகின்ற	மாரன்	— மன்மதன்
கனல்	— நெருப்புப்	கணை	— அம்பு
	போன்ற	திரன்மேரு	— வலியு மேரு
	நிலவு		மலை
தயக்கம்	— கலக்கம்	திரன்	— மலை
உற்று	— அடைந்து	பாகம்	— பக்குவம்
அசந்து	— ஓய்ந்து	திரன்	— உறுதி
இர(ா)ன்	— இராதவன்		

இதயாலயன் முல்லை மாலை தந்திடின அஞ்சுதலை
நெஞ்சம் தவிரும். திரன் என்று கூட்டுக.

கலக்க முற்று கணையால் அஞ்சுதலை நெஞ்சம் தவிரும்,
திரன் என்றும் கூட்டுக.

திரன் மேரு என்பதை மேருத்திரன் என்று கூட்டுக.
மேருமலை என்று பொருள்.

தாக்கணங் கைக்குத் துயில்பாய லாகுநி தம்பம்பொருந்
தாக்கணங் கைக்குப் பணித்திலம் பூந்திலம் தண்டுண்டமா
தாக்கணங் கைக்கு மெனிலார்கை யாரங்க சன்சரங்கள்
தாக்கணங் கைக்குறித் தாளித யாலய சற்குணனே. 18

தாக்கணங்கு ஐக்குத் துயில் பாயல் ஆகும் நிதம்பம்.
பொருந்தாக் கண் அங்கைக்குப் பணித்திலம். பூந்திலம் தண்
துண்டம். மாதாக்கணம் கைக்கும் எனில் ஆர் கையார்! அங்க
சன் சரங்கள் தாக்கு அணங்கைக் குறித்து ஆள்! இதயாலய சற்
குணனே!

தாக்கணங்கு ஐக்குத் துயில் — திருமகள் தலைவனாகிய திருமா
பாயல் ஆகும் நிதம்பம் லுக்குப் பள்ளி கொள்ளும்
படுக்கை (பாம்பின்படம்)
போலும் இவள் அல்குல்.

பொருந்தாக் கண் — (இமை) பொருந்தாத — துயி
அங்கைக்குப் பணித்திலம் லாத — கண்ணுக்கும் அழகிய
கைக்கும் உவமை சொல்கிலம்.

பூந்திலம் தண் துண்டம் — குளிர்ந்த மூக்கு அழகிய எட்
பூவை ஒக்கும்.

மாதாக்கணம் கைக்கும் — தாயர் கூட்டம் இவளை
எனில் ஆர் கையார் வெறுக்கும் என்றால் வேறு
யார்தாம் வெறுக்க மாட்டார்
கள்!

அங்கசன் சரங்கள் தாக்கு — மன்மதன் அம்புகள் தாக்குகின்ற
அணங்கைக் குறித்து இந்தப் பெண்ணை விரும்பி
ஆள்! ஆட் கொள்வாயாக!

இதயாலய சற்குணனே! —

தாக்கணங்கு	— திருமகள்	துண்டம்	— மூக்கு
ஐக்கு	— தலைவனுக்கு	கணம்	— தாயர் கூட்டம்
துயில்	— துயில்கின்ற	கைக்கு	
பாயல்	— படுக்கை	மெனில்	— வெறுத்தால்
நிதம்பம்	— அல்குல்	கையார்	— வெறுக்கமாட் டார்
பொருந்தா(த)			
கண்	— தூங்காத	அங்கசன்	— மன்மதன்
	கண்கள்	சரங்கள்	— அம்புகள்
அம் கை	— அழகிய கை	தாக்கு	— தாக்குகின்ற
பணித்திலம்	— உவமை கூறு	அணங்கு	— பெண்
	கிலம்	குறித்து	— விரும்பி
பூந் திலம்	— அழகிய		
	எள்ளின்பூ		

அல்குல் பாம்பின் படம் போலும் என்பதற்குத் திருமால்
படுக்கை போலும் எனப்பட்டது. திருமால் படுக்கை பாம்பின்
படம்.

சிறுநாணி னாணிக¹ ராவொன்றும் பேசிலன் காளகண்ட
 னற்றுநாணி னாணி² விழியல்கு லாகு நகிலச்சந்தப்
 பொற்றுநாணி னாணியம்³ பொன்மேரு வாகுறப் புல்லியின்றான்
 சிறுநாணி னாணிநைந்⁴ தாளித யாலய சீபதியே. 19

கல் தூணிநாள் நிகரா(க) ஒன்றும் பேசிலன். காளகண்டன்
 நற்று ஊண் இன் நாணி விழி, அல்குல் ஆகும். நகிலச் சந்தப்
 பொன் தூள் நின் ஆணி அம் பொன்மேரு வாகு உறப் புல்லி
 இன்று ஆள்! சிறுநாணி நாணி நைந்தாள் இதயாலய சீபதியே!

கல் தூணிநாள் நிகரா(க) — கல்லாலாகிய தூணி லு ள் ள
 ஒன்றும் பேசிலன்
 பதுமை பேசாமல் இருப்பது
 போல இவளும் ஒன்றுமே
 பேசாமல் உள்ளாள்.

காள கண்டன் நற்று ஊண் — நஞ்சினைக் கழுத்திலே கொண்ட
 இன் நாணி விழி, அல்குல் ஆகும்
 சிவனது விருப்பமான உணவாகிய
 நஞ்சும், அவன்
 மேருவாகிய வில்லில் பூட்டிய
 இனிய நாணியாகிய பாம்பும்
 முறையே இவளின் கண்ணை
 யும் அல்குலையும் ஒக்கும்.

நகிலச் சந்தப் பொன் தூள் — முலைகளில் பூசப்பட்டு, காதல்
 நின் ஆணி அம் பொன்மேரு வெப்பத்தால் உலர்ந்து
 வாகு உறப் புல்லி போன சந்தனத்தின் பொன்
 நிறப் பொடியானது உன்
 னுடைய முதன்மையான
 அழகிய பொன்மலை
 போன்ற புயங்களில் பொருந்தும்படி அணைந்து

இன்று ஆள்!

—இன்றே ஆட் கொள்வாயாக!

சிறுநாணி நாணி நைந்தாள் — சிறிதளவே உணவு கொள்ளும்
 இவள் வெட்க முற்று
 வாடினாள்.

கல் தூணி	சந்தப்
நாள் — கல் தூணில்	பொன்
செதுக்கிய	தூள் — சந்தனத்தின்
பாவை	பொன்னிறப்
காளகண்	பொடி
டன் — விஷத்தைக்	ஆணி — முதன்மை;
கழுத்திலே	பெருமை
கொண்டவன்;	வாகு — தோள்
சிவன்	உற — பொருந்தும்படி
நற்றுதல் — விரும்புதல்	புல்லி — தழுவி
ஊண் — உணவு; சிவன்	சிறுநாணி
உணவு நஞ்சு.	சிறு ஊணி — சிறிதளவே உணவு
இன் — இனிய	கொள்பவன்
நாணி — மேருவில்லின்	சீபதி — திருமகளுக்கு
நாண்; பாம்பு	நாயகன்போன்ற
நகிலம் — முலை	வனே!

விஷம் கண்ணுக்கும் பாம்பு அல்குலுக்கும் உவமையாகும்.
 சிறுநாணி நாணி நைந்தாள். இன்று ஆள் என்று கூட்டுக!
 போதுமான அளவு உண்ணாமல் பெயரளவுக்கே உண்
 பவன் ஆதலால் சிறுநாணி எனப் பட்டாள்
 பாடபேதம்: 1. னாணிக. 2. னாணி. 3. னாணியம் 4. னாணி.

தமனிய மான முலைமீதி லேதி தலைமிகரி
தமனிய மான மடவார் பழிக்கரைந் தானணையுத்
தமனிய மானத் தினைத்தரித் தோன்மலர்த் தாளில்விர
தமனிய மான சனேயித யாலய தாட்டிகளே!

20

தமனியம் மான முலைமீதிலே திதலைமிக, நிதம் அ(ன்)னிய
யமான மடவார் பழிக்க நைந்தாள். அணை! உத்தமன் இய
மா நந்தினைத் தரித்தோன் மலர்த் தாளில் விரதம் ம(ன்)னிய
மானசனே! இதயாலய தாட்டிகளே!

தமனியம் மான முலை — இவளின் முலைகள் மேல்
மீதிலே திதலை மிக — பொன்னின் நிறம்போல்
தேமல் மிகுதலாலும்

நிதம் அ(ன்)னியமான மட — நாடோறும் அயற் பெண்கள்
வார் பழிக்க நைந்தாள் பழித்தலாலும் இவள் வருந்
தினாள்.

அணை — இவளை அணைவாயாக!

உத்தமன் இய மாநந் — உத்தமனும் வாச்சியமாகிய
தினைத் தரித்தோன் பெரிய சங்கினைத் தரித்தவ
மலர்த் தாளில் னும் ஆகிய திருமாலின் மலர்
போன்ற பாதங்களில்

விரதம் ம(ன்)னிய — விரதம் பொருந்திய மனமுடை
மானசனே! யவனே!

இதயாலய தாட்டிகளே!

தமனியம்	— பொன் (நிறம்)	மா நந்து	— பெரிய சங்கு
மான	— போல	விரதம்	— தவம்
திதலை	— தேமல்	ம(ன்)னிய	— பொருந்திய
அன்னிய		மானசம்	— மனம்
மான	— அயலாரான	தாட்டிகம்	— தைரியம்
இயம்	— வாத்தியம்		

திருமால் வாயில் வைத்து ஊதும் கருவியாதலால் சங்கு
இயம் எனப்பட்டது. இயம் - வாத்தியம்.

இய மா நந்து என்பதை இயமாம் நந்து என்றும் பிரிக்க
லாம்.

கரும்பை யமருந்து வில்லாக்கி யம்பணங் கால்வம்புத
கரும்பை யமருந்து நல்கவந் தீரெதற் காவெனப்ப
கரும்பை யமருந்து வாயெனத் தாய்சொலிற் காவுரகக்
கரும்பை யமருந்துங் காவித யாலய காவலனே!

21

கரும்பை அமர் உந்து வில்ஆக்கி அம்பு அ(ண்)ணுங்கால்
வம்பு தகரும். பைய மருந்து நல்க வந்தீர் எதற்கா(க) எனப்ப
கரும் (பை)யம் அருந்துவாய் எனத் தாய் சொல்லின். கா!
உரகக் கரும் பை அமரும் துங்கா இதயாலய காவலனே!

கரும்பை அமர் உந்து — போர் செய்கின்ற வில்லாகக்
வில்ஆக்கி அம்பு கரும்பினை ஆக்கிய மன்
அ(ண்)ணுங்கால் வம்பு மதனின் மலர் அம்பு வந்து
தகரும் படும்போது இரவிக்கை
கிழியும்.

(பை)யம் அருந்துவாய் — பால் குடிப்பாயாக என்று தாய்
என்னத் தாய் சொல்லின் சொன்னால்
பைய மருந்து நல்க — மெதுவாக, (கசக்கின்ற) மருந்து
வந்தீர்! எதற்கா(க) தருவதற்கு வந்தீர்களே எதற்
எனப்பகரும் காக (இம் மருந்து) என்று
கூறுவாள்.

கா — அவளை வந்து காப்பாயாக!
உரகக் கரும் பை அமரும் — பாம்பின் கரிய படத்தில் பள்ளி
துங்கா கொண்ட மேலானவனே!
இதயாலய காவலனே!

அமர் உந்து	— போர்	தகரும்	— கிழிந்து
	செய்கின்ற		போகும்
ஆக்கி	— ஆக்கியவன்;	பைய	— மெதுவாக
	மன்மதன்	(பை)யம்	— பால்
அம்பு	— மலர் அம்பு	உரகம்	— பாம்பு
அ(ண்)ணுங்		கரும் பை	— கரியபடம்
கால்	— வந்துபடும்	அமரும்	— பள்ளி
	போது		கொண்ட
வம்பு	— இரவிக்கை	துங்கம்	— உயர்வு

பையம் அருந்துவாய் எனத் தாய் சொல்லின் பைய
மருந்து நல்கவந்தீர் எதற்காக எனப்பகரும் என்று கூட்டுக!
மன்னரைத் திருமாலாகக் காண்பது கவிமரபு. ஆதலால்
உரகக் கரும்பை அமருந் துங்கா என்றார் என்க.
பயம் என்பது எதுகை நோக்கிப் பையம் என வந்தது.

அன்னமென் நாலுத் ரத்தினுட் சோரு¹ மருங்கரும்போ
சொன்னமென் நாலுங் கசக்குமென் பாளோரு² சொல்லுஞ்சொல்லாங்
சின்னமென் நாலுவி னாலணை பன்னகத் தேதனனத்
தன்னமென் நாலும் பதவித யாலய சற்குணனே.

22

அன்னம் மென்றால் உதரத்தினுள் சோரும். அருங்
கரும்போ சொன்னம் என்றாலும் கசக்குமென்பான். ஒரு
சொல்லும் சொல்லாள் சின்ன மென் தாலுவினால். அணை!
பன்னகத்தே தனனத் தன்னம் என்று ஆலும் பத இதயாலய
சற்குணனே.

அன்னம் மென்றால் — சோற்றினை மெல்லுவாளா
உதரத்தினுட் சோரும் — னால் வயிற்றுக்குள் வலியுண்
டாகும்.

அருங்கரும்போ சொன்னம் — அரிய கரும்பு என்று சொன்
ன்றாலும் கசக்கும் — னாலுங் கூடக் கசக்கும் என்
ன்பாள்.

சின்ன மென் தாலுவினால் — சிறிய மெல்லிய நாக்கினால் ஒரு
ஒரு சொல்லும் சொல்
லாள்.

அணை — அணைவாயாக!
பன்னகத்தே தனனத் — காளியன் என்னும் பாம்பின்
தன்னம் என்று ஆலும் — தலையில் 'தனனத் தன்னம்'
பத — என்னும் தாளத்துடன் ஆடு
கின்ற பதங்களையுடைய
வனே!

இதயாலய சற்குணனே!

அன்னம் — சோறு மென்தாலு — மெல்லிய
மென்றால் — மெல்லுதல் — நாக்கு
செய்தால் பன்னகம் — பாம்பு;

உதரம் — வயிறு காளியன்
சோர்தல் — வலித்தல் தனனத்
சொன்னம் — தன்னம் — தாளக்குறிப்பு.

என்றாலும் — சொன் ஆலும் — ஆடுகின்ற
னோம் பதம் — பாதம்
ஆனாலும் சற்குணம் — நல்லகுணம்

சின்னமென் தாலுவினால் ஒரு சொல்லும் சொல்லாள்
என்று கூட்டுக!

சொல்லும் சொல்லாள் என்பது முரண்தொடை
பாடபேதம் : 1 சேரும் 2 கசக்கு மென்பாலொரு

நிரைத்தனந் தந்தன தங்கைவிட் டோடு நிதம்பணைத்து
வரைத்தனந் தந்தன நுண்ணிடை நோவ வருந்தயிராற்
கரைத்தனந் தந்தனம் வேம்பென்கி றாள்கவி வாணர்க்கித
முரைத்தனந் தந்தன நல்கித யாலய வுத்துங்கனே!

23

நிரைத்த நந்தம் தனது அங்கைவிட்டு ஓடும். நிதம்
பணைத்து வரைத் தனம் தந்து அ(ன்)ன நுண்ணிடை நோவ
வரும். தயிரால் கரைத்து அ(ன்)னம் தந்தனம் வேம்பு என்
கிறாள். கவிவாணர்க்கு இதம் உரைத்து அனந்தம் தனம்
நல்கு இதயாலய உத்துங்கனே!

நிரைத்த நந்தம் தனது — வரிசையாக அடுக்கிய சங்கு
அங்கைவிட்டு ஓடும் — வளையல்கள் அவளின் அழகிய
கையைவிட்டு நழுவிவிழும்.

நிதம் பணைத்த வரைத் — மலைபோன்ற முலைகள் நூல்
தனம் தந்து அ(ன்)ன போன்ற இடை நோகும்படி
நுண்ணிடை நோவ நாடோறும் பருத்து வளரும்.

வரும் — தயிரிலே கரைத்துச் சோறு
தயிரால் கரைத்து அ(ன்)னம் தந்தனம் தந்தோம். அதை அவள்
வேம்பு என்கிறாள் வேம்பு என்று கூறுகின்றாள்.

கவி வாணர்க்கு இதம் — கவிஞர்களுக்கு இனிய சொற்
உரைத்து அனந்தம் களைக் கூறிப் பற்பல செல்
தனம் நல்கு வங்களைத் தருகின்ற.

இதயாலய உத்துங்கனே!

நிரைத்த — வரிசையாக அன்ன — போன்ற
அடுக்கிய வரும் — வளரும்
நந்தம் — சங்கு; தந்தனம் — தந்தோம்

— வளையல் இதம் — இனியசொல்
தனது — தலைவியின் அனந்தம் — பல
ஓடும் — நழுவிவிழும் தனம் — செல்லம்

நிதம் — நாடோறும் நல்கு — தருகின்ற
பணைத்து — பருத்து உத்துங்கம் — மிக உயர்வு
தந்து — நூல்

வரைத் தனம் இடை நோவ நிதம் பணைத்து வரும்
என்று கூட்டுக.

உத்தமப் பாகருந் தாதுவர் வாய்மொழி யொன்றுஞ்சொல்லா
 நித்தமப் பாகருந் தாதுநுந் தார்கொய்து நீடிகறும்
 வித்தமப் பாகருந் தாது விடாரிவட் பெற்றவட்கோ
 சித்தமப் பாகருந் தாதித யாலய சீபதியே. 24

உத்தமப் பாகு அருந்தா துவர் வாய். மொழி ஒன்றும்
 சொல்லா. நித்தம் அப்பு ஆகு அருந்தாது உறுந் தார்கொய்து
 நீடு இகல் தும்பித் தமப் பாகர் உந்தாது விடார். இவட் பெற்ற
 வட்கோ சித்தம் அப்பா கருந் தாது. இதயாலய சீபதியே!

உத்தமப் பாகு — சிறந்த வெல்லப்பாகையும்
 அருந்தா துவர் வாய் இவளது பவளம் போன்று
 சிவந்த வாய் அருந்தாது.

மொழி ஒன்றும் — அந்த வாய் பேச்சு ஒன்றும்
 சொல்லா பேசாது.

நித்தம் அப்பு ஆகு — நாடோறும் அம்புகள் ஆகின்ற
 அருந் தாது உறும் தார் அரிய மகரந்தம் நிரம்பிய
 கொய்து பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டு
 வந்து

நீடு இகல் தும்பித் தமப் — நீண்ட வலிமையுடைய இரு
 பாகர் உந்தாது விடார் ளாகிய யானையை வாகன
 மாக உடைய மன்மதன்
 எய்யாமல் விடமாட்டான்.

இவட் பெற்றவட்கோ — இவளைப்பெற்ற தாய்க்கோ
 சித்தம் (அப்பா) மனமானது ஐயோ இரும்பு
 கருந்தாது போல் கடியது. (இரக்கம்
 கொள்ளமாட்டான்.)

இதயாலய சீபதியே!

உத்தமம் — உயர்வு தமம் — இருள்
 பாகு — வெல்லப்பாகு தும்பி — யானை
 துவர் — பவளம் பாகர் — செலுத்துபவர்
 நித்தம் — நாடோறும் உந்தாது — எய்யாமல்
 அப்பு ஆகு — அம்பு ஆகின்ற கருந்தாது — இரும்பு
 அரும் தாது — அரிய மகரந்தம் சீபதி — திருமகள் நாதன்
 உறும் — நிரம்பிய போன்றவன்
 தார் — பூக்கள்
 நீடு இகல் — நீண்ட வலிமை
 தும்பித்தமப்
 பாகர்
 (தமத்தும்
 பிப்பாகர்) — இருளாகிய
 யானையை
 வாகனமாக
 உடையவர்;
 மன்மதன்.

நீடு இகல் தமத் தும்பிப் பாகர் நித்தம் அப்பு ஆகு
 அருந் தாது உறும் தார் கொய்து உந்தாது விடார் என்று
 கூட்டிப் பொருள் காண்க.

சுரும்போதி னாலுங் கடுவிட மீதெனக் காலுவன்வென்
 சுரும்போதி னாலு மடவார் பழிக்கச் சுடர்மதியாம்
 வரும்போதி னாலு கலங்கட்க மாங்கட்கம் வார்த்தனங்கள்
 பொரும்போதி னாலுலைந் தாளித யாலய பூபதியே.

25

சுரும்பு ஓதினாலும் கடுவிடம் ஈது எனக் காலுவன். வென்
 சுரும்பு ஓதி நாலும் மடவார் பழிக்கச் சுடர் மதியம் வரும்
 போதில் நாலு கலம் கட்கமாம் கண் கம் வார்த்து அனங்கள்
 பொரும் போதினால் உலைந்தான். இதயாலய பூபதியே.

சுரும்பு ஓதினாலும் — சுரும்பு என்று சொன்னாலுங்
 கடுவிடம் ஈது எனக் கூட உடனே கடிய விஷமாகும்
 காலுவன் இது என்று வாந்தியெடுப்
 பான்.

சுரும்பு ஓதி வென் நாலும் — வண்டுகள் படியும் கூந்தல் முது
 மடவார் பழிக்க குப்புறம் தொங்குகின்ற பெண்
 கள் பழித்துரைக்கும்படி.

சுடர்மதியம் வரும் — ஒளியுடைய சந்திரன் வருகின்ற
 போதில் பொழுது

கட்கமாம் கண் கம் நாலு — வாள் போன்ற கண்ணிலிருந்து
 கலம் வார்த்து நாலு கலம் அளவு நீரை
 ஒழுக்கி

அனங்கள் பொரும் — மன்மதன் பொருகின்ற மலர்
 போதினால் அம்புகளால் வருந்தினான்.
 உலைந்தான்

இதயாலய பூபதியே!

சுரும்பு	கலம்	— ஓர் அளவு;
ஓதினாலும்—	சுரும்பு என்று	40 படி கொண்
	சொன்னா	டது என்பர்
	லும்	கட்கம் ஆம் — வாள் போன்ற
கடுவிடம்	— கடிய நஞ்சு	கட்கம்
காலுவன்	— வாந்தி செய்	(கண்கம்) — கண் களிலிருந்து
	வன்	நீரை
வென்	— முதுகு	கம் — நீர்
சுரும்பு	— வண்டு	அனங்கள் — மன்மதன்
ஓதி	— கூந்தல்	போதினால்— மலர் அம்பு
நாலும்	— தொங்குகின்ற	களால்
மதியம்	— சந்திரன்	பூபதி — உலக அரசன்

சுரும்பு ஓதி வென் நாலு மடவார் என்று கூட்டுக! முதுகில்
 தொங்கும் கூந்தலை முடிக்கக்கூட நேரமின்றிப் பழிச் சொற்
 களைப் பேசுகின்றனர் என்று நயம் காண்க!

சொல்நயம் : கட்கம் ஆம் கட்கம்

பரும்பா தகரடி போற்றென்றன் மோதவெம் பாவையராம்
பெரும்பா தகரடி யேனைவை தேயிந்தப் பேதைதன்னைக்
கரும்பா தகரடி யென்பார்நின் றாரன்றிக் காமவெந்நோய்
திரும்பா தகரடி னுமமித யாலய சீபதியே.

26

பரும்பா தகரடிபோல் தென்றல் மோத வெம் பாவையராம்
பெரும்பா தகரடி அடியேனை வைதே இந்தப் பேதை தன்னைக்
கரும்பா தகரடி அடி என்பார். நின்தார் அன்றிக் காம வெந்நோய்
திரும்பா தகரடி அடினும். இதயாலய சீபதியே!

பரும் பாத கரடிபோல் — பருத்த பாதங்களையுடைய
தென்றல் மோத கரடி மோதுவது போல்
தென்றல் மோதுகையில்

வெம் பாவையராம் பெரும் — வெவ்விவ பெண்களாகிய பெரும்
பாதகர் அடியேனை வைது பாவிகள் அடியானை வைது
இந்தப் பேதை தன்னைக் — 'இந்தச் சிறு பெண்ணைக்
கரும்பா! தகரடி அடி கரும்பை வில்லாக வுடைய
என்பார்' மன்மதனே! தகரப்பாயாக!
அடிப்பாயாக, 'என்பார்கள்'

நின் தார் அன்றி — நின் மாலை தந்தால் அல்லாமல்
தகரடி அடினும் — இந்த ஆட்டுக் கிடாயை வெட்டி
னாலும்

காம வெந்நோய் திரும்பா — காதல் நோயானது தீராது.
இதயாலய சீபதியே

பரும்பாதம் — பருத்த பாதம் திரும்பா — தீராது
கரும்பா — கரும்பை வில் தகரடி — ஆட்டுக்கிடாய்
லாக உடைய அடினும் — வெட்டி
மன்மதனே னாலும்
தகரடி — தகரடிச் செய் சீபதி — திருமகள்
அடி — அடிப்பாயாக நாதன்
தார் — மாலை போன்றவனே

தகரடி அடினும் காம வெந்நோய் திரும்பா என்று கூட்டுக,
நோய்திரும்பாது என ஒருமை முடிவாக வரவேண்டியது
திரும்பா எனப் பன்மை முடிவாக வந்தது வழுவமைதி.

தென்றலை வேங்கைப் புலியாக உவமிப்பது கவிமரபு.
கரடியாக உவமிப்பது புதுமையானது.

ஒதிக் குவிசைய மாமொழி யாடன மோங்கிவிம்மி
மோதிக் குவிசையம் போலா யிடையை முறிக்குமின்னா
ளாதிக் குவிசையன் பாகர்க்கு வீரை யமலருக்கன்
பாதிக்க குவிசையன் செய்யித யாலய பாண்டியனே.

27

ஒது இக்கு வி(சை)யம் ஆம் மொழியான் தனம் ஒங்கி
விம்மி மோதிக் குவி சையம்போல் ஆய் இடையை முறிக்கும்.
இன்று ஆள். ஆதிக்கு விசையன் பாகர்க்கு வீரை அமலருக்கு
அன்பா! திக்கு விசையம் செய் இதயாலய பாண்டியனே!

ஒது இக்கு வி(சை)யம் ஆம் — சொல்லப்படுகின்ற கரும்பையும்
மொழியான் தனம் சருக்கரையையும் போலும்
மொழியுடைய இவளின்
முலைகளானவை

ஒங்கி விம்மி மோதிக் குவி — உயர்ந்து பருத்து (இரவிக்
சையம்போலாய் கையை) மோதிக் குவிந்த
மலைபோல் ஆகி

இடையை முறிக்கும் — இடையை முறித்துவிடும்.
இன்று ஆள் — இன்று ஆட்கொள்வாயாக!
ஆதிக்கு — ஆதி முதல்வனுக்கு
விசையன் பாகர்க்கு — அர்ச்சுனுக்குச் சாரதியான
வர்க்கு

வீரை அமலருக்கு — வீரகேரளம் புதுரில் வீற்றுள்ள
நவந்த கிருஷ்ணருக்கு

அன்பா — அன்புடையவனே!
திக்கு விசையம் செய் — அட்ட திசைகளையும் வெற்றி
கொண்ட

இதயாலய பாண்டியனே!

இக்கு — கரும்பு பாகன் — சாரதி
வி(சை)யம் — சருக்கரை வீரை — வீரகேரளம்
ஆம் — போன்ற புதார்
தனம் — முலைகள் திக்கு
சையம் — மலை விசையம் — எட்டுத்திக்குக்
ஆதி — முலமுதல்வன் களையும்
விசையன் — அருச்சுனன் வெல்லுதல்

அச்சங்கத் தாரைத் தொனிகாட்டு மாலனை யாநிதம்ப

நச்சங்கத் தாரை பொருந்தாள் பன் னாளென்மின் னாளணைகார்

நிச்சங்கத் தாரை வளைகூட லிற்றமிழ் நீடியிருப்

பச்சங்கத் தாரைவைத் தாயித் யாலய பாண்டியனே.

28

அச் சங்கத் தாரைத் தொனிகாட்டும் மால் அணை ஆம்
நிதம்பம்! நச்ச அங்கத் தாரை பொருந்தாள் பன்னாள் என்
மின்னாள். அணை! கார் நிச்சம் கத்து ஆரை வளைகூடலில்
தமிழ் நீடி இருப்பச் சங்கத்தாரை வைத்தாய்! இதயாலய
பாண்டியனே!

அச்சங்கத்தாரைத் தொனி — அந்தச் சங்காகிய காகளத்தின்
காட்டும் மால் அணை ஒ லி யை க் காட்டுகின்ற
ஆம் நிதம்பம் திருமாலின் படுக்கையாகிய
பாம்பு(ப் படம்) போன்றது
இவள் அல்குல்.

நச்ச அங்கத் தாரை — என் மகள் ஆகிய இவள்
பொருந்தாள் பல்நாள் நஞ்சுக்கு அடையாளமாகிய
என் மின்னாள் கண்களைப் பலநாள்களாக
முடமாட்டாள் (தூ ங் க
மாட்டாள்.)

அணை — இவளை வந்து அணைவாயாக!
கார் நிச்சம் கத்து — மேகங்கள் எப்போதும் ஒலி
ஆரை வளை கூடலில் யெழுப்புகின்ற ம தி ல் க ள்
தமிழ் நீடி இருப்ப வளைந்த மதுரையில் தமிழ்
நீண்ட காலம் வா ழு ம்
பொருட்டு

சங்கத்தாரை — ச ங் க ப் புலவர்களைக் குடி
வைத்தாய்! வைத்தவனே!

இதயாலய பாண்டியனே!

சங்கம் — சங்காயுதம்

தாரை — காகளம்

தொனி — ஓசை

காட்டும் — எழுப்புகின்ற

மால்

அணை — திருமாலின்

படுக்கை;

பாம்பு

நிதம்பம் — அல்குல்

நச்ச

அங்கம் — நஞ்சுக்கு அடை

டாளம் (விஷம்

போன்ற)

தாரை — கண்

பல்நாள் — பலநாள்களாக

கார் — மேகம்

நிச்சம் — நாடோறும்

கத்து — ஒலிக்கின்ற

ஆரை — மதில்

வளை — வளைந்த

கூடல் — மதுரைநகர்

நீடி இருப்ப — நீண்டகாலம்

வாழும்

பொருட்டு

சங்கத்தார் — சங்கப் புலவர்

வைத்தாய் — குடிவைத்தவனே

என் மின்னாள் பன்னாள் நச்ச அங்கத் தாரை பொருந்
தாள் என்று கூட்டுக!

மதிலின் உயர்ச்சி கண்டு அது மலை எனக்கருதிய மேகங்கள்
அதில் தங்கி நாடோறும் ஆரவாரம் செய்யும் என்றபடி. இது
மதுரையின் மழைவளம் குறித்தவாறு. மதுரையில் சங்கப்
புலவரை வைத்தமையால் மதுரையும் மருதப்பனுக்கு உரியது
போலும்!

சொல் நயம் : பன்னாள் என் மின்னாள்.

அருப்பு ரவிக்ை வளைத்தே மதனெய்வ னார்க்கஞ்சங்க
 விருப்பு ரவிக்ைம் மடங்கா மதிசுடு மின்னகில
 மருப்பு ரவிக்ை கிழிக்குமுச் சைச்சிர வப்பெயர்கொ
 டுருப்பு ரவிக்ை நிகரித யாலய சீபதியே.

29

அருப்பு உர இக்கை வளைத்தே மதன் எய்வன். ஆர்க்கும்
 சங்கு அவிர் உப்பு. ரவிக்கு ஐ மடங்கா(க) மதிசுடும். மின்
 நகில மருப்பு ரவிக்ை கிழிக்கும். உச்சைச் சிரவப் பெயர்கொள்
 திருப் புரவிக்கு ஐ நிகர் இதயாலய சீபதியே.

உர இக்கை வளைத்தே — வலிய கரும்புவில்லை வளைத்து
 மதன் அருப்பு எய்வன் அரும்பு ஆகிய அம்புகளை
 மன்மதன் எய்வான்.

சங்கு அவிர் உப்பு — சங்குகள் விளங்குகின்ற கடல்
 ஆர்க்கும் ஆரவாரம் செய்யும்.

ரவிக்கு ஐ மடங்கா(க) — சூரியன் சுடுவதைக் காட்டிலும்
 மதிசுடும் ஐந்து மடங்காகச் சந்திரன்
 சுடுவான்.

மின் நகில மருப்பு — இப்பெண்ணின் யானை மருப்புப்
 ரவிக்ை கிழிக்கும் போன்ற முலைகள் இரவிச்
 கையைக் கிழிக்கும்.

உச்சைச் சிரவப் பெயர் — உச்சைச்சிரவம் எனப்பெயர்
 கொள் திருப்புரவிக்கு கொண்ட அழகியதேவலோகக்
 ஐ நிகர் குதிரைக்குத் தலைவனாகிய
 இந்திரன் போன்ற

இதயாலய சீபதியே! —

அருப்பு — அரும்பு; மலர் மதி — சந்திரன்
 அம்பு மின் — மின்னற்கொடி
 உரம் — வலிமை போன்ற பெண்
 இக்கு — கரும்புவில் நகில
 மதன் — மன்மதன் மருப்பு — முலையாகிய
 ஆர்க்கும் — ஆரவாரம் தந்தங்கள்
 செய்யும் உச்சைச்
 அவிர் — விளங்குகின்ற சிரவம் — தேவலோகத்துக்
 உப்பு — கடல் குதிரை
 ரவிக்கு — சூரியனைக் புரவி — குதிரை
 காட்டிலும் ஐ — தலைவன்; இந்திரன்
 ஐமடங்
 காக — ஐந்துமடங்காக

உர இக்கை வளைத்துமதன் அருப்பு எய்வன் என்றும் சங்கு
 அவிர் உப்பு ஆர்க்கும் என்றும் கூட்டுக.

சொலக்கா விதுவரை யாதழல் காய்வதுந் தோகையர்க்கு
 விலக்கா விதுவரை யுந்நா னிருப்பது மேலெய்வதுஞ்
 சலக்கா விதுவரை மான்மக னோவதுந் தாவுமந்தா
 நிலக்கா விதுவரை வாயித யாலய நீதனுக்கே. 30

சொல் அக்கா! விது வரையாது அழல் காய்வதும்
 தோகையர்க்கு விலக்கா(க) இதுவரையும் நான் இருப்பதும்
 மேல் எய்வதும் சலக்காவி துவரை மால்மகன், நோவதும்
 தாவும் மந்தாநிலக் கா விது வரைவாய்
 இதயாலய நீதனுக்கே (சொல் அக்கா)

சொல் அக்கா — அக்கா சொல்வாயாக!
 விது வரையாது அழல் — சந்திரன் ஓயாமல் நெருப்பை
 காய்வதும் வீசுவதும்
 தோகையர்க்கு விலக்கா(க) — பெண்களுக்கு விலக்கப்பட்ட
 இதுவரையும் நான் வளாக (அன்னியமாக) நான்
 இருப்பதும் இருப்பதும்
 துவரை மால் மகன் சலக் — துவராபதியை ஆண்ட கண்ண
 காலி மேல் எய்வதும் னாகிய திருமாலின் மகன்
 மன்மதன் என்மேல் நீரில்
 உள்ள குவளை மலர் அம்பு
 எய்வதும்
 நோவதும் — அதனால் நான் வருந்துவதும்
 தாவும் மந்தாநிலக் கா — விரைந்து வரும் தென்றற்
 விதுவரைவாய் காற்றையுடைய சோலைகள்
 குழந்த சந்திர கிரியிடத்தே
 உள்ள

இதயாலய நீதனுக்கு — இதயாலயன்
 மானுக்கு என்னும் நீதி
 (சொல் அக்கா!)
 விது — சந்திரன் சலக் காலி — நீரிலுள்ள
 வரையாது — ஓயாமல் குவளைமலர்
 தழல்காய் — நெருப்பை தாவும் — விரைந்துவீசும்
 வது வீசுவது மந்தாநிலம் — தென்றல்
 விலக்கா(க) — விலக்கப் கா — சோலைகளை
 பட்டவளாக யுடைய
 துவரைமால் — துவராபதி விதுவரை
 யாண்ட வாய் — சந்திரகிரி
 கண்ணன்; யிடத்தே
 திருமால் வரை — மலை
 மகன் — திருமால்மகன் ;
 மன்மதன்

இதயாலய நீதனுக்குக் காய்வதும் இருப்பதும் எய்வதும்
 நோவதும் சொல் அக்கா என்று பொருள் முடிவு காண்க!

துவரை மால்மகன் சலக்காவி மேல் எய்வதும் என்று
 கூட்டுக!

சந்திரகிரி, ஊற்று மலையரசுக்கு உட்பட்ட சிற்றரசு.
 மன்மதன் அம்புகளில் குவளை மலர் அம்பு கொடியது.
 முழுநிலம் கொல்லும் என்பது 'இரத்தினச் சுருக்கம்' நூல்
 கருத்து.

போதங்கர் தங்கனி வேள்விடுத் தானணை பூவைமுலை
 சூதங்கர் தங்கஞ்சங் கங்கர் தரங்கிஞ் சுகமிதழ்கார்
 காதங்கர் தங்க மெனுங்குழ லாழி கராமடிய
 மாதங்கர் தங்கவய்த் தோயித யாலய மன்னவனே!

31

போது அங்கு அந்தம் கனிவேள் விடுத்தான். அணை!
 பூவை முலை சூது. அங்கம் தங்கம்.
 சங்கம் கந்தரம். கிஞ்சகம் இதழ்.
 கார் காதம் கந்தம் கம் எனும் குழல்.
 ஆழி — கரா மடிய மாதங்கம் தங்க — உய்த்தோய்!
 இதயாலய மன்னவனே!

அங்கு அந்தம் கனி வேள் — அழகு முதிர்ந்த மன்மத
 போது விடுத்தான் னானவன் மலர் (அம்புகளை)
 ஏவினான்.

அணை — நீ வந்து அணைவாயாக!

பூவை முலை சூது — இந்தப்பெண்ணின் முலை சூதாடு
 கருவி (வட்டு) போன்றது.

அங்கம் தங்கம் — மேனி தங்கமாகும்.

சங்கம் கந்தரம் — கழுத்து சங்கு போலும்.

கிஞ்சகம் இதழ் — முள் முருக்கம் பூப்போன்றது
 இவள் உதடு.

காதம் கந்தம் கம் — காத தூரம் வரை மணம் 'கம்'
 என்னும் குழல் கார் என வீசும் கூந்தல் மேகம்
 ஆகும்.

கராமடிய மாதங்கம் தங்க — முதலை மடியவும் (ஆதிமூலமே
 ஆழி உய்த்தோய் என்று) யானை உயிர்
 தங்கவும் சக்கரம் செலுத்திய
 திருமால் போன்றவனே!

இதயாலய மன்னவனே!...

போது	— மலர்	காதம்	— ஏழரை நாழிசை
அந்தம்	— அழகு		வழி தூரம்
கனிதல்	— முதிர்ந்தல்	கந்தம்	— மணம்
வேள்	— மன்மதன்	கம் எனும்	— கமகம என வீசும்
சூது	— சூதாடுகருவி	ஆழி	— சக்கராயுதம்
அங்கம்	— உடல்	கரா	— முதலை
சங்கம்	— சங்கு	மாதங்கம்	— யானை
கந்தரம்	— கழுத்து	தங்க	— உயிர் தங்கும்படி
கிஞ்சகம்	— முள்முருக்கம்பூ	உய்த்தல்	— ஏவுதல்
கார்	— மேகம்		

அங்கு அந்தம் கனி மாரன் போது விடுத்தான் என்றும்
 காதம் கந்தம் கம் எனும் குழல் கார் என்றும் கராமடிய
 மாதங்கம் தங்க ஆழி உய்த்தோய் என்றும் கூட்டுக!

சொல்நயம் : சூதங்கம் தங்கம் சங்கம்

பொங்கும் புணரி முரசறைந் தேமதன் போதம்பினா
 லெங்கும் புணரிவை யாகத்தி லாக்க விரவினிற்ப
 துங்கும் புணரிகல் கொண்ட விராக்கதர் தொல்லுடலைத்
 தங்கும் புணரிக் கிடுமித யாலய சற்குணனே. 32

பொங்கும் புணரி முரசு அறைந்தே மதன்,
 போது அம்பினால் எங்கும் புண் அரிவை ஆகத்தில் ஆக்க
 இரவினில் பதுங்கும். புணர்! இகல் கொண்ட இராக்கதர்
 தொல்லுடலைத் தம் கும்பு உண் நரிக்கு இடும்
 இதயாலய சற்குணனே!

பொங்கும் புணரி முரசு — பொங்குகின்ற கடலாகிய
 அறைந்தே முரசினை அடித்துக் கொண்டு

மதன் போது அம்பினால் — மன்மதன் தன் மலர் அம்புகளால்
 அரிவை ஆகத்தில் அரிவையின் உடலில் எங்கும்
 எங்கும் புண் ஆக்க புண் ஆக்குவதற்காக

இரவில் பதுங்கும் — இரவிலே பதுங்கியிருப்பான்.

புணர் — இவனைக் கலப்பாயாக!

இகல் கொண்ட இராக் — பகைகொண்ட அரக்கர்களின்
 கதர் தொல் உடலை பழமையான உடலை

தம் கும்பு உண் நரிக்கு — தமது கும்பு உடன் கூடி
 இடும் உண்ணும் நரிகளுக்கு உண
 வாக இடுகின்ற

இதயாலய சற்குணனே!

.....

பொங்குதல் — பூரித்தல் தொல்உடல் — பழைய உடல்;
 புணரி — கடல் இராக்கதர்
 மதன் — மன்மதன் நீண்ட ஆயுள்
 போது அம்பு — மலர் அம்பு பெற்றவர்
 அரிவை — பெண் ஆதலால்
 ஆகம் — உடல் அவர்கள்
 பதுங்கும் — ஒளிநிதிருப்பான் உடல்பழமை
 இகல் — பகை யான உடல்
 ஆயிற்று
 கும்பு — கூட்டம்
 கும்பு உண் — கூட்டத் தோடு
 கூடி உண்
 கின்ற

அரிவை ஆகத்தில் எங்கும் புண், போது அம்பினால் ஆக்க
 மதன் இரவில் பதுங்கும் என்றும்

இராக்கதர் உடலை நரிக்கு இடும் என்றும் கூட்டுக!

இறுதியடியில் தங்கும் புள் நரிக்கு எனப் பிரித்துத் தங்கு
 கின்ற பருந்துக்கும் நரிக்கும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அம்மா தனத்துப் பொறையையெவ் வாறிடை யாற்றுஞ்சென்ற
தைம்மா தனத்து மிவளிரு தானதுன் றார்விரும்பி
யிம்மா தனத்து வெறுப்புவைத் தாளணை யேழ்புவிக்குஞ்
சிம்மா தனத்துரை யேயிதி யாலய சீபதியே! 33

அம் மா தனத்துப் பொறையை எவ்வாறு இடை ஆற்றும்!
சென்ற தை மாதம் நத்தும் இவள் இருது ஆனது!
உன் தார் விரும்பி,
இம் மாது அனத்து வெறுப்பு வைத்தாள். அணை!
ஏழ் புவிக்கும் சிம்மாதனத் துரையே!
இதயாலய சீபதியே!

அம்மா! தனத்துப் — முலைகளின் பாரத்தை எவ்
பொறையை எவ்வாறு வண்ணம் இடையானது
இடை ஆற்றும்? பொறுக்கும்? அம்மா!

சென்ற தை மாதம் நத்தும் — உன்னை விரும்புகின்ற இப்
இவள் இருது ஆனது பெண் ருது ஆனது சென்ற தை
மாதந்தான்.

உன் தார் விரும்பி — உன் மாலையை விரும்பி இந்த
இம் மாது அ(ன்)னத்து மங்கை உணவிலே வெறுப்புக்
வெறுப்பு வைத்தாள் கொண்டாள்.

அணை — இவளை அணைவாயாக!

ஏழ்புவிக்கும் சிம்மாதனத் — ஏழுலகங்களுக்கும் அ ர ச ன்
துரையே ஆகிய சிம்மாசனமுடைய
தலைவனே!

இதயாலய சீபதியே!...

அம்மா! — வியப்புக்குறிப்பு இருது — பூப்புஅடைதல்
அம் மா — அந்தப் பெரிய தார் — மாலை
தனத்துப் சிம்மா
பொறை — முலைப் பாரம் தனம் — அரியணை
ஆற்றும் — பொறுக்கும் துரை — தலைவன்
நத்தும் — விரும்புகின்ற சீபதி — திருமால்

முதலடியிலுள்ள அம்மா என்பதற்கு அந்தப் பெரிய
என்றும் வியப்புக் குறிப்பு என்றும் இருவகைப்
பொருளும் ஏற்கும். இவள் இருது ஆனது சென்ற தை மாதம்
என்று கூட்டுக!

தை மாதம் என்பது சந்தி இலக்கணப்படி தைம்மாதம் என
வந்தது.

அஞ்சிக் கொடிக்கெட்டும் கூகை யுலாவரை யாமத்தினம்
வஞ்சிக் கொடிக்கெட்டு மட்டினில் வந்தனை மார்வைவர்தே
மிஞ்சிக் கொடிக்கெட்டுணையுமுண் ணாண்மெத்தை மேலிவனை
கொஞ்சிக் கொடிக்கெட்டும் போற்றித் தாலய கோபதியே! 34

அஞ்சிக் கொடிக்கு எட்டும் கூகை உலாவு அரை யாமத்தில்
நம் வஞ்சிக் கொடிக்கு எட்டும் மட்டினில் வந்து
அ(ன்)னைமார் வைவர்.
தேம் மிஞ்ச இக்கொடு இக்கு எள் துணையும் உண்ணாள்.
மெத்தைமேல் இவளைக் கொஞ்சிக்கொள்!
திக்கெட்டும் போற்று இதயாலய கோபதியே!

கொடிக்கு அஞ்சி எட்டும் — பகலில் காக்கைக்கு அஞ்சி
கூகை உலாவு அரை விலகும் கூகைகள் உலவுகின்ற
யாமத்தில் நள்ளிரவில்

நம் வஞ்சிக் கொடிக்கு — நம் வஞ்சிக்கொடி போன்ற
எட்டு மட்டினில் வந்து வஞ்சுக்குக் கைக்கு எட்டும்
தூரம் வரை வந்து

அ(ன்)னைமார் வைவர் — தாய்மார் ஏசுவார்கள்.

தேம் மிஞ்ச இக்கொடு — இனிமை நிரம்பிய தேனுடன்
இக்கு எள் துணையும் கரும்பினையும் எள்ளளவும்
உண்ணாள் உண்ணமாட்டாள்.

மெத்தைமேல் இவளைக் — படுக்கையில் இவளைக்
கொஞ்சிக் கொள் கொஞ்சிக் கொள்வாயாக!

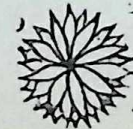
திக்குஎட்டும் போற்றும் — எட்டுத்திசைகளும் போற்று
கின்ற

இதயாலய கோபதியே!

அஞ்சி — பயந்து தேம் — இனிமை
கொடி — காக்கை இக்கொடு — தேனுடன்
எட்டுதல் — எட்டிப் இக்கு — கரும்பு
போதல்; எள்
விலகுதல் துணையும் — எள் அளவும்
கூகை — கோட்டான் கோபதி — உயர்ந்த
அரையாமம் — நள்ளிரவு தலைவன்
வஞ்சிக்
கொடி — பெண்
எட்டு
மட்டினில் — மிக அருகினில்

கொடிக்கு அஞ்சி எட்டும் கூகை என்று கூட்டுக!

அஞ்சிக் கொடிக்கு எட்டும் கூகை என்ற இடத்து, பகல்
வெல்லும் கூகையைக் காக்கை என்ற குறளை ஒப்பு நோக்குக!

பூவடுக் கண்டு மணையணை யாளம் புதிமுழங்க
வேவடுக் கண்டுக் குதவுஞ்சொல் லாணொந்து வீழ்வடனத்
தேவடுக் கண்டு மகிழ்வதெப் போதென்ப டேங்குவளப்
பாவடுக் கண்டுயி லாளித யாலய பாண்டியனே. 34

பூ அடுக்கு அண்டும் அணை அணையாள்.
அம்புதி முழங்க வேவள். து கண்டுக்கு உதவும் சொல்லாள்
நொந்து வீழ்வள்.
தனத்தே வடுக் கண்டு மகிழ்வது எப்போது என்பள்.
தேங்குவள். அப்பா! வடுக்கண் துயிலாள்.
இதயாலய பாண்டியனே!

பூ அடுக்கு அண்டும் — பூவின் அடுக்குப் பொருந்திய
அணை அணையாள் படுக்கையில் படுக்க
மாட்டாள்.

அம்புதி முழங்க வேவள் — கடல் முழங்குவதால் உடல்
வெப்ப மடைவாள்.

து கண்டுக்கு உதவும் — சுற்சுண்டுக்கு வருத்தத்தை
சொல்லாள் உதவும் சொல்லுடையவள்

நொந்து வீழ்வள் — வாடி வருந்துவாள்.

தனத்தே வடுக்கண்டு — முலையிலே இதயாலயனது
மகிழ்வது எப்போது நகத்தின் சின்னத்தைக்
என்பள் கண்டு மகிழ்வது எப்போது
என்பவளாகி,

தேங்குவள் — மனம் கலங்குவாள்.

அப்பா! — ஐயோ!

வடுக்கண் துயிலாள் — மாவின் வடுவைப் போன்ற
கண் உறங்கமாட்டாள்.

இதயாலய பாண்டியனே!

பூ அடுக்கு	— பூவின் அடுக்கு	கண்டு	— கல்கண்டு
பூ அடுக்கு	— பூவின் அடுக்கு	து	— வருத்தம்
அண்டும்	— அண்டும்	தனம்	— முலை
அணை	— பூக்கள்	வடு	— நகம்பதிந்த
	அடுக்காகப்		அடையாளம்
	பரப்பப்	அப்பா	— இரக்கக்
	பட்ட		குறிப்பு!
	அணை	வடு	— மாவின் பிஞ்சு
அணை	— படுக்கை	துயிலாள்	— தூங்க
அணையாள்	— படுக்கமாட்		மாட்டாள்
	டாள்		
அம்புதி	— கடல்		
வேவள்	— உடல் வெப்ப		
	முறுவாள்		

கண்டுக்கு து உதவும் சொல்லாள் என்று கூட்டுக. கற்கண்டு
சொல்லால் வருத்தம் உறக் காரணம் ஒப்பாக மாட்டாமையால்.

சொல்நயம் : அணை அணையாள்.

கடுகள வன்னம் புகட்டவொட் டாளிரு கள்ளவிழி
கடுகள வன்னந் தாகுநின் வாகிற் கனதனமு
கடுகள வன்ன நடைமாணைச் சேர்ந்தருள் கம்பத்தனைக்
கடுகள வன்னமெய் யாயித யாலய காவலனே!

கடுகு அளவு அன்னம் புகட்ட ஒட்டாள்.
இரு கள்ள விழி கடு. கள வன்னம் நந்து ஆகும்.
நின் வாகிற் கனதன முகடு உகள அன்ன நடைமாணைச்
சேர்ந்தருள்!
கம் பத்தனைக் கடு களவு அன்ன மெய்யாய்!
இதயாலய காவலனே!

கடுகு அளவு அன்னம் — கடுகு அளவு சிறிதாகிய அன்ன
புகட்ட ஒட்டாள் — மும் ஊட்ட விடமாட்டாள்.

இரு கள்ள விழி கடு — கள்ளம் பொருந்திய இவளின்
இரு கண்களும் விஷம் போன்
றவை.

கள வன்னம் நந்து ஆகும் — கழுத்தின் அழகு சங்குபோலும்.
நின் வாகில் கனதன முகடு — உன் தோள்களிலே இவளுடைய
உகள அன்ன நடை பருத்த தனங்களின் உச்சி
மாணைச் சேர்ந்தருள் பாயும் படி இந்த அன்னம்
போன்ற நடையுடையவளைக்
கலந்து அருள்வாயாக!

கம் பத்தனைக் கடு — பத்துத் தலை இராவணனைச்
சினந்த

களவு அன்ன மெய்யாய் — களாம் பழம் போலும் கரிய
திருமேனியுடைய இராமனைப்
போன்றவனே!

இதயாலய காவலனே!

கடுகு அளவு — மிகச் சிறிய அன்னநடை
அளவு மான் — அன்னம்
புகட்ட ஒட் — ஊட்ட விட போன்ற
டாள் மாட்டாள் நடையு
விழி — கண்கள் டைய பெண்
கடு — விஷம் கம் — தலை
பத்தன் — பத்துடை
கள வன்னம் — கழுத்தின் யவன்
அழகு கம் பத்தன் — பத்துத் தலை
நந்து ஆம் — சங்கு போலும் இராவணன்
வாகு — தோள் கடு — சினந்த
கனதனம் — பருத்தமுலை களவு — களாம் பழம்
முகடு — சிகரம், உச்சி அன்ன — போன்ற
உகள — ஊடுருவிப் மெய் — திருமேனி
பாயும் படி.

கனதன முகடு நின்வாகில் உகளச் சேர்ந்தருள் என்று
கூட்டுக!

களாம்பழம் கருநிறமுடையது. அது இராமன் நிறத்துக்கு
ஒப்பாவது.

சொல்நயம் : ஆகும் நின் வாகு

செழுந்திருக் கச்சக் குவளைய தாரின் செறியெழில்பு
கழுந்திருக் கச்சக் குமட்டிடப் பால்பரு காதையங்கி
விழுந்திருக் கச்சக்கு நாமுதிக் காத்தனம் வீங்கிமுலை
யெழுந்திருக் கச்சக்கு மேலித யாலய விந்திரனே!

37

செழுந் திருக்கு அச்சக் குவளையதாம்.

நின் செறி எழில் புகழும்.

திரு. கச்சக் குமட்டிடப் பால் பருகாது உயங்கி

விழுந்திருக்கச் சூக்கு நாம் ஊதிக் காதத்தனம்.

வீங்கி முலை யெழும் திருக் கச்சக்கு மேல்.

இதயாலய இந்திரனே!

செழுமை	— அழகு	குமட்டிட	— குமட்டல்
திருக்கு	— கண்		எடுப்பதால்
அச்ச	— புகழ்	உயங்கி	— வாடி
குவளை	— நீலமலர்	திருக்கச்ச	— அழகிய
செறி எழில்	— நிரம்பிய அழகு		இரவிக்கை
திரு	— பெண்	இந்திரன்	— இந்திரனைப்
கச்ச	— கைத்து; கசந்து		போன்றவன்

நாம் சுக்கு ஊதிக் காத்தனம். திருக் கச்சக்குமேல் முலை
வீங்கி எழும் என்று கூட்டுக!

மூர்ச்சையானவர்களுக்கு உயிர் ஊட்ட மூக்கில் சுக்கு
வைத்து ஊதுவது சித்த மருத்துவ முறை.

செழுந்திருக்கு அச்சக் — அழகிய கண்கள் புகழ்கொண்ட
குவளையதாம் குவளை மலர் ஆகும்.

நின் செறி எழில் புகழும் — உன்னுடைய நிரம்பிய அழகைப்
புகழ்வாள்.

திரு — இவள் இலக்குமி போன்றவள்.

கச்சக் குமட்டிடப் பால் — கசந்து குமட்டுவதால் பால்
பருகாது உயங்கி விழுந் குடியாமல் வாடிப் படுக்கை
திருக்க யில் விழுந்துகிடப்பதால்,

சுக்கு நாம் ஊதிக் காத் — நாங்கள் சுக்கு வைத்து ஊதி
தனம் அவள் உயி ரைக் காத்
துள்ளோம்.

வீங்கி முலை எழும் — அழகிய இரவிக்கைக்கு மேலாக
திருக் கச்சக்குமேல் முலைகள் பருத்துஎழுகின்றன.
இதயாலய இந்திரனே.

ஊட்ட விடாணத் தனம்பான் மதிசுட வோங்குமுவாத்
தீட்டவி டாணத் தனமீது வேய்நித் திலம்பொரிந்தாந்¹
தூட்ட விடாணத் தனமாதை யாளரிச் சூட்டின்மிசை
யாட்டவி டாணத் தனமித யாலய னாமண்ணலே!

38

ஊட்ட விடாள் நத்து அ(ன்)னம். பால் மதிசுட
ஒங்கும் உவா. தீட்ட விடாள் நத்தனம் மீது.
வேய் நித்திலம் பொரிந்து ஆம் தூள், தவிடு.
ஆணத்து அ(ன்)ன மாதை ஆள்.
அரிச் சூட்டின்மிசை ஆட்ட இடு ஆண் அத்த!
நம் இதயாலயனாம் அண்ணலே!

நத்து அ(ன்)னம் — விரும்புகின்ற உணவினை
ஊட்டவிடாள் ஊட்டுதற்கு விடமாட்டாள்²

பால் மதிசுட — பால்போன்ற சந்திரன்
சுடுதலால்

ஒங்கும் உவா — கடல் (ஒலி) ஒங்குகின்றது.

நத்தனம்மீது தீட்டவிடாள் — நல்ல முலைகளின்மேல்
(தொய்யில்) எழுதவிட
மாட்டாள்.

வேய் நித்திலம் பொரிந்து — அணிந்த முத்துமாலை வெப்பத்
ஆம் தூள் தவிடு தால் பொரிந்து துளாகித்
தவிடாகிப் போகும்.

ஆணத்து அன்ன மாதை — அத்தகைய பெண்ணை அன்
ஆள் பினால் ஆட்கொள்வாயாக!

அரிச்சூட்டின்மிசை — பாம்பின் உச்சிமீது நடனம்
ஆட்ட இடு ஆண் அத்த ஆடுவதற்குப் (பாதங்களை)
இடுகின்ற ஆண்மையுடைய
தலைவனாகிய திருமாலைப்
போன்றவனே!

நம் இதயாலயனாம் அண்ணலே!

நத்து	— விரும்புகின்ற	ஆணத்து	— அன்பினால்
பால்	— பால் போன்று	அன்ன	— அத்தகைய
	வெள்ளிய	அரி	— பாம்பு
மதி	— சந்திரன்	சூட்டு	— உச்சி
உவா	— கடல்	ஆட்ட	— நடனமிட
ஒங்கும்	— ஒலியெழுப்பும்	இடு	— (பாதங்களை)
நத்தனம்	— நல்ல முலை		வைக்கின்ற
வேய்	— அணிந்த	ஆண் அத்த	— ஆண்மை
நித்திலம்	— முத்துமாலை		யுடைய தலை
பொரிந்து	— தீய்ந்து போய்		வனாகிய திரு
தூள் தவிடு	— தூளும்		மாலைப்
	தவிடும்		போன்றவனே

நத்து அன்னம் ஊட்டவிடாள் என்றும் நத் தனம்மீது
தீட்டவிடாள் என்றும் நித்திலம் பொரிந்து தூள் தவிடு ஆம்
என்றும் அன்னமாதை ஆணத்து ஆள் என்றும் கூட்டுக. தீட்ட
விடாள் என்பதற்குமுன் தொய்யில் என்ற சொல் வருவிக்க!
நக்கீரன், நத்தத்தன் என்பனபோல் நத்தனம் என்பதிலுள்ள
'ந' சிறப்பைக் குறிக்க வந்தது. பாடபேதம் பொறிந்தாந்.

அலையில் முழுத்த வணைசெய வீர னளிமுரலு
முலையி லழுத்துந் தடவித யாலயன் மொய்ம்பதன்றிச்
சிலையில் விழுத்த புருரமின் மாலுக்கிச் சீமையிலே
தலையி லெழுத்தைக் குறைத்திட்ட பேரையென் றண்டிப்பதே.39

அலையில் முழுத்த அணை செய் அவ் வீரன்
அளிமுரலும் மு(ல்)லையில் அழுத்தும் தட இதயாலயன்
மொய்ம்பது அன்றிச்
சிலையில் விழுத்த புருரமின் மாலுக்கு இச் சீமையிலே
தலைஇல் எழுத்தைக் குறைத்திட்ட பேரை
என் தண்டிப்பது?

அலையில் முழுத்த அணைசெய் அவ்வீரன் — கடலிலே முழுமையான அணை
கட்டிய அந்த இராமனைப்
போன்ற வீரனாகிய

அளிமுரலும் மு(ல்)லையில் அழுத்தும் — வண்டுகள் மொய்க்கின்ற
முல்லை மாலையைப் பதித்
தட இதயாலயன் துள்ள விசாலமான
மொய்ம்பு அது அன்றி இதயாலயனுடைய தோள்
கள் அல்லாமல்

சிலையில் விழுத்த புருரமின் மாலுக்கு — வில்லைக்காட்டிலும் சிறந்த
புருவங்களையுடைய இந்தப்
பெண்ணின் காதலுக்கு

இச் சீமையிலே — இந்தத் தேசத்திலே

தலைஇல் எழுத்தைக் குறைத்திட்ட பேரை — தலைஇல்லாத எழுத்து,
அதாவது 'சீமை' என்பதில்
தலையெழுத்து நீங்கினால்
மை என்று ஆகும். மை
என்பது ஆடு. அந்த ஆட்டை
ஏன் தண்டிக்க வேண்டும்?

அலை	— கடல்	தடம்	— விசாலம்
முழுத்த	— முழுமையான	மொய்ம்பு	— தோள்கள்
அணைசெய்	— சேதுகட்டிய	சிலையில்	— வில்லினும்
வீரன்	— இராமன்	விழுத்த	— சிறந்த
அளி	— வண்டுகள்	புருரம்	— புருவம்
முரலும்	— பாடுகின்ற	மின்	— பெண்
முல்லையில்	— முல்லை	மால்	— காமநோய்
	மாலையை	சீமை	— தேசம்
அழுத்தும்	— பதியச் செய்து;		
	அணிந்த		

சீமையிலே என்பது தேசத்திலே என்று பொருள் படுவதோடு
தலைஇல் எழுத்து என்னும் தொடரால் 'மை' (ஆடு) எனவும்
பொருள்படுவது மிக்க நயம்.

சொல்நயம் : சீமையிலே தலைஇல் எழுத்து:

அணை செய்வீரன் இதயாலயன் என்று கூட்டுக!

சீமையில் தலைஎழுத்து 'சீ'. அந்தத் தலை இல்(லாத)
எழுத்து மை. மை—ஆடு. இதயாலயன்மேல் கொண்ட
காதலால் வருந்துகிறாள் என்று உண்மை அறியாமல், இவள்
நோய் தெய்வத்தால் வந்தது எனப் பிறழ உணர்ந்து,
வேலனுக்கு ஆட்டுக்கிடாய் பலியிட முனைந்தனர் உறவினர்.
அதைக் கண்ட தலைவி, சீமையிலே தலை இல்(லாத) எழுத்தைக்
குறைத்திட்ட பேரை ஆட்டை என் தண்டிப்பது? என்கின்றாள்.

காவியம் பாடும் பொழுதுரை வாங்கஞ்சங் கைநிகரா
காவியம் பாடுவர் வாய்திறந் தோர்மொழி காமனைநீங்
காவியம் பாடுரைப் பாளனத் தோடெங்கள் கன்னிவந்தான்
காவியம் பாடுநர்க் கீமித யாலய காவலனே!

40

காவி அம்பு ஆடும் பொழுது நைவாள்.
கஞ்சம் கைநிகர் ஆகா. இயம்பாள் துவர் வாய்
திறந்து ஓர் மொழி.
காமனை நீங்கா இயம். பாடுஉரைப்பாள் அ(ன்)னத்
தோடு எங்கள் கன்னி.
வந்து ஆள்!
காவியம் பாடுநர்க்கு ஈ இதயாலய காவலனே!

காவியம் பாடுநர்க்கு ஈ — காவியம் பாடி வருபவர்க்குக்
கொடை தருகின்ற
இதயாலய காவலனே!

காவி அம்பு	— குவளைமல	துவர் வாய்	— பவளம்போல்
	ராகிய அம்பு		சிவந்த வாய்
ஆடுதல்	— பொருதல்	காமன்	— மன்மதன்
கஞ்சம்	— தாமரைமலர்	இயம்	— (கடலாகிய)
இயம்பாள்	— சொல்லமாட்		முரசு
	டாள்	பாடு	— தன் துயரம்

துவர் வாய் திறந்து ஓர்மொழி இயம்பாள் என்றும் இயம்
காமனை நீங்கா என்றும் எங்கள் கன்னி அன்னத்தோடு பாடு
உரைப்பாள் என்றும் கூட்டுக!

காவி அம்பு ஆடும் — நீலமலர் அம்பு பொரும் போது
பொழுது நைவாள் வருந்துவாள்.

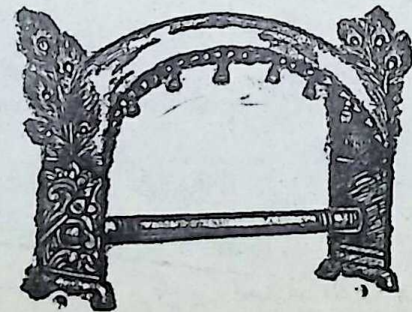
கஞ்சம் கை நிகர் ஆகா — இவள் கைகளுக்குத் தாமரை
மலர்கள் ஒப்பு ஆகமாட்டா.

இயம்பாள் துவர் வாய் — பவளம் போன்ற வாயைத்
திறந்து எங்களுடன் ஒரு
சொல்லும் சொல்லமாட்டாள்.

காமனை நீங்கா இயம் — (கடலாகிய) முரசு மன்மதனை
விட்டு நீங்காது.

பாடு உரைப்பாள் — எங்கள் பெண், அன்னப் பறவை
அ(ன்)னத்தோடு எங்கள்
கன்னி யோடு தன் துன்பத்தைக் கூறு
வாள்.

வந்து ஆள் — வந்து அவனை ஆள்வாயாக!

அரைத்தானை யஞ்சரி யஞ்சரி யஞ்சரி யானமங்கை
 யரைத்தானை யாக்கொண்ட மாபாவி யான வனங்கன்செய்து
 யரைத்தானை யோசொல்லி முற்றாது சேர்மதி யைப்பதத்தா
 லரைத்தானைப் போற்றிப் பணிமித யாலய னாமண்ணலே! 41

அரைத் தானையும் சரியும் சரியும்.

சரியான மங்கையரைத் தானையா(க)க் கொண்ட
 மாபாவிமான அனங்கன் செய் துயரைத்தான் ஐயோ!
 சொல்லி முற்றாது. சேர்!
 மதியைப் பதத்தால் அரைத்தானைப் போற்றிப் பணி
 இதயாலயனாம் அண்ணலே!

அரைத்தானையும் சரியும் — இடையிலுள்ள சேலையும் கை
 சரியும் வளையலும் நழுவும்.

சரியான மங்கையரைத் — பொருத்தமான பெண்களைப்
 தானையா(க)க் கொண்ட படையாகக் கொண்ட மாபா
 மாபாவிமான அனங்கன் வியான மன்மதன் செய்கின்ற
 செய் துயரைத்தான் துயரத்தைச் சொல்லி முடி
 ஐயோ சொல்லிமுற்றாது யாது.

சேர் — இவளைச் சேர்வாயாக!

மதியைப் பதத்தால் — தக்கன் வேள்வியில் சந்திரனைப்
 அரைத்தானைப் பாதத்தால் தேய்த்த சிவபெரு
 போற்றிப் பணி மானைப் பணிசிறு

இதயாலயனாம் அண்ணலே!

அரைத்	அனங்கன் — மன்மதன்
தானை — இடையில்	ஐயோ — இரக்கக் குறிப்பு.
அணிந்த சேலை	முற்றாது — முடியாது
சரி — வளையல்	மதி — சந்திரன்
சரியும் — நழுவும்	அரைத்
சரியான — பொருத்தமான	தான் — தேய்த்தவன்;
தானை — சேலை	சிவன்
தானை — படை	

மதியை அரைத்தவன் வீரபத்திரன். அவன் சிவனின்
 அம்சம் ஆதலால், சிவன் என்றே கொள்ளப்பட்டான்.

சொல்நயம் : யஞ்சரி யஞ்சரி யஞ்சரி

நவ்வியப் பாயசக் காயிழை மாலற நம்மனையா
 ருவ்வியப் பாயச மாழ்தர வேகொய்ய வுன்னினர்சேர்ந்
 துவ்வியப் பாயசத் தெய்யாமற் பாடிவந் தோர்க்கழுது
திவ்வியப் பாயச நல்கித யாலய சீபதியே!

42

நவ்வி அப்பு ஆய சக்கு ஆயிழை மால் அற
 நம் அ(ன்)னையார் உவ்வி அப் பாய் அசம்
 ஆழ்தரவே கொய்ய உன்னினர்.
 சேர்ந்து(வ்) வியப்பாய்!
 அசந்து எய்யாமல் பாடிவந் தோர்க்கு அமுது
 திவ்வியப் பாயசம் நல்கு இதயாலய சீபதியே!

நவ்வி அப்பு ஆய — மாணையும் அம்பையும் போன்ற
 சக்கு ஆயிழை கண்களையுடைய பெண்

மால் அற — காதல் நோய் தீரும் பொருட்டு

நம் அ(ன்)னையார் — நம் அன்னையர்கள்

அப் பாய் அசம் ஆழ்தரவே — அந்தப் பாய்கின்ற ஆட்டுக்
 உவ்வி கொய்ய கிடாய் வருந்தும்படி தலையை
 உன்னினர் வெட்டுவதற்கு நினைத்தனர்.

சேர்ந்து வியப்பாய் — அவனைக் கூடி மகிழ்வடைவா
 யாக!

அசந்து எய்யாமல் பாடி — பாடிவந்தவர்கள் அயர்ந்து
 வந்தோர்க்கு அமுது மெலியாமல் அவர்களுக்கு
 திவ்வியப் பாயசம் நல்கு உணவும் இனிய பாயசமும்
 தருகின்ற

இதயாலய சீபதியே!

நவ்வி — மான் ஆழ்தர — வருந்தும்படி
 அப்பு — கணை உன்னினர் — நினைத்தனர்
 ஆய — போன்ற வியப்பாய் — மகிழ்வாய்
 சக்கு — கண் அசந்து — அயர்ந்து
 ஆயிழை — பெண் எய்யாமல் — வருந்தாமல்
 உவ்வி — தலை அமுது — உணவு
 பாய்அசம் — பாய்கின்ற திவ்வியம் — இனிமை
 — ஆட்டுக்கிடாய் நல்கு — தருகின்ற
 கொய்ய — வெட்டுவதற்கு

அப் பாய் அசம் ஆழ்தரவே உவ்வி கொய்ய உன்னினர்
 என்ற கூட்டுக!

சேர்ந்து வியப்பாய் என்பது எதுகை நோக்கி சேர்ந்துவ்
 வியப்பாய் என விரித்தல் விகாரம் பெற்றது.

நிரோட்டக யமகம்

கனகனங் கந்தனை யாக்கா ரளகந்தண் கண்டனங்கட்

கனகனங் கந்தனை யந்தீர் கனியர் கழறநைந்தாள்

கனகனங் கந்தனை யற்காச் சிதையக் கணத்தினிலி

கனகனங் கந்தனை நேரித யாலய காரண்ணலே!

43

கன கனம், கந்தம் நையா(த) கார் அளகம்.

தண் கண், தனம் — சுட்கம் நகம். நங்கு அந்த நயம்தீர்
க(ன்)னியர் கழற நைந்தாள்.

கனகன் அங்கம் தனையற்கா(க)ச் சிதையக் கணத்தினில்
இகல் நகன் நம் கந்தனை
நேர் இதயாலய கார் அண்ணலே!

கந்தம் நையாக் கார் — மணம் குறையாத கரிய கூந்தல்
அளகம் கன கனம் திரண்ட மேகம் போலும்.

கண் கண் தனம், சுட்கம் — குளிர்ந்த கண்ணும் முலையும்
நகம் முறையே வாளையும் மலையை
யும் போலும்.

நங்கு அந்த நயம்தீர் கன்னி — இனிமையற்ற அந்தப் பெண்கள்
யர் கழற நைந்தாள் பழிச்சொல் கூறுவதால் வருந்
தினாள்.

கனகன் அங்கம் தனையற் — பிரகலாதன் பொருட்டு இரணி
காகச் சிதைய கணத் யன் உடல் சிதையும்படி ஒரு
தினில் இகல் நகன் கணப் பொழுதில் போரிட்ட
நகங்களையுடைய திருமாலை
யும்

நம் கந்தனை நேர் — நம் முருகனையும் ஒத்த

இதயாலய கார் அண்ணலே!

கனகனம்	— திரண்டமேகம்	அங்கம்	— உடல்
கனம்	— மேகம்	தனையன்	— இரணியன்
கந்தம்	— மணம்		மகன்பிரக
நையா(த)	— குறையாத		லாதன்
கார்	— கரிய	இகல்	— போரிட்ட
அளகம்	— கூந்தல்	நகன்	— விரல்நகங்
தண்கண்	— குளிர்ந்தகண்		களையுடை
தனம்	— முலை		யவன்;
சுட்கம்	— வாள்		திருமால்
நகம்	— மலை	கார்	
நங்கு	— பழிச்சொல்	அண்ணல்	— கொடையில்
நயம்தீர்	— இனிமைதீர்ந்த		மேகம்
கழற	— சொல்வதால்		போன்ற
கனகன்	— இரணியன்		தலைவன்

உதடுகள் அசையாமல் பாடுகின்ற கவி நிரோட்டகம்
எனப்படும். ஓட்டகம் - உதடு. நிர் ஓட்டகம் உதடு இல்லாதது.

உ, ஊ, ஓ, ஒ என்ற உயிர் எழுத்து நான்கும் இவை
ஏறிய மெய்யெழுத்துக்களும் ப, ம, வ ஆகிய மூன்றன்
வருக்கமும் வாராமல் பாடும் கவி நிரோட்டகம். அந்த எழுத்
துக்கள் உதடு அசைத்தே உச்சரிக்கப்படுபவை யாதலின்,
அவை வரக்கூடாது:

அந்த நயம் தீர் கன்னியர் நங்கு கழற என்றும்.
தனையற்காகக் கனகன் அங்கம் சிதைய இகல் நகன்
என்றும் கூட்டுக!

சங்கரிக் கோடு நிசாசரர் போலிருள் சாரப்புரஞ்¹
 சங்கரிக் கோடுவந் தாற்கா மடுக்களை சத்திக்கக்கஞ்
 சங்கரிக் கோடு நிகர்தனம் வீங்கச்² சமார்க்கரிவை³
 சங்கரிக் கோடுவந் தாரித யாலய னாமண்ணலே! 44

சங்கு அரிக்கு ஓடும் நிசாசரர் போல் இருள் சாரப்
 புரம் சங்கரிக்க ஓடு உவந்தாற்கு ஆம் அடுக்களை சத்திக்க
 கஞ்சம் கரிக்கோடு நிகர் தனம் வீங்கச் சமார்க்கு அரிவை
 சங்கர் இக்கோடு வந்தார் இதயாலய தார் மன்னனே.

சங்கு அரிக்கு ஓடு நிசாசரர் — சங்காயுதம் கொண்ட திருமா
 போல் இருள் சார லுக்கு அஞ்சி ஓடும் அரக்கர்
 நிறம் போல் கரிய இருளானது சாரவும்

புரம் சங்கரிக்க ஓடு உவந் — திரிபுரம் அழிப்பதற்கும் பிரம
 தாற்கு ஆம் அடுக்களை கபாலத்தையும் வீரும்பிய சிவ
 சத்திக்க னுக்குச் சமையற் கூடமாகிய
 கடலானது ஒலிக்கவும்

கஞ்சம் கரிக்கோடு நிகர் — கைத் தாளத்தையும் யானைத்
 தனம் வீங்கச் சமார்க்கு தந்தத்தையும் ஒக் கின்ற
 முலைகள் வீங்கவும் போர் செய்வதற்கு

அரிவை சங்கர் இக்கோடு — பெண்களின் படையையுடைய
 வந்தார் மன்மதன் கரும்பு வில்லோடு
 வந்தான்.

இதயாலய தார் மன்னனே!

சங்குஅரி	— சங்கு தரித்த	கரி	— யானை
	திருமால்	கோடு	— தந்தம்
நிசாசரர்	— அசுரர்	சமர்	— போர்
புரம்	— திரிபுரம்	அரிவை	
சங்கரிக்க	— அழிக்கவும்	சங்கர்	— பெண்கள்
ஓடு	— மண்டை ஓடும்		படையை
உவந்தான்	— சிவன்		யுடைய
அடுக்களை	— சமையற் கூடம்		மன்மதன்
சத்திக்க	— ஒலியெழுப்ப	சங்கம்	— படையில் ஓர்
கஞ்சம்	— கைத்தாளம்		தொகை;
	(முலைக்கு		கூட்டம்
	உவமை)	இக்கு	— கரும்பு வில்.
கரிக் கோடு	— யானைத் தந்தம்		
	(முலைக்கு		
	உவமை)		

புரம் சங்கரிக்க ஓடு என்பது எதுகை நோக்கி புரம்சங்
 கரிக்கோடு என வந்ததாகக் கொள்க!

சிவன் உணவு நஞ்சு. அது உண்டாகும் இடம் கடல்.
 ஆதலால் கடலைச் சிவனுக்கு அடுக்களை (சமையற் கூடம்)
 எனப்பட்டது.

பாடபேதம் 1. புர 2. தனியேங்கச் 3. சமார்க்கரிவை

மாக னகமுகங் கந்தரங் கந்தர மையளகங்

கோக னகமுகங் கொங்கையங் குன்றுகள் கொண்டமின்னாள்

மோக னகமுகந் தாற்றுஞ் சமரினின் மோகரித்தாள்

வாக னகமுகந் தாதுலர்க் கீயும் மருதப்பனே! 45

மா கன கமுகம் கந்தரம். கந்தரம் மைஅளகம்.

கோகனகம் முகம். கொங்கைஅம் குன்றுகள் கொண்ட
மின்னாள்.

மோகன் அகம்உகந்து ஆற்றும் சமரினில் மோகரித்தாள்.

வா! கனகம் முகந்து ஆதுலர்க்கு ஈயும் மருதப்பனே!

மா — பெரிய

குன்று — மலை

கனம் — பருத்த

மோகன் — மன்மதன்

கந்தரம் — கழுத்து

சமர் — போர்

கந்தரம் — மேகம்

மோகரித்

மை — கரிய

தல் — மயங்குதல்

அளகம் — கூந்தல்

கனகம் — பொற்காசுகள்

கோக

ஆதுலர் — வறியவர்

னகம் — தாமரைமலர்

சொல்நயம் : கந்தரம் கந்தரம்.

இப் பாடல் இதுகாறும் அச்சில் வராதது.

மா கன கமுகம் கந்தரம் — பெரிய பருத்த கமுகு போன்றது
இவள் கழுத்து.

கந்தரம் மை அளகம் — இவளது கரிய கூந்தல் மேகம்
ஒக்கும்.

கோகனகம் முகம் — முகம் தாமரை மலர் போலும்.

கொங்கை அம் குன்றுகள் — முலைகளாகிய அழகிய மலை
கொண்ட மின்னாள் களைக் கொண்ட தலைவி

மோகன் அகம் உகந்து — மன்மதன் மனம் விரும்பிச்
ஆற்றும் சமரினில் செய்யும் போரினால் மயக்க
மோகரித்தாள் முற்றாள்.

கனகம் முகந்து அதுலர்க்கு — பொன்னை முகந்து வறியவர்க்
ஈயும் மருதப்பனே குத் தருகின்ற மருதப்பனே!

வா — இவளைக் காக்க வருவாயாக!

கட்டளைக் கலிப்பா

இலங்க சத்தலை யெத்தனை யொகொய்து
மின்ன முஞ்சுக மில்லையெ யாமுலை
யிலங்க சத்தலை வன்றொட்டு விட்டமட்
டேய்ந்த வாளிதைத் தேகிடும் வேப்பந்தை
யிலங்க சத்தலை யொத்துக் கசந்ததி
னிக்கும் பாகு மிவட்டுக்கும் பாகுஞ்சை
யிலங்க சத்தலை வாரியிற் பெய்தனை
மிட்ட வாவித யாலய பாண்ட்யனே.

இலங்கு அசத் தலை எத்தனையோ கொய்தும்
இன்னமும் சுகம் இல்லை ஐயா!
முலையில் அங்கசத் தலைவன்
தொட்டுவிட்ட மட்டு ஏய்ந்த வாளி தைத்து ஏகிடும்.
வேப்பந்(ை)தயிலம் க்சத்தலை ஒத்துக் கசந்தது
இனிக்கும் பாகும் இவட்டு.
கும்பு ஆகும் சயிலம் கசத்து அலை வாரியில் பெய்து
அணையிட்டவா! இதயாலய பாண்ட்யனே!

இலங்கு அசத்தலை
எத்தனையோ
கொய்தும் இன்னமும்
சுகம் இல்லை

— விளங்குகின்ற ஆட்டுத் தலைகள்
எத்தனைபோ வெட்டிப் பவி
யிட்ட பின்பும் இன்னும்
இவள் கொண்ட காமநோய்
குணமாகவில்லை.

ஐயா!

— ஐயனே!

அங்கசத் தலைவன்
தொட்டு விட்ட மட்டு
ஏய்ந்தவாளி முலையில்
தைத்து ஏகிடும்

— மன்மதனாகிய தலைவன் கரும்பு
வில்லில் தொடுத்து ஏவிய தேன்
பொருந்திய மலர் அம்புகள்
இவள் முலையில் தைத்து மறு
புறம் போகும்.

வேப்பந்தையிலம் கசத்தலை — இவளுக்கு வேப்பெண்ணெய்
ஒத்து இனிக்கும் பாகும் கசப்பதுபோல இனிக்கின்ற
இவட்டுக் கசந்தது வெல்லப்பாகும் கசந்து
போனது.

கசத்து அலை வாரியில் — ஆழமான அலைகளையுடைய
கும்பு ஆகும் சயிலம் கடலிலே கூட்டமான மலை
பெய்து அணையிட்டவா களைப்போட்டு அணை
கட்டிய திருமால் போன்ற
வனே!

1

இதயாலய பாண்ட்யனே!

இலங்கு — விளங்குகின்ற
அசம் — ஆடு
சுகம் — குணம்
அங்கசத்
தலைவன் — மன்மதனாகிய
தலைவன்
தொட்டு — தொடுத்து
மட்டு — தேன்

ஏய்ந்த — பொருந்திய
வாளி — மலர் அம்பு
தயிலம் — எண்ணெய்
கும்பு — கூட்டம்
சயிலம் — மலை
கசம் — ஆழம்; குழி
வாரி — கடல்
பெய்து — போட்டு
அணை — சேது

அங்கசத் தலைவன் தொட்டுவிட்ட வாளி முலையில்
தைத்து ஏகிடும் என்றும் கசத்து அலை வாரியில் சயிலம்
பெய்து என்றும் கூட்டுக!

சொந்தப் பாடகப் பாதகத் தாயர்க்குத்
 தூற்றி வைகின்ற சோலிய தேசந்து
 கந்தப் பாடகப் பாதகப் பாவென்று
 கண்ணனைப்புக் லுங்காம னானெந்து
 முந்தப் பாடகப் பாதக ரச்சிரி¹
 முன்ன வன்விற் றனத்தா யெனற்சொலான்
 சந்தப் பாடகப் பாதகஞ் சத்திருத்
 தையல் சேரித யாலய பூமனே!

சொந்தப் பாடு அகப் பாதகத் தாயர்க்குத்
 தூற்றி வைகின்ற சோலியதே.
 சந்து உகந்து அப்பாள்.
 தகப்பா! தகப்பா என்று கண்ணனைப் புகலும்
 காமனால் நைந்து
 முந்தப் பாடு அகப்பா தகரச்சிரி முன்னவன்
 வில் தனத்தாய் எனில் சொ(ல்)லாள்.
 சந்தப் பாடகப் பாத கஞ்சத் திருத்தையல். சேர்!
 இதயாலய பூமனே!

அகப் பாதகத் தாயர்க்குத் — வீட்டிலே உள்ள பாதகராகிய
 தூற்றிவைகின்ற தாய்மார்க்கு இவனைத் தூற்றி
 சோலியதே சொந்தப் வைகின்ற வேலையே சொந்த
 பாடு வேலையாகும்.

சந்தப் பாடகப் பாத — அழகிய சிலம்பணிந்த தாமரை
 கஞ்சத் திருத்தையல் மலர் போன்ற பாதங்களை
 யுடைய அழகிய பெண்

சந்து உகந்து அப்பாள் — சந்தனத்தை விரும்பிப் பூசமாட்
 டாள்.

தகப்பா தகப்பா என்று — அப்பா அப்பா என்று கண்ண
 கண்ணனைப் புகலும் னை அழைக்கும் மகனாகிய
 காமனால் நைந்து மன்மதனால் வருந்தி

அகப்பா தகரச்சிரி முன்ன — மூன்று மதில்கள் (முப்புரங்கள்)
 வன் வில்தனத்தாய்! அழியும்படி சிரித்த சிவபெரு
 முந்தப் பாடு எனில் மானுக்கு வில்லாகிய மேரு
 சொல்லாள் மலை போன்ற முலையுடைய
 வனே! முதன்மை பெறும்படி
 பாடு என்றால் பாட
 மாட்டாள்.

சேர் — அவனைச் சேர்வாயாக!

2

இதயாலய பூமனே!

சொந்தப்	முன்ன	
பாடு — சொந்தமான	வன் — சிவன்	
வேலை	வில் — சிவனின் வில்மேரு	
அகம் — வீடு	மலை (முலைக்கு	
சோலி — வேலை	உவமை)	
சந்து — சந்தனம்	தனம் — முலை	
அப்பாள் — பூசமாட்டாள்.	சொல்	
முந்த — முந்தும்படி;	லாள் — பாடமாட்டாள்	
முதன்மை	சந்தம் — அழகிய	
பெறும்படி	பாடகம் — பாதச்சிலம்பு	
அகப்பா — மதில் உறுப்பு;	பாத	
இங்கே முப்புரம்	கஞ்சம் — தாமரை மலர்	
குறித்தது	போன்ற பாதம்	
தகர — அழிய	திரு — அழகிய	
சிரி — சிரித்த	தையல் — தலைவி	

சொல்நயம் : மலையை முன்னவன் வில் என்று ஒருவகை
 நயம்.

அகப்பா தகரச் சிரி முன்னவன் வில்தனத்தாய்! முந்தப்
 பாடு எனில் சொல்லாள் என்று மாற்றிப் பொருள் கொள்க!

பாடபேதம் : 1 சிறி

ஊமைந்த னாகவந் தானைப் பணிந்தடங்

காத விந்தத்தைக் காய்ந்தகும் போற்பவன்

அமைந்த னாகவந் தானையும் போதினி

லடுத்து நின்று தொடுத்தான் முராரிதும்

யமைந்த னாகவந் தானையுஞ் செங்கைக

லக்குஞ் சூடக முங்கழன் றாண்மதய

சமைந்த னாகவந் தானைப் பதாகைவித்

தார னேயித யாலய பூமனே!

3

கம் ஐந்தனாக வந்தானைப் பணிந்து

அடங்காத விந்தத்தைக் காய்ந்த கும்போற்பவன்

அமைந்த நாக வந்தால் நையும் போதினில்

அடுத்து நின்று தொடுத்தான் முராரி துய்ய மைந்தன்.

ஆக அம் தானையும் செங்கை கலக்கும் சூடகமும்
கழன்றான்.

மதம் சமைந்த நாக அம் தானைப் பதாகை வித்தாரனே!

இதயாலய பூமனே!

கம் ஐந்தனாக வந்
தானைப் பணிந்து அடங்
காத விந்தத்தைக்
காய்ந்த கும்போற்பவன்
அமைந்த நாக வந்தால்
நையும் போதினில்

— ஐந்து தலையுடையவனாக வந்த
சிவபெருமானைப் பணிந்து,
அடங்காத விந்தமையைச்
சினந்து அடக்கிய கும்பத்தில்
பிறந்த அகத்தியன் வாழ்கின்ற
பொதியமலையில் பிறந்த
தென்றல் காற்றால் வருந்தும்
பொழுதினே

முராரி துய்ய மைந்தன்
அடுத்து நின்று போ
தினில் தொடுத்தான்

— திருமாவின் துய்ய மையான
மகனான மன்மதன் அருகில்
வந்து நின்று மலர் அம்பு
களைத் தொடுத்தான்.

ஆக அம் தானையும்
செங்கை கலக்கும்
சூடகமும் கழன்றான்

மதம் சமைந்த நாக அம்
தானைப் பதாகை
வித்தாரனே!

இதயாலய பூமனே!

கம் — தலை
ஐந்தனாக — ஐந்து உடையவ
னாக
வந்தான் — சிவன்
காய்ந்த — சினந்து அடக்கிய
கும்ப
உற்பவன் — சூடத்தில் பிறந்
தவன்; சூடமுனி
உற்பவன் — பிறந்தவன்
அமைந்த — வாழ்கின்ற
நாகம் — பொதியமலை
வந்து — காற்று; தென்றல்
முராரி — திருமால்

— உடலில் தரித்த அழகிய ஆடை
யும் செவ்விய கையில் பொ
ருந்திய சூடக வளையலும்
நழுவலானாள்.

— மும்மதம் பொருந்திய யானைப்
படையும் வெற்றிக் கொடியும்
உடைய புகழ் மிக்கவனே!

மைந்தன் — மன்மதன்
ஆகம் — உடல்
அம் — அழகிய
தானை — ஆடை
கலக்கும் — அணிந்த
சூடகம் — கைவளையல்
கழன்
றான் — நழுவினாள்
மதம் — மும்மதம்
சமைந்த — பொருந்திய
நாகம் — யானை
தானை — படை
பதாகை — வெற்றிக் கொடி
வித்
தாரம் — புகழ் மிகுதி

சொல்நயம் : போதினில் என்பதில் பொழுதினில் என்ற
பொருளும் மலர்களால் என்ற பொருளும் இரட்டிற மொழி
தலால் பெறலாம்.

கனிக்குச் சாரங் கசந்திடச் சீனியுங்
காய்ச்சு பாலும் துவர்க்கச்செய் வாசகக்
கனிக்குச் சாரங்க மாகிய கூர்விழிக்
கன்னி மாருங் கடும்பகை யாகுமோ
கனிக்குச் சாரங்க மங்கையி லேந்திப்ப
கழிதொ டுக்கக் கலக்கமுற் றேமனங்
கனிக்குச் சாரங்கம் கொண்டயர்ந் தாளணை
காண்டிபாவித யாலய பாண்ட்யனே!

4

கனிக்குச் சாரம் கசந்திடச்
சீனியும் காய்ச்சு பாலும் துவர்க்கச்செய்
வாசகக் க(ன்)னிக்குச்
சாரங்கம் ஆகிய கூர்விழிக் கன்னிமாருங் கடும்பகை
யாகும்.
மோகன் இக்குச் சாரங்கம் அங்கையில் ஏந்திப்
பகழி தொடுக்கக் கலக்கம் உற்றே
மனம் க(ன்)னிக் குச்சு ஆர் அங்கம் கொண்டு
அயர்ந்தாள். அணை!
காண்டிபா! இதயாலய பாண்ட்யனே!

கனிக்குச் சாரம் கசந்திட — பழங்களின் சுவை கசக்கவும்

காய்ச்சு பாலும் — காய்ச்சப்பட்ட பால் துவர்க்க
துவர்க்கச் செய் வாசகக் வும் செய்கின்ற இனிய சொல்
க(ன்)னிக்கு லையுடைய தலைவிக்கு

சாரங்கம் ஆகிய கூர் விழிக் — மான் போன்ற கூரிய கண்களை
கன்னிமாருங் கடும்பகை யுடைய அயற் பெண்களும்
யாகும் கடிய பகையாவர்.

மோகன் இக்குச் சாரங்கம் — மன்மதன் கரும்பு வில்லைக்
அங்கையில் ஏந்திப் பகழி கையில் ஏந்தி மலர் அம்பு
தொடுக்கக் கலக்கம் தொடுப்பதால் கலக்கம்
உற்று அடைந்து

மனம் க(ன்)னிக் குச்சு ஆர் — மனம் கன்றுதலடைந்து உடல்
அங்கம் கொண்டு அயர்ந் மயிர்க் குச்செறிந்து அயர்ந்
தாள் தாள்.

அணை — இவளைத் தழுவுவாயாக!

காண்டிபா — அர்ச்சுனன் போன்றவனே!

இதயாலய பாண்ட்யனே!

சொல்நயம் : கசந்திட, துவர்க்க — முரண்தொடை

கனியின் சாரம் என வேண்டிய தொடர் கனிக்குச்சாரம்
என எதுகைக்காக வந்தது. இது இலக்கணத்தில் உருபு மயக்கம்
எனப்படும்.

கனி	— பழம்	பகழி	— மலர் அம்பு
சாரம்	— சுவை	கன்னி	— கன்றி
துவர்க்க	— துவர்ப்பாக	குச்சு	— மயிர்க்குச்செறி தல்
வாசகம்	— சொல்	அங்கம்	— உடல்
சாரங்கம்	— மான்	காண்டி	— அர்ச்சுனன்
மோகன்	— மன்மதன்	பன்	— அர்ச்சுனன்
இக்கு	— கரும்பு		
சாரங்கம்	— வில்		

குடிக்கு மாரசங் காரம தாகவே

கொப்பு னிப்பன்வந் தையம்பு தைக்கவே

படிக்கு மாரசங் காரசம் போவென்று

பாங்கி மார்கையிற் றாங்கிமுன் பேயின்று

முடிக்கு மாரசங் காரங் கொடுக்கவே

முடித்தி டாளிவண் மோகத்தைத் தீர்த்திபுட்

கொடிக்கு மாரசங் காரம் புயக்கரக்

கொண்ட லேயித யாலய பாண்ட்யனே!

5

குடிக்கும் மா ரசம் காரமதாகவே கொப்புளிப்பன்.
வந்து ஐ அம்பு தைக்கவே படிக்கும் மா ரசங்கார!
சம்போ! என்று.

பாங்கிமார் கையில் தாங்கி முன்பே நின்று
முடிக்குமார் அசங்கு ஆரம் கொடுக்க முடித்திடாள்.
இவள் மோகத்தைத் தீர்த்தி!
புட் கொடிக் குமார!
சங்கு ஆர் அம்புயக் கரக் கொண்டலே!

இதயாலய பாண்ட்யனே!

குடிக்கும் மாரசங் காரம — பருகுகின்ற தேனைக் காரம்
தாகக் கொப்புளிப்பன் என்று துப்புவாள்.

வந்து ஐ அம்பு தைக்க — ஐந்து மலர்கள் வந்து தைப்ப
தால்

மாரசங்கார சம்போ — மன்மதனைக் கொன்றவனே!
என்று படிக்கும் சம்போ என்று சொல்லுவாள்.

பாங்கி மார்கையில் — தோழிமார்கள் இவளைக்
தாங்கி முன்பே நின்று கையில் தாங்கிக் கொண்டு
முன்னால் வந்து நின்று

முடிக்கு மார் அசங்கு — கூந்தலுக்கு மார்பில் அசையும்
ஆரம் கொடுக்க முடித் — முத்துமாலையைத் தருகையில்
திடாள் அதைக் கொண்டு கூந்தலை
முடிக்கமாட்டாள்.

இவள் மோகத்தைத் தீர்த்தி — இவளது காதல் நோயைத் தீர்ப்
பாயாக!

புட் கொடிக் குமார — சேவற் கொடியையுடைய முரு
கனைப் போன்றவனே!

சங்கு ஆர் அம்புயக் கரக் — சங்காயுதம் தரித்த தாமரை
கொண்டலே மலர் போன்ற கையையுடைய
கொண்டல் நிறத் திருமாலைப்
போன்றவனே!

இதயாலய பாண்ட்யனே!

மா — வண்டு	மார் — மார்பு
மா ரசம் — வண்டுகள்	அசங்கு — அசைகின்ற
சேர்த்த தேன்	ஆரம் — முத்துமாலை
காரம் — கார்ப்புச் சுவை	முடித்தி
கொப்	டாள் — கூந்தலை முடிக்க
புளிப்	மாட்டாள்.
பள் — உமிழ்ந்து விடு	

ஐஅம்பு — ஐந்துமலர்	புட்
அம்புகள்	கொடி — சேவல்கொடி
படிக்கும் — சொல்லுவாள்	குமாரன் — முருகன்
மார	அம்புயம் — தாமரைமலர்
சங்கார — மன்மதனைக்	கரம் — கை
கொன்றவனே!	கொண்
	டல் — மேகநிறத்
	திருமால்

முடிக்கு — கூந்தலுக்கு

சொல்லநயம் : பாங்கி மலர் தாங்கி.

முடிக்குமார் என்பதனைச் செய்ம்மார் என்ற வாய்பாட்டு
வினையெச்சமாகக் கொண்டு முடிப்பதற்கு எனப் பொருள்
கொள்ளலாம்.

ஆலகாலங் கையிரவ நேர்விழி
யமுத வாய்மடந் தைக்குத் தனங்கள்வி
சால காலங்கை மும்மத முற்றமா
தங்கத் தந்தத்தை யொத்துப் புடைக்கவேள்
கோல காலங்கை யாதவில் வாங்கியே
கொழிக்க வாடினள் கோபா லனைத்தம்ப
பால காலங்கை மேற்சென்ற வாவென்று
பணிதல் செய்மித யாலய பாண்ட்யனே!

6

வேள் அகாலம் கையாத
வில் வாங்கிக் கோல்
கொழிக்க வாடினள்
கோபாலனைத் தம்ப
பாலகா! லங்கை மேற்
சென்றவா! என்று
பணிதல் செய்

— மன்மதன் காலமல்லாத காலத்
திலே கசக்காத (கருப்பு)வில்
வளைத்து மலர் அம்புகளைத்
தொடுப்பதாலும் வாட்ட
முற்றாள்.

— கண்ணபிராண நோக்கி,
தூணில் நரசிம்மமாகப் பிறந்
தவனே! இலங்கைமேல் படை
யெடுத்துச் சென்றவனே!
என்று பணிதலைச் செய்கின்ற

இதயாலய பாண்ட்யனே!

ஆலகாலம்	— விஷம்	அகாலம்	— காலமல்லாத
(எ) கயிர			காலத்தில்
வம்	— ஆம்பல் மலர்	கையாத	— கசக்காத
விழி	— சுண்		(இனிக்கின்ற)
தனங்கள்	— முலைகள்	வாங்கி	— வளைத்து
விசாலம்	— அகலமான;	கொழிக்க	— மிகுதியாகச்
	வீரிவான		சொரிதலால்
அங்கை	— துதிக்கை	தம்ப பாலகா	— தூண்பெற்ற
மாதங்கம்	— யானை		முகனே
தந்தம்	— கொம்பு		(நரசிம்ம
வேள்	— மன்மதன்		முர்த்தியே!)
கோல்	— மலர்அம்பு	மேற்செல்லல்	— படையெடுத்து
			செல்லுதல்

சொல்நயம் : ஆலகாலம் அமுதம் — முரண்தொடை

ஆலகாலம் (எ)கயிரவம் — ஆலகால விடத்தையும் ஆம்பல்
நேர்விழி — மலரையும் போன்ற கண்களையு

அமுதவாய் மடந்தைக்கு — அமுதாறு ம் வாயையுமுடைய
தலைவிக்கு

தனங்கள் விசால கால் — முலைகளானவை விசாலமான
அங்கை மும்மதம் உற்ற கால்களும் துதிக்கையும்
மாதங்கத் தந்தத்தை கொண்ட மூன்று மதம்
ஒத்துப் புடைக்க பொழிகின்ற யானையின் தந்
தங்கள் போன்று புடைத்
தலாலும்

வடக்க டக்கரி நிர்முலை மீதினின்

மாலைக் காலத்தி லாழியி னாலெல்லைக்

குடக்க டக்கரி தந்தமைத் தன்றித்திக்

கும்ப ருஞ்சிலை யைக்குனித் தேவுமே

படக்க டக்கரி தாந்துயர் கொண்டிந்தப்

பாவை வாடினள் பஞ்சணை மேல்வந்தாள்

தடக்க டக்கரி யேறி நடாத்துவித்

தார னேமித யாலய தீரனே!

7

வடக் கடக் கரில் தீர்முலைமீதினில்

மாலைக் காலத்தில் ஆழியினால் எல்லைக் குடக்கு

அடக்கு

அரி தந்த மைந்தன் தித்திக்கும் பருஞ்சிலையைக்

குனித்து

ஏவும் ஏ படக் கடக்(க) அரிதாம் துயர் கொண்டு

இந்தப் பாவை வாடினள். பஞ்சணை மேல் வந்து ஆள்!

தடக் கடக் கரி ஏறி நடாத்து வித்தாரனே!

இதயாலய தீரனே!

மாலைக் காலத்தில்

ஆழியினால் எல்லைக்

குடக்கு அடக்கு

அரி தந்த மைந்தன்

— மாலைப் பொழுதில் (பாரதப்

போரில்) சக்கராயுதத்தால்

சூரியனை மேற்குத் திசையில்

மறைத்த திருமால் தந்த

மகனாகிய மன்மதன்

வடக் கடக் கரில் தீர்முலை — முத்துவடம் அணிந்த குடம்

மீதினில் தித்திக்கும் பருஞ்

சிலையைக் குனித்து ஏவும்

ஏ பட

போன்ற குற்றம் தீர்ந்த இவள்

முலைமேலே இனிக்குகின்ற

(கரும்பாகிய) பருத்தவில்லை

வளைத்து ஏவுகின்ற (மலர்)

அம்புபடுவதால்,

கடக்க அரிதாம் துயர்

கொண்டு இந்தப் பாவை

வாடினள்

— கடத்தற்கு அரிய துயரம்

கொண்டு இந்தத் தலைவி

வாடினாள்.

பஞ்சணைமேல் வந்து

ஆள்

— பஞ்சணைமேல் வந்து இவளை

ஆள்வாயாக!

தடக் கடக் கரி ஏறி

நடாத்து வித்தாரனே!

— பெரிய மதமுடைய யானைமேல்

ஏறி நடத்துகின்ற மிக்க புக

முடையவனே!

இதயாலய தீரனே!

வடம்

— முத்துமாலை

அரி

— திருமால்

கடம்

— குடம்

மைந்தன்

— மன்மதன்

(போன்ற)

தித்திக்கும்

கரில்

— குற்றம்

சிலை

— கரும்பாகியவில்

ஆழி

— சக்கரம்

குனித்து

— வளைத்து

எல்

— சூரியன்

ஏ

— மலர் அம்பு

குடக்கு

— மேற்கில்

பட

— படுதலால்

அடக்கு

— அடக்கிய;

தட

— பெரிய

மறைத்த

கடக்கரி

— மதயானை

சொல்நயம் : (வித்) தாரனே தீரனே. தித்திக்கும் சிலை (கரும்புவில்)

வந்தாள் என்பதற்குத் தலைவி, பஞ்சணைமேல் வந்தனள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

எண்சீர் விருத்தம்

கந்தமிகுங் கனதனங்கள் கன்னிகருங் குழலே
 கனிவசனங் கந்தரமுங் கன்னிகருங் குழலே
 சந்ததமுந் தரளமுமிழ் சங்கங்கந் தரமே
 தனிமலர்பட் டாலுங்க சங்கங்கந் தரமே
 யந்தநகை முலைநகைமை யக்கங்கூர் வாளே
 யனுதினநின் மீதினின்மை யக்கங்கூர் வாளே
 நந்தலிலா மணியிழைகண் ணாடியணை வாயே
 நரேந்த்ரவித யாலயகண் ணாடியணை வாயே.1

கந்தமிகும் கனதனங்கள் கல்நிகரும்.

குழலே கனிவசனம்.

கந்தரமும் கன்னி கருங்குழலே.

சந்ததமும் தரளம் உமிழ் சங்கம் கந்தரமே.

தனிமலர் பட்டாலும் கசங்கு அங்கம் தரமே.

அந்த நகை மு(ல்)லை நகை.

மை அக்கம் கூர் வாளே.

அனுதினம் நின் மீதினில் (ை)மயக்கம் கூர்வாளே.

நந்தல் இ(ல்)லா(த) மணி இழை கண்ணாடி அணைவாய்

நரேந்தர இதயாலய கள் நாடி அணைவாயே!

கந்தமிகும் கனதனங்கள் — மணம் மிகுந்த பருத்த முலைகள்
 கல்நிகரும் — மலையைப் போலும்!

கனிவசனம் குழலே — கனிந்த சொற்கள் புல்லாங்குழல்
 போலும்!

கந்தரமும் கன்னி கருங் — இந்தக் கன்னியின் கரிய கூந்தல்
 குழல் — மேகம் போலும்!

சந்ததமும் தரளம் உமிழ் — எப்போதும் முத்துக்களைத் தரு
 சங்கம் கந்தரம் — கின்ற சங்கு கழுத்துக்கு ஒப்
 பாகும்!

தனிமலர் பட்டாலும் — ஒரே ஒரு மலர்பட்டாலும் கசங்
 கசங்கு அங்கம் தரமே — கிப்போகின்ற இவள் உடல்
 தகுதியானது.

அந்தநகை முல்லை நகை — அழகிய மலர்ந்த முல்லை மலர்
 இவள் பற்களுக்கு ஒப்பாகும்.

மை அக்கம் கூர்வாள் — மைதிட்டிய கண்கள் கூரிய
 வாளுக்கு ஒப்பாகும்.

அனுதினம் நின் மீதினில் — நாடோறும் உன்மேல் காதல்
 (ை) மயக்கம் கூர்வாள் — மயக்கம் கொள்வாள்.

நந்தல் இ(ல்)லா(த) மணி — கெடுதல் இல்லாத நவமணி
 இழை கண்ணாடி அணை — களால் இழைக்கப்பட்ட கண்
 வாய் — ணாடிக்கட்டிலினிடத்து

கள் நாடி அணைவாய் — இதழ்த்தேனை விரும்பி அணைத்
 துக் கொள்வாய்!

நரேந்தர இதயாலய — மாந்தர்க்கெல்லாம் தலைவனான
 இருதயாலயனே!

கந்தம் — மணம் நகை — பற்கள்

கனதனம் — பெரியமுலை மை அக்கம் — மைதிட்டியகண்

கல் — மலை கூர்வாள் — கூரிய வான்

குழல் — புல்லாங்குழல் (ை)மயக் — காதல் நோய்

கனிவசனம் — கனிந்த சொல் கம் — மிகவும் கொள்

கந்தரம் — மேகம் கூர்வாள் — வாள்

கன்னி — தலைவி நந்தல்

குழல் — கூந்தல் இ(ல்)லாத — கெடுதல்

தரளம் — முத்து இல்லாத — நவமணிகள்

உமிழ் — தருகின்ற (வெளியிடு மணி — இழைத்த

சங்கம் — சங்கு கண்ணாடி — பளிங்கு

கந்தரம் — கழுத்து அணை — கட்டில்

கசங்கு — கசங்கிப் வாய் — இடம்

அங்கம் — உடல் நரஇந்தரன் — அரசன்

தரம் — தகுதி கள் — இதழ்த்தேன்

அந்தம் — அழகு நாடி — விரும்பி

நகை — அணை வாய் — தழுவுவாய்!

முல்லை — மலர்ந்த முல்லைப்பு

சொல்நயம் : இப்பாடல் அடிதோறும் தனித்தனியே

வந்த இறுதி முற்று மடக்கு என்னும் அணியுடையது.

சேற்றூருங் கமடமதொப் பாம்புறவங் கிரிசந்
 திரகிரியே யிளமுலைவஞ் சிவகிரிநூன் மருங்கு
 போற்றுமெழி லூர்க்காடு பிடித்தடக்கை நிகராம்
 புணராச்சங் கடம்பூர்வப் புலன்மயக்கு தென்றாள்
 வேற்றுமுகம் பாராப்பெண் மணியாச்சி வருமே
 விறற்சிங்கம் பட்டினிமே விலும்புல்விரும் புறுமோ
 லூற்றுவரை முன்படைத்த லூற்றுவரை மகிபா
 வுயர்மருதப் பேந்திரனா முலகதுரந் தரனே!

2

சேற்று ஊரும் கமடம் அது ஒப்பாம் புறஅங்கிரி.
 சந்திரகிரியே இளமுலை.
 வஞ்சி வகிரிநூல் மருங்கு.
 போற்றும் எழில் ஊர்க்காடு பிடித்தடக்கை நிகராம்.
 புணரா(த) சங்கடம் பூர்வ புலன் மயக்குது என்றாள்.
 வேற்றுமுகம் பாரா(த) பெண் மணியாச்சி வருமே!
 விறற்சிங்கம் பட்டினி மேவிலும் புல் விரும்புறுமோ!
 ஊற்று உவரை முன்பு அடைத்த ஊற்றுவரை மகிபா!
 உயர்மருதப் பேந்திரனாம் உலகதுரந் தரனே!

புற அங்கிரி சேற்று ஊரும் — இத்தலைவியின் புற அடியானது
 கமடம் அது ஒப்பாம்
 ஒக்கும்

சந்திர கிரியே இளமுலை — இளமுலைகள் சந்திரன் தவழ்
 சின்ற மலையை ஒக்கும்

வஞ்ச வகிரி நூல் மருங்கு — இவளின் இடை வஞ்சிக் கொடி
 யையும் இரண்டாகப் பிளந்த
 நூலையும் ஒக்கும்.

போற்றும் எழில் ஊர்க் — போற்றத்தக்க அழகையுடைய
 காடு பிடித் தடக்கை
 நிகராம்
 துடைகள் பெண்யானை
 யின் பெரிய துதிக்கையை
 ஒக்கும்.

புணரா(த) சங்கடம் பூர்வ — உன்னைச் சேராத துன்பம்
 புலன் மயக்குது
 புலன்களை எல்லாம் மயக்கு
 என்றாள்
 கின்றது என்றாள்.

வேற்றுமுகம் பாராப் — உன்னைத் தவிர வேறுமுகம்
 பெண் மணியாச்சி
 வருமே
 பார்க்காத இவள் (நீ வர
 நேரம் கடந்து) மணிபாள
 மையால் உன்னைத் தேடி
 வருகின்றாள்.

விறற்சிங்கம் பட்டினி — வெற்றியுடைய சிங்கமானது
 மேவிலும் புல் விரும்
 புறுமோ
 பட்டினி கிடந்தாலும் புல்லை
 விரும்புமோ?

ஊற்று உவரை முன்பு — ஊற்றையுடைய கடலை முன்னா
 அடைத்த ஊற்றுவரை
 மகிபா
 ளிலே அணைகட்டி அடைத்த
 ஊற்றுமலைக்கு அரசனே!

உயர் மருதப்பிந்திரனாம் — உயர்ந்த மருதப் பிந்திர
 உலகதுரந்தரனே
 னாகிய உலகத் தலைவனே!

கமடம்	— ஆமை	பூர்வம்	— எல்லாம்
புற அங்கிரி	— புற அடி	மணிஆச்சி	— மணி ஆய்
சந்திரகிரி	— சந்திரன்		விட்டது.
	தவழும்		(நேரம்
	மலை		கடந்து
			விட்டது.)
வஞ்சி	— வஞ்சிக்கொடி	விறல்	— வெற்றி
வகிரிநூல்	— வகிரந்தநூல்	உயர்	— கடல்
மருங்கு	— இடை	ஊற்று வரை	— ஊற்றுமலை
ஊர்க்காடு	— துடைகள்	துரந்தரன்	— அரசன்
பிடி	— பெண்யானை		
தடக்கை	— பெரிய		

துதிக்கை

சேற்றூர், சந்திரகிரி, சிவகிரி, ஊர்க்காடு, கடம்பூர், மணியாச்சி, சிங்கம்பட்டி, ஊற்றுமலை ஆகிய எட்டு ஜமீன் களின் பெயர்கள் தொனியில் அமைந்தமை ஒரு நயம்.

இவை இருதயாலய மருதப்பரின் உறவினர்களுக்கு உரியன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சொல்நயம் : ஊற்றுவரை; ஊற்றுவரை.

பாரார்முன் னெழிற்கிரதி யென்புரிநா ளிவளென்
 பரணியணி யாளனங்கார்த் திகைக்குமருத் தினில்வேள்
 வேராவா ரோகணிக்கப் பயந்தனன்சந் தந்தி
 மிருகசீ ரிடப்புறத்து விழிதுடிக்கு ததனாற்
 நீராதி ரையுங்டலோட் டங்குவர் வெம் பழிச்சொற்
 செப்புனர் பூ சம்பூசம் பூவென்றிசீ ராதென்
 றாராலும் பணியுமின்பாற் சொன்மருதப் பேந்த்ரா
 வாயிலிய மகமெவையு மறிதரவல் லோனே!

3

பாரார் முன் எழிற்கு இரதி என்பர். இ(ந்)நாள் இவன் என்பர்.

அணி அணியாள். அ(ன்)னம் கார்த்து.
 இகைக்கும் மருத்தினில் வேள்.

வேரா ஆரோகணிக்கப் பயந்தனன். சந்தம் நிமிருக!
 சீர் இடப்புறத்து விழிதுடிக்குது. அதனால்
 தீராது இரையும் கடல். ஓட்டங்குவர்
 வெம்பழிச் சொல் செப்புனர். பூ சம்பூ சம்பூ எனில்
 சீராது. என்றாராலும் பணியும் இன்
 பால் சொல் மருதப் பேந்த்ரா!
 ஆயில் இயமகம் எவையும் அறிதரவல் லோனே!

முன் பாரார் எழிற்கு — முற்காலத்தில் உலகினர் அழகில்
 இரதி என்பர் சிறந்தவன் இரதி என்று
 கூறுவர்.

இந்நாள் இவன் என்பர் — இக் காலத்தில் அழகுக்கு இவனே
 என்பர்.

அணி அணியாள் — ஆபரணங்களை அணியமாட்
 டாள்.

அ(ன்)னம் கார்த்து

— சோறு கார்ப்புச் சுவையாகிப்
 போக

இகைக்கும் மருத்தினில்
 வேள் வேரா ஆரோ
 கணிக்கப் பயந்தனன்

— செலுத்துகின்ற (வாகனமாகிய)
 தென்றல் காற்றிலே சினந்து
 மன்மதன் ஆரோகணித்தலால்
 (ஏறுதலால்) இவன் அஞ்சி
 னான்.

சந்தம் நிமிருக!

— சந்தனம் பூசுவாயாக!

சீர் இடப் புறத்து விழி
 துடிக்குது

— நல்ல சகுனத்தின் அறிகுறியாக
 சிறந்த இடப்பக்கத்துக் கண்
 துடிக்கின்றது.

அதனால் தீராது இரையும்
 கடல்

— ஆதலால் ஒலிக்கின்ற கடல்
 இவளைக் கொன்றுவிடாது.

ஓட்டங்குவர் வெம்பழிச்
 சொல் செப்புனர்

— வெல்லிய பழிச் சொற்களைச்
 சொல்பவர் ஓட்டமெடுப்பார்
 கள்.

சம்பூ சம்பூ எனில் பூ
 சீராது

— சம்பூ சம்பூ என்று சிவனை
 அழைத்தால் மன்மதன் மலரம்
 புகள் சிறமாட்டா

என்றாராலும் பணியும்
 இன்பால் சொல் மருதப்
 பேந்த்ரா

— குரியனாலும் வணங்கப்படு
 கின்ற இனிய பால்போன்ற
 சொல்வையுடைய மருதப் ப
 இந்திரனே!

ஆயில் இயமகம் எவையும் — ஆராயுங் காலத்து யமகக்
 கவிஞன் அனைத்தையும்
 அறிந்து கொள்ள வல்லவ
 னாய் இருப்பவனே!

பாரார்	— உலகினர்.	ஒட்டங்குவர்—	ஒடிப்போவர்
	அறியாதவர்	செப்புனர்	— சொல்பவர்
எழிற்கு	— அழகுக்கு		கள்
மூன்	— முன்காலத்தில்	சம்பு சம்பு	— சிவனே
அணி	— நகைகள்		சிவனே
அ(ன்)னம்	— சோறு	பூ	— மலர் அம்பு
கார்த்து	— கார்ப்புச்	சேறாது	— சேறமாட்டாது
	சுவையாகி		(பாயாது)
இகைக்கும்	— செலுத்து	என்றார்	— குரியன்
	கின்ற	பணியும்	— வணங்குகின்ற
ஊருத்தினில்	— தென்றலிலே	இன்பால்	
வேள்	— மன்மதன்	சொல்	— இனிய பால்
வேரா	— மனம்புழுங்கி		போன்ற
	(சினந்து)		சொல்
ஆரோ		ஆயில்	— ஆயுங்காலத்து
சுணித்தல்	— ஏறுதல்	இயமகம்	— யமகப் பாடல்
சந்தம்	— சந்தனம்	எவையும்	— அனைத்தும்
திமிருக	— பூசுவாய்!	அறிதர	— அறிந்து
தீராது	— கொல்லாது		கொள்ள
இரையும்	— ஒலிக்கின்ற		

பரிநாள் (அசுவினி),
 ரோகணி, மிருகசீரிடம்,
 பரணி, கார்த்திகை.
 தீராதிரை (திருவாதிரை)
 புனர்பூசம், பூசம்,
 ஆயிலியம், மகம்

பாரார் என்பது பூமியிலுள்ளவர் என்றும்
 பாராதவர் என்றும்

இருவகைப் பொருள்படுவது காண்க!

ஆகிய நட்சத்திரப் பெயர்களை வரிசையாகத் தொனியில்
 அமைத்தது ஒருவகை நயம்.

இவனைப் பாராதவர் கடம் இரதியை அழகுக்குச் சொல்
 வர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அறுசீர் விருத்தம்

வண்டமரம் பனந்தாரா வினிலுரைக்க
மதிதகிக்க வரவே வீழும்
வண்டமரம் பனந்தாரா வுலவுதடத்
தெடுத்துவந்தான் வந்தா னேயி¹
வண்தமரம் பனந்தாரா னாடுவாச்செய்
யக்குழந்தை வாடி னான்சேர்
வண்டமரம் பனந்தாரா னென்னுமித
யாலயபூ மன்ன ரேறே.

1

வண் தமர் அம்பல் நந்தா(த) (இ)ராவினில் உரைக்க,
மதி தகிக்கவரவே வீழும் வண்டு.

அமர் அம்பு அ(ன்)னம் தாரா உலவுதடத்து
எடுத்து வந்தான் வந்தானே இவண்.
தமரம் பல் நந்து ஆரால் நாடு உவர் செய்ய,
குழந்தை வாடினான். சேர்!
வண்டு அமர் அம் பனந்தாரான் என்னும் இதயாலய
பூ மன்னர் ஏறே!

வண்தமர் அம்பல் — வளவிய உறவினர் விடியாது
நந்தா(த)ராவினில் நீண்ட இரவிலே பழிச் சொற்
உரைக்க களைக் கூறுவதாலும்

மதிதகிக்க வர — சந்திரன் தன் கதிர்களால்
சுட்டெரிக்க வருவதாலும்

வீழும் வண்டு — இவள் (உடல் மெலிவ
தால்) கைவளையல் கழன்று
வீழும்.

அமர் அம்பு அ(ன்)னம், — போர் செய்யும் மலர் அம்புகளை
தாரா உலவு தடத்து அன்னமும் தாராவும் உலவு
எடுத்து வந்தான் கின்ற பொய்கைகளில் எடுத்து
வந்தான் வெல்லலாம் என்று வந்தான்
மன்மதன்.

இவண் தமரம் பல்நந்து — இங்கே பல சங்குகளும் ஆரால்
ஆரால் நாடு உவர் மீன் களும் வரும்புகின்ற
செய்ய கடலானது ஓசை செய்தலால்,

குழந்தை வாடினான் சேர்! — சிறு பருவமங்கை கா த ல ா ல்,
வாடினான். அவளைச் சேர்
வாயாக!

வண்டு அமர் அம் பனந் — வண்டுகள் தேன் உண்ண
தாரான் என்னும் விரும்புகின்ற அழகிய பனை
இதயாலய! மாலையணிந்தவன் என்னும்
இதயாலயனே!

பூ மன்னர் ஏறே — உலக அரசருள் ஆண்சிங்கம்
போன்றவனே!

வண் தமர் — வண்மை வந்தான் — காற்றைத் தேர்
யுடைய உற ராக உடைய
வினர், வன் (மன்
வண்மை மதன்)
என்பது வந்து — (தென்றல்)
சோராது தரு இவண் — இங்கே
தல். பழிச் தமரம் — ஓசை
சொற்களைச் பல்நந்து — பல சங்குகள்
சோராது தரு ஆரால் — ஒருவகை மீன்
தலால் வண் உவர் — கடல்
தமர் ஆயினர். வண்டு

அம்பல் — பழிச் சொல். அமர் — வண்டுகள்
நந்தா(த) — விடியாத விரும்புகின்ற
வண்டு — வளையல் அம் — அழகிய
அமர் அம்பு — போருக்கு உரியபனந்தார் — பனையின்
மலர் அம்பு பூவால்
தொடுத்த

அ(ன்)னம், — தாரா — நீர்ப்பறவைகள் மாலை

சொல்நயம் : ராவினி லுரைக்க மதி தகிக்க
வந்தான் வந்தான்

பாடபேதம் 1 : வந்தானேவி

மருத்துவசந் தனத்தனத்து மடந்தைகொண்ட
காமவெந்நோய் மடங்கா தந்தோ
மருத்துவசந் தனத்தனத்து நழுவுமன்னை
பூருரைக்கும் வசையார் தீக்கோர்
மருத்துவசந் தனத்தனத்து யிலைப்புரியா
தனநிதம்ப மாநுஞ் சேர்வாய்
மருத்துவசந் தனத்தனத்துங் குழலியரின்
புறுயிதயா லயவல் லோனே.

2

மரு துவ சந்தனத் தனத்து மடந்தை கொண்ட காம
வெந்நோய் மடங்காது. அந்தோ!
மருத்து வசந்தம் நத்த நத்து நழுவும்.
அன்னை, ஊர் உரைக்கும் வசையாம் தீக்கு ஓர் மருத்து.
வசந்தன் அத்தன் அத் துயிலைப்புரி ஆதனம் நிதம்பம்
மானும்.
சேர்வாய்!
மருத்துவ! சந்த நத்தன் நத்தும் குழலியர் இன்புறும்
இதயாலய வல்லோனே!

மரு துவ சந்தனத் தனத்து — ம ண மு ள் ள இரண்டாகிய
மடந்தை கொண்ட காம சந்தனம் பூசிய முலைகளை
வெந்நோய் மடங்காது யு டை ய தலைவியானவள்
கொண்ட காமமாகிய வெவ்
விய நோய் திராது.

அந்தோ! — ஐயோ!

மருத்து வசந்தம் நத்த — தென்றல் காற்று வருவதால்
நத்து நழுவும் கையில் அணிந்த வளையல்கள்
நழுவி வீழ்கின்றன.

அன்னை, ஊர் உரைக்கும் — ஊரார் சொல்லுகின்ற பழிச்
வசையாம் தீக்கு ஓர் சொல்லாகிய நெருப்புக்குத்
மருத்து தாயானவள் காற்றாகி உதவு
கின்றாள். (வசை நெருப்பை
வளரச் செய்கின்றாள்)

வசந்தன் அத்தன் அத்
துயிலைப் புரி ஆதனம்
நிதம்பம் மாநுஞ்

— மன்மதன் தந்தையாகிய திரு
மால் துயிலைப் புரிகின்ற
ஆசனமாகிய ஆதிசேடனின்
படத்தைப் போலும் இவன்
அங்குல்

மருத்துவ

— இந்திரன் போன்றவனே!

சந்த நத்தன் நத்தும்
குழலியர் இன்புறும்
இதயாலய வல்லோனே!

— அழகிய சங்காயுதம் தரித்த
திருமால் விரும்புகின்ற குழலி
யராகிய கிருமசனும் நில
மசனும் மகிழ்வதற்கு இட
மாகிய இதயாலயன் என்னும்
வல்லமையுடையவனே!

மரு
துவ
மருத்து
வசந்தம்

— மணம்
— இரண்டாகிய
புரி

துயிலைப்
புரி

ஆதனம் — சேடனின்

பணாமுடி

நத்த
நத்து
மருத்து
வசந்தன்
அத்தன்

— தென்றற்
காற்று
— வீசுவதால்
— வளையல்
— காற்று

ஆதனம் — படுக்கை

மருத்துவன் — இந்திரன்

சந்த நத்தன் — அழகிய சங்கை

யுடைய திரு
மால்

— மன்மதன்

நத்தும் குழ

தந்தை
திருமால்

வியர் — திருமசனும்
நிலமசனும்

வசந்தம்) நத்த நத்து என்பதும் சந்த நத்தன் என்பதும்
எதுகைநோக்கி, வசந்தம்)னத்தனத்து என்றும் சந்தனத்தன்
என்றும் வந்தது. இவ்வாறே வரும் இடந்தோறும் கொள்க!

சந்தமுலைக் கத்திகைக்குஞ் சரமருப்பு
நாணமுறுஞ் சாற்றாள் வண்ணச்
சந்தமுலைக் கத்திகைக்குள் வைத்தறுத்தாற்
போலுடலுட் டாவி யேவ
சந்தமுலைக் கத்திகைக்குஞ் சந்தனத்தைக்
கண்டுகெஞ்சந் தருவா யின்று
சந்தமுலைக் கத்திகைக்குத் தரவிருத்
யாலயவித் தார மாலே.

3

சந்த முலைக்கு அத் திகைக் குஞ்சர மருப்பும் நாணம் உறும்.

சாற்றாள் வண்ணச் சந்தம்.

உலைக் கத்தி கைக்குள் வைத்து அறுத்தாற்போல் உடலுள் தாவியே வசந்தம் உலைக்கத் திகைக்கும்.

சந்து அ(ன்)னத்தைக் கண்டு கெஞ்சும்.

தருவாய் இன்று சந்த மு(ல்)லைக் கத்திகைக்கு உத்தரவு.

இருதயாலய வித்தார மாலே!

சந்தமுலைக்கு அத் திகைக் — சந்தனம் பூசிய (தலைவியின்) குஞ்சர மருப்பும் முலைகளுக்கு (ஒப்பாகாமை நானம் உறும் யால்) அந்தத் திசையானை களின் கொம்புகளும் வெட்கம் அடையும்.

சாற்றாள் வண்ணச் சந்தம் — (காதலால் மயங்கியமையால்) வண்ணமாகிய சந்தப் பாடல் கள் பாடமாட்டாள்.

உலைக் கத்தி கைக்குள் — உலையில் காய்ச்சிய கத்தியைக் வைத்து அறுத்தாற்போல் கையில் வைத்துக் கொண்டு அறுத்தாற்போல,

உடலுள் தாவியே வசந்தம் — இவள் உடலில் இளவேனில் காற்றுப் பாய்ந்து உலைப் பதால் இவள் திகைப்படை சின்றாள்.

சந்து அ(ன்)னத்தைக்கண்டு — அன்னத்தை நோக்கித் தூதுக் கெஞ்சும் காகக் கெஞ்சுவாள்.

தருவாய் இன்று சந்த மு(ல்)லைக் கத்திகைக்கு உத்தரவு — இன்று உன் மார்பில் அணிந்த அழகிய முல்லை மலர் மாலையை (உன் ஒப்புதலுக்கு அடையாளமாக) அளிப்பதற்கு உத்தரவு தருவாயாக!

இதயாலய வித்தார மாலே — இதயாலயன் என்னும் விரிந்த பெருமையுடையவனே!

சந்தம்	— சந்தனம்	வசந்தம்	— இளவேனில்
திகைக்	— திசையானை		காலத்துத்
குஞ்சரம்	கள்		தென்றல்
திகை	— திசை	உலைக்க	— வருத்துவதால்
மருப்பு	— தந்தம் (இது முலைக்கு உவமை யாவது)	சந்து	— தூது
		சந்தம்	— அழகு
		மு(ல்)லைக்	— முல்லைமலர்
வண்ணச்		கத்திகை	— மாலை
சந்தம்	— வண்ணப்பாட் டாகிய சந்தப் பாடல்கள்	உத்தரவு	— இசைவு அளித்தல்
உலைக் கத்தி	— உலையில் காய்ச்சிப் பதம் செய்த கத்தி.	வித்தாரம்	— விரிவான மால்
			— பெருமை யுடையவன்

சொல்லியம் : கத்திகைக்குள் வைத்தறுத்தால்

திக்கு), திசை ஆகியவை வடசெற்களாக இருப்பதால் திகை என்பதுதான் தூய தமிழ்ச் சொல். இதை இக் கவிஞர் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

தத்தைக்குஞ் சிக்குநிகர் மொழிமடந்தை
முலையிலங்க சனம்பை யோமெத்
தத்தைக்குஞ் சிக்குவதெப் போதுமுல்லைப்
போதெனும்ப சலையா லங்க
தத்தைக்குஞ் சிக்குமுடித் தம்பலஞ்சே
ரம்பலநித் தத்தி லேபா
தத்தைக்குஞ் சிக்குமன்பின் றன்னுருக்கொண்
டாளிதயா லயசற் கோவே.

தத்தைக் குஞ்சு இக்கு நிகர் மொழி மடந்தை முலையில்
அங்கசன் அம்பு ஐயோ மெத்தத் தைக்கும்.
சிக்குவது எப்போது முல்லைப் போது எனும்.
பசலையால் — அங்கதத்தைக் குஞ்சிக்கு முடித்து
அம்பலம் சேர் அம்பலம் நித்தத்திலே பாதத்தைக்
குஞ்சிக்கும் மன் மின் தன் உருக் கொண்டாள்.
இதயாலய சற்கோவே!

தத்தைக் குஞ்சு இக்கு — கிளியின் குஞ்சுக்கும் கரும்புக்கும்
நிகர் மொழி மடந்தை — ஒப்பாகிய சொல்லையுடைய
முலையில் — பெண்ணானவளின் முலை
களிலே

அங்கசன் அம்பு மெத்தத் — மன்மதன் அம்புகள் மிகவும்
தைக்கும் ஐயோ! — தைக்கின்றன.

சிக்குவது எப்போது — உன் மார்பில் அணிந்த முல்லை
முல்லைப் போது எனும் — மலர் மாலை எப்போது
கிடைக்கும் என்கின்றாள்.

பசலையால் — உன் பிரிவால் உடலில் படர்ந்த
பசலை நிறத்தினாலே

அங்கதத்தைக் குஞ்சிக்கு — பாம்புகளைக் குடுமியிலே முடித்
முடித்து — துக் கொண்டு

அம்பலம்சேர் அம்பலம் — அடியார்க்கு அழகான பலன்
களைச் சேர்க்கின்ற தில்லை
யிலே

4

நித்தத்திலே பாதத்தைக் — ஆடுகின்ற நாட்டியத்தி
குஞ்சிக்கும் மன் மின் தன் — திருவடியைத் தூக்குகின்ற
உருக் கொண்டாள் — தலைவனாகிய சிவபெரு
மானுக்கு மனைவியாகிய
மின்னற் கொடிபோன்ற
உமாதேவி உருவத்தைப் பெற்
றாள்.

இதயாலய சற்கோவே — இருதயாலயன் ஆகிய சிறந்த
தலைவனே!

தத்தைக்குஞ்சு — கிளியின் — பாதம் — திருவடி
குஞ்சு — குஞ்சுக்கும் — தூக்குகின்ற
இக்கு — கரும்பு — மன் — தலைவன்;
மடந்தை — பெண் — சிவன்
அங்கசன் — மன்மதன் — மின் — மின்னற்
சிக்குவது — கிடைப்பது — கொடி
முல்லைப் — முல்லைமலர்; — போன்றவன்;
போது — முல்லை — உமாதேவி
— மலர் — மின்உருவம் — உமையின்
— மாலை — உருவம்
எ(ன்)னும் — என்று கூறு — பசுமை
— வாள் — அதைப்
பசலை — காதலரைப் — போன்ற
— பிரிந்தவர் — பச்சைநிறம்
— உடலில் — உடலில்
— படரும் — பசலை பூத்
— பசப்பு நிறம் — தாள்
அங்கதம் — பாம்பு — அல்லது உமா
அம்பலம் — அழகான — தேவி போல்
— பலன். — அரை உடம்
சேர் — சேர்க்கின்ற — பானாள்
அம்பலம் — சிற்றம்பலம்; — என்றும்
(தில்லை) — கொள்ளலாம்
நித்தம் — நிரூத்தம்; —

— நாட்டியம்

உடலில் பசலை பூத்தது என்பதை உமையின் தன்
உருக் கொண்டாள் என்றது சுவையானது.
சொல்நயம் : அம்பலம்சேர் அம்பலம்

தசரதரா மாவிசையா வருபரியாய்
நறுமரக தமணி யாற்செய்
தசரதரா மாவிசையா கன்னவித
யாயவித தாரா தீரா
தசரதரா மாவிசையா தனமெனச்சோர்
வாட்டுனது தார்தர் தாற்சித்
தசரதரா மாவிசையார் தண்ணளிநங்
கண்ணளிநந் தருஞ்சொற் றேனே.

5

தசரத ராமா! விசையா(க) வரு பரியாய்!
நறுமரகத மணியால் செய்த சரதரா! மாவிசையா!
கன்ன! இதயாலய வித்தாரா! தீராத சரத!
“ராமா, இசையாது அனம்” எனச் சோர்வாட்டு உனது
தார் தந்தால்,
சித்தசர் அத ரா மா இசையார்.
தண் நளிநம் கண் நளிநம். தரும் சொல் தேன்.

தசரத ராமா! — தசரத குமாரன் ஆகிய இரா
மனைப் போன்றவனே!
விசையா(க) வரு பரியாய்! — வேகமாக வரும் கு தி ரை யை
உடையவனே!
நறுமரகத மணியால்செய்த — நல்ல மரகத மணிகளால் செய்
சர தரா! யப்பட்ட ஆரம் தரித்தவனே!
மாவிசையா! — பெருமையுடைய அர்ச்சுனன்
போன்றவனே!
கன்ன! — (கொடையில்) கர்ணன் போன்
றவனே!
இதயாலய வித்தாரா! — இதயாலயன் என்னும் விரிந்த
புகழுடையவனே!
தீராத சரத — கைவிடாத சத்தியத்தை உடை
யவனே! (சத்தியம் கைவிடாத
வனே!)

“ராமா; இசையாது
அனம்” என

— அட ராமா! சோறு உண்ண
வாய்க்கு ஒவ்வாது என்று

சோர்வாட்டு

— சோர்கின்ற தலைவிக்கு

உனது தார் தந்தால்

— உன் மாலையைக் கொடுத்தால்,

சித்தசர் அத ரா மா
இசையார்

— மன்மதன் (காதல் கொண்ட
வரை) அழிக்கின்ற இரவாகிய
யானையின்மேல் வர விரும்ப
மாட்டான்.

தண் நளிநம் கண் நளிநம் — இத் தலைவியின் கண்ணின்
இயல்பு குளிர்ந்த தாமரை
மலர் ஆகும்.

தரும் சொல் தேன்

— இவள் பேசும் சொற்கள் தேன்
போன்றவை.

விசையா(க) — வேகமாக

இசையாது — ஒவ்வாது

பரி

— குதிரை

அ(ன்)னம் — சோறு

சரம்

— மணிவடம்

தார் — மாலை

(ஆரம்)

சித்தசர் — மன்மதன்

கன்னன்

— கர்ணன்

அதம் — அழிவு

சரதம்

— சத்தியம்

ரா மா — இரவாகிய

ராமா

— ஒரு வியப்புச்

யானை

சொல் ;

ரா

— இரவு

ஐயோ!

மா

— யானை

இரவு மன்மதனுக்குரிய யானை வாகனம் என்பது இலக்கிய
மரபு.

சொல்நயம் : தண்ணளிநம்

கண்ணளிநம்

தாரா

தீரா

குடத்தனத்தைப் புதைத்துமறற் தறிந்தவர்போற்

பெற்றவிந்தக் குமரி மாம

குடத்தனத்தைக் குறித்தனங்க னனந்தவம்பு

சினந்தவம்பு கொண்டின் றெய்யக்

குடத்தனத்தை நிகர்களத்தார் வையமெலிந்

தாடளவு கொடுத்தாள் கைக்குக்

குடத்தனத்தை மருவுமரு மாவிருத்

யாலயசு குணபூ மானே!

6

குடத்தனத்தைப் புதைத்து மறந்து அறிந்தவர் போல்

பெற்ற இந்தக் குமரி

மாமகுடத் தனத்தைக் குறித்து அனங்கன் அனந்த அம்பு

சினந்த வம்பு கொண்டு இன்று எய்யக்

குடத்த நத்தை நிகர் களத்தார் வைய மெலிந்தாள்.

தளவு கொடுத்து ஆள்!

கைக் குக்குடத்தன் அத்தை மருவும் மருமா! இருதயாலய!

சுகுண பூமானே!

குடத் தனத்தைப் புதைத்து — குடத்திலே செல்வத்தையிட்டு
மறந்து அறிந்தவர்போல் மண்ணில் புதைத்துவிட்டுப்
பெற்ற இந்தக் குமரி புதைத்த இடம் மறந்து போய்,
பின்னர் ஒரு நாள் புதைத்த
இடத்தை அறிந்து கொண்டு
செல்வத்தை அடைந்தவரைப்
போல அரிதாகப் பெறப்பட்ட
இந்த இளம் பருவ மங்கை,

மாமகுடத் தனத்தைக் — பெரிய மகுடம்போன்ற கொங்
குறித்து கைகளை இலக்காகக் குறித்
துக் கொண்டு

அனங்கன் அனந்த அம்பு
சினந்த வம்பு கொண்டு
இன்று எய்ய

குடத்த நத்தை நிகர்
களத்தார் வைய

மெலிந்தாள்

தளவு கொடுத்து ஆள்

கைக் குக்குடத்தன் அத்தை
மருவும் மருமா!

இருதயாலய!

சுகுண பூமானே!

— மன்மதனானவன் சினத்தால்
வரும் வீம்பு கொண்டு அநேக
அம்புகளை இன்று எய்வதா
லும்

— உட்குவிந்துள்ளதாகிய சங்கினை
ஒத்த கழுத்தையுடைய அயற்
பெண்டிர், பழிச் சொற்கள்
கூறி வைவதாலும்

— மெலிவடைந்துள்ளாள்.

— அவளை அணைவதற்கு இசை
வாக நீ அணிந்துள்ள முல்லை
மாலையைக் கொடுத்து,
அவளை ஆள்வாயாக!

— கையிலே கோழிக் கொடி
பிடித்த முருகனுக்கு மாமி
யாகிய திருமகள் பொருந்து
கின்ற மார்பினையுடைய
திருமால் போன்றவனே!

— இருதயாலயனே!

— நல்ல குணங்களையுடைய தலை
வனே!

குமரி மெலிந்தாள் என்று கூட்டிப் பொருள் காண்க.

ஒருவன் தான் அரிதின் தேடிய பணத்தை ஒரு குடத்தி
லிட்டு மண்ணில் புதைத்துவிட்டான். புதைத்த இடம் மறந்து
போயிற்று. அதனால் நெடுங் காலம் வருந்தியிருந்தான்.
பின்பு ஒருநாள் திடீரென்று வைத்த இடம் நினைவுக்கு
வந்தது. இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் அடைந்து பெரு
மகிழ்வு உற்றான்.

செல்வம் மறந்து நெடுங்காலம் வருந்தியிருந்ததுபோல்,
நெடுங்காலம் பிள்ளைப் பேறு இல்லாமலிருந்தனர் இவள்
பெற்றோர். புதைத்த இடம் அறிந்து அடைந்தபோது
மகிழ்ந்ததுபோல், இவளைக் குழந்தையாகப் பெற்று
மகிழ்ந்தனர். அத்தகைய கிறப்புடையவள் தலைவி என்பது
தோழி கூறும் உவமையின் உட்பொருள்.

பழந்தனம் இழந்தன படைத்தவரை யொத்தாள் என்ற
கம்பன் வாக்கை நினைவு கூர்க!

மா மகுடத்	குடத்த நத்து	— உட்குலிவை
தனம்	— பெரிய	யுடைய
	மலைச்	சங்கு;
	சிகரம்	களத்தார்
	போன்ற	— கழுத்தை
	தனம்	உடையவர்;
	என்றும்	பெண்கள்
	தளவு	— முல்லை
	பொருள்	மாலை
	கொள்ள	குக்குடத்தன்
	லாம்	— முருகன்
	குக்குடம்	— கோழி
அனங்கன்	— அங்கமில்லா	அத்தை
	தவன்;	— முருகனுக்கு
	மன்மதன்	அத்தை
		திருமகள்
அனந்தஅம்பு	— பற்பல	மருமம்
	அம்புகள்	— மார்பு
	சுருணம்	— நல்ல
வம்பு	— வீறாப்பு;	குணங்கள்
	வீம்பு;	
	திய	
	எண்ணம்	

சொல்தயம் : அனந்தவம்பு சினந்தவம்பு

மருவு மருமா

மறந்து அறிந்தவர்

காயாவா காயமதிக் கொன்னலரை
 யேற்றுவில்லா கவடி விச்ச
 காயாவா காயமதிற் கிஞுவையித
 யாலயதுங் காவே ளம்பு
 காயாவா காயமதி கம்படவென்
 றோதநல்லார் கரும்பு வேப்பங்
 காயாவா காயமதி கதிராவென்
 றுருகுவனென் கன்னி தானே.

காயா ஆகா! யம திக்கு ஒன்னலரை ஏற்று வில் ஆகவ!
 புவிச் சகாயா! வாகு ஆய மதில் கிஞுவை இதயாலய
 துங்கா!

வேள் அம்பு காயாவா காயம் அதிகம்பட என்று ஓத
 நல்லார்,

கரும்பு வேப்பங் காயா! ஆகாயமதி கதிரா என்று
 உருகுவன் என் கன்னி தான்.

காயா ஆகா — காயாம்பு போன்ற மேனியை
 யுடைய திரு மாலைப்
 போன்றவனே!

யம திக்கு ஒன்னலரை — பகைவர்களை யமன் வாழும்
 ஏற்று வில் ஆகவ! திசைக்கு ஏற்றுகின்ற (கொல்
 லுகின்ற) விற்போர் வல்ல
 வனே!

புவிச் சகாயா! — புவிக்கு உதவி செய்பவனே!

வாகு ஆய மதில் கிஞுவை — அழகாகிய மதின்களையுடைய
 இதயாலய துங்கா ஊற்று மலையில் வாழ்கின்ற
 இதயாலயன் என்னும் பெரு
 மையுடையவனே!

வேள் அம்பு காயாவா — 'மன்மதன் அம்புகளானவை,
 காயம் அதிகம் பட இவள் உடலில் புண் அதிக
 என்று நல்லார் ஓத மாக உண்டாகும்படி துன்
 புறுத்த மாட்டாவா! (துன்
 புறுத்துமே)' என்று தோழி
 யர்கள் கூறுகையில்,

என் கன்னி

— என் மகளானவள்

கரும்பு, வேப்பங்காயா!
 ஆகாய மதி கதிரா!
 என்று உருகுவன்

— உண்ணும்படி தந்த இந்தக்
 கரும்பு வேப்பங்காய்தானா?
 வானத்தில் தோன்றும் இந்தச்
 சந்திரன் சூரியன் தானா
 என்று கூறி, உன்னை எண்ணி
 உருகிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

காயா

— காயாம்பு வில் ஆகவம் — விற்போர்
 என்னும் ஆகவம் — போர்
 மலர். அது வாகு ஆய — அழகாகிய
 நீல நிற கிஞுவை — ஊற்றுமலை
 முடை யின் ஒரு
 யது; பெயர்
 திருமால் துங்கம் — பெருமை;
 நிறத் உயர்ச்சி
 துக்கு வேள் — மன்மதன்
 உவமை காயாவா — வருத்தமாட்
 யாவது டாவா!

ஆகம் — உடல் காய்தல் — வருத்துதல்
 யம திக்கு — யமன் வாழும் காயம் — புண்
 திசை; மதி — சந்திரன்
 யமலோகம் கதிர் — சூரியன்
 ஒன்னலர் — பகைவர்

ஓத நல்லார் என்பதை நல்லார் ஓத என்று மாற்றிப்
 பொருள் கொள்க!

'கரும்பு வேப்பங்காயா' என்பதும் 'ஆகாய மதி கதிரா'
 என்பதும் தலைவி கூற்று. காதல்நோய் கொண்டவர்க்குக்
 கரும்பு கசப்பதும் சந்திரன் தகிப்பதும் இயல்பு. ஆகையால்
 இனியகரும்பைப் பார்த்து 'இது வேப்பங்காயா?' என்கின்றாள்.
 குளிர்ந்த சந்திரனைப் பார்த்து 'இது கதிரா (சூரியனா)' என்
 கின்றாள்.

இப் பாடல் தாய் கூற்றாக வந்துள்ளது.

மகரசங்க வருமுரசு மாமதனன்

போர்தொடுக்க மாலை நூறு

மகரசங்க வருநிசிதப் பெருங்கணம்போ

லக்குழுமி வரத்தான் கண்டு¹

மகரசங்க வருக்கமெலாஞ் சரியநலிந்

தாளணைசொல் வாணர் செய்ய

மகரசங்க வருமதுர வசனவித²

யாலயபூ மன்ன ரேறே!

மகரசங்கம்

8

மகரசங்க அருமுரசு மாமதனன் போர்தொடுக்க,

மாலை, நூறு மகர் அசங்க வரும்நிசிதப் பெருங்கணம் போலக் குழுமி வரக் கண்டு,

மகர சங்க வருக்கம் எலாம் சரிய, நலிந்தான். அணை!

சொல்வாணர் செய் யமக ரசம் கவரும் மதுர வசன!

இதயாலய பூ மன்னர் ஏறே!

மகரசங்க அரு முரசு
மாமதனன் போர்
தொடுக்க

— கடலாகிய அரிய முரசினை
யுடைய பெரிய மன்மதன்
போர் தொடுத்தலால்

மாலை

— மாலைப் பொழுதானது

நூறு மகர் அசங்க வரும்
நிசிதப் பெருங் கணம்
போலக் குழுமி வரக்
கண்டு

— நூறு மகம் செய்தவனாகிய
இந்திரன் நடுங்கும்படி வரு
கின்ற அரக்கர்களின் பெருங்
கூட்டம் போல் திரண்டு வரு
வதைக் கண்டு

மகரசங்க வருக்க மெலாம் — விருப்பம் தருகின்ற கைவளை
சரிய யலின் கூட்டம் அனைத்தும்
நழுவி விழும்படி

நலிந்தான்
அணை

— என் தலைவி நலிவடைந்தான்.
அவளை உடனே வந்து அணை
வாயாக!

சொல் வாணர் செய் யமக — புலவர்கள் யாத்து வருகின்ற
ரசம் கவரும் மதுர வசன யமகப் பாடல்களின் சாரத்
தைக் கவர்ந்து கொள்கின்ற
இனிய சொற்களையுடைய
வனே!

இதயாலய பூ மன்னர்
ஏறே!

— இதயாலயன் என்னும் உலக
மன்னர்களுள் ஏறு போன்ற
வனே!

மகரசங்கம்	— மகரமீன்	கணம்	— கூட்டம்
	கூட்டம்.	குழுமி	— திரண்டு
	அது ஆகு	மகரம்	— விருப்பம்
	பெயராய்க்	சங்க வருக்கம்	— வளையல்
	கடலைக்		கூட்டம்
	குறித்தது	யமகம்	— மடக்கு
நூறு மகர்	— நூறுவேள்வி		என்னும்
	செய்து		சொல்லணி
	இந்திரப்		அமைந்த
	பதவி		பாடல்கள்
	பெற்றவன்	சொல்வாணர்	— கவிஞர்
அசங்க	— வருந்த	மதுர வசனம்	— இனிய சொல்
நிசிதர்	— அரக்கர்		

மாலை வர என்று கூட்டுக.

கவிஞர்பாடும் பாடல்களின் யமகத் தொடர்களைத் தன் பேச்சில் பயன்படுத்துவது மருதப்பர் இயல்பு என்பதை யமக ரசம் கவரும் மதுர வசன என்ற தொடர் குறிக்கின்றது.

பாடபேதம் : 1 கண்ட

அசந்தடியா மலிவளக வாகுலந்தீ
 ராதெனவே யனைமார் பேசி
 யசந்தடியா லம்புலியாம் வெம்புலியான்
 மதிமயங்கி யனம ருந்தா
 தசந்தடியா மம்புயமு நடைதளர
 உடைநெகிழ வஞ்சித் தானை
 யசந்தடியா னைச்சொலச்சொன் னாளிருத
 யாலயத யாள மாலே!

9

அசம் தடியாமல் இவள் அக ஆகுலம் தீராது எனவே
 அ(ன்)னைமார் பேசிய சந்தடியால்,
 அம்புலியாம் வெம்புலியால் மதிமயங்கி
 அ(ன்)னம் அருந்தாது அசந்து,
 அடியாம் அம்புயமும் நடைதளர, உடைநெகிழ
 அஞ்சித் தான் ஐய!
 சந்து அடியாளைச் சொல்லச் சொன்னாள்.
 இருதயாலய தயாள மாலே!

அசம் தடியாமல் இவள் — வேலனுக்கு ஆட்டைப் பலி
 அக ஆகுலம் தீராது என தாராமல் இவளின் மனநோய்
 தீராது என்று

அ(ன்)னைமார் பேசிய — தாய்மார் பேசிய ஆரவாரத்
 சந்தடியால் தாலும்

அம்புலியாம் வெம்புலியால் — சந்திரன் என்கிற வெவ்விய
 புலியினாலும்

மதிமயங்கி

— தலைவியானவள் மதி மயங்கி

அ(ன்)னம் அருந்தாது — சோறு உண்ணாமல் வருந்தி
 அசந்து

அடியாம் அம்புயமும் — பாதமாகிய தாமரையும் நடை
 நடை தளர தளரவும்

உடை நெகிழ அஞ்சி — உடை நெகிழவும் அச்ச முற்று

ஐய! — ஐயனே!

சந்து அடியாளைச் — அடியாளாகிய என்னைத் தூது
 சொ(ல்)லச் சொன்னாள் சொல்லும்படி சொன்னாள்.

இருதயாலய தயாளமாலே! — இருதயாலயன் என்னும் கருணை
 யுடைய திருமால் போன்ற
 வனே!

அசம்	— ஆடு	அம்புலி	— சந்திரன்
தடியாமல்	— வெட் டாமல்	அசந்து	— வருந்தி
அக ஆகுலம்	— மன வேதனை	அம்புயம்	— தாமரை மலர்
சந்தடி	— ஆரவாரம்		போன்ற
அம்புலியாம்			பாதம்
வெம்புலி	— வெவ்விய புலி	அம்புயம்	— தாமரை
	போன்ற	சந்து	— தூது
	சந்திரன்	அடியாள்	— தோழி
		தான்	— அசை

சொல்நயம் : அம்புலியாம் வெம்புலியான்
 நடைதளர உடைநெகிழ

கொடியான மருங்குமட வார்நடவார்
 தூதிரவிற் கூற வேளாங்
 கொடியான மருங்குமிலோ சையுமிகவா
 டினள்களிப்புக் கொண்டா னேற்றுக்
 கொடியான மருங்குவடன் நெடுத்தவிரா
 வணனைவென்ற கொண்டற் கன்பு
 கொடியான மருங்குடனே புரியுமித
 யாலயசு குணபூ மாணே!

10

கொடி ஆன மருங்கு மடவார் நடவார் தூது இரவில் கூற.
 வேளாம் கொடியான் அமரும் குயில் ஓசையும் மிக,
 வாடினள். களிப்புக் கொண்டு ஆள்!
 ஏற்றுக் கொடியான் அமரும் குவடு அன்று எடுத்த
 இராவணனை வென்ற கொண்டற்கு
 அன்பு கொள் தியானம் மருங்குடனே புரியும்
 இதயாலய!
 சுருண பூமானே!

கொடி ஆன மருங்கு — இரவிலே தூது சொல்வதற்கு
 மடவார் நடவார் தூது வஞ்சிக் கொடி போன்ற
 இரவில் கூற பெண்கள் நடக்க மாட்
 டார்கள்

வேளாம் கொடியான் — மன்மதனாகிய கொடியவனின்
 அமரும் குயில் போரும் குயிலோசையும்
 ஓசையும் மிக வாடினள் மிகுதலால் வாடினாள்.

களிப்புக் கொண்டு ஆள் — மகிழ்வு கொண்டு அவளை ஆட்
 கொள்வாயாக!

ஏற்றுக் கொடியான் அமரும் — விடையைக் கொடியாகக்
 குவடு அன்று எடுத்த கொண்ட சிவபிரான் வீற்றுள்ள
 இராவணனை வென்ற கைலை மலையை அன்று
 கொண்டற்கு பேர்த்தெடுத்த இராவணனை
 வெற்றி கொண்ட நீலமேகம்
 போன்ற இராமனுக்கு

அன்பு கொள் தியானம் — அன்பு கொண்ட தியானத்தை
 மருங்குடனே புரியும் ஒழுங்காகச் செய்து வருகின்ற

இதயாலய — இருதயாலயனே!

சுருண பூமானே — நற்குணங்களையுடைய தலை
 வனே!

கொடியான — வஞ்சிக் குவடு — கைலை மலை
 கொடி கொண்டல் — மேகம்; மேக
 போன்ற நிறமுடைய
 மருங்கு — இடை. திருமால்
 வேள் — மன்மதன் மருங்கு — ஒழுங்கு
 அமர் — போர்
 ஏற்றுக் கொடி — விடை எழுதிய
 கொடி

சொல்நயம் : மடவார் நடவார்

அனந்தங்க வரிவளைய விருதயா
 லயபதிநின் னணியு லாக்கண்
 டனந்தங்க வரிவளையி குளையகிளைதன்
 கிளைவெறுப்பா ளாடை யுக்கத்
 தனந்தங்க வரிவளையோ நிற்குதிலை
 யென்பளவ எல்குன் மைக்கண்
 ணனந்தங்க வரிவளைக்கா தும்பிகைகோ
னணியுணவென் றறைய லாமே!

11

அனந்தம் கவரிவளைய இருதயாலயபதி நின்
 அணி உலாக் கண்டு அ(ன்)னம் தங்க வரிவளை
 இருளை கி(ள்)ளை தன் கிளை வெறுப்பாள்.
 ஆடை உக்கத்து அ(ன்)னம் தங்க வரிவள்.

ஐயோ நிற்குது இ(ல்)லை என்பள்.

இவள் அல்குல் மைக்கண்,

அல் நந்து அங்க வரிவ(ள்)ளைக்காது அம்பிகைகோன்

அணி, உணவு என்று அறையலாம்.

அனந்தம் கவரி வளைய — கணக்கற்ற கவரிகள் வளைந்து
 வீசும்படி

இருதயாலயபதி நின் — இருதயாலய பாண்டியனாகிய
 நினது

அணி உலாக் கண்டு — அழகிய திருவுலாவைப் பார்த்து
 (தலைவியானவள்)

அ(ன்)னம் தங்க வரிவளை — உண்ணும் சோற்றையும் பொன்
 இருளை கி(ள்)ளை தன் னாலாகிய சித்திரம் எழுதிய
 கிளை வெறுப்பாள் வளையலையும் தோழிமாரை
 யும் கிளிகளையும், தன் சுற்றத்
 தாரையும் வெறுக்கலாயினாள்.

அன்னம் ஆடை உக்கத்துத்— அன்னம் போன்ற தலைவி தன்
 தங்க வரிவள் இடையிலே தங்கும்படி
 ஆடையை உடுப்பாள்.

ஐயோ! நிற்குது
 இ(ல்)லை என்பள்

— ஐயோ! இந்த ஆடை இடை
 யிலே நிற்கவில்லையே என்று
 கூறுவாள்.

இவள் அல்குல் மைக்கண்

— இவளுடைய நிதம்பமும் மை
 பூசிய கண்களும் முறையே,

அல் நந்து அங்க வரி வ(ள்) — இருள் போன்ற கருநிறமுடைய
 ளைக்காது அம்பிகை
 கோன்

— இருள் போன்ற கருநிறமுடைய
 திருமேனியும் நீண்ட வள்ளைக்
 கொடி போன்ற காதுகளும்
 உடைய உமாதேவியின் கண
 வனாகிய சிவபிரானுடைய

அணி, உணவு என்று
 அறையலாம்

— ஆபரணத்தையும் (பாம்பையும்)
 உணவையும் (விஷத்தையும்)
 ஒக்கும் என்று சொல்லலாம்.

அனந்தம்

— எண்ணற்ற

வரிவள்

— அணிவாள்

கவரி

— சாமரை

அல் நந்து

— அணிவாள்

வளைய

— சுற்றி வீச

அங்கம்

— இருள்

அணி

— அழகிய

போன்ற

மேனி

அ(ன்)னம்

— சோறு

வரிவ(ள்)ளைக்

— நீண்ட

இருளை

— தோழி

காது

— வள்ளைக்

கி(ள்)ளை

— கிளி

காது

— கொடி

கிளை

— சுற்றம்

போன்ற

காது

உக்கம்

— இடை

போன்ற

காது

அ(ன்)னம்

— அன்னம்

போன்ற

காது

தங்க

— தங்கும்படி

சிவன் அணி

— பாம்பு

தங்க

— தங்கும்படி

சிவன் உணவு

— நஞ்சு

அல்குலுக்குப் பாம்பின் படமும் கண்ணுக்கு விஷமும்
 உவமை. அவற்றைச் சிவன் ஆபரணம், உணவு என்று கூறியது
 சிறந்த நயம்.

உமாதேவியின் வடிவம் கருமையாக இருப்பதால் அல்
 நந்து அங்கம் என இருள் உவமை கூறப்பட்டது.

சொல்நயம் : வளை இருளை கிளை தன் கிளை

தண்டையிலங் குஞ்சரம்பைங் கிளிமழலைப்
பூவைவெறுத் தாளே வாழைத்
தண்டையிலங் குஞ்சரம்பை துடைகண்முலை
கடிதடந்துத் தந்தா னிம்பத்
தண்டையிலங் குஞ்சரம்பை நரலைவிட்டோர்
முளைபொரமா தாவுந் தன்சொற்
தண்டையிலங் குஞ்சரம்பை யெப்படியா
மணைமிதயா லயசற் கோவே!

12

தண்டை, இலங்கும் சரம், பைங்கிளி, மழலைப் பூவை
வெறுத்தாளே! வாழைத் தண்டு, அயில், அங்குஞ்சரம், பை
துடை, கண், முலை, கடிதடம். துத்தந்தான் நிம்பத்தண்
தயிலம். குஞ்சர் அம்பை நரலை விட்டோர் முளைபொர,
மாதாவும் தன் சொல் தண்டையில் அங்கு உஞ்சு அரம்பை எப்
படியாம்! அணை! இதயாலய சற்கோவே!

தண்டை, இலங்கும் சரம், — கால் தண்டைகளையும், விளங்
பைங்கிளி, மழலைப் குகின்ற மணிவடத்தையும்,
பூவை வெறுத்தாள் பசிய கிளிகளையும் மழலை
பேசும் பூவைகளையும்
வெறுத்துவிட்டாள்.

வாழைத் தண்டு அயில் — வாழைத் தண்டும் வேலும்
அங்குஞ்சரம் பை அழகிய யானை மத்தகமும்
பாம்பின் படமும் முறையே

துடை, கண், முலை, — துடைக்கும், கண்ணுக்கும்,
கடிதடம் முலைக்கும் அல்குலுக்கும்
உவமையாகும்.

துத் தந்தான் நிம்பத் தண் — பாலும் வேப்பந் தயிலமாக இவ
தயிலம் னுக்குக் கசக்கின்றது.

குஞ்சர் அம்பை நரலை — குறள் வடிவானவரும் தன் அம்
விட்டோர் முளை பொர பினைக் கடலின் மீது செலுத்
தியவரும் ஆன திருமாவின்
மகனாகிய மன்மதன் போரிடு
தலால்

மாதாவும் தன் சொல்
தண்டையில்

அங்கு உஞ்சு அரம்பை
எப்படியாம்

அணை

இதயாலய சற்கோவே

— அன்னையும் தன் சொற்களால்
வருத்துகையில்

— அரம்பைபோல்பவள் உயிர்
பிழைத்து எப்படி ஆவாள்!
எவ்வாறு உயிர் பிழைப்பாள்!

— அவளை அணைவாயாக!

— இதயாலயன் என்னும் நல்ல
அரசனே!

தண்டை

சரம்

பூவை

அயில்

குஞ்சரம்

பை

கடிதடம்

துத்தம்

நிம்பம்

தயிலம்

தண்

குஞ்சர்

— கால்
சிலம்பு

— மணி

— வடம்
நாகண— வாய்ப்
புள்

— வேல்;

— யானை;

— மத்தகம்

— பாம்பின்

— படம்

— அல்குல்

— பால்

— வேம்பு

— (வேப்ப)

— எண்

— நெண்

— குளிர்ந்த

— குள்ள

— மானவர்;

— வாமனன்

நரலை

விட்டோர் — கடலில்

— ஏலியவர்

— முளை — மகன்;

— மன்மதன்

— பொர — போரிட

— லால்

— தண்டையில் — தண்டு

— கையில்;

— வருத்து

— உஞ்சு — உயிர்

— பிழைத்து

— எப்படியாம் — எவ்வாறு

— ஆவாள்;

— இறந்து

— விடுவாள்

வாழைத் தண்டு துடைக்கும் அயில் கண்ணுக்கும் யானை
(மத்தகம்) முலைக்கும் பாம்புப்படம் அல்குலுக்கும் உவமை
யாக வந்தன. இது நிரல் நிரை எனப்படும்.

கண்டனந்தங் கமலைமுடிக் காகாதென்
 றோருணாவாங் கதிர்செய் நீலக்
 கண்டனந்தங் கமலைநறு முத்திருளப்
 பன்மருவார் கரிய கூந்தல்
 கண்டனந்தங் கமலைவடி வாமிவட்டேர்
 வாயுயர்சொர்க் கத்தொன் னாரைக்
 கண்டனந்தங் கமலைவிளைத் தேற்றுமித
 யாலயசிங் கார மாலே!

13

கண்டல் நந்தம் கம் அலை முடிக்கு ஆகாது என்றோர்
 உணவாம் கதிர் செய் நீலக் கண்.

தனம் தங்கமலை.

நறுமுத்து, இருள் — அப்பல், மருஆர் கரிய கூந்தல்.
 கண்டம் நந்து. அம் கமலை வடிவாம் இவள் சேர்வாய்!

உயர் சொர்க்கத்து ஒன்னாரைக்

கண்டனம் தங்க ம(ல்)லை விளைத்து ஏற்றும் இதபாலய
 சிங்கார மாலே!

கண்டல் நந்தம் கம் அலை — இவளது ஒளிவிடுகின்ற நீல மலர்
 முடிக்கு ஆகாது போன்ற கண்களானவை.
 என்றோர் உணவாம் 'நமது கங்கை நீர் அலைகின்ற
 கதிர் செய் நீலக் கண் முடிக்குத் தாழம்பூ ஆகாது'
 என்ற சிவன் உணவாகிய நஞ்சு ஆம்.

தனம் தங்கமலை — இவள் முலைகள் தங்க மலைகளாம்.

நறு முத்து, இருள் — அப்பல், — நல்லமுத்தும் இருளும் முறையே
 மருவார் கரிய கூந்தல் அந்தப் பல்லையும் மணம்
 நிரம்பிய கரிய கூந்தலையும் ஒக்கும்.

கண்டம் நந்து

— கழுத்து, சங்கு போலும்.

அம் கமலை வடிவு ஆம்
 இவள் சேர்வாய்

— அழகிய திருமகளின் வடிவினை
 யுடைய இவளைச் சேர்வா
 யாக!

உயர் சொர்க்கத்து
 ஒன்னாரைக் கண்டனம்
 தங்க ம(ல்)லை விளைத்து
 ஏற்றும்

— பகைவர்களுக்குத் தண்டனை
 திடைக்கும்படி மற்போர்
 செய்து உயர்ந்த வீரசொர்க்கத்
 தில் ஏற்றுகின்ற

இதபாலய சிங்கார மாலே — இதபாலயன் என்னும் அழகிய
 மாலே!

கண்டல் — தாழம்பூ

கண்டம் — கழுத்து

நந்தம் — நமது

நந்து — சங்கு

கம் அலை — கங்கைநீர்

கமலை — இலக்குமி

அலை

தேவி

கின்ற

இவள் — இவளை

உணவு — சிவன்

சொர்க்கம் — வீர சுவர்க்

உணவு;

வீஷம்

கம்

ஒன்னார் — பகைவர்

நலம் — கருங்

கண்டனம் — தண்டனை;

குவளை

கண்டித்தல்

மலர்

தங்க — அடையும்படி

தனம் — முலை

ம(ல்)லை — மற்போ

மரு — மணம்

ரினை

ஆர் — நிரம்பிய

விளைத்து — செய்து

சொல்நயம் : முத்திருளப்பன்

நந்தம் கம் அலை முடிக்குக் கண்டல் ஆகாது என்றோர்
 என்றும் கண்டனம் தங்க மல்லை விளைத்து ஒன்னாரை உயர்
 சொர்க்கத்து ஏற்றும் என்றும் கூட்டுக.

முத்திருளப்பன் என்பார் கவியரசருக்கு நண்பராகவோ
 புரவலராகவோ இருக்கலாம். அவர் பெயரைத் தொனீப்
 பொருளாக அமைத்த நயம் இனியது.

சங்கிடக்கை யமகரந்தீர் தாமரைநா
யகனைவென்னா தாவெ னுங்க
சங்கிடக்கை யமகரவங் கசுமார
னம்பெயச்சித் தத்தி லேயச்
சங்கிடக்கை யமகரவா தோங்கிமிக
வேநழுவிச் சார்ந்த தேவா
சங்கிடக்கை யமகரசந் தெரியுமித
யாலயவீத் தாரமாலே!

14

சங்கு இடக்கைய! மகரம் தீர் தாமரை நாயகனை வெல்
நாதா எ(ன்)னும்.

கசங்கிடக் கைய மகர அங்கச மாரன் அப்பு எ(ய்)ய்ச்
சித்தத்திலே அச்சம் கிடக்கை — அ(ம்)ம! — கரவாது ஒங்கி
மிகவே நழுவிச் சார்ந்ததே வாசம் கிடக்கை.
யமக ரசம் தெரியும் இதயாலய வித்தார மாலே!

சங்கு இடக் கைய — நின் காதலால் வாடிய தலைவி
யானவள், இடக்கையில் சங்கு
அணிந்தவளே!

மகரம் தீர் தாமரை — மகரம் ஆகிய எழுத்து (ம)
நாயகனை வெல் நாதா — இல்லாத தாமரை, தாரை
எனும். அந்தத் தாரையின்
கணவனாகிய வாலியை
வென்ற நாதனே! என்று
உண்ண அழைப்பாள்.

கைய மகர அங்கசமாரன் — வஞ்சகமுடைய மகரக் கொடி
கசங்கிட அப்பு எ(ய்)ய — கொண்ட அங்கசன் ஆகிய
மன்மதன் இவள் கசங்கும்படி
மலர் அப்புகளை எய்வதால்

சித்தத்திலே அச்சம் — இவள் மனத்திலே கிடக்கும்
கிடக்கை — அச்சமானது

அ(ம்)ம! — ஐயோ!

கரவாது ஒங்கி மிக — மறையாமல் வெளிப்பட்டு
மேலெழுந்து மிகுதலால்

வாசம் நழுவிச் கிடக்கை — ஆடை நழுவி நிலத்தில்
சார்ந்ததே! விழுந்ததே!

யமக ரசம் தெரி இதயாலய — யமகச் சுவை அறியும் இருதயால
மனே!

வித்தார மாலே! — விரிவான புகழுடையவனே!

மகரம் — 'ம' என்ற அச்சம்
எழுத்து கிடக்கை — கிடக்கும்

மகரம் தீர் அச்சம்

தாமரை — தாரை அ(ம்)ம! — இரக்கங்

நாயகன் — தாரை காட்டும்

நாயகன்; சொல்

வாலி கரவாது — மறையாமல்

கைய — வஞ்சகனாகிய வெளிப்பட்டு

மகரம் — மீன்; வாசம் — ஆடை

மன்மதன் கிடக்கை — நிலம்;

கொடி படுக்கை

அங்கச யமகம் — மடக்கு

மாரன் — இரு பெயர் என்னும்

ஒட்டு சொல்லணி

சித்தம் — மனம் ரசம் — கவிச் சுவை

வித்தாரம் — அகலம்

மால் — பெருமை

தோன்றியம் : மகரம் தீர் தாமரை (தாரை)

சங்கு இடக்கையன், தாரை நாதனை வெல்லும் நாதன்
என்பன திருமாலின் பெயர்கள். மருதப்பன் திருமாலின்
அமிசம் ஆதலால், தலைவி அவனை அப் பெயர்களால்
அழைக்கின்றாள்.

தரக்கருவ மானவன்புஞ் சாணனமா
மவனிவர்வா தத்தே ருர்மா
தரக்கருவ மானவந்தி யிந்துசிந்து
நொந்துவிழத் தாக்க வேயு
தரக்கருவ மானவனோன் பாற்றறித்துப்
பெற்றமின்ப தறுமி ராக்க
தரக்கருவ மானவமாய் வென்றவித
யாயவனித் தார மாலே!

15

தரக்கு அருவ மானவன், பஞ்சானனம் ஆம் அவன் இவர்
வாதத்தேர்.

ஊர் மாதர், அக்கர் உவமான அந்தி, இந்து, சிந்து
நொந்து விழத் தாக்கவே

உதரக் கரு அ(ம்)மா நவ நோன்பால் தரித்துப் பெற்ற
மின் பதறும்.

இராக்கதர் அக் கருவம் மானவமாய் வென்ற இதயாலய
வித்தார மாலே!

தரக்கு அருவமானவன் — உருவமற்ற மன்மதன் புவியா
வான்.

பஞ்சானனம் ஆம் அவன் — அவன் ஏறுகின்ற தென்றல் தேர்
இவர் வாதத் தேர் சிங்கமாம்.

ஊர் மாதர் அக்கர் உவ — ஊர்ப் பெண்களும் உருத்தி
மான அந்தி இந்து சிந்து ராக்க மாலை அணிந்த சிவன்
நிறம்போல் சிவந்த அந்தி
மாலைப் பொழுதும் சந்திர
னும் கடலும்

நொந்து விழத் தாக்க — நொந்து விழும்படி தாக்குவ
தால்

உதரக் கரு அ(ம்)மா! நவ — அம்மா! புதுப் புது நோன்
நோன்பால் தரித்துப் பிருந்து அந் நோன்புகளின்
பயனால் வயிற்றில் கருத்
தரித்துப் பெற்ற பெண் பதறு
கின்றாள்.

இராக்கதர் அக் கருவம் — இராக்கதரின் அந்தக் கருவத்தை
மானவமாய் வென்ற மானுட வடிவமாக வந்து
வென்ற

இதயாலய வித்தாரமாலே — இதயாலயன் என்னும் விரிந்த
புகழ்உடையவனே!

மன்னரைத் திருமாலாகக் காண்பது கவிமரபு ஆதலால்
இராமன் செயல் இதயாலயன் மேல் 'இராக்கதர் அக் கருவம்
மானவமாய் வென்ற' என்று ஏற்றப்பட்டது. மேலும் இவ்
வாறு வருவனவற்றையும் இவ்வாறே கொள்க!

தரக்கு	— புவி	இந்து	— சந்திரன்
பஞ்சானனம்	— சிங்கம்	சிந்து	— கடல்
அருவ		உதரம்	— வயிறு
மானவன்	— மன்மதன்	கரு	— கர்ப்பம்
இவர்	— ஏறுகின்ற	நவநோன்பு	— புது
வாதத்தேர்	— தென்ற		நோன்பு
	லாகிய தேர்	மின்	— பெண்
அக்கர்	— உருத்தி	பதறும்	— பதறு
	ராக்கம்		கின்றாள்
	தரித்த	கருவம்	— ஆணவம்
	சிவன்	மானவம்	— மனிதப்
அந்தி	— செவ்வந்திப்		பிறப்பு
	போது		

/ சொல் நயம் : மானவன்
பஞ்சானனம்

அந்தி

இந்து

சிந்து

நொந்து

✱

தகரவளை வுறுகுழல்வைத் தகரவளை

சரிசரியத் தாய ராம்பா

தகரவளை மோதிவையத் தகரவளைத்

தடமறந்தந் தரச்செ லானொந்

தகரவளைப் பாம்பெனவிற் றகரவளைத்

தெய்ம்மதற்கெய்த் தாள்சேர் வாய்நீ

தகரவளை யுண்டுசுவே தகரவளை

யேந்திதயா லயசற் கோவே!

16

தசர வளைவுறு குழல்வைத்த கரவளை சரி சரியத்

தாயராம் பாதகர் அவளை மோதி வைவத்

தசர வளைத்து அட மறந்து அந்தரச் செல்லால்

நொந்த கரஅளைப் பாம்பென வில்

தசர வளைத்து எய் மதற்கு எய்த்தாள் சேர்வாய்!

நீ! கரவுஅளை உண்டு சுவேதகர வளை ஏந்து இதயாலய சற்கோவே!

தகர வளைவுறு குழல் — மயிர்ச்சாந்து தடவிய சுருண்ட
சுந்தலையுடைய தலைவி

வைத்த கர வளை சரி சரிய — கையில் அணிந்த வளையலும்
பரியசூழும் நழுவவும்

தாயராம் பாதகர் அவளை — அன்னைமாராகிய கொடியவர்
மோதி வைவ சள் அவளைத் தாக்கிவைவதும்

தகர வளைத்து அட — நிலை குலையும்படி வளைந்து
மறத்து கொண்டு துன்புறுத்துவதும்
செய்வதால் தன்னிலை மறந்து

அந்தரச் செல்லால் — வானத்து இடியினால் நொந்த
நொந்த கர அளைப் நஞ்சுடைய புற்றிலேயுள்ள
பாம்பென பாம்பைப் போல

வில் தகர வளைத்து எய் — வில் முறியும்படி வளைத்து எய்
மதற்கு எய்த்தாள் கின்ற மன்மதனால் மெலிந்
தாள்.

சேர்வாய்

— அவளைச் சேர்வாயாக!

நீத

— நீதியுடையவனே!

கரவு அளை உண்டு

— கள வி னா ல் வெண்ணெயை
உண்டு

சுவேதகர வளை ஏந்து

— வெண்மைமயமான சங்காயுதம்
ஏந்திய (திருமாலை யொத்த)

இதயாலய சற்கோவே!

— இதயாலயன் என்னும் நல்ல
தலைவனே!

தகரம் — மயிரில்

அட — துன்புறுத்த

தடவும்

அந்தரச் செல் — வானத்து

ஒரு

இடி

வகைச்

சாந்து

சுரம் — வீஷம்

வளைவுறு

அளை — புற்று

குழல் — கடை

வில் தகர — வில்

குழன்ற

முறியும்படி

(சுருண்ட)

மதற்கு — மன்மதனுக்கு

சுந்தல்

எய்த்தாள் — மெலிந்தாள்

குழல் — தலைவி

சுரவு — சளவு

(ஆகு

அளை — வெண்ணெய்

பெயர்)

சுவேதகரம் — வெண்மை

சரி — ஒரு வகை

மயம்

வளையல்

வளை — சங்காயுதம்

தகரவளை எல் ற தோடர், எட்டு முறை வந்து, வேறு வேறு
பொருள் பட்டமை புலமை நலத்துக்கு உயர்ந்த எடுத்துச்
காட்டு.

மாதுளங்க லித்தனத்த னத்தமது
 னேவுலின்ற வாளி பாய
 மாதுளங்க லித்தனத்த னத்தவல்லி
 லாளனென்பள் வாடியேசு
 மாதுளங்க லித்தனத்த னத்தமொத்த
 குழலியர்கள் வைய வேலி
 மாதுளங்க லித்தனத்த னத்தமுகுத்
 நாளிதயா லயவல் லோனே!

17

மாதுளங் கனித் தனத்து அனத்த மதன் ஏவுகின்ற வாளி பாய
 மாது உள் அங்கு அனித்தம் நத்த நத்த வல் வில்லாளன் என்
 பன். வாடியே சு(ம்)மா துளங்க நித்தம் நத்தம் நத்தம் ஒத்த
 குழலியர்கள் வையவே லி(ம்)மாது உ(ள்)ளம் சு(ன்)னித் தன் அத்
 தனத்து அம் உகுத்தாள் இதயாலய வல்லோனே!

மாதுளங் கனித் தனத்து — மாதுளம் பழம் போன்ற முலை
 அனத்த மதன் ஏவுகின்ற கனிலே பொல்லாத மன்மதன்
 வாளி பாய ஏவுகின்ற (மலர்) அம்பு பாய்வ
 தால்

மாது உள் அங்கு அனித்தம் — இந்தத் தலைவியின் உள்ளத்
 தத்த நத்த தள்ளே நிலையாமை உரைவு
 (நாம் இறப்பது உறுதி என்ற
 உரைவு) அடிக்கடி
 தோன்றும். அதனால்

வல் வி(ல்)லாளன் என்பன் — அந்த பன்மதன் வலிய வில்லை
 யுடையவன் (கொடியவன்)
 என்று கூறுவான்.

வாடியே சு(ம்)மா துளங்க — லாட்டமுற்று வாளா நடுங்கும்
 படி

நித்தம் நத்தம் நத்தம் ஒத்த — நாடோறும் இரவிலே இருளைப்
 போன்று கரிய கூந்தலை
 யுடைய பெண்கள் வைவர்.
 அதனால்

லிம்மாது உ(ள்)ளம் — (தன் நோயை வெளியில்
 சு(ன்)னி காட்டிக் கொள்ள அஞ்சி)
 அழாமல் மனம் நைந்து

தன் அத் தனத்து அம் உகுத் — தனது அந்த முலைகளின் மேல்
 தாள் கண்ணீரை உதிர்த்தாள்.

இதயாலய வல்லோனே! — இதயாலயனாகிய வல்லமை
 யுடையவனே!

தனம்	— முலை	துளங்க	— நடுங்கும்படி
அனத்தம்	— கேடு	நித்தம்	— நாடோறும்
மதன்	— மன்மதன்	நத்தம்	— இரவு
வாளி	— மலர் அம்பு	நத்தம்	— இருள்
மாது	— தலைவி	குழலியர்	— அயற்
அனித்தம்	— நிலை	யாமைக்	பெண்டிர்
	கருத்து;	வி(ம்)மாது	— அழாமல்
	இறந்து	உளம்	— மனம்
	விடுவோம்	சு(ன்)னி	— (சுன்றி)
	என்ற		நைந்து
	எண்ணம்	தனம்	— முலை
நத்த	— தோன்ற	அம்	— (சுண்) நீர்
நத்த நத்த	— அடிக்கடி தோன்ற	உகுத்தாள்.	— சொரிந்தாள்

அரும்புவன மேற்குமிழி கல்செயுஞ்செவ்
வந்திமதி யழல்போற் கோங்கி

னரும்புவன மேற்குமிழி சிமிழிவைநேர்
முலைசுமந்துய் யாமருங்கே

யரும்புவன மேற்குமிழி தண்மதுவோ
தியைப்புணரோ ரவுணன் பாற்போ

யரும்புவன மேற்குமிழி வற்றவித
யாயைத யாள மாலே!

18

அரும்புவன மேற்கு உமிழ் இகல் செய்யும் செவ்வந்தி, மதி
அழல்போல்

கோங்கின் அரும்பு, வனமேல் குமிழி, சிமிழ் இவை நேர்
முலை சுமந்து உய்யா(து) மருங்கு.

அரும்பு வன மேற் குமிழி !

தண்மது ஓதியைப் புணர்!

ஓர் அவுணன் பாற்போய் அரும்புவனம் ஏற்கும்

இழிவற்ற இதயாலய தயாள மாலே!

மேற்கு உமிழ் இகல் செய்யும் — மேல் திசையானது தருகின்ற
செவ்வந்தி மதி அழல் துன்பம் செய்கின்ற செவ்
போல் அரும்புவன வந்திப் பொழுதும் சந்திரனும்
நெருப்புப்போல உதயம் செய்
கின்றன.

கோங்கின் அரும்பு, வன — கோங்க மரத்தின் அரும்பையும்
மேல் குமிழி, சிமிழ் இவை நீர் மேல் எழும் குமிழியையும்
நேர் முலை சுமந்து செப்புக் குடத்தையும் ஒக்
கின்ற முலைகளைச் சுமப்ப
உய்யா(து) மருங்கு தால் இவள் இடையானது
பழைக்காது; ஒடிந்து விடும்.

அரும்பு வனமேற் குமிழி — மலர் அரும்புக் கூட்டத்தின் மீது
குமிழியிடுகின்ற

தண்மது ஓதியைப் புணர் — குளிர்ந்த தேன் ஒழுகுகின்ற
கூந்தலுடையவளைச் சேர்
வாயாக!

ஓர் அவுணன் பாற்போய் — ஓர் அவுணனாகிய மாவலியிடம்
சென்று

அரும்புவனம் ஏற்கும் — அரிய பூமியை யாசித்த

இழிவற்ற இதயாலய — இழிவே இல்லாத இதயாலயன்
தயாள மாலே! — என்னும் கருணையுடைய
திருமால் போன்றவனே!

அரும்புவன	— தோன்று	வனம்	— மிகுதி;
	கின்றன		கூட்டம்
உமிழ்	— தருகின்ற	அரும்பு	— மலர்
இகல்	— பகை;		மொட்டு
	துன்பம்	மது	— தேன்
மதி	— சந்திரன்	ஓதி	— கூந்த
வனம்	— நீர்		லுடைய
சிமிழ்	— செப்பு(க்		பெண்
	(குடம்	அவுணன்	— மாவலி
உய்யா(து)	— பிழைக்	புவனம்	— பூமி
	காது	ஏற்கும்	— யாசிக்
மருங்கு	— இடை		கின்ற

மேற்கு உமிழ் செவ்வந்தி, மதி என்றும் இகல் செய்யும்
செவ்வந்தி, மதி என்றும் தனித்தனி கூட்டுக.

செவ்வந்தி, மதி அழல்போல் அரும்புவன என்று பொருள்
முடிவு காண்க.

கோங்கின் அரும்பு, நீர் மேற் குமிழி, சிமிழ் இவை முலைக்கு
உவமை.

உய்யாது என்பது உய்யா என வந்தது கடைக் குறை.

கமுகாரி யம்பெருகுங் கந்தரங்கர்
தரங்குழலாங் ககன மெல்லாங்
கமுகாரி யுண்டிரான் கையடுக்கை
யவிடையடுக் கைசோர்ந் தாடுங்
கமுகாரி நடநாராயணிபாடு
தலைமறந்தாள் காவம் போரு
கமுகாரி புதனைவெல்லுந் திறலிருத
யாலயசிங் கார மாலே!

19

கமுகு ஆரியம் பெருகும் கந்தரம். கந்தரம் குழலாம்.
ககனம் எல்லாம் க(ம்)முகாரி உண்டிரான் கைஉடுக்கை
அ(ல்)இடை. உடுக்கை சோர்ந்தாள்.

துங்க முகாரி நடநாராயணி பாடுதலை மறந்தாள். கா!

அம்போருகமுகா! ரிபுதனை வெல்லும் திறல் இருதயாலய!
சிங்கார மாலே!

கமுகு, ஆரியம் பெருகும் — கமுகையும் அழகு பெருகுகின்ற
கந்தரம் — மேகத்தையும் முறையே
கந்தரம், குழலாம் — இவளது கழுத்தும் கூந்தலும்
ஒக்கும்.

ககனம் எல்லாம் க(ம்)மு — விண் முழுதும் முடுகின்ற
காரி உண்டிரான் கை — நஞ்சினை உண்ட சிவன் கையி
உடுக்கை — லுள்ள உடுக்கை.

அவ்இடை — அழகிய இடைக்கு ஒப்பாகும்.
உடுக்கை சோர்ந்தாள் — காதல் நோயால் உடல் மெலிந்த
மையால் உடை நெகிழலா
னாள்.

துங்க முகாரி நட — உயர்ந்த முகாரி, நடநாராயணி
நாராயணி பாடுதலை — ஆகிய இராகங்கள் பாடுவதை
மறந்தாள் — மறந்து போனாள்.

கா!

— அவனை வந்து காப்பாயாக!

அம்போருக முகா!

— தாமரைமலர் போன்ற முக
முடையவனே!

ரிபுதனை வெல்லும் திறல்

— பகைவரை வெற்றி கொள்கின்ற
வல்லமையுடைய

இருதயாலய!

— இருதயாலயனே!

சிங்கார மாலே!

— இனிமையுடைய திருமால்
போன்றவனே!

கமுகு — கமுக மரம்.

அவ் இடை — அழகிய

கழுத்துக்கு

இடை

உவமை

உடுக்கை

— ஆடை

ஆரியம் — அழகு

துங்கம்

— உயர்வு

கந்தரம் — மேகம்

கந்தரம் — கழுத்து

குழல் — கூந்தல்

ககனம் — விண்

முகாரி, — இராகங்கள்
அம்

க(ம்)மு — கம்முகின்ற;

போருகம் — தாமரை

முடுகின்ற

ரிபு

— பனிகவர்

காரி — நஞ்சு

சிங்காரம்

— இனிமை;

உடுக்கை — ஒரு வாச்

அழகு

சியம்

சொல்நயம் : கந்தரம் கந்தரம்

உடுக்கை உடுக்கை

கனவிரதஞ் செய்துபெற்ற தாயுமொரு
பகையானாள் கண்ட லேதுங்
கனவிரதந் தருதனுசு செங்கரும்பு
கொங்கரும்பு கதிர நீலக்
கனவிரதந் திகழுவரி முரசெனக்கொண்
டாற்குடைந்தாள் கனித னங்கண்
கனவிரதங் கடிதடஞ்சொற் கண்டிருத
யாலயசிங் கார மாலே!

20

கன விரதம் செய்து பெற்ற தாயும் ஒரு பகையானாள்.
கண்டலே துங்க நவி. ரதம் தரு தனுசு செங் கரும்பு.
கொங்கு அரும்பு கதிரம். நீலக் கனவிரதந் திகழ் உவரி
முரசு எனக் கொண்டாற்கு உடைந்தாள் க(ன்)னி.
தனம் கண்— கல் நவி. ரதம் கடிதடம். சொல் கண்டு.
இருதயாலய சிங்கார மாலே!

கன விரதம் செய்து பெற்ற — பெரிய தவம் செய்து பெற்ற
தாயும் ஒரு பகையானாள் தாயும் ஒரு பகையாகி விட்
டாள்.

கண்டலே துங்க நவி — தாழம் பூவைப் பெரிய கை
வாளாகவும்
ரதம் தரு செங் கரும்பு — இனிய சாறு தருகின்ற செங்
தனுசு கரும்பை வில்லாகவும்
கொங்கு அரும்பு கதிரம் — மணமுள்ள மலரரும்புகளை
அம்பாகவும்
நீலக் கனவிரதம் திகழ் — நீல நிறமாகிய நீர் விளங்கு
உவரி முரசு எனக் கின்ற கடலை முரசாகவும்
கொண்டாற்கு கொண்ட மன்மதனால்
உடைந்தாள் — வருந்தினாள்.

கன்னி தனம், கண் — — இந்தப் பெண்ணின் முலைகளும்
கல், ந(வ்)வி கண்களும் முறையே மலை
யையும் மானையும் ஒக்கும்.
ரதம் கடிதடம் — அல்குல் தேரினை ஒக்கும்.
சொல் கண்டு — இவளின் பேச்சு கற் கண்டை
ஒக்கும்.
இருதயாலய சிங்காரமாலே! — இருதயாலயன் என்னும் இனிய
திருமால் போன்றவனே!

விரதம்	— நோன்பு	உவரி	— கடல்
கனம்	— பெரிய	கொண்	
கண்டல்	— தாழம்பூ	டான்	— மன்மதன்
துங்கம்	— பெருமை	க(ன்)னி	— பெண்
நவி	— கைவாள்;	தனம்	— முலை
	கோடரி	கல்	— மலை
ரதம்	— இனிய ரசம்	ந(வ்)வி	— மான்
தனுசு	— வில்	ரதம்	— தேர்
கொங்கு	— மணம்	கடி தடம்	— அல்குல்
கதிரம்	— அம்பு	கண்டு	— கல்கண்டு
கனவிரதம்	— நீர்		

தாழம்பூ, கரும்பு, அரும்பு, கடல் ஆகியன மன்மதனுக்கு
முறையே கைவாள், வில், அம்பு, முரசு என்பது இலக்கிய
மரபு.

முலைக்கு மலையும் கண்ணுக்கு மானும் அல்குலுக்குத்
தேரும் சொல்லுக்குக் கல்கண்டும் உவமைகள்.

சொல்நயம் : செங்கரும்பு

கொங்கரும்பு

அம்பலவா வம்பலவா வெனமொழிவா
 ளனுதினமு மறுகாற் கீடக்
 கும்பலவா வம்பலவா தரற்கிளையோன்
 சேய்விடவிற் குனிக்கும் போது
 வெம்பலவா வம்பலவா பெண்பழிநீ
 செய்வதென்பாண் மின்க ணைப்பா
 தம்பலவா வம்பலவா மின்சொலித்
 யாலயமுத் தமிழ்ச்சிங் கேறே!

21

அம்பலவா! அம்பலவா! எனமொழிவாள் அனுதினமும்.
 அறுகால் கீடக் கும்பு அலவா(த) அம்பு, அல ஆதரற்கு
 இளையோன் சேய் விட விற் குனிக்கும் போது,
 வெம்பலவா! வம்பு அ(ல்)லவா பெண்பழிநீ செய்வது
 என்பாள்.

மின் கணைப்பாதம் ப(ல்)ல ஆவம். பலவு ஆம்இன்சொல்.
 இதயாலய முத்தமிழ்ச் சிங்க ஏறே!

அம்பலவா அம்பலவா! — மன்மதன் வருத்தும் போது,
 என மொழிவாள் அதனின்னு உய்வதற்காக மன்
 அனுதினமும் மதனை எரித்த சிவனைநோக்கி
 'அம்பலவனே! அம்பல
 வனே' என்று நாடோறும்
 கூறுவாள்.

அறுகால் கீடக் கும்பு — ஆறுகால்களையுடைய வண்டுக்
 அலவா(த) அம்பு கூட்டம் அலமராது தங்கிய
 (மலர்) அம்புகளை

அல ஆதரற்கு இளையோன் கலப்பையை (ஆயுதமாக) விரும்
 சேய்விட பிய பலராமனுக்கு இளையவ
 னாகிய கண்ணன் (திருமால்)
 மகனாகிய மன்மதன் ஏவு
 வதற்கு

விற்குனிக்கும் போது — வில்லை வளைக்கும் காலத்து,
 வெம்பு அலவா! வம்பு வெவ்விய சந்திரனே! நீ பெண்
 அ(ல்)லவா பெண்பழி நீ பழி கொள்வது தீங்கு (பாவம்)
 செய்வது என்பாள் அல்லவா? என்று கூறுவாள்.

மின் — இந்தப் பெண்ணினுடைய

கணைப் பாதம் ப(ல்)ல — கணைக் கால்களானவை.
 ஆவம் அம்போடு கூடிய - அம்பறாத்
 தூணியைப் போலும்.

பலவு ஆம் இன் சொல் — இவளது இனிய மொழி, பலாச்
 சுவை போலும்.

இதயாலய — இதயாலயனே!

முத்தமிழ்ச் சிங்கேறே — முத்தமிழ் வல்லமையில் சிங்க
 ஏறு போன்றவனே!

அறுகால் கீடம் — ஆறு கால்களை ஆதரன் — விரும்
 யுடைய பியவன்;
 வண்டு இளையோன் — பலராமன்
 கும்பு — கூட்டம் தம்பி
 அலவா(த) — அலமராத்; கண்ணன்;
 வேறு திருமால்
 மலர் சேய் — திருமால்
 தேடிச் மகன்;
 செல்லாத மன்மதன்
 தேனுக்காக விட — அம்புவிட

அம்பு — பூ அம்பு வில் குனித்தல் — வில்லை

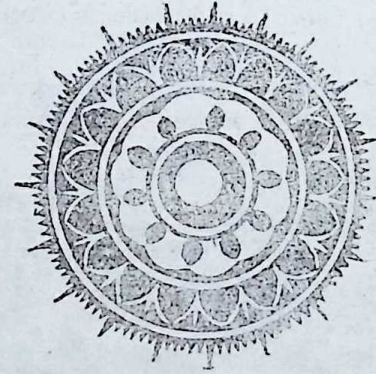
அலம் — கலப்பை வளைத்தல்

வெம்பு அலவா	— வெவ்விய	கணைப்பாதம்	— கணைக்
	சந்திரனே		கால்
வம்பு	— தீங்கு;	ப(ல்)லம்	— அம்பு
	பாவம்	ஆவம்	— அம்பறாத்
மின்	— மின்னற்		தூணி
	கொடி	பலவு	— பலாச்சுளை
	போன்ற	ஆம்	— போலும்
	தலைவி		

அப்பலவன் சிற்றம்பலத்திலாடும் சிவன். மன்மதனை ஒறுக்கும் ஆற்றல் அவனுக்கே உண்டு. அதனால் தலைவி அவனை அழைக்கின்றாள். (இவ்வாறு வரும் இடங்களுக்கெல்லாம் இதுவே பொருளாகக் கொள்க)

சேய் அம்புவிட விற்குனிக்கும்போது என்று பொருள் முடிவு காண்க.

காமவேதனையாளர்க்குச் சந்திரன் ஒளி சுடுவதாகத் தோன்றும். ஆதலால் வெம்பு அலவா பெண் பழி கொள்வது வம்பு அல்லவா என்றாள் தலைவி.

நந்தவனத் திருப்படலை நிகர்மனவே
எம்புகொய்து நண்ண வேந்தித்
தந்தவனத் திருப்படலை விதியிதுவோ
வென்படுன்பந் தாயா ராலே
யிந்தவனத் திருப்படலை யரவரசுஞ்
சொலமுடியா திணங்கி யாவ்வாய்
கந்தவனத் திருப்படலை யணியுமித
யாலயசிங் கார மாலே!

22

நந்தவனத்து இருப்பு அடலை நிகர் மனவேள் அம்பு
கொய்து நண்ணவே நித்தம் தவனத்து இருப்பன். தலைவிதி
இதுவோ என்பன். துன்பம் தாயாராலே இந்த வனத் திருப்
படலை அரவு அரசும் சொலமுடியாது. இணங்கி ஆள்வாய்!

கந்த வனத் திருப்படலை அணியும் இதயாலய சிங்கார
மாலே!

இருப்பு அடலை நிகர்மன — இரும்பின் வலிமையை ஒத்த
வேள் நந்தவனத்து அம்பு மனம் படைத்த மன்மதன்
கொய்து நண்ண நந்தவனத்திலே (மலர்) அம்பு
களைப் பறித்துக் கொண்டு
வருவதால்,

நித்தம் தவனத்து இருப்பன் — தலைவி நா டோ று ம் கா ம
வெப்பத்திலேயே இருப்பான்.

தலைவிதி இதுவோ — இது என் தலைவிதிபோலு என்பன்.
என்பன்

துன்பம் தாயாராலே இந்த — அன்னைமார்களாலே இந் த
வனத் திருப்படலை அழகிய திருமகள் போன்ற
தலைவி துன்பப் படுவதை

அரவு அரசும் சொலமுடி — ஆயிரம் நாவு படைத்த ஆதி
யாது சேடனாலும் கூறமுடியாது.

இணங்கி ஆள்வாய்! — நீ மனம் ஒப்பி அவளை ஆட்
கொள்வாயாக!

கந்த வனத் திருப்படலை — மணமுள்ள துளசியின் அழகிய
அணியும் இதயாலய மாலை அணிகின்ற இருதயால
யனே!

சிங்காரமாலே! — அழகிய திருமால் போன்றவனே!

நந்தவனம் — சோலை இந்த வனத்

இருப்பு திரு — இந்த அழகிய
அடல் — இரும்பின் திருமகள்
கடினம் போன்றவன்

மனவேள் — மனத்தை படல் — படும் துன்பம்
யுடைய அரவு
மன்மதன் அரசு — ஆதிசேடன்

அம்பு — (மலர்) அம்பு இணங்கி — இசைந்து

தவனத்து — (காம) வெப் கந்தவனம் — மணமுள்ள
பத்தில் துளசி
படலை — மாலை
சிங்காரம் — அலங்காரம்

அரசர் திருமாலின் அவதாரம் என்ற சம்பிரதாயத்
தால் திருமாலுக்குரிய துளசி மாலை இருதயாலயருக்கு உரிய
தாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வேள் நந்தவனத்து அம்பு கொய்து நண்ண என்று
பொருள் கொள்க.

தாயாராலே திரு துன்பப் படல் என்று மாற்றுக.

சேடல் நயம் : அரவு அரசு
என்பன் துன்பம்

அக்கோக எனவடுக்கண் பணையூற்று
வரையிதயா லயனா மற்பு
தக்கோக எனவடுக்கண் மொய்ம்பின்மயல்
கொண்டவன்பாற் சார்ந்தி ராவிற்
கொக்கோக எனவடுக்கண் மோதியற்றி
வளைமதியக் குழவி போற்செங்
கைக்கோக எனவடுக்கண் மன்னவந்தா
ளெனிலிதற்கென் கழறு வேனே!

23

அக் கோ கல் நக அடுக்கு அண் ப(ண்)ணை ஊற்று வரை
இதயாலயனாம் அற்புதக் கோ கனக அடுக்கல்
மொய்ம்பில் மயல் கொண்டு அவன் பால் சார்ந்து
இராவில் கொக்கோகம் நக வடுக்கண் மாது இயற்றி
வளைமதியக் குழவி போல் செங்கைக் கோகனக
வடுக்கள் மன்ன வந்தாள் எனில் இதற்கு என்
கழறுவேனே!

அக் கோ கல் நக அடுக்கு — அந்த உயர்ந்த கல் மலைகளின்
அண் பணை வரிசையும் அம் மலைகளை
அடுத்த நீர் நிலைகளும்
உடைய

ஊற்று வரை இதயால — ஊற்றுமலை ஆளும் இருத
யனாம் அற்புதக் கோ யாலயன் என்னும் அழகிய
மன்னனுடைய

கனக அடுக்கல் மொய்ம் — பொன்மலை போன்ற தோள்
பில் மயல் கொண்டு களிலே ஆசை வைத்து

சார்ந்து இராவில் — இரவு நேரத்திலே அவனை
அடைந்து

கொக்கோகம் நக — மாவடு போலும் கண்களை
வடுக்கண் மாது இயற்றி யுடைய மாது கொக்கோக
சாத்திரம் ஒளி பெறுமாறு
(லீலை) செய்து

வளைமதியக் குழவிபோல் — வளைந்த பிறைச் சந்திரன்
செங்கைக் கோகனக போல், கையாகிய தாமரை
வடுக்கள் மன்ன வந்தாள் கள் செய்த வடுக்கள் பொருந்த-
எனில் வந்துள்ளாள் என்றால்,

இதற்கு என் கழறுவேன் — ஐயமுறும் அன்னையரிடத்து
இதற்கு என்ன காரணத்தைச்
சொல்லுவேன்!

அ — உலகறி சுட்டு இயற்றி — (கலவி) செய்து
கோ — உயர்வு வளை
கல்நக மதியக்

அடுக்கு — கல்மலைகளின் குழவி — வளைந்த
வரிசை பிறைச்
பணை — நீர் நிலை; வயல் சந்திரன்

அற்புதம் — அழகு செங்கைக்
கோ — அரசன் கோகனகம் — தாமரை மலர்
கனக போன்ற

அடுக்கல் — பொன் மலை சிவந்த
அடுக்கல் — மலை கைகள்

மொய்ம்பு — தோள் வடு — நகம் பதிந்த
நக — ஒளி பெறுமாறு அடையாளம்
வடு — மாவின் வடு; கழறுவேன் — சொல்லு
இது கண் வேன்
களுக்கு

உவமையாவது

இரவில் சார்ந்து என்றும், வடுக்கண் மாது கொக்கோகம்
நக இயற்றி வடுக்கள் மன்ன வந்தாள் என்றும் கூட்டிப்
பொருள் காண்க.

தலைவி இரவிலே சென்று தலைவனைக் கூடி வந்தாள்.
கலவிக்கு அடையாளமாக அவள் முலைகளில் தலைவனின் கை
நகத்தின் வடுக்கள் பதிந்திருந்தன. அதைக் கண்ட தோழி
தனக்குள் கூறிக் கொள்வதாக அமைந்த பாடல் இது.

கடிப்பனகக் குஞ்சரச மானமய

லாண்மருங்குல் கடித டந்தான்

றடிப்பனகக் குஞ்சரச மானசெப்பிற்

குந்துயர்செய் தனங்க டேன்பால்

குடிப்பனகக் குஞ்சரச மானமத

வேளழித்துக் கொல்வ னென்றே

துடிப்பனகக் குஞ்சரச மானவித

யாலயவித் துவசிங் கேறே!

24

கடி. ப(ன்)னகக் குஞ்சு அர(ா) சமானம் மயலாள்
மருங்குல் கடிதடந்தான்.

தடிப்ப நகு அக் குஞ்ச ரசமான செப்பிற்கும்
துயர் செய் தனங்கள். தேன்பால் குடிப்பன கக்கும்.

சரசமான மதவேள் அழித்துக் கொல்வன் என்றே
துடிப்பன்.

நகக் குஞ்சர ச(ம்)மான இதயாலய வித்துவ சிங்கேறே!

கடி, ப(ன்)னகக் குஞ்சு அர— உன்மீது மையல் கொண்ட
சமானம் மயலாள் வளது இடையும் அல்குலும்
மருங்குல் கடிதடந்தான் முறையே (உ ண டோ
இல்லையோ என்னும்) ஐயத்
தையும் குட்டிப் பாம்பின்
படத்தையும் ஒக்கும்.

நகு அக் குஞ்ச ரசமான — ஒளிவிடுகின்ற அந் த ப் பூ ங்
செப்பிற்கும் துயர்செய் கொத்துப்போல் இன்பமான
தனங்கள் தடிப்ப(ன) செப்புக்குடத்துக்கும், ஒப்பாகா
மல் போனோமே என்று
வருந்தும்படி துயரம் செய்
கின்ற இவளது முலைகள்
பருத்து வளர்கின்றன.

தேன்பால் குடிப்பன கக்கும் — தேனும் பாலும் முதலிய குடிப்
பனவற்றை இவள் கக்கி
விடுகின்றாள்.

சரசமான மதவேள்
அழித்துக் கொல்வன்
என்றே துடிப்பன்

— காமச்சேட்டையும் பெருமை
யுமுடைய மன்மதன் இவளை
அழித்துக் கொன்றுவிடுவானே
என்று தோழியாகிய யான்
துடிக்கின்றேன்.

நகக் குஞ்சர சம்மான
இதயாலய!

— மலைபோன்ற யானைகளைக்
கொடையாகத் தருகின்ற
இருதயாலயனே!

வித்துவ சிங்கஏறே!

— கலையறிவில் ஆண்சிங்கம்
போன்றவனே!

கடி — சந்தேகம்;
சிறுகொடி

தனங்கள் — முலைகள்
குடிப்பன — குடிக்கின்ற

பன்னகக்
குஞ்சு

தேனும் பாலும்
கக்கும் — வாந்தி எடுத்து

அர — பாம்புக் குஞ்சு
ஆகிய அரவம்

விடுவாள்

மயலாள் — காதல் நோய்

சரசம் — காமச் சேட்டை

கொண்ட

மானம் — பெருமை

தலைவி

துடிப்பன் — துடிக்கின்றேன்

மருங்குல் — இடை

நகக்

குஞ்சரம் — மலைபோன்ற

கடிதடம் — அல்குல்

யானை

நகு — ஒளிவிடுகின்ற

நகம் — மலை

குஞ்சம் — பூங்கொத்து

சம்மானம் — பரிசு; கொடை

ரசமான — இன்பமான

வித்துவம் — கலையறிவு

செப்பு — செப்புக் குடம்

(முலைக்கு

உவமை)

மருங்குலுக்குச் சந்தேகமும் அல்குலுக்குப் பாம்பின் படமும் உலமைகள். கடி என்பதற்குச் சிறு கொடி எனப் பொருள் கொண்டு கொடிபோன்ற மருங்குல் என்றும் கொள்ளலாம்.

நகு அக் குஞ்சு தனங்கள் என்றும் சரசமான தனங்கள் என்றும் செப்பிற்கும் துயர்செய் தனங்கள் என்றும் தனித்தனிக் கூட்டுக.

தனங்கள் தடிப்ப(ன) என்று கூட்டிப் பொருள் காண்க!

தலைவியின் நிலையைத் தலைவனிடம் தோழி கூறுவதாக அமைந்த பாடல் இது.

அரா என்பது எதுகைநோக்கி அர என நின்றது.

கடி, பனகம் என்பது எதுகை நோக்கி, கடிப்பனகம் என ஒற்று மிக்கது எனக் கொள்ளலாம்.

ஊற்றுமலை நகராளு மிருதயா
 லயமகிப னுனைச்சேர் வான்மேற்
பாற்றுமலைப் பாரமுதே யினியுனையென்
செயுங்கழைச்சா பத்தையேந்தி
 நேற்றுமலை யாற்றுமதன் பூங்கணையு
 மாங்குயிலு நெருப்பார் தென்றற்
 காற்றுமலை யுங்கலையுஞ் சருவரியு
 மனையர்செய்சங் கடமுந் தானே!

25

ஊற்றுமலை நகர் ஆளும் இருதயாலய மகிபன் உ(ன்)னைச்
 சேர்வான்.

மேல்பால் து(ம்)மலைப் பார் அமுதே!
 இனி உ(ன்)னை என் செய்யும்
 கழைச் சாபத்தை ஏந்தி நேற்று ம(ல்)லை ஆற்றும்
 மதன் பூங்கணையும்
 மாங் குயிலும்
 நெருப்பாம் தென்றற் காற்றும்
 அலையும்
 கலையும்
 சருவரியும்
 அ(ன்)னையர் செய் சங்கடமுந் தானே!

ஊற்றுமலை நகர் ஆளும் — ஊற்றுமலை நகரை ஆட்சி செய்
 இருதயாலய மகிபன் கின்ற இருதயாலய மன்னன்
 உன்னைச் சேர்வான் (உறுதியாக) உன்னை வந்து
 அணைவான்.

மேல் பால் து(ம்)மலைப் — ஏனெனில், மேல் திசையில்
 பார் அமுதே! யாரோ தும்முலதைப் பார்!
 அமுது போன்றவனே! இது
 நல்ல சகுனம் அல்லவா!

இனி உ(ன்)னை என் — இனிமேல், கீழ் சொல்லப்படுவன
 செய்யும் வெல்லாம் உன்னை என்ன
 செய்ய முடியும்!

கழைச் சாபத்தை ஏந்தி — கரும்புவில்லை ஏந்திக் கொண்டு
 நேற்று ம(ல்)லை ஆற்றும் நேற்று மற்போர் செய்த மன்.
 மதன் பூங்கணையும் மதனின் பூ அம்புகளும்

மாங்குயிலும் — மாமரத்திலுள்ள குயிலும்
 நெருப்பாம் தென்றல் — நெருப்புப்போல் வெப்ப மூட்டும்
 காற்றும் தென்றல் காற்றும்

அலையும் — கடலும்
 கலையும் — சந்திரனின் கலையும் (ஒளியும்)
 சருவரியும் — இரவும்

அன்னையர் செய் — தாய்மார் செய்யும் சங்கடமும்
 சங்கடமும் (ஆகிய இவை இனி உன்னை
 என் செய்யும் என்று வினை
 முடிவு கொள்ச.)

மகிபன் — அரசன்
 மேல்பால் — மேற்கத்திசை
 அமுது — உலைவி துவதற்காக
 கழைச் மல்லுக்கு நின்ற
 சாபம் — கரும்புவில் மன்மதன்
 ம(ல்)லை அலை — கடல்
 ஆற்றும் கலை — சந்திரனின் கூறு;
 மதன் — உன்னைத் பிறை
 துன்புறுத் சருவரி — இரவு

தலைவி இருதயாலயனை எண்ணி ஏங்கினாள். வருவானோ
 என்று எண்ணினாள். அப்போது மேற்கே தும்மல் ஒலி
 கேட்டது. அது நல்ல சகுனம் என்று அறிந்த தோழி
 தலைவியைத் தேற்றுவதாக அமைந்த பாடல்.

கணை, குயில், தென்றல், கடல், பிறை, சருவரி, அன்னையர்
 ஆகியவை காதல் நோயுற்றாரை வருத்துபவை என்பது
 இலக்கிய மரபு.

மருதப்பன் வந்து அணைவானானால் மேற்சண்டவை
 துன்புறுத்தா என்பது கருத்து.

சொல் நயம் : பூங்கலையும் மாங்குயிலும் அலையும் கலையும்

தவஞ்சிவனை நோக்கியநே கதினமിവ
ணிருந்துபயந் தவன சப்பா

தவஞ்சிவனை முலைப்பொறையா லிடைதளர
மாரனெய்தான் றன்கை நீங்கா

தவஞ்சிவனை யார்தடுப்பார் தண்பொதிகைத்
தென்றல்வந்து தாவியேமோ

தவஞ்சிவனை யுடையிழந்தா ளணையிருத
யாலயனித் தார மாலே!

26

தவம் சிவனை நோக்கி அநேக தினம் இவண் இருந்து
பயந்த வனசப் பாத வஞ்சி வனை முலைப் பொறையால்
இடை தளர மாரன் எய்தான், தன் கை நீங்காத அஞ்சு.
இவனை யார் தடுப்பார்? தண் பொதிகைத் தென்றல்
வந்து தாவியே மோத அஞ்சி வனை உடையிழந்தாள்.
அணை! இருதயாலய வித்தார மாலே!

தவம் சிவனை நோக்கி — சிவனை நோக்கிப் பல நாள்
அநேக தினம் இவண் களாக இங்கே தவம் இருந்து
இருந்து பயந்த பெற்றெடுத்த

வனசப் பாத வஞ்சி — தாமரை மலர் போன்ற பாதங்
களையுடைய தலைவியானவள்

வனை முலைப் பொறை — அலங்கரிக்கப்பட்ட முலைகளின்
யால் இடை தளர மாரன் பாரத்தால் இடை தளரும் படி
எய்தான் தன் கை நீங்காத மன்மதன் தன் கையை விட்டு
அஞ்சு நீங்காத அஞ்சு (மலர்) அம்பு
களை எய்தான்.

இவனை யார் தடுப்பார் — இந்த மன்மதனை யார் தடுக்க
வல்லவர்?

தண் பொதிகைத் தென்றல் — குளிர்ந்த பொதிய மலையில்
வந்து தாவியே மோத பிறந்த தென்றலானது வந்து
அஞ்சி வனை உடையிழந்த பாய்ந்து மோதுவதால் அச்ச
தாள் முற்று, அணிந்த உடையை
இழந்தாள்.

அணை — அவளை அணைவாயாக!

இருதயாலய வித்தார — இருதயாலயன் என்னும் விரிந்த
மாலே புகழுடையவனே!

இவண்	— இங்கே	அஞ்சு	— ஐந்து மலர்
பயந்த	— பெற்றெடுத்த		அம்புகள்.
வனசம்	— தாமரை		இது
	மலர். இது		எண்ணாகு
	பாதத்துக்கு		பெயர்
	உவமை	இவனை	— மன்மதனை
வஞ்சி	— பெண்	மோத	— மோது
வனை	— அலங்கரித்த		வதால்
முலைப்		அஞ்சி	— அச்ச முற்று
பொறை	— முலைகளின்	வனை	— உடுத்திய
	பாரம்		

கரத்துவண்டு மிடையுடையுங் கழன்றுருண்டு
விழமருண்டு கலங்கி யேம

கரத்துவண்டு வசமதவேள் கழைகுழைய
வாங்கியிரு கனத ன்ச்சி

கரத்துவண்டு படியும்வண்டு கோடியெய்யப்
பழிமொழியைக் கன்னி மார்ப

கரத்துவண்டு வாடுகின்றா ளணையிருத
யாலயசிங் கார மாலே!

27

கரத்து வண்டும் இடை உடையும் கழன்று உருண்டு
விழமருண்டு கலங்கியே

மகரத்து வண் துவச மதவேள் கழைகுழைய வாங்கி இரு
கன தனச் சிகரத்து வண்டு படியும் வண்டு கோடி எய்யப்

பழிமொழியைக் கன்னிமார் பகரத்
துவண்டு வாடுகின்றாள். அணை!

இருதயாலய சிங்கார மாலே!

கரத்து வண்டும் இடை — கையில் அணிந்த வளையலும்
உடையும் இடையில் அணிந்த ஆடையும்

கழன்று உருண்டு விழ — முறையே கழன்றும் நழுவிடும்
கீழே விழுதலால்

மருண்டு கலங்கி — மருட்சியுற்றுக் கலங்கி

மகரத்து வண் துவச — மீனமாகிய வளவிய கொடியை
மதவேள் யுடைய மன்மதனானவன்

கழை குழைய வாங்கி — சுரும்புவில் குழையும்படி
வளைத்து

இரு கனதனச் சிகரத்து — இரண்டு கனத்த தனங்களின்
முகட்டிலே

வண்டு படியும் வண்டு — வண்டுகள் படிகின்ற மலர்
கோடி எய்ய அம்புகள் ஒரு கோடியை ஏவு
வதாலும்

பழிமொழியைக் கன்னிமார் — பழிச் சொற்களை அயற்
பகர பெண்டிர் கூறுவதாலும்

துவண்டு வாடுகின்றாள் — துவட்சியடைந்து வாடுகின்
றாள் தலைவி.

அணை — இவளை அணைத்துக் கொள்
வாயாக!

இருதயாலய சிங்காரமாலே! — இதயாலயன் என்னும் அழகிய
திருமால் போன்றவனே!

கரம்	— கை	வாங்கி	— வளைத்து
வண்டு	— வளையல்	தனம்	— முலை
மகரம்	— மீன்	சிகரம்	— முலை உச்சி
வண்		வண்டு	— தேனீ
துவசம்	— வளவிய கொடி	படியும்	— பொருந்துகின்ற
மதவேள்	— மன்மதன்	வண்டு	— அம்பு
கழை	— சுரும்புவில்	பகர	— சொல்ல

சொல்லியம் : மிடை உடை

கறை குறைய

கன தன

வண்டு படியும் வண்டு

பழி மொழி

கரன் றுருண்டு

வீர மருண்டு

கனக்கவலை மலையையநிகர் கனதனந்தா
 னுனதனந்தான் காற்போ ராற்க
 வினக்கவலை மிமையாது வரியரவம்
 கேட்டயர்ந்தான் மின்னா என்னா
 டனக்கவலைச் சர்க்கரையைப் பாயசத்தைப்
 பாலனத்தைத் தந்தா லுந்தன்
 மனக்கவலை தீர்த்திலன்வந் தாளிருத
 யாலயபூ மன்ன ரேறே!

28

கனக்க வ(ல்)லை மலையையநிகர் கனதனந்தான் உன தனந்
 தான்.

காற்போரால் கவின் அக்க வலை இமையாது உவரி
 அரவம் கேட்டு அயர்ந்தாள் மின்னாள்.

அன்னாள் தனக்கு அவலைச் சர்க்கரையைப் பாயசத்தைப்
 பால் அ(ன்)னத்தைத் தந்தாலும் தன் மனக்கவலை
 தீர்த்திலள்.

வந்து ஆள்! இருதயாலய மன்னர் ஏறே!

கனக்க வ(ல்)லை மலையைய — சூதாடு கருவியையும் மலையைய
 நிகர் கனதனந்தான் யும் ஒக்கின்ற கனத்த முலைகள்
 உன தனந்தான் உனக்குச் செல்வமேயாகும்.

காற் போரால் — தென்றல் காற்று மோதுவதால்
 கவின் அக்க வலை இமை அழகிய கண்ணாகிய வலை
 யாது இமைக்காமல்

உவரி அரவம் கேட்டு — கடல் ஓசையைக் கேட்டு அயர்ச்
 அயர்ந்தாள் மின்னாள் சிறுந்நாள் இந்தப் பெண்.

அன்னாள் தனக்கு — அவளுக்கு

அவலைச் சர்க்கரையைப் — அவல், சர்க்கரை, பாயசம்,
 பாயசத்தைப் பால் பால் அன்னம் ஆகியவற்றைத்
 அ(ன்)னத்தைத் தந்தாலும் தந்தாலும்

தன் மனக் கவலை தீர்ந் — தனது மனத் துன்பம் தீர்ந்தி
 திலள் லள்.

வந்து ஆள் — வந்து ஆட்கொள்வாயாக!

இருதயாலய பூமன்னர் — இருதயாலயன் என்னும் உலக-
 ஏறே அரசருள் ஏறுபோன்றவனே!

உன தனந்தான் என்பதை உனது அ(ன்)னந்தான் எனப்
 பிரித்து உனது அன்னம் போன்ற தலைவி என்றும் பொருள்
 கொள்ளலாம்.

காற்போர். (தென்றலின்) கால் பங்குப் போர்க்கே
 இவ்வளவு துயருற்றால் முழுப்போருக்கு எவ்வாறு உயிர்
 வாழ்வாள் என்பது சொல் நயம்.

கனக்க	— பருத்து வளர்வ தால்	அக்க வலை— கண்ணாகிய வலை; கண்
வல்	— சூதாடு கருவி	டாரை அகப்
நிகர்	— ஒக்கின்ற	படுத்துவதால்
தனம்	— முலை	வலை போ
தனம்	— செல்வம்	ன்ற கண்கள்
கால்	— தென்றற்காற்று	எனப்பட்டன
கவின்	— அழகிய	உவரி — கடல்
		அரவம் — ஓசை

சொந்தயம் : கனதனந்தான் உனதனந்தான்
 மின்னாள் அன்னாள்
 தந்தா லுந்தன்

சந்தோட மாவனத்தைச் சந்தோட

மாவிடுத்துத் தழைத்த பூமஞ்

சந்தோட விழுமலர்வா சந்தோடத்

தனையும்விட்டத் தநாடி யிற்கொஞ்

சந்தோடம் பிறந்தனங்க சந்தோடக்

கடலொலிக்கெய்த் தாண்மு லைக்கஞ்

சந்தோடங் கந்தமுவி யணையிருத

பாலயவித் தார மாலே!

29

சந்து ஓட மா அ(ன்)னத்தைச் சந்தோட மாவிடுத்துத்

தழைத்த பூமஞ்சம் தோடு அவிழும்மலர் வாசம் தோடு

அத்தனையும் விட்டு,

அத்த நாடியில் கொஞ்சம் தோடம் பிறந்து

அ(ன்)னம் கசந்து ஓடக் கடல்ஒலிக்கு எய்த்தாள்.

முலைக்கஞ்சம் தோள் தங்கத் தமுவி அணை!

இருதயாலய வித்தார மாலே!

ஓடக் கடல் ஒலிக்கு
எய்த்தாள்

முலைக்கஞ்சம் தோள்
தங்கத் தமுவி அணை

இருதயாலய
வித்தார மாலே!

— ஓடம் செலுத்துதற்கு இடமான
கடலின் ஓசைக்கு மெலிந்து
போனாள்.

— தாமரை மொட்டுப் போன்ற
முலைகள் உன் தோள்களில் தங்
கும்படி தமுவி அணைவாயாக!

— இருதயாலயனே! விரிந்த புகழ்
உடையவனே!

சந்து — தூது

ஓட — செல்லும்படி

விடுத்து — ஏவி

தோடு — இதழ்

தோடு — காதில்

அணியும் குழை

அத்த

நாடி — கை நாடி

தோஷம் — ஜன்னி

அ(ன்)

னம் — சோறு

ஓடம் — தோணி

முலைக்

கஞ்சம் — தாமரை

மொட்டுப்

போன்ற

முலைகள்

தங்க — தங்கும்படி

சந்தோட என்ற சொல் ஏழுமுறை வந்தது சிறப்பு.

தழைத்த பூமஞ்சம்

தோடு அவிழும் மலர்

வாசம் தோடு

அத்தனையும் விட்டு

— செழுமையான மலர் பரப்பிய

மஞ்சமும் இதழ் விரித்த மலர்

களும் சீலையும்

குழை முதலிய அணிகளும்

ஆகிய அனைத்தும் துறந்து

அத்த நாடியில் கொஞ்சம்

தோடம் பிறந்து

— கைநாடியில் சிறிது தோஷம்

(ஜன்னி) பிறந்தமையால்

அ(ன்)னம் கசந்து

— சோறு கசந்துபோய்

சரிகமப தநியேற்குச் சந்து சொலென்
பான்மதனே தைக்க மார்பிற்
சரிகமப தநிசமனத் தார்க்கருள்சங்
கரவெனுமத் தத்தி னில்லா
சரிகமப தநிதநித மனையரருத்
திடினுமருந் தாமல் வாடிச்
சரிகமப தநியெனப்பா ஓதலைமறந்
தாளிதயா லயசற் கோவே!

30

சரி கம் அப தநியேற்குச் சந்து சொல் என்பாள்.
மதன் ஏ தைக்க “மார்பில் சரி கம்!
பதம் நிசமனத்தார்க்கு அருள் சங்கர!” எ(ன்)னும்.
அத்தத்தில் நில்லா சரி.
கம பதம் நிதம் நிதம் அ(ன்)னையர் அருத்திடினும்
அருந்தாமல் வாடிச்
சரிகம பதநி எனப் பாடுதலை மறந்தாள்.
இதயாலய சற்கோவே!

சரி கம் — சஞ்சரிக்கின்ற மேகமே!
அப தநியேற்கு — கேடு எய்திய தனியளாகிய
எனக்கு
சந்து சொல் என்பாள் — தூது சொல்வாயாக என்பாள்.
மதன் ஏ தைக்க — மன்மதன் அம்பு பாய்வதனாலே
மார்பில் சரி கம் — மார்பிலே சரிந்து தொங்கும்
தலைமாலை அணிந்தவனே!
பதம் நிசமனத்தார்க்கு — உண்மை மனத்தினர்க்கு சிவ
அருள் சங்கர எனும் பதவி தருகின்ற சங்கரனே!
என்பாள்.

அத்தத்தில் நில்லா சரி — கையில வளைபல் நிற்க
மாட்டா.

கம பதம் நிதம் நிதம் — (சுவை) நிரம்பிய உணவினை
அ(ன்)னையர் அருத்து நாடோறும் தாய்மார் ஊட்டி
கினும் அருந்தாமல் வாடி னாலும் உண்ணாமல் மெவிந்து

சரிகமபதநி எனப் — சரிகமபதநி எனும் ஏழு சுரங்க
பாடுதலை மறந்தாள் ளுடன் பாடுதலை மறந்து
விட்டாள்.

இதயாலய! சற் கோவே! — இதயாலயனே! நல்லதலைவனே!

சரி — சஞ்சரிக்கின்ற பதம் — சிவபதவி
கம் — மேகம் அத்தம் — கை
தனியேற்கு — தனியளாகிய சரி — வளையல்
எனக்கு கமம் — (சுவை)
சந்து — தூது நிரம்பிய

மதன் — மன்மதன் பதம் — சோறு
ஏ — மலர் அம்பு அருத்
சரி — தொங்குகின்ற திடினும் — ஊட்டினாலும்
கம் — தலை சரிகம
கம — தலைமாலை பதநி — ஏழு சுரங்கள்
அணிந்தவனே

கமபதம் என்பதற்குக் ‘கமகம்’ என மணக்கின்ற சோறு
என்றும் போருள் கொள்ளலாம்.

சனங்களம்பல் வந்துரைக்க வதுவுன்றித்
தாயெனும்பா தகியு மேவி
சனங்களம்பல் கவடமுற்றுத் திட்டவட்ட
மிட்டமொட்டுத் தனத்தி லங்க
சனங்களம்பல் வேளைவிடுக் கத்தளரு
மாதுசிவர் தகபோ லங்கு
சனங்களம்பல் வன்னநந்தர் தரளமித
யாலயவித் தார மாலே!

31

சனங்கள் அம்பல் வந்து உரைக்க, அதுவும் அன்றித்
தாய் எனும் பாதகியுமே விசனம் க(ள்)ளம் பல்
அடம் உற்றுத் திட்ட
வட்டம் இட்ட மொட்டுத் தனத்தில் அங்கசன்
அம் கள் அப்பு அல் வேளை விடுக்கத்
தளரும் மாது
சிவந்த கபோலம், சஞ்சனங்கள்.
களம், பல்-வன்ன நந்தம், தரளம்.
இதயாலய வித்தார மாலே!

சனங்கள் அம்பல் வந்து — பெண்கள் (திரண்டு) வந்து பழிச்
உரைக்க சொற்களைக் கூறுவதாலும்

அதுவும் அன்றி — அதுவே யல்லாமல்

தாய் எனும் பாதகியும் — அன்னையாகிய பாதகியும்
விசனம் க(ள்)ளம் பல் இவளிடம் கவலையும் கள்ள
அடம் உற்றுத் திட்ட மும் பெருகுவது கண்டு, வீம்பு
கொண்டு திட்டுவதாலும்

வட்டம் இட்ட மொட்டுத் — வட்டமாக வளர்ந்த (தாமரை)
தனத்தில் அங்கசன் மொட்டுக்கள் போன்ற
அம் கள் அப்பு அல் முலைகளிலே இரவு வேளை
வேளை விடுக்க யில் அழகிய கள்ளொழுகும்
மலர் அம்புகளை மன்மதன்
ஏவுவதாலும்

தளரும் மாது — இந்தப் பெண் தளருகின்றாள்.

சிவந்த கபோலம் கஞ்சனம் — இவள் எத்தகைய அழகி என்
றால், செவ்விய கன்னங்கள்
கண்ணாடிகளை ஒக்கும்.

களம், பல் — வன்ன — கழுத்தும் பல்லும் முறையே
நந்தம், தரளம் அழகிய சங்கையும் முத்தையும்
போலும்.

இதயாலய வித்தாரமாலே! — இதயாலயன் என்னும் விரிந்த
புகழுடையவனே!

அம்பல் வந்து உரைக்க என்பதற்கு அம்பற் சொற்களைக்
காற்றுக் கொணர்ந்து காதிலே உரைக்க என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். வந்து என்பது காற்றுக்குப் பெயர். ஒலி
யானது காற்றால் தானே பரவுகின்றது. ஆதலால் இப்
பொருள் அறிவியல்படி சிறக்கின்றது எனலாம். உரைக்க என்ப
தற்கு(பொன் உரைப்பதுபோல்) உரைக்க என்பது பொருள்.

சனங்கள்	— பெண்	அம் கள்
	மக்கள்	அம்பு — அழகியகள்
அம்பல்	— பழிச் சொல்	ஒழுகும் மலர்
விசனம்	— வருத்தம்	அம்பு
பல்க	— அதிகரிப்பது	அல்
	கண்டு	வேளை — இராப்போது
அடம்	— வீம்பு	கபோலம் — கன்னம்
மொட்டு	— தாமரை	கஞ்சனம் — கண்ணாடி
	மொட்டு	களம் — கழுத்து
தனம்	— முலை	வன்னம் — அழகு
அங்கசன்	— மன்மதன்	நந்தம் — சங்கு
		தரளம் — முத்து

சோந்நயம் : திட்ட வட்ட
மிட்ட மொட்டு

திருக்கஞ்சத் தனத்தையொத்த நடைமடவார்
திட்டமற்றுத் திட்ட வட்டத்
திருக்கஞ்சத் தனத்தைமதன் போதுமட்டும்
போதுவிட்டுத் தெறப்ப சுங்க
திருக்கஞ்சத் தனத்தையுற்ற கடலொலிவிண்
ணைறெனுஞ்சேர் சினவ ராவின்
திருக்கஞ்சத் தனத்தையென்றன் நாடுமித
யாலயவ சீர மாலே!

32

திருக்கஞ்சத்து அ(ன்)னத்தை ஒத்த நடைமடவார்
திட்டம் அற்றுத் திட்ட,
வட்டத் திருக் கஞ்சத் தனத்தை மதன் போது மட்டும்
போதுவிட்டுத் தெறப்
பசங்கதிர் உக்கு அஞ்சு அத்தன் அத்தை உற்ற
கடல்ஒலி விண்ஏறு எ(ன்)னும், சேர்!
சின அராவின் திருக்கு அஞ்சத் தனத்தை என்று அன்று
ஆடும் இதயாலய வசீர மாலே!

திருக்கஞ்சத்து அ(ன்) — திருமகள் வீற்றுள்ள தாமரை
னத்தை ஒத்த நடை யில் உள்ள அன் ன த் தை ப்
மடவார் திட்டம் அற்றுத் போன்ற நடையுடைய அயற்
திட்ட பெண்கள் வரை முறை யில்லா
மல் வைவதாலும்

வட்டத் திருக் கஞ்சத் — வட்டமான அழகிய கைத்தாளம்
தனத்தைமதன் போது போன்ற முலைகளை மன்மத
மட்டும் போது விட்டுத் னானவன் போதுமான அளவு
தெற மலர் அம்புகளை விட்டு வருத்
துவதாலும்

பசங்கதிர் உக்கு — பசிய சந்திரனின் கதிர்கள் ஒழுகு
வதால் பொங்குகின்ற

அஞ்சு அத்தன் அத்தை
உற்ற கடல் ஒலி
விண் ஏறு எ(ன்)னும்

சேர்!

அராவின் திருக்கு அஞ்சு

தனத்தை என்று அன்று
ஆடும் இதயாலய

வசீர மாலே

திரு — இலக்குமி
கஞ்சம் — தாமரை
வட்டம் — வட்டமான
திரு — அழகிய
கஞ்சம் — கைத்தாளம்
தனம் — முலை
மதன் — மன்மதன்
போது
மட்டும் — போதுமான
அளவு
போது — மலர் அம்பு
தெற — வருத்த
பசங்
கதிர் — சந்திரன் கிரணம்

— ஐங்கர வினாயகனின் அத்தையா
கிய திருமகள் வாழ்கின்ற கட
லின் ஒலியை வானத்து இடி
என்பான்.

— அவளைச் சேர்வாயாக!

— சினங்கொண்ட காளியன் என்ற
பாம்பின் ஆணவம் அஞ்சும்
படி

— 'தனத்தை' என்ற தாளத்தோடு
அந்நாளில் ஆடிய இதயா
லயனே!

— கவர்ச்சியுடைய மாலே!

உக்கு — படுவதால்
அஞ்சு

அத்தன் — ஐங்கரன்
அத்தம் — கை
அத்தை — திருமகள்
விண் ஏறு — இடி

சின அரா — கோபங் கொண்ட
பாம்பு

திருக்கு — வஞ்சனை

அஞ்சு — கெட

தனத்தை — தாளக் குழிப்பு

வசீ(க)ரம் — கவர்ச்சி

அரசனைத் திருமாலாகவே கருதும் வழக்குண்டாதலால்
கண்ணன் காளியன் மேல் நடத்த செயல் மருதப்பனுக்கு ஏற்றி
உரைக்கப் பட்டது. மேலும் இப்படியே வருவதுண்டு.

சோநயம் :

திட்டமற்றுத்

திட்ட வட்ட

போதுமட்டும்

போதுவிட்டு

சுமாதங்கி யிருக்கையிலே யெழுவள் பின்னும்
வியூகுவளந் தோயா னீரைஞ்

சுமாதங்கி லேசமின்றித் தாங்கியிருந்
தீன்றுவளர்த் துத்தா னேகொஞ்

சுமாதங்கிப் புழுவெனவே துடிப்பளிது
தீரரக்கர் தொகையைப் பைசா

சுமாதங்கி மகிழுவென்ற திறலிருத
யாலயவுத் துங்க மாலே!

33

சுமாதங்கி இருக்கையிலே எழுவள். பின்னும் வியூகுவள்.
அந்தோ! யான் ஈர் ஐஞ்சு மாதம் கிலேசம் இன்றித்
தாங்கியிருந்து ஈன்றுவளர்த்துத் தானே கொஞ்சம் மாத
அங்கிப் புழு எனவே துடிப்பன். இது தீர்!
அரக்கர் தொகையைப் பைசாசு மாதங்கி மகிழ்
வென்ற திறல் இருதயாலய உத்துங்க மாலே!

தங்கி யிருக்கையிலே
சு(ம்)மா எழுவள்
பின்னும் வியூகுவள்

— (என் மடியில்) தங்கியிருக்கையில்
காரணமின்றியே எழுவாள்.
மீண்டும் சீழே விழுவாள்.

அந்தோ!

— ஐயோ!

யான் ஈர் ஐஞ்சு மாதம்
கிலேசம் இன்றித் தாங்கி
யிருந்து ஈன்று வளர்த்துத்
(தானே) கொஞ்சம் மாத

— தாயாகிய யான் பத்துமாதம்
சிரமப் படாமல் கருவல்
தாங்கியிருந்து பெற்று
வளர்த்துக்கொஞ்சியஎன்மகள்

அங்கிப் புழு எனவே
துடிப்பன்

— தீயில்பட்ட புழுப்போல் துடிக்கின்றாள்.

இது தீர்

— இவள் படும் துன்பத்தைத் தீர்ப்பாயாக!

அரக்கர் தொகையைப்
பைசாசு மாதங்கி
மகிழ் வென்றதிறல்
இருதயாலய

— அரக்கர் கூட்டத்தைப் பிசாசு
களும் காளியும் மகிழும்படி
வெற்றி கொண்ட இராமனைப்
போன்ற இருதயாலயனே!

உத்துங்கமாலே

— உயர்ந்த புகழுடையவனே!

சுமமா

— வாளாது வெறு
மனே

உத்துங்க — மிகமிக உயர்ந்த
திறல் — இராமன். அருந்

ஐஞ்சு

— அஞ்சு (ஐந்து)

திறல் என்று

கிலேசம்

— சிரமம்

சிலப்பதிகாரம்

தானே

— அசை

இராமனைக்

அங்கி

— நெருப்பு

குறிப்

மாதங்கி

— போர்த்தெய்வ

பிட்டுள்ளது

மாகிய

துர்க்கை; காளி

சொல்நயம் : எழுவள்

வியூகுவள்

கனதனந்தர் தமருமந்த கனிக்குமலை
முத்தமுது கண்கி ரீவ
முனதனந்தர் தமருமந்த வாநிலகுந்
திதலைபொன்னா முவட்குன் மீதே
மனதனந்தர் தமருமந்த வளியுமிக
லென்றுரைநீ மாணேயார்க்குந்
தனதனந்தர் தமருமந்த விருதயா
லயனெனும்வித் தார வேட்கே.

34

கனதனம், தந்தம் அருமந்த க(ன்)னிக்கு மலை, முத்து.

அமுது கண்.

கிரீவம் உ(ன்)னத நந்து.

அந்த மருமம் தவாது இலகும் திதலை, பொன் ஆம்.

உவட்கு உன் மீதே மனது.

அனந்தம் தமரும் மந்த வளியும் இகல் என்று உரை நீ
மாணே!

யார்க்கும் தனது அ(ன்)னம் தந்து அமரும் அந்த

இருதயாலயன் எ(ன்)னும் வித்தார வேட்கு.

கனதனம் தந்தம் அருமந்த — அருமருந்து போன்ற கன்னிக்கு
க(ன்)னிக்கு மலை, முத்து பருத்த முலையும் பல்லும்
முறையே மலையையும்
முத்தையும் போலும்.

அமுது கண்

— இவள் கண் அமுதம் போலும்.

கிரீவம் உ(ன்)னத நந்து

— கழுத்து சிறந்த சங்கு ஆகும்.

அந்த மருமம் தவாது
இலகும் திதலை பொன்
ஆம்

— அழகிய மார்பில் நீங்காமல்
விளங்குகின்ற தேமலானது
பொன்னிறமாகும்.

உவட்கு உன் மீதே மனது

— இவளுக்கு உன் மீதே எண்ண
மெல்லாம்.

அனந்தம் தமரும் மந்த — பற்பல உறவினரும் தென்றற்
வளியும் இகல் என்று உரை காற்றும் இவளுக்குப் பகை
நீ மாணே யாகும் என்று மான் போன்ற
தோழியே! சொல்வாயாக!

யார்க்கும் தனது அ(ன்)னம் — எல்லோருக்கும் தன்னுடைய
தந்து அமரும் உணவைத் தந்து அவர்களை
விரும்புகின்ற

அந்த இருதயாலயன் — அந்த இருதயாலயன் என்ற விரி
என்னும் வித்தார வேட்கு வான் புகழுடைய மன்மதன்
போன்றவனுக்கு

கனதனம்	— பருத்த முலை	மனது	— எண்ணம்; ஆசை
தந்தம்	— பல்	அனந்தம்	— எண்ணிலாத
அருமந்த	— அருமருந்தன்ன	தமர்	— உறவினர்
கிரீவம்	— கழுத்து	மந்த வளி	— தென்றல்
உ(ன்)னதம்		இகல்	— பகை
	— சிறப்பு	உரை	— சொல்லு
நந்து	— சங்கு	அமரும்	— விரும்புகின்ற
மருமம்	— மார்பு	வேட்கு	— மன்மதன்
தவாது	— கெடாது		போன்றவனுக்கு
திதலை	— தேமல்	வேள்	— மன்மதன்
உவட்கு	— இவளுக்கு		

மாணே நீ வேட்கு உரை என்று வினைமுடிவு கொள்க!

சுருப்புக்கும் பிச்சிக்குந் தளவின்முகை
நகைநகிலத் துணைக்கு மேருப்

பொருப்புக்கும் பிச்சிக்குந் தளவின்மல
ரம்புபொரும் போர்க்குஞ் சங்க

விருப்புக்கும் பிச்சிக்குந் தளவினுதன்
மாதருக்கு மெலிகின் றான்சேர்

மருப்புக்கும் பிச்சிக்குந் தளவிருத
யாலயபூ மன்ன ரேறே!

35

சுருப்புக் குப்பு இச்சிக்கும் தளவின்முகை நகை.
நகிலத் துணைக்கு மேருப் பொருப்பு.
கும்பிச்சு இக்குஉந்து அளவுஇல்
மலர் அம்பு பொரும் போர்க்கும் சங்க விருப்புக்கும்
பிச்சிக் குந்தள வில்நுதல் மாதருக்கும் மெலிகின்றான்.
சேர்! மருப்புக் கும்பி சிக்கும் தள இருதயாலய
பூ மன்னர் ஏறே!

சுருப்புக் குப்பு — வண்டுக் கூட்டம்

இச்சிக்கும் தளவின்முகை — விரும்புகின்ற முல்லைமொட்டுப்
நகை போன்றது இவள் பற்கள்.

நகிலத் துணைக்கு மேருப் — இரு முலைகளுக்கு ஒப்பு மேரு
பொருப்பு மலையாகும்.

கும்பிச்சு இக்கு உந்து — முச்சடக்கி மன்மதன் கரும்பு வில்
அளவு இல் மலர் அம்பு லால் உந்துகின்ற அளவற்ற
பொரும் போர்க்கும் மலர் அம்புகள் பொருகின்ற
போருக்கும்]

சங்க விருப்புக்கும் — வளையல்கள் கழலாமல் இருக்க
வேண்டுமே என்ற விருப்பத்
துக்கும்

பிச்சிக் குந்தள வில் நுதல் — பிச்சிப் பூச் சூடிய கூந்தலுடைய
மாதருக்கும் அயல் பெண்டிரின் பழிச்
சொல்லுக்கும்

மெலிகின்றான் — மெலிந்து போகின்றான்.

சேர் — அவனைச் சேர்வாயாக!

மருப்புக் கும்பி சிக்கும் — தந்தமுடைய யானைகள் அகப்
தள இருதயாலய படுதற்குக் காரணமான படை
களையுடைய இருதயாலய
யனே!

பூ மன்னர் ஏறே! — உலக அரசருள் ஏறுபோன்ற
வனே!

சுருப்பு — வண்டு. சுரும்பு இக்கு — சுரும்பு
என்பது சுருப்பு உந்து — செலுத்துகின்ற
என வந்தது அளவு இல் — கணக்கில்லாத
கும்பு — கூட்டம் சங்கம் — வளையல்
இச்சிக்கும் — விரும்பும் பிச்சிக்
தளவு — முல்லை குந்தளம் — பிச்சிமலர்
முகை — மொட்டு வில் — ஒளி
நகை — பல் நுதல் — நெற்றி

நகிலத் துணை — இரு முலைகள்
பொருப்பு — மலை மருப்பு — தந்தம்
கும்பிச்சு — மலை கும்பி — யானை
சிக்கும் — அகப்படுகின்ற
(கும்பித்து) — முச்சடக்கி. தளம் — படை

மன்மதன் முச்
சடக்கிக் குறி
பார்த்து அம்பு
எய்வான் என்க.

கும்பி சிக்கும் என்பது எதுகை நோக்கி கும்பிச் சிக்கும் என
வந்தது. சங்க விருப்புக்கும் என்றவிடத்து சங்க இருப்புக்கும்
எனப் பிரித்துத் தன் கையில் வளையல் கழலாமல் இருக்க
வேண்டுமே என்பதற்கும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மலையமலைக் கும்பாவை வென்றுபுரந்
தவன்மதலை வாளி யாம்பூ
மலையமலைக் கும்பாவை பூவைமுத
லியாவையுமே மறக்கு மாக
மலையமலைக் கும்பாவைக் கண்டவுடன்
வாய்புதைத்து வாடு வாடென்
மலையமலைக் கும்பாவை கைநதிமா
றாவிதயா லயவல் லோனே!

36

மலை அம் ம(ல்)லைக் கும்பு ஆவை வென்று புரந்தவன்
மதலை வாளியாய் பூ மலைய மலைக்கும்.

பாவை பூவை முதல் யாவையுமே மறக்கும். மா கமலை.

அமலைக் கும்பாவைக் கண்டவுடன் வாய் புதைத்து
வாடுவான்.

தென்மலைய மலைக் கும்பா!

வைகைநதி மாறா!

இதயாலய வல்லோனே!

மலை அம் ம(ல்)லை கும்பு — போரிடுகின்ற அந்த மல்லர்களை
ஆவை வென்று புரந் — வேன்று, கும்பலான பசுக்
தவன் மதலை — களைக் காத்தவனான திரு
மாலின் மகன் மன்மதனுடைய

வாளியாய் பூ மலைய — அம்பாகிய மலர்கள் பொருத
லால்

மலைக்கும் — தடுமாறுகின்றாள்.

பாவை பூவை முதல் யாவை — விளையாடுகின்ற பொம்மைகள்,
யுமே மறந்தாள் — நாசனவாய்ப் பறவைகள்
முதலிய அனைத்தையும்
மறந்து விட்டாள்.

மா கமலை

அமலைக் கும்பாவைக்
கண்டவுடன் வாய்
புதைத்து வாடுவான்.

தென் மலைய மலைக்
கும்பா!

வைகைநதி மாறா!

இதயாலய வல்லோனே

மலை — மலைகின்ற;
போரிடுகின்ற
ம(ல்)லை — சாணூரன், முட்டி
கன் என்னும்
இரு மல்லர்களை
கும்பு
ஆவை — கும்பலான பசுக்
களை

புரந்
தவன் — காத்தவன்
மதலை — மன்மதன்
வாளி

யாய் பூ — பூவாகிய அம்புகள்

ம(ல்)லை வென்று ஆவைப் புரந்தவன் என்று நிரல் நிரை
யாகப் பொருள் கொள்க!

மலை என்ற சொல் எட்டு முறை வந்து வேறு வேறு
பொருள் தந்தமை ஓர் சொல்லழகு.

சொல்லியம்: பாவை பூவை யாவை

— பெருமை பொருந்திய திரு
மகளைப் போன்ற தலைவி,

— சோற்ற! வட்டிலைக் கண்ட
வுடனே வாயை மூடிச்
கொண்டு உணவு உண்ணாமல்
உடல் மெலிந்தாள்.

— தெற்கேயுள்ள பொதியமலையில்
வாழும் அகத்தியனைப்
போன்ற கல்லியுடையவனே!

— வைகைநதியை ஆளுகின்ற
பாண்டியனே!

— இதயாலயன் என்னும் வல்லமை
யுடையவனே!

மலைய — பொருதலால்
மலைக் — தியக்கம் அடை-
கும் — வாள்
கமலை — திருமகள்
போன்றவள்
அமலை — சோறு
கும்பா — உண்கலம்
மலைய
மலை — பொதிகைமலை
கும்பன் — அகத்தியன்
மாறன் — பாண்டியன்

காரிகைக்கும் பந்தனமைக் காரிகைக்கு
மிணையனங் கமல மேவுங்
காரிகைக்கு மிவள்வடிவக் காரிகைக்கு
மிஞ்சுமயல் கொண்டாள் கண்டாள்
காரிகைக்குஞ் சசிகொழுநா காரிகைக்கு
மிகுகொடைத்துங் கான் னூற்றங்
காரிகைக்கும் பொருளுணர்ந்தோர்க் கருள்செயித
யாலயசிங் கார மாலே!

காரிகைக் கும்பம் தனம்.
மைக் காரிகைக்கும் இணை நயனம்.
கமலம் மேவும் காரிகைக்கும் இவள் வடிவக்காரி.
கைக்கு மிஞ்சும் மயல் கொண்டாள்.
கண்டு ஆள்!

கார் இகைக்கும் சசி கொழுநா!
காரிகைக்கும் மிகு கொடைத் துங்கா!
நன்னூற்கும் காரிகைக்கும் பொருள் உணர்ந்தோர்க்கு
அருள் செய் இதயாலய சிங்கார மாலே!

காரிகைக் கும்பம் தனம் — தலைவியின் முலைகள் அழகிய
தங்கக் குடம் போன்றன.

மைக் காரிகைக்கும் இணை — கரிய நஞ்சினைப் பகைக்கும்
நயனம் அவளின் இரு கண்கள்.

கமலம் மேவும் காரிகைக் — செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்
கும் இவள் வடிவக்காரி கின்ற இலக்குமியைக் காட்டி
யும் இவள் அழகு மிக்கவள்.

கைக்கு மிஞ்சு மயல் — அளவுக்கு மீறிய மையலை உன்
கொண்டாள் மீது கொண்டு விட்டாள்.

கண்டு ஆள்! — ஆதலால், அவள் நிலைமையை
அறிந்து அவளை ஆட் கொள்
வாயாக!

கார் இகைக்கும் சசி
கொழுநா

— மேகத்தை வாகனமாகச் செலுத்
துகின்ற இந் திராணியின்
கணவனான இந்திரனைப்
போன்றவனே!

காரிகைக்கு மிகு கொடைத் — காரி என்னும் வள்ளலுடைய
துங்கா! கையைவிட மிகுந்த கொடை
தருகின்ற மேலானவனே!

நன்னூற்கும் காரிகைக்கும் — நன்னூல், யாப்பருங்கலக்
பொருள் உணர்ந் காரிகை முதலிய இலக்கண
தோர்க்கு அருள் செய் நூல்களுக்குப் பொருள்
உணர்ந்த புலவர்களுக்குக்
கருணை செய்கின்ற

இதயாலய சிங்காரமாலே! — இதயாலயன் என்னும் அழகிய
மாலே!

காரிகை — அழகு

கைக்கு

கும்பம் — குடம்

மிஞ்சுதல் — அளவுக்கு

தனம் — முலை

மீறுதல்

மை — கருமை

கார் — மேகம்

காரி — விடம்

இகைக்கும் — வாகனமா

கைக்கும் — வெறுக்கின்ற;

கச் செலுத்

பகைக்கின்ற

துகின்ற

(ஒப்பாகின்ற)

சசி — இந்திராணி

இணை

கொழுநன் — கணவன்

நயனம் — இரண்டு கண்கள்

காரி — ஒரு பெரு

கமலம் — தாமரை

வள்ளல்

காரிகை — பெண்

துங்கம் — உயர்ச்சி

வடிவக்காரி — அழகுடையவள்

சொல்லுந் : கொண்டாள் கண்டாள்

‘காரிகை’ எழுமுறை வந்து வேறு வேறு பொருள்
பட்டமை ஒரு நயம்.

கரும்பாலுந் தொடையலணி யிருதயா
 வயன்பவனித் தோற்றங் கண்டு
 பெரும்பாலு மயலாகிப் பிறர்முகங்கண்
 டறியாவென் பேதை காமன்
 கரும்பாலு மரும்பாலுங் கலையாலு
 மலையாலுங் கலங்கி யேத
 விரும்பாலும் பாயசமுங் கசக்குதென்றா
 ளிந்தலச்சைக் கென்சொல் வேனே!

38

கரும்பு ஆலும் தொடையல் அணி இருதயாலயன் பவனித்
 தோற்றம் கண்டு, பெரும்பாலும் மயல் ஆகிப்,
 பிறர் முகம் கண்டு அறியா(த) என் பேதை
 காமன் கரும்பாலும் அரும்பாலும் கலையாலும்
 அலையாலும் கலங்கியே,
 தயிரும் பாலும் பாயசமும் கசக்குது என்றான்.
 இந்த லச்சைக்கு என் சொல்வேனே!

கரும்புஆலும் தொடையல் — வண்டுசுள் ஆரவாரம்செய்கின்ற
 அணி இருதயாலயன் பூமாலையணிந்த இருதயாலய
 பவனித் தோற்றம் கண்டு மன்னனின் பவனிக் காட்
 சியைக் கண்டு

பெரும்பாலும் மயல் ஆகி — பெரும்பான்மையும் காதலுற்று
 பிறர்முகம் கண்டு அறியா — இதுகாறும் பிறர் ஆடவர்
 என் பேதை முகத்தைப் பார்த்து அறியாத
 என் இளமகள்

காமன் கரும்பாலும் அரும் — மன்மதனின் கரும்பு வில்லாலும்
 பாலும் கலையாலும் மலர் அம்புகளாலும் பிறை
 அலையாலும் கலங்கி மதியாலும் கடலாலும் மனக்
 கலக்கமடைந்து

தயிரும் பாலும் பாயசமும் — தயிர், பால், பாயசம் ஆகியன
 கசக்குது என்றான் சசக்கின்றது என்கின்றான்.

இந்த லச்சைக்கு என் சொல் — இந்த வெட்கக் கேட்டுக்கு நான்
 வேன் என்ன சொல்லுவேன்!

கரும்பு	— வண்டு	கரும்பு	— கரும்புவில்
ஆலுதல்	— ஆரவாரம்	அரும்பு	— மலர் அம்பு
	செய்தல்	கலை	— சந்திரகலை;
தொடையல்—	பூ மாலை		பிறை
பவனித்		அலை	— கடல்
தோற்றம்—	பவனிக்காட்சி	லச்சை	— வெட்கக் கேடு—
மயல்	— காதல்		

தலைவியின் காதல் நோய் கண்ட தாய் கூறியதாக
 அமைந்த பாடல்.

சோலநயம் : கரும்பாலும் அரும்பாலும்
 கலையாலும் அலையாலும்

இலக்காரம் பலவருந்தும் படியிடைபிற்
சுற்றவொன்று மிராவாஞ் செம்மெய்
யிலக்காரம் பலவருந்தும் படிக்கவன
விடைமணியா லெய்த்தா ளெண்ணு
யிலக்காரம் பலவருந்தும் படியிடைய
ரிடையடைந்தோ யினிக்க ருங்கு
யிலக்காரம் பலவருந்தும் படிசொலக்கே
ளாளிதயா லயவெங் கோவே!

39

இலக்கு ஆர் அம்பலவர் உந்தும் படிறு.
இடையில் சுற்ற ஒன்றும் இராவாம் செம் மெய்யில்.
அக்கு ஆரம் பல வரும்.
தும்பு அடி கவன விடை மணியால் எய்த்தாள்.
எண்ணும் இல் அக்காரம் பல வருந்துப் படி இடையரிடை
அடைந்தோய்! இனிக் கருங்குயில் அக்காரம் பலவு அருந்தும்
படி சொ(ல்)லக் கேளாள். இதயாலய எம் கோவே!

அப் பலவர் உந்தும் படிறு — பழிச்சொல் கூறுபவர் செய்கின்ற
இலக்கு ஆர் வஞ்சனைக்கு (இவள் அன்றி)
வேறு இலக்கு ஆர்?
(ஒருவரும் இவர்.)

செம்மெய்யில் இடையில் — சிவந்தமேனியிலும் இடையிலும்
சுற்ற ஒன்றும் இராஅம் உடுத்த ஓராடையும் இல்லையாம்
(ஆடை நழுவிவிடும்)

அக்கு ஆரம் பல வரும் — கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் முத்துக்
கள் பல உதிரும்.

தும்பு அடி கவன விடை — கயிற்றில் கட்டப்பட்ட வேக
மணியால் எய்த்தாள் முடைய எருதின்கு முத்திலுள்ள
மணியோசையால் வாட்ட
முற்றாள்.

வருந்தும்படி எண்ணும்இல் — ஆய்ச்சியர் வருந்தும்படி கணக்
அக்காரம் பல இடைய கில்லாத அவர்களின் சேலை
ரிடை அடைந்தோய் கள் பலவற்றை அவர்களிடம்
கவர்ந்த திருமால்போன்றவனே!

இனிக் கருங்குயில் — இப்போது கரியகுயில் போன்ற
மொழியுடைய தலைவியானவள்

அக்காரம் பலவு — சர்க்கரையும் பலாப்பழமும்

அருந்தும்படி சொ(ல்)லக் கேளாள் — உண்ணும்படி சொன்னால் கேட்
கமாட்டாள்.

இதயாலய — இதயாலயனே!

எம் கோவே — எம் தலைவனே!

இலக்கு	— குறி	விடை	— எருது
அம்பல்	— பழிச் சொல்	மணி	— சுழுத்துமணி
அம்பலவர்	— பழிச் சொல்	எய்த்தாள்	— தளர்ந்தாள்
	கூறுபவர்	எண்ணும்	
படிறு	— வஞ்சனை	இல்	— எண்ணிக்கை
இரா	— இல்லை		இல்லாத
செம்மெய்	— சிவந்த மேனி	அக்காரம்	— சேலை
அக்கு	— கண்	இடையர்	— ஆயர்
ஆரம்	— (கண்ணீர்)	அடைந்	
	முத்து	தோன்	— திருமால்
தும்பு	— கயிறு	கருங்குயில்	— தலைவி
அடி	— கட்டிய	அக்காரம்	— சர்க்கரை
கவனம்	— வேகம்	பலவு	— பலாப்பழம்

காதல் கொண்டோர்க்குக் காளையின் கழுத்து மணி
யோசை துன்பம் தரும் என்பது இலக்கிய மரபு.

‘இலக்காரம் பலவருந்தும் படிறு’ என்ற முதலடித் தொட
ருக்கு வேறு தக்க பொருள் இருப்பின் வல்லார் வாய்க்
கேட்டுரைக்க!

கருங்குயில் என்பது கரியகுயில் என்பதைக் குறிக்காமல்
குயில் என்ற பெயர் மாத்திரையாய் நின்று, குயில்போன்ற குரல்
இனிமையுடைய தலைவியைக் குறித்தது.

சோலையம்: இடையரிடை யடைந்தோன்

மாரசரந் தைத்துருவ மதிகனல
வாதுசொல்லி வைய வேதாய்
மாரசரம் போலிருப்பான் மயல்புனைவா
ளியல்புனைவாள் வாய்தி றந்த
மாரசரஞ் சிதவசன மொன்றுமுரை
யாண்மனது வந்தாள் வாரு
மாரசர வணபவனை நிகரிருத
யாலயபூ மன்ன ரேறே!

40

மார சரம் தைத்து உருவ மதிகனல வாது சொல்லி வையவே
தாய்மார்
அசரம் போல் இருப்பாள். மயல்புனைவாள்.
இயல்பு நைவாள்.
வாய் திறந்து—அம்மா! — ரச ரஞ்சித வசனம் ஒன்றும்
உரையாள்.
மனது உவந்தாள். வா!
குமார சரவணபவனை நிகர் இருதயாலய பூமன்னர் ஏறே!

மாரசரம் தைத்து உருவ — மன்மதன் அம்புகள் மாற்பைத்
தைத்து மறுபுறம் உருவிச்
செல்வதாலும்
மதி கனல — சந்திரன் சுருவதாலும்
வாதுசொல்லி வையவே — வாதுகள் பேசித் தாய்மார்கள்
தாய்மார் வைவதாலும் (தாய்மார்வைய
என்று மாற்றுக.)
அசரம் போல் இருப்பாள் — இவள் அசையாப் பொருளாகிய
தாவரம்போல் ஒரிடத்திலேயே
இருப்பாள்.
மயல் புனைவாள் — உன்மேல்காதலைக்கொண்டாள்.
இயல்பு நைவாள் — தன் இயல்பில் வருந்துவாள்.

வாய் திறந்து - அம்மா!- — அம்மா! தன் வாயைத் திறந்து
ரச ரஞ்சித வசனம் சாரமுடைய இனிய சொல்
ஒன்று உரையாள் ஒன்று கூடப்பேசமாட்டாள்.
மனது உவந்தாள் — உன்மேல்மனலிருப்பம்உற்றாள்.
வா! — அவளை அணைய வருவாயாக.
குமார சரவணபவனை — குமார வேளாகிய சரவணபவ
நிகர் இருதயாலய முருகனை ஒத்த
இருதயாலயனே!
பூ மன்னர் ஏறே! — உலக அரசருள் ஏறு
போன்றவனே!

மாரசரம் — மன்மதன் புனைவாள் — அடைவாள்
அம்புகள் ரசம் — சாரம்
மதி கனல — சந்திரன் கூட ரஞ்சிதம் — இன்பம்
அசரம் — தாவரம் வசனம் — சொல்
(அசையாப்
பொருள்)

மனது உவந்து ஆள் என்றும் பிரித்துப் பொருள் காணலாம்!
சோலநயம் : மயல் புனைவாள்
இயல்பு நைவாள்

சந்தப்பா கானவச னத்தியசயு

மாவலற்றுத் தனதா கம்ப

சந்தப்பா கானவச னத்தினுட்சேர்

மானெனவே தளரு மாவ

சந்தப்பா கானவச னத்தியுறை

கண்ணவெனுஞ் சந்தப் பாரந்

சந்தப்பா கானவச னத்தியுறை

யாளிதயா லயசற் கோவே!

41

சந்தப் பாகுஆன அசனத்து இசையும் ஆவல் அற்றுத்
தனது ஆகம் பசந்து—அப்பா!—கானவ சனத்தினுள் சேர்
மான் எனவே தளரும். மா வசந்தப் பாகான் அல்அசன்
நத்தி உறை கண்ண எனும். சம் தப்பா(த)நற் சந்தப்பா
கான வசனத்தி உரையாள். இதயாலய சற் கோவே!

கான வசனத்தி
சந்தப் பாகு ஆன
அசனத்து இசையும்
ஆவல் அற்று

— இசையைப் போன்ற சொல்லை
யுடைய தலைவி, அழகிய வெல்
லப் பாகு போன்ற உணவில்
வைக்கும் விருப்பம் இல்லாமல்

தனது ஆகம் பசந்து

— தன் உடம்பு பசலை நிறம்
அடைந்து

அப்பா!

— ஐயோ!

கானவ சனத்தினுள் சேர்
மான் எனவே தளரும்

— வேடர் கூட்டத்தினுள் புகுந்த
மான் போலத் தளர்கின்றாள்.

மா வசந்தப் பாகான்

— பெரிய தென்றல் தேரின் பாகனா
கிய மன்மதனால் வருத்தமுற்று

அல் அசன் நத்தி
உறை கண்ண எனும்

— அந்த நெருப்புக் கடவுள் விரும்பி
வாழ்கின்ற கண்ணையுடைய
சிவனே என்பாள்.

சம் தப்பா(த)நல் சந்தப்பா — அழகு தவறாத நல்ல சந்தப்
உரையாள் பாடல்களைப் பாடமாட்டாள்

இதயாலய சற்கோவே! — இதயாலயனே! நல்ல தலைவனே!

சந்தம் — அழகு பாகு — பாகன்;
பாகு ஆன — வெல்லப்பாகு மன்மதன்
போன்ற பாகான் — பாகனால்;
அசனம் — உண்டி (மன்மதனால்)
இசையும் — அவ் அசன் — அந்த நெருப்புக்
ஆவல் — வைக்கும் கடவுள்
விருப்பம் நத்தி — விரும்பி

ஆகம் — உடம்பு உறை
கானவ கண்ணன் — சிவன்
சனம் — வேடசனங்கள் சம் — அழகு
மான் என — மான்போல தப்பா(த) — குறையாத
மா — பெருமை சந்தப்பா — சந்தப் பாடல்
வசந்தம் — தென்றல்; கானம் — இசை
மன்மதனது வசனத்தி — சொல்
தேர் லுடையவன்
வசனம் — சொல்

சிவனது நெற்றிக்கண் நெருப்பு என்பதும் நெருப்புக்கு
வாகனம் ஆடு என்பதும் இலக்கிய மரபு. அசம்(அஜம்)—ஆடு.
அசன் — ஆட்டையுடையவன்; நெருப்புக் கடவுள்.

கான வசனத்தி ஆவலற்று ஆகம் பசந்து கண்ண எனும்.
உரையாள் என்று வினை முடிவு கொள்க!

சோர்நயம் : சம் தப்பா

சந்தப்பா

படவரவை யொத்தநிதம் பத்தியராம்
படையுடன்சம் பராரி யேக

படவரவை யுற்றுநின்று மதுரவிலை
வாங்கிவிடும் பகழி மெய்யிற்

படவரவைம் முகநுதலம் பகசிவசங்
கரவெனவே பகர்ந்து தானெய்ப்

படவரவை மருளமின்னை யணையிருத
யாலயவிற்ப் பன்ன மாலே!

42

படஅரவை ஒத்த நிதம்பத்தியராம் படையுடன்
சம்பராரியே

கபடவரவை உற்றுநின்று மதுரவி(ல்)லை வாங்கிவிடும்
பகழிமெய்யில் படவர, ஐம்முக! நுதல் அம்பக! சிவ! சங்கர!
எனவே பகர்ந்து, தானெய்ப்பட வரவை மருளும் மின்னை
அணை!

இருதயாலய விற்பன்ன மாலே!

படஅரவை ஒத்த
நிதம்பத்தியராம்
படையுடன்

— படத்தோடு கூடிய பாம்பினை
ஒத்த(பாம்பின் படத்தை ஒத்த)
அல்குலுடைய பெண்கள்
ஆகிய சேனையுடனே

சம்பராரியே கபட
வரவை உற்று நின்று
மதுர வி(ல்)லை
வாங்கி விடும் பகழி
மெய்யிற்பட வர

— மன்மதனானவன் வஞ்சகமாக
வந்து நின்று இனிய
கரும்பு வில்லை வளைத்து
ஏவுகின்ற மலர் அம்புகள்
தன் உடல் மேலே தைக்க
வருவதால்

ஐம்முக!

— ஐந்துமுகங்கள் உடையவனே!

நுதல் அம்பக!

— நெற்றியில் சண் உடையவனே!

சிவ!

— சிவனே!

சங்கர!

— சங்கரனே!

எனவே பகர்ந்து

— என்று கூறி

மருளும் மின்னை

— மருட்சியடைகின்ற தலைவியை

அணை

— அணைந்து கொள்வாயாக!

இருதயாலய

— இருதயாலயனே!

விற்பன்ன மாலே

— அறிவுமிக்க திருமால் போன்ற
வனே!

பட அரவு — பாம்பு;
பாம்பின்
படம்

பகழி — அம்பு
மெய்யில் — உடம்பில்
பட வர — தைக்க

நிதம்பம் — அல்குல்
கபடம் — வஞ்சனை
வரவை

வருவதால்
நுதல் — நெற்றி
அம்பகம் — சண்

உற்று — வந்து
மதுரம் — இனிமை
வி(ல்)லை — வில்லை

பகர்ந்து — சொல்லி
தா நெய்ப்பட வரவை — ?
மின் — தலைவி

வாங்கி — வளைத்து
சம்பராரி — சம்பரனுக்குப்
பகைவன்;
மன்மதன்

விற்பன்
னம் — மிக்க அறிவு

மன்மதனால் வருந்திய தலைவி, அவனை அடக்குவார்
பிறர் இன்மையின், அவனை நெற்றிக் கண்ணால்
சுட்டெரித்த சிவனை, 'ஐம்முக! நுதலம்பக! சிவ! சங்கர!'
என்று அழைக்கின்றாள். இது அவளது பரிதாபத்தைக்
காட்டுகின்றது. இவ்வாறு சிவனை அழைக்கும் செய்தி
மேலும் பற்பல பாடல்களிலும் வரும்.

தா நெய்ப்பட வரவை என்ற தொடர்க்குப் பொருள்
தெரிவது அருமை. வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க!

சொல்தயம் : ஒத்தநிதம் பத்தியர்

முக நுதலம் பக

இணங்குதட்டுங் கதிரமருப் பணையவன்மீ
சையைமுறுக்கி யெழுந்தான் வேள்பெண்

கணங்குதட்டுங் கதிரமொழிந் திகழ்வரணை
மார்பயஞ்சங் கத்தா லூட்டி

லணங்குதட்டுங் கதிரவன்போள் மதியமெழக்
கண்டயரு மரக்கர் கோன்மே

னிணங்குதட்டுங் கதிரம்விட்டன் றட்டவித
யாலய பூ நிருப ரேறே!

43

இணங்கு உதள் துங்க திரமருப்பு அணைய வன்மீசையை
முறுக்கி எழுந்தான் வேள்.

பெண்கள் நங்கு உதட்டு உங்கு அதிரமொழிந்து இகழ்வர்.
அ(ன்)ணைமார் பயம் சங்கத்தால் ஊட்டில் அணங்கு
உதட்டும்.

கதிரவன்போல் மதியம் எழக் கண்டு அயரும்.

அரக்கர் கோன்மேல் நிணம் குதட்டும் கதிரம் விட்டு அன்று
அட்ட இதயாலய பூ நிருபர் ஏறே!

உதள் இணங்கு துங்க — ஆட்டுக்கிடாயின்
திரமருப்பு அணைய இரண்டாக இணைந்த சிறந்த
உறுதியான கொம்பைப்
போன்ற

வன்மீசையை முறுக்கி — வலிய மீசையை முறுக்கிக் கொ
எழுந்தான் வேள் ண்டுமன்மதன் போருக்கு எழுந்
தான்.

பெண்கள் நங்கு உதட்டு — பெண்கள் உதடுகளால் இவள்
உங்கு அதிர மொழிந்து வருந்தும்படி நங்கு(பழிச்சொல்)
இகழ்வர் கூறி இகழ்கின்றனர்.

அ(ன்)ணைமார் பயம் — தாய்மார் சங்கினாலே பாலை
சங்கத்தால் ஊட்டில் ஊட்டினாலும் அணங்காகிய
அணங்கு உதட்டும் இவள் உவட்டுவாள்,

கா—31

கதிரவன் போல் மதியம் — சூரியன் போல் வெப்பமாகச் சந்
எழக் கண்டு அயரும் திரன் எழுவதைக் கண்டு
அயர்வாள்.

அரக்கர் கோன்மேல் — இராவணன்மேல்

நிணம் குதட்டும் — கொழுப்பை மெல்லுகின்ற
கதிரம் விட்டு அம்பினை ஏவி

அன்று அட்ட — அந்நாள் கொன்ற

இதயாலய — இருதயாலயனே!

பூ நிருபர் ஏறே — உலக மன்னருள் ஏறு போன்ற
வனே!

இணங்கு — இரண்டாக உதட்டும் — உவட்டுவாள்;
இணைந்த வாந்தி செய்
வாள்

உதள் — ஆடு

துங்க — சிறந்த கதிரவன் — சூரியன்

திர மருப்பு — உறுதியான மதி — சந்திரன்

கொம்பு அரக்கர்

வேள் — மன்மதன் கோன் — இராவணன்

நங்கு — பழிச்சொல் நிணம் — கொழுப்பு

உங்கு — அவ்விடத்தில் குதட்டும் — மெல்லுகின்ற

அதிர — வருந்தும்படி கதிரம் — அம்பு

பயம் — பால் நிருபர் — அரசர்

அணங்கு — தலைவி பூ — உலகு

உவட்டுதல் என்பது எதுகைநோக்கி உதட்டுதல் என வந்த
தாகக் கொள்க.

சொல்லியம் : கதிரவன்போல்
மதியம்எழ
விட்டன்று அட்ட

அனுதினங்கா யம்புலியோ வடவையினு
நூறுமடங் காகும் பூவம்

புனுதினங்கா யம்புலியூ றுருவிவெரு
வச்செலுமே பொல்லா தாய்வா

மினுதினங்கா யம்புலியா மிவளவுமெப்
படிச்சகிப்பே னிதனை நீபோய்ப்

பனுதினங்கா யம்புலியம் புயக்கணித
யாலயவிற்பன்ன வேட்கே.

44

அனுதினம் காய் அம்புலியோ வடவையினும்
நூறு மடங்கு ஆகும்.

பூ அம்பு நுதி நம் காயம் பு(ல்)லி ஊடுருவி
வெருவச் செ(ல்)லுமே.

பொல்லாது ஆய் வாயின் உதி நங்கு.

ஆயம் புலியாம். இ(ல்)வளவும் எப்படிச் சகிப்பேன்!

இதனை நீ போய்ப் ப(ன்)னுதி நங்காய்!

அம் பு(ல்)லி அம்புயக்கண் இதயாலய விற்பன்ன வேட்கு.

அனுதினம் காய் — நாடோறும் சுடுகின்ற சந்திர
அம்புலியோ னோ வடவாமுக அக்கினி
வடவையினும் யைக் காட்டிலும் நூறு
நூறுமடங்கு அதிகம் மடங்கு (கொடுமையில்) அதி
கமாக உள்ளது.

பூ அம்பு நுதி நம் காயம் — பூவாகிய அம்பின் நுனியானது
பு(ல்)லி ஊடுருவி வெருவச் நம் உடலை ஊடுருவி நாம்
செ(ல்)லுமே அஞ்சும்படி மறுபுறம் போ
கின்றது.

பொல்லாது ஆய் — தாயின் வாயில் பிறக்கின்ற
வாயின் உதி நங்கு பழிச்சொல் பொல்லாதது
ஆகும்.

ஆயம் புலியும்

— தோழிமாரும் தன்புறுத்துவதில்
புலிபோல் ஆயினர்.

இ(ல்)வளவும் எப்படிச்
சகிப்பேன்

— இவ்வளவு தன்பமும் எவ்வாறு
பொறுத்துக் கொள்வேன்!

அம் பு(ல்)லி அம்புயக்கண்
இதயாலய விற்பன்ன
வேட்கு

— அழகிய புற இதழ்களையுடைய
தாபரை மலர் போன்ற கண்
களைக் கொண்ட இதயால்
மன் ஆகிய கல்லியில் சிறந்த
வேளுக்கு,

இதனை நீபோய்ப்
பன்னுதி நங்காய்!

— இந்தச் செய்தியை நீசென்று
சொல்வாய் நங்கையே!
(தோழியே!)

காய் — சுடுகின்ற

உதி — பிறக்கின்ற

அம்புலி — சந்திரன்

நங்கு — பழிச்சொல்

வடவை — வடவைத்தி

ஆயம் — தோழியர்

பூ அம்பு — பூவாகிய

கூட்டம்

அம்பு

ப(ன்)னுதி — சொல்

நுதி — நுனி

வாயாக!

காயம் — உடல்

பு(ல்)லி — புற இதழ்

பு(ல்)லி — பொருந்தி

அம்புயம் — தாமரை

வெருவ — அஞ்சும்படி

விற்பன்னம் — கல்லி வன்னம்

ஆய் — தாய்

சொல்லாய் : உருவி வெருவ
அம்புலி அம்புய

அலமருமந் தானிலவுக் கிரவேங்கை
யோகொடிதா மரிவை தானோர்

நெலமருமந் தானிலவு வெண்குடைபோ
னித்தமுநெட் றேத் தோடம்

பலமருமந் தானிலவுக் கிணையிதழ்மா
னார்மொழியப் பயந்தாள் கோலா

கலமருமந் தானிலவுத் துங்கவித
யாலயசிங் கார மாலே!

45

அலமருமந் மந்தானில உக்கிர வேங்கையோ கொடிதாம்.
அரிவை தான் ஓர் நெல். அமரும் அந்து ஆம்.
நிலவு வெண்குடைபோல் நித்தமும் நெட்டுரத்தோடு
அம்பல் அ(ம்)மருமந்தான் இலவுக்கு இணையிதழ்
மானார் மொழியப் பயந்தாள்.
கோலாகலம் மருமந் தான் நிலவு உத்துங்க இதயாலய
சிங்கார மாலே!

அலமருமந் மந்தானில உக் — சுழலுகின்ற தென்றற் காற்றா
கிர வேங்கையோ கிய உக்கிரமாகிய வேங்கைப்
கொடிதாம் புலியோ கொடியதாகும்.

அரிவை தான் ஓர் — தலைவியானவள் ஒரு நெல்
நெல். அமரும் அந்து ஆம் லைப் போன்றவள். மன்மதன்
செய்கின்ற போரும் அந்த
நெல்லை அரிக்கும் அந்துப்
பூச்சி போலும்.

நிலவு வெண்குடை போல் — மன்மதன் குடையாகிய நிலவு
கொடுமை செய்வது போல்

நித்தமும் நிட்டுரத்தோடு — நாள்தோறும் கொடுமையுடனே

அம்பல் — பழி மொழிகளையும்

அ(ம்)மருமந்தான் — அந்த இரகசியத்தையும் (புறணி
யையும்)

இலவுக்கு இணையிதழ் — இலவ மலருக்கு இணையான
மானார் மொழிய சிவந்த இதழையுடைய பெண்
கள் சொல்வதால்

பயந்தாள் — அஞ்சினாள்.

கோலாகலம் மருமந் தான் — அலங்காரங்கள் மாற்பிலே நிலவு
நிலவு உத்துங்க மாறு கொண்டுள்ள உயர்ந்த
பெருமையுடையவனே!

இதயாலய சிங்காரமாலே — இதயாலயன் என்னும் அழகிய
திருமால் போன்றவனே!

அலமருமந்	— சுழலுகின்ற	மருமம்	— இரகசியம்,
மந்தானிலம்	— தென்றல்		புறணி
உக்கிரம்	— கோபம்	இலவு	— முள்
அரிவை	— பெண்		முருக்கமலர்
அந்து	— நெல்லைத்	மானார்	— பெண்கள்
	துளைக்கும்	கோலாகலம்	— அழகு
	மிகச்சிறிய		(அலங்காரம்)
	பூச்சி.	மருமம்	— மாற்பு
நிட்டுரம்	— கொடுமை	நிலவு	— பொருந்தும்
அம்பல்	— பழிச்	உத்துங்கம்	— மிகஉயர்வு
	சொல்	சிங்காரம்	— அழகு

நிட்டுரம் — கொடுமை
அம்பல் — பழிச் சொல்

திருப்பாரா வாரமதி லுற்பவிக்கும்
பேரொலியைச் செவியாற் கேட்க

விருப்பாரா வாரமதி னந்தினமு
நந்தினங்க விழுவே நொந்து

நெருப்பாரா வாரமதி யென்னுமின்னை
நன்னயச்சி நேகஞ் செய்தாள்

சுருப்பாரா வாரமதி காவிருத
யாலயவத் துங்க வேளே!

46

திருப் பாராவாரமதில் உற்பவிக்கும் பேரொலியைச்
செவியாற் கேட்க விருப்பு ஆர் ஆவார்? அ(ம்)ம!
தினந்தினமும் நந்து இனம் கவழுவே நொந்து,
நெருப்பார் ஆவார் அம் மதி என்னும் மின்னை
நன்னயச் சினேகம் செய்து ஆள்!

சுருப்பு ஆரா! வாரம் அதிகா! இருதயாலய உத்துங்க
வேளே!

திருப்பாராவாரமதில் — அழகிய கடலில் பிறக்கின்ற
உற்பவிக்கும் பேரொலி பேரிறைச்சலைக் காதுகளால்
யைச் செவியால் கேட்க கேட்க விரும்புவார் யார்?
விருப்பு ஆர் ஆவார்

அ(ம்)ம — அம்மா!

தினந்தினமும் நந்து — நாடோறும் வளையற் கூட்டம்
இனம் கவழ நொந்து நழுவுவதால் வருந்தி

நெருப்பார் ஆவார் — அழகிய சந்திரர் நெருப்புடை
அம்மதி என்னும் யவர் ஆவார் என்கின்ற
மின்னை மின்னற் கொடி போன்ற
தலைவியை

நன்னயச் சினேகம் செய்து — நன்னயமாக நட்புச் செய்து
ஆள்! ஆட் கொள்வாயாக!

சுருப்பு ஆரா

— வண்டுகள் படிந்த மாலையணிந்-
தவளே!

வாரம் அதிகா

— அதிகமான அன்புடையவளே!

இருதயாலய உத்துங்க
வேளே

— இருதயாலயன் என்னும்
உயர்ந்த மன்மதனைப் போன்-
றவளே!

திரு — அழகிய
பாரா

அம் மதி — அந்தச் சந்திரர்
மின் — தலைவி

வாரம் — கடல்

நன்னயம் — நன்மை

உற்ப

சுருப்பு — வண்டு

வித்தல் — பிறத்தல்

ஆரம் — மாலை

அ(ம்)ம — வியப்புச் சொல்

வாரம் — அன்பு

நந்து

அதிகா — அதிக முடையவளே

இனம் — வளையல் கூட்டம் உத்

கவிழ — நழுவி விழ

துங்கம் — உயர்வு

நெருப்

வேள் — மன்மதன் போன்

பார்

றவன்

ஆவார் — நெருப்பையுடைய
வர் ஆவார்

சொல்நயம் : (தி)னந்தினமும் நந்தினம்

என்னும் மின்னை நன்னய

நெருப்பாய வந்திகைக்கு மதிதகிக்குங்
குயில்பகைத்து நேடு மந்நா
எிருப்பாய வந்திகைக்குக் கிடைத்தமகப்
போற்கிடைத்த தெனக்கென் றோதும்
விருப்பாய வந்திகைக்கும் படிவெகுநெட்
ரேமொழி விளநொந் தாள்பைத்
திருப்பாய வந்திகைக்கு மாரவித
யாலயவ சீர மாலே!

47

நெருப்பு ஆய அந்தி கைக்கும், மதி தகிக்கும்.
குயில் பகைத்து நேடும் அந்நாள்
இருப்பாய் அவ் வந்தி கைக்குக் கிடைத்த மகப் போற்
கிடைத்தது எனக்கு என்று ஒதும் விருப்பு ஆய்,
அவம் திகைக்கும்படி வெகுநெட்டேர மொழி வி(ள்)ள
நொந்தாள்.
பைத் திருப் பாய! வந்து இகைக்கும் மார!
இதயாலய வசீர மாலே!

நெருப்பு ஆய — நெருப்புப் போன்ற அந்திப்
அந்தி கைக்கும் பொழுது வருத்துகின்றது.

மதி தகிக்கும் — சந்திரன் சுடுகின்றது.

குயில் பகைத்து — குயிலானது பகை கொண்டு
நேடும் அந்நாள் தேடுகின்ற அந்நாளிலே,

இருப்பு ஆய் அவ் — நிலையாக அந்த மலடியின்
வந்தி கைக்குக் கிடைத்த கைக்குக் கிடைத்த மகவைப்
மகப்போல் கிடைத்தது போல எனக்கு இவள் கிடைத்
எனக்கு என்று ஒதும் தாள் என்று கூறுகின்ற விருப்
விருப்பு ஆய் பமுள்ள தாயானவள்,

அவம் திகைக்கும்படி — வீணாகத் திகைக்கும் படியாக
வெகு நெட்டேர மொழி நிட்டேர மொழிகளைச் சொல்
வி(ள்)ள நொந்தாள் வதால் தலைவி வருந்தினாள்.

பைத் திருப் பாய — பாம்பாகிய படுக்கை உடைய
வனே!

வந்து இகைக்கும் மார — தென்றல் காற்றைத் தேராகச்
செலுத்தும் மன்மதன் போன்
றவனே!

இதயாலய வசீர மாலே — இதயாலயன் ஆகிய வசீகரமு
டைய திருமால் போன்றவனே!

கைத்தல் — வருத்தல் நெட்டேரம் — கொடுமை

நேடும் — தேடும் வி(ள்)ள — சொல்வதால்

இருப்பாய் — நிலையாக பை — பாம்பு

வந்தி — மலடி வந்து — காற்று

மக — குழந்தை (தென்றல்)

விருப்பு ஆய் — விருப்ப இகைத்தல் — செலுத்துதல்
முள்ள தாய் மாரன் — மன்மதன்

அவம் — வீணாக வசீ(க)ரம் — கவர்ச்சி

மன்னரைத் திருமாலாகவே போற்றுவது கவிமரபு ஆத
லால், பைத் திருப் பாய எனப்பட்டது.

வண்ணச்சந் தம்பாடு மாதேயென்
றாலுரைக்க மாட்டாள் சொன்னக்
கிண்ணச்சந் தம்பாடு வடனவழி
கிற்குமொழி கிள்ளை பூசான்
திண்ணச்சந் தம்பாடு தலைமறந்தா
ளிகுளையர்க டீரா ரிந்தப்
பெண்ணச்சந் தம்பாடு பார்ப்பரித
யாலயகெம் பீர மாலே!

48

வண்ணச் சந்தம் பாடு மாதே என்றால் உரைக்க மாட்டாள்.
சொன்னக் கிண்ணச் சந்தம் பாடு உவள் தன் அழகிற்கு.
மொழி கிள்ளை. பூசான் திண்ணச் சந்து.
அம்பு ஆடுதலை மறந்தாள். இகுளையர்கள் தீரார் இந்தப்
பெண் அச்சம். தம் பாடு பார்ப்பர்.
இதயாலய கெம்பீர மாலே!

வண்ணச் சந்தம் பாடு — வண்ணமாகிய சந்தப் பாடல்
மாதே என்றால் களைப் பாடுவாயாக மாதே
உரைக்கமாட்டாள். என்றால் பாடமாட்டாள்.

உவள்தன் அழகிற்கு — அவளது முலைகளின் அழகிற்
சொன்னக் கிண்ணச் குத் தங்கக் கிண்ணங்களின்
சந்தம் பாடு அழகு அழிவு ஆகும்.

மொழி கிள்ளை — அவள் சொற்கள் கிளியின்
குரல் போன்றது.

பூசான் திண்ணச் சந்து — வலிய சந்தனத்தைப் பூசிக்
கொள்ளமாட்டாள்.

அம்பு ஆடுதலை மறந்தாள் — நீராடுதலை மறந்து
விட்டாள்.

இகுளையர்கள் தீரார் — இந்தப் பெண்ணின் அச்சத்
இந்தப் பெண் அச்சம் தைத் தோழியர்கள் தீர்க்க
மாட்டார்கள்.

தம் பாடு பார்ப்பர் — தங்கள் தங்கள் சோலியைப்
பார்ப்பார்கள்.

இதயாலய கெம்பீர — இதயாலயன் என்னும் வீறு
மாலே கொண்ட மாலே!

வண்ணம் — ஒருவகைப் சந்து — சந்தனம்
பாடல் அம்பு — நீர்

சொன்னம் — தங்கம் இகுளையர் — தோழியர்
சந்தம் — அழகு தம் பாடு — தங்கள்

பாடு — அழிவு காரியம்

கிள்ளை — கிளி கெம்பீரம் — வீறுடைமை

உவள் தன் அழகிற்குக் கிண்ணச் சந்தம் பாடு என்று
கூட்டுக.

ஆலமரங் கண்மருங்கு லரசமரத்
தாலிறந்தோ னாமிக் கன்னி
போலமரம் பையருளரோ புளியமரஞ்
சிறைமதுபப் பூந்தார் வந்தான்
மாலமரம் தையிலென்றான் வாகைமர
கதங்குழலை மானுஞ் சேர்வாய்
சாலமர மேழும்விழ வெய்தவித
யாலயவித் தார மாலே!

49

ஆலம் அரம் கண். மருங்குல் அர சமரத்தால் இறந்தோன் ஆம். இக் கன்னிபோல் அம் அரம்பையர் உளரோ?

பு(ள்)ளி அமர் அஞ்சிறை மதுபப் பூந்தார் வந்தால் மாலம். அரந்தை இல் என்றான். வாகை மரகதம் குழலைமானும். சேர்வாய்!

சாலமரம் ஏழும்விழ எய்த இதயாலய வித்தார மாலே!

ஆலம் அரம் கண் — தலைவியின் கண்கள் விஷத்தை யும் அரத்தையும் போன்றுள்ளன.

மருங்குல் அர சமரத்தால் — இவள் இடை அரனுடன் இட்ட போரிலே இறந்த மன்மதனைப் போன்றது. (மன்மதனுக்கு உருவமில்லாததுபோல், இவள் இடைக்கும் உருவமில்லை என்னும்படி மிகமிக நுண்ணியது)

இக் கன்னி போல் — இந்தக் கன்னியைப் போல

அம் அரம்பையர் உளரோ? — அழகிய தேவர் உலகப் பெண்கள் உள்ளனரோ? (இல்லை)

புள்ளி அமர் அஞ்சிறை — புள்ளிகளையுடைய அழகிய சிறகுகள் கொண்ட வண்டுகள் மோய்க்கும் மருதப்பனின் பூ மாலை வந்தால்

மாலம் அரந்தை இல் என்றான்

வாகை மரகதம் குழலை மானும்

சேர்வாய்

சாலமரம் ஏழும் விழ எய்த — ஏழு மராமரங்களும் அடியோடு விழும்படி அம்பு எய்த

இதயாலய

வித்தார மாலே

— மயங்கமாட்டோம். துன்பமும் இல்லையாகும் என்கின்றான்.

— பிறமணிகளை வெற்றி கொள்கின்ற மரகத மணியானது இவள் கூந்தலைப் போலும்.

— இவளை வந்து சேர்வாயாக!

— இருதயாலயனே!

— விரிந்த புகழுடையவனே!

ஆலம் — விஷம்

அரம் — இரும்பை அரவும் கருவி

மருங்குல் — இடை

அர சமரம் — அரனுடன் செய்தபோர்

இறந்தோன்

ஆம் — மன்மதன்

அம் — போலும்

பு(ள்)ளி — புள்ளிகள்

மதுபம் — வண்டு

மாலம் — மயங்கமாட்டோம்

அரந்தை — துன்பம்

இல் — இல்லையாகும்

வாகை — நவமணிகளுள்

மரகதம் — பிறமணிகளை

— வெற்றி கொள்ளும்

மரகதம்

வாகை — வெற்றி

குழல் — கூந்தல்

சாலமரம் — மராமரம்

உருவம் உண்டோ இல்லையோ என்னும்படி நுண்ணிய இடைக்கு உருவமில்லாத மன்மதன் உவமை.

சோலநயம் : ஆலமரம் அரமரம் அரம்பை (வாறமரம்) புளியமரம் மாலமரம் வாகைமரம் சாலமரம்

என ஏழு மரப் பெயர்கள் தொனிப் பொருளாக வந்த பிறகு மரம் ஏழும் என முடித்தது பெருஞ் சுவையுடையது.

இருகாலும் படிமீதி லொருகாலும்
படியாவா மிழையைக் காகந்

தருகாலும் படிவமிலான் கன்னல்விலை
வாங்கிவிடுத் தசரப் பூவும்

வருகாலும் படிநிசைந்த மாதருஞ்சீ
றாதணைமே வாரைக் காற்றிற்

சருகாலும் படியலையப் பொருமிருத
யாலயவித் தார மாலே!

50

இருகாலும் படிமீதில் ஒருகாலும் படியா(த) ஆயிழையைக்
காகம் தருகாலும் படிவம் இ(ல்)லான் கன்னல் வி(ல்)லை
வாங்கி விடுத்த சரப்பூவும் வருகாலும்
படிறுஇசைந்த மாதரும் சீறாது அணை!
மேவாரைக் காற்றில் சருகு ஆலும்படி அலையப்
பொரும் இருதயாலய வித்தார மாலே!

இருகாலும் — பகல் இரவு ஆகிய இருவேளை
படிமீதில் ஒருகாலும் யிலும் நிலத்திலே ஒருதடவை
படியா ஆயிழையை கூடப் படுத்துத் துயிலாத
தலைவியை

காகந் தரு காலும் — காக்கை பெற்ற குஞ்சாகிய
குயிலும்

படிவமிலான் கன்னல் — அங்கமிலாத மன்மதன் கரும்பு
வி(ல்)லை வாங்கி வில்லை வளைத்து எய்த அம்
விடுத்த சரப் பூவும் பாகிய பூவும்

வருகாலும் — வருகின்ற தென்றற்காற்றும்
படிறு இசைந்த வஞ்சனையமைந்த அயற்பெண்
மாதரும் சீறாது டிரும் சினக்காமல் இருக்கும்
பொருட்டு

அணை

— அணைவரயாக!

மேவாரைக் காற்றில்
சருகு ஆலும்படி
அலையப் பொரும்

— பகைவர்களைக் காற்றிலே
சருகு சலசலப்பது போல்
அலையும்படி போரிடுகின்ற

இருதயாலய

— இருதயாலயனே!

வித்தார மாலே

— விரிந்த புகழுடையவனே!

இரு கால் — காலை மாலை வி(ல்)லை — வில்லை
படிமீது — கட்டிலில் சரப்பூ — பூவாகிய அம்பு
ஒருகாலும் — ஒரு தடவைகூட சரம் — அம்பு
படியா(த) — படுக்காத கால் — தென்றல்
காகந் தரு — காக்கை பெற்ற படிறு — வஞ்சனை
கால் குஞ்சு (குயில்) மேவார் — பகைவர்
கால் — பிள்ளை ஆலுதல் — சலசலத்தல்
படிவமிலான் — மன்மதன் பொரும் — போரிடுகின்ற
கன்னல் — கரும்பு

சொந்நயம் :

இருகாலும்—ஒருகாலும் (முான் தொடை)
காகந்தருகால்(குயில்)

சரப் பூ என்பது சரமாகத் தொடுத்த பூ எனவும் பொருள்
படுவது ஒரு வகை நயம்.

அனங்கனக்கா மஞ்சளையுண் டவனிலப்பே
ரம்பைவிடுத்த தழலும்* போது

மனங்கனக்கா மஞ்சளையே தருகிறதாம்
வம்பலைய வளர்ந்தி ரண்டு

தனங்கனக்கா மஞ்சளைப்பூ சியவதனம்
வாடினதார் தையற் கென்றே

தினங்கனக்கா மஞ்சளையுங் கிளுவையித
யாலயன்பாற் செப்பு வாயே!

51

அனங்கன் அக்கா! மஞ்ச அளையுண்ட அனிலப் பேரம்பை
விடுத்து அழலும்போது, மனம் கனக் காமம்

ச(ள்)ளையே தருகிறதாம்.

வம்பு அலைய வளர்ந்து இரண்டு தனம் கனக்கா
மஞ்சளைப் பூசிய வதனம் வாடியதாம். தையற்கு என்றே
தினம் கனக் கா மஞ்ச அளையும் கிளுவை இதயாலயன்
பால் செப்புவாயே!

அனங்கன் — அக்கா! — அக்கா! மன்மதனானவன் பனி
மஞ்ச அளையுண்ட கலந்த தென்றற் காற்றாகிய
அனிலப் பேரம்பை பெரிய அம்பை ஏவிச் சூடும்
விடுத்து அழலும்போது போது,

கனக் காமம் ச(ள்)ளையே — மிக்க காதல் நோயானது மனத்
மனம் தருகிறதாம் திலே துன்பம் தருகிறதாம்.

வம்பு அலைய வளர்ந்து — இரவிக்கை கிழியும்படி வளர்ந்து
இரண்டு தனம் கனக்கா இரு முலைகள் பருத்து

மஞ்சளைப் பூசிய வதனம் — மஞ்சள் பூசிய முகம் இப்
வாடியதாம் தையற்கு பெண்ணுக்கு வாட்டம்
என்று அடைந்ததாம் என்று

தினம் கனக் கா மஞ்ச — நாடோறும் பெரிய சோலை
அளையும் கிளுவை களில் மேகங்கள் படிக்கின்ற
ஊற்றுமலை அரசாளுகின்ற

இதயாலயன்பால் செப்பு — இதயாலய மன்னனிடம் சொல்
வாய் வாயாக!

அனங்கன்	— மன்மதன்	அலைதல்	— கிழிதல்
மஞ்ச	— பனி	தனம்	— முலை
அளை		கனக்கா	— பருத்தலால்
யுண்ணல்	— கலத்தல்	வதனம்	— முகம்
அனிலம்	— காற்று	தையல்	— தலைவி
	(தென்றல்)	கா	— சோலை
அழலுதல்	— வருத்துதல்	மஞ்ச	— மேகம்
சள்ளை	— துன்பம்	அளைதல்	— தங்குதல்
வம்பு	— இரவிக்கை	கிளுவை	— ஊற்றுமலை

அக்கா! செப்புவாய் என்று கூட்டுக!

* பாடபேதம் : விடுத்தலும்

அருத்தனில மருமஞ்சம் படவரவல்
குனடையிடை யத்தம் வேதக்

கருத்தனில மருமஞ்சம் படகெனமி
தந்திடக்கட் கங்க விழ்ப்பாள்

உருத்தனில மருமஞ்சம் படம்பகவு
நழுவுமவந் துலவச் செய்மிற்

ஹருத்தனில மருமஞ்சம் படமெலிவா
ளணையிதயா லயசற் கோவே!

52

அரு தன்னிலம் மரு(வும்) அஞ்சம் படஅரவு அல்குல்
நடை இடை அத்தம் வேதக் கருத்தன் இ(ல்)லம்.

மரு மஞ்சம் படகு என மிதந்திடக் கண் கம் கவிழ்ப்பாள்.

உருத்து அனிலம் அரும் அம் சம்படம் பகவும் நழுவவும்
வந்து உலவச்

செய்யில் தருத் த(ன்)னில் அமரும் அஞ்ச அம்பு அட
மெலிவாள்.

அணை! இதயாலய சற்கோவே!

அரு — அருவமும் (உருவமில்லாமையும்)

தன் நிலம் மரு(வு)ம் — தன் இடத்திலே வாழ்கின்ற
அஞ்சம் அன்னமும்

பட அரவு — படத்தையுடைய பாம்பும்
முறையே

அல்குல், நடை, இடை — இவளின் இடையையும் நடை
யையும் அல்குலையும் ஒக்கும்.

அத்தம் வேதக் கருத்தன் — இவள் கை, வேதகர்த்தாவாகிய
இ(ல்)லம் பிரமன் இருப்பிடமான
தாமரை மலரை ஒக்கும்.

மரு மஞ்சம் படகு என
மிதந்திடக் கண் கம்
கவிழ்ப்பாள்

— மணமுள்ள கட்டிலானது படகு
போல் மிதக்கும் படி கண்
ணீரை ஒழுக்குவாள்.

அரும் அம் சம்படம்
பகவும் நழுவவும்

— அரிய அழகிய சேலையானது
அவிழவும் நழுவவும்

உருத்து அநிலம் வந்து
உலவ

— சினந்து தென்றற் காற்று
வந்து உலவுவதாலும்.

செய்யில் தருத்த(ன்)னில்
அமரும் அஞ்ச அம்பு
அட

— வயலிலும் மரத்திலும்
பொருந்துகின்ற மலர் அம்பு
கள் ஐந்தும் வருத்துவதாலும்

மெலிவாள்

— இவள் மெலிவடைந்தாள்

அணை

— இவளை அணைவாயாக!

இதயாலய சற்கோவே

— இதயாலயன் என்னும் நல்ல
தலைவனே!

அரு — உருவமில்லாதது;
இடைக்கு
உவமை

அத்தம் — கை
வேதக்

தன்னிலம் — அன்னத்தின்
இருப்பிடம்;
மலர்

கருத்தன்—பிரமன்
இ(ல்)லம்—பிரமன் இருப்
பிடம்;
தாமரை

மரு(வு)ம் — பொருந்துகின்ற

மலர்

அஞ்சம் — அன்னம்;

நடைக்கு
உவமை

மரு	— மணம் பொருந்	அம்	
	திய; ம ல ர்	சம்படம்	— அழகிய
	பரப்பியதால்		சேலை
	வந்த மணம்	பகவும்	— பிரியவும்;
மஞ்சம்	— கட்டி ல்		அவிழவும்
படகு	— தோணி	உருத்து	— சினந்து
கட்கம்		அனிலம்	— தென்றல்
(கண்கம்) —	கண்ணீர்		காற்று
கவிழ்ப்		செய்யில்	— வயலில்
பாள்	— மிகுதியாகச்	தரு	— மரம்
	சொரிவாள்	அட	— வருத்துவதால்

அரும் அம் சம்படம் பகவும் நழுவுவும் உருத்து அநிலம் வந்து உலவ என்று கூட்டுக.

அரு, அஞ்சம், அரவு ஆகியவை முறையே இடை, நடை, அல்குலுக்கு உவமை என்பதை நிரனிறையாகச் சொல்லாமல் தலைகீழாக மாற்றிச் சொன்னமை எதிர் நிரனிறை எனப் படும்.

செய்யில் அமரும் அம்பு — தாமரை, நீலம்
தருவில் அமரும் அம்பு — மா, அசோகு

செய்யும் தருவும் சொன்னது கொடிக்கும் உபலட்சணம்.
கொடி பலர் முல்லை.

308

நடனாரா யணியணிவண் டினம்பகர்கா
வடுத்தெடுத்த னங்க னாங்க

படனாரா யணியணிகொங் கையிலெயவம்
பின்றுகண்ணாற் பார்த்தா லென்னோ

வடனாரா யணியணிவாழ் நடராயா
வென்பென்றெ னவதி யெல்லா

மடனாரா யணியணியா 'வோதிருத
யாலயன்பான் மருவித் தானே!

53

நடநாராயணி அணி வண்டு இனம் பகர் கா அடுத்து
எடுத்து அனங்கனாம் கபடன் ஆராய் அணி அணி
கொங்கையில் எய்ய அப்பு, இன்று கண்ணால்
பார்த்தால் என்னோ! அடல் நாராயணி அ(ண்)ணி வாழ்
நடராயா என்பள் என்று என் அவதி எல்லாம்
மடநாராய்! அணி அணியா(க) ஓது — இருதயாலயன்
பால் மருவித் தானே!

அணிவண்டு இனம் நட — அழகிய வண்டுக்கூட்டம் நடநா
நாராயணி பகர் கா ராயணி என்னும் இராகத்தைப்
அடுத்து எடுத்து பாடுகின்ற சோலையை
அடைந்து எடுத்து வந்து

அனங்கனாம் கபடன் — மன்மதனாகிய வஞ்சகன்

ஆராய் அணி அணி — தேர்ந்தெடுத்த அணிகலன்களை
கொங்கையில் அப்பு அணிகின்ற முலையிலே அம்
எய்ய)ய புகளை எய்வதால்,

இன்று கண்ணால் பார்த் — வலிமைமிக்க நாராயணி என்
தால் என்னோ அடல் னும் பெயர் கொண்ட உமா
நாராயணி அ(ண்)ணி தேவி பொருந்தி வாழ்கின்ற
வாழ் நடராயா நடராஜனே! (அன்று கண்
என்பள் என்று ணால்பார்த்து மன்மதனை
எரித்ததுபோல்) இன்று கண்
ணால் பார்த்தால் என்ன
என்று கூறுகின்றாள் என்று

என் அவதி எல்லாம் — என் துன்பம் அத்தனையும்

மடநாராய் — மடப்பம் பொருந்திய நாரையே!

அணி அணியாய் ஓது — வரிசை வரிசையாகக் கூறு.

இருதயாலயன் பால் — இதயாலய மன்னனை
மருவி அடைந்து.

நடநாராயணி	— ஓர்	கொங்கை	— முலை
	இராகம்	அடல்	— வலிமை
அணி	— அழகிய	நாராயணி	— உமாதேவி
கா	— சோலை	நடராயன்	— சிவன்
ஆராய்	— ஆராய்	அவதி	— துன்பம்
	கின்ற	மருவி	— அடைந்து
அணி	— அணிகலன்		

மடநாராய்! இதயாலய மன்னன்பால் கூறு என்று கூட்டுக!
இது நாரைவிடுதாது!

சோலையம் : அடுத்து
எடுத்து

309

கரமையக்கர் தரத்தைக்கு முன்பலரை
யேவியவன் கணில்வெந் தானத்

திரமையக்கர் தரத்தைக்கும் போதுமுலை
வீங்கவிடை தேங்க வேமா

தரமையக்கர் தரத்தைக்குந் தளமெனக்கொண்
டாடினமுந் தளர்கின் றாளே

புரமையக்கர் தரத்தைக்கு நல்குமித
யாலயவுத் துங்க மாலே!

54

கர மயக் கந்தரத்து ஐக்கு முன்பு அலரை ஏவி
அவன் க(ண்)ணில் வெந்தான் அத்திரம்
(எ)மயக்கம் தரத் தைக்கும்போது முலை வீங்க இடை
தேங்கவே

மாதர் அமை அக் கந்தரத்தைக் குந்தளம் எனக் கொண்
டாள். தினமும் தளர்கின்றாளே.

உரம் ஐ அக் கந்தர் அதைக்கு நல்கும் இதயாலய
உத்துங்க மாலே!

மாதர் அமை அக் — அழகு அமைந்த அந்த மேகத்
கந்தரத்தைக் குந்தளம் — தைக் கூந்தலாகக் கொண்ட
எனக் கொண்டாள் — இவள் தினமும் தளர்ச்சியுறு
தினமும் தளர்கின்றாள் — கின்றாள்.

ஐ அக் கந்தர் அதைக்கு — அழகிய அந்த முருகனது மாமி
உரம் நல்கும் — யாகிய திருமகளுக்கு மார்
பினைத் தங்கும் இடமாக
அளித்த

இதயாலய உத்துங்க — இதயாலயனாகிய மிகச் சிறந்த
மாலே — மாலே!

கரம் — நஞ்சு	மாதர் — அழகு
கந்தரம் — கழுத்து	கந்தரம் — மேகம்
ஐ — தலைவன்;	குந்தளம் — கூந்தல்
சிவன்	உரம் — மார்பு
அலர் — மலர்	ஐ — அழகிய
அத்திரம் — அம்பு	கந்தர் அதை — திருமகள்
தேங்குதல் — குலைதல்	

சொல்லியம் : முலை வீங்க இடை தேங்க

கர மயக் கந்தரத்து — விஷ மயமான கழுத்தையுடைய
ஐக்கு முன்பு அலரை — தலைவனாகிய சிவனுக்கு
ஏவி — முன்பு மலர் அம்புகளை ஏவி,

அவன் க(ண்)ணில் வெந் — அந்தச் சிவனது நெற்றிக் கண்
தான் அத்திரம் — ணால் வெந்த மன்மதனது
(எ)மயக்கம் தரத் — அம்பானது, மயக்கம் உண்
தைக்கும் போது — டாகும்படி மேலே படும்
பொழுது

முலை வீங்க இடை — முலைகள் பருக்கவும் இடை
தேங்க — யானது குலையவும்

310

வல்லையரும் பம்பரத்தை யலைமுலைபொன்
மலைகுலைய வளர வேவெண்

முல்லையரும் பம்பரத்தை யலையிரவின்
முனிவளைத்து முனிய வாயிற்

சொல்லையரும் பம்பரத்தை யலைவாளை
வென்றகண்ணீர் துளிக்குந் தோய்வாய்

குல்லையரும் பம்பரத்தை யலைநிகர்மா
லெனுமிதயா லயகோ மாளே!

55

வல்லை அரும் பம்பரத்தை அலை முலை பொன் மலை
குலைய வளரவே,
வெண்முல்லை யரும்பு அம்பர் அத் தையலை இரவின்
மு(ன்)னி வளைத்து முனிய
வாயிற் சொல் ஐயரும் (அயரும்). பம்பு அரத்தை
அலைவாண் வென்ற கண் நீர் துளிக்கும். தோய்வாய்!
குல்லை அரும்பு அம்பரத்தை அ(ல்)லை நிகர் மால் எனும்
இதயாலய கோமாளே!

வல்லை அரும் பம்பரத்தை — சூதாடு கருவியையும் அரிய
அலை முலை பம்பரத்தையும் வருத்துகின்ற
முலைகள்

பொன்மலை குலைய — பொன் மலையானது ஒப்பா
வளர காமையால் குலையும்படி
வளர்வதாலும்

முல்லை அரும்பு அம்பர் — முல்லை அரும்பாகிய அம்பிணை
அத் தையலை இரவில் யுடைய மன்மதன் அந்தப்
மு(ன்)னி வளைத்து பெண்ணை இரவிலே
முனிய (வெல்ல)நினைத்து வளைத்து
முனிவதாலும்

வாயில் சொல் ஐயரும் — வாயில் சொல்லானது அயர்ந்து
(அயரும்) போகும்.

பம்பு அரத்தை அலை
வாளை வென்ற கண்
நீர் துளிக்கும்

— பரவிய அரத்தையும் வருத்து
கின்ற வாளையும் வென்ற
கண்களானவை நீ ரைத்
துளிக்கின்றன.

தோய்வாய்!

— ஆதலால் அவளைச் சேர்வா
யாக!

குல்லை அரும்பு அம்
பரத்தை அலை நிகர்
மால் எ(ன்)னும்
இதயாலய கோமாளே

— துளவம் அரும்புகின்ற ஆகா
யத்தையும் இருளையும்
நிகர்க்கின்ற நிறத்தையுடைய
திருமால் போன்ற இதயாலய
கோமாளே!

வல் — சூதாடு கருவி
அலைத்
தல் — வருத்துதல்
அம்பர் — அம்பை உடைய
வார் (மன்மதன்)

முனிய — சினம் கொள்ள
குல்லை — துளசி
அம்பரம் — வானம்
அலை — கடல்
மால்

மு(ன்)னி — (வெல்ல) எண்ணி எனும் — திருமால்
போன்ற

அயரும் என்பது எதுகை நோக்கி ஐயரும் என வந்தது.
குல்லை அரும்பு அம்பரம் — திருமேனிக்கு உவமை.

இது இல்பொருள் உவமை அணி.

குல்லை அரும்புமால்; அம்பரத்தை நிகர்மால்; அ(ல்)லை
நிகர்மால் என்று தனித்தனி கூட்டுக.

சோந்நயம் : அலை முலை

மலை குலைய

முனி வளைத்து முனிய

பொருப்பந்தா னதனந்தந் துகிரணையா
யென்றுருகிப் புகலு முல்லை

மருப்பந்தா னதனந்தம் புனைகுழல்சோர்ந்
திடமருண்டு மானாண் மேனி

சருப்பந்தா னதனந்த மென்றுநடித்
தன்றுவென்றோன் தானே யானாள்

விருப்பந்தா னதனந்தங் கவணையித
யாலயனி வேக மாலே!

56

பொருப்பு அம்தான தனந்தந்து உகிர் அணையாய் என்று
உருகிப் புகலும்.

முல்லை மருப் பந்தானது அனந்தம் புனை குழல் சோர்ந்
திட மருண்டு மானாண் மேனி

சருப்பம் தானதனந்தம் என்று நடித்து அன்று வென்றோன்
தானே ஆனாள்.

விருப்பந்தான் அதனம் தங்க அணை!

இதயாலய விவேக மாலே! *

பொருப்பு அம் தானதனம் — மலையைப் போன்ற அழகிய
தந்து உகிர் அணையாய் இடம்கொண்ட முலைகளைத்
என்று உருகிப் தந்து, அம் முலைகளில் உன்
புகலும் நகக் குறியைப் பதிக்க மாட்
டாயா என்று மனம் உருகிச்
சொல்லுவாள்.

முல்லை மருப் பந்தானது — முல்லைமலராலாகிய மண
அனந்தம் புனைகுழல் முள்ள மலர்ப் பந்துகள் பல
சோர்ந்திட மருண்டு புனைந்த கூந்தல் நழுவி விழ
மருட்சியடைந்து

மானாண் மேனி

— இந்தப் பெண் தன் மேனி
யினால்

சருப்பம் தான தனந்தம் —
என்று நடித்து அன்று
வென்றோன் தானே
ஆனாள்

— காளியன் என்ற பாம்பின்
மேல் 'தானதனந்தம்' என்ற
தாளத்தோடு நடனம் செய்து
அக் காலத்தில் வென்ற, கண்
ணனை ஒத்தாள். (மேனி பசு
லை நிறம் பெற்றாள்)

விருப்பந்தான் அதனம்
தங்க அணை!

— விருப்பமானது மிகுதியாகும்படி
அணைவாயாக!

இதயாலய விவேக மாலே — இதயாலயனே! அறிவுக் கூர்மை
யுள்ள மாலே!

பொருப்பு	— மலை	மரு	— மணம்
அம்	— அழகிய	பந்து	— மலர்க்
தானம்	— இடம்		கொத்து
தனம்	— முலை	அனந்தம்	— பல
உகிர்	— நகம்	குழல்	— கூந்தல்
	(நகக்குறி)	சருப்பம்	— பாம்பு

அணையாய் — வைப்பாய் அதனம் தங்கு— மிகுதியாக

மேனி கண்ணனை ஒத்தாள் என்பது பசுலைநிறம் பெற்
றாள் என்பதைக் குறிக்கும். கண்ணன் நிறம் பச்சை, காதல்
நோயால் இவள் மேனியிலும் பசுலை (பச்சைநிறம்) படர்ந்த
மையால் இவள் கண்ணனை ஒத்தாள் என்க.

சோநியம் : என்று நடித்து
அன்று வென்றோன்
தானே ஆனாள்

312

மைப்படியக் காரமென நாரமுஞ்
திடுவனூரி மாவி னிற்பத்

துப்படியக் காரமிட்டுச் சுட்டபணி
யாரமுநஞ் சுதானென் றேத

விப்படியக் காரவிரா விடியலையே
யென்பளென்றென் விதனமெல்லாஞ்

செப்படியக் காரகசி யத்தொடித
யாலயவேள் செவியுட் டானே!

மைப் படி அக்கு ஆரம்என நாரம் உகுத்திடுவள்.

உரி மாவினில் பத்துப்படி அக்காரம் இட்டுச் சுட்ட

பணியாரமும் நஞ்சுதான் என்றே தவிப்பன்.

தியக்கு ஆர இரா விடியலையே என்பன் என்று

என் விதனம் எல்லாம் செப்பு அடி! அக்கா!

ரகசியத்தொடு இதயாலயவேள் செவியுள் தானே.

மைப்படி அக்கு ஆரம்என — மைஎழுதப்பட்ட கண்ணி
நாரம் உகுத்திடுவள் லிருந்து முத்துக்கள் போல
நீரை உதிர்ப்பாள்.

உரிமாவினில் பத்துப் படி — அரைப்படி மாவிலே பத்துப்படி
அக்காரம் இட்டுச் சர்க்கரையிட்டுச் சுட்ட பணி
சுட்ட பணியாரமும் யாரமும் விஷந்தான் என்று
நஞ்சுதான் என்றே அதை உண்ணாமல் தவிப்
தவிப்பன் பாள்.

தியக்கு ஆர்அவ் இரா — தியக்கம் நிரம்பிய அந்த இரவு
விடியலையே இன்னும் விடியவில்லையே
என்பன் என்று என்பாள் என்று

என் விதனம் எல்லாம் — என்துயரம் எல்லாம் இருதயா
செப்பு அடி அக்கா லயவேளின் செவிக்குள் இரக
ரகசியத்தொடு இதயா சியமாகச் சொல்லடி அக்கா!
லய வேள் செவியுள் தானே

இதயாலயவேள் செவியுள் என் விதனமெல்லாம் ரகசியத்
தொடு செப்படி அக்கா என்று கூட்டுக!

57

இவ்விடத்து, அனுமனிடம் சீதை, 'திருச்செவி சா ற்றுவாய்'
என்றதனை ஒப்பிடுக!

மைப்படி	— கண் மை	உகுத்தல்	— உதிர்த்தல்
	படிந்த	உரி	— அரைப் படி
அக்கு	— கண்	அக்காரம்	— சருக்கரை
ஆரம்	— முத்து	சீயக்கு	— மயக்கம்
நாரம்	— நீர்	விதனம்	— விசனம்

சொந்தயம் : ஆரம் என
நாரம்

சுருங்காகப் பார்ப்பதிகுஞ் சேர்கடலா
முரசொலியைந் துவத னத்தா
னெருங்காகப் பார்ப்பதிமுன் னவன்மகன்போ
ராலயர்ந்து நிறமுங் கூவிக்
கருங்காகப் பார்ப்பதிகா ரம்புரிய
வாடியிந்தக் கன்னி நின்றன்
மருங்காகப் பார்ப்பதினா லணையிருத
யாலயபூ மன்ன ரேறே!

58

சுருங்கா கப்பு ஆர்ப்பு அதிகம் சேர் கடலாம் முரசொலி.
ஐந்து வதனத்தான் நெருங்கு ஆகப் பார்ப்பதி
முன்னவன் மகன் போரால் அயர்ந்து, நிறமும் கூவிக்
கருங் காகப் பார்ப்பு, அதிகாரம் புரிய வாடி
இந்தக் கன்னி நின்றன் மருங்காகப் பார்ப்பதினால்
அணை! இருதயாலய பூ மன்னர் ஏறே!

கப்பு ஆர்ப்பு அதிகம் — சங்குகளின் ஓசை மிகுதியாகச்
சேர் கடல் ஆம் முர சேர்கின்ற கடல் ஆகிய முர
சொலி சுருங்கா சொலிகள் சுருங்கமாட்டா.

ஐந்து வதனத்தான் — ஐந்து முகங்களையுடைய சிவ
நெருங்கு ஆகப் பார்ப்பதி பிரானது உடலில் நெருங்கி
முன்னவன் மகன் வாழும் பார்வதிக்குத் தமை
போரால் அயர்ந்து யனாகிய திருமாலின் மகன்
மன்மதன் செய்யும் போரால்
அயர்வடைந்தும்

நிறமும் கூவிக் கருங்காகப் — நாடோறும் கரிய காகத்தின்
பார்ப்பு அதிகாரம் குஞ்சு ஆகிய குயிலானது கூவி
புரிய வாடி அதிகாரம் புரிவதால் வாட்ட
மடைந்தும்

இந்தக் கன்னி நின்றன் — இந்தப் பெண் உன் பக்கமாகப்
மருங்காகப் பார்ப்ப பார்க்கின்றாள். ஆதலால்
தினால் அணை! இவளை அணைவாயாக!

இதயாலய! பூமன்னர் — இதயாலயனே! அரசருள் ஏறு
ஏறே! போன்றவனே!

சுருங்கா	— சுருங்கமாட்டா	மகன்	— மன்மதன்
கப்பு	— சங்கு	கருங்	
ஐந்து		காகப்	— காகத்தின்
வதனத்		பார்ப்பு	குஞ்சாகிய
தான்	— சிவன்		குயில்
ஆகம்	— உடல்	அதிகாரம்	
பார்ப்பதி	— பார்வதி	புரிய	— ஆணைநடத்து
முன்னவன்	— அண்ணன்;		வதால்
	திருமால்	மருங்காக	— பக்கமாக

குயிலானது காக்கையின் கூட்டில் முட்டையிடும். அந்த
முட்டையைத் தன் முட்டை என்று கருதிக் காக்கை அடை
காத்துக் குஞ்சு பொரிக்கும் என்பது உலகர் நம்பிக்கை.
அதனால் குயிலானது கருங் காகப் பார்ப்பு எனப்பட்டது.
முன்னும் இச் செய்தி கூறப்பட்டமை காண்க.

முரசொலி சுருங்கா என்றும்

கருங் காகப் பார்ப்புக் கூவி அதிகாரம் புரிய என்றும்
கூட்டுக!

விதுரகவி கடவரிதான் பணியிருத
யாலயபூ வேந்தா வென்று
மதுரகவி கடமையிசைப் பார்க்கருள்வோன்
மாலைதந்தான் வன்னி யாகி
யதுரகவி கடமதனன் போர்க்குமதித்
கலைக்கிடையி லஞ்சந் தீர்ந்த
பதுரகவி கடமனைய கடிதடத்தார்த்
கொருபொழுதும் பயப்ப டேனே!

59

விதுர கவி கடவு அரிதான் பணி இருதயாலய
பூவேந்தா என்று மதுரகவிகள் த(ம்)மை
இசைப்பார்க்கு அருள்வோன் மாலை தந்தான்.
வன்னியாகிய துரக விகட மதனன் போர்க்கு
மதிக்கு அலைக்கு
இடையில் அஞ்சம் தீர்ந்த
பதுரகவிகடம் அனைய
கடிதடத்தார்த் ஒரு பொழுதும் பயப்படேனே!

விதுர கவி கடவு அரிதான் — அறிவுமிக்க குரங்காகிய அனு
பணி இருதயாலய மனை வாகனமாகச் செலுத்து
பூவேந்தா என்ற கின்ற திருமாலின் திருவடி
களைப் பணிகின்ற இருதயால
மனாகிய புவியரசனே என்று

மதுர கவிகள் த(ம்)மை — மதுரமாகிய கவிகளைப் பாடு
இசைப்போர்க்கு அருள் வோர்க்கு அருள் செய்
வோன் மாலை தந்தான் கின்றவன் தான் அணிந்துள்ள
மாலையைத் தந்துவிட்டான்.

வன்னியாகிய துரக விகட — கிளியாகிய குதிரையையுடைய
மதனன் போர்க்கு மாறுபட்ட மன்மதன் செய்
கின்ற பொருக்கும்

மதிக்கு — சந்திரனுக்கும்

அலைக்கு — கடலுக்கும்

இடையில் அஞ்சம் — நடுவிலே உள்ள எழுத்துக்கள்
தீர்ந்த பதுரகவிகடம் ஐந்தும் இல்லாமற் போன
அனைய கடிதடத் ப(துரகவிக)டம். (பாம்புப்)
தார்க்கு படம் போன்ற அல்குலை
யுடைய அயற் பெண்களுக்கும்

ஒருபொழுதும் பயப் — எக்காலமும் பயப்படமாட்டேன்.
படேன்

விதுரம்	— கல்வி	வன்னி	— கிளி
கவி	— குரங்கு;	துரகம்	— குதிரை
	அனுமன்	விகடம்	— மாறுபாடு
அரி	— திருமால்	மதனன்	— மன்மதன்
தான்	— பாதம்	மதி	— சந்திரன்
பூவேந்தன்	— புவியரசன்	அலை	— கடல்
மதுர		படம்	— பாம்புப் படம்
கவிகள்	— இனிய பாடல்	கடிதடம்	— அல்குல்
	கள்		

சோர்நயம்: இடையில் அஞ்சம் தீர்ந்த பதுரகவிகடம்.

பதுரகவிகடம் என்ற தொடரில் நடுவிலுள்ள ஐந்து எழுத்
துக்களை (துரகவிக) நீக்கிவிட்டால் நிற்பது படம்.

எதுகைக்காகக் கவிஞர் மேற்கொண்ட இந்திரஜாலம் இது.

சுருப்பாரத் தச்சத்தி யாகுவளை
யாவெனுங்கட் டோகை தெற்குப்

பொருப்பாரத் தச்சத்தி னாளாகிப்
பூசலன்செப் புத்த னத்தே

யருப்பாரத் தச்சத்தி யுந்துளைத்து
மறுபுறம்போ மவண்மன் றத்தே

யிருப்பாரத் தச்சத்தி மேனியொத்தா
ளணையிதயா லயவென் கோவே!

60

சுருப்பா ரத்தச் சத்தியா குவளையா எ(ன்)னும் கண்
தோகை,

தெற்குப் பொருப்பு ஆரத்து அச்சத்தினாள் ஆகிப் பூசலன்.

செப்புத் தனத்தே அருப்பு ஆரத் தச்சு அத்தியும்
துளைத்து மறுபுறம் போம்.

அவள் மன்றத்தே இருப்பார் அத்தச் சத்தி
மேனி ஒத்தாள். அணை! இதயாலய என் கோவே!

சுருப்பா! ரத்தச் சத் — வண்டா அல்லது ரத்தம்தோய்ந்த
தியா! குவளையா! வேலாயுதமா அல்லது குவளை
எ(ன்)னும் கண் மலரா என்று உவமை கூறு
தோகை கின்ற கண்ணையுடைய இந்தப்
பெண்

தெற்குப் பொருப்பு — தென்மலையாகிய பொதியச்
ஆரத்து அச்சத்தி சந்தனத்தைக் கண்டு அஞ்சியவ
னாள் ஆகிப் பூசலன் னாய் அதை உடலில் பூசமாட்டாள்.

செப்புத் தனத்தே — செப்புப் போன்ற முலைகளிலே
அருப்பு ஆரத் தச்சு அரும்புக் கணைகள் மிகுதியாகத்
அத்தியும் துளைத்து தைத்து எலும்பையும் ஊடுருவி
மறுபுறம் போம் மறுபுறம் போகும்.

அவள் மன்றத்தே இருப் — சிற்றம்பலத்திலே இருக்கும் சிவ
பார் அத்தச் சத்தி னது உடலில் பாதி யாகிய பார்
மேனி ஒத்தாள் வதியின் மேனியை இவள் மேனி
யால் ஒத்தாள். அதாவது இவள்
மேனி பார்வதியின் மேனிபோல்
பசலையால் பசுமை நிறமானது.

அணை — அவளை அணைவாயாக!

இதயாலய என் கோவே — இதயாலயனாகிய எனது
தலைவனே!

சுருப்பு	— வண்டு	தனம்	— முலை
ரத்தச்சத்தி	— ரத்தம் தோய்ந்த வேல்	அருப்பு	— மலர் அம்பு
குவளை	— நீலமலர்	ஆர	— மிகுதியாக
தெற்குப்		தச்சு	— தைத்து
பொருப்பு	— பொதியமலை	அத்தி	— எலும்பு
ஆரம்	— சந்தனம்	மன்றம்	— சிற்றம்பலம்
செப்பு	— செப்புக்குடம்	அத்தம்	— பாதி
		சத்தி	— பார்வதி

தலைவியின் உடல் பிரிவுத்துயரால் பசுமை பூத்துப்
பசுமை நிறமானதால் பார்வதி தேவியின் நிறம்போல் இருந்தது
என்பதை உணர்த்த சத்தி மேனி ஒத்தாள் எனப்பட்டது.

அத்தச் சத்திமேனி ஒத்தாள் என்பதற்கு, காதல் நோயால்
மெலிந்து பார்வதிதேவிபோல் பாதி உடம்பாகி விட்டாள் என்
றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அனங்கசக்க வடியம்பு கண்களிலூர்
றெடுப்பவுக்கத் தம்ப ரத்தை

மினங்கசக்க வடியம்பு யத்தினுக்கோர்
நொடிக்குள்வர வேபொல் லாத

வனங்கசக்க வடியம்பு டம்புவெம்பும்
படிதுளைக்க மயங்கி னாள்வா

தனங்கசக்க வடியம்பு கலுமிதுமெய்ம்
மருதப்ப சாமி மாலே!

61

அ(ன்)னம் கசக்க வடிஅம்பு கண்களில் ஊற்றெடுப்ப
உக்கத்து அம்பரத்தை மின் அங்கு அசக்க

அடிஅம்புயத்தினுக்கு ஓர் நொடிக்குள் வரவே,

பொல்லாதவன் அங்கசக் கவடிஅம்பு உடம்பு வெம்பும்படி
துளைக்க மயங்கினாள்.

வா தனம் கசக்க! அடியம் புகலும் இதுமெய்.

மருதப்ப சாமி மாலே!

அ(ன்)னம் கசக்க — உணவு கசக்கவும்

வடிஅம்பு கண்களில் — கண்களில் வடிகின்ற நீர் ஊற்
ஊற்றெடுப்ப றெடுக்கவும்

உக்கத்து அம்பரத்தை மின் — மின் போன்ற பெண்ணான
அங்கு அசக்க அடி வள் இடையில் ஆடையைக்
அம்புயத்தினுக்கு ஓர் கட்ட அந்த ஆடை, ஓர்
நொடிக்குள் வர நொடிக்குள் பாததாமரை
யில் நழுவி விழவும்

பொல்லாதவன் அங்கசக் — பொல்லாதவனாகிய அங்கசன்
கவடி அம்பு உடம்பு என்கின்ற வஞ்சகனின் மலர்
வெம்பும்படி துளைக்க அம்பு இவள் உடல் வெம்பும்
மயங்கினாள் படி துளைக்கவும் இவள் மயங்
கினாள்.

வா, தனம் கசக்க

— இவள் முலைகளைக் கசக்கி இன்
பம் பெறுவதற்கு வருவாயாக!

அடியம் புகலும் இது
மெய்

— அடியேங்கள் கூறுகின்ற இச்
செய்தி உண்மை.

மருதப்ப சாமி மாலே

— மருதப்பசாமியாகிய மாலே!

அ(ன்)னம் — சோறு

அடி

அம்பு — நீர்

அம்புயம் — தாமரை மலர்
போன்ற பாதம்

உக்கம் — இடை

அம்பரம் — ஆடை

அங்கசன் — மன்மதன்

மின் — பெண்

கவடி — கபடமுள்ளவன்

அசக்க — உடுக்க

அம்பு — மலர் அம்பு

தனம் — முலை

அடியம் — அடியேங்கள்

சொல்நயம் : அம்பு
உடம்பு
வெம்பும்

தடங்கடந்த னங்கனைக்குஞ் சுந்தரமே
கந்தரமே தானைம் பால்கண்
விடங்கடந்த னங்கனைக்குப் பாதியளித்
தவனுணவா வின்ப யஞ்சங்
கடங்கடந்த னங்கனைக்கும் பனுதினம்பு
கலநலிந்து கன்னி நாண
மடங்கடந்த னங்கனைக்கும் பிடுவளித
யாலயபூ மன்ன ரேறே!

62

தடங் கடம் தனம். கனைக்கும் சுந்தரமேகம்
தரமே தான் ஐம்பால். கண் விடம்.
கடம் தன் அங்கனைக்குப் பாதி அளித்தவன்
உணவு ஆவின் பயம்.
சங்கடங்கள் தந்த நங்கு அ(ன்)னைக் கும்பு
அனுதினம் புகல நலிந்து, கன்னி, நாணம், மடம்
கடந்து அனங்கனைக் கும்பிடுவள்.
இதயால்ய பூமன்னர் ஏறே!

தடம் கடம் தனம் — இவள் முலை பெரிய குடம்
போலும்.
கனைக்கும் சுந்தர மேகம் — இவள் கூந்தல் ஒலிக்கின்ற அழ
தரமே தான் ஐம்பால் கிய மேகத்துக்கே ஒப்பாகும்.
கண் விடம் — இவள் கண் விஷத்துக்கு
நிகராகும்.
ஆவின் பயம் கடம் தன் — பசுவின் பால், தன் உடலில்
அங்கனைக்குப் பாதி பாதியைத் தன் தேவிக்குத்
அளித்தவன் உணவு தந்த சிவன் உணவாகிய
நஞ்சுக்குச் சமம் ஆகும்.

அன்னைக் கும்பு சங்க — தாயர் கூட்டம் துன்பங்களைத்
டங்கள் தந்த நங்கு தந்த பழிச்சொற்களை
அனுதினம் புகல நாடோறும் சொல்வதால்
நலிந்து நலிவடைந்து
கன்னி நாணம் மடம் — இத் தலைவி நாணம் மடம்
கடந்து முதலிய பெண்மைக் குணங்
களை விட்டுவிட்டு
அனங்கனைக் கும்பிடு — மன்மதனைத் தொழுகின்றாள்.
வள்
இதயால்ய! பூ மன்னர் — இதயால்யனே! புலியரசருள்
ஏறே! ஏறு போன்றவனே!

தடம்	— விசாலமான	தன் அங்கனை	— உமாதேவி
கடம்	— குடம்	அளித்தவன்	— சிவன்
தனம்	— முலை	(சிவன்)	
கனைக்கும்	— ஒலிக்கின்ற	உணவு	— விஷம்
சுந்தரம்	— அழகு	ஆலின்பயம்	— பசும்பால்
தரம்	— ஒப்பு	நங்கு	— பழிச்சொல்
ஐம்பால்	— கூந்தல்	அ(ன்)னைக்	— தாயர்
விடம்	— நஞ்சு	கும்பு	கூட்டம்
கடம்	— உடம்பு	அனங்கன்	— மன்மதன்

தன் அங்கனைக்குக் கடம் பாதி அளித்தவன் என்றும் அன்
னைக்கும்பு அனுதினம் நங்கு புகல என்றும் கூட்டுக.

காதல் கைமிக்க தலைவி, தன்னைத் தலைவனுடன் சேர்ப்பிக்
கும்படி மன்மதனைத் தொழுவாள் என்பது இலக்கிய மரபு.

“அனங்கதேவா! உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்.
வேங்கடவற்கு என்னை விதிக்கிறியே” என்பது ஆண்டாள்
திருமொழி.

சோர் நயம் : சுந்தரமே
கந்தரமே

பாகாய மட்டுதவ வேயருந்தா
வேயருந்தாள் பஞ்சாஞ் சிந்தைச்
சேகாய மட்டுமலை யத்துதித்த
வந்துவந்து சீறு மாரன்
ஆகாய மட்டுநிமிர் சோலையடுத்
தம்பெடுத்தங் கடுத்தா னென்று
தோகாய மட்டுவிரி மாலைமித
யாலயன்பாற் சொல்லு வாயே!

63

பாகு ஆயம் அட்டு உதவவே அருந்தாளே. அருந்தாள்
பஞ்சாம்.
சிந்தைச் சேகு ஆய் அமட்டும் மலையத்து உதித்த வந்து
வந்து சேறும்.
மாரன் ஆகாயம் மட்டும் நிமிர் சோலை அடுத்து
அம்பு எடுத்து அங்கு அடுத்தான் என்று தோகாய்!
அம் மட்டு விரி மாலை இதயாலயன்பால் சொல்லுவாய்.

பாகு ஆயம் அட்டு உதவ — தோழிமார் வெல்லப்
அருந்தாள் பாகினைக் காய்ச்சித் தந்தால்
அருந்தமாட்டாள்.

அருந்தாள் பஞ்சாம் — இவளுடைய அரிய பாதங்கள்
பஞ்சுபோல் மெல்லியன.

சிந்தைச் சேகாய் அமட்டும் — மலையமலையில் பிறந்த
மலையத்து உதித்த வந்து அமட்டுகின்ற தென்றல்
வந்து சேறும். காற்று வந்து, மனங்கல்
லாகிச் சினந்து வீசும்.

மாரன் ஆகாயம் மட்டும் — மன்மதனானவன் வானத்
நிமிர் சோலை அடுத்து தளவும் ஓங்கிய சோலையை
அடைந்து

அம்பு எடுத்து (அங்கு) — மலர் அம்புகளை எடுத்துக்
அடுத்தான் என்று கொண்டு வந்தான் என்று

தோகாய்! — தோழியே!

அம் மட்டு விரி மாலை — அழகிய தேன் விரிகின்ற மாலை
இதயாலயன்பால் யணிந்த இருதயாலயனிடம்
சொல்லுவாய் சொல்லுவாயாக!

பாகு — வெல்லப் பாகு சேகு — வைரம்
ஆயம் — தோழியர் கூட்டம் அமட்டும் — அதட்டுகின்ற
அருந் மலையம் — பொதியமலை
தாள் — உண்ணமாட்டாள் வந்து --- (தென்றல்) காற்று
அரும் தோகை — மயில் போன்ற
தாள் — அரிய பாதம் பெண்
பஞ்சு மட்டு — தேன்
ஆம் — பஞ்சுபோலும்

சொல் நயம் : அருந்தாள் அருந்தாள்
அடுத்து எடுத்து அடுத்தான்
வந்து வந்து

துத்தமுழக் குஞ்சரகஞ் செறிபொதும்ப
ரடுத்தெடுத்துத் தொடுக்க நோன்பை

பண்

நித்தமுழக் குஞ்சரமா ரன்றபை
ரத்திடைப்பு விதக்கஞ் சத்தே

நத்தமுழக் குஞ்சரவம் போலதன்றன்
டசைதடத்து ணண்ணாள் பெண்ணாள்

சத்தமுழக் குஞ்சரத்தை யூருமித
யாலயவித் தார மாலே!

64

துத்தம் முழக்கும் சரகம் செறி பொதும்பர் அடுத்து
எடுத்துத் தொடுக்க

நோன்பை நித்தம் உழக்கும் சரம் மாரன் தன பாரத்
திடை.

புனிதக் கஞ்சத்தே நத்தம் உழக்

குஞ்சு அரவம் போல் அதன் தண்டு அசை தடத்துள்
நண்ணாள் பெண்ணாள்.

சத்த முழக் குஞ்சரத்தை ஊரும் இதயாலய
வித்தார மாலே!

துத்தம் முழக்கும் சரகம் — துத்தம் என்னும் இசையை
செறி பொதும்பர் முழக்குகின்ற வண்டுகள்
அடுத்துச் சரம் எடுத்துத் செறிந்த சோலையை அடுத்து
தனபாரத்திடைத் அம்பு எடுத்து இவளின்
தொடுக்க மாரன் பாரமாகிய முலைகளில்
நோன்பை நித்தம் தொடுப்பதற்கு மன்மதனா
உழக்கும் வவன் நாள் தோறும்
விரதத்தை மேற் கொள்கின்
றான்.

புனிதக் கஞ்சத்தே நத்தம் — தூய தாமரை மலரிலே சங்குகள்
உழ ஊர்ந்து செல்வதால்,

குஞ்சு அரவம்போல்
அதன் தண்டு அசை
தடத்துள் நண்ணாள்

பெண்ணாள்

சத்த முழக் குஞ்சரத்தை
ஊரும்

இதயாலய வித்தாரமாலே — இதயாலயன் என்னும் விரிந்த
புகழுடையவனே!

துத்தம் — ஏழ் இசையில்
ஒன்று

சரகம் — வண்டு

பொதும்

பர் — சோலை

நோன்பு — விரதம்;

பிடிவாதம்

உழக்கும் — மேற்கொள்ளும்

சரம் — அம்பு

மாரன் — மன்மதன்

தனபாரம் — கனமானமுலை

— பாம்புக் குட்டிபோல் அந்தத்
தாமரையின் தண்டு அசை
கின்ற குளத்தை (நீராடுவ
தற்கு) அடையமாட்டாள்

— இத்தப் பெண்.

— ஏழு முழ உயரமுள்ள யானை
யைச் செலுத்துகின்ற

புனிதம் — தூய்மை

சஞ்சம் — தாமரைமலர்

நத்தம் — சங்கு

உழ — ஊர்ந்துசெல்ல

குஞ்சு

அரவம் — பாம்புக்குட்டி

தண்டு — தாமரை நாளம்

தடம் — குளம்

சத்தமுழம் — ஏழுமுழம்

குஞ்சரம் — யானை

பெண்ணாள் நண்ணாள் என்று கூட்டுக!

நல்ல யானைக்கு இலக்கணம் ஏழுமுழ உயரம் இருக்க
வேண்டும் என்பது யானை நூல் வல்லார் கொள்கை.

சோலையம் : அடுத்து எடுத்துத் தொடுக்க
நண்ணாள் பெண்ணாள்

மின்னவசந் தப்பாவி யம்புணரி
செயவளைந்து மின்னா ரம்பல்
பன்னவசந் தப்பாவி யம்புமுலை
மேற்றொடுக்கப் பணிவாய்த் தேரை
யென்னவசந் தப்பாவி யம்புயமா
முகமலங்கி மிருக்கின் றாள்சேர்
தென்னவசந் தப்பாவி யம்புனருக்
கருளிதயா லயசிங் கேறே!

65

மின் அவசம் தப்பா(த) இயம் புணரி செ(ய்)ய,
வளைந்து மின்னார் அம்பல் பன்ன,
வசந்தப் பாவி அம்பு முலைமேல் தொடுக்கப்
பணிவாய்த் தேரை என்ன அசந்து அப்பாவி
அம்புயமாம் முகம் மலங்கி இருக்கின்றாள். சேர்!
தென்னவ! சந்தப்பா இயம்புனருக்கு அருள்
இதயாலய சிங்க ஏறே!

மின் — இந்தப் பெண்ணானவள்,
தப்பா(த) இயம் புணரி — (மன்மதனது) தப்பாத முர
அவசம் செ(ய்)ய — சாகிய கடலானது மயக்கம்
வளைந்து மின்னார் — சுற்றியிருந்து அயற் பெண்
அம்பல் பன்ன — டிர் பழிச் சொற்களைக்
கூறுவதாலும்
வசந்தப் பாவி அம்பு முலை — மன்மதனாகிய பாவி, தன்
மேல் தொடுக்க — அம்புகளை முலையின்
மேல் தொடுப்பதாலும்
பணிவாய்த் தேரை என்ன — பாம்பின் வாயில் சிக்கிய
அசந்து — தேரைபோல அயர்ந்து

அப்பாவி அம்புயமாம் முகம் — க ப ட ம ற் ற தா ம ரை
மலங்கி இருக்கின்றாள் — போன்ற முகம், கலங்கி
இருக்கின்றாள்.

சேர்! — நீ அவளைச் சேர்வாயாக!
தென்னவ! — தென்னவனே!
சந்தப்பா இயம்புனருக்கு — சந்தப்பா பாடும் புலவர்
அருள் — களுக்கு இரங்குகின்ற
இதயாலய சிங்கேறே — இதயாலயன் என்னும்
ஆண் சிங்கம் போன்ற
வனே!

மின் —மின்னல்போன்று பணி —பாம்பு
அழகிய பெண் —தேரை —தவளை
அவசம் —மயக்கம் —அசந்து —அயர்ந்து
தப்பா(த) —அப்பாவி —கபடமில்லாமை
இயம் —தன்மதனது அம்புயம் —தாமரை
தப்பாத முரசு —தென்ன
புணரி —கடல் வன் —பாண்டியன்
அம்பல் —பழிச்சொல் இயம்
பன்ன —சொல்வதால் புனர் —பாடுகின்றபுலவர்
வசந்தன் —மன்மதன் சிங்க ஏறு —ஆண் சிங்கம்

மின் — இருக்கின்றாள் என்று கூட்டுக!

சந்தவனைக் காதுமட வார்பழிபே
சுவர்கரும்பு தரள ராசி

சிந்தவனைக் காதுமதன் சற்றுமிரான்
மாசுணவாய்ச் சிக்கி யேனை

யுந்தவனைக் காதுயர மெவ்வளவுண்
டவ்வளவே யுற்றா ளின்று

கந்தவனைக் காதுவரை யாளுமித
யாலயசிங் கார மாலே!

66

சந்த வ(ள்)ளைக் காது மடவார் பழி பேசுவர்.
கரும்பு தரளராசி சிந்த வளைக்காது மதன் சற்றும் இரான்.
மாசுணவாய்ச் சிக்கியே நையும் தவளைக்கு
ஆ! துயரம் எவ்வளவுண்டு அவ்வளவே உற்றாள் இன்று.
உகந்து அவளைக் கா! துவரை ஆளும் இதயாலய
சிங்கார மாலே!

சந்த வ(ள்)ளைக் காது — அழகிய வள்ளைக்கொடி
மடவார் பழி பேசுவர் போன்ற காதுகளையுடைய
அயற்பெண்டிற் பழிச்சொல்
கூறுவர்.

தரள ராசி சிந்தக் கரும்பு — முத்துக்குவியலைச் சிந்தும்படி
வளைக்காது மதன் மன்மதன் கரும்பு (வில்லை)
சற்றும் இரான் வளைக்காமல் சிறிதும்
இருக்கமாட்டான்.

மாசுணவாய்ச் சிக்கியே — பாம்பின் லாயில் சிக்கி வருந்தும்
நையும் தவளைக்கு எவ்வளவு துன்
பம் உண்டோ அவ்வளவு துன்
பம் இவள் அடைந்தாள்.
ஐயோ!

இன்று உகந்து அவளைக் — இன்றைக்கே விரும்பி அவளைக்
கா காப்பாயாக!

துவரை ஆளும் — துவராபதியை ஆட்சி செய்கின்ற

இதயாலய சிங்கார — இதயாலயனே! அழகிய மாலே!
மாலே

சந்தம் — அழகு மாசுணம் — பாம்பு
வ(ள்)ளை — ஒரு கொடி துவரை — துவாரகை
தரள ராசி — முத்துக்
குவியல்

அரசரைத் திருமாலாக உருவகப்படுத்தும் கவிமரபுப்படி
துவரை ஆளும் மாலே எனப்பட்டது.

கரும்பில் முத்துவிளையும் என்ற மரபுநோக்கி, “தரளராசி
சிந்த கரும்பு வளைக்காது” என்னப்பட்டது.

சோந்நயம் : எவ்வளவுண்டு
அவ்வளவு

தொனிச்சதங்கைப் பதமடந்தை சுந்தரம்பே
சுந்தரத்த தோவே னோடு

செனிச்சதங்கை தானதிற்சந் தேகமிலை
மாந்தளிர்ேய் தேகம் பொன்னாம்

வனிச்சதங்கை யாற்றடுத்தா ளாற்றடுத்தா
ஞன்னையன்றி வையத் துண்டோ

இனிச்சதங்கை ரவத்தடஞ்சூழ் கிளுவையித
யாலயந ரேந்தர் மாலே!

67

தொனிச் சதங்கைப் பத மடந்தை சுந்தரம்
பேசும் தரத்ததோ! வேளோடு செனிச்ச தங்கைதான்.
அதிற் சந்தேகம் இ(ல்)லை.

மாந்தளிர் ஏய் தேகம் பொன் ஆம்.

வனிச் சதம் கையால் தடுத்தாள்.

ஆற்று அடுத்து ஆள்!

உன்னை அன்றி வையத்து உண்டோ இனிச் சதம்?

கைரவத் தடம் சூழ் கிளுவை இதயாலய நரேந்தர் மாலே!

தொனிச் சதங்கைப் பத — ஒலிக்கின்ற சதங்கை அணிந்த
மடந்தை சுந்தரம் பா தங்களையுடைய இப்
பேசும் தரத்ததோ பெண்ணின் அழகு சொல்
லத் தரமாகுமோ! (வாயால்
வருணிக்க முடியாத) பேரழகி
இவள்)

வேளோடு செனிச்ச — இவள் அழகிலே 'மன்மதனோடு
தங்கைதான் உடன்பிறந்த தங்கையேதான்.

அதில் சந்தேகம் இல்லை — இதிலே சந்தேகமே 'கிடையாது.

மாந்தளிர் ஏய் தேகம் — மாவின் தளிர் போன்ற இவள்
பொன்னாம் மேனி பொன்னே ஆகும்.

வ(ன்)னிச் சதம் கையால் — நெருப்புப் போன்ற துன்பம்
தடுத்தாள். நூறினையும் தன் கையினால்
தடுக்கின்றாள்.

ஆற்று அடுத்து ஆள் — முறைப்படி வந்து இவளை ஆட்
கொள்வாயாக!
உன்னை அன்றி — உன்னையல்லாமல் இவளுக்கு
இனி வேறு புகலிடம் உலகத்
தில் உண்டோ? (இல்லை)
இனிச் சதம் — குமுதமலர்கள் மலர்ந்தபொய்கை
கைரவத் தடம்சூழ் — சூழ்ந்த ஊற்றுமலை
கிளுவை ஆள்கின்ற
இதயாலய நரேந்தர் — இருதயாலயனே! மக்கள்
மாலே தலைவனான மாலே!

தொனி	— ஒலி	ஆற்று	— முறைப்படி
சதங்கை	— சலங்கை	சதம்	— புகலிடம்
பதம்	— கால்	கைரவம்	— குமுதமலர்
சுந்தரம்	— அழகு	தடம்	— பொய்கை
வேள்	— மனமதன்	கிளுவை	— ஊற்றுமலை
செனிச்ச	— பிறந்த	நரேந்தர்	
வனி	— நெருப்பு	ரன் (நர	
	(துன்பம்)	இந்தரன்)	— மக்கள் தலைவன்

சதம் — நூறு
வனிச்சதம் — நூறுவகைத்
துன்பம்; பல்
துன்பம்

வனிச்சதம் கையால் தடுத்தாள் என்பதற்கு வேறு பொருள்
உண்டாயினும் கொள்க!

சோலநயம் : சுந்தரம் பே
சுந்தரத்ததோ
(சந்) தேகம் இலை மாந்தளிர்ே
தேகம்
(கை) யாற்றடுத்தாள்
ஆற்றடுத்தாள்

எப்படிப்பால் வருணவளந் தூதியம்பி
வருமோவென் றெண்ணி யேயேன்
கிப்படிப்பால் வரிவளையுஞ் சரிவளையோ
மிளகளவாக் கிண்டி யேபத்
துப்படிப்பால் வற்றவைத்துக் காய்ச்சியளித்
தாலுமுண்ணா துமத வேடன்
றுப்படிப்பால் வாடுவள்கா ணிருதயா
லயமகிபா தழுவு வாயே !

68

தழுவுவாய் — அவளைத் தழுவுவாயாக!
இதயாலய மகிபா — இருதயாலயனாகிய அரசனே!

எப்படி — எவ்விதம் மதவேள் — மன்மதன்
பால்வருணம் — வெள்ளை தப்பு — முரசு; கடல்.
நிறம் அடிப்பால் — அடிக்கும் ஒலி
படிப் பால் — நிலத்தில் யால்
வரி — அழகு

சொல்நயம் : வரிவளையும்
சரிவளையோ

எப்படிப் பால்வருண அ(ன்)னம் தூதுஇயம்பி வருமோ
என்று எண்ணியே ஏங்கிப் படிப்பால் வரிவளையும் சரிவள்.
ஐயோ! மிளகு அளவா(க)க் கிண்டியே பத்துப் படிப்பால்
வற்றவைத்துக் காய்ச்சி அளித்தாலும் உண்ணாது
மதவேள் தன் தப்பு அடிப்பால் வாடுவள் காண்.
இருதயாலய மகிபா தழுவு வாயே!

எப்படிப் பால்வருண — வெள்ளை நிற அன்னமானது எப்
அன் னம் தூது இயம்பி படித் தூது சொல்லி வருமோ
வருமோ என்று எண் என்று நினைத்து ஏக்கம்
ணியே ஏங்கி கொண்டு

வரிவளையும் படிப்பால் — அழகிய வளையலும் நிலத்திலே
சரிவள் ஐயோ! நழுவ விடுவாள் ஐயோ!

மிளகு அளவா(க)க் கிண் — பத்துப் படிப்பாலைக் கிண்டி
டியே பத்துப் படிப் மிளகு அளவாக வற்றவைத்
பால் வற்றவைத்துத் துக் காய்ச்சித் தந்தாலும்
காய்ச்சி அளித்தாலும் உண்ணாது

மதவேள் தன் தப்பு அடிப் — மன்மதனது (கடலாகிய) முரசு
பால் வாடுவள் காண் அடிக்கும் ஒலியால் வாடு
கின்றாள்.

பவளப்பா சடைக்குவடாம் வில்லிகண்ணாற்
 றொலைந்துமுய்ந்த பாவி காப்புக்
 குவளப்பா சடைக்குளெலாம் வளைந்துநுழைந்
 தெடுத்தவம்புக் கும்பி னாலெய்த்
 தவளப்பா சடைக்குநிகர்த் திலகுபெற்றா
 ளிலகுமுலை தராமை யிற்றக்
 கவளப்பா சடைக்குதறிந் தணையிருத
 யாலயசிங் கார மாலே!

பவளப் பா சடைக் குவடும் வில்லி கண்ணால்
 தொலைந்தும் உய்ந்த பாவி, கா புக்கு உவளப்
 பாசடைக்குள் எ(ல்)லாம் வளைந்து நுழைந்து எடுத்த
 அம்புக் கும்பினால் எய்த்தவள்
 அப் பா சடைக்கு நிகர்த்து இலகு பெற்றாள்.
 இலகு மு(ல்)லை தராமையின்
 தக்கவள் அப்பா சடைக்குது அறிந்து அணை!
 இருதயாலய சிங்கார மாலே!

பவளப்பா சடைக் குவடு — பவளம் போன்ற அழகிய சடை
 ஆம் வில்லி கண்ணால் யுடைய - மலையாகியவில்லை
 தொலைந்தும் உய்ந்த யுடைய - சிவனது கண்ணால்
 பாவி தொலைந்தும் மீண்டும் உயிர்
 பெற்ற பாவியாகிய மன்மதன்

கா புக்கு உவளப் — சோலையில் புகுந்து துவளும்படி
 பாசடைக்குள் எ(ல்) பசிய இலைகளுக்குள் எல்லாம்
 லாம் வளைந்து வளைந்து நுழைந்து எடுத்த
 நுழைந்து எடுத்த மலர் அம்புகு குவியலால் மெ
 அம்புக் கும்பினால் லிந்தவள்
 எய்த்தவள்

அப் பா சடைக்கு நிகர்த்து— அந்தப் பரவிய நெட்டித்தண்டு
 இலகு பெற்றாள் போல (உடல் மெலிந்து) இலே
 சாகப் பெற்றாள்.

இலகு மு(ல்)லை தராமை — விளங்குகின்ற உன் முல்லை மா
 யின் தக்கவள் அப்பா லையைத் தராமையினால்,
 சடைக்குது அப்பா! உனக்குத் தக்கவளா
 கிய அவள் சடைத்துக் கொள்
 கின்றாள்.

அறிந்து அணை — அவள் துயரை அறிந்து அவளை
 அணைந்து கொள்!

69

இருதயாலய சிங்கார மாலே — இருதயாலயனாகிய அழகிய
 மாலே!

பா	— அழகிய	உவள	— துவளும்படி
சடை	— தலையில்	பாசடை	— பசிய இலை
	சடை	அம்புக்கும்பு	— மலர் அம்பின்
குவடாம்	— மலையாகிய		கூட்டம்
வில்லி	வில்லையு	பா	— பரவிய
	டையவன்;	சடை	— நெட்டி
	சிவன்	இலகு	— இலேசு
கா	— சோலை	இலகு பெற்	— உடல் இலேசு
புக்கு	— புகுந்து	றாள்	ஆனாள்

பவளப் பா சடை வில்லி என்றும் குவடாம் வில்லி என்றும்
 தனித்தனிக் கூட்டுக. அப்பா சடை என்பதை அச்சடை என்றும்
 பா சடை என்றும் தனித்தனிக் கூட்டுக.

சோலையம் : வளைந்து
 நுழைந்து
 அம்புக்
 குப்பு
 இலகு பெற்றாள்
 இலகு முலை.

பரட பேதம் : தராமையும்

எப்போதுங் காம்போதி வண்டிசைக்குங்
 குழன்முடியா ளெழிலார் வேலோ
 வப்போதுங் காம்போதி யோவெனுங்கண்
 டனையிமையா ளங்க சன்புங்
 கப்போதுங் காம்போதி சையுப்பகையாம்
 பட்டதுசங் கடநங் கன்னிக்
 குப்போதுங் காம்போதி சரியவணைந்
 தாளிதயா லயகோ மாணே!

70

எப்போதும் காம்போதி வண்டு இசைக்கும் குழல்
 முடியாள்.
 எழில் ஆர் வேலோ அப்போ துங்க அம்போதியோ
 எ(ன்)னும்
 கண்தனை இமையாள்.
 அங்கசன் புங்கப்போதும் காம்பு ஓது இசையும் பகையாம்.
 பட்டது சங்கடம் நம் கன்னிக்குப் போதும்.
 காம்பு ஓதி சரிய அணைந்து ஆள்!
 இதயாலய கோமானே!

எப்போதும் காம்போதி — எந்நேரமும் காம்போதி இரா
 வண்டு இசைக்கும் கத்தை வண்டுகள் இசைக்
 குழல் முடியாள் கின்ற கூந்தலை முடிக்க
 மாட்டாள்,

எழில் ஆர் வேலோ — அழகு நிரம்பிய வேலாயுதமோ
 அப்போ துங்க அம்போ அம்போ உயர்வு பெற்ற
 தியோ எ(ன்)னும் கண் கடலோ என்று வியக்கின்ற
 தனை இடையாள் கண்களை இமைக்க மாட்
 டாள்.

அங்கசன் புங்கப் போதும் — மன்மதனின் அம்பாகிய மலர்
 காம்பு ஓது இசையும் களும் புல்லாங் குழலில் பாடு
 பகை ஆம் கின்ற இசையும் இவளுக்கு
 பகை ஆகும்.

பட்டது சங்கடம் நம் — நம் கன்னிக்குச் சங்கடம் பட்டது
 கன்னிக்குப் போதும் போதும் (இனிமேல் பட்டால்
 இறந்து விடுவாள்.)

காம்பு ஓதி சரிய — மூங்கில் போலும் பசிய கூந்தல்
 அணைந்து ஆள்! சரியும்படி அணைந்து
 அவளை ஆட்கொள்வாயாக!

இதயாலய கோமானே! — இதயாலயன் என்னும் அரசனே!

காம்போதி	— ஓர் இராகம்	புங்கம்	— அம்பு
குழல்	— கூந்தல்	போது	— மலர்
எழில்	— அழகு	காம்பு	— புல்லாங்
அப்பு	— அப்பு	குழல்	
துங்கம்	— உயர்வு	காம்பு	— மூங்கில்
அம்போதி	— கடல்	ஓதி	— கூந்தல்

வேல், அம்பு, கடல் ஆகியன கண்களுக்கு உவமைகள்.

ஆரவடஞ் சந்திரனே
யாரவடஞ் சந்திரனே

யழல்க நேற்றும்

ஈரமல ரம்பையிலை
மீரமல ரம்பையிலை

யெய்க்கொண் டான்வேள்

தீரவிலை மையலிலே
தீரவிலை மையலிலே

சென்றின் றாள்வாய்

பாரகலா நிபுணர்களை
பாரகலா மருதப்ப

பாக்ய மாலே 71

ஆர வடம் சந்திரனே.

ஆர் அவள் தஞ்சம் திரனே!

அழல்கள் தூற்றும் ஈர்அமல் அரம்பை இலை.

ஈரமலர் அம்பு ஐயிலை எய்யக் கொண்டான் வேள்

தீர வி(ல்)லை மை அ(ல்)லிலே.

தீரவி(ல்)லை மையலிலே. சென்று இன்று ஆள்வாய்!

பார கலா நிபுணர்கள் என்பார் அகலா(த)

மருதப்ப பாக்ய மாலே!

ஆர வடம் சந்திரனே — இவள் அணிந்துள்ள முத்து
வடம் சந்திரன் சுடுவதைப்
போலச் சுடுகின்றது.

ஆர் அவள் தஞ்சம் திரன் — அவளுக்கு உறுதியான தஞ்சம்
உன்னையன்றி வேறு யார்?

அழல்கள் தூற்றும் ஈர் — இவளின் காம வெப்பம் 'ஆறு
அமல் அரம்பை இலை வதற்கு பசுமை மிகுந்த வாழை
யிலையில் படுக்க வைத்துள்
னோம். அந்த வாழையிலையும்
நெருப்பை வா ரி இறைக்
கின்றது.

ஈர மலர் அம்பு ஐயிலை — மன்மதன் குளிர்ந்த மலராகிய
எய்ய வேள் தீர அம்புகளை இவள் மேல்
வி(ல்)லை அல்லிலே எய்யும் பொருட்டு கையில்
கொண்டான் வலிய வில்லை கரிய இரவிலே
ஏந்தியுள்ளான்.

தீரவி(ல்)லை மையலிலே — இவள் மயக்கத்திலிருந்து விடுபட
வில்லை.

சென்று இன்று ஆள் — ஆதலால் நீ இன்றே சென்று
வாய்! அவளை ஆட்கொள்வாயாக!

பாரகலா நிபுணர்கள் — பெரிய கலையறிஞர்கள் என்ப
என்பார் அகலா(த) வர்கள் விட்டு நீங்காத

மருதப்ப பாக்யமாலே — மருதப்பன் என்னும் செல்வ
மிக்க மாலே!

ஆரம்	— முத்து	ஐயில்
வடம்	— மணிவடம்	(அயில்) — கூர்மை
	(மாலை)	தீரம் — வலிமை
திரன்	— உறுதி	மை அல் — கரிய இரவு
அழல்	— நெருப்பு	மையல் — மயக்கம்
ஈர்	— பசுமை; குளிர்ச்சி	பார கலா
அமல்	— மிக்க	நிபுணர் — பெரிய கலை
அரம்பை	— வாழை	யறிஞர்கள்
ஈரம்	— குளிர்ச்சி	

திரன் தஞ்சம் என்றும்

ஈர் அமல் அரம்பை இலை அழல்கள் தூற்றும் என்றும்
வேள், ஈர மலர் அயில் அம்பை எய்யத் தீரவில்லை
மை அ(ல்)லிலே கொண்டான் என்றும் கூட்டுக.
அம்பு அயில் — என்பது அயில் அம்பு என்று கூட்டுக.
அயில் என்பது எதுகை நோக்கி ஐயில் என்று வந்தது.

மேலும் நயம் : பாரகலா நிபுணர்கள் 'என்
பாரகலா

கந்தரம்ப னிலங்கரிய
கந்தரம்ப னிலங்கரிய

கலாத கூந்தல்

சந்தரமூர் வசிவடிவே
சந்தரமூர் வசிவடிவே

றுணைக்கண் வாசச்

சந்தனந் தங்கமலை
சந்தனந் தங்கமலை

தயங்கு வாள்சே

ரந்தரங்க னந்தரங்க
னிகரிருத யாலயத

யாள கோவே! 72

கந்தரம் பணிலம்

சரிய கந்தரம் பண் இலங்கு அரி அகலாத கூந்தல்.

சந்தரம் ஊர்வசி வடிவு ஏசும் தரம்.

ஊர் வசி வடிவேல் துணைக் கண்.

வாசச் சந்த தனம் தங்க மலை

சந்ததம் நந்தம் கமலை தயங்குவாள். சேர்!

அம் தரங்கள் அந்தரங்கள்

நிகர் இருதயாலய தயாள கோவே!

கந்தரம் பணிலம்

— தலைவியின் கழுத்து, சங்கு போன்றது.

சரிய கந்தரம். பண்
இலங்கு அரி அகலாத
கூந்தல்

— இசை விளங்குகின்ற வண்டுகள்
நீங்காத இவள் கூந்தல், சரிய
மேகம் ஒக்கும்.

சந்தரம் ஊர்வசி வடிவு
ஏசும் தரம்

— இவள் அழகு ஊர்வசியின்
அழகை ஏசுகின்ற தரமுடைய
தாக்கும்.

ஊர் வசி வடிவேல்
துணைக் கண்

— பகைவர் மேல் செல்கின்ற சூரிய
வடிக்கப்பட்ட வேலாயுதம்
இவள் இரு கண்கள் ஆகும்.

வாசச் சந்த தனம்
தங்கமலை

— மணமுள்ள சந்தனம் பூசிய
முலைகள் பொன் மலைகள்
ஆகும்.

சந்ததம் நம் தம் கமலை
தயங்குவாள்

— எப்போதும் நமது இலக்குமி
போன்ற இவள் வாடுகின்
றாள்.

சேர்!

— இவனைச் சேர்வாயாக!

அம் தரங்கள்
அந்தரங்கள் நிகர்

— அழகிய பாற்கடலிலுள்ளவனா
கிய மனத்தில் வாழ்கின்ற
திருமாலை நிகர்கின்ற

இருதயாலய தயாள
கோவே

— இருதயாலயனாகிய கருணை
மிக்க தலைவனே!

கந்தரம்

— கழுத்து

சந்தம்

— அழகு

கந்தரம்

— மேகம்

தனம்

— முலை

சந்தரம்

-- அழகு

கமலை

— இலக்குமி
போல்பவள்

ஊர்தல்

— செல்லுதல்

தரங்கம்

— கடல்

வசி

— கூர்மை

நந்து

— சங்கு

துணை

— இரண்டு

அந்தரங்க நந்து அரங்கள் (மனத்தினுள் வாழும் சங்கு அணிந்த அரங்கள்) என்றும் அந்தரங்கள் அம் தரங்கள் (மனத்தில் வாழ்பவன்; அழகிய கடலில் வாழ்பவன்) என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அந்த + ரங்கள் எனப் பிரித்து, அந்த அரங்க நகரில் வாழ்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சோடநயம் : அந்தரங்கள்
அந்தரங்கள்

சத்தமலைத் திருப்பரவை மிகவெழுப்பக்
கட்டிலுப தான மெத்தை
மொத்தமலைத் திருப்பரவை விழியருவி
நீரெழுந்து முடுக்க மாரன்
மெத்தமலைத் திருப்பரவை ரவையாக
வவன்கணைமின் மெய்யைக் கொய்யச்
சித்தமலைத் திருப்பரவை யாரிருத
யாலயவ சீர மாலே!

73

சத்தம் அலைத் திருப் பரவை மிக எழுப்பக்,
கட்டில் உபதானம் மெத்தை மொத்த,
அலைத் திருப்பரவு ஐ
விழியருவி நீர் எழுந்து முடுக்க, மாரன் மெத்த
ம(ல்)லைத் திருப்ப, ரவை ரவையாக அவன் கணை
மின் மெய்யைக் கொய்யச், சித்தம் அலைத் திருப்பர்
அ(ல்)வையார். இருதயாலய வசீர மாலே!

அலைத் திருப்பரவை — அலைகளையுடைய அழகிய
சத்தம் மிக எழுப்ப கடலானது ஓசையை மிகுதி
யாக எழுப்பவும்

கட்டில் உபதானம் — கட்டிலும் தலையணையும்
மெத்தை மொத்த மெத்தையும் அழுந்தவும்

அலைத் திருப் பரவு — கடல்போன்ற அழகு பரவுகின்ற
ஐ விழி அருவிநீர் தலைமை பெற்ற கண்களில்
எழுந்து முடுக்க அருவிபோல் கண்ணீர் எழுந்து
விரைந்து பாயவும்

மாரன் மெத்த ம(ல்)லைத் — மன்மதன் மிகவும் போரினை
திருப்ப இவன்மேல் திருப்பவும்

ரவை ரவையாக அவன் — அவன் அம்புகள் மின்போன்ற
கணை மின் மெய்யைக் இவன் உடலை அணு அணு
கொய்ய வாகக் கொய்யவும்

சித்தம் அலைத்து இருப் — தாய்மார் இவன் மனத்தை
பர் அ(ல்)வையார் வருத்தியிருப்பார்கள்.

இதயாலய வசீரமாலே — இதயாலயனே! கவர்ச்சியுடைய
மாலே!

சத்தம்	— ஒலி	ரவை	
பரவை	— கடல்	ரவை	
உபதானம்	— தலையணை	யாக	— அணுஅணுவாக
மொத்த	— அழுந்த	கணை	— அம்பு
பரவு	— விசாலமான	மின்	— பெண்
ஐ	— தலைமைசான்ற	மெய்	— உடல்
முடுக்க	— விரைவ	அலைத்	
மாரன்	— மன்மதன்	திருப்பர்	— வருத்துவர்
மெத்த	— மிகவும்	அ(ல்)வை	
ம(ல்)லை	— போரை	யார்	— தாய்மார்
திருப்ப	— இவன் மேல்	திருப்ப	

உலகவழக்கு : ரவைரவையாக

மோகனஞ்சு மாதவிக்குப் போரியற்ற
மூரியற்றுன் முன்பு வேதா

வாகனஞ்சு மாதவிக்கும் படிநிதமுந்
தூதுவிடு வாள்கை மிற்சங்

கேகனஞ்சு மாதவிக்கும் படர்துடவைப்
பூப்பறியா ளிடைய ருங்கோ

மாகனஞ்சு மாதவிக்கும் பாலருந்தா
ளணையிதயா லயவல் லோனே!

74

மோகன் அஞ்சு மாத இக்குப் போர் இயற்ற மூரி அற்று
உன் முன்பு வேதா வாகனம் சு(ம்)மா தவிக்கும்படிநிதமுந்
தூதுவிடுவாள். கையில் சங்கே கனம். சு மாதவிக் கும்பு அடர்
துடவைப் பூப் பறியாள். இடை அருங் கோ.
மாக நஞ்சு மாத அவிக்கும் பால் அருந்தாள்.

அணை! இதயாலய வல்லோனே!
மோகன் அஞ்சு மாத — மன்மதனானவன் ஐந்து மாத
இக்குப் போர் இயற்ற வளர்ச்சியுடைய கரும்பு வில்
லால் போர் செய்வதால்

மூரி அற்று — வலிமைஅற்று
உன் முன்பு — உனக்கு முன்பாகச் செல்ல

வேதா வாகனம் சு(ம்)மா — பிரமன் வாகனமாகிய அன்னப்
தவிக்கும்படி நிதமுந் பறவையானது சோரும் படி
தூதுவிடுவாள் நாடோறும் அடிக்கடி தூது
அனுப்புவாள்.

கையில் சங்கே கனம் — இவள் கைகளுக்கு வளையலே
பாரமாக உள்ளன.

சு மாதவிக்கும்பு அடர் — நல்ல முல்லைக் கொடிக் கூட்டம்
துடவைப் பூப் நெருங்கிய சோலைகளில் பூக்
பறியாள் களைப் பறிக்கமாட்டாள்.

இடை அருங் கோ — இவள் இடை கான்பதற்கு அரி
தான ஆகாயத்தை ஒக்கும்.

மாக நஞ்சு மாத
அவிக்கும் பால்

அருந்தாள்

அணை

இதயாலய வல்லோனே! — இதயாலயன் என்னும் வல்லமை
யுடையவனே!

மோகன்

இக்கு

மூரி

வேதா

வாகனம்

— மன்மதன்

— கரும்பு

— வலிமை

— பிரமன்

— பிரமன்

வாகனம்;

அன்னம்

சும்மா

சங்கு

கனம்

— அடிக்கடி

— வளையல்

— பாரம்

சு

மாதவி

கும்பு

அடர்

துடவை

கோ

மாகம்

மாதா

அவிக்கும்

— நல்ல

— முல்லை

— கூட்டம்

— நெருங்கிய

— சோலை

— ஆகாயம்

— தலைமை

— பெண் (கள்)

— வேகவைக்கும்

(காய்ச்ச
கின்ற)

கரும்பின் வயது பத்துமாதம். ஐந்துமாதக் கரும்பு, தக்க
பருவமுடையது அதனால் வலிமையானது என்பது கருத்து.

சோல் நயம் : போரியற்ற
மூரியற்று

சாவேரி யம்பையிர வியனமிசை
யாள்விழிவந் தசல நேரும்

காவேரி யம்பையிர வியனமதி
யன்றிறென்றற் காற்று மாமா

தாவேரி யம்பையிர வியனரலை
பகைமொழிக்குத் தருந்தீ தாருப்

பூவேரி யம்பையிர வியனமிசை
யாளிதயா லயபூ மானே!

75

சாவேரி அம்பையிரவி அ(ன்)னம் இசையாள்.

விழி வந்த சலம் நேரும் காவேரி அம்பு.

ஐ இரவி அன்ன மதி, அன்றில், தென்றல்காற்று, மாமாதா,
வேரி அப்பு, ஐஇரவு இயல் நரலை பகைமொழிக்குத் தரும்
தீதாருப் பூ ஏரி அம்.பையிரவி அ(ன்)னம் மிசையாள்.

இதயாலய பூமானே!

அ(ன்)னம் — அன்னம் போன்ற தலைவி
சாவேரி அம் பையிரவி — சாவேரி அழகிய பயிரவி
இசையாள் — முதலிய இராகங்களைப் பாட
மாட்டாள்.

விழி வந்த சலம் — இவள் கண்களில் வடிந்த கண்
காவேரி அப்பு நேரும் — ணீர் காவேரி நீரை அளவால்
ஒக்கும்.

ஐ இரவி அன்ன மதி — ஐந்து சூரியரைப் போன்ற வெல்
விய சந்திரனும்

அன்றில் — அன்றிற் பறவையும்

தென்றல் காற்று — மந்த மாருதமும்

மா மாதா — பெருமை யுடைய தாயும்

வேரி அம்பு — மன் மதன் எய்யும் தேனை
யுடைய யலர் அம்பும்

ஐ இரவு இயல் நரலை — அழகிய இரவிலே சந்திரனைக்
கண்டு பொங்குகின்ற கடலும்

பகை

— ஆகிய இவையனைத்துமே
இவளுக்குப் பகையாகும்.

தாருப் பூ ஏரி அம்
மொழிக்குத் தரும் தீ

— கோட்டுப் பூக்களும் பொய்கை-
நீரும் இவளுக்கு நெருப்பை ஒத்-
துள்ளன.

பையிரவி அன்னம் மிசை
யாள்

— உமாதேவி போன்ற இவள்
உணவு உண்ணாம லிருக்கின்-
றாள்.

இதயாலய பூமானே

— இதயாலயனாகிய மன்னனே!

சாவேரி

பயிரவி — இராகங்கள்

அம்பு

— மலர் அம்பு

அன்னம் — தலைவி

இயல்

— பொங்குகின்ற

இசையாள் — பாடமாட்டாள்

நரலை

— கடல்

சலம் — கண்ணீர்

பகை

— பகையாகும்

நேரும் — ஒக்கும்

மொழி

— தலைவி

அம்பு — நீர்

தாருப் பூ

— மரப் பூக்கள்

ஐயிரவி — ஐந்து சூரியர்கள்

ஏரி

— பொய்கை

அன்னம் — போன்ற

அம்

— நீர்

மதி — சந்திரன்

பயிரவி

— உமை போன்ற

அன்றில் — ஒரு பறவை

தலைவி

— சோறு

மாதா — தாய்

மிசையாள்

— உண்ணமாட்

வேரி — தேன்

டாள்

பிரிவுத் துயர் கொண்ட பெண்களுக்குச் சந்திரன் முதலியன
பகை என்பது இலக்கிய மரபு. /

சந்திரனின் கொடுமைக்கு ஐந்து சூரியர்கள் உவமை.

காதல் நோயுற்றார்க்கு நிழலும் நீரும் வெப்பமாகத்
தோன்றுவது இயல்பு

மங்களவா னனங்கைபது
மங்களவா னனங்கைபது

மைமெய் யேமெய்

தங்கமது திருமேனி
தங்கமது திருமேனி

தந்தா னெய்வான்

அங்கடமோ கனதனமே
யங்கடமோ கனதனமே

யாகும் பாரோ

துங்கவித யாலயனே
துங்கவித யாலயனே!

சுருண மாலே! 76

மங்கள ஆனனம், கை பதுமங்கள்! அவ் வான நங்கை
பதுமை. மெய்யே மெய்.

தங்கமது திருமேனி. தங்க மது திருமேல்
நிதந்தான் எய்வான்
அங்கு அட மோகன்.

அதனம் ஏய் அம் கடம் மோகன தனமே யாகும்.
பார்ஓதும் கவி தயாலயனே!
துங்க இதயாலயனே! சுருணமாலே!

மங்கள ஆனனம்
கை பதுமங்கள்

— மங்களகரமான முகமும்
இருகைகளும் தாமரை மலர்கள்
போலும்!

அவ்வான நங்கை பதுமை
மெய்யே மெய்

— இவள் அந்த வானுலக நங்கையா
கிய இலக்குமியே ஆவாள். இது
உண்மை, உண்மை.

தங்க மது திருமேனி

— இவள் அழகிய தங்கமே
யாகும்.

அங்கு அட மோகன்
தங்க மது திருமேல்
நிதந்தான் எய்வான்

— பிடிவாதக்காரனாகிய மன்மதன்
இந்தத் திருமகளின்மேல் தங்
கும்படி மதுமலர் அம்புகளை
நாடோறும் எய்வான்.

அதனம் ஏய் அம் கடம்
மோகன தனமே
யாகும்

பார்ஓதும் கவி
தயாலயனே
துங்க இதயாலயனே!

மங்களம் — சுபம்
ஆனனம் — முகம்
பதுமம் — தாமரைமலர்

வான நங்கை — வானுலகப்
பெண்

பதுமை — இலக்குமி
மெய் — உண்மை

தங்க — தங்கும்படி
மது — தேன்; (மலர்)

அம்பு (ஆகு
பெயர்

— அழகிய முலைகள் மிக இடம்
கொண்ட அழகிய குடங்களே
யாகும்.

— உலகம் கொண்டாடிப்பேசும் கவி
களுக்குத் தயை கலந்தவனே!
உயர்ந்த இதயாலயனே!

திருமேல் — இலக்குமி
போன்றவள்

மேல்

அட மோகன் — பிடிவாதக்
காரனான
மன்மதன்

— இடம் பரத்தல்

— குடம்

— பொருந்திய

— இரக்கம்

— கலந்துள்ளமை

— உயர்ச்சி

மது என்ற தேனைக் குறிக்கும் சொல், தேனுடைய மலருக்
காகிப் பின்பு மலர் அம்புக்கு ஆகியது. இருமடியாகு பெயர்.

சொல் நயம் : பாரோதுங் கவி தயாலயனே
துங்கவிதயாலயனே

என்ற விதாடர் அட்சரம் லட்சம் பெறும்.

பெருங்குவளைத் திருக்குறுவல் வாய்ப்பெயுமா
லிடம்பிரியாப் பிரியன் கொங்கை
நெருங்குவளைத் திருக்குழையார் மதனனித
யாலயனின் நேரம் வந்தான்
மருங்குவளைத் திருக்குமெழி லம்பரம்சோ
ராதுமுத்த மாலை போனீர்
இருங்குவளைத் திருக்குக்கா தினிப்பாகு
மினிப்பாகு மெனக்குத் தானே!

77

பெருங் கு அளைத் திருக் குறுவல் வாய்ப் பெ(ய்)யும்
மாலிடம் பிரியா(த) பிரியன்
கொங்கை நெருங்கு வ(ள்)ளைத் திருக்குழையார் மதனன்.
இதயாலயன் இந்நேரம் வந்தால்,
மருங்கு வளைத்திருக்கும் எழில் அம்பரம் சோராது.
முத்த மாலைபோல் நீர், இருங்குவளைத் திருக்கு உகுக்காது
இனிப் பாகும் இனிப்பு ஆகும் எனக்குத் தானே!

பெருங் கு அளைத், — பெரிய பூமியையும் வெண்
திருக் குறுவல் — ணையையும் அழகிய அவ
வாய் பெ(ய்)யும் மாலிடம் — லையும் வாயில்இட்டு
பிரியா(த) பிரியன் — உண்ட திருமாலிடத்து
நீங்காத அன்புடையவனும்

கொங்கை நெருங்கு வ(ள்) — முலைகளை அணுகித் தொடும்
ளைத் திருக்குழையார் — படி காதில் அழகிய தோடு
மதனன் — களை அணிந்த பெண்களுக்கு
மன்மதனும் ஆகிய

இதயாலயன் இந்நேரம் — இதயாலயமன்னன் இப்போது
வந்தால் — இங்கே வருவானாகில்

மருங்கு வளைத்திருக் — இடையில் சுற்றியிருக்கும் அழகிய
கும் எழில் அம்பரம் — சேலை நழுவாது.
சோராது

முத்த மாலைபோல் — கரிய குவளை மலர்போன்ற கண்
நீர் இருங்குவளைத் — கள் முத்துமாலைபோல் சுண்ண
திருக்கு உகுக்காது — ரைச் சொரியாது.

இனிப் பாகும் இனிப்பு — இப்போது கசக்கின்ற வெல்லப்
ஆகும் எனக்கு — பாகும் இனி எனக்கு இனிப்பு
ஆகும்.

கு — பூமி மதனன் — மன்மதன் போன்ற
அளை — வெண்ணெய் வன்
குறுவல் — அவல் மருங்கு — இடை
மால் — திருமால் வளைத்
பிரியன் — அன்புடையவன் திருத்
கொங் — தல் — சுற்றிக் கட்டியிருத்
கை — முலை தல்
வள்ளை — ஒருகொடி; காதுக்கு எழில் — அழகிய
உவமையாவது. அம்பரம் — சேலை
இங்கு உவமை சோ
யாகு பெயராய்க் ராது — நழுவாது
காதுகளைக் இருங்
குறித்தது குவளை — கரிய நீலமலர்
குழை — தோடு; காதணி திருக்கு — கண்
பாகு — வெல்லப் பாகு

சொல் நயம் : இனிப்பாகும்
இனிப்பாகும்
பிரியாப்
பிரியன்-முரண் தொடை

திருமால் அவல் உண்டது குசேலனிடம் என்க.

மாதகர டக்காரா நின்றவன்னம்
பின்னுமரு வருக்கத் தாயாம்
பாதகர டக்காராப் பழிமொழிநூ
றலைவரரும் பைவிட் டென்னை
யேதகர டக்காரா வொருசிறுபெண்
குழந்தைஉனக் கெதிரா வென்பாள்
சீதகர டக்காரா மும்பலிவர்
மருதப்ப செகபூமானே!

78

மாதகர் அடக், காரா நின்ற அன்னம் பின்னும் அரு!
வருக்க, தாயாம் பாதகர் அடக்காராப் பழிமொழி நூறு
அலைவர். "அரும்பைவிட்டு என்னையே தகர் அடக்காரா!
ஒரு சிறு பெண் குழந்தை உனக்கு எதிரா" என்பாள்.
சீத கரடக் கார் ஆம் உம்பல் இவர் மருதப்ப செகபூமானே,

மாதகர் அட — இவள் காதலை அறியாமல்!
தெய்வக்குற்றத்தால் வருந்தி
னாள் என்று கருதித் தாய்
மார் பெரிய ஆட்டுக் கிடா
யை வேலனுக்குப் பலியாகக்
கொல்லுதலால்

காராநின்ற அன்னம் — ஏற்கனவே உப்புக் கரிக்கின்ற
பின்னும் அருவருக்க அன்னம் மேலும் அருவருப்
பைத் தர

தாயாம் பாதகர் அடக்கா— அன்னையராகிய பாவிக்க நூறு
ராப் பழிமொழி நூறு பழிமொழிகளைத் தம்மனத்
அலைவர் துள் அடக்க மாட்டாதவராய்
வெளப்ப டை யாகக் கூறி
வருத்துவர்.

'அரும்பை விட்டு — இவள் மன்மதனை நோக்கி,
என்னையே 'அரும்பாகிய அம்புகளை ஏவி
தகர் அடக்காரா! ஒரு என்னைமட்டுமே தசரச் செய்
சிறுபெண் குழந்தை கின்ற பிடிவாதக்காரனே! ஒரு
உனக்கு எதிரா என்பாள் சிறிய குழந்தை உனக்கு எதிரி
யாவாளா' என்றுகூறுவாள்.

சீத கரடக் கார் ஆம் — குளிர்ந்த மதநீரையுடைய மேகம்
உம்பல் இவர் போன்ற யானையில் ஏறுகின்ற
மருதப்ப! செகபூமானே! — மருதப்பனே! பூமிக்குத் தலை
வனே!

மா — பெரிய தகர் — தகர்க்கின்ற
தகர் — ஆட்டுக் கிடாய் அடக்
காரா காரன் — பிடிவாதக்காரன்
நின்ற — கார்க்கின்ற எதிரா — பகையா
கார்த்தல் — உப்புக் கரித்தல் சீதம் — குளிர்ச்சி
அடக் கரடம் — மதநீர்
காரா — தம்மனத்தில் கார் ஆம் — மேகம் போன்ற
அடக்கிக் கொள் உம்பல் — யானை
ளாமல் இவர் — செலுத்துகின்ற
அலைவர் — வருத்துவர் செக
அரும்பு — மலர் அம்பு பூமான் — உவகுக்கு அரசன்

அலைவர் என்பது அலைப்பர் என்ற பொருளில் வந்தது.
அலைப்பர் என்றே பாடம் கொள்வது நலம்.

சொல் நயம்: அன்னம்
பின்னும்

மொக்குளிரும் படிக்குவியப் பானதில
தத்தையொப்பான் முலைக ளாரத்

தைக்குளிரும் படிக்குடம்பிற் பூசவெப்ப
மேதருங்கந் தரத்திற் காட்டும்

விக்குளிரும் படிக்குமுலைச் செந்தழல்போ
லிந்தழல மெலிந்தாள் சேர்வாழ்க்

கைக்குளிரும் படிக்குமியற் புலவீரென்
றருளிதயா லயகா வேந்தே!

79

மொக்குள் இரும் படிக்கு வியப்பான திலதத்தை ஒப்பாள்
முலைகள்.

ஆரத்தைக் குளிரும் படிக்கு உடம்பில் பூச வெப்பமேதரும்.
கந்தரத்தில் காட்டும் விக்குள்.

இரும்பு அடிக்கும் உலைச் செந்தழல் போல் இந்து அழல
மெலிந்தாள். சேர்!

"வாழ்க்கைக்குள் இரும்! படிக்கும் இயல் புலவீர்" என்று
அருள் இதயாலய கா வேந்தே!

இரும் படிக்கு வியப்பான — பெரிய பூமிக்கே அதிசயமான
திலதத்தை ஒப்பாள் தலகம் போன்ற தலைவியின்
முலைகள் மொக்குள் முலைகள் நீர்க்குமிழிபோலும்.

ஆரத்தைக் குளிரும் — குளிர்ச்சி உண்டாகும்படிக்குச்
படிக்கு உடம்பில் பூச சந்தனத்தை உடலிலே பூசி
வெப்பமே தரும் னால் அது வெப்பத்தையே
கொடுக்கும்.

கந்தரத்தில் காட்டும் — உணவு உண்ணமுடியாமல்
விக்குள் தொண்டையில் விக்குள் உண்
டாகும்.

இரும்பு அடிக்கும் உலைச் — இரும்பை அடிக்கின்ற உலை
செந்தழல் போல் இந்து யினிடத்துச் செவ்விய நெருப்
பைப் போல சந்திரன் சுடுவ
அழல மெலிந்தாள் தால் மெலிந்து விட்டாள்.

சேர் — அவனைச் சேர்வாயாச!

வாழ்க்கைக்குள் இரும் — பாடல் படிக்கும் இலக்கணப்
படிக்கும் இயல் புலவீர் புலவர்களே! (நல்ல வளமான)
என்று அருள் வாழ்க்கையில் வாழுங்கள்
என்று (செல்வம்) தருகின்ற

இதயாலய காவேந்தே — இதயாலயன் என்னும் கற்பகச்
சோலையின் வேந்தனாகிய
இந்திரன் போன்றவனே!

மொக்குள்	— நீர்க் குமிழி	அழல	— சுடுவதால்
இரும்படி	— பெரிய பூமி	வாழ்க்கைக்	
திலதம்	— திலகம்	குள்	— வளமான
ஆரம்	— சந்தனம்		வாழ்விலே
கந்தரம்	— கழுத்து	இரும்	— வாழுங்கோள்
காட்டும்	— உண்டாகும்	இயல்	— இலக்கணம்
இந்து	— சந்திரன்	காவேந்து	— இந்திரன்

சோல் நயம் : செந்தழல் போல்
இந்தழல

திலதத்தை ஒப்பாள் முலைகள் மொக்குள் என்று கூட்டுக.

நித்தமனங் கனிக்குவையம் பெனுமாரி
பொழிந்துயிரை நெருக்க வாடி
மெத்தமனங் கனிக்குவையம் தூண்டுசில
னைத்தொழுவாள் விழுவா ளாவின
றுத்தமனங் கனிக்குவைய சனத்தினொடு
சனத்தினையும் தோற்றா லரிந்த
வுத்தமனங் கனிக்குவைய தொருபதித
யாலயவு தார மாலே!

80

நித்தம் அனங்கள் இக்கு வை அம்பு எ(ன்)னும் மாரி
பொழிந்து உயிரை நெருக்க வாடி
மெத்த மனம் க(ன்)னிக் குவையம் தூண்டு சிவனைத்
தொழுவாள் விழுவாள்.
ஆவின் துத்தம் மன்அம் கனிக்குவை அசனத்தினொடு
சனத்தினையும் தோற்றாள். இந்த உத்தம நம் க(ன்)னிக்கு
(ை)வயது ஒருபது. இதயாலய உதார மாலே!

நித்தம் அனங்கள் இக்கு — நாடோறும் மன்மதன் கரும்பு
வைஅம்பு எ(ன்)னும் வில்லால் கூரிய (மலர்) அம்பு
மாரி பொழிந்து என்கின்ற ம னை ய ப்
உயிரை நெருக்க வாடி பொழிந்து உயிரை வருத்துவ
தால் வாட்டம் அடைந்து

மெத்தமனம் க(ன்)னி — மிகவும் மனம் கன்றுதலடைந்து

கு வையம் தூண்டு — (முப்புரம் எரிப்பதற்காக) பூமி
சிவனைத் தொழுவாள் யாகிய தேரைச் செலுத்திய
விழுவாள் சிவனைத் தொழுவாள்.
மயக்கமுற்று விழுவாள்.

ஆவின் துத்தம் மன்அம் — பசுவின்பால், நிலைத்த அழகிய
கனிக்குவை அசனத்தி பழக் குவியல், உணவு ஆகிய
னொடு சனத்தினையும் வற்றோடு தன் உறவினரையும்
தோற்றாள் இழந்தாள்.

இந்த உத்தம நம் — இந்த மிகஉயர்ந்தவளாகிய நமது
க(ன்)னிக்கு (ை)வயது கன்னிக்கு வயது ஒரு பத்துத்
ஒரு பது. தான்.

இதயாலய உதார மாலே — இருதயாலயனாகிய கொடைக்கு
மேகம் போன்றவனே!

அனங்கள்	— மன்மதன்	துத்தம்	— பால்
இக்கு	— கரும்பு(வில்)	குவை	— குவியல்
வை	— கூர்மையான	அசனம்	— உணவு
கன்னி	— கன்றி	சனம்	— தோழியர்
கு	— பூமி	உத்தம	— ஒப்பற்ற
வையம்	— தேர்	மால்	— மேகம்

சிவபெருமான் முப்புரங்களை எ ரி க் க ச் சென்றபோது
பூமியைத் தேராகக் கொண்டான் என்பது புராண வரலாறு.

கன்றி என்பது எதுகை நோக்கிக் கன்னி என வந்தது.
உலக வழக்குச் சொல் என்றும் கொள்ளலாம்.

சேரல் நயம் : (அ)சனத்தினொடு
சனத்தினையும்
தொழுவாள்
விழுவாள்

செருத்தவரும் பஞ்சவனத் தத்தையுமா
நுதல்வசனம் தினமுஞ் சீறிப்

பெருத்தவரும் பஞ்சவனத் தத்தையகோ
மதனகலம் பிளக்க வெய்தே

யுருத்தவரும் பஞ்சவனத் தத்தையென்றா
டரனுணவோ வுணவென் றான்சேர்

வருத்தவரும் பஞ்சவனத் தத்தையடுங்
கொடைபிதயா லயவல் லோனே!

81

செருத் தவரும் பஞ்சவ(ன்)னத் தத்தையும் ஆம் நுதல்
வசனம். தினமும் சீறிப் பெருத்த அரும்பு அஞ்சவன்
நத்தத்து.

ஐயகோ! மதன் அகலம் பிளக்க எய்து உருத்த, அரும் பஞ்
சவன், நத்தத் 'தை' என்று ஆடு அரன் உணவோ உணவு
என்றாள். சேர்!

வருத்த வரும் பஞ்ச அனத்தத்தை அடும் கொடை
இதயாலய வல்லோனே!

செருத் தவரும் பஞ்ச — போர் செய்கின்ற வில்லும்
வ(ன்)னத் தத்தையும் ஐந்து வண்ணக் கிளியும்
ஆம் நுதல், வசனம் முறையே இவள் நெற்றிக்
கும் சொல்லுக்கும் நிகராகும்.

சீறிப் பெருத்த அரும்பு — சினங்கொண்டு பருத்த அரும்பு
அஞ்சவன் தினமும் சுள் ஐந்தினை அம்பாகக்
நத்தத்து மதன் அகலம் கொண்டவன் தினமும்
பிளக்க எய்து உருத்த இரவிலே இவளது வலியமார்பு
ஐயகோ! பிளக்கும்படி அந்த அம்புகளை
ஏவி வருத்துவதால்,

அரும் பஞ்சவன் நத்த — அரிய பாண்டியன் விரும்பிய
'தை' என்று ஆடு தால் வெள்ளி யம்பலத்திலே
அரன் உணவோ உணவு 'தை' என்ற தாளத்துடன்
என்றாள் நடனமாடிய சிவன் உண்ட
உணவாகிய நஞ்சுதானோ
இந்த உணவு என்று கூறி
உணவை வெறுத்துவிட்டாள்.

சேர்! — அவளைச் சேர்வாயாக!

வருத்தவரும் பஞ்ச அனத் — வருத்துவதற்காக வருகின்ற
தத்தை அடும் கொடை பஞ்சமாகிய கேட்டினை
அழிக்கின்ற கொடையை
யுடைய

இதயாலய வல்லோனே — இதயாலயனாகிய வல்லமை
யுடையவனே!

செரு	— போர்	மதன்	— வலிமை
தவர்	— வில்	அகலம்	— மார்பு
பஞ்ச		உருத்த	— துன்புறுத்துவ தால்
வ(ன்)னம்	— ஐந்து நிறம்	பஞ்சவன்	— பாண்டியன்
தத்தை	— கிளி	நத்த	— விரும்பியதால்
நுதல்	— நெற்றி	தை	— தாளக் குழிப்பு
வசனம்	— சொல்	அரன்	— சிவன்
பெருத்த	— பருமையான	அரன்	
அரும்பு		உணவு	— நஞ்சு
அஞ்சவன்	— அரும்பாகிய அம்பு ஐந்து டையவன்: மன்மதன்	பஞ்சம்	— வறுமை
		அனத்தம்	— அனர்த்தம்; கேடு
		அடுதல்	— அழிதல்
நத்தம்	— இரவு		

அரும்பு அஞ்சவன் அத்தத்து மதனகலம் பிளக்க எய்து
உருத்த என்றும் உணவு அரன் உணவோ என்றாள் என்றும்
கூட்டுக!

பஞ்சவன் நத்தச் சிவன் ஆடிய வரலாறு திருவிளையாடற்
புராணத்தில் உள்ளது.

கிம்புருட ராகமங்கொண்டேத்துகின்ற
நவந்த கிருஷ்ண தாசன்
செம்புருட ராகவணி யானிருத
யாலயன்முச் செகத்தி லெங்கெங்
கும்புருட ராகவழித் தவர்க்குயர்ந்தான்
மயல்கொளெனைக் கொல்வ தால்வே
ளம்புருட ராகனலக் கண்டிறக்கப்
பண்டிறக்கு மஃதெந் றாமே!

82

கிம்புருடர் ஆகமம் கொண்டு ஏத்துகின்ற நவந்த
கிருஷ்ணதாசன். செம் புருடராக அணியான்.
இருதயாலயன்.
முச் செகத்தில் எங்கெங்கும் புருடராக உதித்தவர்க்கு
உயர்ந்தான் மயல் கொள் எ(ன்)னைக் கொல்வதால்,
வேள் அம்பு உருள்தரா. கனல் அக் கண் திறக்கப்
பண்டு இறக்கும் அஃது என்று ஆம்!

கிம்புருடர் ஆகமம் — கந்தருவர்கள் ஆகம முறைப்படி
கொண்டு ஏத்துகின்ற போற்றுகின்ற நவந்த கிருஷ்
நவந்த கிருஷ்ண ணப்பெருமானுக்கு அடியவன்.
தாசன்

செம்புருடராக அணி — சிவந்த புருடராக மணியாலாகிய
யான் இருதயாலயன் அணிகலம் அணிந்தவன்;
இருதயாலயன்.

முச் செகத்தில் எங்கெங் — முவுலகிலும் எவ்விடத்திலும்
கும் புருடராக உதித் ஆண்களாகப் பிறந்தவர்களில்
தவர்க்கு உயர்ந்தான் உயர்ந்தவன் மீது

மயல் கொள் எ(ன்)னைக் — காதல் கொண்ட என்னைக்
கொல்வதால் வேள் கொல்வதாலே மன்மதனின்
அம்பு உருள் தரா மலர் அம்புகள் அழியவில்லை.
ஆதலால்,

கனல் அக் கண் திறக்கப் — சிவனது நெருப்பாகிய அந்த
பண்டு இறக்கும் அஃது நெற்றிக் கண் திறந்ததால்
என்று ஆம்! முன்பு மன்மதன் இறந்து
போனான் என்ற கதை என்ன
ஆனது! அந்தக் கதை பொய்
தான் போலும்!

கிம்புருடர் — பதினெண்கணத் மயல் — காதல்
தாரில் ஒரு வேள் — மன்மதன்
வகையினர்; அம்பு — மலர் அம்பு
கந்தருவர் உருள்தரா — அழிய மாட்டா
ஆகமம் — சாத்திரம் கனல் — நெருப்பு
தாசன் — அடியவன் அக்கண் — அந்த நெற்றிக்
புருட கண்
ராகம் — புஷ்பராகம் திறக்க — திறத்தலால்
அணியான் — அணிகலன் பண்டு — முற்காலத்தில்
அணிந்தவன் இறக்கும் — மன்மதன் இறந்த
முச்செகம் — மூன்று உலகங் அஃது — அந்தக் கதை
கள் என்று
புருடராக — ஆண்மக்களாக ஆம் — என்ன ஆனது?

மன்மதன் நெற்றிக் கண்ணால் அழிந்த கதை உண்மை
யானால், அவன் அம்புகள் என்மேல் படா. இப்போது
அம்புகள் என்மேல் படுவதால். அவன் இறந்த கதை பொய்
தான் போலும் என்பது தலைவியின் கருத்து.

சோல் நயம் : கண்டிறக்கப்
பண்டிறக்கும்

பரும்போதாக்க குஞ்சினமே வீரையித்
யாலயன்பாற் படர்ந்தோர் மின்னாட்
கரும்போதாக்க குஞ்சினமே வியகுமிலட்
டுளைக்கும்விழி யலையு காந்தப்
பெரும்போதாக்க குஞ்சினமே கலைமருங்கு
லரவெனக்கம் பிக்கச் செஞ்செக்
கரும்போதாக்க குஞ்சினமே கனத்தவிற்போற்
கனத்தெழுங்கொங் கையென் பீரே!

83

பரும் போதாக்க குஞ்சு - இனமே! வீரை இதயாலயன்பால்
படர்ந்து ஓர் மின்னாட்டு அரும்போ தாக்கும்.
சி(ன்)னம் மேலிய குயில் அட்டு உளைக்கும்.
விழி, அலை உகாந்தப் பெரும் போது ஆக்கும்.
சி(ன்)ன மேகலை மருங்குல் அரவு எனக் கம்பிக்கச்
செஞ் செக்கரும் போதாக்க குஞ்சி நம் ஏகன்
அத்த வில்போல் கனத்து எழும் கொங்கை என்பீர்!

பரும் போதாக்க குஞ்சு — பருத்த நாரைக் குஞ்சுகளின்
இனமே கூட்டமே!
வீரை இதயாலயன்பால் — நீங்கள் வீர கேரளம் புதூர்
படர்ந்து ஆளும் இதயாலயனிடம்
சென்று
ஓர் மின்னாட்டு அரும் — ஒரு பெண்ணை மலர் அம்பு
போ தாக்கும் களோ தாக்குகின்றன.
சி(ன்)னம் மேலிய குயில் — மன்மதனது காளமாக அமைந்த
அட்டு உளைக்கும் குயில் வருத்தித் துன்புறுத்தும்.
விழி அலை உகாந்தப் — அவள் விழிகளானவை அழித்
பெரும் போது ஆக்கும் தலைச் செய்கின்ற யுக முடிவு
ஆகிய பிரளய காலத்தைக்
காட்டும். (கண்கள் மிகுதி
யாக நீர் சொரியும்.)

சி(ன்)ன மேகலை — சிறிய மேகலையணிந்த இடை
மருங்குல் அரவு எனக் — யானது பாம்புபோல் நடுங்கும்
கம்பிக்க படி
செக்கரும் போதா குஞ்சி — இவள் கொங்கையானவை, செக்
நம் ஏகன் அத்தவில் — கரும் உவமையாகாதபடி மிகச்
போல் கனத்து எழும் — சிலந்த சடையையுடைய நம்
கொங்கை என்பீர்! — ஏகனாகிய சிவபெருமான் முப்
புரம் எரிப்பதற்குக் கையில்
கொண்ட வில் (மேருமலை) — போல் கனத்து எழுகின்றது
என்று சொல்லுங்கோள்!

பரும் — பருத்த
போதா — பெருநாரை
குஞ்சு — சி(ன்)ன — சிறிய
இனம் — மருங்குல் — இடை
படர்ந்து — அரவு என — பாம்பு போல
மின்னாள் — கம்பிக்க — நடுங்க
அரும்பு — சென்று; — செக்கர் — அந்திமாலை
சின்னம் — பெண் — போதா — உவமைக்குபோத
— மன்மதன் — மாட்டாத
— காகளம் — குஞ்சி — சடை
மேலிய — அமைந்த — ஏகன் — ஒப்பற்றவன்;
அட்டு — சிவன்
உளைக் — அத்தம் — கை
கும் — மிகவும்வருத்தும் — வில் — சிவன்வில்லாகிய
அலைத்தல் — அழித்தல் — மேருமலை
உகாந்தம் — உசமுடிவு — கொங்கை — முலை
பெரும் —
போது — பிரளயகாலம்

மேரு மலையை ஏகன் அத்த வில் என்றது நயம்.

சேரல் நயம் : (ஏ)கனத்தவில்போல்
கனத்தெழும்

சனங்களம்பல் வந்துரைக்க வதுவுன்றித்
தாயெனும்பா தகியு மேலி

சனங்களம்பல் கவடமுற்றுத் திட்டவட்ட
மிட்டமொட்டுத் தனத்தூ டங்க

சனங்களம்பல் வேளைவிடுக் கத்தளரு
மாதுசிவந் தகபோ லங்கஞ்

சனங்களம்பல் வன்னநந்தர் தரளமித
யாலயவித் தார மாலே!

84

சனங்கள் அம்பல் வந்து உரைக்க, அதுவும் அன்றித்
தாய் என்)னும் பாதகியுமே விசனம் க(ள்)ளம்
பல் கவடம் உற்றுத் திட்ட,
வட்டமிட்ட மொட்டுத் தனத்தூடு
அங்கசன் அம் கள் அம்பு அல் வேளை விடுக்கத்
தளரும் மாது.

சிவந்த கபோலம் கஞ்சனம்.

களம், பல்-வன்ன நந்தம், தரளம்.

இதயாலய வித்தார மாலே!

சனங்கள் அம்பல் வந்து — அயற் பெண்கள் வந்து பழிச்
உரைக்க சொற்களைச் சொல்வதாலும்

அதுவும் அன்றி — அதுவும் அல்லாமல்

தாய் என்)னும் பாதகி — தாயாகிய பாவியும் கவலையும்
யும் விசனம் கள்ளம் பல் கள்ளமும் பலவிதக் கபடமும்
கபடம் உற்றுத் திட்ட கொண்டு திட்டுவதாலும்

வட்டம் இட்ட மொட்டுத் — வட்டமாக வளர்ந்த தாமரை
தனத்தூடு அங்கசன் மொட்டுப் போன்ற முலை
அம் கள் அம்பு அல் களினூடு இரவிலே மன்மத
வேளை விடுக்க னானவன் அழகிய கள் மலர்
அம்புகளை ஏவுவதாலும்

தளரும் மாது

— இந்தப் பெண் தளருகின்றாள்.

சிவந்த கபோலம்
கஞ்சனம்

— இவளது சிவந்த கன்னம் கண்
ணாடி போலும்.

களம், பல்-வன்ன நந்தம்—
தரளம்

கழுத்தும் பல்லும் முறையே
அழகிய சங்கும் முத்தும்
போலும்.

இதயாலய வித்தார
மாலே!

— இதயாலயனாகிய விரிந்த புகழ்
உடையவனே!

வந்து — காற்று

அங்கசன் — மன்மதன்

உரைத்தல் — உரசுதல்

அம் — அழகிய

சனங்கள் — அயற்பெண்கள்

கள் — தேனையுடைய

அம்பல் — பழிச் சொல்

அம்பு — (மலர்) அம்பு

பாதகி — பெரும்பாவி

அல்

விசனம் — கவலை

வேளை — இரவு நேரத்தில்

கபடம் — வஞ்சனை

கபோலம் — கன்னம்

வட்ட

கஞ்சனம் — கண்ணாடி

மிட்ட — வட்டமாக

களம் — கழுத்து

வளர்ந்த

வன்னம் — அழகு

மொட்டு — தாமரை

நந்தம் — சங்கு

மொட்டு

தரளம் — முத்து

தனம் — முலை

சனங்கள் அம்பல் வந்து உரைக்க என்பதற்கு, பெண்களின்
பழிச் சொல்லைக் காற்றானது கொண்டு வந்து (காதில்)
உரைப்பதால் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சொல் நயம் : திட்ட

வட்ட

மிட்ட

மொட்டு

வெல்லப்பா காபாலா வெணுமதுர
மொழியாளிவ் வேளை வேளைக்
கொல்லப்பா காபாலா குடம்புரக்கப்
பருங்குவட்டைக் குடையாக் கொண்ட
புல்லப்பா காபாலா யுதாவெனக்க
தறுவளையா புதுச்சந் தோயா
மல்லப்பா காபாலா மாமருதப்
பேந்திரபூ மன்ன ரேறே!

85

வெல்லப் பாகா பாலா எ(ன்)னும் மதுர மொழியாள்
இவ் வேளை வேளைக் கொல் அப்பா காபாலா!
குடம் புரக்கப் பருங் குவட்டைக் குடையா(க)க் கொண்ட
புல்லப் பாகா! பாலாயுதா! எனக் கதறுவள் ஐயா!
புதுச் சந்து ஓயாமல் அப்பு ஆகா! பாலா! மாமருதப்
பேந்திர பூ மன்னர் ஏறே!

வெல்லப் பாகா பாலா — வெல்லப் பாகுதானா அல்லது
எ(ன்)னும் மதுர பால்தானா என்று வியக்கத்
மொழியாள் தக்க ஐனிய சொல்லையுடைய
இவள்

இவ் வேளை — இந்த நேரம் சிவனை (நோக்கி)

வேளைக் கொல் — மன்மதனைக் கொல்வாயாக!
அப்பா காபாலா — அப்பா! கபாலம் தரித்தவனே!

குடம் புரக்கப் பருங் — பசுக்களைக் காக்கும் பொருட்டு
குவட்டைக் குடையா பெரிய கோவர்த்தன மலை
(க)க் கொண்ட யைக் குடையாக ஏந்திய திரு
புல்லப் பாகா மாலாகிய எ நுதை வாகன
மாகக் கொண்டவனே!

பாலாயுதா — மழுவாயுதம் தரித்தவனே!

எனக் கதறுவள் — என்று கதறுகின்றாள்.

ஐயா

— ஐயனே!

புதுச் சந்து ஓயாமல்
அப்பு ஆகா! பாலா!

— புதிய சந்தனத்தை எப்போதுமே
பூசிக் கொள்ளும் திருமேனியும்
நெற்றியும் உடையவனே!

மாமருதப் பேந்திர பூ
மன்னர் ஏறே

— மாமருதப்ப இந்திரனாகிய உலக
அரசருள் ஏறு போன்றவனே!

மதுரம்

— புல்லம்

— எருது

வேளை

— மன்மதனை

— வாகனமாகச்

காபாலன்

— மண்டை ஓடு

செலுத்துபவன்

தரித்தவன்;

பாலம்

— மழு

சிவன்

சந்து

— சந்தனம்

குடம்

— பசுக்கள்

— பூசிக் கொள்

புரக்க

— மழையிலிருந்து

கின்ற

காப்பதற்காக

ஆகம்

— உடல்

பருங்குவடு

— பெரியமலை

— நெற்றி

(கோவர்த்தனம்)

சிவனது வாகனமாகிய எருது திருமாவின் அமிசம் என்பது
சைவ மரபு. அதன்படி குடையாகக் கொண்ட புல்லம் என்று
திருமாலைக் கூறியுள்ளார்.

தென்பால் அரசு அன கராவைவென்ற விடை என்று
தேசிகர் மீது பாடிய பாடலில், இதே கருத்தினை அண்ணா
மலை கூறியுள்ளார்.

சோல் நயம் : இவ் வேளை!

வேளை

பாயிரந்த ரங்கசங்க மஞ்சரிபு

முரசாயார்ப் பரித்த லாற்பு

வேயிரந்த ரங்கசங்க மஞ்சரிதாள்

பணிமருதப் பேந்த்ரன் பாற்செவ்

வாயிரந்த ரங்கசங்க மஞ்சரியாப்

புரிந்துவிதழ் மருந்துள் ளேதந்

தாயிரந்த ரங்கசங்க மஞ்சரிந

கிலநெருடி யணையென் பீரே!

பாய் இரம். தரங்க சங்க மஞ்ச ரிபு

முரசாய் ஆர்ப்பரித்தலால்

பூவே இரந்த ரங்க சங்க மஞ்ச அரிதாள்

பணி மருதப்பேந்த்ரன் பால்

செவ் வாயிர்! “அந்தரங்க சங்கமம் சரியா(சு)ப்

புரிந்து உன் இதழ் மருந்து உள்ளேதந்து

ஆயிரம் தரம் கசங்க மஞ்சரி நகிலம் நெருடி

அணை!” எல்.பீரே!

தரங்க சங்க மஞ்சரிபு

முரசாய் ஆர்ப்பரித்த

லால் பாய் இரம்

— அலைக் கூட்டங்களையுடைய
கடலாகிய பகையானது முர
சாக முழங்குவதால், நாம்
படுக்கையில் உறங்கமாட்
டோம்.

செவ்வாயிர்!

— சிவந்த வாயையுடைய தோழி
களே!

பூவே இரந்த ரங்க சங்க

மஞ்ச அரி தாள் பணி

மருதப்பேந்த்ரன் பால்

— முன்பு மாபலியிடம் பூமியை
யாகித்த, நிறமுடைய சங்கா
யுதம் தரித்த, மேகமாகிய
திருமாலின் பாதங்களைப்
பணிகின்ற மருதப்ப இந்திர
விடம் சென்று

அந்தரங்க சங்கமம்

சரியா(சு)ப் புரிந்து

உன் இதழ் மருந்து

உள்ளே தந்து

மஞ்சரி நகிலம் கசங்க

ஆயிரம் தரம் நெருடி

அணை என்பீர்

— ரகசியமான கலலியை நன் கு

செய்து, உனது இதழ்முதத்தை

உள்ளுக்குத் தந்து

— பூமாலையணிந்த முலைகள்

கசங்கும்படி நெருடி ஆயிரம்

தரம் அணைவாயாக என்று

கூறுங்கோள்!

பாய்

— படுக்கையில்

அரி — திருமால்

இரம்

— [இரோம்] இருக்க

தாள்

— பாதம்

மாட்டோம்;

செவ்

உறங்க

வாயிர்— சிவந்த வாயுடைய

மாட்டோம்.

தோழிகளே

தரங்க

சங்கம் — அலைக் கூட்டம்

அந்த

ரங்கம் — ரகசியமான

மஞ்சம்

— கடல்

சங்கமம் — கலவி

ரிபு

— பகைவன்

சரியா(சு) — — நன்றாக

பூ

— பூமி

இதழ்

மருந்து— இதழ்முதம்

இரந்த

— யாகித்த

மஞ்சரி — பூமாலை

ரங்கம்

— நிறமுடைய

நகிலம் — முலை

சங்கம்

— சங்கு

நெருடி — வருடி

மஞ்ச

— மேகம் போன்ற

நிறமுடைய

மஞ்சரி நகிலம் கசங்க நெருடி ஆயிரம்தரம் அணை
என்று கூட்டுக!

தடிக்கலகம் பிடிக்குறழு நடைமடந்தை
யொடுபுரிசித் தசன்மெய் சோரும்
படிக்கலகம் பிடிக்குதல்போற் பன்மலர்தைத்
துருவவிட்டான் பருங்கொங் கைவ
ருடிக்கலகம் பிடிக்குரலின் முழங்கிவுளி
மீதேறி யொன்னார் சென்னி
வெடிக்கலகம் பிடிக்குநகு லாவிருத
யாலயவி வேக மாலே!

87

தடிக்கலகம் பிடிக்கு உறழும் நடை மடந்தைபொடு
புரி சித்தசன் மெய் சோரும்படி,
கல கம்பு இடிக்குதல்போல் பல்மலர் தைத்து
உருவ விட்டான்.
பருங் கொங்கை வருடிக் கல!
கம்பு இடிக்குரலின் முழங்க இவுளி மீது ஏறி
ஒன்னார் சென்னி வெடிக்க
(இ)லகம் பிடிக்கும் நகுலா!
இருதயாலய விவேக மாலே!

பிடிக்கு உறழும் நடை — பிடியானையின் நடைக்கு ஒப்
மடந்தையொடு தடிக்க பாள நடையினையுடைய இப்
கலகம் புரி சித்தசன் பெண்ணுடன் தடித்தனமாகக்
கலகம் செய்கின்ற மன்மத
னானவன்

மெய்சோரும்படி கலகம்பு — ஒரு கல அளவு கம்பம் புல்லை
இடிக்குதல்போல் பல் இடிப்பது போல் இவள்
மலர் தைத்து உருவவிட் உடம்பு சோரும் படியாகப் பல
டான் மலர் அம்புகள் தைத்து உருவு
மாறு ஏவினான்.

பருங் கொங்கை வருடிக் — பருத்த முலைகளை வருடி
கல்! இவனைச் சேர்வாயாக!

கம்பு இடிக் குரலின் — சங்கு கள் இடியோசைபோல்
முழங்க. இவுளி மீது முழங்கவும் பகைவர் தலைகள்
ஏறி ஒன்னார் சென்னி வெடிக்கவும் குதிரை மீது ஏறி
வெடிக்க (இ)லகம் கடிவாளம் பிடிக்கும்
பிடிக்கும். நகுலா! நகுலனைப் போன்றவனே!

இதயாலய விவேக மாலே — இதயாலயன் என்னும் அறிவுக்
கூர்மையுடையவனே!

தடி	— தடித்தனமான	பருங்	
கலகம்	— சச்சரவு; போர்	கொங்	
பிடிக்கு	— பிடியானை	கை	— பருத்த முலை
	நடைக்கு	கல!	— கலப்பாயாக!
உறழும்	— போல்கின்ற	கம்பு	— சங்கு
சித்தசன்	— மன்மதன்	முழங்கு	— முழங்கும்படி.
மெய்	-- உடல்		முழங்க என்பது
கலம்	— நாற்பதுபடி		முழங்கு எனத்
	கொண்ட ஓர்		திரிந்துவந்தது.
	அளவு	ஒன்னார்	— பகைவர்
கம்பு	— ஒருவகைத்	சென்னி	— தலை
	தானியம்	வெடிக்க	— பிளக்கும்படி.
இடிக்கு		லகம்	— லகான்; கடிவாளம்
தல்	— குற்றுதல்	நகுலன்	— பஞ்சவரில்
பல்மலர்	— பலமலர் அம்புகள்		ஒருவன்; குதிரை
			வளர்ப்புக் கலை
			யில் வல்லவன்

உரலில் இட்டு இடிக்கும்போது கம்பு என்ன பாடு
படுமோ அத்தகைய பாட்டினை, மன்மதன் அம்பு தைத்துரு
வும்போது தலைவி பட்டாள் என்பது கருத்து. இது அற்புத
மான உவமை.

சோல் நயம் : ஒன்னார்
சென்னி

குருக்குடைவா னைச்சங்கங் குலவுமுர
சினைமுழக்கக் குத்தித் குத்தித்

திருக்குடைவா னைச்சங்க டம்புரியங்
கசன்பிடித்துத் தினமுஞ் செய்ய

மருக்குடைவா னைச்சங்க மஞ்செய்மஞ்செய்
திடுங்கமுரு வாழைப் பண்ணைச்

செருக்குடைவா னைச்சங்கம் பாய்கிளுவை
மருதப்பா ஜெயசிங் கேறே!

88

குருக்குடை வாள் ஐச் சங்கம் குலவுமுரசினை முழக்கக்
குத்தித் குத்தித் திருக்கு உடைவாளைச்
சங்கடம் புரி அங்கசன் பிடித்துத் தினமும் செய்
அமருக்கு உடைவாளைச் சங்கமம் செய்!
மஞ்சு எய்திடும் கமுகு வாழைப் பண்ணைச்
செருக்குடை வாளைச் சங்கம் பாய் கிளுவை
மருதப்பா! செயசிங் கேறே!

குரு குடை, வாள் ஐ
சங்கம் குலவுமுரசினை
முழக்க

— மன்மதனது ஒளிவாய்ந்த
குடையான சந்திரனானவன்
ஒளியுடைய தலைமை
வாய்ந்த சங்குகள் குலவு
கின்ற மன்மதனது முரசாகிய
கடலை முழங்கச் செய்வதால்

குத்திக் குத்தித் திருக்கு
உடைவாளைச் சங்கடம்
புரி அங்கசன் பிடித்துத்
தினமும் செய் அமருக்கு
உடைவாளைச் சங்கமம்
செய்!

— துன்பம் செய்கின்ற மன்மதனா
னவன் குத்திக் குத்தித் திருக்
குகின்ற தாழம்பூவாகிய
உடைவாளைக் கையில்
பிடித்துக் கொண்டு நாடோ
றும் செய்கின்ற போருக்குத்
தோற்கின்றவனைக் கலவி
செய்வாயாக!

மஞ்சு எய்திடும் கமுகு
வாழைப் பண்ணைச்
செருக்கு உடை வாளைச்
சங்கம் பாய் கிளுவை

— மேகத்தைத் தொடுகின்ற கமு
கும் வாழையும் வளர்ந்த
வயல்களில் செருக்குக்
கொண்ட வாளைமீன் கூட்
டம் துள்ளுகின்ற ஊற்று
மலை ஆளும்

மருதப்ப செயசிங்கேறே

— மருதப்பனாகிய வெற்றிச்
சிங்க ஏறே!

குருக்குடை — மன்மதனது ஒளி அமருக்கு — போருக்கு
யுடைய குடை; உடைவாள் — தோற்பவள்;
சந்திரன் வருந்துபவள்
வாள் — ஒளி சங்கமம் — கலவி
ஐ — தலைமையான மஞ்சு — மேகம்
முரசு — மன்மதன் முரசு; பண்ணை — வயலில்
கடல் செருக்கு — களிப்பு
திருக்கு — திருக்குகின்ற வாளைச்
உடைவாள் — உடையிற் சங்கம் — வாளைமீன்
கட்டும்வாள் கூட்டம்
அங்கசன் — மன்மதன் கிளுவை — ஊற்றுமலை

சங்கடம் புரி அங்கசன் குத்திக்குத்தித் திருக்கு(கின்ற) உடை
வாளைப் பிடித்துச் செய் அமருக்கு உடைவாள் என்று கூட்டுக!

கமுகு வாணு ஓங்கி வளர்ந்தமையால், மஞ்செய்திடும்
கமுகு எனப்பட்டது.

சேர்நயம் : (சங்க) மஞ்செய் மஞ்செய்

மருதப்பா ஜெயசிங் கேறே (மதி)

மாதவரக் கன்றுபுனைந் தூரணையுண்
கடிதடங்கண் மந்த வாத
மோதவரக் கன்றுடனே சிற்றிடையிற்
சுற்றுடையு முதிர்ந்த நாணு
மேதவரக் கன்றுகின்றா ளிவளையிப்போ
தேயனைந்தாள் வில்லம் பைத்த
பாதவரக் கன்றுமிய வெய்தவித
யாலயவிற்ப் பன்ன மாலே!

89

மாதவர், அக் கன்று புனைந்தார் அணை, ஊண் -
கடிதடம், கண்.
மந்த வாதம் மோத வரக் கன்றுடனே
சிற்றிடையில் சுற்று உடையும் முதிர்ந்த நாணுமே
தவரக் கன்றுகின்றாள். இவளை இப்போதே அணைந்து
ஆள்!
வில்லம்பைத் தபாத அரக்கன் துமிய எய்த
இதயாலய விற்பன்ன மாலே!

மாதவர், அக்கன்று — தலைவியின் கடிதடம் திரு
புனைந்தார் அணை மாலின் அணையாகிய
ஊண் - கடிதடம் கண் பாம்பு போலும். கண் மான்
கன்று தரித்த சிவனின் உண
வாகிய வ்ஷம் போலும்.

மந்த வாதம் மோத வரக் — தென்றல்காற்று தாச்ச வருவ
கன்றுடனே சிற்றி தால் கைவளையலும் சின்ன
டையில் சுற்றுடையும் இடையில் சுற்றுகின்ற ஆடை
முதிர்ந்த நாணுமே யும் முதிர்ந்த நாணமும் சித்
தவரக் கன்றுகின்றாள் திப்போடும்படி வருந்து
கின்றாள்.

இவளை இப்போதே — இந்தத் தலைவியை இப்போதே
அணைந்து ஆள் தழுவி ஆட்கொள்வாயாக!

வில் அம்பை, தபாத — சாகாத (வரம்பெற்ற) அரக்கன்
அரக்கன் துமிய எய்த அழியும் படி வில்அம்பை
ஏவிய

இதயாலய விற்பன்ன — இதயாலயனாகிய கல்வியிற்
மாலே சிறந்த மாலே!

மாதவர் — திருமால் கன்று — வளையல்
கன்று — மான்கன்று தவர்தல் — சிந்துதல்
புனைந்தார் — சிவன் கன்றுதல் — வருத்தல்
(திருமால்) தபாத
அணை — பாம்பு அரக்கன் — சாகாத (வரம்
(சிவன்) பெற்ற)
ஊண் — விஷம் இராவணன்
கடிதடம் — அல்குல் துமிய — தலையறும்படி
மந்தவாதம் — தென்றல்

மாதவர் அணை, கடிதடம். கன்று புனைந்தார் ஊண்
கண் என்று நிரல் நிரையாகக் கூட்டுக! இது நேர் நிரல் நிரை.
தவற என்பது தவற என எதுகை நோக்கி வந்தது.

கோல் நயம் : சிற்றிடையில்
சுற்றுடையும்

தடராமா தங்கமிவ ரிவர்விடுக்க
வெடுத்தசர சங்க மேருத்

திடராமா தங்கமதற் காற்றுவதா
சிறுகனிக்குத் தெய்வ மேயிப்

படராமா தங்கடலை விதியிதுவா
வென்றனைமார் பதற லாமா

அடராமா தங்கவளை தங்கவளை
மருதப்ப வதிப ரேறே!

90

தட ரா மாதங்கம் இவர் இவர் விடுக்க
எடுத்த சர சங்கம் மேருத் திடரா!
மா தங்கம் அதற்கு ஆற்றுவதா?
சிறு க(ன்)னிக்குத் தெய்வமே! இப் படர் ஆமா!
தங்கள் தலைவிதி இதுவா! என்று
அ(ன்)னைமார் பதறலாமா!
அட ராமா! தங்க வளை தங்க வளை!
மருதப்ப அதிபர் ஏறே!

தட ரா மாதங்கம் இவர் — பெரிய இரவாகிய யானையைச்
இவர் செலுத்துகின்ற இவர் (மன்
மதன்)

விடுக்க எடுத்த சர சங்கம் — ஏவுவதற்கு எடுத்த மலர் அம்புக்
மேருத் திடரா கூட்டம் மேரு மலையா?

மா தங்கம் அதற்கு ஆற்று — பெருமையுடைய தங்கம்போன்ற
வதா தலைவி அந்த அம்புகளுக்குப்
பொறுப்பாளா?

சிறு க(ன்)னிக்குத் தெய்வமே! இப் படர் ஆமா? — சின்னஞ் சிறிய கன்னிக்கு
இந்தத் துன்பம் ஆகுமா?
தெய்வமே!

தங்கள் தலைவிதி இதுவா — எங்கள் தலைவிதி இதுவா என்று
என்று அ(ன்)னைமார் தாய்மார் பதறலாமா?
பதறலாமா

அட ராமா! — ஐயோ!

தங்க வளை தங்க வளை — இவள் கையில் தங்கவளையல்
நழுவாமல் தங்கும்படி இவளை
வளைத்துக் கொள்வாயாக!

மருதப்ப அதிபர் ஏறே — மருதப்பனாகிய அரசர் ஏறே!

தடம்	— பெரிய	மா தங்கம்	— பெரிய தங்கம்
ரா	— இரவு		போன்ற
மாதங்கம்	— யானை		தலைவி
இவர்தல்	— ஏறிச் செலுத்து	சிறு	
	தல்	க(ன்)னி	— சின்னஞ் சிறு
இவர்	— மன்மதன்		கன்னிப், பெண்
சர சங்கம்	— மலர் அம்புக்	படர்	— துன்பம்
	கூட்டம்	அடராமா	— வியப்புச் சொல்
மேருத்		வளை	— வளைத்துக்
திடர்	— மேருவாகிய		கொள்வாயாக!
	மேடு		

மலர் அம்புகள் தலைவி மேல் பட்டுப் பட்டு மேருமலை
போல் குவிந்துவிட்டது என்பதைச் 'சரசங்கம் மேருத்திடரா'
என்ற தொடர் காட்டுகின்றது. அல்லது மலர் அம்புகள்
தொடர்ந்து படுவதால், குறைவே படாத மேருவாகிய மேடா
என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சேல் நயம் : இவர்
இவர்
தங்கவளை
தங்கவளை
விடுக்க
எடுத்த

சித்திக்கும் பாயசங்கும் பணியெனக்கொண்
மருதப்ப தீரன் வாரான்
பத்திக்கும் பாயசங்க டந்தொலையா
தடிசலிகொப் பளமே லாக
எத்திக்கும் பாயசந்தி ரன்சிரண
நன்சிரண மியற்றும் பாலுஞ்
சத்திக்கும் பாயசமுஞ் சத்திக்கும்
பாயசமுந் தலைக்கொள் ளாதே!

91

சித்திக்கும் பாய் அசங்கும் பணி எனக் கொள் மருதப்ப
தீரன் வாரான்.
பத்திக் கும்பு ஆய சங்கடம் தொலையாது.
அடி சகி! கொப்பளம் மேல் ஆக எத்திக்கும்
பாய சந்திரன் கிரணம் நன்கு இரணம் இயற்றும்.
பாலும் சத்து இக்கும் பாயசமும் சத்திக்கும்.
பாய் அசமும் தலைக் கொள்ளாது.

சித்திக்கும் பாய் அசங்கும் — படுக்கைக்குக் கிடைத்த பாயா
பணி எனக் கொள் னது அசைகின்ற பாய்பு
மருதப்ப தீரன் வாரான் என்று கொண்ட (திருமால்
போன்ற) மருதப்ப தீரன் வர
மாட்டான்.

பத்திக் கும்பு ஆய — வரிசையான கூட்டமான தோழி
சங்கடம் மார் செய்யும் சங்கடம்
தொலையாது ஒழியாது.

அடி சகி! — அடி தோழியே!

கொப்பளம் மேல் ஆக — எல்லாத் திசைகளிலும் பரவிய
எத்திக்கும் பாய சந்திரன் கிரணங்கள் உடல்
சந்திரன் கிரணம் நன்கு கொப்பளம் ஆகும்படி நன்
இரணம் இயற்றும் றாகக் காயம் உண்டாக்கும்.

பாலும் சத்து இக்கும் — பாலும் சத்தான கரும்பும்
பாயசமும் சத்திக்கும் பாயசமும் வாந்தியாகும்.

பாய் அசமும் தலைக் — பாய்கின்ற ஆட்டுக்கிடாயும்
கொள்ளாது தலையோடு இராது.
(அன்னையர் தெய்வத்துக்கு
ஆட்டைப் பவி கொடுப்பர்)

சித்தித்தல் — கைகூடுதல்;	பாய — பரவிய
கிடைத்தல்	இரணம் — புண்
பாய் — படுக்கை	சத்து — சாரம்
அசங்குதல் — அசைதல்	இக்கு — கரும்பு
பணி — பாம்பு	சத்திக்கும் — வாந்தியெடுக்கும்
வாரான் — வரமாட்டான்	பாய் அசம் — பாய்கின்ற
பத்தி — வரிசையான	ஆட்டுக்கிடாய்
கும்பு — கூட்டமான	தலைக்
ஆயம் — தோழிமார்	கொள்
ஆய	ளாது — தலையோடு
சங்கடம் — தோழிமாரால்	இராது;
வரும் துன்பம்	வெட்டப் படும்
மேலாக — புடைக்கும்படி;	
உடலில்	
படும்படி	

சேரல் நயம் :

தீரன்
வாரான்
(சந்தி) ரன்சிரணம்
நன்சிரணம்
சத்திக்கும் பாயசமும்
சத்திக்கும் பாயசமும்

தரளவடங் கச்சிவற்றைத் தகர்த்துமுகங்
கறுத்தெழுந்து தாரா தாரத்

திரளவடங் கச்சிகரத் தினைக்கடுகு
புரிந்துதிசை செறிந்தண் டச்சு

வரளவடங் கச்சிவந்து பருத்தமுலைச்
சுமைக்கொடிந்து மலர்ப்பாய் வீழ்ந்து

புரளவடங் கச்சிரதிக் காகு¹மத
யாலயவற் புத்பூ மானே!

92

பருத்த முலைச் சுமைக்கு — பருத்திருக்கும் முலைப்
ஒடிந்து பாரத்துக்கு(சுமை தாங்காமல்)
வருந்தி

மலர்ப் பாய் வீழ்ந்து — மலர்ப் படுக்கையில் விழுந்து
புரள் அவள் புரளுகின்ற இந்தப் பெண்ணா
னவள்

தங்கச்சி ரதிக்கு ஆகும் — அழகிலே ரதிதேவியின் தங்கைக்கு
நிகர் ஆவாள்.

இதயாலய அற்புத பூமானே — இதயாலயன் என்னும் அழகிய
மன்னனே!

தரளவடம், கச்சு இவற்றைத் தகர்த்து, முகம் கறுத்து
எழுந்து, தாராதாரத் திரள் அவ்வள் தங்கச்
சிகரத்தினைக் கடுகு புரிந்து, திசை செறிந்து
அண்டச் சுவர் அளவு அடங்கச் சிவந்து, பருத்த
முலைச் சுமைக்கு ஒடிந்து,
மலர்ப்பாய் வீழ்ந்து புரள் அவள் தங்கச்சி ரதிக்கு ஆகும்.
இதயாலய அற்புத பூமானே!

தரளவடம்— முத்து மாலை தங்கச்
கச்சு — இரவிக்கை சிகரம் — தங்கமலை
முகம் — முலைக்கண் சிகரம் — மலை (ஆகு
பெயர்)
தாரா அண்டச்
தாரம் — மேகம் சுவர் — பேரண்டத்தின்
திரள் — திரளை எல்லை வரை
யுடைய அளவு — முழுவதும்
சிவந்து — கோபித்து

தரளவடம் கச்சு — முத்து வடம், இரவிக்கை ஆகிய
இவற்றைத் தகர்த்து இவற்றைத் தகரச் செய்து,
முகம் கறுத்து எழுந்து நுனி கறுத்து மேலே வளர்ந்து

தாராதாரத் திரள் — மேகக் கூட்டங்களையுடைய
அவ்வள் தங்கச் சிகரத் அந்தவளமிக்க தங்கமலை
தினைக் கடுகு புரிந்து யைத் தன் பருமையால் கடுகளை
வாகச் சிறுக்கும்படி செய்து

திசை செறிந்து — திசைகளில் நெருங்கி

அண்டச் சுவர் அளவு — அண்ட பித்திகையளவும் அடங்
அடங்கச் சிவந்து கும்படி கோபித்து

முலை மிகப் பருத்து இருப்பதால் பொன்மலை சிறுத்துத்
தோன்றுகிறது என்பதைக் குறிக்க, தங்கச் சிகரத்தினைக்
கடுகு புரிந்து என்றார்.

தரளவடம் முதல் பருத்த என்பது வரை முலையின்
வருணனை.

நிகர் நயம் : கடுகு புரிந்து

பாடபேதம் : 1. தங்கச்சி ரதிக்காக்கும்

தும்பாவிக் கொடியாதாழ் வடமுலைதீய்
கிடையெனுமென் றோகை யிந்தக்

கரும்பாவிக் கொடியாதா ரத்துவளர்
குயில் குயில் சொற் கனலா வென்ப

பும்பாவிக் கொடியாதா னதுமயங்கி
மருதப்ப தீர னேவல்

லும்பாவிக் கொடியாதா கணைபொழிவேள்
கரமரமா வெனச் சொல் வாளே!

93

தும்பா இக் கொடியா தாழ் வடமுலை தாங்கு இடை
என்)னும் என் தோகை

இந்தக் கரும்பாவிக் கொடி ஆதாரத்து வளர்
குயில் குயில் சொல் கனலா என்பன்.

தும்பா இக்கொடி யாதானதும் மயங்கி

மருதப்ப தீரனே வல் வி ரும்பா இக் த ஓடியாதா?

கணை பொழிவேள் கரம்மரமா எனச் சொல்வாளே.

தும்பா இக் கொடியா — “சிறு தும்பா அல்லது இந்தக்
தாழ் வடமுலை தாங்கு கொடியா தொங்குகின்ற வட
இடை என்)னும் என் மணிந்த முலைகளைத் தாங்
தோகை கும் இடை” என்று கூறும்
என் மகள்

இந்தக் கரும்பாவிக் — இந்தக் கரிய பாலியாகிய காக்
கொடி ஆதாரத்துவளர் கையின் ஆதரவில் வளர்ந்த
குயில் குயில் சொல் குயிலானது கூவும் குரல்
கனலா என்பன் நெருப்புத்தானா என்று கூறு
கின்றாள்.

தும்பா இக் கொடி — காதல் நோய் தீராத இந்தக்
யாதானதும் மயங்கி கொடி போல்பவள் முழுவதும்
மயக்க மடைந்து,

மருதப்ப தீரனே வல் —
லும்பா இக்கு
ஒடியாதா வேள் கரம்
மரமா எனச் சொல்
வாள்

மருதப்ப தீரனே! வலிய இரும்பா
மன்மதனது கரும்பு (வில்)-
அது ஒடியாதா? அலுக்காமல்
அப்பு ஏவுகின்ற மன்மதனது
கைகள் வலிய மரந்தானா
என்று சொல்கின்றாள்.

தும்பு — தூசி
கொடி — வஞ்சிக் கொடி
வடம் — முத்துவடம்
கொடி — காக்கை
குயிலுதல் — கூவுதல்
குயில் —
சொல் — கூவும் குரல்
கனலா — நெருப்பா

தும்பா — நோய் தீராத
கொடி — பெண்
யாதா
னதும் — முழுவதும்
இக்கு — கரும்பு (வில்)
வேள் — மன்மதன்
கரம் — கை

தும்பும் கொடியும் இடைக்கு உவமைகள்.

தன் கூட்டில் குயில் இட்ட முட்டையை அடைகாத்துக்
காக்கை வளர்ப்பதால் கொடி (காக்கை) ஆதாரத்துவளர் குயில்
எனப்பட்டது.

சாதாரணக் கரமாயிருந்தால் பல முறை அப்பு ஏவினால்
ஓய்ந்து போகும். ஓய்ந்துபோகாமல் எப்போதும் மலர் அம்பு
களை ஏவிக் கொண்டே இருப்பதால், வேள் கரம் மரமா
என்றாள்.

சொல் நயம் : குயில் குயில்
கரம் மரமா

தனிச்சரசு மருந்துமத னாகமத
 னாகமிடை தனங்கள் பூந்தோள்
 பனிச்சரசு மருந்துவரம் புயமுகந்தா
 னயமுகந்தான் படைநாட் டங்க
 வனிச்சரசு மருந்துகடாய் மார்கொடுத்துக்
 காமவெந்நோய் மடங்கக் காணா
 தினிச்சரசு மருந்துகிலா ளினிச்சரசு
 மருந்துகினித் தியற்று வாயே!

94

தனிச் சரசு சமர் உந்து மதன் ஆகம், மதநாகம்
 இடை, தனம். கண் பூந்தோள்.
 பனிச் சரசு அமரும் துவர் அம்புய முகந்தான்
 நயமுகந்தான். படை நாட்டம். கவனிச்சு
 அரசு மருந்துகள் தாய்மார் கொடுத்தும்
 காம வெந்நோய் மடங்கக் காணாது,
 இனிச்ச ரசம் அருந்துகிலாள்.
 இனிச் சரசம் அருந்துகில் நீத்து இயற்றுவாய்!

தனிச் சரசு சமர் உந்து — ஒப்பற்ற மலர் அம்புகளால்
 மதன் ஆகம், மதநாகம் — போரிடுகின்ற மன்மதன் உட
 லும் மதம் கொண்ட யானை
 யும்

இடை தனம் — முறையே இடைக்கும் முலைக்கும்
 உவமைகளாகும்.

கண் பூந்தோள் — அழகிய தோள்கள் மூங்கில்
 ஆகும்.

பனிச் சரசு அமரும் — இவளின் இனிய முகமானது,
 துவர் அம்புய முகந் — குளிர்ந்த பொய்கையில் உள்ள
 தான் நயமுகந்தான் — சிவந்த தாமரையின் முகம்
 போலும்.

படை நாட்டம் — இவள் கண்கள் வாள் ஆயுதம்
 ஆகும்.

கவனிச்சு அரசு மருந் — இவள் நிலையைக் கவனித்துத்
 துகள் தாய்மார் கொ — தாய்மார் சுவையில்லாத மருந்
 டுத்தும் காம வெந் — துகளைக் கொடுத்தும் காம
 நோய் மடங்கக் — மாகிய வெய்ய நோய் தீரக்
 காணாது இனிச்ச ரசம் — காணாமையால் இனிப்பான
 அருந்துகிலாள் — ரசத்தை அருந்த மாட்டாள்.

இனிச் சரசம் அருந்துகில் — இப்போது இவள் அணிந்துள்ள
 நீத்து இயற்றுவாய் — அரிய ஆடையை நீக்கிவிட்டுச்
 சரசம் செய்வாயாக!

தனி	— ஒப்பற்ற	நயமுகம்	— இனியமுகம்
சரசு சமர்	— அம்புப்போர்	படை	— வேற்படை
உந்து	— செய்கின்ற	நாட்டம்	— கண்
மதன்		கவனிச்சு	— கவனித்து
ஆகம்	— மன்மதன்	அரசு	— சுவையில்லாத
	உடம்பு	மடங்கக்	
மதநாகம்	— மதயானை	காணாது	— தீராமையால்
கண்	— மூங்கில்	இனிச்ச	— இனிப்பான
பனி	— குளிர்ந்த	சரசம்	— கலவி
சரசு	— பொய்கை	துகில்	— ஆடை
துவர்	— சிவந்த	நீத்து	— நீக்கி
அம்புய			
முகம்	— தாமரையின்		
	அழகு		

ரசம் என்பது சுவை. அரசம் என்பது சுவையில்லாதது.
 திருவாவடுதுறை மடத்துத் தலைவர் சுப்பிரமணிய
 தேசிகரிடம், அண்ணாமலை தம்மை அரசன் என்று கூறிக்
 கொண்டு அதற்கு அளித்த விளக்கம் நினைவு கூர்க!

மதநாகம் என்பது எதுகை நயம் நோக்கி மதனாகம்
 என வந்தது.

சோல் நயம் : மதனாகம் மதனாகம்
 புயமுகந்தான் நயமுகந்தான்
 இனிச்சரசு மருந்துகிலாள்
 இனிச்சரசு மருந்துகில்

செம்முருக்கம் பூரணவே லதரமிரு
நயனமிந்தத் தெரிவை கண்டத்
தம்முருக்கம் பூரணனா கக்கரமே
யங்கசனம் பஞ்சு மஞ்சம்
வெம்முருக்கம் பூரணம்ப விடிநொடியா
கக்குமுறும் விரும்பிச் சந்த
தம்முருக்கம் பூரணமா வைத்தணவாய்
மருதப்ப தளசிங் கேறே!

95

செம்முருக்கம் பூ. ரணவேல் — அதரம், இரு நயனம்.
இந்தத் தெரிவை கண்டத்து அம் உருக் கம்பு.
ஊர் அண்ணல் நாகக்கரமே.
அங்கசன் அப்பு அஞ்சும் அஞ்சும்
வெம் உருக்கு அப்பு. ஊர் அண் அம்பல் இடிநொடியாகக்
குமுறும்.
விரும்பிச் சந்ததம் உருக்கம் பூரணமா(க) வைத்து
அணைவாய் மருதப்ப தளசிங் கேறே!

செம் முருக்கம் பூ ரணவேல் — சிவந்த முள் முருக்கம் பூவும்
அதரம், இரு நயனம் — போருக்குரிய வே லும்
முறையே இதழுக்கும் இரு
வீழிகளுக்கும் ஒப்பாகும்.
இந்தத் தெரிவை கண்டத்து — இந்தப் பெண்ணின் கழுத்
அம் உரு கம்பு — தின் அழகு அழகிய சங்கு
ஆகும்.
ஊர் அண்ணல் நாகக் கரம் — இவள் துடைகள் தலைமை
சான்ற பிடியானையின்
துதிகைகள் ஆகும்.
அங்கசன் அப்பு அஞ்சும் — மன்மதனின் மலர் அம்புகள்
அஞ்சும் வெம் உருக்கு — ஐந்தும் அச்சம் தருகின்ற
அம்பு — வெவ்விய உருக்காலாகிய
அம்புகள் ஆகும்.

ஊர் அண் அம்பல் இடி
நொடியாகக் குமுறும்

விரும்பிச் சந்ததம் உருக்கம்
பூரணமா(க) வைத்து
அணைவாய்

மருதப்ப தளசிங்கேறே

ஊரிலே எழுந்த பழிச்சொல்
இடியோசைபோல் குமுறு
கின்றது.

எப்போதும் மனத்து உருக்
கம் முழுமையாக வைத்து
இவளை விரும்பி அணை
வாயாக!

மருதப்பனே! போரில் ஆண்
சிங்கம் போன்றவனே!

முருக் கம்பு — முள் முருக்க
மலர்

முருக்கு — சிவந்த மலர்
பூ க் கு ம்
கி ஞ் சு க
மரம்

ரணம் — போர்
அதரம் — இதழ்
நயனம் — கண்

கண்டம் — கழுத்து
அம் — அழகு
உரு — அழகிய

கம்பு — சங்கு
ஊர் — துடை
அண்ணல் — தலைமை

நாகக்கரம் — யானைத்
துதிகை

அங்கசன் — மன்மதன்
அம்பு அஞ்சு — ஐந்து அம்
புகள்

வெம் — வெவ்விய
உருக்கு — எல்கு
அண் — உண்டாகிய

அம்பல் — பழிச்சொல்
இடிநொடி — இடியோசை
உருக்கம் — மனத்தில்

இளக்கம்
பூரணமா(க) — முழுமை
யாக

தளசிங்கேறு — போர்க்களத்
தில் ஆண்
சிங்கம்

போன்
றவன்.

சொல் நயம் : அஞ்சும்
அஞ்சும்
இடி
நொடி

கழைக்கரக்கா மாதாகந் தவாகனவா
கனலமா கணைநி லாத்தீ
மழைக்கரக்கா மாதாக மெனத்தெரிந்துந்
தொடுத்தலென்பான் வாய்க்குப் பான்பு
கிழைக்கரக்கா மாதாக வடியானா
ளையமரர் கிளைக ளெல்லாம்
பிழைக்கரக்கா மாதாகத் தொடுபுடெனத்
தொடுமருதப் பேந்த்ர மாலே!

96

கழைக் கரக் காமா! தா கந்தவாகன வாகன!
நலமா கணை நிலாத்தீ மழைக்கு அரக்கு ஆம் மாது ஆகம்
எனத் தெரிந்தும் தொடுத்தல் என்பான்.
வாய்க்குப் பால் முகிழைத் கரக்கா(து)
மாதா கவடி ஆனாளே!
அமரர் கிளைகள் எல்லாம் பிழைக்க (அ)ரக்கா!
மாதாகத் தொடுபடு எனத் தொடு மருதப்
பேந்த்ர மாலே!

கழைக் கரக் காமா! — கரும்பு வில்லைக் கையில்
தா கந்தவாகன — கொண்ட காடனே! வலிய
வாகன! — தென்றற் காற்றை வாகன
மாகக் கொண்டவனே!

நிலாத்தீ மழைக்கு — நிலவாகிய நெருப்பு மழைக்கு
அரக்குஆம் மாது ஆகம் — இந்தப் பெண் உடல் அரக்கு
எனத் தெரிந்தும் ஆகும் எனத் தெரிந்திருந்தும்
கணை தொடுத்தல் மலர் அம்பு என்பேல் தொடுப்
நலமா என்பான் பது தருமமா என்று கூறு
வான்.

வாய்க்குப் பால் — வாய்க்குப் பால் தர முலைக்
முகிழைக் கரக்கா(து) — காப்பனை ஒளிக்காத தாயும்
மாதா கவடி ஆனாளே — வஞ்சகி ஆகவீட்டாளே!

அமரர் கிளைகள் — தேவர் கூட்டம் எல்லாம் உயிர்
எல்லாம் பிழைக்க — பிழைக்கும் பொருட்டு

(அ)ரக்கா மாதாகத் — அரக்கனாகிய ராவணனே! சிதை
தொடுபடு எனத் — பால் கொண்ட மிக்க
தொடு — வேட்கையுடன் நீயும் அழிந்து
போ என்று அம்பு தொடுத்த

மருதப் பேந்த்ரமாலே — மருதப்ப இந்திரனாகிய மாலே!

கழை	— கரும்பு(வில்)	மாதா	— தாய்
கரம்	— கை	கவடி	— வஞ்சகி
தா	— வலிய	அமரர்	— கிளை
கந்தவா	— காற்று	கள்	— தேவர் கூட்டம்
கனம்	— வாகனமாக	பிழைக்க	— உயிர்பிழைக்க
வாகனன்	— உடையவன்	(அ)ரக்	— ராவணன்
	(மன்மதன்)	கன்	— (முகற்குறை
அரக்கு	— தீயில் இளகும்		விகாரச்
	பொருள்		சொல்)
ஆகம்	— உடல்	மாதாகம்	— மிக்கவேட்கை
நலம்	— தருமம்	மா	— திருமகள்
பால்	— முகிழ்	படு	— அழிந்துபோ!
	— பால்தரும்	தொடு	— அம்பு தொடுத்த
கரக்	— முலைக்காம்பு		
கா(து)	— மறைக்காத		

நிலாத்தீ மழைக்கு அரக்கு ஆம் மாது ஆகம் எனத்
தெரிந்தும் கணை தொடுத்தல் நலமா என்று கூட்டுக.

மாதாகத்தொடுபடு என்பது சிதையின்மேல் கொண்ட
ஆசையும் ஒழியட்டும். நீயும் ஒழி என்று பொருள்படும்.

சேல நயம் : (கந்த) வாகன
வாகன
(மாதாகத்)
தொடு
படு எனத்
தொடு

சத்துருவா மாராமா சுகந்தவுட
லோடுறையான் றளவா லன்றி

மித்துருவா மாராமா சுகந்தகப்பூட்
டிரதனின்றி விடுகின் பூமெய்

தைத்துருவா மாராமா சுகந்தனையொத்
தோடுகின்ற தடாவென் பாடங்

சத்துருவா மாராமா சுகந்தபுயா
மருதப்ப கனபூ மானே!

97

சத்துருவாம் மாரா! மாசு உகந்த உடலோடு உறை யான்
தளவால் அன்றி
மித்துரு ஆமா ரா-மா? சுகம் தகப் பூட்டு இரதம் நின்று
விடுநின் பூ மெய் தைத்து உருவா மா ராம—
அசுகந்தனை ஒத்து ஒடுகின்றது அடா என்பான்.
தங்கத்து உருவாம் ஆரா! மா சுகந்த புயா!
மருதப்ப கனபூமானே!

சத்துருவாம் மாரா! — பகைவனாகிய மன்மதனே!

மாசு உகந்த உடலோடு — அழுக்கினை விரும் பி ஏற்ற
உறை யான் தளவால்
அன்றி மித்துரு ஆமா
ரா-மா?
உடலோடு உறைகின்ற யான்
முல்லை மாலை பெற்றால்
அன்றி உனது இரவாகிய
யானை எனக்கு நட்பு ஆகுமா?
ஆகாது.

சுகம் தகப் பூட்டு இரதம் — கிளியாகிய குதிரையை அழ
நின்று விடும் நின் பூ,
மெய் தைத்து உருவா
மா ராம - அசுகந்தனை
ஒத்து ஒடுகின்றது அடா!
என்பான்
காகப் பூட்டுகின்ற (தென்ற
லாகிய) தேரிலிருந்து ஏவு
கின்ற நின் பூ அம்புகள் என்
உடலைத் தைத்து உருவி,
பெருமையுடைய ராம பாணத்
துக்கு ஒப்பாக மறுபுறம் ஒடு
கின்றது அடா! என்று
சூறுவான்.

தங்கத்து உருவாம் ஆரா! — தங்கத்தால் உருவாகிய ஆரம்
அணிந்தவனே!

மா சுகந்த புயா — மிக்க நறு மணமுள்ள தோள்கள்
உடையவனே!

மருதப்ப கன பூமானே — மருதப்பனாகிய பெரிய அர
சனே!

சத்துரு	— பகை	இரதம்	— தென்றல் தேரி
மாசு	— அழுக்கு	நின்று	— தென்றல் தேரி
உகந்த	— ஏற்ற	விருந்து	— ஏவுகின்ற
தளவு	— முல்லைமாலை	விடு	— மலர்அம்பு
மித்துரு	— நட்பு	பூ	— உடல்
ரா மா	— இரவாகிய	மெய்	— உருவி
	யானை; மன்	உருவா	— பெருமை
	மதனுக்கு	மா	— ராமன அம்பு
	இரவு	ராமன அசுகம்	— அம்பு
	யானை	ஆசுகம்	— தங்கத்தால்
	என்பது கவி	தங்கத்து	— செய்யப்
	மரபு	உருவாம்	— பட்ட;
சுகம்	— கிளி		உருவாக்கப்
	(மன்மத		பட்ட
	னுக்குக் கிளி		ஆரம் — மாலை
	குதிரை		சுகந்தம் — நறுமணம்
	என்பர்)		
தக	— அழகாக		

யான் தளவால் அன்றி என்பது யான் தளவு பெற்றால்
அன்றி என விரியும்.

யான் தளவு பெற்றால் அன்றி ரா — மா மித்துரு
ஆமா என்று கூட்டுக!

வெருவார மாகவன மாவனியாக்
கொண்டகழை வில்லார் முல்லை

மருவார மாகவன மாமடந்தை
காமமெனும் வாதை யாலே

யொருவார மாகவன மாசலமா
வுண்டிலஞ்சே ருலகை யாளும்

பெருவார மாகவன மாணுமித
யாலயகம் பீர மாலே!

98

வெருவார் — அம்மா! — கவன மா வ(ன்)னியா(க)க்
கொண்ட கழை வில்லார்.

முல்லை மரு ஆர் அம் ஆக வன மாமடந்தை
காமம் எ(ன்)னும் வாதையாலே ஒரு வாரமாக
அ(ன்)னமா சலமா உண்டிலன். சேர்!

உலகை ஆளும் பெரு வார! மாக வனம் மானும் இதயாலய
கம்பீர மாலே!

அம்மா! — அம்மா!

கவன மா வ(ன்)னியா(க)க் — வேகமான குதிரையாகக் கிளி
கொண்ட கழை யைக் கொண்ட மன்மதன்
வில்லார் வெருவார் போர் செய்வதற்கு அஞ்சமாட்
டான்.

முல்லை மரு ஆர் அம் — முல்லைமணம் வீசுகின்ற அழகிய
ஆக வன மா மடந்தை மேனியையுடைய அழகிய
திருமகள் போன்ற இந்தத்
தலைவி

காமம் எ(ன்)னும் வாதை — காதல் என்னும் வேதனையால்
யால் ஒரு வாரமாக ஒரு வார காலமாகச் சோறா
அ(ன்)னமா சலமா தண்ணீரா உண்ணாமல் இருக்
கின்றாள்.

சேர்

— இவளை அணைவாயாக!

உலகை ஆளும் பெரு
வார! மாக வனம்
மானும் இதயாலய!

— உலகை ஆள்கின்ற பேரன்புடையவனே! கொடையாலே இந்திர
லோகத்துக் கற்பகச் சோலை
போலும் இருதயாலயனே!

கம்பீர மாலே

— வீறு மிக்க திருமால் போன்ற
வனே!

வெருவார் — அஞ்சமாட்டார்

ஆகம் — உடல்

கவனம் — வேகம்

வனம் — அழகு

மா — குதிரை

மா — திருமகள்

வ(ன்)னி — கிளி

(போன்ற)

கழை — கரும்பு

மடந்தை — பெண்

கழை

வாரம் — அன்பு

வில்லான் — மன்மதன்

மாகம் — ஆகாயம்

மரு — மணம்

வனம் — சோலை

ஆர் — பொருந்திய

மானும் — போன்ற

அம் — அழகிய

கம்பீரம் — வீறு

குலப் பெண்டிர் மேனியில் முல்லை மணம் வீசும் என்பது
கொக்கோக நூலார் முடிவு. ஆதலால் முல்லை மரு ஆர் அம்
ஆகம் எனப்பட்டது. மருதப்பனையே நினைந்திருப்பதால்,
அவன் அணிந்த முல்லை மாஸையின் மணம் இவன் உடலில்
வந்துவிட்டதுபோலும் என்றும் கொள்ளலாம்.

கவன மாவாக வன்னி கொண்ட கழை வில்லார்
என்று கூட்டுக.

சசிவசிவா சம்போக வில்லாத
தாமரைவ தனங்கண் கைமா
துசிவசிவா சம்போக பாலாவென்
றோதுவளாய்த் தொகுதி செய்யு
நசிவசிவா சம்போக மனையமருங்
கினைவிடுத்து நழுவா வண்ண
நிசிவசிவா சம்போகஞ் செய்யவித
யாலயபு னிதகோ மானே!

99

சசி, வசி, வாசம் போகல் இல்லாத தாமரை — ஐதனம்,
கண், கை மாது.
சிவ சிவா! சம்போ! கபாலா! என்று ஒதுவன்.
ஆய்த் தொகுதி செய்யும் நசி.
வசி வாசம் போகம் அனைய மருங்கினை விடுத்து
நழுவா வண்ணம் நிசி வசி வா! சம்போகம் செய்ய!
இதயாலய புனித கோமானே!

நிசி வசி வா சம்போகம் — இரவிலே வந்து சம்போகம்
செய்ய செய்வதற்காகத் தங்குவாயாக!

இதயாலய புனித — இதயாலயன் என்னும் புனித
கோமானே! மன்னனே!

சசி	— சந்திரன்	வசித்தல்	— தங்குதல்
வசி	— வாள்	வாசம்	— சேலை
வதனம்	— முகம்	போகம்	— பாம்பின்
கபாலம்	— மண்டை ஓடு		படம்
ஆய்த்		மருங்கு	— இடை;
தொகுதி	— அன்னையர்		அல்குல்
	கூட்டம்	நிசி	— இரவு
நசி	— அழிவு	வசி	— தங்குவாயாக!

மருங்கு என்பது போகம் அனைய என்ற அடை மொழி
யால் இடையைக் காட்டாமல் அல்குலினைக் குறித்தது.

சசி, வசி வாசம் போகல் — சந்திரனும் வானும் வாசம்
இல்லாத தாமரை கெடுதல் இல்லாத தாமரை
வதனம் கண் கை மலரும் முறையே இவளின்
முகத்துக் குய் கண்ணுக்கும்
கைக்கும் ஒப்பாகும்.

மாது சிவ சிவா சம்போ — இந்த மங்கையானவள் சிவசிவா!
கபாலா என்று ஒதுவன் சம்போ! கபாலா! என்று
சொல்கின்றாள்.

ஆய்த் தொகுதி செய்யும் — அன்னையர் கூட்டம் இவளுக்கு
நசி அழிவினைச் செய்யும்

வசி வாசம் போகம் — தங்கிய சேலையானது பாம்பின்
அனைய மருங்கினை படம் போன்ற அல்குலை
விடுத்து நழுவா (இடையை) விட்டு நழுவாத
வண்ணம் படி

| விலங்குவளைத் திருக்கையும்விட் டெனமுனிரா |
விராவேழ வேளம் பெய்யக்

கலங்குவளைத் திருக்கையும் பெருக்குதநி
முருக்குதநி கவலை யாற்று

விலங்குவளைத் திருக்கையிமை யிமையமென்றா
விமையநங்கை¹ யிமையத் தாலே

துலங்குவளைத் திருக்கைதொட்டுத் தழுவிருந்
யாலயவுத் துங்க மாலே!

100

விலங்கு வளைத்து இருக்கையும் விட்டென
முன்னிரா இரா வேழ வேள் அம்பு எய்யக் கலங்குவள்.

ஐத் திருக்கை உகள் பெருக்கு உததி முருக்குது.

அதி கவலையால் துயிலம்.

குவளைத் திருக்கை இமை இமையம் என்றாள்.

இமைய நங்கை இமையத் தாலே

துலங்கு வளைத் திருக்கை தொட்டுத் தழுவு.

இதயாலய உத்துங்க மாலே!

விலங்கு வளைத்து — விலங்குகளால் வளைக்கப்பட்டு
இருக்கையும் விட்டென தன் இருப்பிடத்தையும் இழந்
ததைப் போல்

முன் இரா(வில்) இரா — முன் இராப் பொழுதிலே இரா
வேழ வேள் அம்பு வாகிய யானையையுடைய
எய்யக் கலங்குவள் மன்மதன் அம்பு எய்வதால்
இவள் கலங்குகின்றாள்.

ஐ திருக்கை உகள் — அழகிய திருக்கை மீன்கள்
பெருக்கு உததி துள்ளுகின்ற நீர்ப் பெருக்கை
முருக்குது யுடைய கடல் ஒலி இவளை
வருத்துகின்றது.

அதி கவலையால்
துயிலம்

குவளைத் திருக்கை
இமை இமையம்
என்றாள்

இமைய நங்கை இமை
அத்தாலே

துலங்கு வளைத்
திருக்கை தொட்டுத்
தழுவு

இருதயாலய உத்துங்க
மாலே

விலங்கு — மிருகம்;
(வேங்கை)

இருக்கை — இருப்பிடம்

முன் இரா — முன்னிரவு
இரா

வேழம் — இரவாகிய
யானை

வேள் — மன்மதன்

அம்பு — மலர் அம்பு

ஐ — அழகு

திருக்கை — ஒருவகை மீன்

உகள் — துள்ளுகின்ற

பெருக்கு — நீர்ப் பெருக்கு

— மிக்க கவலையினால் தூங்க
மாட்டோம்.

— குவளை மலர் போன்ற கண்
களை இமைப் பொழுதும்
இமைக்கமாட்டோம் என்
கின்றாள்.

— இமைக்காத இமைகளைப் பெற்
றிருப்பதால் இவள் இமைய
நங்கை போல்வாள்.

— துலங்குகின்ற வளையல் அணிந்த
அழகிய கையைத் தொட்டு
இவளைத் தழுவிக் கொள்வா
யாக!

— இருதயாலயன் என்னும், சிறந்த
மாலே!

உததி — கடல்

முருக்குது — வருத்து
கின்றது

துயிலம் — துயிலமாட்
டோம்.

திருக்கு — கண்

இமை — இமை யளவு
நேரம்

இமையம் — இமைக்க
மாட்

டோம்

இமை

அத்தால் — இமைகளி
னால்
(அத்து
சாரியை)

இமைய

நங்கை — இமைய
நங்கை
போல்
கின்றாள்

இமைய

நங்கை — பார்வதி
தொட்டு — பிடித்து
உத்துங்கம் — மிக உயர்வு

சோல் நயம் : முன் இரா இரா
வேழ வேளம்
பெருக்குத்தி
முருக்குத்தி
இமை
இமையம்
இமைய நங்கை
இமையத்தால்

பார்வதி இமைய மலையில் பிறந்தமையால், இமைய
நங்கை எனப்படுவாள். இந்தத் தலைவியும் மூடாத இமை
களையுடையமையால் இமைய நங்கை ஆகிய பார்வதிக்கு ஒப்பா
வாள்.

இமையநங்கை என்பது சிலேடை.

இமையத்தில் வந்த நங்கை,

(மூடாத) இமைகளையுடைய நங்கை என்று இரு பொருள்
படுவது காண்க.

1. பாடபேதம் : இமையனங்கை.

இகலசனங் கைக்குறைவு பெறப்பிரிந்தோ
னுண்டவன்ன மென்ன வோரப்

பகலசனங் கைக்குமவ ஞ்ளம்பதைக்குங்
களம்புதைக்கும் பரவையோடு

சகலசனங் கைக்குமன்றி லன்றிலுங்கோ
பிக்குமிரு தனங்க ளாகி

யகலசனங் கைக்குமிகப் புடைக்குமித
யாலயமா லணையா நாளே!

101

இகல் அசன் அங்கைக் குறைவு பெறப் புரிந்தோன்
உண்ட அன்னம் என்ன ஓரப் பகல் அசனம் கைக்கும்.

அவள் உளம் பதைக்கும். க(ள்)ளம் புதைக்கும்.

பரவையோடு சகல சனம் கைக்கும்.

மன்றில் அன்றிலும் கோபிக்கும்.

இரு தனங்கள் ஆகிய கலசம் நங்கைக்கு மிகப்புடைக்கும்—
இதயாலயமால் அணையாத நாள்.

இதயாலய மால் அணையா — இதயாலய மன்னன் இவனை
நாள் அணையாத நாளிலே

இகல் அசன் அங்கைக் — பகையாகிய அக்கினி தேவ
குறைவு பெறப் புரிந் — னின் அகங்கை குறைவு
தோன் உண்ட அன்னம் — பெறப் புரிந்த சிவன் உண்ட
என்ன ஓரப் பகல் அசனம் — உணவு (நஞ்சு) என்று எண்
கைக்கும் — னும் படி பகல் உணவு இவ
ருக்குக் கசக்கும்.

அவள் உளம் பதைக்கும் — இவள் மனம் பதைக்கின்
றாள்.

க(ள்)ளம் புதைக்கும் — இரகசியத்தை மறைக்கின்
றாள்.

பரவையோடு சகல சனம்
கைக்கும் —

மன்றில் அன்றிலும் கோபிக்
கும் —

இரு தனங்கள் ஆகிய கலசம் —
நங்கைக்கு மிகப் புடைக்
கும்

கடலும் அனைத்துப் பெண்
களும் பகைப்பார்கள்.

மன்றிலுள்ள அன்றிற்
பறவைகளும் சினம் கொள்
ளும்.

இரு முலைகள் ஆகிய கலசங்
கள் இந்தப் பெண்ணுக்கு
மிகவும் பருக்கும்.

இகல் — பகையாகிய
அசன் — ஆட்டுக்கடா
வாகனன்;
அக்கினி
தேவன்

அசம் — ஆடு
அங்கைக் —
குறைவு
பெற — கைதுண்டாகும்
படி

புரிந் —
தோன் — சிவன்
உண்ட —
அன்னம் — சிவன் உண்ட
அன்னம் (விஷம்)
ஓர — என்னும்படி

சோந் நயம் : அன்னம்
என்ன
உளம் பதைக்கும்
களம் புதைக்கும்
மன்றில்
அன்றில்

பகல்
அசனம் — பகல் உணவு
கைக்கும் — கசக்கும்
க(ள்)ளம் — இரகசியம்
புதைக்
கும் — மறைப்பாள்
பரவை — கடல்
சகலசனம் — அனைத்துப்
பெண்களும்
கைக்கும் — பகைப்பர்
மன்றில் — மன்றிலுள்ள
அன்றில் — ஒருபறவை
தனங்கள் — முலைகள்
கலசம் — குடங்கள்
புடைக்
கும் — பருக்கும்

தக்கன் வேள்வியில் சிவன் அக்கினி தேவனின் கையைக்
குறைத்தாள் என்பது புராணச் செய்தி.

அரும்பாய சங்கத்தத் தலைக்கடலுட்
 பிறந்தநஞ்சா மன்னை மாறே
 வரும்பாய சங்கத்தத் தலையிடற
 முயல்வர்முலை மருங்கைச் சின்னத்
 துரும்பாய சங்கத்தத் தலைச்செய்வா
 டுளளணையச் சுதனைத் துத்தி
 தரும்பாய சங்கத்தத் தலைவவெனப்
 பணியிதயா லயசற் கோவே!

102

அரும் பாயசம் கத்தத்து அலைக் கடலுட் பிறந்த நஞ்சாம்.
 அன்னைமார் ஏவரும் பாய்! அசம் கத்தத் தலை இடற
 முயல்வர்.
 முலை, மருங்கைச் சின்னத் துரும்பாய் அசங்கத் தத்தலைச்
 செய வாடினள். அணை!
 அச்சுதனைத் துத்தி தரும் பாய! சங்கு அத்தத் தலைவ!
 எனப் பணி இதயாலய சற்கோவே!

அரும் பாயசம் கத்தத்து — அரிய பாயசம் இவளுக்கு ஓசை
 அலைக்கடலுள் பிறந்த யுடைய அலைகளைக்
 நஞ்சாம் கொண்ட கடலிலே தோன்றிய
 நஞ்சினைப் போலும்.

அன்னைமார் ஏவரும் — தாய்மார் அனைவரும் பாய்
 பாய் அசம் கத்தத் கின்ற ஆட்டுக்கிடாய் கத்தும்
 தலை இடற முயல்வர் படி அதன் தலையை வெட்டு
 வதற்கு முயல்கின்றனர்.

முலை, மருங்கைச் சின்னத் — முலையானது, இடையைச்
 துரும்பாய் அசங்கத் சின்னத் துரும்பாய் இளைக்
 தத்தலைச் செய்வா வாடியும் ஓடியும் படியும்
 வாடினள் செய்வதால் வாட்டம் அடைந்
 தாள்.

அணை — ஆதலால் அவளை அனைவா
 யாக!

அச்சுதனை — திருமாலை நோக்கி,

துத்தி தரும் பாய!

— படத்திலே பொறிகளை யுடைய
 பாம்பாகிய படுக்கை யுடைய
 வனே!

சங்கு அத்தத் தலைவ

— சங்காயுதம் கையில் தரித்த தலை
 வனே!

எனப் பணி

— என்று சொல்லி வணங்குகின்ற

இதயாலய சற்கோவே!

— இதயாலயனாகிய நல்ல தலை
 வனே!

கத்தம் — ஓசை

தத்தல் — ஓடிதல்;

ஏவரும் — அனைவரும்

அழிதல்

பாய் அசம்— முட்டுகின்ற

அச்சுதன் — திருமால்

ஆட்டுக்

துத்தி — படத்திலுள்ள

கிடாய்

புள்ளிகள்

இடற — வெட்ட

பாய் — படுக்கை

மருங்கு — இடை

அத்தம் — கை

அசங்க — இளைக்க

தலைவியின் நோய்க்குக் காரணம் தெய்வக் குற்றம் என்று
 மாறுபட உணர்ந்து, ஆட்டுக்கிடாயைப் பலி கொடுக்க
 அன்னைமார் முயல்வர் என்க.

கோவலவன் பானநிறக் கொற்றவன்தான்
பணியிதயா லயகோ வாம

காவலவன் பானமித முழுதினைச்செய்
யாதிருக்கக் கண்ட தாலே

யாவலவன் பானனுக வன்னமன்ன
மன்னமல வங்க சன்பூ

பூவலவன் பானதென்ற நென்றலல
வென்றுசொலிப் புலம்பு வானே!

103

கோவலவன் பானல்நிறக் கொற்றவன்தான் பணி
இதயாலய கோவாம் மகா வலவன்
பானம் இதழ் அமுதினைச் செய்யாதிருக்கக் கண்டதாலே,
ஆவல் அவன்பால் நனுக அன்னம்,
அன்னம் அன்னம் அ(ல்)ல. அங்கசன்பூ பூ அ(ல்)ல.
வன்பு ஆன தென்றல் தென்றல் அ(ல்)ல என்று சொல்லிப்
புலம்புவாள்.

கோவலவன் பானல்நிறக் — இடையர் குடியிற் பிறந்தவனும்
கொற்றவன் தான் பணி கருங்குவளை மலர் போன்ற
இதயாலய கோவாம் நிறமுடையவனும் ஆகிய திரு
மாலின் பாதங்களைப் பணி
கின்ற இருதயாலய 'மன்ன
னாகிய பெரிய வல்லமை யுடை
யவன்

இதழ் அமுதினைப் பானம் — தனது இதழ் அமுதினைப் பருகா
செய்யாதிருக்கக் கண்ட திருக்கக் கண்டமையால்,
தால்

ஆவல் அவன்பால் — அவன்பால் காதல் மிகுந்து
நனுக

அன்னம் — தலைவியானவள்

அன்னம் அன்னம் அ(ல்)ல — உணவு உணவு அல்ல. (அது
விஷம்)

அங்கசன்பூ பூ அல்ல — மன்மதன் தூவும் பூக்கள் பூக்கள்
அல்ல. (அதுகொலைஅம்புகள்)

வன்பு ஆன தென்றல் — வனிமை வாய்ந்த தென்றல் தென்
தென்றல் அ(ல்)ல — நல் அல்ல. (அது பாயும்புலி)

என்று சொல்லிப் புலம்பு — என்று கூறிப் புலம்புகின்றாள்.
வாள்

கோவலவன் — ஆயர் குடியில்	மகாவ(ல்)ல
பிறந்தவன்	வன் — பெரிய
பானல் — கருங் குவளை	வல்லமை
கோ — அரசன்	யுடைவன்
	பானம் — பருகுதல்
	ஆவல் — காதல்

சொல் நயம் : அன்னம்
அன்னம்
அன்னம்
தென்றல்
தென்றல்
என்று

கொடைத்தாரா ளாவிருத யாலயபூ
பதியேவிண் குலவும் வேரி
புடைத்தாரா ளாநின்ற நிய்யுத்தி
லாசைவைத்த வொருத்திக் கன்னம்
படைத்தாரா ளாவென்று தன்னருமைத்
தாயர்கண்ணாற் பார்த்துப் பூத்துச்
சடைத்தாரா ளாயிரம்பேர் சந்தனச்சே
றப்பியப்பித் தவித்திட் டாரே!

104

கொடைத்தாரானா! இருதயாலய பூபதியே!
விண்குலவும் வேரியுடைத் தார் ஆளாநின்ற நின்
புயத்தில் ஆசை வைத்த ஒருத்திக்கு
அன்னம் படைத்து ஆராளா என்று தன் 'அருமைத்
தாயர் கண்ணாற் பார்த்துப் பூத்துச் சடைத்தார்.
ஆள்! ஆயிரம் பேர் சந்தனச் சேறு அப்பி அப்பித் தவித்
திட்டார்.

கொடைத்தாராளா — தாராளமான கொடையுடைய
வனே!

இருதயாலய பூபதியே — இருதயாலயன் என்னும் உல
குக்கு அரசனே!

விண்குலவும் வேரித் தார் — விண்வரை சென்று பரம மண
ஆளாநின்ற நின் முடைய மா லையை ஆள்
புயத்தில் ஆசைவைத்த கின்ற நின் தோளில் ஆசை
ஒருத்திக்கு வைத்த ஒரு பெண்ணுக்கு

அன்னம் படைத்து — சோறு படைத்துச் சாப்பிட
ஆராளா என்று தன் மாட்டாளா என்று 'அருமைத்
அருமைத் தாயர் தாய்மார் கண்ணால் பார்த்
கண்ணால் பார்த்துப் துப் பார்த்துக் கண்பூத்துச்
பூத்துச் சடைத்தார் சடைத்துப் போயினர்.

ஆயிரம் பேர் சந்தனச்
சேறு அப்பி அப்பித்
தவித்திட்டார். ஆள்.

— ஆயிரம் தோழியர் சந்தனக்
கலவையைப் பூசிப் பூசித்
தவிக்கலானார்கள். அவளை
ஆட்கொள்வாயாக!

தாராளம் — மிகுதி

ஆராளா -- உண்ணமாட்

வேரி — மணம்

டாளா

தார் — மாலை

சடைத்தார், — சோர்ந்தார்

ஆளாநின்ற — ஆள்கின்ற;
அணிகின்ற

அப்புதல் — பூசுதல்

சோல் நயம் : பார்த்து
பூத்து

காவியந்த காரளகக் கன்னியரிங்
கன்னியராக் கழிந்தா ரம்பு

தூவியந்த காரமெனு மதகரியென்
மீதுவரத் தூண்டிக் காமப்

பாவியந்த காரணபா தகஞ்செயலா
மாவென்று பகர்கின் றாளோ

ரோவியந்த காரவிசு மிசையணைவாய்
மருதப்ப உசித மாலே!

105

கா வியந்த கார் அளகக் கன்னியர் இங்கு அன்னியரா(க)க்
கழிந்தார்.

அம்பு தூவி அந்தகாரம் எ(ன்)னும் மதகரி என் மீது வரத்
தூண்டிக் காமப் பாவி அந்தகா! ரண பாதகம் செ(ய்)ய
லாமா என்று பகர்கின்றாள்.

ஓர் ஓவியம். தகாரவிசு மிசை அணைவாய்!
மருதப்ப உசிதமாலே!

கா வியந்த கார் அளகக் — சோலை போன்ற கரிய கூந்தலை
கன்னியர் இங்கு யுடைய தோழியர்கள் இங்கே
அன்னியராக் கழிந்தார் அயலாராகிப் போனார்கள்.

அம்பு தூவி அந்தகாரம் — மன்மதனைப் பார்த்து “மலர்.
எ(ன்)னும் மதகரி என் அம்புகளைத் தூவிக் கொண்டு
மீதுவரத் தூண்டி இருள் என்னும் மதயானையை
என்மேல் வரும்படி செலுத்தி

காமப் பாவி அந்தகா — காமனாகிய பாவி எமனே!

ரண பாதகம் செ(ய்)ய — போரிடுகின்ற பெரிய பா வ த்
லாமா என்று பகர் தைச் செய்யலாமா” என்று
கின்றாள் ஓர் ஓவியம் ஓர் ஓவியம் போன்ற பெண்
கூறுகின்றாள்.

தகார விசுமிசை — தவிசின்மேல் அவளை அணை
அணைவாய் வாயாக!

மருதப்ப உசித மாலே — மருதப்பனாகிய தகுதி வாய்ந்த
மாலே!

கா — சோலை பாதகம் — பெரும்பாவம்
வியந்த — போன்ற ஓவியம் — ஓவியம் போன்ற
அளகம் — கூந்தல் பெண்
அம்பு — மலர்அம்பு தகார
அந்த விசு — தகாரம் சேர்ந்த
காரம் — இருள் விசு; த + விசு
மதகரி — மதயானை = தவிசு
அந்தகன் — எமன்; இங்கு தகாரம் — ‘த’ என்ற
மன்மதன் எழுத்து
ரணம் — போர்

கா வியந்த என்பதற்குச் சோலையே கண்டு வியக்கின்ற
என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அணைத்து வினைச் சொற்களும் உவம உருபுகளாக வர
லாம் என்பது கவிமரபு. அதன் படி ‘வியந்த’ என்பது ‘போன்ற’
எனும் உவம உருபாகக் கொள்வது பொருந்தும்.

சேரல் நயம் : கன்னியரிங்
கன்னியரா
தகார விசு.

திருத்தான வருவியப்புச் சிந்துமந்த
மாவிருண்ட திமிர் மூர்தேர்

மருத்தான வருவியப்பு வந்துவந்து
பந்துமுலை வாரைப் பீர

முருத்தான வருவியப்பு முறுவன்மட
மாதயர்ந்தான் முத்தந் தந்தான்

செருத்தான வருவியப்பு வனத்தில்விழக்
கொடியும்தயா லையிங் கேறே!

106

திருத் தான அருவி அப்புச் சிந்தும் அந்த மா
இருண்ட திமிரம்.

ஊர் தேர் மருத்து ஆனவர் உவி அப்பு வந்து வந்து
பந்துமுலை வாரைப் பீர,

முருத்துஆன அரு வியப்பு முறுவல் மட மாது
அயர்ந்தாள். முத்தம் தந்து ஆள்!

செருத் தானவர் உவியப் புவனத்தில் விழக் கொ(ய்)யும்
இதயாலய சிங்கேறே!

திருத் தான அருவி அப்பு — அழகிய மதமாகிய அருவி நீர்
சிந்தும் அந்த மா சிந்துகின்ற அந்த யானை
இருண்ட திமிரம் யானது
இருண்ட இரவாகவும்,

ஊர் தேர் மருத்து — ஊருகின்ற இரதம் தென்றற்
ஆனவர் காற்றாகவும் கொண்ட மன்
மதனுடைய

உவி அப்பு வந்து வந்து — கொல்லுகின்ற மலர் அம்புகள்
பந்து முலை வாரைப் மேன்மேலும் வந்து, பந்து
பீர போன்ற முலைகளின் இரவிக்க
கையைக் கிழித்தலால்

முருத்து ஆன அரு
வியப்பு முறுவல் மட
மாது அயர்ந்தாள்

முத்தம் தந்து ஆள்

செருத் தானவர் உவியப்
புவனத்தில் விழக்
கொ(ய்)யும்

இதயாலய! சிங்கேறே!

திரு — அழகிய
தானம் — மதம்
அப்பு — நீர்
மா — யானை
திமிரம் — இருள்; இரவு
ஊர் — ஊருகின்ற
மருத்து — தென்றல்
ஆனவர் — மன்மதன்
உவிதல் — கொல்லுதல்
அப்பு — அம்பு
வார் — இரவிக்கை

— மயிலிறகின் அடிக் குருத்துப்
போன்ற வெண்ணிற
முடைய அரிய வியப்பைத்
தருகின்ற பற்களையுடைய
இளமங்கை யானவள்
அயர்ச்சி யடைந்தாள்.

— அவளுக்கு முத்தம் கொடுத்து
ஆட் கொள்வாயாக!

— போர் செய்கின்ற அசுரர்கள்
மடியவும் அவர் உடல் பூமி
யிலே விழவும் அவர்களை
வெட்டுகின்ற

— இதயாலயனே! ஆண்சிங்கம்
போன்றவனே!

பீர — கிழிக்க
முருத்து — மயிலிறகின் அடி-
அது வெண்மை
யாக இருக்கும்.
அதைப் பல்லுக்கு
உவமையாக்குவது
கவி மரபு

முறுவல் — பல்
செரு — போர்
உவிய — சாக
புவனம் — பூமி

சொல் நயம் : சிந்தும்
அந்த
வந்து
வந்து
பந்து

வனக்கவடி யங்கிநிற்குங் காமனையாங்
காமனையோ வம்பன் றாயோ
மனக்கவடி யங்கிமதி யங்கினர
வோசையர மானுங்¹ கொங்கை
கனக்கவடி யங்கிசல யத்தைவிரித்
துக்கிடத்தக் கண்ப டாதுன்
றனக்கவடி யங்கிநின்றா ளணைமிருத
யாலயவித் தார மாலே!

107

வனக் கவடு இயங்கி நிற்கும் கா மனையாம்
காமன், ஐயோ! வம்பன்.

தாயோ மனக் கவடி.

அங்கி மதி.

அம் கி(ன்)னர ஓசை, அரம் மானும்.

கொங்கை கனக்க

அடியம் கிசலயத்தை விரித்துக் கிடத்தக் கண்படாது,

உன்றனக்கு அவள் தியங்கி நின்றாள். அணை!

இருதயாலய வித்தார மாலே!

வனக் கவடு இயங்கி — அழகிய மரக் கிளைகள் அசைந்து
நிற்கும் கா மனையாம் நிற்கின்ற சோலையை வீடாகக்
காமன் கொண்ட மன்மதன்

ஐயோ வம்பன் — ஐயோ! மிகவும் குறும்புக்காரன்.

தாயோ மனக்கவடி — அ ன் னை யோ மனத்திலே
வஞ்சனையுடையவள்.

அங்கி மதி — சந்திரனோ நெருப்பாக இருக்
கிறான்.

அம் கி(ன்)னர ஓசை — அழகிய வீணையின் இசையானது
அரம் மானும் அரம் போலும்.

கொங்கை கனக்க — முலைகள் கனத்து வளர்வதால்

அடியம் கிசலயத்தை — அடியேங்கள் இளந்தளிர்களைக்
விரித்துக் கிடத்தக் கண் கட்டிலில் பரப்பிப் படுக்க
படாது வைத்தாலும் கண் உறக்கம்
கொள்ளாமல்

உன்றனக்கு அவள் தியங்கி — உன் மேல் கொண்ட காதலான்
நின்றாள் இவள் தியக்கமடைந்து இருக்
கின்றாள்.

அணை — இவளை அணைவாயாக!

இதயாலய வித்தாரமாலே — இதயாலயன் என்னும் விரிவான
புகழ் உடையவனே!

வனம் — அழகு கி(ன்)ன

கவடு — மரக்கிளை ரம் — வீணை

இயங்கு — அரம்

தல் — அசைதல் மானும் — அரம் போல்

கா மனை — சோலையாகிய துன்பம்

வீடு செய்யும்

காமன் — மன்மதன் அடியம் — தோழிகளாகிய

வம்பன் — குறும்புக்காரன் நாங்கள்

கவடி — வஞ்சனை கிசலயம் — பூந்தளிர்

யுடையவள் கிடத்த — படுக்கவைக்க

அங்கி — நெருப்பு கண்

மதி — சந்திரன் படாது — உறங்காமல்

அம் — அழகிய உன்ற

னக்கு — உன்மேல்

காதலால்

¹ ரச மாங் கொங்கை என்பது பாடபேதம், அது யாப்பிழ்
கும் பொருளுக்கும் பொருத்தமாக இல்லை.

சொல் நயம் : காமனையாம்
காமனையோ
அங்கிமதி
அங்கினர

தருவடையப் பஞ்சுகந்த மலர்தருவார்க்
கருடரும்பித் தாவெ னப்ப
கருவடையப் பஞ்சுகந்த வேண்மகிழ்மைத்
துன்னவிடுக்குங் காலை மாலை
வெருவடையப் பஞ்சுகந்த பாதமட
வார்பழிக்க மின்னா னுண்ணா
னொருவடையப் பஞ்சுகந்தத் தணையிருத
யாலயனா முசித வேளே!

108

தரு அடை அப்பு அம் சுகந்த மலர் தருவார்க்கு அருள்
தரும் பித்தா எனப் பகருவன்—
தை அப்பு அஞ்சு கந்தவேள் மகிழ் மைத்துனன் விடுக்கும்.
காலை. மாலை வெரு அடையப் பஞ்சு உகந்த பாத
மடவார்.
பழிக்க மின்னாள் உண்ணாள் ஒரு வடை அப்பம்.
சுகம் தந்து அணை!
இருதயாலயனாம் உசித வேளே!

தை அப்பு அஞ்சு — முருகப்பிரான் மகிழ்கின்ற
கந்தவேள் மகிழ் மைத்துனனாகிய மன்மத
மைத்துனன் விடுக்குங் காலை
காலை

தரு அடை அப்பு அம் — மரத்தில் அரும்பிய இலை, நீர்,
சுகந்த மலர் தரு வார்சு அருள தரும்
பித்தா எனப் பகருவன்
பித்தனாகிய சிவனே என்று கூறுவன்.

மாலை வெரு அடையப் — இரவிலே அச்சமடையு ம்படி
பஞ்சு உகந்த பாத பஞ்சு போன்ற மெல்லிய
மடவார் பழிக்க பாதங்களையுடைய பெண்கள்
பழித்துக் கூறுவதால்

மின்னாள் — தலைவியானவள்
உண்ணாள் ஒரு — ஒரு வடையோ அப்பமோ
வடை அப்பம் உண்ணமாட்டாள்.
சுகம் தந்து அணை — இன்பம் தந்து இவளைத் தழுவு
வாயாக!
இருதயாலயனாம் — இருதயாலனாகிய தகுதி பெற்ற
உசிதவேளே மன்மதன் போன்றவனே!

தரு அடை — மரத்து இலை தை — உடலில் தைக்
அப்பு — நீர் கின்ற
அம் — அழகிய அப்பு — அம்பு
சுகந்தம் — நல்லமணம் வெரு — அச்சம்
பித்தன் — சிவன் மின்னாள் — தலைவி

பலம் பத்ரம் புஷ்பம் தோயம் என்னும் பகவத்கீதையை
தரு அடை அப்பு மலர் என்ற தொடர் நினைவூட்டு
கின்றது.

சொல் நயம் : காலை
மாலை
மின்னாள்
உண்ணாள்

விடுக்குங் காலை பித்தா எனப் பகருவன் என்று கூட்டுக.

மாதுவரும் படியிதழ்மா னேருமித
யாலயன்பால் வலியச் சென்றோர்
மாதுவரும் படியுரைத்தா னெனவழைத்து
வந்தாற்கொம் மைத்த னம்விம்
மாதுவரும் படியும்ப லைத்தொனிகாட்
டாதொழுகு மதுரத் தேனை
மாதுவரும் படிக்கடியெய்ம் மன்மதனார்
தன்மதழும் வாங்குந் தானே!

109

மா துவரும் படி இதழ் மால் நேரும் இதயாலயன்பால்
வலியச் சென்று ஓர் மாது வரும்படி உரைத்தாள்
என அழைத்து வந்தால்
கொம்மைத் தனம் விம்மாது.
உவரும் படியும் அம்பலைத் தொனிகாட்டாது.
ஒழுகும் மதுரத் தேனை மா து அரும்பு
அடிக்கடி எய் மன்மதனார் தன்மதழும்
வாங்கும் (தானே).

மாதுவரும் படி இதழ்மால் — பெரிய பவளமும் நிறத்தால்
நேரும் இதயாலயன் தோற்கின்ற இதழை யுடைய
பால் வலியச் சென்று திரு ம லைப் போன்ற
இதயாலயனிடம் வலுவிலே
போய்
ஓர் மாது வரும்படி — ஒரு பெண்ணானவள் கூட்டிக்
உரைத்தாள் என கொண்டு வரும்படி சொன்
அழைத்து வந்தால் னாள் என்று சொல்லி இங்கே
அழைத்து வந்தால்
கொம்மைத் தனம் — வட்டமான முலை விம்மமாட்
விம்மாது டாது.
உவரும் அம்பு அலைத் — கடலும் நீரின் அலையாலாகிய
தொனி காட்டாது ஓசையைக் காட்டாது.

படியும் அம்பலைத் — உலகினரும் பழிச் சொல்லாகிய
தொனி காட்டாது ஆரவாரம் காட்ட மாட்டார்
கள்.

ஒழுகும் மதுரத் தேனை — ஒழுகுகின்ற இனிய தேனை வண்டு
மாது அரும்பு அடிக்கடி கள் அருந்துகின்ற அரும்பாகிய
எய் மன்மதனார் தன் அம்புகளை அடிக்கடி எய்கின்ற
மதழும் வாங்கும் மன்மதனாரது கர்வமும் அழி
யும்.

மா	— பெரிய	து	— அருந்துகின்ற
துவர்	— பவளம்	அரும்பு	— மலர் அம்பு
படி	— படியின்;	மதம்	— கர்வம்
	தோற்கின்ற	வாங்கும்	— வளையும்;
மால்	— திருமால்		அழியும்
கொம்மை	— வட்டம்	(கடல்)	
தனம்	— முலை	தொனி	
உவர்	— கடல்	காட்	
படி	— உலகினர்	டாது	— ஒலிக்காது
அம்பு		ஊர்	
அலை	— நீரின் அலைகள்	தொனி	
அம்பலை	— பழிச்சொற்களை	காட்	
தொனி	— ஓசை	டாது	— கூறமாட்டார்
மா	— வண்டு	கள்	

உவரும் படியும் அம்பலைத் தொனி காட்டாது என்பது
சிலேடை. உவர் அம்பு அலைத் தொனிகாட்டாது என்றும்
படி அம்பலைத் தொனிகாட்டாது என்றும் தனித் தனியே
சிலேடை நயம் காண்க!

தம்மதம் எனற்பாலது தன்மதம் எனவந்தது எதுகைக்காக.

சோல் நயம் : மன்மதனார்
தன்மதம்.

பங்கசமொட் டங்கழியப் பம்பரநித்
தஞ்சுழல் பணிக்குங் கொங்கைக்
கிங்கசம்வெட் டும்படிசித் தந்தனின்முற்
றுந்துணிவுற் றிகலாய் நிற்க
வங்கசன்மட் டம்பதுபட் டம்புலிசுட்
டஞ்சரிவிட் டயர்கின் றாள்சேர்
துங்கசகத் துங்ககனத் துங்கமழ்மெய்ப்
புகழிதயா லயதூ யோனே!

110

பங்கச மொட்டு அங்கு அழிய,
பம்பரம் நித்தம் சுழல் பணிக்கும் கொங்கைக்கு
இங்கு அசம் வெட்டும்படி சித்தந்தனில் முற்றும் துணிவுற்று
இகல் ஆய் நிற்க,
அங்கசன் மட்டு அம்பதுபட்டு, அம்புலிசுட்டு,
அம்சரிவிட்டு அயர்கின்றாள் சேர்!
துங்க! சகத்தும் ககனத்தும் கமழ்மெய்ப் புகழ்
இதயாலய தூயோனே!

பங்கச மொட்டு — தாமரை மொட்டு ஒப் பா கா
அங்கு அழிய, பம்பரம் மையால் அழியவும் பம்பரம்
நித்தம் சுழல்ப நாடோறும் சுழலவும்
பணிக்கும் கொங் அவற்றைத் தாழ்வடையச்
கைக்கு செய்யும் முலைகளை யுடைய
வளின் நோய் தீர்க்கும்
பொருட்டு,

இங்கு அசம் வெட்டும்படி — இங்கு ஆட்டுக்கிடாயை வெட்டு
சித்தந்தனில் முற்றும் வதற்காக மனத்தினில் முழுவது
துணிவுற்று இகல் ஆய் மாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டு
நிற்க பனகமையான அன்னை நிற்க,

அங்கசன்மட்டு அம்பது — மன்மதனின் தேன்பொருந் திய
பட்டு அம்புலிசுட்டு மலர் அம்புபட்டும், சந்திர
அம்சரிவிட்டு னால் சுடப்பட்டும் அழகிய
அயர்கின்றாள் வளையலை இழந்தும் இவள்
அயர்வு கொண்டாள்!

சேர்! — இவளைச் சேர்வாயாக!
துங்க! — மேலானவனே!
சகத்தும் ககனத்தும் — பூஉலகிலும் வா னு ல கி லு ம்
கமழ்மெய்ப்புகழ் மணம் வீசுகின்ற உண்மை
யான புகழையுடைய

பங்கசம்	— தாமரை	அங்கசன்	— மன்மதன்
கொங்கை	— முலைகளை	மட்டு	
	யுடைய	அம்பு	— தேன் பொருந்
	தலைவி		திய அம்பு
	(ஆகுபெயர்)		(மலர் அம்பு)
அசம்	— ஆட்டுக்	அம்புலி	— சந்திரன்
	கிடாய்	அம்	— அழகு
துணி		சரி	— வளையல்
வுற்று	— முடிவு செய்து	துங்கம்	— உயர்வு
இகல்	— பகை	சகம்	— இவ்வுலகம்
ஆய்	— அன்னை	ககனம்	— வானுலகம்

அடிதோறும் முதல் நான்கு சீர்களும் 'தந்தனத்' என்ற
சந்தக் குழிப்பின்படி வந்துள்ளமை தனிச்சிறப்பு,
அட்சரம் லட்சம் பெறும் பாடல் இது.

இதயாலய தூயோனே — இதயாலயனாகிய புனிதனே!

சொல்நயம் : அங்கசன்மட்டு
அம்பதுபட்டு
அம்புலிசுட்டு
அம்சரிவிட்டு
துங்கசகத்
துங்ககனத்
துங்கமழ்மெய்

துவரதரஞ் சித்தரளஞ் செறியெயிறஞ்
 சிமிணகிலஞ் சொல்லுங் கொல்லென்
 பவரதரஞ் சிதரரிதங் கியநயனங்
 கனிமொழியம் பலத்தி னீங்கா
 தவரதரஞ் சிதமுகரம் பகவனலஞ்
 சுடவழிசந் தரனா னொந்தா
 ணவரதரஞ் சிதகவியுந் தெனியுமித
 யாலயநன் னயகோ மாளே!

111

துவர் அதரம். சித்தரளம் செறியெயிறு.
 அம் சிமிழ் நகிலம். சொல்லுங் கொல் என்பவரது அரம்,
 சிதர் அரி தங்கிய நயனம். கனி மொழி.
 அம்பலத்தின் நீங்காத வரதர் அஞ்சு இத முகர் அம்பக
 அனலம் சுட அழி சுந்தரனால் நொந்தாள்.
 தவரத ரஞ்சித கவியும் தெனியும்
 இதயாலய நன்னய கோமாளே!

துவர் அதரம் — தலைவியின் இதழ் பவளம்
 போன்றது.

சித்தரளம் செறியெயிறு — நெருங்கிய பற்கள் வெள்ளிய
 முத்துக்களை ஒக்கும்.

அம் சிமிழ் நகிலம் — அழகிய முலைகள் சிமிழ்
 போலும்.

சொல்லும் கொல் என்பவ — சொல்லப்பட்ட கொல்(லர்)
 ரது அரம், சிதர் அரி என்பவருடைய அரம்
 தங்கிய நயனம் என்ன, சிதறிய வரி
 பொருந்திய கண்கள்.

கனி மொழி — சொற்கள் இனிய கனியை
 நிகர்க்கும்.

அம்பலத்தின் நீங்காத — சிற்றம்பலத்தைவிட்டு நீங்காத
 வரதர் அஞ்சு இத முகர் வரதரும் ஐந்தாகிய நல்ல முக
 அம்பக அனலம் சுட முடையவரும் ஆகிய சிவனது
 அழி சுந்தரனால் நொந் நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புச்
 தாள் சுட்டதனால் அழிந்த அழக
 னாகிய மன்மதனால் நொந்
 தாள்.

தவரத ரஞ்சித கவியும் — தவரசங்களையுடைய இன்பம்
 தெனியும் தருகின்ற கலிகளையும் தெனி
 யும் ஆற்றல் பெற்ற

இதயாலய நன்னய — இதயாலயனே! நன்மை தரும்
 கோமாளே! அரசனே!

துவர்	— பவளம்	அம்பலம்	— சிற்றம்பலம்
அதரம்	— உதடு	இதம்	— நன்மை
சிதம்	— வெண்மை	முகர்	— முகமுடையர்: சிவன்
தரளம்	— முத்து	அம்பகம்	— கண்
எயிறு	— பல்	அனலம்	— நெருப்பு
சிமிழ்	— குங்குமச்சிமிழ்	சுந்தரன்	— மன்மதன்
நகிலம்	— முலை	நவரதம்	— நவரசம்
கொல்	— கொல்லர்		(ஒன்பது சுவை)
அரம்	— அராவும் கருவி		
சிதர் அரி	— சிதறியவரிகள்	ரஞ்சிதம்	— இன்பம்
நயனம்	— கண்		

ஒவ்வோ ரடியிலும் முதல் நான்கு சீர்களும் "தனதனனந்"
 என்ற குழிப்பில் அமைந்தது மிக்க நயம்,

அனந்தங்கச் சிகரமதாற் றொட்டதெட்டு
நாளானா லடைக்கு மாந

யனந்தங்கச் சிகரமெனத் தனமிடையை
வளைத்துமுறித் தடரப் பூட்டு

மனந்தங்கச் சிகரமுன்சேர் மைப்பொழுதிற்
கந்தல்கந்த லாகும் பாரா

யனந்தங்கச் சிகரமதுத் துழாயனிகர்
மருதப்ப வதிப ரேறே!

112

அ(ன்)னம் தங்கச்சி கரமதால் தொட்டது எட்டு நாள்
ஆனால் அடைக்குமா நயனம்!

தங்கச் சிகரம் எனத் தனம் இடையை வளைத்து முறித்து
அடரப் பூட்டும் அனந்தம் கச்சு, இகரம் முன்சேர்
மைப்பொழுதிற் கந்தல் கந்த லாகும் பாராய்!
அல் நந்து அங்கச் சிகர மதுத் துழாயன் நிகர்
மருதப்ப அதிபர் ஏறே!

அ(ன்)னம் தங்கச்சி கரம் — என் தங்கச்சியாகிய இவள் தன்
தால் தொட்டது எட்டு கையால் அன்னத்தைத்
நாள் ஆனால் தொட்டு எட்டு நாள் ஆனால்

அடைக்குமா நயனம் — இவள் கண்முடுமா? (உறக்கம்
வருமா?)

தங்கச் சிகரம் எனத் — தங்கச்சிகரம் போல முலைகளா
தனம் இடையை னவை இடையை வளைத்து
வளைத்து முறித்து முறித்தலால்,

அடரப் பூட்டும் அனந்தம் — நெருங்கும்படி பூட்டுகின்ற பல
தம் கச்சு இரவிக்கைகள்

இகரம் முன்சேர் மைப்
பொழுதில்

— இமைப்பொழுதில்

கந்தல் கந்தலாகும்
பாராய்

அல் நந்து அங்கச்
சிகர மதுத் துழாயன்
நிகர்

மருதப்ப அதிபர் ஏறே

அ(ன்)னம்— சோறு
தங்கச்சி — தலைவி
கரம் — கை
தொட்
டது — தொட்டு
அடைக்
குமா — முடுமா
நயனம் — கண்
சிகரம் — மலைமுடி
தனம் — முலை
அடர — நெருங்கும்படி
அனந்தம் — பல
கச்சு — இரவிக்கைகள்

— கந்தல் கந்தலாகிப் போகும்.
இதைப் பார்ப்பாயாக!

— இரவு போன்ற கரிய திருமேனி
யும் தேன் துளியையுடைய
துளசி மாலையும் உடைய
திருமாலுக்கு ஒப்பான

— மருதப்பனாகிய மன்னர் ஏறே!

இகரம்
முன்சேர்
மை — 'இ' முன்னே
சேர்ந்த மை;
அதாவது
இ + மை
= இமை
இகரம் — 'இ' என்ற
எழுத்து
அல் நந்து— இரவு போன்ற
அங்கம் — திருமேனி
சிகரமது
(மதுச்
சிகரம்)— மதுத்துளி
துழாயன் — திருமால்

சொல் நயம் : தொட்டது
எட்டு
வளைத்து
முறித்து

சிகரம் என்பது சிகரம் என வந்தது எனக் கொள்க!

உரை வழக்கு : கந்தல் கந்தலாகும்
இகரம் முன்சேர் மை (இமை) என்றது நல்ல நயம்.

விலங்காரக் காவாடா னனையகண்ணா
ரைப்படையா வியைந்தோ ரில்வா
மிலங்காரக் காவாடாய் வைத்தவனா
மொருபுறங்காத் திருப்பா ளித்தை
யலங்காரக் காவாடா வயல்புடைகு
ழுற்றுவரை யரசன் போர்க்குக்
கலங்காரக் காவாடா வெனுமியா
லயபதிபாற் கழறுவாயே!

113

விலங்கார்- அக்கா!- வாஸ்தான் அனைய கண்ணாரைப்
படையா(க) இயைந்தோர்.
இல்வாயில் அங்கு ஆர் அக்கு ஆவாள் தாய். வைத்தவனும்
ஒருபுறம் காத்திருப்பாள்.
இத்தை, அலங்காரக் கா, வாடா(த) வயல்புடைகுழ்
ஊற்றுவரை அரசன்.
போர்க்குக் கலங்கா(த) (அ)ரக்கா வாடா எ(ன்)னும்
இதயாலய பதிபால் கழறுவாயே!

அக்கா — அக்கா! (தோழியே!)
வாஸ்தான் அனைய — வாஸ்தோன்ற கண்ணையுடைய
கண்ணாரைப் படையா(க) இயைந்தோர்
யா(க) இயைந்தோர்
விலங்கார் —
தாய் இல் வாயில் — அன்னையானவள் வீட்டிலும்
(அங்கு) ஆர் அக்கு — வாசலிலும் வைக்கின்ற கண்
ஆவாள் — னுடையவள் ஆவாள்.
(எப்போதும் என்னைக் கண்
காணிக்கின்றாள்).

ஒருபுறம் வைத்து — ஒரு பக்கத்திலே வைத்து அவள்
அவளும் காத்திருப்பாள் (தாய்) காவல் இருக்கின்றாள்.
கா—46

இத்தை — இந்தச் செய்தியை
அலங்காரக் கா — அழகிய சோலைகளும் வாடாத
வாடா(த) வயல் வயல்களும் சுற்றும் சூழ்ந்த
புடைகுழ் ஊற்றுவரை ஊற்றுமலை அரசனும்
அரசன்

போர்க்குக் கலங்கா(த) — போர்செய்ய அஞ்சாத அரக்க
(அ)ரக்கா வாடா — னாகிய இரா வணனே!
எ(ன்)னும் இதயாலய — நாளைக்குப் போர் செய்ய
பதிபால் கழறுவாய் — வாடா என்ற இதயாலய
பதியும் ஆகியவனிடம் சென்று
சொல்லுவாய்!

அக்கா — தோழியே இத்தை — இச் செய்தியை
படையா(க) — சேனையாக அலங் —
காரம் — அழகு
இயைந்தோர் — மன்மதன் கா — சோலை
புடை — பக்கம்
விலங்கார் — விலகமாட்டார் ஊற்று
இல் — வீடு வரை — ஊற்றுமலை
ஆர்தல் — பொருந்துதல்; கலங்கா — அஞ்சாத
(வைத்தல்) ரக்கா! — இராவணனே
அக்கு — கண் கழறு
அக்கு — கண்காணிக் வாய் — சொல்வாய்
ஆவன் — கின்றாள்.

வைத்தவனும் ஒருபுறம் காத்திருப்பாள் என்பதை ஒருபுறம்
வைத்து அவளும் காத்திருப்பாள் என்று மாற்றிப் பொருள்
கொள்க!

அரக்கா என்பது செய்யுள் நோக்கி ரக்கா என வந்தது
இது முதற் குறை எனப்படும்

கனாவிசையா கம்பாகும் பால்வரினு
மனைவதற்குக் கழலா னேச
கனாவிசையா கம்பாகும் பாயசமு
நுகராமற்-கரைய வேமோ
கனாவிசையா கம்பாகும் பாவெடுத்துத்
தொடுத்தடுத்துக் கடுப்பா னின்றான்
கனாவிசையா கம்பாகும் பானமித
யாலயசிங் கார மாலே!

114

பாகும் பாயசமும் நுகராமல் கரையவே
மோகன் ஆ! விசையாகு அம்பு ஆ! கும்பா(க) எடுத்துத்-
தொடுத்து அடுத்துக் கடுப்பான்!
இன்று ஆள்!
க(ன்)னா! விசையா! கம்பா! கும்பா!
நம் இதயாலய சிங்கார மாலே!

பாகும் பாயசமும்
நுகராமல் கரையவே

— வெல்லப்பாகும் பாயசமும்
உண்ணாமல் உடல்
மெலியும்படி

மோகன் - ஆ! - விசை
யாகு அம்பு - ஆ -
கும்பா(க) எடுத்துத்
தொடுத்து அடுத்துக்
கடுப்பான்

-- மன்மதன் வேகமாகிய அம்பு
களைக் கும்பலாக எடுத்து
வந்து இவன்மேல் எய்து
சினைப்பான்.

இன்று ஆள்!

— இன்று ஆட்கொள்வாயாக!

க(ன்)னா

— கொடையில் கர்ணன் போன்
றவனே!

விசையா!

— வீரத்தில் விசயன் போன்ற
வனே!

கம்பா! கும்பா!

— கல்வியில் கம்பனையும் அகத்தி-
யனையும் போன்றவனே!

நம் இதயாலய

— எங்கள் இதயாலயனே!

சிங்கார மாலே

— அழகிய திருமால் போன்ற
வனே!

நுதர்தல்

— உண்ணுதல்

விசை

— வேகம்

கரைய

— மெலிய

கும்பு

— கூட்டம்

மோகன்

— மன்மதன்

கடுப்பான்

— சினைப்பான்

கனா விசையா..... கனாவிசையாகம் என்-
பதுவரையுள்ள பகுதிக்குப் பொருள் விளங்கவில்லை. வல்லா-
ருளரேல் கேட்டுணர்க!

புலவர் ஆற்றுப்படை

பொற்றால மலைச்சாரற் பொடுபுரப்பா
ரெனப்புலம்பப் புகைபோ லெங்குஞ்
சுற்றால மலைச்சாரல் செய்தபரஞ்
சோதியன்பர் துதிக்க வாழுங்
குற்றால மலைச்சாரல் சென்றிருத
யாலயசு குணபூ மான்முன்
ஐற்றால மலைச்சாரற் பெருமழைபோற்
புலவிர்நுமக் குதவு வானே!

115

பொன் தாலம் அலைச்சார் அற்பொடு புரப்பார் எனப்
புலம்பப்
புகைபோல் எங்கும் சுற்று ஆலம் மலைச்ச ஆரல்
செய்த பரஞ் சோதி அன்பர் துதிக்க வாழும்
குற்றால மலைச்சாரல் சென்று இருதயாலய
சுகுண பூமான்முன் உற்றால் அம்மலைச் சாரல்
பெருமழைபோல் புலவிர்! நுமக்கு உதவுவான்.

பொன் தாலம் அலைச் — அழகிய பூமியைத் தேராகக்
சார் கொண்டு, உருட்டிய (செலுத்
திய) சிவபெருமான்
அற்பொடு புரப்பார் — அன்புடனே காப்பாற்றுவார்
எனப் புலம்ப என்று தேவர்கள் அழுத
போது
புகைபோல் எங்கும் — புகையைப் போலே எவ்விடத்
சுற்று ஆலம் மலைச்சாரல் தும் சுற்றிய விஷத்தை
ஆரல் செய்த எதிர்த்து உண்ணுதல் செய்த
பரஞ்சோதியாகிய சிவன்

அன்பர் துதிக்க வாழும் — பக்தர்கள் கொண்டாடும் படி
குற்றால மலைச் வாழ்கின்ற குற்றால மலைச்
சாரல் சென்று சாரலுக்குச் சென்று

இருதயாலய சுகுண — இருதயாலயனாகிய நற்குணத்
பூமான் முன் உற்றால் தலைவனுக்கு முன்னே
சேர்ந்தால்,

அம் மலைச்சாரல் — அந்தக் குற்றால மலையில் வீழ்
பெருமழைபோல் கின்ற சாரலாகிய பெரிய
புலவிர் நுமக்கு மழையைப்போல் புலவர்
உதவுவான் களாகிய உங்களுக்கு உதவு
வான்.

பொன் — ஆரல் — உண்ணல்
தாலம் — அழகிய பூமி ஆரல்
அலைச் — செய்த — உண்ணுதல்
சார் — தேராகச் செய்த
செலுத்தியவர் பரஞ்
அற்பு — அன்பு சோதி — சிவன்
புரப்பார் — காப்பார் சாரல் — சாரல்மழை
புலம்ப — அழும்போது அம்மலை — அந்தக் குற்றால
ஆலம் — நஞ்சு மலை
மலைச்ச — எதிர்த்து

மருதப்பருக்குக் குற்றாலத்தில் அரண்மனை உண்டு.
ஆண்டுதோறும் சாரற் பருவத்தில் அங்குச் சென்று தங்குவது
வழக்கம். அங்கும் புலவர் சூழ்ந்திருப்பர். அவர்களுக்குக்
கொடை வழங்கப்படும் என்பதை இப்பாடல் குறிக்கின்றது.

ஆண்டுதோறும் பருவத்தில் குற்றாலத்தில் சாரல்மழை
பெய்யும். அது சாரற்பருவம் எனப்படும்.

நஞ்சுக்கு அஞ்சிய தேவர்கள் சிவனிடம் அடைக்கலம்
ஆனார்கள். அதுபோல் வறுமைக்கு அஞ்சிய புலவர்களே!
நீங்கள் மருதப்பனிடம் அடைந்தால் உங்களுக்கு உதவுவான்
என்பது குறிப்பு.

காவடிச் சிந்து

முதற்பதிப்பு

படங்கிடங்கர்ச் சனைபுரியும் பயோதரங்கள்
வளர்மாடப் பந்தியும்போர்

தொடங்கிடங்கர் தெலுங்கர்வங்கர் துளுவர்களு
நாடருயிர் துடிப்புற் றோட

புடங்கிடங்கர்க் குலம்பிறழ்பற் பேழ்வாயங்
காப்பினுட னுலாவு கின்ற

தடங்கிடங்கர் களுந்திகழு முற்றுமலை
மேவியவா சராச ராசன்

1

படங்கு இடம் கர்ச்சனைபுரியும் பயோதரம் கண்வளர்
மாடப் பந்தியும்

போர் தொடங்கு இடங்கர் தெலுங்கர் வங்கர்
துளுவர் கருநாடர் உயிர் துடிப்புற்று ஓட

உடங்கு இடங்கர்க் குலம்பிறழ் பற் பேழ்வாய்
அங்காப்பினுடன் உலாவுகின்ற தடம் கிடங்கர்களும்
திகழும் ஊற்றுமலை மேவிய வாச ராசராசன்

படங்கு இடம் கர்ச்சனை — கொடிகளினிடத்து முழக்கம்
புரியும் பயோதரம் கண் செய்கின்ற மேகங்கள் வந்து
வளர் மாடப் பந்தியும் உறங்குகின்ற மாடங்களின்
வரிசைகளும்

போர் தொடங்கு
இடங்கர் தெலுங்கர்
வங்கர் துளுவர்
கருநாடர் உயிர் துடிப்
புற்று ஓட

— 3 பா ரை த் தொடங்குகின்ற
தூர்த்தராகிய தெ லு ங் கரும்
வங்கரும் துளுவரும் கருநாட
ரும் ஆகிய பகைமன்னர்கள்
உயிர் துடித்து ஓடும்படி

உடங்கு இடங்கர்க் குலம் —
பிறழ் பல் பேழ்வாய்
அங்காப்பினுடன்
உலாவுகின்ற தடங்
கிடங்கர்களும் திகழும்

ஒன்று கூடி முதலைக் கூட்டங்
கள் பிறழ்ந்த பற்களையுடைய
பெரியவாய்களைத் திறந்து
கொண்டு உலாவுகின்ற
அகன்ற அகழிகளும் விளங்கு
கின்ற

ஊற்றுமலை மேவிய வாச —
ராச ராசன்

ஊற்றுமலை நகரை விரும்பி
வாசம் செய்கின்ற மன்னர்
மன்னன்

படங்கு — கொடி
படங்கிடம் — கொடியில்
கர்ச்சனை — முழக்கம்
பயோதரம் — மேகம்
கண் வளர்
தல் — தூங்குதல்
பந்தி — வரிசை
இடங்கர் — தூர்த்தர்
உடங்கு — ஒன்று பட்டு
இடங்கர் — முதலை

குலம் — கூட்டம்
பிறழ்பல் — பிறழ்ந்த
பற்கள்
பேழ்வாய் — பெரியவாய்
அங்காப்பு — வாய் திறத்தல்
தடம் — அகலமான
கிடங்கர் — அகழி
மேவிய — விரும்பிய
வாசன் — வசிக்கின்றவன்

மாடப் பந்தியும் கிடங்கர்களும் திகழும் ஊற்றுமலை
என்று பொருள் முடிவு காண்க.

இது முதல் நான்கு பாடல்கள் குளகம். ஐந்தாவது பாடலில்
பொருள் முடிவு பெறும்.

தடங்கான கத்தனத்தி னொடுநடந்தோன்
பழவடியர் தமக்குத் தாய்க்கென்
மடங்கான கத்தனத்தி னகரனைப்போ
ரிடைமறைத்தோன் மகர மூருங்
கிடங்கான கத்தனத்தி நிகர்குரபன்
கோவியராய் கிளரும் வம்புக்
கடங்கான கத்தனத்தி யரைப்புணர்வீ
ரைக்கடவுட் கதிக நேசன்.

2

தடங் கானகத்து அ(ன்)னத்தினொடு நடந்தோன்.
பழ அடியர் தமக்குத் தாய்க்கு எண்மடங்கு ஆன கத்தன்.
அத் தினகரனைப் போரிடை மறைத்தோன்.
மகரம் ஊரும் கிடங்கு ஆனகத்தன் அத்தி நிகர் சுருபன்.
கோவியராய் கிளரும் வம்புக்கு அடங்கா(த)
நகத் தனத்தியரைப் புணர் வீரைக் கடவுட்கு
அதிக நேசன்.

தடங் கானகத்து அ(ன்)னத்— அகன்ற காட்டிலே அன்னம்
தினொடு நடந்தோன் போன்ற சீதா பிராட்டியுடன்
நடந்தவன்.

பழ அடியர் தமக்குத் — பழமையான அடியவர்களைக்
தாய்க்கு எண் மடங்கான காப்பதற்குத் தாயைக் காட்டி
க(ர்)த்தன் லும் எட்டுமடங்கான (இரக்க
முள்ள) தலைவன்.

அத் தினகரனைப் போரிடை— அந்தச் சூரியனை மகாபாரதப்
மறைத்தோன் போரிடே (சக்கரத்தால்)
மறைத்தவன்.

மகரம் ஊரும் கிடங்கு — மகரமீன்கள் உலாவுகின்ற கட
ஆனகத்தன் அத்தி நிகர் லைத் தம்பட்டமாகக்
சுருபன் கொண்ட மன்மதனுக்கு
யானையாகிய இரவு போன்ற
சூரிய திருமேனியின்.

கோவியராய் கிளரும் — கிளர்கின்ற இரவிக்கைக்குள்
வம்புக்கு அடங்கா(த) அடங்காத மலை போன்ற
நகத் தனத்தியரைப் முலையினராகிய கோபியரைப்
புணர் பொருந்துகின்ற

வீரைக் கடவுட்கு அதிக — வீரகேரளம்புதூர் நவநீத-
நேசன் கிருஷ்ணசாமிக்கு அன்பு-
உடையவன்.

தடம்	— அகலமான	கிடங்கு	— கடல்
கான		ஆனகம்	— முரசு
கத்து	— காட்டில்	ஆனகத்	
அ(ன்)		தன்	— மன்மதன்
னம்	— சீதை	அத்தி	— மன்மதன்
தாய்க்கு	— தாயைக் காட்		யானை;
	டினும்		இருள்.
எண்		சுருபன்	— மேனியினன்
மடங்கு --- எட்டுப் பங்கு		வம்பு	— இரவிக்கை
கத்தன்		நகம்	— மலை
(கர்த்		தனம்	— முலை
தன்)	— தலைவன்	வீரை	— வீரகேரளம்
தினகரன்	— சூரியன்		புதூர்
மகரம்	— மகரமீன்		

மன்மதனுக்குக் கடல் முரசு, இரவு யானை என்பது இலக்கிய
மரபு. திருமால் நிறத்துக்கு இரவை உவமையாக்குவதும் மரபு.
'ராத்திரிமேனி எம்மான்' என்பது அஷ்டப் பிரபந்தம்.

சொல் நயம் : அத்தி னகரனை
மகரம்

பெட்பரத னத்துடன்பொன் மலையிரண்டு
பிறந்தவெனப் பெருத்துக் கச்சுக்

குட்பரத னத்துணைகள் புதைக்கவடங்
காதுகிழித் துருவ வன்பார்

தட்பரத னத்துறழ்கந் தரமடவா
ரமிழ்துகைத்துத் தனது செவ்வாய்ப்

புட்பரத னத்துறச்செ மிருதயா
யைப்பேரற் புதசு சீலன்!

3

பெட்பு அரதனத்துடன் பொன்மலை இரண்டு பிறந்த
எனப் பெருத்து

கச்சுக்குள் பர தனத்துணைகள் புதைக்க அடங்காது
கிழித்து உருவ

வன் பாந்தட் பரதன் நத்து உறழ் கந்தர மடவார்
அமிழ்து கைத்துத் தனது செவ்வாய்ப் புட்பரதம்
நத்துறச் செய் இருதயாலய பேரற்புத சுசீலன்.

பெட்பு அரதனத்துடன் — விருப்பம் தருகின்ற இரத்தி
பொன் மலையிரண்டு — னங்களுடன் பொன்மலைகள்
பிறந்தவெனப் பெருத்து — இரண்டு தோன்றின என்னும்
படி பருத்து

கச்சுக்குள் பர — இரவிக்கைக்குள் பாரமான இரு
தனத்துணைகள் — முலைகளை இறுக்கிக் கட்டும்
புதைக்க — போது

அடங்காது கிழித்து — இரவிக்கைக்குள் அடங்காமல்
உருவ — அதைக் கிழித்துக் கொண்டு
உருவுவதால்

வன்பாந்தட் பரதன் — வலிய காளியன் மேல் நடித்த
திருமாலினது

நத்து உறழ் கந்தர — சங்குபோன்ற கழுத்தை உடைய
மடவார் — பெண்கள்

அமிழ்து கைத்து

— அமிழ்தினை வெறுத்து

தனது செவ்வாய்ப்
புட்பரதம் நத்துறச்
செய்

— தனது பூப்போன்ற வாயின்
இதழாகிய மலரின் சாற்றினை
விரும்பச் செய்கின்ற

இருதயாலய பேரற்புத
சுசீலன்

— இருதயாலயன் என்னும் மிக்க
அழகும் நல்லொழுக்கமும்
உடையவன்.

பெட்பு — விருப்பம்
அரதனம் — இரத்தினம்
கச்சு — இரவிக்கை
பரம் — பாரம்; பெரிய
தனத்
துணை — இருமுலை
புதைக்க — மூட
உருவ — உருவி
வெளியே வர
பாந்தள் — பாம்பு; காளி
யன்
பரதம் — நடனம்

பரதன் — நடனம்
செய்பவன்
நத்து — சங்கு
உறழ் — போன்ற
கந்தரம் — கழுத்து
கைத்து — வெறுத்து
புட்பம் — பூ
ரதம் — ரசம்; தேன்
நத்துற — விரும்பும்படி
அற்புதம் — அழகு
சீலம் — ஒழுக்கம்
சுசீலம் — நல்லொழுக்கம்

கச்சுக்குள் அடங்காமல் அதைக் கிழித்து முலைகள் மார்பில்
அணிந்த மணிவடத்துடன் வெளிவரும் போது, மணிவடத்
துடன் பொன்மலையிரண்டு வெளிப்படுவது போல் அம்
முலைகள் தோன்றும் என்பது நல்லகற்பனை.

பெண்கள் அமிழ்தினை வெறுத்து மருதப்பனின் வாயிதழ்
இரசம் பருக விழைவர் என்பது மருதப்பனின் பேரழகைக்
காட்டுகின்றது. அவ்வாறு பெண்பாலார் பலராலும் விரும்பப்
படும் பேரழகன் ஆனாலும் வரம்பு கடவாத பேரொழுக்கம்
உடையவன் என்பதைப் பேரற்புத சுசீலன் என்ற தொடர் குறிச்
கின்றது.

முல்லையப்பன் மானுமட மானினியர்க்
கொருமதனன் முரணுந் தெவ்வை
வல்லையப்ப ருந்தொடைகொண் டடருமுத்து
சாமிமன்னன் மகிழ்நே யன்பொற்
சில்லையப்ப ளகிபுளகத் தனக்காந்தி
மதிக்கொழுநன் றிருத்தாள் போற்று
நெல்லையப்ப கவிராஜ சிங்கநிறு
வியவச்சு நிகேத னத்தில்

4

முல்லை அப் பல் மானும் மடமானினியர்க்கு ஒரு மதனன்.
முரணும் தெவ்வை வல்லை அப்பு அருந்தொடை கொண்டு
அடரும் முத்து சாமிமன்னன் மகிழ்நேயன்.
பொற் சில்லை அப்பு அளகி புளகத் தனக் காந்திமதி
கொழுநன் திருத்தாள் போற்றும் நெல்லையப்ப கவிராஜ
சிங்கம் நிறுவிய அச்சு நிகேதனத்தில்.

அப் பல் முல்லை மானும் — அந்தப் பற்கள் முல்லையரும்பு
மடமானினியர்க்கு களைப் போலும் இளம்
ஒரு மதனன் பெண்களுக்கு ஒப்பற்ற மன்
மதன் போன்றவன்.

முரணும் தெவ்வை வல்லை — மாறுபட்ட பகைவர்களை
அப்பு அருந்தொடை விரைவாக அம்பாகிய அரிய
கொண்டு அடரும் முத்து தொடையைக் கொண்டு
சாமி மன்னன்மகிழ் அழிக்கின்ற முத்துசாமி மன்
நேயன் னன் மகிழ்கின்ற நண்பன்.

பொற் சில்லை அப்பு — பொன்னாலாகிய தலையணி
அளகி புளகத் தனக் யை அணிந்த கூந்தலையும்
காந்திமதி கொழுநன் புளகித்த முலைகளையும்
திருத்தாள் போற்றும் உடைய காந்திமதியின் கண்
வனின் அழகிய பாதங்களைப்
போற்றுகின்ற

நெல்லையப்ப கவிராஜ — நெல்லையப்ப கவிராயர் என்
சிங்கம் நிறுவிய அச்சு கின்ற கவிச்சிங்கம் அமைத்த
நிகேதனத்தில் அச்சு நிறுவனத்தில்

மானும்	— ஒக்கின்ற	அளகம்	— கூந்தல்
மானினியர்	— பெண்கள்	அளகி	— கூந்தலை
முரணும்	— பகைக்கின்ற		யுடையவள்
தெவ்	— பகை	புளகம்	— புடைத்தல்
வல்லை	— விரைந்து	தனம்	— முலை
அப்பு	— அம்பு	காந்தி மதி	— திருநெல்
தொடை	— கொத்து		வேலியில் வீற்
அடரும்	— அழிக்கின்ற		றுள்ள அம்பி
முத்துசாமி	— இராசவல்லி		கை
	புரம் முத்து	கொழுநன்	— நெல்லையப்
	சாமிப்		பர் என்ற
	பிள்ளை		பெயரு
	என்ற		டைய
	பெரு		இறைவன்
	வள்ளல்	கொழுநன்	— கணவன்
சில்	— தலையணி	தாள்	— பாதம்
அப்புதல்	— ஒட்டவைத்தல்	நிகேதனம்	— நிறுவனம்

மகிழ் நேயன் நெல்லையப்ப கவிராஜசிங்கம் என்றும்
திருத்தாள் போற்றும் நெல்லையப்ப கவிராஜசிங்கம் என்றும்
தனித்தனிக் கூட்டுக.

இராசவல்லிபுரம் முத்துசாமிப்பிள்ளை என்ற பெருங்
கொடைவள்ளலின் ஆஸ்தானப் புலவராக விளங்கியவர்
நெல்லையப்பக் கவிராயர். ஆதலால் முத்துசாமி மன்னன் மகிழ்
நேயன் எனப்பட்டார்.

சொல் நயம் : அளகி
புளக

நாவடிச்சிந் தனந்தரலில் விலைபகர்ந்தோன் |
மாவலிபார் நல்கென் றண்ட்
தாவடிச்சிந் தனந்தமகன் மருகனென்ற
ழைத்திடுகந் தன்றே மாரி
பூவடிச்சிந் தனந்தவனம் பொலிகழுக்கா
சலபதிமேற் பொருந்த நாஞ்சொல்
காவடிச்சிந் தனந்தமச்சிந் பதிப்பித்துப்
புகழ்முழுதும் கைக்கொண் டானே!

5

நா அடிச்சு இந்தனம் தரல் இல் விலைபகர்ந்தோன்!
'மாவலி! பார்நல்கு!' என்று அண்டம் தாவு அடிச் சிந்தன்,
நந்தம் மகன் மருகன் என்று அழைத்திடு கந்தன்,
தே மாரி பூவடிச் சிந்த நந்தவனம் பொலி
கழுகாசல பதிமேல் பொருந்த நாம் சொல்
காவடிச் சிந்து அனந்தம் அச்சில் பதிப்பித்துப்
புகழ் முழுதும் கைக் கொண்டானே!

தரலில் விலை நா அடிச்சு — யாரும் கொடுத்தற்கு இயலாத
இந்தனம் பகர்ந்தோன் விலையாக வாயால் அடித்துப்
பேசி விறகு விறற்றவன் (சிவ
பெருமான்)

'மாவலி! பார் நல்கு!' — மாவலியே! மூன்றடி மண் கொடு
என்று அண்டம் தா என்று கேட்டு அண்டத்தை
அடிச் சிந்தன் அளக்கத் தாலிய அடி க ளை
யுடைய வாமனன் (திருமால்)

நந்தம் மகன் மருகன் — ஆகிய இருவரும் முறையே நமது
என்று அழைத்திடு மகன் எ ன் று ம் மருமகன்
கந்தன் என்றும் அழைக்கின்ற கந்த
னாகிய

தேமாரி பூஅடி சிந்த நந்த — பூவின் அடியிலே தேன்மழை
வனம் பொலி கழுகா பொழியப் பொலிகின்ற
சலபதிமேல் கழுகாசலபதிமேல்

பொருந்த நாம் சொல் — பொருத்தமாக அண்ணாமலைக்
காவடிச் சிந்து அனந் கவிராஜனாகிய நாம் சொன்ன
தம் காவடிச் சிந்துப் பாடல்களை
எண்ணற்ற பிரதிகள்

அச்சிற் பதிப்பித்து — அச்சிலே பதிப்பித்து

புகழ் முழுதும் கைக் — புகழ் அனைத்தும் தனதாக்கிக்
கொண்டான் கொண்டான்.

நா அடிச்சு — வாயால் அண்டம் — உலகங்கள்
அடித்துப் தாவு அடி — தாலிய பாதங்
பேசி களையுடைய

தரலில் விலை — வாங்க முடி நந்தன் — வாமனன்
யாத விலை நந்தம் — நமது
தேமாரி — தேன்மழை

பகர்ந் பூஅடி — பூவின் கீழே
தோன் — சிந்து — ஒழுக்குகின்ற
பார் — மூவடி மண் அனந்தம் — பற்பல
நல்கு — கொடு

ராசராசன் (1) அதிகநேசன் (2) சுசீலன் (3) அச்சு நிகே
தனத்தில் காவடிச் சிந்து அச்சில் பதிப்பித்துப் புகழ் கைக்
கொண்டான் என்று பொருள் முடிவு கொள்க.

பகர்ந்தோன், மகன் என்றும் சிந்தன், மருகன் என்றும்
அழைத்திடு கந்தன் என்று கொள்க.

இது நேர் நிரல் நிரை அணி.

கழுகுமலைக் கந்தர்

கத்தரிக் காய மலைக்காற்குத்
தப்பினும் கந்துகச்சு

கத்தரிக் காயவில் வாளிக்கென்
செய்வள் கழுகுமலைக்

கத்தரிக் காய முயமாலை
வாங்கிக் கழுத்தணியா

கத்தரிக் காயலை யேலணங்
காருயிர் காண்பரிதே!

கத்து அரிக்கு ஆய் அம் மலைக் காற்குத் தப்பினும்
கந்துகச் சுகத்தர் இக்கு ஆ(கி)ய வில் வாளிக்கு
என் செய்வள்.

கழுகுமலைக் கத்தர்!

இக் காயம் உ(ய்)ய மாலை வாங்கிக்

கழுத்தணியாகத் தரிக்காய்!

அ(ல்)லையேல் அணங்கு ஆருயிர் காண்பரிது.

கத்து அரிக்கு ஆய் அம் — ஒலிக்கின்ற கடலுக்கும் உடலில்
மலைக்காற்குத் பாய்கின்ற தென்றல் காற்றுக்
தப்பினும் கும் தப்பி உயிர் பிழைத்
தாலும்

கந்துகச் சுகத்தர் — கிளியைக் கு திரையாகக்
கொண்ட மன்மதனது

இக்கு ஆய வில் வாளிக்கு — கரும்பாகிய வில்லிருந்து ஏவு
என் செய்வள் கின்ற மலர் அம் புகளுக்கு
என்ன செய்வாள்? (எப்படிப்
பிழைப்பாள்)

கழுகுமலைக் கத்தர் — கழுகுமலைத் தலைவனே!

இக் காயம் உ(ய்)ய மாலை — இவளது உடலில் உயிர் நிலை
வாங்கி பெறுவதற்கு இந்த மாலையை
ஏற்றுக் கொண்டு

கழுத்து அணியாகத் தரிக் — கழுத்துக்கு அணிபாகத் தரித்துக்
காய் கொள்வாயாக!

அலையேல் — அவ்வாறு நீ அணியாவிட்டால்

அணங்கு ஆருயிர் காண் — இப் பெண்ணின் உயிர் காண்
பதற்கு அரிதா கிவிடும்.
(இறந்துபடுவாள்)

கத்து — ஒலிக்கின்ற என்செய்
அரி — கடல் வள் — எப்படிப்
ஆய்தல் — சத்துதல் பிழைப்
மலைக்கால் — பொதிய பான்?

மலைக் கத்தர்
காற்று; (கர்த்தர்) — கர்த்தனே!
தென்றல் காயம் — தலைவியின்
தப்பினும் — உயிர் பிழைத் உடல்
தாலும் உ(ய்)ய — உயிர் பிழைப்

கந்துகம் — குதிரை பதற்காக
சுகம் — கிளி அணங்கு — பெண்
இக்கு — கரும்பு

கத்தர் என்பது அண்மை விளி.

கர்த்தன் என வரவேண்டியது கத்தர் என வந்தது
எதுகை நோக்கி வந்த வழுவமைதி.

சேற்றூர் அரசர்

வாரைஅணி முலைமடவார் மாரன்என
வாசைகொள வந்த ரூபா

சேரைநகராளவருஞ்சுந்தரதா
சேந்த்ரமன்னா செப்பக் கேளாய்

கீரையெனும் குழம்பதனால் மனங்குழம்பிச்
செமியாமல் கிலேச முற்றே

னாரையினி நொந்துகொள்வ தத்தனையு
மென்னுடைய வதிர்த்துத் தானே!

வாரைஅணி முலைமடவார் மாரன் என ஆசை கொ(ள்)ன
வந்த ரூபா!

சேரைநகர் ஆளவரும் சுந்தர தாசேந்த்ர மன்னா!
செப்பக் கேளாய்!

கீரை எ(ன்)னும் குழம்பதனால் மனம் குழம்பிச்
செமியாமல் கிலேசம் உற்றேன்.

ஆரைஇனி நொந்து கொள்வது!

அத்தனையும் என்னுடைய அதிர்த்துத் தானே!

வாரை அணி முலை — இரவிக்கையை அணிந்த முலை
மடவார் மாரன் என களையுடைய பெண்கள்
ஆசைகொள்ள மன்மதன் இவனே என்று
வந்தரூபா ஆசை கொள்ளும் படி
அவதறித்த அழகுடையவனே!

சேரைநகர் ஆளவரும் — சேற்றூர் நகரை ஆளவந்த
சுந்தர தாசேந்த்ர சுந்தர தாசேந்திரன் என்னும்
மன்னா! அரசனே!

செப்பக் கேளாய் — நான் சொல்வதைக் கேட்பா
யாக!

கீரை எனும் குழம்பத — கீரை என்னும் குழம்பினாலே
னால் மனம் குழம்பிச் மனம் வருந்தி. உண்ட உணவு
செமியாமல் கிலேசம் சீரணிக்காமல் துன்பம் அடைந்
உற்றேன் தேன்.

ஆரை இனி நொந்து — இதற்காக இப்போது யாரை
கொள்வது நொந்து கொள்வேன்!

அத்தனையும் என்னு — இவையாவும் என்னுடைய துர
டைய அதிர்த்துத் தான் துரதிர்த்தமே யாகும்

வார்	— இரவிக்கை	செமி	
மாரன்	— மன்மதன்	யாமல்	— சீரணிக்காமல்
ரூபம்	— அழகு	கிலேசம்	— துன்பம்
சேரை		அதிர்த்து	
(சேறை) — சேற்றூர்		டம்	— துரதிர்த்தம்.

இப் பாடலைப் பற்றிய வரலாறு காவடிச்-சிந்தும் கவிஞன்
வரலாறும் என்ற நூலில் அறியலாம்.

அதிர்த்தம் என்பது குறிப்புப் பொருளாகத் துரதிர்த்த
டத்தைக் குறித்தது.

மாகக் காரிகைக் கும்மக வானுடன்
மருவுங் காரிகை போலெழில் வாய்ந்தவன்
மோகக் காரிகை மிஞ்சு மயல்கொண்டான்
மொழியும் காரிகை மெத்தையிற் சேர்குவாய்
பாகக் காரிகை யாற்செய்த காரிகை
பார்த்துப் பாடிய பாவாணர் தம்மிடி
போகக் காரிகை யென்னத் தனந்தரும்
போச னேகந் தரதாசுப் பூமனே!

மாகக் கார் இகைக்கும் மகவானுடன் மருவும் காரிகைபோல்
எழில் வாய்ந்தவன்.
மோகக் காரி. கை மிஞ்சும் மயல்கொண்டான்.
மொழியும் காரிகை மெத்தையில் சேர்குவாய்!
பாகக் காரிகையால் செய்த காரிகை பார்த்துப் பாடிய
பாவாணர் தம்மிடி போகக்
காரி கை என்னத் தனம் தரும் போசனே!
சுந்தர தாசுப் பூமனே!

மாகக் கார் இகைக்கும் — வானத்து மேகங்களை வாகன
மகவானுடன் மருவும் — மாகச் செலுத்துகின்ற இந்
காரிகை போல் எழில் — திரனுடன் பொருந்து
வாய்ந்தவன் — கின்றசசிதேவிபோல் அழகு
பெற்றவன்
மோகக் காரி — இப்போது உன்மேல் மோகம்
கொண்டு விட்டான்.
கை மிஞ்சு மயல் — அளவு கடந்த மயக்கத்தை
கொண்டான் — அடைந்துள்ளான்.
மொழியும் காரிகை மெத் — உயர்வாகச் சொல்லும் அழகிய
தையில் சேர்குவாய்! — மெத்தையில் இவனைத்
தழுவுவாயாக!

பாகக் காரிகையால்
செய்த காரிகை
பார்த்து

பாடிய பாவாணர் தம்
மிடி போக

காரி கை என்னத் தனம்
தரும் போசனே!

சுந்தரதாசுப் பூமனே

மாகம் — வானம்
கார் — மேகம்
இகைத்தல் — செலுத்துதல்
மகவான் — இந்திரன்
மருவும்
காரிகை — சசிதேவி
காரிகை — பெண்
எழில் — அழகு
கைமிஞ்சு
தல் — அளவுகடத்தல்
காரிகை — அழகிய
பாகம் — பக்குவம்
காரிகை — கட்டளைக்
கலித்துறை

— பக்குவமான கட்டளைக் கலித்
துறையால் செய்யப்பட்ட
யாப்பருங்கலக் காரிகை
யைப் படித்து
— பாடிவந்த புலவர்களின் வறுமை
போகும்படி
— கடையெழுவுள்ளல்களுள் ஒரு
வனாகிய திருமுடிக்காரியின்
கையைப் போல் செல்வத்
தைத் தருகின்ற போசமகாரா
சனுக்கு ஒப்பானவனே!

காரிகை — யாப்பருங்கலக்
காரிகை
காரி — திருமுடிக்காரி
கைஎன்ன — கையின்
கொடை
போல
போசன் — ஒரு கொடை
மன்னன்;
காளி
தாசனை
ஆதரித்
தவன்

இந்தப் பாடலின் விளக்கம் காவடிச் சிந்தும் கவிஞன் வர
லாரும் என்ற நூலில் காணலாம்.

சொல் நயம் : ஏழுமுறை காரிகை என்ற சொல் வந்து வேறு
வேறு பொருள்பட்டது,

திருவாவடுதுறை சுப்பிரமணிய தேசிகர்

அரசனாக ராஜியர்முன் போற்றவட
வாலமர்ந்த வமலா தென்பால்

அரசனாக ராவைவென்ற விடைமதிச்செஞ்
சடைகரத்தில் வவனி மீதில்

அரசனாக ரார்ந்தொளிர்ப் பிரமணிய
குருமணியே யடிய னேளான்

அரசனாக ராகமக லக்கடைக்கட்
கருணைபுரிந் தாரு வாயே!

அர்! சனகர் ஆதியர் முன் போற்ற

வட ஆல் அமர்ந்த அமலா!

தென்பால் அரசு அ(ன்)ன கராவை வென்ற

விடை மதிச் செஞ்சடைகரத்து இவ் வவனி மீதில்

அரச நரர் ஆர்ந்து ஒளிர் சுப்பிரமணிய

குருமணியே! அடியனென் நான்

அரசன். அக் ராகம் அகலக் கடைக்கண்

கருணை புரிந்து ஆளுவாய்!

அர — அரனே!

சனகர் ஆதியர் முன் — சனகன் சனந்தனன் சனந்
போற்ற — குமாரன் முதலியவர்களை
போற்றும்படி.

வட ஆல் அமர்ந்த — வடமரம் என்னும் ஆலமர
அமலா — நிழலிலே தென்முகம் நோக்கி
யிருந்த அமலனே!

தென்பால் அரசு அ(ன்)ன — தென் திசையாகனாகிய நமனைப்
கராவை வென்று விடை — போன்ற கொடிய முதலையை
ஆதிமுடமே என்ற யானையின்
பொருட்டு வெற்றி கொண்ட
திருமால் ஆகிய நந்தியையும்

மதிச் செஞ்சடைகரத்து — சந்திரனையணிந்த செவ்விய
சடைமுடியையும் ஒளித்துக்
கொண்டு

அவனி மீதில் அரச நரர் — பூமியிலே திருவாவடு துறை
ஆர்ந்து ஒளிர் — நகரில் வீற்றிருந்து ஒளிர்ப்பு

சுப்பிரமணிய குருமணியே — சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்னும்
குருநாதனே!

அடியனென் நான் அரசன் — அடியனாகிய யான் அரசன்
(ரசம் இல்லாதவன்)

அகராகம் அகல — மனத்தின்கண் உள்ள ஆசைகள்
நீங்கும்படி.

கடைக்கண் கருணை — கடைக் கண்ணால் நோக்கித்
புரிந்து ஆகவாய் — திருவருள் புரிந்து என்னை
ஆட்கொள்வாயாக!

அரன் — சிவன் விடை — எழுது; நந்தி

ஆதியர் — முதலியோர் கரத்து — ஒளித்து

வட ஆல் — வடச்சேயுள்ள அரசநகர் — திருவாவடு

ஆலமரம் — துறை

அமலன் — குற்றமற்றவன்; ஆர்ந்து — வீற்றிருந்து

சிவன் — அரசன் — ரசம் இல்லாத

தென்பரல் — வன்; சக்வை

அரசு — எயன் யானவன்

அ(ன்)ன — போன்ற அசன் — மனம்

கரா — முதலை ராகம் — விருப்பு

சிவபெருமானே ஆதிசுரத்தார்களாக உள்ளனர் என்பது
மரபு! அகலப்படி சுப்பிரமணியதேசகர் சிவபெருமானாகவே
கூறப்பட்டுள்ளார்.

சிவன் வாகனமாகிய நந்தி, திருமாலின் அமிசம் என்பது
சைவர்களின் நம்பிக்கை. ஆலமரம் கராவை வென்று விடை
என்று நந்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

அரசன் என்றால் மன்னன் என்பது வேளிப்படைப்
பொருள். அரசன் என்று பிறித்து ரசம் இல்லாதவன் என்றும்
பொருள் கொள்ளலாம். ஒரு சொல்லுடன் அகரம் சேர்ந்தால்
எதிர்மறைப் பொருள் தருவது வடமொழி இயல்பு. மங்களம்
என்ற சொல்லுடன் அகரம் சேரும்போது அமங்களம் என்றாகி
மங்களம் அல்லாதது என்ப பொருள் படல் காணலாம். இந்த
விதிப்படியே அரசன் என்பதற்கும் பொருள் காணல்
வேண்டும்.

இந்தப் பாடலின் விளக்கம் காவடிச் சித்தும் கவிஞன்
வரலாறும் என்னும் நூலில் காணலாம்.

இராசவல்லிபுரம் முத்துசாமிப் பிள்ளை

மன்னவரத் தினபுரத்தா தியலுமுத்து
சாமிதுரை வலிய வந்து

மன்னவரத் தினமிழைத்த மெத்தையிலே
முத்தையிலே நயங்கண் டேன்பின்

சின்னவரத் தினவியிழி வித்திரைகண்
டேன்மதுயிற் சீதங் கண்டே

என்னவரத் தினமுனக்கு மதப்பயலே
வந்தவழி யினைப்பாரத் தோடே!

12

மன்னவர் அத்தின புரம் தூது இயலும்

முத்துசாமிதுரை வலிய வந்து

நல் நவரத்தினம் இழைத்த மெத்தையிலே .

முத்தையிலே நயம் கண்டேன்.

பின் சின்ன அரத்து இன விழியில் நித்திரை கண்டேன்.

மதியில் சீதம் கண்டேன்.

என்ன வரத்து இ(ன்)னம் உனக்கு!

மதப் பயலே!

வந்த வழியினைப் பார்த்து ஓடு!

மன்னவர் அத்தின புரம் — கௌரவர்களின் அத்தினபுரத்
தூது இயலும் முத்து தக்குத் தூதனாகச் சென்ற
சாமி துரை முத்துசாமி என்ற தலைவன்

வலிய வந்து நல் நவ — தானே வலிய வந்து நல்ல நவ
ரத்தினம் இழைத்த மணி களால் இழைக்கப்
மெத்தையிலே பட்டுள்ள படுக்கையிலே
முத்தையிலே எனக்கு முத்தமிடும்போது

நயம் கண்டேன் — இன்பம் அடைந்தேன்.

பின் சின்ன அரத்து இன — அதன்பின் சின்ன அரத்துக்கு
விழியில் நித்திரை இனமாகிய (அரம்போன்ற)
கண்டேன் கண்களிலே உறக்கம் வரச்
கண்டேன்.

மதியில் சீதம் கண்டேன் — சந்திரனிலே குளிர்ச்சியும் கண்
டேன்.

மதப் பயலே — மன்மதப் பயலே!

இ(ன்)னம் உனக்கு என்ன — இன்னமும் உனக்கு இங்கு வரு
வரத்து வதற்கு என்ன வேலை!

வந்த வழியினைப் — நீ வந்த வழி பார்த்து ஓடிப்போ!
பார்த்து ஓடு

மன்னவர் — துரியோதனன் அரத்துஇன — அரத்துக்கு
முதலியோர் இனமான;

அத்தின புரம் — அத்தின புரம் — அரம்
போன்ற

இயலும் — நடந்த மதி — சந்திரன்
சீதம் — குளிர்ச்சி

மெத்தை — படுக்கை இன்னம் — இன்னமும்
முத்தையில் — முத்தமிடும் வரத்து — வருகை

போது மதன் — மன்மதன்
நயம் — இன்பம்

இப் பாடல் அக்காலப் பெருவள்ளலாக விளங்கிய இராச
வல்லிபுரம் (திருநெல்வேலி) முத்துசாமி பிள்ளையைப் பற்றியது.
இவர் வரலாறு காவடிச் சிந்தும் கவிஞன் வரலாறும் என்ற
நூலில் காணலாம்.

சோல் நயம் : மெத்தையிலே
முத்தையிலே

பொருள் விளங்காத பரடல்கள்

1

தினஞ்சாயா தரங்கிணியி னும்மிவள்கட்
புலனதுபோற் றெருவிற் சிற்றின்
மினஞ்சாயா தரங்கிணித்த னைவிதியைத்
தொழுதழற்கண் விழிக்க நான்செய்
மினஞ்சாயா தரங்கிணிசூ தனநகில
ரதிகணவா வென்னுந் தோய்மோ
கனஞ்சாயா தரங்கிணிதே ரெங்களித
யாலயசிங் கார மாலே!

2

அரகரா சிவசம்பு கன்றுமறி
யேந்தியத யாளா வென்னுங்
கரகரா சிவசம்பு கன்றும்வகை
செயவிழிச்சீர் கண்டா லோது
வரகரா சிவசம்பு கன்றுசெறி
கைக்குழந்தை வைத்து மாலைச்
சரகரா சிவசம்பு கன்றுருகு
வாளிதயா லயசற் கோவே!

3

வருமாதங் கசந்ததனங் காந்தாரஞ்
சுடவனந்தல் வாவி யாடத்
திருமாதங் கசந்ததனங் காந்தாரஞ்
சிதரதிக்குத் திவாவி லேத
கருமாதங் கசந்ததனங் காந்தாரம்
பெய்தலெனக் கழலும் பூத்தோ
நிருமாதங் கசந்ததனங் காந்தாரந்
தேரிதயா லயவென் கோவே!

4

எடுத்தானத் தத்துவசம் புகட்டுபரு
வக்கனிமே லெதிர்த்தே கன்னன்
மடுத்தானத் தத்துவசம் புகட்டுடவை
யம்புவெள்ளி மலைப்பொற் கோட்டு
நடுத்தானத் தத்துவசம் புகட்டுதைதீ
யாலெரிக்க நைந்தோ னஞ்சாக்
கடுத்தானத் தத்துவசம் புகட்டுணவென்
செயுமிதயா லயகா வேந்தே!

5

இருவாட்சி கரவடஞ்சூ டகமயக்கந்
தீரமனை யெற்று பார்வை
இருவாட்சி கரவடங்கா மழையதனைத்
துடையனமாந் தினிமஞ் சத்தே
இருவாட்சி கரவடவெற் பாமுலையை
முடெனினு மெண்ணாள் செய்வாய்
இருவாட்சி கரவடந்தீ ரெங்கனித
யாலயந ரேந்தர் மாலே!

6

அனந்தவனந் தவத்தருமங் கலவிருத
யாலயனே யாத டைந்தான்
அனந்தவனந் தவத்தருமங் கலவிருத
யாலயனே யாதஞ் சென்றோர்க்
கனந்தவனந் தவத்தருமங் கலவிருத
யாலயனே யாத ரிய்யாள்
அனந்தவனந் தவத்தருமங் கலவிருத
யாலயனே யாத மானே!

7

சந்தனஞ்ச வாதுயரத் தினகரக்கன்
றாட்கணிந்தா டாரைக் காம்ப
சந்தனஞ்ச வாதுயரத் தினகரத்தோ
லுரித்தவர்பா தத்துட் பட்டுச்
சந்தனஞ்ச வாதுயரத் தினகரனா
வதெனையென்பா டந்தா னேவ
சந்தனஞ்ச வாதுயரத் தினகரத்தூ
தாவிதயா லயசற் கோவே!

முடிவு பெறாத பாடல்

கட்டாரி கத்திக் கணையம் பறாத்தூணி
ஒட்டிக் கனவில் உடைவாளே!

கள் தாரி கத்திக்கண் ஐ அம்பு அறாத்
தூணி. ஒட்டிக் கனவில் உடைவாள்.

கள் தாரி — தேன் பொருந்திய மாலையணிந்-
தவள்
கத்திக் கண் — வாள் போன்ற கண்களிலிருந்து
ஒழுக்குகின்ற
ஐ அம்பு அறா(த) தூணி — அழகிய கண்ணீர் வற்றாத-
தூணி அளவாகும்.
ஒட்டிக் கனவில் — கண் இமை மூடிக் கனவிலே
உடைவாள் — காதலனைத் தழுவாமல் வருந்து-
வாள்.

கள்	— தேன்	ஒட்டி	— (இமை)
தாரி	— மாலை		பொருந்தி
	யுடையவள்	கனவில்	— கனவிலே
கத்தி	— வாள்	உடைவாள்	— வருந்துவாள்
ஐ	— அழகிய	கனவில்	— பெரியவில்
அம்பு	— கண்ணீர்	ஒட்டி	— ஒருவகை
அறா	— நீங்காத		ஆயுதம்
தூணி	— இருமரக்		
	கால்		
	அளவு		

கட்டாரி, கத்தி, கணை, அம்பறாத் தூணி, ஒட்டி, (கன)வில், உடைவாள் என்பன ஆயுதப் பெயர்கள். இவை களை அமைத்து உருவாக்கிய இந்தக் கவிதை சுற்றார்க்குப் பெருவிருந்து.

இந்தப் பாடல் முற்றுப் பெறாமல் கிடைத்தது.

முற்றுப் பெற்றிருந்தால், அது பேரும் பேறாக இருக்கும்.

செய்யுள் 100

செய்யுள் 100
செய்யுள் 100

1. விநாயகர் துதி

திருவுற் நிலகுகங்க

வரையிற் புகழ்மிகுந்து

திகழத் தினம்உறைந்த

மகிமைச் சுகிர்ததொண்டர்

வாசனை — மிகு

நேசனை — பல

தீய பாதக காரர் ஆகிய

சூரர் யாவரும் மாள வேஒரு

சிகரக் கிரிபிளந்த

தகரக் குழல்கொள்வஞ்சி

வேலனை — உமை

பாலனை 1

மருவுற் நிணர்விரிந்து

மதுபக் குலம்முழங்க

மதுமொய்த் திழிகடம்ப

சிதசித் ரசிகிஉந்து

ஆரனை — விக

வீரனை — எழில்

மாக நாககு மாரி ஆகிய

மாதி னோடுகி ராத நாயகி

மருவப் புளகரும்பு

அருமைப் பணிகொளும்

தோளனை — எனை

யாளனை 2

தெரிதற் கரியமந்தர்

மதனைத் துந்நதை

செவியிற் புகழெதத்

ரவியிற் கதிர்சிற் புகழெதத்

வாயனை — இள

காயனை — அகல்

தேவ நாடுகெ றும்பு நீடிய

சேனை காவல னாக வேவரு

திறலுற் றசிவகந்த

மறையுச் சியில்விளங்கு

நாதனை — சதுர்

பாதனை 3

மருளற் றிடநினைந்து

மனதிற் களிசிறந்து

மதுரக் கனிவுவந்து

விதமுற் றிலகுசிந்து

கூடவே — பல

பாடவே — விரி

வாரி நீரினை வாரி மேல்வரு

மாரி நேர்தரு மாம தாசல

வதனப் பரன்இரண்டு

உதவப் பணிவம்இந்த

தாளையே — நயம்

வேளையே 4

சதுர் மறை உச்சியில் விளங்கு பாதனை பலவித முற்று இலகு சிந்துபாட, மதாசல வதனப் பரன் தாளைய் பணிவம் இந்த வேளை என்று கவிஞர் நூலைத் தொடங்குகின்றார்.

கங்கவரை

வாசன்

சுகிர்தம்

சிகரக்கிரி

தகரம்

குழல்

மரு

இணர்

மதுபக் குலம்

மது

ஆரன்

சித்ர சிகி

மாக நாககுமாரி

கிராத நாயகி

மருவ

மந்த்ரம்

ரவியில்

மறைஉச்சி

வாரி

வாரி

மாரி

நேர்தரு

மாமதாசல வதனம்

பரன்

— கமுகுமலை

— வசிப்பவன்

— நற்செயல்கள்

— உச்சியுடையமலை

— வாசனைமயிர்ச் சாந்து

— கூந்தல்

— மணம்

— மலர்க் கொத்து

— வண்டுக் கூட்டம்

— தேன்

— மாலை அணிந்தவன்

— அழகிய மயில்

— தெய்வயானை

— வள்ளி

— தழுவுவதால்

— பிரணவம்

— சூரியன்போல்

— வேதத்தின் முடி

— கடல்

— மொண்டு

— மழை

— ஒப்பாகிய

— யானைமுகம்

— விநாயகன்

2. முருகன் துதி

சீர்வளர்ப சுந்தோகை மயிலான் — வள்ளி
செவ்விதழ் அல் லாதினிய மயிலான்

தெள்ளமுது

போர்வளர்த டங்கையறு மயிலான் — விமல
பொன்னடியை இன்னல்அற 1
உன்னுதல்செய் வாமே.

குஞ்சரவ ணங்காவல் வீடா — வண்ணம்
கொஞ்சிமரு வும்சரச ரஞ்சிதவி சேடா
பைஞ்சரவ ணங்காவல் வீடா — வளரும்
பாலன்ன மாலையொடு 2

காலை நினை வாமே.

வல்லவுணர் வழியாதும் விட்டு — வெருள
வன்சமர்செய் கந்தனிடம்

வழியடிமைப் பட்டு

நல்லவுணர் வழியாது மட்டு — மிஞ்சும்
ஞானபர மானந்த மோனம்அடை வாமே. 3

ஒருதந்த மாதங்க முகத்தான் — மகிழ
உத்தமக லிட்டன்ன உற்றிடும் மகத்தான்

வருதந்த மாதங்க முகத்தான் — எவரும்
வாழ்த்துகு நாயகனை வாமே. 4

எத்துதல்செய்

சொல் ஜாலம் காட்டி நம் இதயங்களைச் கவர்கின் றார்கவிஞர். 5

தெள்ளமுதும் அயிலான் — தெள்ளிய அமுதமும் பருக
மாட்டான்

தடங்கை உறும் — பெரிய கையிலே பொருந்திய
அயிலான் வேலையுடையவன்

குஞ்சர அணங்கு — தெய்வயானை
ஆவல் வீடா வண்ணம் — விருப்பம் கொடதபடி

சரவணம் — சரவணப் பெய்கை
காவல் வீடா — காவலையுடைய வீடாக

மட்டு மிஞ்சும் — அளவு கடந்த
ஒரு தந்த மாதங்க — ஒற்றைத் தந்தமுடைய யானை

முகத்தான் முகமுடையவன், விநாயகன்
கனிட்டன் — தம்பி

மகத்து — பெருமை
மகத்தான் — பெருமையுடையவன்

வருதந்தம் ஆதங்க — வருகின்ற தங்கள் தங்களின்
முகத்தான் துன்பம் தீர்வதன் காரண
மாக

முகத்தான் — முகத்தால்; காரணமாக.
உண்ணும் முகத்தான் வந்
தான் (உண்ணும் பொருட்டு
வந்தான்) என்பது உலக
வழக்கு.

வருதந்தம் ஆதங்கம் — வருகின்ற தங்கள் தங்களின்
உகத்தான் எவரும் துன்பம் அழியத்தான் எவ
வாழ்த்து குகநாதன் ரும் வாழ்த்துகின்ற குக
நாதன் என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம்.

புகழ் தோன்ற
சொல் நயம் : தோகை முடி
தெள்ளமுது மட
தடங்கையறு மயிலை

குஞ்சர வணங்காவல் வீடா
பைஞ்சர வணங்காவல் வீடா

வல்லவுணர் வழியாதும்
நல்லவுணர் வழியாது

ஒருதந்த மாதங்க முகத்தான்
வருதந்த மாதங்க முகத்தான்

3. கழுக்குமலை நகர் வளம்

தெள்ளுதமிழ் முக்குதவு
செப்பும்அண்ணா மலைக்கனு
செழியர் புகழ்விளைத்த
கழுகு மலைவளத்தைத்
சொல்லு

சிலன் — துதி
கூலன் — வளர்

தேனே
வேனே.

1

வெள்ளிமலை ஒத்தபல
மீதினிலே கட்டுகொடி
வெய்யவன்ந டத்திவரும்
துய்யஇர தப்பரியும்
படி

மேடை — முடி
யாடை — அந்த

விலகும்
இலகும்.

2

வீதிதொறும் ஆதிமறை
வேதியர்கள் ஒதுசாம
மின்னுமலர்க் காவதனில்
துன்னுமடப் பூவையுடன்
கிள்ளைப்

வேதம் — சில
கீதம் — அதை

விள்ளும்
புள்ளும்.

3

சீதளமு கிற்குவமை
சிந்துரங்கள் சிந்துமதத்
சித்திரம்நி கர்த்தமின்னார்
குத்துமுலைக் குங்குமச்செஞ்
காதம்

கூறும் — நிறச்
தாறும் — உயிர்ச்

சேறும்
நாறும்.

4

நித்தநித்த மும்கணவ
லிலையிற்பி னங்கிமனம்

ரோடும் — காம
வாடும் — கரு

நீலவிழி யார்வெறுத்த
கோலமணி மாலைரத்னம் நெருங்கும்
எந்த மருங்கும்.

5

கத்துகடல் ஒத்தகடை

கட்டுதர ளப்பந்தலின்

காட்டுவதால் ஈரிரண்டு

கோட்டுமத யானையிற்பல் களிறும்
நிறம் வெளிறும்

6

முத்தமிழ்சேர் வித்வஜனக் கூட்டம் — கலை
முற்றிலும் உணர்ந்திடும்கொண் டாட்டம் — நெஞ்சில்
முன்னுகின்ற போதுதொறும்
தென்மலையில் மேவுகுறு முனிக்கும்
அச்சம் செனிக்கும்

7

எத்திசையும் போற்றமரர் ஊரும் — அதில்
இந்திரன் கொலுவிருக்கும் சீரும் — மெச்சும்
இத்தநக ரந்தனைஅ
டைந்தவர்க் கதுவுமவெறுத் திருக்கும்
அரு வருக்கும்.

8

துள்ளியெழும் வெள்ளியலை அடங்கும் — படி
சுற்றிலும் வளைந்த அகழ்க் கிடங்கும் — பல
சொன்னமலை போல்மதிலும்
மின்னுவதி னாலேபுகழ் தோன்றும்
லோகம் முன்றும்.

9

கள்ளவிழ் கடப்பமலர் |வாகன் — குறக்
கன்னியை அணைக்கும் அதி மோகன் — வளர்
கழுகு மலைநகரின்
வளமைஎன் நாவில்அடங் காதே
மட மாதே.

10

மேடை மீது கட்டும் கொடியாடையானது சூரியனது இரதக் குதிரைகள் விலகிச் செல்லும்படி உயர்ந்து விளங்கும்.

வேதியர் ஓதும் சாம கீதத்தை, பூவையும் கிளியும் கூறும்.

யானைகள் சிந்தும் மதத்து ஆறும் குங்குமச் சேறும் காத தூரம் மணம் வீசும்.

கணவருடன் ஊடிய மாதர் வீசிய மாலை இரத்தினங்கள் எம்மருங்கும் நெருங்கும்.

கடைவீதியின் முத்துப் பந்தலின் ஒளி பரவுவதால் இந்திரனது யானைபோல யானைகள் எல்லாம் வெள்ளை நிறம் பெறும்.

வித்துவ ஜனக் கூட்டத்தை நினைக்குந்தோறும் அகத்திய முனிக்கும் நெஞ்சில் அச்சம் உண்டாகும்.

இந்த நகரத்தை அடைந்தவர்க்கு இந்திரன் ஊரும்வெறுத்து அருவருப்பாக இருக்கும்.

அகழியும் மதிலும் மின்னுவதால் உலக முன்றிலும் புகழ் தோன்றும்.

கமுகுமலை நகரின் வளமை நாவில் அடங்காது என்பது இப் பாடற் பொருளின் சாரம். எழுத்துத்தோறும் நயம் கொஞ்சம் பாடல் இது.

செழியர்
தேனே
முடிமீதினில்
வெய்யவன்
துய்ய
பரி
காவதனில்
பூவை
விள்ளும்
கிள்ளைப் புள்
சீதள முகில்
சிந்துரங்கள்
மதத்துஆறு
நாறும்
பிணங்கி
எந்த மருங்கும்
தரளப் பந்தல்
சுரிரண்டு கோட்டு
மத யானையில்
முன்னுகின்ற
போதுதொறும்
தென்மலை
குறுமுனி
செனிக்கும்
அமரர் ஊர்
சொன்னமலை
வாகன்

— பாண்டிய மன்னர்
— பெண்ணே
— உச்சியில்
— சூரியன்
— தூய்மையான
— குதிரைகள்
— சோலையில்
— நாகணவாய்ப் புள்
— சொல்லும்
— கிளியாகிய பறவை
— குளிர்ந்த மேகம்
— யானைகள்
— மதநீராகிய நதி
— மணம் வீசும்
— ஊடல் செய்து
— எப் பக்கமும்
— முத்துப் பந்தல்
— எட்டுத் தந்தங்களையுடைய
— ஐராவதம் என்னும் யானை
— போல
— நினைக்கும் பொழுதெல்லாம்
— பொதியமலை
— அகத்தியன்
— உண்டாகும்
— தேவர் ஊர்
— சொர்ணமலை; பொன்மலை
— தோள்களையுடையவன்

4. கோவில் வளம்

சென்னி குளநகர் தேறும்அண்ணாமலைத்	வாசன் — தமிழ் தாசன் — செப்பும்	சந்திதி யில்துஜஸ் தாவி வருகின்ற	தம்பம் — விண்ணில் கும்பம் — எனும்
ஜெகம்மெச்சிய மதுரக்கவி யதனைப்புய வரையிற்புனை அயில்	தீரன் வீரன். 1	சரராசியை வடிவார்பல கொடிகுடிய முடிமீதிலே உயர்ந்	தாங்கும் தோங்கும். 5
வன்ன மயில்முரு வள்ளி பதம்பணி	கேசன் — குற நேசன் — உறை	உன்னத மாகிய டும்பர் நகருக்கு	இஞ்சி — பொன்னாட் மிஞ்சி — மிக
வரமேதரு கழுகாசல பதிகோயிலின் வளம்நான்மற சொல்வென்	வாதே மாதே. 2	உயர்வானது பெறலால் அதில் அதிசீதள புயல்சாலவும் மின்னிக்	உறங்கும் கறங்கும். 6
கோபுரத் துத்தங்கத் கோபுரத் துக்கப்பால்	தூவி — உம்பர் மேவி — கண்கள்	அருண கிரிநாவில் அந்தத் திருப்புகழ்	பழக்கம் — தரும் முழக்கம் — பல
கூசப்பிர காசத்தொளி மாசற்றுவி லாசத்தொடு புவி	குலவும் பலவும். 3	அடியார்கணம் மொழிபோதினில் அமராவதி இமையோர்செவி அடைக்கும் அண்டம் உடைக்கும்.	7
நூபுரத்துத் தொனி நுண்ணிடை மாதர்கள்	வெடிக்கும் — பத நடிக்கும் — அங்கே	கருணை முருகனைப் காவடி தோளின்மேல்	போற்றி — தங்கக் ஏற்றி — கொழுங்
நுழைவார்இடு முழுவோசைகள் திசைமாகணம் இடியோளன நோக்கும் படி தாக்கும். 4		கனல்ஏறிய மெழுகாய்வரு பவர்யாவரும் இகமேகதி இன்பம்	காண்பார் பூண்பார். 8

கோபுரத் தங்கக் கலசம் தேவ லோகத்துக்கும் அப்பால்
உயர்ந்து பிரகாசத்து ஒளி குலவும்.

மகளிர் நடிக்கும்போது முழங்கும் முழவொலி, இடி
யோசையோ என்று திசை நாகங்கள் நோக்கும்படி இருக்கும்.

கோவிலின் கொடிக்கம்பம் வானில் ஊரும் கும்பராசியைத்
தன் முடி மீதில் தாங்கும்.

உயர்ந்த மதில் உம்பர் நகரையும் கடந்து உயர்வு பெறும்.
அதன் மீது மேகங்கள் உறங்கி மின்னிச் சுழலும்.

அருணகிரி பாடிய திருப்புகழ் முழக்கமானது தேவர்களின்
காதுகளை அடைக்கும்.

இத்தகைய சன்னிதியில் காவடி ஏந்தி வருபவர்கள் இம்மை
யிலேயே முத்தியை அடைவார்கள்.

இவ்வாறு கோவில் வளத்தைப் பாடிப் பக்திப் பரவசத்தை
ஊட்டுகின்றார் கவிஞர்.

புயவரையில்	— மலைபோன்ற தோளில்
வன்னம்	— அழகு
கமுகாசலபதி	— கமுகுமலை நகரம்
தேவர்கோ புரம்	— இந்திரன் ஊர்
விலாசம்	— அழகு
நூபுரம்	— சிலம்பு
மாகணம்	— பாம்பு
து(வ)ஜஸ்தம்பம்	— கொடி மரம்
வடிவார்	— அழகு நிறைந்த
இஞ்சி	— மதிள்
உம்பர்	— தேவர்
அதிசீதளம்	— மிகக் குளிர்ந்த
புயல்	— மேகம்
கறங்கும்	— சுழலும்
இகமே	— இவ்வுலகிலேயே
கதி	— மோட்சம்

5. கழுகுமலை வளம்

பொன்னுலவு சென்னிஞன

நன்னகர்அண் ணாமலைதன்

புந்தியில் மகிழ்ந்துநித்தம் நின்றவன் — முந்தி
வெந்திறல் அரக்கர்களை வென்றவன் — மயில்

போல ஏனலின் மீது லாவுகி

ராத மாதுமுன் ஏகி யேஅடி

பூவையே உனதுதஞ்சம் என்றவன் — ஈயும்
மாவையே இனிதுமென்று தின்றவன்.

1

மின்னுலவு சொன்னமுடி

சென்னிஅணி விண்ணவர்தே

வேந்திரனும் சித்தர்களும் துன்னியே — கதி

வேண்டியே அகத்தில் அன்பு

மன்னியே — பணி

வேல வன்கிரு பாக ரன்குகன்

மேவி டும்கழு காச லந்தனில்

விஞ்சிய வளங்களையான் உன்னியே — சொல்ல

ரஞ்சிதமாய்க் கேளடிவிற பன்னியே.

2

முகவண்டு வாசமண்டு

காவில்மொண்டு தேனைஉண்டு

மோகன முகாரிராகம் பாடுமே — மைய

லாகவே பெடையுடனே கூடுமே — அலை

மோது வாரிதி நீரை வாரிவிண்

மீது லாவிய சீத ளாகர

முகில்பெருஞ் சிகரம்முற்றும் மூடுமே — கண்டு

மயிலினம் சிறகைவிநித் தாடுமே.

3

தேசுகொண்ட பாரதந்த

வீரதும்பி ராசிஅண்டர்

தேவதாரு வைக்கரத்தில் பிடிக்குமே — சுற்றும்

மேவிய கிளையைவளைத்

தொடிக்குமே — ஒளிர்

சேய சந்திர னோடு ரிஞ்சுப

லாம ரங்களி லேநெ ருங்கிய

தீங்கனி மதுரசத்தை வடிக்குமே — மந்தி

பாங்கில்நின் றதனை அள்ளிக்

குடிக்குமே.

4

அந்தரம் உருவிவளர்ந்

திந்திரன் உலகுகடந்த்(து)

அப்புறம்போய் நின்றசையும் சந்தனம் — மரம்

தப்பிதமில் லாதுகையால் வந்தனம் — எங்கள்

ஆறு மாமுக நாத னுக்கிடு

மாறு போலவி சால முற்றகொம்(பு)

அத்தனையும் நின்றுதலை சாய்க்குமே — அண்ட

பித்திகை தனிலும்சென்று தேய்க்குமே.

5

கந்தரந் தொறும்கிடந்து

கந்தரம் பயந்தொதுங்கக்

கர்ச்சனை புரியும்திறந் சிங்கமே — நெஞ்சில்

அச்சமுறும் விண்ணுறைமா தங்கமே — தடங்

காவி லேசில தாவி

மாஇ றால்நடு வேகி

லேவளர்

ராதர்கள்

கார்முகம்ஏ வுங்கணைகள்

ஏறுமே — அதில்

வாரம்துவால் வாரிடவர்

மாறுமே. 6

காலவடி வேல்நெடிய

வாள் கொடிய நாகம் உமிழ்

காரிபிணை வாரிகணை பானலே — அன்ன
கூர்நயன வேடமின்னார் ஏனலே — காக்குங்

காலை மேலெறி மோது வார்கவ

ணோடு மாமணி தேசு வீசவே

கதிரவன் தனதுமுகம் சுழிக்குமே — அவன்
குதிரையும் கண் ணைச்சுருக்கி

விழிக்குமே.

7

ஓலமலி கோலநீல

வேலைசூழும் ஞாலமீதில்

உத்தமர்இன் பத்துடனே வானமே — செல்ல
வைத்தபல சித்திரசோ பானமே — என

ஓங்கு கோங்குகில் நாங்கி லாங்கலி

பாங்கு நீங்கரு வேங்கை பூங்கழை

ஒன்றொடொன்று வப்பும்கொண்டு

நீளுமே — கோங்கு

சென்றுசென்று நின்றுநின்று மீளுமே.

8

வண்டு தேன் உண்டு ராகம் பாடும். தன் பெடையுடன்
கூடும். மேகங்கள் சிகரம் முழுவதும் முடும். அம் மேகங்களைக்
கண்ட மயில்கள் சிறகு விரித்து ஆடும்.

யானைக் கூட்டம் வானுலகத்துத் தேவதாரு மரத்தைக்
கையால் பிடித்துக் கிளையை வளைத்து ஓடிக்கும்.

பலாக் கனிகள் மதுச் சாறு வடிக்கும். மந்திகள் அந்தச்
சாற்றினை அள்ளிக் குடிக்கும்.

அந்தரம் உருவி வளர்ந்த சந்தனம் முருகனுக்கு வந்தனம்
செய்வதுபோல் கிளைகளைக்கொண்டு தலை சாய்க்கும்.

குகைகளில் கிடந்து சிங்கங்கள் கர்ச்சனை புரியும். அதைக்
கேட்டுத் தேவருலக யானை அஞ்சி நடுங்கும்.

சோலைகளில் உள்ள தேன் கூடுகளில் வேடர்களின் அம்பு
கள் பாயும். அதிநின்று ஒழுகும் தேனால்கடல் உப்புச்சுவை
மாறும்.

தினைப்புனம் காக்கும் பெண்கள் மாமணிகளையே கவண்
கொண்டு வீசுவர். அம் மணிகளின் ஒளி பொறாமல் சூரியனும்
முகம் சுழிப்பான். அவன் குதிரைகள் கண்ணைச் சுருக்கி
விழிக்கும்.

வானத்துக்கு ஏறிச் செல்ல வைத்த பல ஏணிகள் போல்
கோங்கு முதலிய மரங்கள் வளரும். அவற்றைக் கடக்க
இயலாமல் வானத்துக் கோள்கள் மீளும்.

புந்தி

ஏனல்

கிராத மாது

மாவை

சொன்னமுடி

சென்னி

துன்னி

பணி

மன்னி

உன்னி

விற்பன்னி

முக

மண்டு

காவில்

பெடை

வாரிதி

— மனம்

— தினை(ப்புனம்)

— வேட்டுவப் பெண் வள்ளி

— தினை மாவை

— பொன்னாலாகிய மகுடம்

— தலை

— நெருங்கி

— தொண்டு

— பொருந்தி

— நினைந்து

— கலையறிவுடையவள்

— மொய்க்கின்ற

— நிறைந்த

— சோலையில்

— பெண் வண்டு

— கடல்

சீதள ஆகர	— குளிர்ந்த உடலையுடைய
முகில்	— மேகம்
தேச	— ஒளி
பார தந்த	— பெரிய தந்தங்களுடைய
தும்பிராசி	— யானைக்கூட்டம்
அண்டர்	— தேவர்
தேவதாரு	— தேவலோகத்து மரவகை
சேய	— தூரத்திலுள்ள
உரிஞ்சு	— உராய்கின்ற
மந்தி	— குரங்கு
பாங்கில்	— அருகில்
அந்தரம் உருவ	— வானத்தைப் பொத்துக் கொண்டு
கொம்பு	— மரக்கிளை
அண்டபித்திகை	— அண்டச்சுவர்; அண்டகடாகம்
சந்தன மரக்கிளை அசைவது, ஆறுமுகனுக்குக் கையால் வந்தனம் செய்வதுபோல உள்ளது என்க.	
கந்தரம்	— மலைக்குகை
கந்தரம்	— மேகம்
விண்ணுறை	— ஐராவத யானை
மாதங்கம்	— பெரிய சோலை
தடங் கா	— இடத்தில்
தாவில்	— பெரிய தேன்கூடுகள்
மா இறால்	— வேடர்
கிராதர்கள்	— வில்
கார்முகம்	— ஒழுகும் தேன்
வார்மது	— கடல்
வாரி	— உப்புத்தன்மை நீங்கி இனிப்புப் பெறும்
உவர் மாறும்	

காலவடிவேல், நெடியவாள், கொடிய நாகம் உமிழ்
காரி, பிணை, வாரி, கணை, பாணல் என்பன வேடப்
பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாக வந்தன.

காரி	— நஞ்சு
பிணை	— மான்
வாரி	— கடல்
கணை	— அம்பு
பாணல்	— கருங் குவளைப்பு
ஏனல்	— திணை (ப்புனம்)
மேல் எறி	— மேலே எறிகின்ற
மோது வार्கவண்	— மோதுகின்ற நீண்ட கவண்கல்
தேச	— ஒளி
கதிரவன்	— சூரியன்
ஓலம்	— இரைச்சல்
கோலம்	— அழகு
வேலை	— கடல்
சித்திர சோபானம்	— அழகிய ஏணி

கோங்கு, அகில், நாங்கு, இலாங்கலி, வேங்கை, கழை
என்பன மர வகைகள்.

இலாங்கலி	— தென்னை
கழை	— மூங்கில்
வம்புகொண்டு	— போட்டி போட்டு
கோள்கள்	— கிரகங்கள்

6. வரவி வளம்

புள்ளிக் கலாபமயிற் புதல்வ னானகன போலத் தான்திரண்ட கோலப் பன்னிரண்டு நல்வி	பாகன் — சக்தி யோகன் — மலை வாகன் வேகன். 1	மின்னிக் குலவிமதி வெள்ளைப் பணிலராசி மின்னின் விழிகளென மன்னும் அரியகெண்டை முத்தம்	மானும் — வரி தானும் — மட மீனும் ஈனும் 5
வள்ளிக் கிசைந்தமுரு மலைக்கவி ராசன்மகிழ் வாழும் கமுகுமலை வாவி வளம்சொல்லுவேன் கேள்இப்	கேசன் — அண்ணா நேசன் — என்றும் மாதே போதே. 2	வன்னத் தாமரையைக் மதுர ராகம்பாடிக் மயங்கிப் பேட்டினுடன் முயங்கி யேகிடக்கும் கள்ளை	கண்டு — வாயில் கொண்டு — மதி வண்டு உண்டு. 6
வெள்ளை நாரைகொத்தும் மேற்கொண் டெழுந்திறை மீறிப் பாயும்போது கீறிச் சாயும்தென்னம் யுடன்	வேளை — தப்பி வாளை — கதி பாளை தாழை. 3	அந்த ரத்துமின்போற் யாலே நீந்திவிளை அந்த லார்நடக்கும் நன்ன டைக்குருகி செல்லும்	கூடி — கொங்கை யாடி — செல்லும் அன்னம் பின்னம். 7
தெள்ளும் பிள்ளையன்னப் சேவ லானதுவும் தேம லர்த்தவிசில் காம முற்றுவந்து உற	பேடும் — இளஞ் ஊடும் — பின்பு கூடும் வாடும். 4	மந்த மேதிஉள்ளே வரிவ ரால்எழுந்து மடிசு ரந்துகன்று தனைநி னைந்துகண்ட பாலைக்	எட்டும் — சினை முட்டும் — போது மட்டும் கொட்டும். 8

நாரைக்குத் தப்பி வானைகள் கதி மீறிப் பாயும்போது
தென்னம்பாளையம் தாழையும் கீறிச் சாயும்.

அன்னப்பேடும் சேவலும் முதலில் ஊடும். பின்னர்க் காமம்
உற்றுக் கூடி உறவாடும்.

சங்குக் கூட்டமும் கெண்டை மீன்களும் முத்துக்களை
ஈனும்.

தாமரையைக் கண்ட வண்டு ராகம் பாடிக்கொண்டு
பேட்டினுடன் முயங்கி மதுவுண்டு கிடக்கும்.

பெண்கள் வந்து வாஷியில் நீந்தி நீராடுவர்.

அவர்களின் நடையைக் கற்பதற்காக அன்னங்கள் அவர்
களைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும்.

நீரில் எருமைகள் படியும். வரால்மீன்கள் அவற்றின் மடியில்
முட்டும்போது, கன்றினை நினைந்து மடிசுரந்து பாலைக்
கொட்டும்.

கலாபம்

வாகன்

கதி

தாழை

அன்னப்பேடு

மதி மானும்

பணிலராசி

மட மின்னின்

பேட்டினுடன்

அந்தரம்

அந்நலார்

பின்னம் செல்லும்

மேதி

சினைவரால்

கண்டமட்டும்

— தோகை

— தோளின்

— வேகம்

— தாழம்பூ மரம்

— பெண் அன்னம்

— சந்திரன் போன்ற

— சங்குக் கூட்டம்

— இளம் பெண்ணினுடைய

— பெண் வண்டுடன்

— ஆகாயம்

— பெண்கள்

— பின்னே செல்லும்

— எருமை

— சினையையுடைய வரால் மீன்

— அளவில்லாமல்

✓ 7. முருகன் துதி

மரகத விகசித ஒளிதவழ் இருசிறை மருவிய மயில்மிசை அனுதினம் உறைதரு பவ வாசன் நாசன். 1
குரகத சுகமணி வளிரதம் நடவிய குவலய சரதரன் எனும்மத னனும்மகிழ் பரை கோலன் பாலன். 2
பரிபுர அணிகல கலஎன ஒலிபுரி பரிதிஉ தயமதில் அவிழ்மரை மலர்நிகர் குக பாதன் நாதன். 3
திரிபுர மவைஒரு நொடிதனில் எரிகொடு சிதைவுற நகைபுரி சிவன்மன மகிழ்உப முரு தேசன் கேசன். 4
பதுமநி தியினொடு பணிலநி தியும்எழில் பரவிய சுரபியும் உறுசுர புரன்மகள் கன பாகன் யோகன். 5
சததள நளினத விசுமிசை வதிஒரு சதுமுக விதிசிறை யதிலுற நிறுவுவி தட சாகன் வாகன். 6
குரைதிரை வரைநிரை புரைதர உலவிய குரவையின் நடுவுறை நிருதரை முடுகிய கமழ் கோபன் நீபன். 7
பரைசிலை பகவதி உதவிய சரவண பவன்அறு முககுகன் மிசைமது ரிதகவி சுகம் பாடும் நாடும். 8

மயில்மிசை உறைதரு வாசன். மதனனும் மகிழ்கின்ற அழகன். உமை பாலன். தண்டை அணிந்த தாமரைமலர் போன்ற பாதன். சிவனுக்கு உபதேசம் புரிந்தவன்.

தேவ குஞ்சரி பாகன். பிரமனைச் சிறை யிட்டவன். கடல் நடுவில் உலவிய நிருதரை முடுக்கிய கோபன் சரவணபவன், ஆறு முகன். குகன்மீது கவி பாடினால் சுகம் நாடும் என்று உலகுக்கு உபதேசம் செய்கின்றார் கவிஞர்.

அப் பாடல் தனதன என்ற குழிப்பு மாறாமல் அமைந்த சந்தப் பாடல்.

சிறை	— சிறகு
உறைதரு	— எழுந்தருளிய
பலம்	— பிறவி
குரகத சுகம்	— குதிரையாகிய கினி
மணி வளி ரதம்	— அழகிய தென்றலாகிய தேர்
குவலய சரதரன்	— குவளை மலரை அம்பாகத் தரித்த மன்மதன்
கோலன்	— அழகன்
பரை	— உமாதேவி
பரிபுரம்	— கால்தண்டை
பரிதி	— சூரியன்
மரைமலர்	— தாமரை மலர்
பதுமநிதி	— ஒருபெருஞ் செல்வம்
பணிலநிதி	— சங்கநிதி
சுரபி	— காமதேனு
சுரபுரன்	— இந்திரன்
மகள்	— வள்ளி
பாகன்	— கணவன்
சத தளம்	— நூறு இதழ்
நளின தவிசு	— தாமரை ஆசனம்
வதி	— வாழ்கின்ற
சதுமுக விதி	— நான்குமுகமுடைய பிரமதேவன்
விசாகன்	— விசாக நாளில் பிறந்தவன்
குரைதிரை	— ஒலிக்கின்ற அலைகள்
வரைநிரை	— மலை வரிசைகள்
புரைதர	— ஒப்பாக
குரவை	— கடல்
முடுகிய	— வெருட்டிய; வென்ற
நீபன்	— கடம்ப மாலையுடையவன்
பரை, சிலை, பகவதி	— ஆகியன உமாதேவியின் பெயர்கள்.
மதுரித கவி	— இனிய கவிகள்
பாடும்	— பாடுங்கள்
சுகம் நாடும்	— சுகத்தை நாடுங்கள்

8. முருகன் துதி

கடுகடுவே

பவணக் கிரியதனுள்

மன்னு

தானே

வானே — பல

பாழி லேஅலை யாமல் இன்புற

நாளுமேஅருள் மேவு கண்கொடு பாராய்

இன்னல்

தீராய்.

1

அவுணப் பகையைமுடித்

புண்ய

தோனே

வானே — கதி

யாரு மேதரு வாரும் இங்கிலை

ஆத லால்அருள்

வாய். இன் னம்புரி யாதே

பண்ணு

சூதே.

2

விரகப் பெருவிதனத்

மண்ணின்

தாலே

மேலே — மனம்

வீணி லேஉழ லாது கந்தவி

சாக னேபுரி. நீயும் வஞ்சம்என்

எண்ணி

மீதே

டாதே.

3

நரகச் சமன்வரும்அப்

பின்நில்

போதே

லாதே — பல

நாளு மேமற வாது நின்சிறு

பாத மாகிய சீத பங்கயம்

உன்னி

நானே

னேனே.

4

நிமலப் பெருமிதபுத்

கன்னல்

தேனே

வேனே — தொடும்

நீடு பாணம தால்ம ருண்டிடை

வாடு மாதர்கு ழாம்அ கன்றிட நீயே

எண்ணு

வாயே.

5

குமரிக் கரியபரற்

நண்ணி

கானே

னானே — இகழ்

கோதி லாதத போப லம்பெறு

நீதர் பால்அக லாது றைந்தருள்

என்னுள்

கோவே

வாவே.

6

கடல்சுற் றியஉலகப்

மின்னல்

பாலே

போலே — வரு

காய மாகிய தீய வன்பிணி

மேவியேதவி யாமல் அன்பொடு

என்ஐ

காவே

யாவே.

7

திடம்அற் றவன்நினுடைச்

அன்னை

சேயே

நீயே — திவ்ய

சேவை யேசெயும் ஞான பண்டிதர்

நாவி னூடினி தாவி னைந்திடு தேனே

பொன்அன் னானே.

8

கமுகுமலை வாழ்பவனே!

உன்னையல்லால் கதி தருவார் யாரும் இல்லை.

என்மீது வஞ்சம் எண்ணிடாதே!

எமன் வரும்போது முன்னே வா! பின் நில்லாதே! ✓

மன்மதன் அம்பால் மாதர் மேல் நேரும் காமநோய்

என்னை அணுகாமல் எண்ணுவாய்!

என்று முருகனிடம் முறையிடுகின் றார் கவிஞர்.

பவணக் கிரி

அவுணப் பகை

இன்னம்

விரகம்

விதனம்

நரகச் சமன்

பின்நில்லாதே

பாதமாகிய சீத

பங்கயம்

உன்னினேன்

நிமல

புத்தேளே

கன்னல் வேள்

தொடும்

மாதர் குழாம்

குமரிக்கு

உலகப்பால்

காயம்

கா

திடமற்றவன்

நினுடை

சேய்

பொன் அன்னான்

— கமுகுமலை

— பகைவராகிய அசுரர்

— இனிமேலும் பண்ணும்
சூது புரியதே என்று கூட்டுக,

— காமம்

— துன்பம்

— நரகம் தரும் இயமன்

— தாமதம் செய்யாதே

— குளிர்ந்த தாமரை போன்ற
பாதம்

— தியானித்தேன்

— குற்றமில்லாத

— தெய்வமே

— மன்மதன்

— தொடுக்கின்ற

— பெண்கள் கூட்டம்

— வள்ளியின் பொருட்டு

— உலகத்தில்

— உடல்

— காப்பாற்று

— திடமில்லாத நான்

— நின்னுடைய

— மகன்

— பொன் போன்றவன்

9 முருகன் துதி

செந்தில் மாநகர்வாழ்

கந்த நாதன்இரு

செய்ய பாது

கஞ்சமே — நமக்கு

உய்ய மேவு

தஞ்சமே — இன்று

செப்பும் வார்த்தை

கொஞ்சமே — கேட்கத்

தீய பாதகவி

ரோத மாயம்விட்டுத்

திரும்பு வாயே நெஞ்சமே.

1

பந்த பாசம்இதை

எந்த வேளையிலும்

பார்க்கும் போது

தொல்லையே — அன்றி

ஆர்க்கும் ஆவ

தில்லையே — ஒரு

பார மேரு

வில்லையே — கையில்

பற்றும் நாதன்மாது

பெற்ற நீதன்மீது

பனுவல் சூடு வல்லையே.

2

மங்கை மார்கள்இரு

கொங்கை துங்கமத

வார ணங்கொள்

கும்பமே — முகம்

பூர்ண சந்திர

விம்பமே — பட

மாசு ணம்நி

தம்பமே — துடை

மார வேள் அரசு

மண்ட பத்தருகில்

வைத்த ரெண்டு கம்பமே.

3

செங்கை சூரியோத

யம்கு லாவமலர்

சீத பத்ம

தளமே — வாயில்

ஓது சொற்கள்

குளமே — இதழ்

திவ்ய பொற்ப

வளமே — என்று

சிந்தித் தால்குமரன்

கந்தப் பாதமலர்

சேர்வ தெவ்வா றுளமே.

4

வன்னி மானவிழி

மின்ன வேகடையில்

வக்ர தந்த

சங்கமே — கொண்ட

உக்ர துங்க

சிங்கமே — என்ன

மறலி தூதர்

பொங்கமே — உற்று

வந்த வேளைநெஞ்சே

கந்த வேளைநினை

மருவு றாது பங்கமே.

5

சென்னி மாநகர்அண்

ணாம லைக்கவிஞன்

தேசம் எங்கும்

இசையே — பெறப்

பேசு சந்த

மிசையே — சற்றும்

தீர்ந்தி டாத

நசையே — வைத்துச்

முகன் சேவ லாளிபதம்

ஆவ லோடுபணி

தினமும் நூறு விசையே.

6

என்சொல் கேட்கத் திரும்புவாய் மனமே!

பந்தபாசம் என்பது தொல்லை. அத் தொல்லை தீர

முருகன் மீது பனுவல் குடு!

மங்கைமார்கள் கொங்கைகள் முதலிய உறுப்புக்களையே
சிந்தித்தால், குமரன் பாதமலர் சேர்வது எவ்வாறு?

மறலி தூதர் வந்த வேளையில் சுந்த வேளை நினைத்தால்
ஆபத்து வாராது.

அண்ணாமலைக் கவிராயன் இசையிலின்பம் வைத்துச்
சேவலாளி பதம் தினமும் நூறு விசை ஆவலோடு பணி!
என்று தம் நெஞ்சுக்குக் கட்டளை யிடுகிறார் அண்ணாமலை.

பாத கஞ்சம்

உய்ய

ஆவதில்லை

நாதன்

மாது

பனுவல்

வல்லை

கொங்கை

வாரணம் கொள்
கும்பம்

பட மாசுணம்

நிதம்பம்

மாரவேள்

கம்பம்

சீத பத்ம தளம்

குளம்

வன்னிமான

கடையில்

வக்ர தந்த சங்கம்

உக்ரம்

துங்கம்

பொங்கம்

பங்கம் மருவுறாது

சந்த மிசை

நசை

சேவலாளி

நூறுவிசை

— தாமரை மலர்போன்ற பாதம்

— வாழ்வதற்கு

— பொறுக்க முடிவதில்லை

— சிவன்

— உமை

— பாமாலை

— விரைந்து

— நகில்

— யானையின் மத்தகம்; இது
மாதர் கொங்கைக்கு உவமை

— படத்தோடு கூடிய பாம்பு

— அல்குல்; அல்குலுக்குப் படப்
பாம்பு உவமை

— மன்மதன்

— தூண்கள்

— குளிர்ந்த தாமரை இதழ்;
இது கைக்கு உவமை

— சர்க்கரை

— அழகான

— கடைவாயில்

— வளைந்த பல்லின் தொகுதி

— கோபம்

— உயர்வு

— எழுச்சி

— ஆபத்து வாராது

— சந்தப் பாடல்களின்மேல்

— விருப்பம்

— முருகன்

— நூறு தடவை

10. சுரம்போக்கு — நற்றாய் இரங்கல்

பாதி ராத்திரி

வேளை யில்லீட்டுப்

பக்கத் தில்வந்து

பாத கண்ணுரு

பாவை யைமெள்ளக்

மேவி — பஞ்ச

பாவி — சிறு

கூவி — கையைப்

பற்றிக் கூட்டிக்கொண்

டேகி னான்பதை

பதைக்கு தேளன்றன்

ஆவி.

1

சோத தனைப்பிர

கார மாய்எனைத்

தொடர்ந்த தேபெருந்

சூதி னால்வந்த

தொலையு மோபிள்ளைப்

தோஷம் — எவர்

மோசம் — இனித்

பாசம் — இதைச்

சுற்றத் தார்அறிந்

தால்எ னக்கு

சொல்வ ரேபரி

காசம்.

2

தேன்இ லங்கிய

காவ னம்திகழ்

சென்னி மாநகர்

செய்அண் ணாமலைத்

செந்த மிழ்க்கருள்

வாசன் — துதி

தாசன் — செப்பும்

நேசன் — நாளும்

சிந்த னைசெயும்

தொண்டர் தீவினை

தீர்த்தி டும்முரு

கேசன்.

3

கா—50

நானி லம்புகழ்

கழுகு மாமலை

நாய கன்பாண்டி

நாணம் விட்டுத்தன்

நண்ணி யபாலைக்

நாட்டில் — நெஞ்சில்

பாட்டில் — வெப்பம்

காட்டில் — மகள்

நடக்க வேண்டிமுன்

அடக்க மாய்த்தெய்வம்

லபித்த தோமண்டை ஓட்டில்.

4

மையல் கொண்டொரு

பையல் பின்செல்ல

வயது மீறின

மார்க்கம் தோன்றின

வாச னைப்பலன்

மாதோ — இந்த

தேதோ — சென்ம

ஈதோ — ஐயோ

மாதம் பத்தும்சு

மந்து பெற்றஎன்

வயிறு தான்ளி

யாதோ.

5

செய்ய பஞ்சனை

யும்பொ றாது

சிவந்து கொப்பளம்

சிப்ப ழும்என்று

சீற டிரெண்டும்

ஆகும் — நெரிஞ்

நோகும் — அவள்

வேகும் — படி

தீயும் கானலில்

காயும் வேனிலாம்

தீயில் எப்படிப்

போகும்.

6

தேடி னும்கிடை

யாத தாகிய

திரவி யக்கரு

செனித்த பெண்ணுக்குச்

திரும்பி னதென்ன

வூலம் — போலே

சீலம் — வேறே

காலம் — கொங்கை

திரண்டி டாமுன்னம்

மருண்டி டற்கெவன்

செய்தா னோஇந்தர் ஜாலம்.

7

காடு சேர்கையில்

கரடி வேங்கைகள்

காட்டு மேஆர

காதில் கேட்டுவி

கலங்கு வாள்அந்த

வாரம் — அதைக்

சாரம் — வைத்துக்

நேரம் — என்றன்

காத லிதன்னை

ஆத ரித்துயிர்

காப்ப துவேலன்

பாரம்.

8

ஒரு பாவி, பாதி ராத்திரியில் வந்து என் சிறு பெண்ணை
அழைத்துப் போய் விட்டானே!

பெருந்தோஷம் தொடர்ந்ததே! இனிப் பிள்ளைப் பாசம்
தொலையுமோ! சுற்றத்தார் அறிந்தால் பரிகாசம் சொல்
வார்களே!

தெஞ்சில் நாணம்விட்டு, பாலைக் காட்டில் நடக்கவேண்டித்
தலையில் தெய்வம் எழுதியதோ!

ஒரு பையல் பின் செல்லத்தக்க வயது வந்த மாதோ!
இல்லையே!

பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற என் வயிறு பற்றிஎரியாதோ!

பஞ்சணையும் பொறாது கொப்புளமாகும் மெல்லிய,
அவள் பாதங்கள்கானலில் வேனிலாம் தீயில் எப்படிப்போகும்!

கொங்கை திரளுவதற்கு முன்பே எவன் இந்திரஜாலம்
செய்தானோ!

காடுசேர்கையில் கரடி வேங்கைகள் ஆரவாரம் செய்யுமே!
அதைக்கேட்டு என்மகள் ஓடுங்குவாளே! என் காதல் மகளைக்
காப்பது வேலன் பாரம்.

இவ்வாறு மகளைப் பிரிந்த தலைவி புலம்புவதைக் காட்டி,
நம்மையும் அழவைக்கின்றார் அண்ணாமலை.

தன்பாட்டில்

அடக்கம்

லபித்தல்

சிறடி

கருவூலம்

சீலம்

காதலி

தானாகவே

அகசியம்

வள முதல்

— சுன்ன பாதம்

— பொக்கிஷம்

— ஒழுக்கம்; பண்பு

— மகள்

11. தலைவி இரங்கல்

நேம மாய்ப்பணிஅண்
 ணாம லைக்குதவு நீதனை
 கழுகுமலை நாதனை — நெஞ்சில்
 நினைக்க நினைக்கயீறி
 எனைக்கொல் லுதேகாம வேதனை. 1

கோம ளக்கடலி
 லேமி குத்ததிரைக் கூட்டமே
 அங்க மிலான்போ ராட்டமே — செய்து
 கோர மேவிளைத்தால்
 தீரு மோளனக்கு வாட்டமே. 2

வெள்ளித் திரையின்மேலே
 துள்ளித் திரியும்சுறா மீனமே
 இனியும்உண்டோ மானமே — கொங்கை
 வீக்கம் கொண்டதனால்
 ஏற்கு தில்லைஅன்ன பானமே. 3

அள்ளற் கழிக்கரையுள்
 மெள்ளக் குலவிவரும் ஆமையே
 கொடியகாமத் தீமையே — நெஞ்சில்
 அதிக ரித்திடலால்
 அவம திக்குதிந்தச் சீமையே. 4

பொங்கும் மதுமலர்கள்
 எங்கும் பரிமளிக்கும் புன்னையே
 பெற்றுவளர்த்த அன்னையே — எந்தப்
 போதும் வைதுவைது
 மோது கிறாள்பாவி என்னையே. 5

தங்கு நித்திலம்புரி
 இங்கி தவலம்புரிச் சங்கமே
 தென்றலும்ஒரு சிங்கமே — போலத்
 தாக்க வேமயங்கி
 ஏக்க மாய்மெலிந்தேன் அங்கமே. 6

மங்கை மார்கள்அத
 ரங்கள் நேர்பவள வல்லியே
 பிரியேன்என்று சொல்லியே — போன
 வாசக் கடம்பன்வர
 நேசத் துடன்சொல்லுமோ பல்லியே. 7

அம்க யத்துநிறை
 பங்க யத்துள்உறை அன்னமே
 பிரியம்வைத்து முன்னமே — கட்டி
 அணைத்த வேல்முருகன்
 தனைக்கண்
 காணேன்ஐயோ இன்னமே. 8

கடல் அலைக் கூட்டமே! மன்மதன்கொடுமை செய்தால்
எனக்கு வாட்டம் திருமோ!

திரையின்மேல் துள்ளும் சுறாவே! என்கொங்கை பருத்தத
னால், அன்னபானம் ஏற்குதில்லையே!

கழிக் கரையுள் குலவிவரும் ஆமையே! காமத்திமை நெஞ்சில்
அதிகரித்திடலால், இந்தச் சீமை என்னை அவமதிக்கின்றது.

மலர் மணம் பரப்பும் புன்னைமரமே! எப்போதும்
வைது வைது என்ன மோதுகின்றாள் அன்னை.

வலம்புரிச் சங்கே! தென்றல் சிங்கம்போல் தாக்குவதால்,
உடல் மெலிந்தேன்.

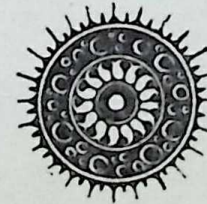
பவளக்கொடியே! வாசக் கடம்பன் வருவான் என்று
பல்லி சொல்லுமோ!

பங்கயத்து உறைஅன்னமே! கட்டி அணைத்த முருகனைக்
கண்காணேன் ஐயோ! இன்னமே!

இவ்வாறு கந்தனைக் காதலித்த தலைவி கடற்கரையில்
இருந்து அங்குள்ள பொருள்களை அழைத்துக் கதறும்போது,
நம் உள்ளமும் பதறுகின்றதே!

நேமம்	— ஒழுங்குமுறை
கோமளம்	— அழகு
திரைக்கூட்டம்	— அலைக்கூட்டம்
கோரம்	— கொடுமை
சுறா மீனம்	— சுறா மீன்
அள்ளல்	— சேறு
கழிக்கரை	— பொய்கைக்கரை
சீமை	— தேசம்
புன்னை	— ஒருமரம்
நித்திலம் புரி	— முத்துக்களைத் தருகின்ற
இங்கிதம்	— அழகு
அங்கம்	— உடல்
அதரங்கள்	— உதடுகள்
பவளவல்லி	— பவளக்கொடி
கடம்பன்	— முருகன்
அம் கயம்	— அழகிய குளம்
இன்னம்	— இன்னமும்

12. தலைவி ஊடல்

ஆறு முகவடி வேலவ னேகலி
யாணமும் செய்யவில்லை — சற்றும்
அச்சம்இல் லாமலே கைச்சர சத்துக்கு
அழைக்கிறாய் என்னதொல்லை. 1

மீறிய காமம்இல் லாதபெண் ணோடே
விளம்பாதே வீண்பேச்சு — சும்மா
| வெள்ளைத் தனமாகத்
துள்ளுகி றாய்நெஞ்சில் |
வெட்கம்எங் கேபோச்சு. 2

மேட்டிமை என்னிடம் காட்டுகி றாய்இனி
வேறிலை யோஜோலி — இதை
வீட்டில்உள் ளார்கொஞ்சம்
கேட்டுவிட் டால்அது
மெத்தமெத் தக்கேலி. 3

தாட்டிகம் சேர்கழு காசல மாநகர்
தங்கும் முருகோனே — இந்தர்
ஜாலத்தி னால்என்னைக்
காலைப் பிடித்தாலும்
சம்மதி யேன்நானே. 4

| அக்கறைக் காரர்க்குப்
புத்திகொஞ் சம்என்பர் |
ஆரும் பழமொழியே — நீயும்
அப்படி என்னைப்
பலாத்காரம் செய்திடில்
ஆச்சுது பெண்பழியே 5

சக்கரைக் கட்டிபோல்
வள்ளிதெய் வானையாம்
தையல் உனக்கிலையோ — இரு
தையல ரைச்சேரும்
மையல் உனக்கென்ன
தானும் ஒருநிலையோ. 6

அம்புவி மேல்சிறு
பெண்களின் மேல்உனக்கு
ஆசைஏன் காணுதையா — நீயும்
| ஆக்கப் பொறுத்தாலும்
ஆறப் பொறாதவன் |
ஆகவே தோணுதையா. 7

| நம்பும்அண் ணாமலை தாசன் | பணியும்
நளின மலர்ப்பாதா — கொஞ்ச
நானைக்கு மேல்ஒரு வேளைக்கு லீலை
நடத்தினால் ஆகாதா. 8

வேலவனே! கலியாணம் இன்னும் ஆகவில்லை. நீ அச்சமில்லாமல் கைச்சரசத்துக்கு அழைக்கின்றாயே!

காதல் இல்லாத பெண்ணோடு வீண்பேச்சு விளம்பலாமா! வெட்கமில்லையா!

வேறு ஜோவி உனக்கு இல்லையா! வீட்டில் உள்ளார் அறிந்தால் மெத்தக் கேலி அல்லவா!

எக் காலைப் பிடித்தாலும் சம்பதிக்கமாட்டேன்.

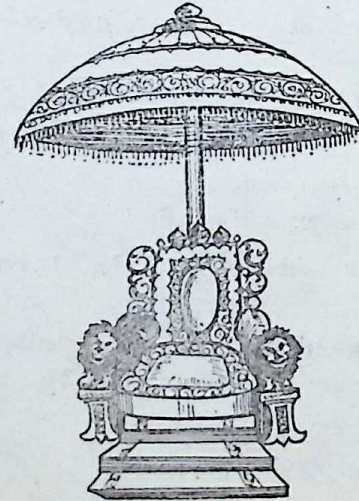
பலாத்தாரம் செய்தால் பெண்பழி நேர்வது உறுதி.

உனக்கு வள்ளி, தெய்வானை என இருவர் மனைவியர் இல்லையா! இருவரைச் சேரும் உனக்குக் காதல் ஒரு நிலையாக இருக்குமா?

ஆக்கப் பொறுத்தாலும் ஆறப்பொறாதவனாக இருக்கின்றாயே! கொஞ்ச நாளைக்கு அப்புறம் லீலை நடத்தினால் ஆகாதா!

இது ஒரு தலைவியின் ஊடற் பேச்சு! சிங்கார ரசத்தைச் சொட்டவிட்டு வெள்ளமாக்கி அந்த வெள்ளத்திலே நம் உள்ளங்களை மூழ்கடிக்கின்றார் கவிராயர்.

மேட்டிமை	— மேன்மை
தாட்டிகம்	— செல்வாக்கு
மையல்	— காதல்
நளின மலர்ப் பாதா	— தாமரைமலர் போன்ற பாதம் உடையவனே.

13. தலைவியின் நிலைகூறித் தலைவனைப் பரங்கி அழைத்தல்

கண்ணா யிரம்படைத்த
விண்ணா ரிடம்தரித்த
கனவயி ரப்படை
யவன்மக னைப்புணர் கர்த்தனே — திருக்
கழுகும லைப்பதி
அனுதினம் உற்றிடு சுத்தனே. 1

அண்ணா மலைக்கிடர்கள்
நண்ணா தொழித்துமிக
அகமகி ழுத்தன
தருளைஅ ளித்திடும் ஐயனே — திசை
அரவமும் உட்குற
மயிலைந டத்திய துய்யனே. 2

மின்னோ மலர்க்கமலப்
பொன்னோ எனப்புகல
விகசித ரத்தின
நகைகள்த ரித்தொளிர் மெய்யினாள் — கதிர்
விரவிய சித்திர
வளையல்அ டுக்கிய கையினாள். 3

எந்நே ரமும்மனதில்
உன்மீ தினில்மயல்கொண்டு
எழுதிய சித்திரம்
எனமவு னத்தினில் இருக்கிறாள் — வள்ளத்து
இடுகிற புத்தமு
தினையும்வெ றுத்தரு வருக்கிறாள். 4

கும்பத் தினைச்சினந்து
வம்பைப் பிதிர்த்தெழுந்து
கொடியிடை முற்றிலும்
ஒடியவ னைத்தது கொங்கையே — மணம்
குலவுக டப்பினில்
நினைவது வைத்தனள் மங்கையே. 5

செம்பொற் சிலம்புகள்பு
லம்பப் பெருந்தெருவில்
திகழ்தரு சிற்றில்கள்
புரிவதை விட்டவள் தியங்கினாள் — உன்றன்
திருஅழ கைக்கரு
வழியுள்இ ருத்திஉள் மயங்கினாள். 6

போரா டதற்குரிய
கூர்ஆர் மலர்க்கணைஎய்
புகழ்பெறு சித்தசு மனமதன் விவ்
தனுவத னைப்பொரு புருவத்தாள் — தவம்
புரிபவ ரைத்தன
தடியில்வி ழுப்புரி பருவத்தாள். 7

சீரா கமெத்தைதனில்
நேரா கவைத்துனது
திருஅழு தக்கனி
இதழைஅ ருத்தியே சேர்ஐயா — இந்தத்
தெரிவைஉ ளத்துனை
அலதுபி டித்தவர் ஆர்ஐயா. 8

மின்னோ! கமலப் பொன்னோ எனத்தக்க பேரழகி அவள்.

உன்மீது மயல்கொண்டு மவுனத்தினில் இருக்கிறாள்.
புத்தமிழ்தமும் அருவருக்கிறாள்.

இடை ஒடியும்படி கொங்கை திரண்டன.

கந்தா, உன் கடப்ப மாலையில் ஆசை வைத்தாள்.

சிறறில் விளையாடுவதை விட்டாள். உன் அழகைக்
கண்ணுக்குள் இருத்தி மயங்கினாள்.

திரு அதரக் கனி இதழ் அருந்திச் சேர் ஐயா! என்று
தலைவியின் நிலை கூறும் தோழியாக மாறிக் கந்தனிடம்
முறையிடுகின்றார் கவிஞர்.

கண்ணாயிரம் படைத்த வயிரப்படையவன்;
விண்ணூரிடம் தரித்த படையவன்
என்று கூட்டுக.

வயிரப்படையவன்

மகள்

திசை அரவம்

விகசிதம்

மெய்யினாள்

மவுனம்

கும்பம்

வம்பு

பிதிர்த்து

சித்தச தனு

பிடித்தவர்

— இந்திரன்

— தெய்வயானை

— திக்கின் அரவங்கள்

— ஒளி

— உடலையுடையவள்

— வாய் பேசாமை

— யானையின் மத்தகம்

— இரவிக்கை

— கிழித்துக்கொண்டு

— மன்மதன் வில்

— வீரூப்பியவர்

14. தலைவி பரங்கியைத் தூது விடுதல்

பூமி மெச்சிடும்அண்
 ணாம லைக்கொர்துணை ஆனவன்
 மயில் வானவன்
 ஒரு கானவன் — எனப்
 புனத்தைக் காக்கும்வள்ளி
 தனத்தைப் பார்க்கமென்னப் போனவன்.
 சேம முற்றகழு
 காச லேசனையே தேடுதே
 மனம் வாடுதே
 கால்தள் ளாடுதே — இரு
 செங்கை தங்கிநின்ற
 சங்கி னங்கள்கழன் றோடுதே.
 தென்ற லானபுலி
 வந்து கோபமொடு சீறுதே
 தடு மாறுதே
 இதழ் ஊறுதே — மெத்தத்
 தீமை யாம்இருளில்
 காம லாகிரியும் மீறுதே.
 குன்ற மானகுயம்
 ரெண்டும் மார்பில்விம்மிக் கொண்டுதே
 தேமல் மண்டுதே
 வெப்பம் கண்டுதே — மலர்க்
 கொம்பு போலமென்ம
 ருங்கு லானதுது வண்டுதே.
 கா—51

உள்ளம் மெல்லமெல்ல
 லீலை செய்யநினைந் துருகுதே
 முத்தம் கருகுதே
 கண்ணீர் பெருகுதே — என்றன்
 உச்சிக் கேறிமயற்
 பித்தம் கிறுகிறென்று வருகுதே.

5

1 வள்ளம் மேவும்பசும்
 பாலும் தேனும்அரு வருக்குதே
 கசந் திருக்குதே
 துன்பம் பெருக்குதே — வன்ன
 வாரும் தாறுமாறாய்க்
 கீற வேதனமும் பருக்குதே.

6

2 பார மானகொங்கை
 ஓரம் வேடன்அம்பு பாயுதே
 உடல் தேயுதே
 மலர் தீயுதே — கொடும்
 பாவி யானமதி
 ஆவி சோரவந்து காயுதே.

7

மார வேளிநாலே
 கோர மானகாம வாதையே
 எனும் தீதையே
 தீர்க்கத் தூதையே — சொல்லி
 வாட்டம் தீர்க்கனைக்
 கூட்டி வாடிஅடி கோதையே.

8

மாரவேளினால் கோரமான காம வாதை என்னும் தீதைத்
தீர்ப்பதற்கு என் தூதாகச் சென்று குகனைக் கூட்டிவாடி
என்று முறையிடுகின்ற தலைவியாகக் கவிஞர் மாறுவதைக்
காண்கின்றோம்.

வானவன்	— தெய்வம்
கானவன் என	— வேடன் போல
புனம்	— தினைப்புனம்
சங்கினம்	— வளையல்
லாகிரி	— போதை
கொண்டுது	— கொண்டது
கண்டுது	— கண்டது; தோன்றியது
துவண்டுது	— துவண்டது
முத்தம்	— முத்துமாலை
வள்ளம்	— உண்கலம்
வன்ன வார்	— அழகிய இரவிக்கை
வேடன் அம்பு	— மன்மதன் அம்பு
(வேள்தன் அம்பு)	
மதி	— சந்திரன்
மாரவேள்	— மன்மதன்
கோரம்	— கொடுமை
தீதை	— தீதினை
கோதை	— பாங்கி

15. தலைவியின் அவயவத்து

அருமை பரங்கி கூறல்

கேசாதிபாத (முடி முதல் அடிவரை) வருணனை

சந்தவரை வந்தகுக்
அந்தரிம னோன்மணியாம்
சண்முகச டட்சரவி

குழைக்

சூரர்

சஞ்சரிவெண் குஞ்சரிச

| செந்தமிழ்அண் ணாமலையை |

கந்தஅர விந்தமலர்த்

சிந்திடுக டம்பணியும்

நெடு

மற

தேடுகுயிற் பேடுருவம்

சுந்தரம்மி குந்தகுழல்,
சொந்தநுதல், இந்துவில்ஓர்
தும்புருவம், வில்லொடுசி

தவ

வென்றுஅ

துஞ்சவிழி, நஞ்சினிலும்

சந்தம்மலி கின்றமுகம்,

தண்டுசெவி என்குவம்வி

சாணை. நுனி நாசிஇன்ப

மதுச்

தல்பொ

சண்பகம். துப் பாம்பிதழ்சி

நாதா — பரை

மாதா — தந்த

நோதா

காதா

வாதா — வன

மேதா.

1

ஆளா — க்கொண்ட

தாளா — கள்க

தோளா

நாளா

வாளா(ய்) — உனைத்

கேளாய்.

2

மேகம். — அவ

பாகம். — திருந்

நேகம்.

யோகம்

நேகம் — வஞ்சம்

வேகம்.

3

இந்து. — வண்ணத்

தந்து. — கன்னம்,

சுந்து

சிந்து

குந்து — சிறு

வந்து.

4

செங்குமுத புட்பமதை

தேன்உலவும் வாய்நகையோ

சீதரனார் ஊதும்வர

சொல்,தித்

பாகைக்

செய்யும்என உன்னலாம்உ

குங்குமவாகு, அங்கசகோ

கோ,மகர யாழ்உவமை

கோகனக மோஎனம

ஆழி

குலி

கும்கெளற்று. உகிர், கிளியின்

கட்டுகதிர்ப் பட்டுமணி

பட்டுவழி விட்டிடள

கட்டழகாம் வட்டமுலை,

யானைக்

சிவ

கைக்கும்வளை யாதபொற்சி

மட்டவிழ்ப சுந்துளவ

வளருகிற தவிசெனும்ஓர்

வயிறு. மயிர் சிற்றெறும்பு

விரை

வெள்ளம்

வந்தசுழி, உத்தி. இடை

ஒத்து — மொழித்

முத்து. — கண்டம்

நத்து.

தித்து

கைத்து — விடச்

ளத்து.

5

தண்டம். — முங்கைக்

விண்டம். — கையக்

ருண்டம்.

மண்டங்

கண்டம், — நெருங்

துண்டம்.

6

வம்பு — கிழி

மும்பு — கின்ற

செம்பு;

கொம்பு;

சம்பு — குடங்

லம்பு.

7

மாலே — செங்கண்

ஆலே — சிறு

போலே.

வாலே

மேலே — சுற்றி

நூலே.

8

தரம்அரவ படம்என் அல்குல்	உண்டு. — துடை,
தங்கநிறச் செங்கதலித்	தண்டு. — முழந்
தாட்டுவமை கேட்கில்அவை	நண்டு.
சினை	கொண்டு.
வளர்	பெண்டு — வரால்,
தக்ககணைக் கால்எனும்இ	ரண்டு. 9
பரடுதராசு, உயர்குதிந்	துகமே. — அணி
பரவுபுற வடியிணைபுத்	தகமே. — கடற்
பவளம்,மதி துசவிரல்கள்	நகமே.
அம்போ	ருகமே,
பத	யுகமே. — மயில்
பண்ணும்இளஞ் சாயலையா	சகமே. 10
மேனகையோடு ஊர்வசிஇந்த	ராணி, — செல்வம்
மிக்கதிறு, முக்யகலை	வாணி — இந்த
மின்னரசி தன்உருவம்	காணின்,
நெஞ்சு	நாணி
மலர்ப்	பாணி — தலை
மீதுகுவித் தேதொழுவார்	பேணி. 11
சேனையொடு வந்துகருங்	காவி — அம்பைச்
செய்யகருப் புச்சிலைவைத்	தேவி — சண்டை
செய்யும்ஒரு ரூபமிலான்	பாவி
எங்கள்	தேவி
உடல்	ஆவி — தனைத்
தீக்கும்முனம் காத்திடுவாய்	மேவி. — 12

தலையின் அழகிய உறுப்புக்கள் முப்பத்திரண்டும் உவமையணி பூட்டி நம் கண்முன் நிறுத்துகின்றார் கவிராயர்.

சந்த வரை — அழகிய மலை
பரை, அந்தரி, மனோம் மணி என்பன
உமையின் பெயர்கள்.

சட்டசரம் — நமகுமராய என்னும்
ஆறெழுத்து

குழை — குண்டலம்
சூரர் வாதா — அசுரருடன் போரிடுபவனே
வாது — சண்டை
வனசஞ்சரி — வள்ளி
வெண்குஞ்சரி — தெய்வயானை
ஆளா(க) — அடிமையாக
சந்தம் — மணம்
அரவிந்தம் — தாமரை
தான் — பாதம்
நெடுநாளா — நீண்டநாள்களாக
குயிற்பேடு — பெண்குயில் போன்ற
தலைவி

உருவம் — அழகு
குழல் மேகம் — கூந்தல் மேகம் போன்றது
நுதல் இந்துவில் }
ஓர் பாகம் }
புருவம் வில்லொடு }
சிறைகம் }
புருவமானது வில்லுடன்
உறவுடையது. அதாவது
வில்லைப் போன்றது

வஞ்சம் தஞ்சு விழி — வஞ்சகம் தங்கிய கண்கள்
நஞ்சினிலும் வேகம் — நஞ்சைவிட விரைந்து
துன்பம் தருவன

முகம் இந்து — முகம் சந்திரன் போன்றது
வள்ளைத்தண்டு செவி }
என்குவம் விதந்து }
காது, வள்ளைத்தண்டு
போலும் என்று வகைப்
படுத்திக் கூறுவோம்.

கன்னம் சாணை	— கன்னமானது சாணைக்கல் போன்றது	கட்டுகதிர் பட்டு மணி வம்பு	— கட்டப்பட்ட ஒளி மிக்க பட்டாலாகிய அழகிய இரவிக்கை
நாசியின் பசுந்து	— நாசியின் அழகு.	சிவசம்பு	— சிவன்
மது சிந்துகல் } பொருந்து சிறு } சண்பகம் }	— தேன் சிந்துகின்ற சண்பக மலர்	குடங்கை	— உள்ளங்கை
இதழ் சிவந்து துப்புஆம்	— இதழ் சிவந்திருப்பதால் பவளம் போலும்	பொற்சிலம்பு	— பொன்மலை, செம்பு, யானைக் கொம்பு, பொன் சிலம்பு; இவை முலைக்கு உவமைகள்
நகை முத்து	— பற்கள் முத்துப் போலும்	தவிசு	— இருப்பிடம்
கண்டம்	— கழுத்து	ஆல் வயிறு	— வயிறு ஆலிலை போன்றது
சீதரனார் ஊதம் } வர நத்து }	— திருமால் ஊதுகின்ற சிறந்த சங்காகிய பாஞ்சசன்னியம் போன்றது	மயிர் சிற்றெறும்பு	— வயிற்று மயிர் எறும்புச் சாரை போன்றது
பாகை	— வெல்லப் பாகை	சுழி உந்தி	— நீர்ச்சுழி போன்றது கொப்பூழ்
கைத்துவிட	— கசந்து போகும்படி	தரம் அரவ படம் என் அல்குல்	— பாம்புப் படமே தரமாகும் என்கின்ற அல்குல்
உன்னலாம்	— நினைக்கலாம்	கதலி	— வாழை. துடைக்கு வாழைத் தண்டு உவமை
குங்கும வாசு அங்கசு } கோதண்டம் }	— குங்குமம் பூசிய தோள்கள் மன்மதன் வில்லாகிய கரும்பு போன்றன	முழந்தாட்கு உவமை நண்டு	— நண்டு முழங்காலுக்கு உவமை
வாசு	— தோள்	வரால் கணைக்கால்	— வரால் மீன்கணைக்காலுக்கு உவமை
அங்கசன்	— மன்மதன்	பரடு தராசு	— கரண்டைக் கால் தராசு போலும்
கோதண்டம்	— வில்	குதி கந்துகம்	— குதிகால் பந்து போலும்
முன்கை மகர யாழ்	— முன்கை மகர யாழைப் போலும்	புறவடி புத்தகம்	— புறங்கால் புத்தகம் போன்றது
உவமை விண்டம்	— உவமையாகக் கூறினோம்	விரல் நகம் பவளம் மதி	— கால் விரலும் கால் நகமும் முறையே பவளத்தையும் சந்திரனையும் போன்றுள்ளன
கோகனகம்	— தாமரை மலர்	பதயுகம் அம்போருகம்	— இரு பாதங்கள் தாமரை மலர் போன்றவை
மருண்டம்	— மருண்டோம்	சாயல்	— அழகு. மயிலானது இவளிடம் வந்து இவள் அழகை யாசகம் செய்யும்
ஆழிமண்டு அங்குலி	— மோதிரம் நிறைந்த விரல்கள்		
கண்டம்	— பார்த்தோம்		
நெருங்கும் கெளரி	— ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய கெளரிற்று மீனைப் போலும்		
உகிர்	— நகங்கள்		
கினியின் துண்டம்	— கினிமூக்குப் போன்றன		

செல்வம் மிக்க திரு	— இலக்குமி
கலைவாணி	— சரசுவதி
பாணி	— கைகள்
பேணி	— விரும்பி
காவி	— குவளை மலர்
கருப்புச் சிலை	— கரும்பாகிய வில்
ரூபமிலான்	— மன்மதன்
தீக்குமுனம்	— சுட்டொழிக்கும் முன்பு

இப் பாடலில் பெண்களுக்குரிய அழகிய உறுப்புக்கள் முப்பத்திரண்டும் கேசாதி பாதமாகச் சுவை பெற வருணிக்கப் பெற்றுள்ளமை காணலாம்.

குழல்	இதழ்	நகம்	முழந்தாள்
நுதல்	பல்	முலை	கணைக்கால்
புருவம்	சுழுத்து	வயிறு	பரடு
விழி	சொல்	வயிற்று	குதிகால்
		மயிரொழுங்கு	
முகம்	தோள்	உந்தி	புறவடி
செவி	முன்கை	இடை	கால்விரல்
கன்னம்	கை	அல்குல்	கால்நகம்
நாசி	விரல்	துடை	பாதம்

என்பனவாகும் அவை.

16. தலைவன் வருத்தம் சாற்றல்

வன்னத் தினைமாவைத் தெள்ளியே — உண்ணும்
 வாழ்க்கைக் குறக்குல வள்ளியே — உயிர்
 வாங்கப் பிறந்திட்ட கள்ளியே — இரு
 வடமேருவை நிகராகிய
 புயமீதணி பலமாமணி
 மாலை படைஎனத் துள்ளியே — விழ
 வான்மதி வீசும்தீ அள்ளியே. 1

கன்னத் தினிற்குயில் சத்தமே — கேட்கக்
 கன்றுது பார்என்றன் சித்தமே — மயக்
 கம்செய்யு தேகாமப் பித்தமே — உடல்
 கனல்ஏறிய மெழுகாகிய
 தினியாகிலும் அடிபாதகி
 கட்டி அணைத்தொரு முத்தமே — தரின்
 கைதொழு வேன்உன்னை நித்தமே. 2

வாடி யிருப்பது வஞ்சமோ — பொல்லா
 வன்கருங் கல்லோஉன் நெஞ்சமோ — கொண்ட
 மையற் பயித்தியம் கொஞ்சமோ — சிலை
 | மதன்ஆகம முதுகாவியம் |
 அதிலேமொழி சுகலீலையின்
 மார்க்கம் உனக்கென்ன நஞ்சமோ — ஒரு
 வார்த்தை உரைக்கவும் பஞ்சமோ. 3

தேடக் கிடையாத சொன்னமே — உயிர்ச்
 சித்திர மேமட வன்னமே — அரோ
 சிக்குது பால்தயிர் அன்னமே — பொரு
 சிலைவேள்களை
 கொலைவேல்என
 விரிமார்பினில் நடுவேதொனை
 செய்வது கண்டிலை இன்னமே — என்ன
 செய்தேனோ நான்பழி முன்னமே. 4

கந்தன் வள்ளியிடம் தன் காதல் வேதனையைக் கூறி
 முறையிடும் பாங்கில் கற்பனை வெள்ளம் திரையிடுகின்றது.

கட்டி அணைத்தொரு முத்தமே — தரின்
 கைதொழு வேன்உன்னை நித்தமே

என்று கந்தன் உள்ளக் குமுறலை வெளியிடும்போது நாமும்
 நம் நெஞ்சத் துவகையில் மிதக்கின்றோம்.

வன்னம் — அழகு
 தெள்ளி — கொழித்து
 மதி — சந்திரன்
 கன்னம் — காது
 கேட்க — கேட்பதால்
 மதன்ஆகமம் — கொக்கோகக் கலை
 சொன்னம் — தங்கம்
 அரோசிக்குது — அருவருக்குது.

47

17. தலைவனைக் கலந்த தலைவி
பாங்கிக்குக் கூறுதல்

செந்தில் மாநக ரந்தனில் மேவிய

தேசிக னாம்முரு கேசன் — மயில்

வாசியில் ஏறும்உல் லாசன் — சிறு

திங்க ளும்பண சங்க மாசன

முத்து லங்கிய கங்கை யாறொடு

செஞ்ச டாடவி மீதணி வார்செவி

சேரமுன் ஓதுப தேசன் — அடி

யார்தமை ஆள்விசு வாசன். 1

எந்த நேரமும் வந்தனை செய்தடி

எண்ணும் அண்ணாமலைத் தாசன் — துதி

பண்ணும்மெய்ஞ் ஞானவி லாசன் — என்னோடு

இந்தெ முந்துத யங்கு மாலையில்

வந்து வண்டுமு முங்கு சோலையில்

இன்ப சாகரம் ஆகிய லீலைகள்

இன்புட னேசெய்தான் மானே — அந்தச்

சம்பரமம் என்னசொல் வேனே. 2

மங்கை மார்பல ரும்புடை சூழ்தர

மாமலர் கொய்திடச் சென்றேன் — அங்கோர்

பூமரத் தேதனி நின்றேன் — சந்தர்

மண்ட லங்களை வென்ற ஆனனம்

ஐந்தொ டொன்றும்மி குந்து வார்மது

வண்ட லோடுக டம்பெனும் ஆரமும்

வாரமும் தோன்றிடச் சேர்ந்தான் — என்றன்

சீரைப்பார்த் தேகளி கூர்ந்தான். 3

பங்க யாசன மேலுறை நான்முகப்

பாதக னும்மலர்க் கைதான் — கொண்டு

சோதியை எப்படிச் செய்தான் — அடி

பஞ்ச ரஞ்சினும் அஞ்ச சீறடி

கொஞ்ச ரஞ்சித வஞ்சி யேபுவி

பட்டு நீநிலை நிற்கஒண் ணாதென்று

பன்மலர் மெத்தைஒன் றிட்டான் — பின்பு

மென்மெல வந்தென்கை

தொட்டான். 4

தலைவி தோழியருடன் பூப் பறிக்கச் சென்று தனியே நிற்கிறாள். கடப்ப மாலையுடன் கந்தன் வந்து கலந்து, தலைவியின் நலம் பாராட்டுகின்றான். உன் அடி பூமியில் படலாமா என்று மலர் மெத்தை இட்கின்றான். இக் காட்சி காவியமாகி நம் நெஞ்சில் ஓவியமாகி நிலைபெறுகின்றது.

சீறடி புவி பட்டு நிற்க வொண்ணாது என்று கூட்டுக.

தேசிகள்	— ஆசாரியன்
மயில் வாசி	— மயிலாகிய குதிரை
பணசங்க மாசுணம்	— படத் தொகுதியுடைய பாம்பு
சடாடவி	— சடையாகிய காடு
அணிவார்	— சிவன்
விசுவாசன்	— நம்பத்தக்கவன்
இந்து	— சந்திரன்
தயங்கு	— ஒளி வீசுகின்ற
இன்பசாகரம்	— இன்பக்கடல்
ஆனனம்	— முகம்
ஐந்தொடு ஒன்று	— ஆறு
வார் மது வண்டலோடு	— ஒழுகுகின்ற தேன் வண்டலிட்டு ஓடுகின்ற
ஆரம்	— மாலை
வாரம்	— அன்பு
பங்கயாசனம்	— தாமரை ஆசனம்
பஞ்ச உரஞ்சினும்	— பஞ்ச உரசினாலும்.

18. துதி

கன்னல் சூழ்பழ னம்புடை சூழ்கழு

காச லந்தனில் வாழ்பிர தாபனே — கன
வாசம் எங்கும் கமழ்கின்ற நீபனே — வளர்

காத லோடிரு போதி லும்பல

போதி னால்பணி வார்ம னத்துறை

காரி ருட்குவை நீக்கிய தீபனே — அதி
குர பத்மனைத் தாக்கிய கோபனே. 1

சென்னி மாநகர் வாழும்அன் ணாமலை |

செப்பு செந்தயி முக்கதி நேசனே — சிவ

சுப்ர மண்யன் னும்பிர காசனே — கொடுஞ்

சிந்தை நைந்துபு லம்பி நிந்திடு

மந்தி ரந்தனில் வந்த

டைந்துணைச்

சேவிக் கும்குணம் என்றனக் காகுமோ — மிடு

பாவிக் கும்துயர் எப்படிப் போகுமோ. 2

வந்த வர்க்குப் பழம்புனிங் காடியே

தந்திடச்சகி யார்தமைத் தேடியே — பிர

பந்தம் எத்தனை எத்தனை கோடியே — குலை

வாழை யின்பழ மோக னிந்திடும்

மாழை யின்கனி யோள னும்படி.

மதுரி தம்பெற வேறிதம் பாடியே — பரி

செதுவும் இங்குப்பெ றாதுளம் வாடியே. 3

வெந்த ரைக்குள் வெடிப்பிடைப் பாலையே

சிந்து பித்தரைப் போல்வெறு

வேலையே — செய்யும்

வினை நான்விளங் கும் தண்டைக்

காலையே — எந்த

வேளை யும்துதி கூற வும்துயர்

நீளும் வெம்பவம் மாற வும்புரி

வில்வ வேணிசேர் தற்பர வாலையே — தரும்

செல்வ மேளனும் கற்பகச் சோலையே. 4

அருணகிரி, நக்கிரன் முதல் பற்பலரது அற்புதத் துதிகளை பெற்றவன் கந்தன். ஆனால் அண்ணாமலையின் துதிபோல் அவன் சுராறு காதகளுக்கும் இனித்திருக்குமா? இவ்வாறு வினா எழுந்தால், இல்லை என்ற விடையே கிடைக்கும். என்னத் தடை இல்லை என்பதற்கு மடை திறந்து வெளிப்புகின்றது இந்தத் துதி.

கன்னல்

— கரும்பு

கனம்

— மிகுந்த

போதினால்

— மலர்கள் தூவி

இருட்குவை

— இருட்கூட்டம்

திருமந்திரம்

— கோவில்

மாழையின் கனி

— மாங்கனி

மதுரிதம்

— இனிமை

வெந்தரை

— வெப்பமான நிலம்

வெறுவேலை

— வீண் செயல்

தண்டைக்கால்

— முருகன் பாதுகை

வெம்பவம்

— வெய்ய பிறவி

வில்வவேணி

— வில்வ மலரைத் தலையில்

குடிய சிவன்

தற்பர வாலை

— உமாதேவி

★

19. தலைவியின் ஊடல்

செந்தூர் வளர்முருக நாதா — அருணோதயச்
செந்தா மரைநிகரும் பாதா — திகழ்

சிந்தையில்அண் ணாமலைசெய்
நிந்தையைஎண் ணாதருள்செய்

சித்திர வேற்கரவி நோதா — உனதுவஞ்சச்
செய்கைஇன் னமும்தெரி யாதா. 1

சந்தோஷ மாகவேபோய் வீடு — வீடுகள்தோறும்
சரசம்கொண் டாடுவதே பாடு — வந்துன்

றன்னுடனே சேர்பிரியக்
கன்னியர்கள் பேர்வரியச்

சகஸ்திரம் வேணுமேவெள் ளேடு. — தனித்
தோரிடம்
தங்கியே மேயுமோவென் ளாடு. 2

வேசையர் வாசலிலே சென்று — தம்பலங்களை
வெட்கமில் லாமல்வாங்கி மென்று — தின்று

மெத்தப்பயித் தியம்கொண்டு
சுற்றித்திரிந் தேமருண்டு

வீடுதே டிவந்தாயே இன்று — தொடவே
மாட்டேன்
வேணும்என் றாலும்போடு கொன்று. 3

ஆசைகொண் டவருக்கு ரோசம் — கிடையா
தென்பாள்

அப்படிக் காகிலும்விஸ் வாசம் — வைக்கும்
அந்தவிலைப் பெண்டுகளைச்
சொந்தமெனக் கொண்டனையே

ஆனாலும் உன்னைப்போல
மோசம் — போனவ
ருண்டோ

ஆரும்செய் வாரேபரி காசம். 4

கந்தாசெய் யாதேபல வந்தம் — புதுமலரைக்
கசக்கி அறிவார்களோ கந்தம் — சற்றும்
காதலில்லா மல்சினந்த
மாதைவலி யப்பிடித்துக்

கலந்தால் வருமோசுகா னந்தம் — உனக்
கெனக்குக்
கனவிலும் இல்லைஇனித் தொந்தம். 5

எந்தப் பிறப்பினுமே வல்லி — உனை
அல்லாமல்

எவளையும் பாரேன்என்று சொல்லி — ஊரில்
எத்தனைப ரத்தையரை
நித்தமும்அ ணைத்தனையோ

இப்படிக் காகிகாஞ்சி தில்லி — கன்யாகுமரி
எங்குப்பார்த் தாலும்இல்லை சல்லி. 6

கங்கு கரைஇல்லையே ஜாடை — சொல்லி
வைபவர்

கட்டுகி றாயேதற்கு ஆடை — மானம்

காக்கவல்ல வாள்பாலே
சேர்க்கையில்லா தேஅன்பாலே

காத்தாயே வேசைமாதர் மேடை — கைவச
மாமோ

கலப்புல்லுத் தின்றாலுமே காடை.

7

குங்குமம் சந்தனம்சவ் வாது — சுககதம்பம்
குமுகுமென் றேபுயத்தின் மீது — வாசம்

கொட்டுதெழில் நெற்றிசந்தப்
பொட்டொடுப கட்டுதிந்தக்

கோலம் புதிதாய்வந்த தேது — நடந்த
தெல்லாம்

8

கொஞ்சம்சொல்

வாய்பண்ணாதே குது.

கந்தன் சில நாள்களாக வராமலிருந்து விட்டான். அவனைக் காணாமல், காதலி துடித்துப் போனாள். வரமாட்டானா என்று ஏங்கிய நிலையில் எதிர்பாராத வகையில் கந்தன் வந்து விடுகின்றான்.

காணாதபோது ஏங்கிய தலைவிக்குக் கண்டபோது, ஊடல் மேலோங்குகின்றது.

ஊடலில் அந்தக் காதலி, கந்தனை வெறுத்துப் பேசுவதும் குற்றம் சாட்டுவதும் ஓர் இன்பக் காவியமாகி விடுகின்றது. அந்தக் காவியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள உவமைகளும் பழமொழிகளும் கொஞ்சமா?

‘கட்டுகிறாயே எதற்கு ஆடை? உன்னைப்போல் சல்லி எங்கும் இல்லை’ என்று கந்தனை ஏசும் ஏச்சு, நம் மனத்துக்கு இனிப்புத்தருகின்றதே! கந்தனும் மகிழ்ந்துதானே இருப்பான்!

கரம்	— கை
பேர் வரிய	— பேரை எழுதுவதற்கு,
சகஸ்திரம்	— ஆயிரம்
வெள்ளேடு	— வெள்ளைத்தாள்
தப்பலம்	— வெற்றிலை பாக்கு
விசுவாசம்	— நம்பிக்கை
பலவந்தம்	— பலாத்காரம்
கந்தம்	— மணம்
தொந்தம்	— உறவு
வல்லி	— கொடி போன்ற பெண்
பரத்தையர்	— வேசையர்
சல்லி	— ஏமாற்றுக்காரன்
கங்கு கரை	— அளவு

ஆடை மானம் காக்கவல்லவா என்று கூட்டுக

20. தலைவி வருந்தல்

பாளைவாய் கமுகில்வந்தூர்
வாளைபாய் வயல்சூழ்செந்தூர்

பாலனம் புரியவந்த புண்ணியா — எந்த
லீலையும்செய் கிறாய்முன்பின் எண்ணியா.

1

வேளையோ விடிந்ததையா
நாளைவாரேன் இன்றுகையை
விட்டிடென்றா லும்விடாமல் பிடிக்கிறாய் — பாலை
ஒட்டவே மடியரிந்து குடிக்கிறாய்.

2

நித்தமும்அண் ணாமலைசெய்
குத்தம்எண்ணா வேலாகண்டோர்
நின்இதழ்ப் பவளங்களில் வெள்ளையே — (து)எனில்
என்னசொல்வேன்
நான்ஒருபெண் பிள்ளையே.

3

மத்தகம் நிகர்தனத்தில்
மெத்தநக ரேகைபட்டு
மாலைப்பிறை போல்அனந்தம்

தோணுதே — இது
கேலிக்கிட மாகும்என்றுள் நாணுதே.

4

உன்னையும்வி வாகம்இல்லா

என்னையுமே அன்னைகண்டால்

ஒன்றுசொல்லி டாளோஅடா பாவியே — இனித்
தின்றிடுவேன் என்பாள்பச்சை நாவியே.

5

சன்னைசாடை யாகவந்தென்

றன்னைஅணை வாய்நீஎன்று

சாற்றிடும்என் உண்மையான சொல்லையே — விட்டுக்

கூற்றுவன்போல் வந்தாய்என்ன

தொல்லையே.

6

சாறுசேர் கரும்புருசி

யாயிருந்தா லும்வேரோடே

தான்பறித்துத் தின்னுவது ஞாயமோ — முழு

ஆண்பிள்ளைக் கிதுதான்சம்பர் தாயமோ.

7

நூறுதரம் மாறிமாறி

வேறுவேறு லீலைசெய்தால்

நோகுமோநோ காதோஎனக் குள்ளமே — கொண்டு

போகுமோ கிணற்றுநீரை வெள்ளமே.)

8

தெடுநாள் பிரிந்து திரும்பிய தலைவன், தலைவியுடன் கூடலில் திசைக்கின்றான்.

கூடலில் மகிழ்ந்த தலைவி — அ. வ. ன் செய்யும் கலவிப் போரை வெறுப்பதாகப் பாசாங்கு செய்வது, எவ்வளவு சுவையாக உள்ளது. இத்தகைய அனுபவம் எல்லார்க்கும் வாய்க்குமானால் அதுதானே சுவர்க்க இன்பம்! அத்தகைய இன்பத்தை, இந்தப் பாடலே நமக்குத் தந்துவிடுகின்றது.

செழுகில் பாளைவாய்	— கமுகம் பானையில்
வந்து ஊர்	— வந்து ஊர்கின்ற
பாலனம்	— ஆட்சி
மடி அறிந்து குடித்தல்	— முழுவதுமாகக் குடித்தல்
இதழ்ப்பவளம்	— பவளம் போன்று சிவந்த இதழ்
வெள்ளை	— கலவியால் வந்த இதழ்வெளுப்பு
மத்தகம்	— யானை மத்தகம்
மானலப்பிறை	— இரவில் வரும் நிலாப்பிறை
அனந்தம்	— பல
பச்சை நாகி	— விஷம்
சன்னை சாடை	— ஒளிவுமறைவாக
கூற்றுவன்	— எமன்
சம்பிரதாயம்	— சாமர்த்தியம்

திருக்குறள் பதிப்பகம்

66/ 1, பெரியார் தெரு எம் ஜி ஆர் நகர்
சென்னை-600 078

21. தலைமகளிடம் வேறுபாடு கண்டு

தற்றாய் வினவுதல்

என்னடி நான் பெற்ற மங்கை
இள நங்கை
விடல் சங்கை — என்ன
இப்படி ஆயிற்றே செங்கை — வளை

இடர்பெற்றிட உடைபட்டன
நடைகெட்டதுன் உடையிற்பல

எய்தின சந்தனப் புள்ளி — என்ன
செய்தனை சொல்லடி கள்ளி ¹.

1 இந்தக் கண்ணி சில பிரதிகளில் வேறுபட்டு உள்ளது:

என்னடி நான் பெற்ற மங்கை
இரு கொங்கை
களில் சங்கை — எண்ண
எத்தனை கோடியோ செங்கை — விர

லிடமேவளர் நகரேகைகள்
மிகவேபடு வகைதோகையில்

எய்ந்த முருகவேள் கிள்ளி — உனைத்
தோய்ந்ததோ சொல்லடி கள்ளி.

அன்ன வயல்செந்தூர் வாசன்
மந்த காசன்
அன்பர் நேசன் — நாளும்
அண்ணா மலைக்கவி ராசன் — பாடும்

| அமுதச்சுவை தருமுத்தமிழ் |
களபத்தொடு கமழ்பொற்புய

அற்புத வேலன்செய் ஜாலம் — தன்னால்
கற்பழிந் தாயோரிக் காலம். 2

சித்தசன் ஆகம நூலை
அந்தி மாலை
யொடு காலை — வைத்துச்
சிந்திப்ப தாச்சுதுன் வேலை — சிமிழ்ச்

சின்னத்தன மடவஞ்சியே
உன்னைப்பணி வொடுகெஞ்சியே

சேவற் கொடியோன் பூஞ் சோலை — தனில்
தேடிப் புரிந்தானோ லிலை. 3

மெத்தப் பிரமைகொண் டேங்கி
கொங்கை வீங்கி
நேசப் பாங்கி — மாரை
விட்டுத் தனியாக நீங்கி — வடி

வேலுக்கதி பதிமையலே
மேலிட்டல நியதையலே

வெட்கத்தைப் போக்கடித் தாயோ — காம
வேசைத் தனம்படித் தாயோ. 4

இன்னம் விவாகமே இல்லை
கமழ் கொல்லை
வெடி முல்லை — மலர்
எங்கும்சிங் காரித்து வில்லை — ச்சந்தம்
இனிதாகிய களபம்கள
தனமேருவில் அணிகின்றனை
இப்படி யும்தலை விதியோ — பெண்ணே 5
செப்படி யேஇது மதியோ.
சன்னத மாமோகப் பேயே
பிடித் தாயே
வேப்பங் காயே — போலச்
சாதம் வெறுத்தாயே நீயே — பெருஞ்
சண்டாளியே கண்டோர்திரள்
கொண்டேபழி விண்டார்களநம்
சாதிக்கெல் லாம்ஒரு வடுவே — வரத்
தான்பிறந் தாய்வந்து நடுவே. 6
வண்ணம் பயிரவி தோடி
ராகம் பாடி
உற வாடி — சப்ர
மஞ்சத்தி லேவந்து கூடி — உன்றன்
வன்னப்படி கம்போல்ஒளிர்
கன்னத்தினி லும்தேன்இதழ்
வாயிலும் கொஞ்சம்பற் குறியோ — வைத்தான்
வாலை மகனுக்கும் வெறியோ. 7
எண்ணம் குமரவேள் பாலே
சென்ற தாலே
இனி மேலே — வயிறு
எப்படி யாகிலும் சூலே — வரும்
என்றேன துளம்அஞ்சுது
நன்றேசொலின் எனவஞ்சகம்
இல்லை கிழவன்சொல் வீணை — க்காரர்க்கு
ஏற்காதென் றாலும் கண்ணாணை. 8

தனியிடத்தில் தலைவனைக் கூடி வீட்டுக்கு வந்தாள்
தலைவி வளையுடைத்தல், நகரேகைகள், உடையில் சந்தனப்
புள்ளி முதலிய கலவி அடையாளங்களைக் கண்ட நற்றாய்
பதறுகின்றாள்.

வெட்கத்தைப் போக்கடித்தாயே! வேசைத் தனம் படித்
தாயே என்று கடுமையான சொற்களை வீசிப் பதறும்போது,
நாமும் சேர்ந்து பதறுகின்றோம்.

விடல் சங்கை என்ன — (சங்கை விடல் என்ன) அச்சம்
விட்டது ஏன்?
இருகொங்கைகளில் — உன் இரு தனங்களிலும் உன்
சங்கை எண்ண எத்தனை டாகும் சந்தேகம் எத்தனை
கோடியோ கோடியோ
மந்தகாசன் — குறுஞ்சிரிப்பையுடையன்
சித்தசன் ஆசம நூல் — கொச்சோசம்
சிமிழ்ச் சின்னத்தனம் — சிமிழ் போன்ற சிறிய தனம்
சேவற்கொடியோன் — முருகன்
கொல்லை — தோட்டம்
வில்லைச் சந்தம் — வில்லையாகிய சந்தனம்
களபம் — வாசக்கலவை
சன்னதம் — ஆவேசம்
பழி விண்டார்கள் — பழி சொன்னார்கள்
வடு — இழிவு
வன்னப் படிகம் — அழகிய கண்ணாடி
சூல் — கர்ப்பம்
என வஞ்சகம் — என்னிடம் வஞ்சகம்

சரியாகச் சொல்லப் போனால் என் வஞ்சம் ஒன்றுமேஇல்லை.
கிழவன் சொல் வீணைக்காரர்க்கு ஏற்காதுதான். ஆனாலும்
ஆணையாக நான் சொல்லத்தான் வேண்டி யுள்ளது என்பது
பொருள்.

22. தலைவி வருந்தல்

மஞ்சு நிகர் குந்தள மின்னே
சுத்தளங்கள் விகசித் மச்செய்
வாரிசாத னத்தில் வாழ்பொன்னே — செய்ய
வன்ன மேஒளிர் சொன்ன மேநடை
அன்ன மேஇடை பின்ன மேபெற
வந்ததன பாரவஞ்சியே
அதிவிருப்பத் துடன் உரைக்கும்
வார்த்தையைக்கேள் ஆசை மிஞ்சியே.

1

அஞ்சுவய சானபருவம்
தனில் எனது சிறுமனைமுன்
அங்கசவேள் போல உருவம் — பெற்றே
அன்று வந்து நயந்து மாலையில்
நெஞ்சுழிந்து மயங்க வேபுணர்
ஆறுமுக வேலவனையே
நினைவுகொண்டே மதிமருண்டே
ஆறுதில்லை என்ன வினையே.

2

என்றிரண்டு கண்ணும்தேடுதே
கனவினிலும் மனது நினைந்து
ஏக்கமுற்று அலைந்து வாடுதே — முன்னம்
என்றன் ஆகம தொன்ற வேபுணர்ந்து
அன்று போனகு கந்தன் ஆவலை
எண்ணி எண்ணி என்ன பயனே
உருகி நிதம் மறுகி விழ
இப்படிவி தித்தான் அயனே.

3

கா—53

சென்னினுளம்

மேவிய வாசன்

இனியதுதி

அனுதினமும்

செய்திடும் அண்

ணாமலைத்தாசன் — பாடும்

சிந்து மீதுமி

குந்த மோகமு

றும்சு சீலகு

கன்ச ரோருக

திவ்விருமு

கங்கள் ஆறுமே

கண்களில் கண்டால்

பெண்களுக் கெல்லாம்

செவ்விதழும்

வாயும் ஊறுமே.

4

சிறு வயதிலே முருகன் வந்து கலந்து மறைந்தான். அவன் தந்த இன்பம் மீண்டும் வரமாட்டாதோ என்று எண்ணி எண்ணித் தலைவி ஏங்கும்போது, நம் உள்ளமும் முருகனைக் காதலித்து ஏங்கும் உணர்வினைப் பெறுகின்றோமே!

மஞ்சு

— மேகம்

குந்தளம்

— கூந்தல்

மின்

— பெண்

வாரிசாதனம்

— தாமரை ஆசனம்

வன்னம் ஒளிர்

— அழகு விளங்கும் பெண்

சொன்னம்

— பெரிய முலைகள்

தனபாரம்

— மன்மதன்

அங்கசவேள்

— விரும்பி

நயந்து

— உடல்

ஆகம்

— பொருந்தும்படி

ஒன்ற

— நல்ல ஒழுக்கம்

சுசீலம்

— தாமரை மலர்

சரோருகம்

— தாமரை மலர்

★

23. பாலனைப் பழித்தல்

அங்கத் திற்பசுப்

பாச்சே — அழகு

அவள வும்குடி

போச்சே — முந்தி

ஆதிபிர மாவகுத்த

சோதனையி னால்

உதித்த தையோ

இதும் பொய்யோ.

1

தங்கக் கிண்ணங்கள்

போலே — மின்னும்

தனங்க ளும்சாய்ந்த

தாலே — கந்தன்

தன்னைமரு விச்சுகித்த

கன்னியர்களுக்குள்

மெத்தத்

தாழ்ந்தேன்

நொந்து

வீழ்ந்தேன்.

2

சாமம் நாலினும்

பிரியான் — என்னைத்

தனிக்க விட்டெங்கும்

திரியான் — கர்ப்பந்

தன்னைஅறிந்

தென்னையும்விட்டு

அன்னியராம்

கன்னியரைச்

சார்ந்தான்

ஆசை

தீர்ந்தான்.

3

காமம் மீறுதென்

றழுவான் — பின்னும்

காலி லேவந்து

விழுவான் — அவன்

காசுதனில் ஆசைவைக்கும்

வேசையர்கள் மீதினிலே

கடந்தான்

அங்கே

நடந்தான்.

4

கோடிச் சேலைக்கோர்

வெள்ளை — இளங்

குமரிக் கேஓரு

பிள்ளை — என்று

கூறுகின்ற வார்த்தை நெஞ்சில்

தேறிஎனக் கானதென்று கொண்டேன்

மனம்

வீண்டேன்.

5

வேடிக் கையெல்லாம்

விடுத்தேன் — புஞ்சு

மெத்தை யும்தள்ளிப்

படுத்தேன் — கோடி

மின்னலொளி

போல்இருந்த

என்றிறம்எல்

லாம்மெலிந்து

வெளுத்தேன்

பிஞ்சில்

பழுத்தேன்.

6

சென்னி மாநகர்

வாசன் — துதி

செய்அண் ணாமலைத்

தாசன் — தர்ம

சிந்தையில்இ ருந்துநித்தம்

வந்ததுய ரம்தவிர்க்கும்

சீலன்

உமை

பாலன்.

கன்னி மாமதில்

சூழும் — திருக்

பழுதில் லாதகொக்

கோகம் — தனில்

கழுகு மாமலை

வாழும் — மயில்

பகரும் காமசை

யோகம் — அந்த

கந்தன்ஒரு மைந்தநீ,பி

பக்ஷமுற்ற வேலவனை

றந்தபோது

இக்ஷணத்தி லேபிரித்தாய்

பாலா

லைந்ததெண்ணிக்

கழித்தான்

எம்

காலா.

12

மெட்டை

அழித்தான்.

8

அந்த ரப்பிழைப்

பாச்சே — நட்

டாத்துக் கோரையாப்

போச்சே — இங்கே

ஆறுமுக நாதன்மனை

தேடிவரும் வேளைதனி

யாச்சே

பெரு

முச்சே.

9

சந்த னம்பன்னீர்

வில்லை — பூசச்

சம்ம தம்இப்போ

தில்லை — சிவ

சண்முககு மாரவேளுக்

கின்னமும்என் மீதில்ஆசை

தருமோ

மோகம்

வருமோ.

10

அழுதா லும்துயர்

போமோ — இந்த

ஆபத் தும்வர

லாமோ — தோழன்

ஆறுமுக வன்புரியும்

போகமேநி னைந்துருகு

தாவி

அடா

பாவி.

11

தலைவி பிள்ளைப் பேறு எய்துகின்றாள். இந் நிலையில் தலைவன் வரவு தாமதமாகின்றது. பாலனைப் பெற்றமை யால் தன் அழகு குன்றிப் போனது. அதனால்தான் தலைவன் வெறுத்து விட்டான் என்று கற்பனை செய்து கொண்டு தலைவி, தன் மகனை வெறுத்துப் பேசுகின்றாள்.

காதல் உணர்வு விஞ்சும்போது, உண்டாகும் மனநிலையை இப் பாடலில் காண்கின்றோம்.

அங்கம்

— உடப்பு

அவளவும்

— அவ்வளவும்

சாமம்

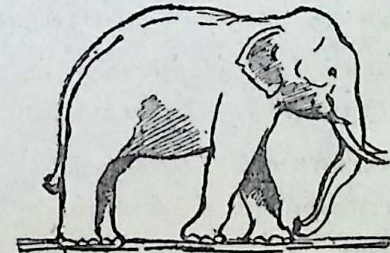
— இரவு

கன்னி

— அழியாமை

அந்தரப் பிழைப்பு

— கதியில்லாமை

24. தலைவனிடம் கூறுவது

கந்தம்சேர் தருபொழில் திகழ்கழு
காசல மாநகர் வாழ்முருகா
கஞ்சந்தான் எனஒளிர் விகசித
கரதல மாதவ மால்மருகா
கருதும்அண் ணாமலை தேசிகனே
அருணைஉண் ணாமுலை யாள்மகனே
கங்குல்பொருந் தும்குழல்தங்
கும்சிறுபெண் டும்தினமும்
கண்டும யங்கினள் அணைவாயே.

1

தொந்தந்தோம் திங்கண என்றுது
லங்கும்அ ரம்பையர் ஆடிடவே
துன்றும்கார் மழைஎன வீணைகள்
தும்புரு நாரதர் பாடிடவே
சுடர்மர கதம்நிகர் தோகையிலே
திடமொடு பவனிநீ போகையிலே
தொங்கல்களும் சங்கினமும்
பொன்கலையும் சிந்தினள்உன்

சொந்தம்எ னும்கனி வருவாயே.

2

அண்டம்பா தலமதி லும்கிடை
யாதச வுந்தர ரூபவதி
அஞ்சம்பால் அனுதினம் அமர்புரி
அங்கச ராசன்அ டைந்தநிதி
அகிலமும் மருள்பிர காசமயில்
மிகமது ரிதமொழி பேசுகுயில்
அன்றிலும்இந் தும்கடலும்
கண்டுமருண் டஞ்சுதல்கொண்
டங்கம்மெ லிந்தனள் அதுபாராய்.1 3

காதல் கொண்டு மயங்கிய ஒரு தலைவியின் மெய்ப் பாடு
களைத் தலைவனிடம் தோழி வெளிப்படுத்தும் திறம் கண்டு
வியக்கின்றோம். கவி மன்னரின் கவிவண்ணம் கற்போர்
நெஞ்சில் களிநடம் புரிகின்றது.

கந்தம்	— மணம்
கஞ்சம்	— தாமரைமலர்
கரதலம்	— கை
அருணை உண்ணா முலையான்	— நிருவருணையில் உள்ள உமா தேவி
கங்குல்பொருந்தும் குழல்	— இருள் போன்ற கரிய கூந்தல்
துன்றும்	— நெருங்கிய
தொங்கல்கள்	— மாலைகள்
சங்கினம்	— வளையல்
பொன்கலை	— பொற்சேலை
அஞ்சஅம்பால்	— பஞ்சபாணங்களால்
அங்கச ராசன்	— மன்மதன்
அன்றில்	— இணைபிரியாத ஒரு பறவை
இந்து	— சந்திரன்
அங்கம்	— உடல்

1. பாடல் முற்றுப் பெறவில்லை.

காவடிச் சிந்து பாட பேதங்கள்

பாடல் கண்ணி வரி			பாடபேதம்	கொண்ட பாடம்
1	1	5	மாளவே செய்து	மாளவே ஒரு
1	3	6	விரிமரை யொத் தொளிருகின்ற	சதுர் மறை யுச்சியில் விளங்குகின்ற
2	2	1	வீடாதபடி	வீடாவண்ணம்
3	10	3-4	கழுதமலை நகரின் வளம்	கழுகுமலை நகரின்
5	1	8	அவள் ஈயும் மாவினையும்	ஈயும் மாவையே இனிது
6	5	3	மின்னார்	மின்னின்
6	5	4	கெண்டை முத்த மீனும் மடமானும்	அரிய கெண்டை மீனும் முத்தம் ஈனும்
6	7	2	அங்கு அன்பாகவே	கொங்கையாலே நீந்தி
6	8	2	வராலு மெழுந்துமே	வரிவராலெழுந்து
8	5	1	நிமலப் பெருமிதச் செவ்வேளே	நிமலப் பெருமித புத்தேளே
8	5	4	மாதரிடங் கெடா வகை	மாதர் குழாம் அகன்றிட
8	6	1	குமரிக் கதிகபரற்கானே	குமரிக் கரிய பரற்கானே
11	2	3	மன்மதனும்	அங்கமிலான்
11	3	3	மன	கொங்கை
12	6	3	பையல்	மையல்
13	2	5	வெட்குற	உட்குற
13	8	4	அழுத்தியே	அருத்தியே
14	1	4	திணைப்	எனப்
14	5	2	வேலவனை	லீலை செய்ய
14	5	5	காமப் (மனப்)	மயற்
14	8	4	தீரத்	தீர்க்கத்
15	4	2	செவி என்பதுவே தந்து	செவி என்குவம் விதந்து
15	6	6	சிறுகிளியின்	உகிர் கிளியின்

பாடல் கண்ணி வரி			பாடபேதம்	கொண்ட பாடம்
15	7	6	பறம்பு	சிலம்பு
15	9	6	கணைக்கால்	தக்க கணைக்கால்
15	12	3	மன்மதனாம்	ரூபமிலான்
15	12	6	தீர்க்குமுனம்	தீக்குமுனம்
16	12	3	ஆசைப்	காமப்
16	2	6	தந்தால்	தரின்
17	3	8	எனதேரைப் (எனதேரும்)	என்தன் சீரைப்
18	3	7	ஒரு பரிசும் பெறாதுளம் ஒருவிதப் பரிசும் பெறாதுளம் பரிசெதும் பெறாம லுளம்	பரிசெதுவும் இங்குப் பெறா துளம்
20	1	4	போகம் காலையும் எந்தக் காலையும்	எந்தலிலையும்
20	8	2	வார்த்தை சொன்னால்	லீலை செய்தால்
21	3	1	கொக்கோக நூலை	ஆகம நூலை
21	3	5	தேடி வந்திட்டானோ மாலை	தேடிப் புரிந்தானோ லீலை
21	4	2	மனம் வீங்கி	கொங்கை வீங்கி
21	4	7	இழி (காசு)	காம
21	7	1	வண்ணப் பயிரவி	வண்ணம் பயிரவி
22	4	9	துன்பங்களெல்லாம் காதவழி ஓடிப் போகுமே	பெண்களுக்கெல்லாம் செவ் விதமும் வாயும் ஊறுமே
23	1	2	அவ்வளவும்	அவளவும்

பிரிவும் பரிவும்

அறந்தனையே புரந்திடும் ணாமலைப்பா
வாணகவி யமைப்பின் மேன்மேற்

சிறந்தனையென் பதுதெரிந்து தினம்பூரித்
தெழுந்திடமென் றேகம் பின்னா

விறந்தனையென் றிடமெலிந்த தினிச்சகியே
எவ்விடத்தி லிருந்தா யென்னை

மறந்தனையோ நினைந்தனையோ வருவாயோ
வாராயோ வந்தி டாயே!

1

அறந்த(ன்)னையே புரந்திடும் அண்ணாமலைப் பாவாண!
கவி அமைப்பில் மேன்மேல் சிறந்தனை என்பது தெரிந்து
தினம்பூரித்து எழுந்திடும் என் தேகம்.

பின்னால் இறந்தனை என்றிட மெலிந்தது.

இனிச் சகியேன். எவ்விடத்தில் இருந்தாய்!

என்னை மறந்தனையோ! நினைந்தனையோ!

வருவாயோ! வாராயோ! வந்தி டாயே!

அறந் தன்னையே புரந் — தருமத்தையே கவிகளால் பாது
திடும் அண்ணாமலைப் — காக்கின்ற அண்ணாமலைக்
பாவாண! — கவிஞனே!

கவி அமைப்பில் மேன்மேல் — கவி பாடுவதில் மேலும்மேலும்
சிறந்தனை என்பது — சிறந்து வருகின்றாய் என்
தெரிந்து — பதை அறிந்து

தினம் பூரித்து — நாடோறும் பருத்தெழுகின்ற
எழுந்திடும் என் தேகம் — என் உடலானது

பின்னால் இறந்தனை என் — அதன்பிறகு நீ உடல் துறந்
றிட மெலிந்தது — தாய் என்று கூறக் கேட்டு
மெலிந்து போய்விட்டது.

இனிச் சகியேன்

— இனி நான் பொறுக்கமாட்
டேன்.

எவ்விடத்தில் இருந்தாய்

— இப்போது எங்கே இருக்
கின்றாய்!

என்னை மறந்தனையோ
நினைந்தனையோ

— என்னை மறந்து விட்டாயோ!
அல்லது நினைக்கின்றாயோ!

வருவாயோ வாராயோ
வந்தி டாயே

— மீண்டு வருவாயா? வர மாட்
டாயா! வந்து விடு!

புரத்தல்

— பாதுகாத்தல்

பூரித்து

— பருத்து

கவி

யமைப்பு — கவிபாடுதல்

அண்ணாமலையின் பிரிவு கேட்டு அவர் நண்பர் முகவூர்
மீனாட்சி சுந்தரக் கவிராயர் பாடிய இரங்கற் பாடல்கள் இவை.

முரண் தொடை : மறந்தனையோ — நினைந்தனையோ
வருவாயோ — வாராயோ
பூரித்தது — மெலிந்தது

பண்ணுண்ட தமிழ்பகரன் ணாமலைக்குஞ்
சரமேயிப் பாவி யுள்ளம்

புண்ணுண்டு கவலையெனும் புரையுண்டு
வருந்தநின்னற் புதமா மெய்யை

மண்ணுண்டு நினதுயிரை விண்ணுண்டு
மிருப்பதறி வாளைன் மாய

எண்ணுண்ட விரண்டுமுன்பா னினியுமிழான்
றமிழ்ச்சுவையார்க் கினியா தம்மா!

2

பண்உண்ட தமிழ் பகர் அண்ணாமலைக் குஞ்சரமே!
இப் பாவி உள்ளம் புண்ணுண்டு கவலை எ(ன்)னும்
புரையுண்டு வருந்த நின் அற்புதமாம் மெய்யை
பண்உண்டும் நினது உயிரை விண் உண்டும்
இருப்பது அறிவானேல் மாயன்
எண்உண்ட இரண்டும் உண்பான். இனிஉமிழான்.
தமிழ்ச்சுவையார்க்கு இனியாது! அம்மா!

பண்உண்ட தமிழ் பகர் — இசை பொருந்திய தமிழ்ப்பாடல்
அண்ணாமலைக் கூறுகின்ற அண்ணா மலை
குஞ்சரமே யாகிய யானையே!

இப் பாவி உள்ளம் — இந்தப் பாவியாகிய என்
புண்ணுண்டு கவலை உள்ளம் புண்பட்டுக் கவலை
என்னும் புரையுண்டு என்னும் துளைப்பட்டு வருந்
வருந்த தம்படி

நின் அற்புதமாம் — உனது அழகிய திருமேனியை
மெய்யை பண்உண்டும் மண்ணானது உண்டும்

நினது உயிரை விண் — உன் உயிரினை வானம் உண்டும்
உண்டும் இருப்பது இருப்பதை அந்தத் திருமால்
மாயன் அறிவானேல் அறிந்தானாயின்,

எண் உண்ட இரண்டும் — இரண்டு என்று எண்ணப்பட்ட
உண்பான் மண், விண் என்பன இரண்
டையுமே உண்டுவிடுவான்.

இனி உமிழான்

தமிழ்ச் சுவை
யார்க்கு இனியாது

பண்

உண்ட — இசைபொருந்
திய

பகர்தல் — பாடுதல்

குஞ்சரம் — யானை

புரை — உள்துளை

அற்புதம் — அழகு

— முன்பு மண்உண்டு மீண்டும்
உமிழ்ந்தது போல் உமிழ்வே
மாட்டான். ஏனென்றால்,

— தமிழின் சுவையானது யாருக்-
குத்தான் இனிக்காது? எல்லா
ருக்குமே இனிக்கத் தானே
செய்யும்!

மெய் — திருமேனி

உண்டு — சாப்பிட்டு

விண் — வானம்

மாயன் — திருமால்

எண்

உண்ட — எண்ணப்பட்ட

இரண்டு — மண், விண்

உடல் மண்ணிலும் உயிர் விண்ணிலும் கலந்தமையால்
அவ்விரண்டிலும் தமிழ்ச் சுவை நிரம்பியிருக்கும். ஆதலால்
அவற்றை உண்ட மாயன் அச்சுவை கருதி அவற்றை மீளவும்
உமிழ மாட்டான் என்பது கருத்து.

ஊழி முடிவில் திருமால் உலகத்தை உண்டு ஆலிலையில்
பள்ளி கொண்டிருந்து, பின்னர் உமிழ்ந்து உலகைப் படைப்-
பான் என்பது புராண வரலாறு. அது கருதி இவ்வாறு
கற்பனை செய்யப்பட்டது.

இவ்வைந்து பாடல்களும் அவலச் சுவையின் உச்சியைத்
தொட்டு இன்று படிக்கும் போதும் நம் கண்களைக் குளமாக்கு
கின்றன. உலக இலக்கியங்களில் இவைபோன்ற உணர்ச்சிப்-
பாடல்கள் வேறு காண்பது அரிது.

சேரல் நயம் :

புண்ணுண்டு
புரையுண்டு
மண்ணுண்டு
விண்ணுண்டு

பரத்துதிசெய் நினையான்பின் பற்றநினைந்
தனன்ரீபோய்ப் பரமன் நாட்டின்

சிரத்துஉதியர் முதற்பலரும் சேரஇருப்
பாய்நினைப்போல் தேர்கி லாது

நரத்துதிசெய் யான்உறுவது எவண்? பயன் என்?
கலைகளெலாம் நனிம றைத்து

வரத்துஉதிசெய் மதிநிகர்த்தாய்! சென்னிகுள
நகரிஅண்ணா மலைப்பூ மாளே!

5

கலைகள் எலாம் நனி — பதினாறுகலைகளையும் மறைத்
மறைத்து வரத்து உதி துக் கொண்டு தவத்தால் உல
செய் மதி நிகர்த்தாய் கில் உதித்தலைச் செய்த முழு
மதி போன்றவனே!

சென்னிகுள நகரி — சென்னிகுள நகரில் பிறந்த அண்
அண்ணா மலைப் ணாமலை என்னும் பூமாளே!
பூமாளே!

பரத்துதி செய் நி(ன்)னை — பரம் பொருளையே துதி செய்
யான் பின்பற்ற கின்ற உன் பிரிவுத்துயர் தாங்
நினைந்தனன் காமல் இறப்பிலும் உன்னைப்
பின் பற்றிவர எண்ணினேன்.
ஆனால்,

நீபோய்ப் பரமன் நாட் — ப ர த் தை த் துதிசெய்ததன்
டின் சிரத்து உதியர் பயனாக நீ சென்று பரம்பதத்
முதற் பலரும் சேர தின் தலைநகரில் பண்டிதர்
இருப்பாய்! முதலியோர் பலரும் கூடும்படி
சிறப்புடன் இருப்பாய்!

நின்னைப் போல் தேர் — உன்னைப் போல் பரத்தினையே
கிலாது நரத்துதிசெய் பாட வேண்டும் என்று தெளி
யான் உறுவது எவண்? யாமல், மானிடத்தையே துதி
பயன் என்? செய்த நான், பரம்பதத்தை
அடைய இயலாதே! நான்
அடையும் இடம் வேறு ஏதோ?
நரஸ்துதி பாடியதால்
எனக்குக் கிட்டும் பயன்
எதுவோ?

பரத் துதி	— பரம்	சிரம்	— தலைநகரம்
	பொருளின்	உதியர்	— பண்டிதர்
	துதி	தேர்கிலாது	— தெனியாது
பின்பற்ற	— இறந்து	நரத்துதி	— மானி
	போக		டத்தைப்
பரமன்			பாடுவது
நாட்டின்		கலை	— சந்திரன்
சிரம்	— பரம்		ஒளிக்
	பதத்தின்		கூறுகள்
	தலை	வரத்து	— தவத்தால்
	நகராகிய	உதிசெய்	— உதித்த
	வைகுந்தம்	மதி	— சந்திரன்

இறந்தாலும் உன்னைச் சேர இயலாதே என்று கருதுவதா
லேயே நான் இன்னும் உடல் தாங்கி இருக்கின்றேன். இல்லை
யேல் நீ பிரிந்த அக்கணமே நானும் உடன் தொடர்ந்திருப்பேன்!

கலைமறைத்து உதித்தமதி அண்ணாமலைக்கு உவமை.
இது இல்பொருள் உவமை எனப்படும்.

பரத்துதி செய்பவர் பரம்பதம் அடைவர். நரத்துதி செய்
பவர் நரகமே அடைவர். ஆதலால் இருவரும் ஓரிடத்தில்
ஒன்று சேர இயலாது. அதனாலேயே நான் உன்னைப் பின்பற்றி
உடல் துறக்காமல் அழுது கொண்டு உள்ளேன்! என்று புலவர்
கதறும்போது, நம் உள்ளமும் பதறிப் 'பரிதவிக்கின்றதன்றோ?
உயர்ந்த உண்மைக் கவிதைக்கு இக்கவிதை எடுத்துக்காட்டு.
தாம் அனுபவிக்கும் உணர்வுகளைப் படிப்பவர் உள்ளத்திலும்
எதிரொலிக்கச் செய்வதே உண்மைக் கவிதை.

என்னுமிர்க்கோர் துணைஎனும் அண் ணாமலையை
ஒருதரம்ஆ யினும்காண் போம்என்று

உன்னுதற்கும் வழிஉளதோ! அதும்இலையே!
அன்றியும்என் உளம்எண் ணாமல்

இந்நிலத்து மறக்கஒரு மருந்தும்அகப்
படவிலையே! இனிஎன் செய்வேன்!

மன்னுமுத் தமிழ்முழங்கும் கிளுவைஇத
யாலயபூ மன்னர் ஏறே!

4

மன்னுற முத்தமிழ் — நிலைபெறும்படி மூன்று தமிழும்
முழங்கும் கிளுவை முழங்குகின்ற ஊற்று மலை
இதயாலய! பூமன்னர் இருதயாலயனே! உலக அரசு
ஏறே! சருள் ஆண்சிங்கம் போன்ற
வனே!

என் உயிர்க்கு ஓர் துணை — என் உயிர்க்கு ஒப்பற்ற துணை
எனும் அண்ணா யாகிய அண்ணாமலைக் கவி
மலையை ஒருதரம் ராஜனை மீண்டும் ஒருதரமா
ஆயினும் காண்போம் யினும் காணலாம் என்று
என்று உன்னுதற்கும் வழி நினைப்பதற்கும் உபாயம்
உளதோ? அதும் உண்டோ? அப்படி ஓர் உபா
இலையே! யம் இல்லையே!

அன்றியும் என் உளம் — அதுவன்றி, என் மனம் அவனை
எண்ணாமல் இந் மறந்து போவதற்கு ஒரு மருந்
நிலத்து மறக்க ஒரு தும் கிடைக்கவில்லையே!
மருந்தும் அகப்பட விலையே!

இனி என் செய்வேன்! — இனியான் என்னதான் செய்
வேன்! எப்படித்தான் உயிர்
வாழ்வேன். (துணையிழந்து
உயிர் வாழ்வது எப்படி?)

உன்னுதற்கு — நினைப் உளம் — மனம்
பதற்கு மன்னுற — நிலைபெற
வழி — உபாயம் கிளுவை — ஊற்றுமலை

முடிவில் மீனாட்சி சுந்தரம், பிரிவுத்துயர் பொறுக்க இயலா
மல் தம்மைப்போலவே வருந்துகின்ற இருதயாலயரைக் கட்டிக்
கொண்டு அழுகின்ற நிலையை இப்பாடல் குறிக்கின்றது

முத்தமிழ் முழங்கும் கிளுவை என்ற தொடர் தெருவெல்
லாம் தமிழ்முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர் என்று பாரதி பாடு
வதற்கு வழி வகுத்தது போலும்!

தமிழ்மொழி பற்பல இரங்கற் பாடல்களைப் பெற்ற
துண்டு. ஆனாலும் இப்படிச் சுற்குந்தோறும் கண்ணீர் ஊற்
றெடுக்கும் கவிதை இதுவன்றி வேறு இருப்பது அரிது என்பதை
உள்ளம் பெற்றார் அனைவரும் ஒப்புவது உறுதி.

நயங்கொண்ட கவிகளை நீ நவிலுவதால்
கைலையுளார் நயம்கண் டேதம்
வயங்கொண்டு போம்பொழுது எம் உலகில் உற
வேண்டும் அண்ணா மலைப்பா வாணன்
சயங்கொண்டு மடிந்ததனால் என்று புல
வோர்விரகால் தடுக்க வோஅச்
சயங்கொண்ட பாவிக்கின்ற நோய் உனக்கு இங்
கனுப்பினர் வித் துவசிம் மேறே!

3

- வித்துவ சிம்ம ஏறே — புலமையில் ஆண் சிங் கம்
போன்ற அண்ணாமலைக்
கவிராஜனே!
- நயம் கொண்ட — இன்பம் பொருந்திய கவிதை
கவிகளை நீ நவிலு
வதால் நயம்கண்டு களை நீ பாடுவதால், அக்க
விதைகளின் பயனைக் கண்டு,
- கைலையுளார் தம் வயம் — சிவபுரத்துச் சிவ க ண ங் க ள்
கொண்டுபோம் உன்னைத் தம் வசப்படுத் திச்
பொழுது சிவபுரத்துக்குக் கொண்டு
செல்லும்போது,
- புலவோர் — தேவருலக வாசிகளாகிய
- அச் சயம் கொண்ட — அந்தத் தன்னலம் கொண்ட
பாவிக்கள் பாதகர்கள்
- அண்ணாமலைப் — அண்ணாமலைக் கவிராஜன்
பாவாணன் சயம் காசநோய் கொண்டு இறந்
தமையால் எங்கள் உலகிற்கே
கொண்டு மடிந்ததனால் வரவேண்டும் என்று தங்கள்
எம் உலகில் உற உலகுக்குக் கொண்டு செல்
வேண்டும் என்று வதற்காக
- விரகால் தடுக்கவோ — தந்திரத்தால் சிவபுரம் செல்லா
மல் தடுப்பதற்காகவோ,
- இந் நோய் உனக்கு — இந்தக் காச நோயை உனக்கு
அனுப்பினர் அனுப்பினார்கள்?

நயம் — இன்பம் புலவர் — தேவர்கள்
கைலை விரகால் — உபாயத்தால்;
யுளார் — சிவகணங்கள் தந்திரத்தால்
தம் வயம் சுயம் — தன்னலம்
கொண்டு — தங்களின் வசப் வித்துவம் — புலமை
படுத்தி சிம்ம ஏறு — ஆண்சிங்கம்
சயம் — காசநோய்

அண்ணாமலைக் கவிராஜன் ஜீவன்முத்தன் ஆகையால்,
நோய் நொடியின்றி உடல் துறந்து நேராகச் சிவபுரம்
செல்வது உறுதி.

அப்பெருங் கவிஞனைத் தேவருலகுக்கு எப்படியாவது
வரவழைத்துப் பாராட்டி அவன் கவிநயம் கேட்டு அனுபவிக்க
வேண்டும். இதற்கு என்ன உபாயம் என்று தேவர்கள் எண்
ணிப் பார்த்தனர்.

நோயின்றி உடல் துறந்தால்தானே நேராகச் சிவலோகம்
செல்ல இயலும்! ஏதாவது நோயினால் உடல் துறந்தால்
தேவருலகுக்குத் தானே வந்தாக வேண்டும்! இவ்வாறு எண்
ணிய சுயநலமிக்க தேவர்கள் காசநோயை அவனுக்கு அனுப்பி
உடல் துறந்த பின்னர் தங்களுலகுக்கு அழைத்துக் கொண்
டனர் போலும்! என்பது கவிதையின் திரண்ட பொருள்.

அண்ணாமலைப் பாவாணன் | சயம் கொண்டு மடிந்த
தனால் எம் உலகில் உற வேண்டும் என்று ஓர் உபாயத்தால்
தடுக்கவோ புலவோர் ஆகிய அச் சயம் கொண்ட பாவிக்க
இந் நோய் உனக்கு அனுப்பினர் என்று கூட்டுக.

நுட்பமான சுவையான கற்பனை.

சேய்த் தொண்டர் புரணத்தில்

காவடிச் சிந்துக் கவிஞன்

உயர்திரு வ. சு. செங்கல்வராயபிள்ளை யவர்கள்
வேண்டுகோளின்படி அருட்கவிஞர் வே. செ. சொக்கலிங்
கனார், சேய்த் தொண்டர் புரணம் என ஒரு பெருங்
காப்பியம் படைத்துள்ளார்.

அதனுள் சேய்த் தொண்டத் தொகை, சே ய் த்
தொண்டர் திருவந்தாதி, சேய்த் தொண்டர் போற்றிக்
கலிவெண்பா என மூன்று உட்பிரிவுகள் அடங்கியுள்ளன.
அவற்றுள் அண்ணாமலையின் சிறப்பு இடம் பெற்றுள்
ளது.

சென்னிஞளம் அண்ணாமலை ரெட்டியாரின்
வரலாறு, அண்ணாமலை நாயனார் புரணம் என்ற
தலைப்பில் அந்நூலில் ஒளி விரிக்கின்றது.

1. சேய்த் தொண்டத் தொகை

அன்பர்கெழு மேலகரம் பண்டாரத் தார்அண்
ணாமலையார் கவிவீர ராகவருக்கு அடியேன்.

2. சேய்த் தொண்டர் திருவந்தாதி

பண்ணார் தமிழ்ஓம்பும் தென்பாண்டி
நாட்டிற் பலவளங் கொள்

கண்ணார் கழுகாச லேசர்
அருள்பெற்றுக் காதல்மிக்குத்

தண்ணார் அழுதம் தவழ்கா
வடிச்சிந்து சாற்றியந்த

அண்ணா மலையார் அடிபோற்று
வேன்நன்மை அண்டுதற்கே.

3. சேய்த் தொண்டர் போற்றிக் கலிவெண்பா

கண்டார்

கருதும் கழுகா சலக்கந்தற்கு இன்பம்
தருகா வடிச்சிந்து சாற்றித்—திருமுருகன்
தண்ணார் கமலச் சரண்நீழல் பெற்றுவாழ்
அண்ணா மலையார் அடிபோற்றி!

4. அண்ணாமலை நாயனார் புரணம்

ஆழிநெடுங் கடல்உடுக்கும் அகலிடத்துக்கு அழகூட்டும்
பூழியர்தம் திருநாட்டில் புரந்தரனுக்கு அரசளித்த
கோழிநெடுங் கொடிக்குமரன்குணம்பரவிக்கொண்டாடும்
வாழிவழி விழுக்குடிகள் மன்னுவது சென்னிஞளம்!

சொன்ன சென்னி குளநகரில்
துகள்இல் முத்து ரெட்டியென்பார்
மன்னி வாழ்ந்தார் மற்றுஅவர்க்கு ஓர்
மைந்தர் உதிப்பப் பெற்றோரும்
உன்னி யரும்அவ் வூராரும்
உற்ற சடங்குஎல் லாம்ஆற்றி
அன்ன மைந்தற் கிட்டார்நல்
அண்ணா மலையார் என்றுஒருபேர்.

2

சொல்லிச் சிறுவர் பெற்றோர்தம்
சொல்லும் கேளார் பள்ளியிலும்
கல்வி பயிலார் தம்பருவக்
கயவச் சிறாரோ டாடிவெறுந்
தில்லு முல்லும் புரிவார்திச்
செயலைக் கண்டு பெற்றோர்கள்

இல்லில் புகழ் டாதுஇடித்தார்
இடிக்கச் சகியார் இல்துறந்தே

3

சிந்தை கவலுற்று ஊர்கள்தொறும்
திரிந்து மெலிந்துஓர் திருத்தினத்தில்
கந்தக் கடவுள் எழுந்தருளும்
கமுகா சலம்சேர் என்றுஅறிவுஒன்று

உந்த நடந்து குறித்ததலத்து
உற்றுஅங் குணவின்று உடல்களைப்புற்று

இந்தக் கொடுமை என்செய்வது
என்று திருவா லயத்துஒருசார்

4

இருந்தார் கங்குற் பொழுதுஅணுகுற்று
இறையா லயத்துஅந் தணர்பூசை

புரிந்துஆ லயப்பொற் கதவடைத்துப்
போகத் தொண்டர் துயர்தடியும்

மருந்தாய் விளங்கும் முருகன்ஒரு
மறையோன் எனவந்து இளையாய்நீ

வருந்தேல் உனக்கு வேண்டுவதுஎன்
வாய்விட்டு உரையாய் எனச்சிறுவர்

5

உண்ணற்கு உணவுஇத் ததிவேண்டும்
ஓதாது எல்லாம் உணர்ந்ததற்பின்

கண்ணுக்கு இனிய காட்சிஅருள்
கமுகா சலன்சீர் வியந்து எளியேன்

வண்ணக் கவிபாடு அருள்வேண்டும்
மற்றும் எதும்வேண் டேன்எனநின்

எண்ணப் படியே ஆகுகஎன்று
இம்என்று ஐயன் உருக்கரந்தான்.

6

பாலும் பழமும் அயின்றதுபோல்
பசிதீர்ந்து உடலம் புளகிப்ப

வேலும் மயிலும் துணைஎன்று
வியந்தார் எழுந்தார் விளங்குமறை

நாலும் அறியா முருகன்அருள்
நண்ண நறுங்கார் மழைபொழிதல்

போலும் இனிய கவிபொழியும்
புலமை உளத்துஉற் றதைஓர்ந்தே

7

திருவுற்று இலகு கங்களனும்
திருப்பா சுரம்வாய் மலர்ந்தருளப்

பருதி எழுந்தான் அம்புயங்கள்
பலவும் மலர்ந்த மலர்ந்ததுஇவர்

உருவம் அதுகால் ஒருமுருகற்கு
உதய காலப் பூசைசெயக்

கருதி மறையோர் அடைந்துஇவரைக்
கண்டு திடுக்கிட்டு, இங்குன்னை

8

யார்வரு மாறு அழைத்தார்
எதற்குநீ வந்தாய் என்னச்

சீர்வளர் என்று இயங்கும்
சிந்துஉரைத் தனர்கேட்டு அன்னார்

ஆர்வமுற்று இதுநம் ஐயன்
ஆடல்என்று உணர்ந்துஅன் போடும்

நேர்வன பலவும் நேர்ந்து
நீர்இவண் இருமின் என்று ஓர்

9

உறைவிடம் காட்டி மேலும்
உதவுதல் உதவி வேண்டிற்று

அறைவிரேல் அருள்கின் றோம்என்று
அந்தணர் அகன்றார். இப்பால்

நறைகெழு நீபத் திண்டோள்
நாயகன் அருட்குஆ ளான

குறைவில்பைந் தமிழ்கெழும் பூங்
கொண்டல்பே ரார்வத் தோடும்

10

பற்பல சந்தம் கொண்ட
சிந்துகள் பகர்ந்துஆட் கொண்ட

அற்புத முருகற் போற்றிச்
சிறப்பெலாம் அணுகப் பெற்றுஅந்

நற்பதி விட்டெழுந்து
நடந்துஅகன் ஞாலம் போற்றச்

சிற்பர பரமா னந்தச்
சேய்எழுந் தருள்தலங்கள்

11

பலபுகுந்து ஐயன் பாத
பங்கயம் பரவிப் பின்னும்

சிலபகல் உலகில் வாழ்ந்து ஓர்
தினத்தினில் குகலோ கத்தில்

குலவிஇன் புறுசேய்த் தொண்டர்
குழுஎதிர் கொளக்கு கேசன்

மலரடி நிழல்புக்கு இன்ப
வாரியுள் ஆழ்ந்துள் ளாரால்.

12

தீர தீரர் அண்ணாமலை நாயனார் சிறப்பாம்
பார காவியம் என்னளவு அன்று அன்னார் பதமாம்
ஈர மாமலர் சென்னிகொண்டு இருநிலம் வியக்கும்
வீரராகவ நாயனார் தொண்டுமேல் விள்வாம். 13
அண்ணாமலை நாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

குயிலாற்றுப்படை

நற்றாலத் திரிகூடற் கனிமாவா
 ணியுமெந்த நாளு மேவும்
 பற்றாலத் திரிகூட மகவெனுநன்
 முக மருதப் பமனா நின்னை
 முற்றாலத் திரி கூட மரர்களுய
 வதனையுண்ட முதலோன் வாழும்
 குற்றாலத் திரிகூடத் தருகின்றகண்
 டேங் குற்றங் குறைகா ணோமே!

நல் தாலத் திரி, கூடல் க(ன்)னி, மா, வாணியும் எந்த
 நாளும் மேவும் பற்றால்,

அத்திரி கூட மகவுஎனும் நல் முக மருதப்ப ம(ன்)னா!
 நின்னை,

முற்று ஆலத்து இரி கூடு அமரர்கள் உ(ய்)ய அதனை
 உண்ட முதலோன் வாழும் குற்றாலத் திரிகூடத்து
 அருகினில் கண்டோம். குற்றம் குறை கணோமே!

நல் தாலத் திரி	— நல்ல பூமி தேவியாகிய பெண்ணும்
கூடல் க(ன்)னி	— மதுரையில் வாழும் மீனாட்சி யம்மாளும்
மா	— திருமகளும்
வாணியும்	— கலைமகளும்
எந்த நாளும் மேவும்	— எப்போதும் விரும்புகின்ற
பற்றால்	— அன்பினாலே

அத்திரி கூட மகவு எனும் —
 நல்முக மருதப்ப
 ம(ன்)னா!

அத்திரி முனிவன்கூட (நின்
 முகம் கண்டு, அது தன்
 மகனாகிய சந்திரனுக்கு
 ஒப்பாக இருப்பதை
 அறிந்து) தன் மகவுதான்
 இம் முகம் என்று கூறும்
 நல்ல முகமுடைய
 மருதப்ப மன்னனே!

முற்று ஆலத்து (அமரர்கள்) —
 இரி—கூடு உ(ய்)ய

முதிர்ந்த ஆலகால நஞ்சி
 னால் சிதறியோடிய
 அமரர்கள்
 அமுதுண்பதற்காக
 ஒன்று கூடியிருந்த அவர்கள்
 உயிர் வாழ்வதற்காக

அதனை உண்ட
 முதலோன் வாழும்

— அந்த நஞ்சினை அருந்திய
 முதல்வன் ஆகிய சிவன்
 வாழ்கின்ற

குற்றாலத் திரி கூடத்து
 அருகினில்

— குற்றாலத் திரிகூட மலை
 யருகே

நின்னைக் கண்டோம்

— உன்னைத் தரிசித்தோம்

குற்றம் குறை காணோம்

— எம்பால் இருந்த பிழைகளும்
 வறுமையாகிய குறையும்
 போன இடம் கண்டிலோம்.
 (ஏனெனில் அவை உன்னைக்
 கண்டவுடனே எம்மை விட்டு
 நீங்கிவிட்டன.)

தாவம்	— பூமி	நல்முகம்	— நல்ல முகம்
திரி	— (ஸ்)திரி; பெண்	முற்று	— முதிர்ந்த
கூடல்	— மதுரை	ஆலம்	— நஞ்சு
க(ன்)னி	— மீனாட்சி	இரி அமரர்	— சிதறியோடிய
மா	— திருமகள்		தேவர்கள்
வாணி	— கலைமகள்	கூடு அழகர்	— ஒருங்கு கூடிய
	கூறும்		தேவர்கள்
மேஷம்	— விரும்புகின்ற	உ(ய்)ய	— உயிர் வாழ
பற்றால்	— அன்பினால்	அதனை	— அந்த நஞ்சை
அத்திரி	— அத்திரி முனி	முதலோன்	— சிவன்
	வர்; சந்திரன்	குற்றம்	— பிழை
	தந்தை	குறை	— வறுமை
மகவு எனும்	— சந்திரன்		
	என்று கூறும்		

பூமகள் முதலியோர் விரும்பும் அன்பால் மருதப்பன் முகம் மலர்ந்து சந்திரன்போல் ஒளிவிகம். அந்த எழில் கண்ட அத்திரி முனிவன் அம் முகத்தைத் தன் மகன் (சந்திரன்) என்று கூறுவான். மருதப்பன் முகம் சந்திரனைப் போன்றது என்பது சாரம்.

அத்திரி, சந்திரனைப் பெற்ற தந்தை என்பது புராணச் செய்தி.

தின்னை குற்றாலத்திரி கூடத்து அருகினில் கண்டோம் என்று கூட்டுக!

மருதப்பனும் சந்திரனும் அருகருகே யிருந்தால் அத்திரி, மருதப்பன் முகம் கண்டு, இதுவே என்மகனாகிய சந்திரன் என்று கூறுவான். ஏனெனில் மருதப்பன் முகம் சந்திரனை விடச் சிறந்து தோன்றும் என்பது கவிஞர் காட்டும் கற்பனை நயம்.

இரி அமரர்கள் என்றும் கூடு அமரர்கள் என்றும் தனித் தனிக் கூட்டுக.

திருக்குறள் பதிப்பகம்

பெரியார் தெரு. 66/1, எம் ஜி ஆர் நகர்,

விண்ணமுதம் உண்டு வெறிபடைத்த உள்ளத்தால்
எண்ணிச் சருக்கரையின் ஏட்டினிலே — தண்ணியகற்
கண்டுஎழுது கோலால் கனிச்சாற்றில் தோய்த்துஎழுதும்
தன் தமிழ்மன் அண்ணாமலை.

விண்ணமுதம் உண்டமையால் போதையேறிய மனம்
எண்ணியது.

ஏடு சர்க்கரை. எழுதுகோல் கற்கண்டு.

தோய்த்து எழுதிய மை கனிச்சாறு.

இவ்வாறு உருவான கவிதை இனிப்பதற்குச்
சொல்லவா வேண்டும்!

இத்தகைய கவிதை வழங்கிய பெருவள்ளலைத்
தமிழுக்கு மன்னன் என்பது தரும் அன்றோ!

மீவடிச் சிந்து பொழிகதி ரான்மின்னும் கற்பகத்தண்
பூவடிச் சிந்து விழியர மங்கையர் போகமத
மாவடிச் சிந்து மலரெனத் தீவினை மாய்ந்து துய்ப்பர்
காவடிச் சிந்துமண் ணாமலை பாக்களுங் கற்பவரே,

மீவடிச்சு இந்து பொழி கதிரால் மின்னும் கற்பகத்தண்
பூ அடிச், சிந்து விழிஅர மங்கையர் போகம்
மத மா அடிச் சிந்தும் மலர் எனத் தீவினை மாய்ந்து
துய்ப்பர்

காவடிச் சிந்தும் அண்ணாமலை பாக்களும் கற்பவர்.

மீ வடிச்சு இந்து பொழி — மேலிருந்து வடித்துச்
கதிரால் மின்னும் கற்பகத் சந்திரன் பொழிகின்ற நிலவுக்
தண் பூ ஆடி கதிர் ஒளியால் மின்னுகின்ற
கற்பக மரத்தின் குளிர்ந்த
பூக்களின் அடியிலே

மதமா அடிச் சிந்தும் — யானையின் காலடியில்
மலர்எனத் தீவினை சிந்துகின்ற மலர் (நசுங்கி
மாய்ந்து துய்ப்பர் யழிவது) போலத் தாம்
செய்த தீவினைப் பயனால்
வரும் துன்பங்கள் ஒழிந்து
போக

சிந்துவிழி அர மங்கையர் — கடல் போன்று விசாலமான
போகம் துய்ப்பர் கண்களையுடைய அர
மங்கையர் தரும் இன்பம்
அனுபவிப்பர்

இப் பாடலை இயற்றியவர் : அரங்க. சீனிவாசன்

காவடிச் சிந்தும்
அண்ணாமலை
பாக்களும் கற்பவர்

— காவடிச் சிந்துப் பாடல்களும்
அண்ணாமலைக் கவியரசர்
பாடிய பிற இயற்பாடல்
களும் கற்பவர் (போகம்
துய்ப்பர்)

கற்பவர் தீவினை மாய்ந்து அர மங்கையர் போகம்
துய்ப்பர் என்று கூட்டுக!

அண்ணாமலையின் கவிதை தரும் இன்பம், அரமங்கையர்
தரும் போகத்துக்கு ஒப்பாகும் என்பது கருத்து.

'விண்ணமுதம்' என்று தொடங்கும் பாடலும் இப் பாடலும்
அரங்க சீனிவாசன், அண்ணாமலைக்குப் படைத்த அருட்
புகழ் அஞ்சலி.

தேவலோகம் — கற்பகச் சோலை. மேலிருந்து சந்திரன்
தன் கிரணங்கள் வடித்துப் பொழிகின்றான். கற்பகம் மலர்கள்
நீழல் பரப்புகின்றன. அதன் அடியிலே அரம்பையர் உள்ளனர்.
அவர்கள் விழி கடல் போன்று விசாலமானது. அவர்கள்
போகத்தை அனுபவிப்பது போன்ற பேரின்பம் எய்துவதற்குத்
தடையாக இருப்பது தீவினைப் பயன்.

அந்தத் தீவினையைக் கெடுப்பது எப்படி? அண்ணாமலை
பாடிய காவடிச் சிந்தும் அவரின் பிற பாடல்களும் கற்றால்
போதும். தீவினை மாயும். அரம்பையர் யோகம் போன்ற
இன்பம் தடையின் றிக் கிடும் என்பது இப் பாடலின் திரண்ட
கருத்து.

66, பெரியார் தெரு, எம்ஜிஆர் நகர். சென்னை-78

செய்யுள் முதற் குறிப்பு அகராதி

அ	அனங்கசக்க	316	ஈ	ஓவிக் கூடம்	110
அக்கோக	276	அனந்தங்க	263	ஈரமென்றே	116
அங்கஞ்	168	அனந்தங்கச்	368	ஈற்றயலை	179
அங்கத்திற்	426	அனந்தவனந்	383	எ	
அங்கம் புணை	182	அனிச்சக்	56	எடுத்தானத்	383
அசந்தடியா	261	அனுதினங்	298	எடுத்துக்	152
அச்சங்கத்	223	அன்றானை	106	எட்டுவைய	187
அஞ்சிக்	229	அன்னங்காள்	162	எப்படிப் பால்	323
அணைக்க	140	அன்னமென்	219	எப்போதுங்	325
அதியாக	126	ஆ		எவன	37
அந் நாட்டை	72	ஆகத்	163	என்கருப்புக்	192
அப்பாம்	179	ஆதியிலக்	101	என்பணி	118
அப்புத்	135	ஆரவடஞ்	326	என் புதைய	94
அம்பலவா	273	ஆலகாலங்	246	என்னடி நான்	423
அம்பனைப்ப	171	ஆலஞ்சுதரி	203	என்னதவம்	50
அம்புயங்க	200	ஆலமரங்	303	என்னத்தைச்	195
அம்மா	228	ஆலிங்கனம்	196	ஏ	
அரகரா	382	ஆறு முகவடி	405	ஏனங்	24
அரசனாக	380	ஆனந்த	11	உ	
அருத்தனிலை	306	இ		உத்தம்ப	220
அருந்தும்	174	இசலசனங்	357	உதவாக்கை	42
அருப்பு	224	இடபம் பரசு	35	உருத்து	138
அரும்பாத	214	இணங்குதட்டுங்	297	உறுதி	49
அரும்பாய	358	இந்தக் கா	67	ஊ	
அரும்புலன	270	இலக்காரம்	293	ஊட்டவீடா	233
அரைத்தானை	236	இருகரும்பா	87	ஊற்றுமலை	279
அயக்கந்	137	இருகா	155	ஐ	
அலமரு	299	இருகாலும்	304	ஐயப்	144
அலையின்	234	இருவாட்சி	383	ஓ	
அளிக்காப்	124	இலங்கைத்	241	ஓரராசை	97
அனங்கனக்	305			ஓதிக்குவி	222
				க	
				ககனவினும்	71
				கசக்குந்	210
				கசப்பா	177
				கச்சோத	209
				கடிப்பனாகக்	277
				கண்ணாயிரம்	407
				கடுகள	231
				கட்டாரி	383
				கண்டனந்தல்	265
				கத்தரி	377
				கத்தினத்து	103
				கந்தமலர்	62
				கந்தமிகுங்	248
				கந்தம் சேர்தரு	428
				கந்த வம்பு	215
				கந்தரம் பணிலங்	327
				சந்தவரை வந்த	411
				கந்தனைப்	194
				கபோலக்	175
				கமுகாரி	271
				கம்பனைக்	207
				கம்பாகும்	157
				கமைந்தனாக	243
				கரத்துவண்டு	281
				கரமையக்கந்	309
				சரியக்	149
				கருப்பு	224
				கரும்போதி	221
				கரும்பை	218

கவிசாரம்	104	கைத்தாள	165	சீனிகரும்	169	தங்கவட்	18
கழைக்கரக்கா	351	கேகய வா	34	சுமாதங்கி	287	தசரதரா மா	256
கற்கண்டை	192	கேட்பத்தர	59	சுரத	148	தசனந்	206
கற்பூரத்	189	கொடியான்	262	சுரத்தொண்	53	தடங்கடர்	317
கற்பகலா	70	கொடைத்தாரா	360	சுருங்காகப்	313	தடங்கான	373
கற்றுாணி	217	கொட்புற்	36	சுருப்பாரச்	315	தடராமா	345
கற்பநிருபா	172	கோட்டுமத	61	சுரும்பாலும்	292	தடிக் கலகம்	342
கனகவடு	68	கோவலவன்	359	சுருப்புக்கும்	289	தண்டையிலங்	264
கனகனங்	238	ச		சூட்டன	41	தத்தைக்	255
கனகன	200	சங்க திரு	81	சூதங்	153	தமனிய	218
கனக் கவலை	282	சங்கப் புலவரை	208	சூசந்தில் மா நகரந்	416	தரக்கருவ	267
கனதனந்	288	சங்கரிக்	239	செந்தில் மா நகர்	399	தரக்கம்போ	177
கனவிரதஞ்	272	சங்கிடக் கை	266	செந்தூர் வளர்	419	தரளவடங்	347
கனாவிசையா	370	சந்தனவ	162	செப்பாவி	213	தருவப்	139
கனிகரும்பு	186	சசிவசிவா	354	செம்முருக்கம்	350	தருவடை	364
கனிக்குச்	244	சத்தமலை	328	செருத்தவரும்	336	தருவாழி	112
கன்னல் சூழ்	418	சத்துருவா	352	செல்வந்	21	தவஞ்சிவனை	280
காணமுடி	190	சந்தப்பா	295	செல்வா	183	தனச் செரு	38
காமியத்தி	199	சந்தமுலைக்	254	செல்வேலை	158	தனமும்	9
காமனஞ்	210	சந்தவளை	321	செழுந்திரு	232	தனிச் சரச	349
காயாவா	259	சந்தனஞ்	383	சென்னிகுள நகர்	389	தாக்கணங்	216
காரிகைக்கும்	291	சந்திரன்	215	சென்னி எனக	200	தாமந்த	186
காங்குழல்	211	சந்தோட	283	சேட்டுக்கா	96	தாரணிக்க	121
காவியுந்த	361	சரிகமப	284	சேற்றாவி	93	தாலக்கை	32
காவியம்	235	சருவரிச்	83	சேரனகர்	198	தாழைக்கட்	191
கிம்புருட	337	கனங்களம்பல்	285 339	சேற்றாகுங்	249	தானத்தான	128
குடத்தனத்தை	257	சாரங்கம்	51	சேலைக் கட்டு	176	தாராமாரா	122
குடிக்கு	245	சாவேரி	330	சேவை	28	திரக்கையிலா	77
கும்பத்	200	சிங்கிக்	197	சொந்தப்	242	திருக் கஞ்சத்	286
குரகத	64	சித்திக்கும்	346	சொலக்,சா	225	திரண்டதெல்லாம்	193
குருக்குடை	343	சினக்கவசந்	79	த		திருக்கோ	16
கூற்றுவரை	111	தேவனசம்	164	தகரவளை	268	திருத்த	145
கைத்தந்தத்	19	தேர்வளர் பசுந்	386	தருவரப்	47	திருத்தான	362

திருந்து	147	நாவடிச்	376	பாதாதி	201	பொன்னகத்துக்	90
திருப்பாரா	300	நான்புரியேன்	23	பாதி ராத்திரி	401	பொன்னகத்துக்கே	91
திருமா	12	நித்தமனங்	335	பாயிரந்த	341	பொன்னுலவு	391
திருமுகந்	117	நிரைத்தனந்	219	பாரம்பரியம்	15	போதங்கந்	226
திருவுற் றிலகு	385	நிற்கண்டு	100	பாரார்முன்	250	ம	
திலகந்	17	நீண்டவிரா	107	பாலியம்பாலி	44	மகரசங்க	260
தினஞ்சாயா	382	நெருப்பாய	301	பாவினமது	58	மங்களவா	331
தினந்தினந்	167	நேசத்தனையும்	13	பாளையாய்	421	மச்சாவதாரா	180
திங்கருப்பஞ்	188	நேமமாய்ப் பணி	403	பிரமரசங்	84	மஞ்சு நிகர்	425
துங்கத்	191	ப		புராதனத்	171	மடக்க	143
துத்த முழக்	319	பங்கச மொட்	366	புராதனி அம்பிகை	57	மதுரகவி	314
துரும்பாலிக்	348	பசுவாச	65	புராதுனியம்பணி	29	மரகதவிகசித	396
துவரதரஞ்	367	படங்கிடங்கர்	372	புவியாதி	114	மருங்கருணை	125
துன்னுமரு	73	படப் பதக்	52	புள்ளிக் கலாப	394	மருத்துவசந்	253
தெலுங்கலிக்கு	89	படவரவை	296	பூமிமெச்சிடும்	409	மருவித்தின	40
தெவடக்	132	படித்துப்	129	பூரிக்கும்	105	மலைத்து	154
தென்னுதமிழ்க் குதவு	387	படுக்க	130	பூவடுக்	230	மலையமலை	290
தேம்பாக	10	பண்டுதரக்	123	பூவைக்கும்	173	மனசம்	151
தேவிதுவ	22	பண்ணலமே	55	பெட்பரத	374	மன்னவரத்	381
தொனிச் சதங்கை	322	பத்தர்திரு	60	பெரிசையிலங்	86	மன்னன்	161
ந		பரசுரதஞ்	181	பெருங்குவளை	332	மன்னாகப்	115
நகப்பகட்டு	66	பரும்பாத	222	பெருந்தமர	63	மாகக் காரிகை	379
நகமதிக்கு	78	பரும்போதா	338	பெற்றகுறும்	127	மாகனக	76
நஞ்சங்	134	பல்விதந்	14	பேதையரா	31	மாகனகமுக	240
நஞ்சாய	169	பவணக்கிரி	397	பைநாகவட	39	மாதகரடக்	333
நடனாரா	308	பவளப்பா	324	பையப்படு	202	மாதவரக்	344
நந்தருண	119	பழகவினை	170	பொங்கஞ்ச	80	மாதுவரும்	365
நந்தவனத்	275	பற்பல	102	பொங்கும்	227	மாதுளங்க	269
நந்தாவான்	159	பன்மலரை	99	பொருந்த	146	மாமதியா	98
நலசஞ்	136	பாகக் கவி	27	பொருப்பந்	311	மாரசரந்	294
நவ்வியப்	237	பாகாய	318	பொருமுத்தத்	212	மாராச	184
நன்னிருப	113	பாடலம்	59	பொற்பவனி	180	மாரனம்பு	174
நாந்தகம்	160	பாட்டிக்	150	பொற்றால	371	மால்வாகன	185

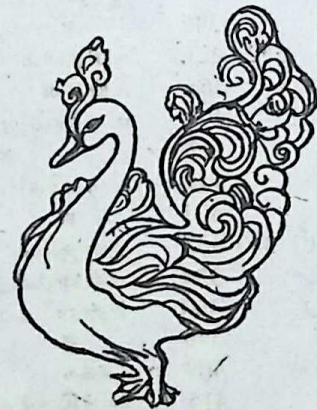
மாவிருதை	200	வண்ணவிருத்த	33
மாற்றைக்	25	வராக	46
மானாபரணர்	54	வருகும்ப	92
மிக்குவியப்	156	வருமாதங்	382
மின்னவசந்	320	வரைத்தனுப்	109
மீலூறு	82	வல்லை	310
முக்கணி	45	வனக்கவடி	363
முத்தளிக்கு	108	வனத்து	131
முந்திக்	142	வன்னத்தினை	415
முப்பழக்க	95	வாசமன்ன	74
முருக்கவிழா	120	வாதுட்டி	178
முல்லையப்பன்	375	வாய்க்கவள	30
மெத்தமனத்	184	வாரணங்	205
மேனி	48	வாரையணி	378
மைப்படி	312	விரும்பருந்	69
மொக்குளிரும்	334	விலங்கக்	133
மொழிச் சத்திய	43	விலங்காப்	26
மோகம்	141	விலங்காரக்	369
மோகனம்	204	விலங்குவளைத்	355
மோகன்	329	வெருட்ட	20
வ		வெருவார	353
வடக்கடக்	247	வெல்லப்பா	340
வணத்திலக	75	வேளிரதக்	166
வண்டமரம்	252	வையனலிந்	156
வண்ணச்	302		

உலக வழக்கு

அ		இ		கன்றுது	16	சாற்றள்	165
அக்கரை(றை)	30	இங்கனம்	196	கன்னி (கன்றி)	335	சிறுபெண் குழந்தை	333
அக்கா	335 342 369	இங்கன்	162	காணம் (பொன்)	190 193	சிறுபெண்டு	428
அசங்க	360	இடிக்குதல்	342	காணுது	405	சுவடு (சோடி)	18
அசங்கும்	347	இடிநொடியாகக்		காயுது	409	செப்படி	342
அசந்து	237 261	குமுறுதல்	350	காவணம்	19	செமியாமல்	378
அசனம்	49	இத்தை (இதனை)	369	கானவ சனம்	295	சேவை (தரிசனம்)	28
அஞ்சு	329, 367	இரம் (இரோம்)	341	குச்சுஆர்	244	சோடு	180
அஞ்சுது	424	இராதன் (இராசன்)	57	குட்டுவயல்	187	த	
அஞ்சுவன்	336	இரும்	334	குத்தம்	421	தங்கச்சி	368
அடராமா	345	உ		கொண்டள்	160	தச்சு (தைத்து)	180
அடா	352, 421	உசிதனம்	206	கொண்டுது	409	தத்தலைச் செய்ய	361
அடைக்குமா நயனம்	368	உய்யன்	171	கோடி (சேவை)	205	தம்பாடு	302
அட்டி	192	உருக்கம் பூரணமா		கோலாகலம்	299	தரிக்காய்	377
அதனம் (அசனம்)	22	வைத்தல்	350	ச		தலை இடற	360
அதிகாரம் புரிய	343	உருகுதே	409, 427	சகம்பனைக்கும்	207	தலைக் கொள்ளாது	346
அந்தரப் பிழைப்பு	427	எ		சகவசனம்	359	தவர (தவிர)	344
அப்பா	187 201 340 353	என்குவம்	411	சங்கடம்	325	திவசம் (நாள்)	49
அப்பாவி	350	என்னத்தை	195	சடைக்குது	324	தீயுது	409
அப்பி அப்பி	360	என்ன வரத்து	381	சடைத்தாள்	360	துயிலம்	355
அப்புதல்	340	க		சண்டாளி	424	துரும்பாய் அசங்க	360
அருவருக்குது	409	கசக்க	346	சத்திப்பாக	199	துவண்டுது	409
அரோசிக்குது	415	கசந்திருக்குது	409	சம்பரதாயம்	421	தூள் தவிடு	232
அலைச்சார்	371	கச்சு (ரவிக்கை)	209 368	சம்போ (ஐயோ)	191	தேடுது	425
அவதி	338	கண்டுது	409	சருக்கரைவட்டு	18	தேயுது	409
அவணம்	50	கண்டைச் சேவை	192	சல்லி	419	தைக்க	245
அவ்வையார் (தாயர்)	328	கந்தல் கந்தல்	368	சள்ளை	335	தோணுது	405, 421
ஆச்சுது	423	கருகுது	192	சன அம்பல்	203	நகரேகை	421
ஆச்சே	426	கவடம்	339	சனங்கள்	168 285 339	நங்கு	142 238 297 298
ஆணம் (குழம்பு)	187	கவடி	351, 363	சன்னசாடை	421	நஞ்சு (தைந்து)	20
ஆத்துக் கோரை	427	கவனிச்சு	349	சன்னதம்	50	நாணுது	421

நிட்டுரம்	154	முத்தையிலே	381	விண்டம்	411	வினையம்	170
நித்தம் (நிருத்தம்)	255	முருக்குது	355	விதனம்	342	வெருட்ட	20
நித்தியம்	172	யாதானதும்	348	விலங்கிலை	26	வெருட்டுவிர்	19
நெட்டுரம்	301	ரகசியம்	342	விலைப் பெண்டுகள்	419	வேசை	420,423
நைச்சார்	299	ரக்கன்	351 369	விவரம்	213	வேசையர்	419
பக்குறுதல்	198	ரங்கு சங்கம்	341				
பச்சை நாவி	421	ரண பாதகம்	361				
பச்சோலை	172	ரணம்	205				
படிக்கும் (பாடும்)	334	ரணவேல்	350				
பட்டது போதும்	325	ரத்தச் சத்தி	345				
பந்து இனம்	211	ரத்தம்	25 189				
பயந்தான்	299	ரமித்தல்	173				
பயப்பேடன்	344	ரவை ரவையாக	328				
பருக்குது	409	ராமா (ஐயோ)	256				
பனைக்கும்	207	ரீபு (பகை)	271				
பனைப்ப	172	ருசி	421				
பாடி (ஊர்)	204	ரூபலதி	205				
பாதச் சோடு	180	லகம் (லகான்)	342				
பாயுது	409	லகு (அற்பம்)	17,324				
பால் முகிழ் (முலை)	351	லக்கு (குறி)	32				
பிகு (பெருமிதம்)	57	லச்சை (அவமானம்)	292				
பிசு மந்தம் (வேப்பு)	174	லீலை	405,421,423				
புரி (கயிறு)	23	வசம்	49				
பெருகுது	409	வசனம்	49				
பெருக்குது	409	வச்ச நாவி	22				
போகையில்	428	வட்டமிட்ட	333				
போச்சு	426	வதனம் (வசனம்)	22				
போடு கொன்று	419	வந்தன்	160				
மண்டுது	409	வருகுதே	409				
மருண்டம்	411	வாங்குதல் (அழிதல்)	365				
மருமம் (இரகசியம்)	299	வாடி !	156				
மனத்தாகம்	184	வாடுதே	409,425				
மாறு (வளாறு)	25	விசனம்	339				

அணிகலன் முதலியன

அரதனம்	பதக்கம்
அரும்பணி	பதுமநிதி
ஆரவடம்	பருமம் (மேகலை)
கரத்து வண்டு	பலமாமணி மாலை
கன்று (வளை)	புருடராக அணி
காசு (பொன்)	பொற் கங்கணம்
சங்கநிதி	பொன்
சதங்கை	மகர சங்கம் (வளை)
சரசங்கம் (வளை)	மணிக்குழை
சரம்	மணிப்பூண்
சரி (வளையல்)	மணிமாலை ரத்னம்
சிலம்பு	மணிமேகலை
சொன்ன வளை	மதாணி (பதக்கம்)
தண்டை	மால்மணி (கவுத்துவம்)
தரளவடம்	முத்த மாலை
திரவியக் கருவூலம்	முத்தம்
துவற் (பவளம்)	மோலி (சிரீடம்)
தொங்கல்	ரத்தினக் கவசம்
தோடு	ரத்தின நகை
நத்து (வளை)	வடஆரம்
நவமணி	வடம்
நாபுரம்	வரிவளை
பணி (அணிகலன்)	வளை

சந்தனம் முதலியன

கதம்பம்	தகரம் 'மயிர்ச் சாந்து)
களபம்	பன்வீர்
குங்குமம்	புதுச் சந்து
சந்தப் பொட்டு	வில்லை
சந்தனப் புள்ளி	வில்லைச் சந்தம்
சவ்வாது	★

கட்டில், மெத்தை முதலியன

உபாதானம் (தலையணை)	பல்மலர் மெத்தை
கண்ணாடி அணை	பூ மஞ்சம்
பஞ்சணை	மஞ்சம்
பஞ்சு	மலர்ப் பாய்
பஞ்சு மஞ்சம்	மெத்தை

பாத்திரங்கள்

கடம்	செப்பு
கரகம்	தங்கக் கிண்ணம்
கும்பம்	முகிழ் (பால் கெண்டி)
சிமிழ்	வள்ளம்

இசை, விளையாட்டுக்

கருவிகள்

ஆடைகள்

உடுக்கை	அக்காரம்
ஓடம்	அம்பரம்
கஞ்சனம் (கண்ணாடி)	உடை
கவரி	கச்சு (இரவிக்கை)
காம்பு (புல்லாங்குழல்)	கண்டைச் சேலை
கின்னரம் (வீணை)	கலை
சிறிறில்	சம்படம்
சுதரிசனம் (கண்ணாடி)	சுற்றுடை
படகு	தானை
படிகம் (கண்ணாடி)	துகில்
பந்து	நாகம்
பம்பரம்	பொன் கலை
மஞ்சரி	வடகம்
வல் (குதாடு கருவி)	வம்பு (இரவிக்கை)
	வாசம்
	★ வார் (இரவிக்கை)

உணவு வகை

அக்காரம்	திலம் (எள்)
அசனம்	தினை மாவு
அப்பம்	துத்தம் (பால்)
அமிழ்து	தேன்
அமுதக் கனி	தேன் குழல்
அவல்	நிம்பத் தண் தயிலம்
அளை	பணியாரம்
அன்ன பானம்	பயம் (பால்)
ஆணம் (குழம்பு)	பலவு
ஆவின் பயம்	பாகு
ஓதனம் (சோறு)	பால்
கம்பதம்	பால் அன்னம்
கவசம் (மாத்திரை)	பாயசம்
கழை (கருப்பு)	புல்லி (கம்பு)
கள்	புளிங்காடி
கனி	மதுரசம்
கனிக் குவை	மருந்து (அமுது)
கிரைக் குழம்பு	மாயோகம் (மருந்து)
குறுவல் (அவல்)	மாரசம்
சந்தப் பாகு	மாழையின் கனி
சர்க்கரை	வடை
கர்க்கரைக் கட்டி	வாழையின் பழம்
சாதம்	விசையம் (சர்க்கரை)
சீனி	வேப்பங் காய்
தயிர்	வேப்பந் தயிலம்

ஆயுதங்கள் முதலியன

அம்பறாத்தூணி	சுதரிசனம் (சக்கராயுதம்)
அலம் (மேழி)	பகழி (அம்பு)
இருப்பு — உலை	பல்ல ஆவம் (அம்பறாத்தூணி)
உடைவாள்	பாலம் (சூலம்)
ஒட்டி	முரசு
கட்கம் (வாள்)	முழவு
கட்டாரி	ரதம்
கத்தி	வசி (வாள்)
கருந்தாது (இரும்பு)	வளைதடி
கவண்	வாள்
சாணை நுனி	வில்
சாரங்கம் (வில்)	வேல்

அளவுகள்

அத்தம் (பாதி)	சதம்
ஆயிரம்	சத்த முழம் (ஏழு முழம்)
உரிமாவு	தசம்
எண்மடங்கு	பத்துப் படி
கடுகு புரிதல்	பாதி
கல கம்பு	மலர் பூநித அளவு
கலம்	மிளகளவு
கால்	முந்திரி
கோடி	

சில நம்பிக்கைகள்

இடியால் பாம்பு வருந்தல்	268
குடத் தனத்தைப் புதைத்து வைத்தல்	257
சூயில் முட்டையைக் காக்கை அடைகாத்தல்	110
மயங்கியவர்க்குப் பாலைச் சங்கினால் ஊட்டல்	297
மூர்ச்சை தெளிவிக்கச் சுக்கு வைத்து ஊதுதல்	—
மேல்பால் தும்மலால் நன்மை விளையும் எனல்	279

புராணக் கதைக் குறிப்புகள்

அடங்காத விந்தம் காய்ந்த கும்போற்பவன்	247 —
காமன் சிவன் தவத்தை மாற்றியது	24
சூற்றாவி முடித்தவன் சேய் வளைதடி ஏவியது	93
சிவன் விறகு விற்பது	376

தன்மீது காம தியானம் அற்று, யோகம்	
இயற்றினான் என்னும் பகை உட்கொண்டு,	
தவம் புரிந்து, கோமதி அந்தக் கொண்கன்	
தன்னைத் தேடி வரப் புரிந்த விழா	98

புன்னை நின் மலரைத் தொழ வருவார்க்கு	
அமரர் பதம் தருபவன் போல்	
நிலத்துப் பூவாப் பொன் மலரை	
அரம்பைக் கனியொடு விண்வழி	
மருதப்பன் அளித்தல்	99

கணபதி பெயர்கள்

அஞ்சு அத்தன்	286
ஏரம்பர்	15 -
ஒரு தந்த மாதங்க முகத்தான்	388
கந்து அரிக் குஞ்சரம்	17 -
கரும்பு ஆர் அப்பகடு	87 -
கை முகன்	207 .
தாலக் கைப் பாரக் களிற்று	32 -
தேங்காய்க் சுவளக் கரையில்லாத மத விகடக் களிற்று	30 -
பொற் பொருப்பு எழுது ஓர் கோட்டன்	41 -
மாமதாசல வதனப் பரன்	385

சிவன் பெயர்கள்

அகப்பா தகரச் சிரி முன்னவன்	242
அக்கர்	267
அக் கன்று புனைந்தார்	344
அக்கு அரிய திருவுருவில் கலந்தோன்	149
அங்கதத்தைக் குஞ்சிக்கு முடித்து அம்பலம்சேர்	
அம்பலம் நித்தத்திலே பாதத்தைக் குஞ்சிக்கும் மன்	255
அசன் நந்தியுறை கண்ணன்	295
அஞ்சு இத முகர்	367
அடலையன்	161
அடல் நாராயணி அண்ணி வாழ் நடராயன்	308
அப் புத்தப் புல்லரை அழித்தோர்க்கு	
அருள் தேசிகன்	133 —
அம்பணியும் சடையார்	29
அம்பலத்தின் நீங்காத வரதர்	367
அம்பலவன்	273
அம்பிகை கோன்	263
அரன்	200, 203, 380
ஆரணிக்குப் பாங்கமரும் வரமளித்தான்	121
ஆலம் மலைச்சு ஆரல் செய்த பரஞ்சோதி	371

ஆனனம் ஐந்து படைத்த மணலாள்	98
இகல் அசன் அங்கைக் குறைவு பெறப் புரிந்தோன்	359
இடபம், பரசு (ஆகு பெயர்கள்)	35
இந்து அக்கு ஆலம் புனையும் பரம்பரன்	67
இமயக் காதலி மன்	189
இமயத் தெரிவை முலைச் சுவடு அக்கவடம் புரள்	
உரத்தில் தோய்ந்தவன்	132
இமய மாது அங்கள்	153
இரு கரும் பாரப் பகட்டுத் தோள் தசன்	87
இருப்புநிறக் கூற்றுருளக் குமைத்தவன்	36
உண்டவிடப் பதக் கத்தன்	52
ஊரம்பு, அரிமம்பு — கம், கைக் கொண்டார்	15
எருத்துக் கருத்தன்	152
என்பு அணி அகலக் கடவுள்	118
ஏற்றுக் கொடியான்	262
ஏனம் கிளைத்துத் தான் அங்கிளைத்தும்	
அறியாப் பதமலர்த் தாணு	24
ஐந்து வதனத்தான்	313
ஐமுகன்	296
ககனம் எல்லாம் கம்மு காரி உண்டபிரான்	271
கடம்தன் அங்கனைக்குப் பாதி அளித்தவன்	317
கண்டல் நந்தம் கமலை முடிக்கு ஆகாது என்றோர்	265
கத்து அன்றிலாளைப் பகைத்த நயனன்	52
கபாலத்தன்	175
கபாலன்	340, 354
கம் ஐந்தனாக வந்தான்	243
கரமயக் கந்தரத்து ஐ	309
கருகு உவர் அப்பு ஆதங்கம் இன்றித்	
தாகத்தின் உண்டான்	47
கரும்பு ஆர் அப் பகட்டுக்கு ஐ	87
காந்திமதி கொழு நன்	375
காளகண்டன்	217

குடம் புரக்கப் பருங்குவட்டைக் குடையாக்	
கொண்ட புல்லப் பாகன்	340
கு வையம் தூண்டு சிவன்	335
கூற்று ஆவி முடித்தவன்	93
சக்திப் பாகத்தான்	199
சங்கரன்	36, 108, 171
சம்போ	191, 245
சனகாதியர் முன் போற்ற வட ஆல் அமர்ந்த	
நிமலன்	380
சிவ சம்பு	15
சிவ சிவா	205
சிவ சிவா! சம்போ !	354
சிவன்	280
சிவன் சங்கரன்	296
சிறு திங்கள் அணிவார்	17
சினச் செருக்கால் உருளக் காலின் அட்ட நல்தீரன்	38
செக்கருக்கும் போதாக் குஞ்சி நம் ஏகன்	338
சைவ சித்தாந்தப் பரம் பொருள்	97
சோ தன் அத்து நகையால் வென்றோன்	209
தரக்குப் பணிய நடம் பண்ணினான்	123
தரு அடை அப்பு அம் சுகந்த மலர் தருவார்க்கு	
அருள் தரும் பித்தன்	364
தவரைப் புரந்து ஆள்வான்	153
திரு அப்பர் உவர்க் கடல் கடக்கச் செய்தோன்	139
தில்லை மன்றுள் தாண்டவம் பண்ணும்நடப் பதன்	52
துகிர் வெற்பு	21
துட்டர்கள் நகர் அதசர் அதம் செய்ய	
நகைத்த கடவுள்	148
தெவ் அடக்க வட வரை வளைத்த சிவன்	132
தேவ என்பு ஆள் பொற்புயன்	191
தொண்டனுக்கு வேண்டிய	
பொன் அளித்த மாதேவன்	94

நஞ்சாய கந்தரத்தான்	169
நஞ்சு அம்பு நுகர்ந்த சம்பு	79
நதிபதியில் அமரர் மதனம் பண்போது வந்த விடம் உண்டவன்	119
நமனைத் தாளால் உதைத்தோன்	128
நம் சுத்தன்	19
நா அடிச்ச இந்தணம் தரல் இல் விலை பகர்ந்தோன்	376
நீற்று ஐக்கர்	25
நுதல் அம்பகன்	296
பஞ்சவன் நத்தத் தொன்று ஆடு அரன்	336
படப் பதக்கத்தன்	52
பண்ணவன்	90
பதம் நிசமனத்தார்க்கு அருள் சங்கரன்	284
பரசு துன்னின கரன்	200
பரமன்	130
பரன்	312
பல் அங்காப்புளி நஞ்சு ஒழுகு ஆபரணன்	26
பவளப் பாசடைக் குவடாம் வில்லி	324
பாரதி பொற் கங்கணம் பறித்தவன்	32
பாலாயுதன்	340
பித்தர்	119
புரகரி	149
புரம் சங்கரிக்க ஓடு உவந்தான்	239
புல் திருப் புதுத் தோலாடை சூழ் சங்கரன்	36
புண்ணை நின் மலர்	99
பொற்றாலம் அலைச்சார்	371
மதியைப் பதத்தால் அரைத்தான்	236
மதுபம் நச்சு எருக்காலும் சடையான்	38
மருப் பைந்தும் பையன்	200
மழுவான்	84
மன்றத்தே இருப்பார்	315

மார சங்காரன்	245
மார்பில் சரி கமன்	284
முக்கணுடை மாதேவ தேவன்	191
முத்தானத்தன் அத்தன்	128
மேரு வில்லையே கையில் பற்றும் நாதன்	399
மேனி தவள உருத்திரன்	48
வராக மருப்பு மதாணியன்	46
வரைத் தனுப் புனிதன்	109
வனைத் திருக் குழையன்	83
வள் அக்கு அரையன்	30
வெள்ளிக் காப்பு அக்கு உவந்த திகம்பரன்	125

★

முருகன் பெயர்கள்

அளக்கரை தீய்க்க வேல் ஏவி	30
ஆறு மாமுக நாதன்	391
உமை பாலன்	426
உவரைப் பதிய அயில் விடுத்தவன்	86
கந்தர்	309
கந்த வேள்	364
கந்தன்	194, 200, 376
கமுகாசலபதி	376
கமுகு மலைக் கத்தர்	377
கிருபாகரன்	391
குகன்	391
குமார சரவண பவன்	294
சூற்று ஆவி முடித்தவன் சேய்	93
கேகய வாகனன்	34
கைக்குக் குடத்தன்	257
சத்தியையே வேலாகக் கொண்டவன்	34
சூரர் கிளை அறுத்தவன்	34
புட்கொடி குமாரன்	245
மாலை இரு துணி படப் பொரு காங்கேயன்	68

வள்ளி இவள்தானா பரண் அமர்வாள் என்று	54
போற்று கந்தன்	397
விசாகன்	140
வேடக் கன்னிதன் இதனைக் கவணைக் கண்டு	391
உகந்திடு கந்தன்	81
வேலவன்	172
வேலையிடம் வேலை விட்டோன்	
வேற் காளை	

★

அம்பிகையின் பெயர்கள்	
அக்கு அணியாள	45
அந்தரி	411
அப்பணியும் சடையார்	29
பங்கில் உத்தமி	29
அம்பாலிகை	44
அம்பிகை	57, 263
அனிச்சக் கரமருச்	
செந்தாமரையன்	56
ஆடுமயிலானை ஆனை	
முசனைத் தந்தான்	45
ஆரணி	121
ஆலக் கைப்பு ஆரமுது	
ஆக்கிய மைக்கண்ணி	32
இத உன்னத	
கனதன வல்லி	48
இயாமனை	57
ஈசருக்கு ஓம் சொற்ற	
வனைத் தந்தவன்	16
உச்சிமிசை சன்னத அம்பு	
உரியன் பாகி	50
உண்டவிடப் பதக் கத்தன்	
தினம் பணி கோமதி	52
உண்ணாமுலை	428
உமை	37, 385, 426
உம்பர்கள் பாதங்களே	
தஞ்சம் என்று கம்	
தோய் புன்னையாள்	47
உவர் அப்பு ஆதங்க	
மின்றி தாகத்தின்	
உண்டான் அமுது	47
உவவு ஆனனத்தான்	55
எருக்கு ஆலும்	
சடையானைத் தோய்	
புன்னைப் பைங்கிளி	38
என் குற்றம் கணியாள்	45
என்னெஞ்சாம் ஓர் ஆதனி	29
ஐந்து வதனத்தான்	
நெருங்கு ஆகப்	
பார்ப்பதி	343
ஐந்தெழுத்து ஓசை செல்	
வீதி எம் மான் பிணை	53
ஓம் ஓர் ஆகனி	57
கந்தனைப் பயந்தவன்	54
களிறு ஈன்ற புன்னைத்	
தயாபரி	32
களிறு, வேல் ஏவியைப்	
பெற்ற செல்வி	30
கன்னி	30
குடங்கை யிடத்துப்	
புவனம் அடந்தை,	
அறிந்தான் பணி	
உமை	37
குளிர் ஆனனத்தான்	16
கூடற்கன்னி	2

கேசய வாகனன் கை	நீற்று ஐக்கர் அத்தம்	புண்ணைப்பதி	மாதா	411
நின்றுகூரர் கிளை	தவாது உறைந்தாள் 25	முக்கண்ணி 44	மாரி	57
அறுத்தாள் 34	பகவதி 396	புண்னைப்பதி வாலை 34	மானாபரணர் உறைவர	
கோமதி 15, 42	பணிலக் கந்தரி 29	புண்னைப் புராதனி 28	ராசைமின் 54	
கோவின் அம் மதிக்கு	பயிரவி 330	புண்னைப் பொன் 29	முக்கண்ணி 45	
நேர்முகத்தாள் 58	பரை 33, 396, 411	புண்ணை மனோன் மணி 20	மேருவில்லைக் கையில்	
கௌமாரி 57	பல் அங்காப்புளி நஞ்சு	புண்ணை மின் 46	பற்றும் நாதன் மாதா 399	
சக்தி 199, 394	ஒழுகு ஆபரணன்	புண்னையாள் 45	மேனிதவள உருத்திரன்	
சலஞ்சல கந்தரி 17	மெய்ப் பாகமின் 26	புண்ணையின் அண்ணல்	பக்கம் விடாதுறையும்	
சன்னத அப்பு	பாந்தப்புற்று இருப்புறு	அம்மை 55	மான் 48	
உரியன்பாகி	கோமதித்தாய் 36	புண்ணை வனத்தி 37	யாமனை 59	
சாரங்கச் சோடுள்ள	பால்இரு சேய் உண்ண	புண்ணை வன்னி 30	வனம் மடம் தை மெய்க்	
கண்புருவப் புண்ணைச்	விருத்தத் தனம்	புண்ணை வாழ் மயில் 39	கோமதி 37	
சங்கரி 51	சற்றுறாது கச்சுடு	புண்ணை விமலை 24	வரராசைச் சுகுணி 41	
சில்லை அப்பு அளகி 375	உறங்கும் கிண்ண	பொருமுத்தந்தம் துதை	வரராசையிற் பார்ப்பதி 59	
சிவை 396	விருத்தத் தனத்தாள் 33	மார்பப் பிடி 212	வரராசை வாழும்	
தரங்கம் தபு அம்பர	புராதனி 29, 57	பொற் பொருப்பு எழுது	துகம்பரி 16	
சுருபமான் 35	புல்லாங் குழலோன்	ஓர்கோட்டன் அம்மை 41	வராக மருப்பு	
தவ முதல்வி 58	பணி தோகை 53	பொன் மகுட பம்பர	மதாணியன் செங்கை	
தற்பரவாலை 18	புளக தனக் காந்திமதி 375	சுவர்க்கக் கோமதி 35	வருடப் பொறாத	
திருக்கோமதி 16	புன்னாகச் சிவை 53	மணிப் பூண்தனம் ஏயும்	இராக மருப் புண்டரீக	
துவதன பூதரி 22	புன்னாகி 57	பைம் பூங்கொடி 41	பொற்பதத்து இளங்	
துவர் வெற்பு	புன்னாகப் பதி	மரகதக் கொடி 21	குயில் 46	
இடத்தாள் 45	யுறைவாள் 15	மலர்ப் புண்ணைமின் 23	விதுவதன மாதா 22	
தென் நாகாடவி	புன்னாகப்	மலர் பூ நித அளவு உயர்	வீரம் கச்சோடு	
உறையின் 35	பைங்கேசயம் 33	புண்னையாள் 48	புரி தனத்தாள் 51	
தென் புண்ணைவாழ் மா 22	புண்ணைக் கன்னி 49	மனோன்மணி 411	வெண்பரண்டில் ஊரும்	
தேவி 22	புண்ணைக் கோமதி 58	மன்றத்தே இருப்பார்	தரங்கக் கங்கை மோலி	
நாதன் மாதா 399	புண்ணைத் தேவி 21	அந்தச் சக்தி 345	அம்பாலிகை வாய்ச்சி 44	
நித்தத்திலே பாதத்தைக்	புண்ணை நரலை அமுது 27	மாதவர்க்குப் பொன்னிச்		
குஞ்சிக்கும் மன்மின் 255	புண்ணை நின்மலை 32	சக்கரம் அருள் தாய் 56		

திருமால் பெயர்கள்

அங்கம் புணை அத்தன்	182	அலையின் முழுத்த அணை செய் அவ்வீரன்	234
அசந்தான மத அசல...போரில் முன் நகு தியாகன்	126	அல் அறு நிறத்தாரை யூகக் கொன் தாணை	
அக்கிரமர் அசங்கக் கம் தக்க வில் நளினத்		விளங்க நின்று கொன் றான்	106
தாரை உய்த்தோன்	84	அல் நந்து அங்கச் சிகர மதுத் துழாயன்	368
அச்சங்கத்தாரைத் தொனி காட்டும் மால்	223	அன்பர் நெஞ்சினுக்குத் தேசு அத்தனையும்	
அச்சுதன்	358	தரும் பரன்	13
அஞ்சனக் கிரியிற் பெருமான்	12	ஆசைக் கமல மின்னார் தம் புருடர்	97
அடியவர்கட்கு உயிரான்	65	ஆதவரைக் கஞ்சக் கரச் சக்கரத்துள்	
அத் தினகரனைப் போரினிடை மறைத்தோன்	373	இட்ட கண்ணன்	76
அதுலன்	65	ஆதி	222
அந்திர கலைக்கு வளைத் திருக் குழையன் சகன்		ஆனை அலறுமுன் இயன் றான்	106
ஊர் பொன் தரு அரிச்சுவன்	83	ஆனைக் காப்ப வரைப்பார் பின்முரல் பண்பினான்	92
அந் நாள் தை எனப் பணி மேல் தன்		ஆனை மருப்பு ஈர் அரி மருகன்	137
ஆட்டைப் புரிந்தவன்	72	ஆனை மருப்பு ஒசித்தான்	64
அம் தரங்கன் அந்த ரங்கன்	327	ஆய் மடவார் சேவைவாரிக் குருந்த மரக் கோடு	
அம் புல்லி அப்புயக் கண்ணன்	298	உற வைத்தான்	63
அம்பைநரலை விட்டோர்	264	ஆழி, கரா மடிய மாதங்கம் தங்க உய்த்தோன்	226
அரக்கர் கிளைகள் எல்லாம் பிழைக்க ரக்கா		இகல் கொண்ட இராக்கதர் தொல்லுடலைத்	
மாதாகத்தொடு படு எனத் தொட்டவன்	351	தம் குப்பு உண் நரிக்கிட்டவன்	227
அரக்கர்கோன்மேல் நிளம் குதட்டும்		இடை ஆனைப் புரந்துள்ளான்	106
கதிரம் விட்டு அட்டவன்	297	இராக்கதர் அக்கருவம் மானவமாய் வென்றவன்	267
அரக்கர் தொகையைப் பைசாசு மா தங்கி		இருக்கை முன் புகன் றான்	106
மகிழ வென்றவன்	287	இருக்கை வெண்பாற் கடலினான்	106
அரசு புரியும் செங்கோல் மால்	181	இலங்கைமன் மகுடக் கம் அடக் கதிரம்	
அரா மகுட சயனமால்	120	தொடுத்த கோ	143
அரா முடிமேலாடி நின்ற காலம் புயன்	67	உத்தமன் இயமா நந்தினைத் தரித்தோன்	218
அரிச் சூட்டின்மிசை ஆட்டவிடு ஆண் அத்தன்	232	உரம் அக்கநதர் அத்தைக்கு நல்கியவன்	309
அப்பன்	14	உரகக் கரும் பை யமருந்துங்கள்	218
அமரினாடு ஐவரைப் புரந்த திரு நெடுமால்	72	உவணம் ஐம்படை	35
அல ஆதரற்கு இளையோன்	273	ஊற்றுவரை முன் படைத்தவன்	249
அல ஆதரன் (பலராமன்)	273	எம்மை ஆள்பவன்	11
		எல்லைக் குடக்கு அடக்கு அரி	247

எற்கருடன் நிருபம் வந்து நிலவலால் என்னாகப் பிணி தீர்ந்தது	115
ஏற்றுக் கொடியின் அமரும் குவடன்றெடுத்த இராவணனை வென்ற கொண்டல்	262
ஐ நாலாம் காதனை. ஈர அம்பு எய்தவன் ஒப்பிலான்	163 11
ஓர் அவுணன்பாற்போய் அரும் புலனம் ஏற்றவன் கந்த வனத் திருப்படலை அணியும்மால்	270 275
கடலில் எழும் பொன் இதழ் அமிழ்திற்கு ஏக்கம் கொண்டான்	92
கமலக் கண்ணினான்	64
கமல மின்னார் தம் புருடர்	97
கம்பத்தனைக் கடுகளவு அன்ன மெய்யன்	221
கரவளை உண்டு கவேதகர வளை ஏந்தியவன்	268
கரனார் மாயச் சரம் துரந்த அம் சக்கரனார் கருணாகரன்	61 65
கல்லைக் கன்னி எனச் செய் தாளன்	83
கனக னங்கம் தனையற்காகச் சிதையக் கணத்தினில் இகல் நகன்	238
கனசம்பன் அசந்திடத் தருவைக் கவர்ந்தான்	151
கிசகத்தானை இராமன்	214
குக்குடத்தன் அத்தை மருவும் மருமன்	257
குஞ்சர்	264
குந்தி மகார் முறைமை மாமன் மகன்	142
குடம் புரக்கப் பருங்குவட்டைக் குடையாக் கொண்டவன்	340
குட்பாகும் சயிலம் சுசத்து அலை வாரியில் பெய்து அணையிட்டவா	241
குரகத் வனத்தானை மகனாகவும் ஐவகைத் தரு வுளானைத் துணையாகவும் கொடிச்சிமேற் கொள் விரகத் வனத்தானை மருகனாகவும் இயைந்துள்ளான்	64
குல்லையரும்பு அம்பரத்தை அலைநிகர் மால்	310

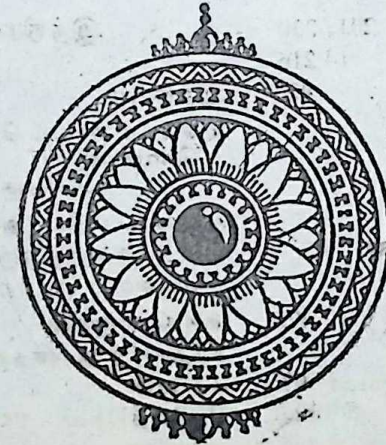
கொடுமரம் நாண்பூட்டிக் காட்டின் மரம் துளைத்த புயல்	150
கோபாலன்	246
கோவலவன்	361
கோவியராம் கிளரும் வம்புக்கு அடங்காத நகத் தனத்தியரைப் புணர் வீரைக் கடவுள்	373
கைக்கண் நத்து இலகத் தரித்தவர்	75
சகநாதன்	165
சங்கார் அம் புயக் கைக் கொண்டல்	245
சங்கு அத்தத் தலைவன்	358
சங்கு அரி	239
சங்கு இடக்கையன்	266
சந்த நத்தன்	253
சயவால் நந்தன்	60
சராசனத்து மால்	184
சருப்பும் தானதந்தம் என்று நடித்து அன்று வென்றோன்	311
சனகன் மருகன்	155
சித்திக்கும் பாய் அசங்கும் பணி எனக் கொண்டவன்	346
சின அராவின திருக்கு அஞ்சத் தாத் தை என்று ஆடியவன்	286
சீதரனார்	441
சீபதி	220 228 229
சுதரிசனன்	203
சுத்தன்	60
செருத்தானவர் உலயப் புனியில் வாழக் கொய்தவன்	363
தகப்பா தகப்பா என்று காமனால் புகலப்படுபவன்	242
தசரத் ராமன்	256
தடங்கானகத்து அன்னத்தினோடு நடந்தோன்	373
தம்ப பாலகன்	246
தாக்கணங்கு ஐ	216
தாசரதி	60

தருமா தரைநட்ட வீரைப் பெருந் தெய்வம்	12
தனதடியார்க்கு அருளுகின்ற தையயுளான்	67
நந்த மா நந்தனன்	11
திரு அமர் தேசிகன்	14
திரு அப்பர் உவர்க்கடல் கடக்கச் செய்தோன்	139
திரு நாரணன்	60
திரு மறு ஆர் மார்பினன்	64
திரு வீரை அமலன்	11
திருவை எண்கலத்தில் இயைத்தான்	107
துத்தி தரும் பாயன்	358
துத்தி யணையப்பன்	10
தும்பி சகாயன்	178
துவரை ஆளும் மால்	327
துயில் செய்யப் பை அனந்தனைத் துத்தியமாக் கொள்ளும் தேவு	144
துவரை மால்	225
தென்பால் அரசன கராவை வென்றவன்	380
நகம் தறி எனக் கொண்டவன்	78
நத்துக் கைத் தேவர்	171
நவந்த கிருஷ்ணன்	337
நாந்தகம் சங்கம் தரிக்கும் நாதன்	159
நிரதிசய ஆனந்தன்	60
நித்தன்	60
நெடுமால்	60
பகற்போது ஆதவரை மறைத்த புயல்	153
பசுந்துளவ மால்	15
பசும் இலையில் நீண்ட பண்ணை எனக் கடையில் நிலவுவான்	107
பணில் கராம் புயன்	65
பனிமருளத் தாண்டவம்செய் பத யுகளத்தான்	65
பன்னகத்தே தனைத் தன்னம் என்று ஆளும் பதன்	219

பழ அடியர் தமக்குத் தாய்க்கு எண்மடங்கான அத்தன்	373
பாஞ்சாலிக்கும் பன்னகத்துக் கேதன பூபாலனுக்கும் கனக படம் பண்ணினான்	91
பாடக பாதகஞ்சத் திருத் தையல் சேர்ந்தவன்	242
பாம்பணை முருந்தன்	179
பார்த்தனுக்கு ஊர்வலன்	63
பார்ப்பதி முன்னவன்	313
பாற்குரவை மதனத்துற்ற ஒரு கும்ப அளவு அமிழ்து அளித்துத் தான்சிறிதும் உண்ணாதான்	92
பானல் நிறக் கொற்றவன்	360
புல்லாங் குழலோன்	53
பூமி உண் ஆன்	199
பூவே இறந்த ரங்க சங்க மஞ்சு அரி	341
பூவைப் பூ ஒக்கும் படி வந்தான் உற்றவன்	173
பெருங்கு அளைத் திருக்குறுவல் வாய்ப் பெய்யும் மால்	332
பைத்திருப்பாயன்	301
பொறியை வெளவியவன் கத்துக்கே தனு வளைத்து ஏ அனுப்பினான்	91
பொற்சம்பட ராமன்	165
பொன்தானை இடையான்	106
பொன்றான்	106
போர்க்குக் கலங்கா ரக்க வாடா என்றவன்	369
மகரம் ஊரும் கிடங்கு ஆனகத்தன் அத்தி நிகர் சுருபன்	373
மகரத்தீர் தாமரை நாயகனை வெல் நாதன்	266
மச்சாவதாரன்	180
மஞ்சு ஆர் அங்கத்தான்	62
மதிளிலங்கை கட்டழித்த அம் சாரங்கத்தான்	62
மரகத வன்னத்தான்	64
மருங்குல் தானை வாரிக் குருந்த மரமுற்று வாவின்பால் பின்னமின்னார் மருங்குற்றான்	105

மன்னவர் அத்தினபுரம் தூது இயன்றவன்	381
மாது வருப்படி இதழ் மால்	365
மாதவன்	164
மாதவர்	344
மாதவமால்	428
மாயன்	155
மா ராம ஆசகம்	352
மால்	185, 52
மாவலிபார் நல்கு என்று அண்டம் தாவு அடிச் சிந்தன்	376
மாவினுக்குச் சர்க்கரை என்று ஆயினான்	107
முராறி	243
மேல்நாட்டை ஆண்டு அவிர் ஆசனம் அகன்றுஓர் மாவினுக்குச் சர்க்கரை என்று ஆயினான்	107
வங்கைமேற் சென்றவன்	246
வசந்தன் அத்தன்	253
வரதன்	65
வன்னத்து உக்கன்	131
விசையன் பாகன்	222
விதரசவி கடவு அரி	314
விதரனிடம் விருந்து வரும் துவரை நகரவேந்தன்	147
விதரன் உளம் திருந்த விருந்து அசனம் செய்யும் பூசுதன்	146
விராதனுக்கு உறையும் முனை வேலும் அளித்தான்	107
விரிதேர்க்கு ஒற்றைச் குருவாழி ரவிகுல ராகவ தூதன் அசோக லனக் கொடிக்கு அன்று ஈந்தக் திருவாழியான்	112
விரையிற் சேதர்	13
வில்லம்பைத் தபாத அரக்கன் துமிய எய்தவன்	344
விளங்கனிக்குக் குனிலாக் கொண்ட கன்றான்	106
வீரை நகர் நாரணன்	93
வீரை நகர் முகுந்தன்	108
வீரை நகர் விமல வாழ்வு	66

வீரைப் பதிப் பரன்	10
வீரை மாதவன்	9
வீரை யமலர்	222
வீரையம் பதிக் காவலன்	14
வேய்ங் குழலான்	65
வைகுந்தம் அளித் தருள்வான்	11
வைகுந்தம் சகசக் குந்தி மைந்தருக்கு ஈந்தவன்	210

திருமகள்

அஞ்சு அத்தன் அத்தை	286
கஞ்சத்தி	209
கந்தர் அத்தை	291
கமலப் பொன்	407
கமலம் மேவும் காரிகை	291
கமலை	265 329
கைக் குக்குடத்தன்	
அத்தை	257
கைமுகன் மாமி	207
செல்வம் மிக்க திரு	412
தெறும் பொன்	195
பதுமை	201, 330
பூச் செல்வி திரு	14 216
பொன்	425

★

பிரமன்

அயன்	425
ஆசைக் கமல	
மின்னார்தம் புருடர்	97
ஆதிபிரமா	426
சதுமுக விதி	396
தெய்வம்	401
நளின உந்தி வந்தோன்	78
நான்முகன்	416
விதி	197

★

சரசுவதி

கலைவாணி	412
நளின உந்தி வந்தோன்	
நாவில் மேவும் இக்கு	
மொழிபவன்	78
பாரதி	32
வாணி	
வெண்பூத் தவிசாள்	104

★

இந்திரன்

இந்திரன்	387 391
உச்சைச் சிரவப் பெயர்	
கொள் திருப்	
புரவிக்கு ஐ	224
உவரைப் பதிய (அயில்)	
விடுத்தவற்கு ஒரு	
மகளைப் பெற்றான்	86
சசி கொழுநன்	291
சந்தானத் தானத்தான்	128
சுரபுரன்	396
தேவேந்திரன்	391
நூறுமகர்	260
மருத்துவன்	253
வயிரப் படையன்	407
வான்மாத் தரு	
ஆள்நாதன்	159

★

இந்திராணி

இந்திராணி	412
சசி	291 359
மகவானுடன் மருவும்	
காரிகை	379
வான நங்கை	330

★

வள்ளி, தெய்வாளை

கிராத மாது	391
கிராத நாயகி	385
குஞ்சர அணங்கு	386
குறக் கன்னி	387
குறவள்ளி	389
குறக்குல வள்ளி	415
வள்ளி	394, 409
வள்ளி தெய்வாளை	405
வனசஞ்சரி	411
வெண் குஞ்சரி	411

★

எமன்

காலன்	67
சூற்றுவன்	421
தும்பினன்	19
நமன்	34
நரகச் சமன்	397
மறலி	399
யமன்	257, 259

★

பிற தெய்வங்கள்

முதலியோர்

அசன் (தீக் கடவுள்)	357
அந்திரகலை	"
(சத்தியபாமை)	83
அண்டர்	391
அமரர்	387
அரம்பையோர்	97
இமையோர்	389
ஊர்வசி	327, 412
சித்தர்கள்	391
மேனகை	412
வளைத்திருக் குழையன்	
சகன் (குபேரன்)	83
விண்ணாட் டமரர்	97

★

மன்மதன் பெயர்கள்

அங்கசன்
 அங்கசராசன்
 அப்புத்தப் புல்லரை அழித்தோர்க்கு அருள்
 தேசிகனால் வெந்த மதன்
 அம்பக அனலம்சுட அழி சுந்தான்
 அம்பை நரலை
 அரிதந்த மைந்தன்
 அரிமகன் அருப்பு அஞ்சவன்
 அரிவை சங்கர்
 அருவப் பயல்
 அருவமானவன்
 அல ஆதரற்கு இளையோன் சேய்
 அனங்கன்
 அன்னப் பரன்பின் உதித்தோன்
 ஆகவ விற்கழையான்
 ஆரணிக்குப் பாங்கு அமரும் வரமளித்தான் நட்பும்
 ஆகமும் பெற்று இக்கு அமரும் துறந்த மதவேள்
 உருவிலான்
 உவரி முரசெனக் கொண்டோன்
 உன்னத்துக் கன்மதலை
 கடம் இல்லாதவன்
 கந்தவாகன வாகனன்
 கந்தவேள் மைத்துனன்
 கந்துகச் சுகத்தர்
 கரமயக் கந்தரத்து ஐக்கு முன் அலரை ஏவிக்
 கண்ணால் வெந்தவன்
 கரி இருளாம் அங்கசனார்
 கருப்பன்
 கழை வில்லார்
 கனசம்பன் அசந்திடத் தருவைக் கவர்ந்தான் மதலை
 கனலக் கண் நிறக்கப் பண்டு இறந்தவன்

காமன்

குந்தி மகார் முறைமை மாமன் மகன்
 சம்பராறி
 சித்தசன்
 சிவன் கண்ணால் தொலைந்தும் உய்ந்த பாவி
 தருவைக் கவர்ந்தான் மதலை
 தும்பித்தம்ப பாகர்
 தேர் மருந்து ஆனவர்
 நடுக்கன் தகித்தும் உயிர் மாயா மாறன்
 நாட்டத்து அழிந்தவன்
 படிவ மிலான்
 பரமன் இயற்று தவத்தினையும் தடுக்கு
 அப்பு அடுக்க விடுக்கும் மதன்
 பார்ப்பதி முன்னவன் மகன்
 பால்வாகு அன்னப் பரன்
 மகரத் துவச வேள்
 மகரம் ஊரும் கிடங்கு ஆனகத்தன்
 மதவேள்
 மதனன்
 மதன்
 மன்மதன்
 மாரன்
 மால்மகன்
 முராரிதய்ய மைந்தன் / முல்லையருப்பு அம்பர்
 மோகன்
 ரதம் செய்ய வந்தான்
 ரதம் வந்தானோன்
 ருபமிலான்
 வசந்தன்
 வந்தான்
 வந்து அதிபன்
 வந்து ஐ

வல்வில்லாளன்

வன்னத்துச்சன் முளையான மதவேள்

உன்னி ஊர்தி தலை

உன்னியாகிய துரக விசட மதனன்

விதி அவன் பின்னோன்

விதி பின்னோன்

வேட்கோ

வேள்

★

அனுமன்

முனிவர் முதலியோர்

காலின் கால்

அத்திரி

திருஅப்பர் கடல்

கிம்புகுடர் 97, 327

கடக்கச் செய்தவன்

சுரத் தொண்டு அரையன்

பச்சைத் தேர் முன்

(நாரதன்) 53

செல்லும் கவி

தாபதர்

97

விதுரகவி

தும்புகு

24

★

நாரதர்

24

★

அசுரர் முதலியோர்

அரக்கர்

391

குரபத்மன்

அஷ்டப பகை

397

குரர்

385

இராக்கதர்

267

நிசிதப் பெருங்கணம்

360

கானவன்

409

நிகுதர்

396

கிராதர்

391

★

பல நாட்டவர்

இடங்கர்

372

தெலுங்கர்

372

சுரு நாடர்

372

மாவேந்தர்

301

செழியர்

387

வங்கர்

372

துளுவர்

372

★

விண்மீன்கள் முதலியன

ஆதிரை

250

பரணி

250

ஆயிலியம்

250

பரிநான் (அசுவினி)

250

சுதிரவன்

392

புனர் பூசம்

..

கார்த்திகை

250

பூரம்

..

கும்பம்

389

மகம்

..

கோள்கள்

392

மிருகசரிடம்

..

சந்திரன்

391

ரோகணி

..

சரராசி

389

வெய்யவன்

387

★

இடங்கள் முதலியன

அசழ்க் கிடங்கு

ஊர்க்காடு

அகிலம்

ஊற்று மலை

அண்டம்

கங்கவரை

அண்ட பித்திகை

கங்கை

அந்தரம்

கடம்பூர்

அமராவதி

கந்தரம்

அரசு மண்டபம்

கம்பம் (தூண்)

அருணை

சுழிக்கரை

இஞ்சி

சுமுகாசலம்

இந்திரன் உலகு

கற்பகச் சோலை

இறால் (தேன்கூடு)

கன்யாகுமரி

உம்பர் நகர்

கா (சோலை)

காசி
காஞ்சி
காம்போசம்
காவணம்
காவேரி
கானல்
கிடங்கர்
குற்றாலத்திரிகூடம்
குற்றாலமலை
கொல்லை
கோசலம்
கோபுரம்
கோயில்
சந்தவரை
சந்திரகிரி
சரசு
சரவணம்
சிங்கம்பட்டி
சிலதாவு
சிவகிரி
சீமை
சுரம்
செந்தில் மாநகர்
சென்னிஞனம்
சென்னிநகர்
சேரன் நகர்
சேரைநகர்
சேற்றூர்
சோபானம்
தங்கத்தூவி
தங்கமலை
தடம் (தடாகம்)
தமர நதி

தரளப் பந்தர்
தரைக்குள் வெடிப்பு
திருமந்திரம் (கோயில்)
தில்லி
துஜஸ்தம்பம்
தென்பொதிகை
தென்னன் நகர்
தேவநாடு
நந்தவனம்
பப்பரம்
பரற்கான்
பவணக்கிரி
பாண்டிநாடு
பாதலம்
பாலைக்காடு
புளிநம் (மணல் மேடு)
புனம்
புன்னை [வனம்]
பொழில்
பொற்சிலம்பு [மேரு]
பொற்பொருப்பு
பொன்னிச் சக்கரம் [கடல்]
மணியாச்சி
மதில்
மாகவனம் [கற்பகச் சோலை]
மாடப் பந்தி
மேடை
மேரு
வட மேரு
வரராசை
வாவி
விண்ணார்

★

தாவரங்கள்

அகில்
அரம்பையிலை [வாழை இலை]
ஆங்கிலி
கடப்பு
கண் [முங்கில்]
கதலித் தண்டு
கமுகு
கோங்கு
செம்முருக்கம் பூ
சந்தனம்
தாழை
தென்னை

நாங்கில்
பலா
பாடலம்
புன்னை
பூங்கழை
மா
மாதுளை
மாழை
வாழை
வேங்கை
வேம்பு

★

தாமரை

எள்

அம்புயம்
காவி
பானல்

எள்
திலகம்

★

செடி, கொடி, மலர்கள்

கண்டல் [தாழை]
கயிரவம் [அல்லி]
குமுத புட்பம்
சண்பகம்
கொடி
பவள வல்லி
மாதவிக் கும்பு

முல்லை
செங்கரும்பு
சடை [நெட்டி]
நெருஞ்சிப்பழம்
வள்ளை த்தண்டு
புல்

★

உயிரினங்கள் :

ஆடு

அசம்
அயம்
உதன்
தகர்
வெள்ளாடு

★

மரடு

இடபம்
விடை
சுரபி [பசு]
மேதி [எருமை]

★

யாரை

ஈரிரண்டு கோட்டு
மதயானை

கரி
குஞ்சரம்
சிந்துரம்
திசைக்குஞ்சரம்
திசை வாரணம்
தும்பி
பிடி
மதநாகம்
மா
மாதங்கம்
யானை
வாரணம்
வெண்தும்பி

★

குதிரை

இஷுனி
குதிரை
துரகம்

★

சிங்கம்
சிங்கம்

பஞ்சானனம்

★

பன்றி

ஏனம்
வராகம்

★

புலி

தரக்கு
புலி
புல்
வேங்கை

★

மாண்

சாரங்கம்
நல்வி
மான்

★

சுரடி

★

கீசகம் [குரங்கு]
மந்தி "

★

பரம்பு

அங்கதம்
அரவு
குஞ்சரவம்
திசையரவம்
பணி
பன்னகம்
பாந்தள்
பாம்பு

★

பல்லி

★

நீர் வாழ்வன

ஆமை
தவளை
சங்கு
நத்து
திருக்கை
கெண்டை
சினைவானை
சுறா
நண்டு
பெண்டுவரால்
வரிவரால்
வலம்புரி

★

அன்னம்

அன்னச் சேவல்
அன்னப்பேடு
அன்னம்
எகினம்

★

மயில்

அன்றில்
கேசயம்
மயில்

★

கிளி

கிளி
கிள்ளை
தத்தைக்குஞ்சி
பஞ்சவனத் தத்தை

★

குயில்

குயில்

குயிற்பேடு
கோகிலம்
பூவை
வெள்ளை நாரை

★

காகம்

காகப் பார்ப்பு
கொடி

★

பிற

நாரை
போதாக்குஞ்சு
உவணம்

★

வண்டு

சந்திரிகைக் குவளைத் திருக்கும்
புள் [சகோரம்]
சுருப்புக் கும்பு
வண்டு
சுரும்பு
கச்சோதம் [மின்மினி]

★

குறிப்பு :

குறிப்பு :

குறிப்பு :

பதிப்பு

குறிப்பு :

பதிப்பு

அருட்கவி டாக்டர் அரங்க. சீனிவாசன் அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

அரங்க. சீனிவாசனார் 29-9-1920இல் பர்மிய நாட்டில், பெகு பாவட்டத்திலுள்ள சுவண்டி எனும் ஒரு சிற்றூரில், உழவர் குடியில் பிறந்தவர்.

தந்தையார், திருவாளர் அரங்கசாமி நாயுடு. தாயார், திருமதி மங்கம்மாள்.

திருமதி மங்கம்மாள், தேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் நிறுவிய, இந்திய தேசிய ராணுவத்தின் ஜான்சிராணி பிரிவில், போர் வீராங்கனையாகப் பணியாற்றினார். இவர் கையில் துப்பாக்கியேந்திப் போர் முனைகளில் வீரத்துடன் போரிட்டது குறிப்பிடத் தக்கது. அவர்களின் 85ஆம் அசைவ வரை மாநில அரசின், தியாகிகள் ஓய்வு ஊதியம் பெற்று வந்தார். 1989 மார்ச் மாதம் இயற்கை எய்தினார்.

சீனிவாசனாருக்குப் பத்தாவது அகவையிலேயே இலக்கிய ஆர்வம் அரும்பியது. அந்த அரும்பு, படிப் படியாகக் கவிதை மலர்களாகி மணம் வீசத் தொடங்கியது.

இவரது பதினமூன்றாம் அகவையில், 'தேசியகீதம்' என்ற சிறுநூல் வெளி வந்தது.

சுதேச பரிபாலினி, பர்மாநாடு, பால பர்மா, சுதந்தரன், ஊழியன் முதலிய பர்மிய நாட்டுத் தமிழ் இதழ்களில் இவரது படைப்புகள் இடம் பெறலாயின.

கம்பராமாயணப் பிரசங்க விற்பன்னரும் காவடிச் சிந்து பாடிய அண்ணாமலையின் நண்பருமாகிய சங்கரப்பக் கவிராயரின் மகள் வழிப் பேரனாகிய இவரது இருபது அகவைக்குள் 10 நூல்கள் வரை வெளிவந்தன.

பள்ளிப் படிப்பை முடித்த பின்பு, பழனி பக்கிரிசாமிப் பிள்ளை என்ற பரிபூரணானந்த சுவாமிகளிடம் பல ஆண்டுகள் இலக்கண, இலக்கியங்களைப் பாடம் கேட்டார்.

அக்காலத்து மிகச் சிறந்த புலமையாளராகவும் வேதாந்த வித்தகராகவும் விளங்கிய சுவாமிகள், தம் பல நூறு மாணவரிடையே, இவர்பால் மிக்க அன்பு பாராட்டிப் புலமையில் முந்தியிருப்பச் செய்தார்கள்.

1942ஆம் ஆண்டு உலகப் பெரும்போரின்போது, கால் நடைப் பயணமாகவே பாரதநாடு புறப்பட்ட இவர், இடைவழியில் பல இடையூறுகளுக்கும் நோய்களுக்கும் குண்டர்கள் தாக்குதலுக்கும் ஆளாகினமையால், கெள்ஹாத்தியில் பல மாதங்கள் மருத்துவமனையில் தங்க நேர்ந்தது.

வெறுங்கையுடன் வந்தாலும், தம்மிடமிருந்த புலமைச் செல்வத்தால், பாரதத்திலும் பெருமித வரவேற்பினை முயன்று தேடிக் கொண்டார்.

முதன் முதலாகச் 'சங்கரன் கோவில் நான்மணி மாலை' என்ற நூலைப் படைத்து, சங்கரன் கோயிலிலேயே அரங்கேற்றினார். அதற்குப் பொருளும் பாராட்டும் கிடைத்தன.

பேரறிஞர் தொ. மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் இவரது புலமை கண்டு, மாதந்தோறும் அரசு உதவி கிடைப்பதற்கு வழி வகுத்தார்.

தொண்டர் குழாம் ஆறுமுகம்பிள்ளை தசாவதானம் ஆறுமுகம்பிள்ளை பாலகவி வயினாகரம் இராமநாதன் செட்டியார் முதலியோர், இவர் கவிதைகளைச் சுவைத்துப் பாராட்டி எழுதியவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர் ஆவார்.

கல்கத்தா பாரதி தமிழ்ச் சங்க உறுப்பினராகவும் கல்கத்தா தமிழ் எழுத்தாளர் சங்க நிறுவனராகவும் இருந்து சிறப்புற்றார்.

கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பட்டப் படிப்பு மாணவர்களுக்குப் பாடம் நடத்தி வந்தார்.

கல்கத்தாவிலிருந்து வெளிவந்த 'ஜோதி' மாத இதழிலும் திருச்சி, 'தொழிலரசு' இதழிலும் உதவியாசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

மனித தெய்வம் காந்திகாதை என்ற பெருங்காப்பியம்(1980) படைத்துப் பாரதியவித்யா பவன் நிறுவிய இராஜாஜி நினைவு முதற்பரிசும் தமிழக அரசின் சிறப்புப் பரிசும் பெற்றார்.

கோவை இராமகிருஷ்ணா வித்யாலயாவின் சார்பாகப் பெருந்திருவாளர் தி. சு. அவினாசிலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள், 'காந்திகாதை'க்குப் பரிசும் பாராட்டும் வழங்கினார்.

காவடிச் சிந்தும் கவிஞன் வரலாறும் என்ற வரலாற்று ஆய்வு நூல், (1984) தமிழக அரசின் முதல் பரிசு பெற்றது.

இதுகாறும் இவர் எழுதி வெளிவந்துள்ள சுமார் நாற்பது நூல்களுள்,

வங்கத்துப் பரணி
வழிகாட்டும் வான்குடர்
தியாக தீபம்
மனித தெய்வம் காந்திகாதை
காவடிச் சிந்தும் கவிஞன் வரலாறும்
சுதந்திரப் போரின் எழுச்சிக் களம்
எழுத்துலக நாயகி
கடவுள் வரலாறு
அகமும் புறமும்
தமிழ் நூல்களில் தேசியம்
தாகூர் அஞ்சலி
காதல் அருவி

முதலிய நூல்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவை. அவற்றுட் சில, பரிசுகள் பெற்றவை.

இவர் தம் இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டி, அகில இந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், அருட்கவி என்ற விருது வழங்கிப் பாராட்டியது.

உயர்திரு ம. பொ. சி. அவர்கள் தலைமையில் இயங்கும் நாமக்கல் கவிஞர் நினைவுக் குழுவினர், இவருக்குப் பாராட்டுக் கேடயமும் கவித்தேன்றல் என்ற விருதும் வழங்கினர்.

பொள்ளாச்சி அருட்செல்வர் நா. மகாலிங்கம் அவர்கள் விழாவெடுத்துப் பெரும் பொருள் பரிசும் கேடயமும் சால்வையும் அளித்துப் பாராட்டினார்கள்.

சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம் கவிதைச் செம்மல் என்ற விருந்தினை அளித்தது.

இவர் தம் 'காந்தி காதையை'யைத் திருச்சி திருக்குறள் கழகத் தார், பலமுறை புலமைச் செல்வர் பலரைக் கொண்டு தொடர் சொற்பொழிவுகள் நடத்தி வருகின்றனர். பட்டிமன்றம், வழக்காடுமன்றம், கருத்தரங்கங்களும் நடத்திக் காந்தி காதையின் சிறப்பைப் பரப்பி வருகின்றனர்.

சென்னை இராமலிங்கர் பணிமன்றத்தினர் எடுக்கும் 'வள்ளலார் மகாத்மா விழாவில்' ஆண்டுதோறும் தொடர் சொற்பொழிவாகக் 'காந்தி காதையை'யை இடம் பெறச் செய்து வருகின்றனர். சிலம்பொலி சு. செல்லப்பனாரின் வாக்கு வன்மையால் 'காந்தி காதை'க்குப் பேரும் புகழும் சேர்ந்து வருகின்றது.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் அஞ்சல் வழிப் பட்டப் படிப்புக்கும், பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம் பட்டப்படிப்புக்கும், சில தன்னாட்சிக் கல்லூரிகள் பட்டப் படிப்புக்கும் 'காந்தி காதை'யைப் பாடமாக வைத்துள்ளன.

'வங்கத்துப் பரணி' யும் பட்டப் படிப்பின் பாடமாக இடம் பெற்றுள்ளது.

இராஜா சர் முத்தைய செட்டியார் அவர்கள் நிறுவிய தமிழ் சமஸ்கிருத ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தில் ஆராய்ச்சி முனைவராகப் பணியாற்றிய அரங்க. சீனிவாசனார், குமாரராஜா முத்தைய செட்டியார் நினைவுமலர், ராணி மெய்யம்மை ஆச்சி நினைவு மலர், மதுரைத் தமிழிசைச் சங்கத் தொடக்க விழா மலர் முதலிய பத்துக்கும் மேற்பட்ட மலர்களுக்குப் பதிப்பாசிரியராக இருந்துள்ளார்.

மேலும், பதிப்பாசிரியராகவும் உரையாசிரியராகவும் இருந்து, பல நூல்களைப் பதிப்பித்தும் உரை எழுதியும் உள்ளார்.

இவ்வகையில், சென்னிசுளம் அண்ணாமலை ரெட்டியாரின் கவிதைகள் அனைத்தையும் பாடுபட்டுத் தேடித் திரட்டி, அவற்றுக்கு அறிதின் முயன்று உரை விளக்கம் எழுதிப் பதிப்பித் துள்ளமை (1989) குறிப்பிடத் தக்க சாதனையாகும்.

தகுதி மிக்க உரையாசிரியர் எனப் போற்றப் பெறும் நிலையில் இவர் விளங்குகிறார்.

அரசு தொல்பொருள் இலாகாவின் மூலம் 'வானர வீர மதுரைப் புராணம்' என்ற நூல் இவரால் திருத்திய பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது.

'தினமணி' ஆசிரியர் திரு. ஏ. என். சிவராமன் அவர்கள் சைனா நாட்டுப் பயணம் மேற்கொண்டபோது, தினமணியில் அவர் எழுதி வந்த கட்டுரைப் பகுதியில், இவரைத் தொடர்ந்து எழுதி வரும்படி பணித்துச் சென்றார்கள். அதன்படி நான்கு மாதங்கள் தொடர்ந்து தினமணியில் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். அக் கட்டுரைகள் பின்னர் வானதி பதிப்பகம் மூலம் நூல் உருவம் பெற்றது.

'தினமணி'யில் பல்லாண்டுக் காலமாக மதிப்புரைப் பகுதியில் பல நூறு நூல்களுக்கு மதிப்புரைகள் எழுதியுள்ளார்; எழுதி வருகின்றார்.

தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் ஆகியவை நடத்திய ஆய்வரங்குகள் சிலவற்றில் இவர் தலைமை தாங்கியுள்ளார்.

சென்னை இரத்தினவேல் சுப்பிரமணியம் செந்தமிழ்க் கல்லூரியில் சிறப்புப் பேராசிரியராகப் பல்லாண்டுகளாகப் பணியாற்றி வருகின்றார்.

சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சி மன்றத்தின் அவைக் கவிஞராக விளங்கும் பெருமை இவருக்கு உண்டு.

பேரருளாளர் தி. சு. அவினாசிலிங்கம் செட்டியார் அவர்களால் நிறுவப்பட்டு, தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியம் வெளியிட்ட 'தமிழ் வளர்ச்சிக் கழக'த்தின் பொதுக்குழு உறுப்பினராகவும் பணியாற்றி வருகின்றார்.

இலக்கியப் பாடங்கள் நடத்திப் பற்பலரைப் புலவர்களாக்கிய திரு. அரங்க சீனிவாசனார், எழுபது அகவை எட்டிய நிலையிலும் சோராமல் இலக்கியப் பணி செய்து புதுப்புது நூல்கள் பல படைத்து வருகின்றார்.

காந்திய நெறியிலும், தேசியத்திலும், தமிழ் மொழியிலும் ஈடுபாடு கொண்ட இவருக்குத் தமிழக அரசு, தமிழறிஞர் என்ற முறையில் மாதந்தோறும் சிறப்பு ஓய்வூதியம் வழங்கி வருகின்றது.

இன்று ஒரு சிற்றூரில் (கோவிலூர், திண்டுக்கல், 624706) அமைதியாக இலக்கிய ஆய்வு செய்து வரும் இவர், பொருட் செல்வராக ஆல்லை யெனினும் புலமைச் செல்வராகப் பெரு மிதத்துடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

காவடிச்சிந்து புகழ் சென்னிசுளம் அண்ணாமலை ரெட்டி யாரின் கவிதைகள் முழுவதும் இவர் பெரு முயற்சி செய்து தொகுத்து, கடினமான அப் பாடல்களுக்கு நுண்ணிதின் உரை கண்டுள்ளார்.

‘கம்பன் கவிதைகளில் அரங்க. சீனிவாசன் கவிதைகளைக் கலந்து விட்டால், பிரித்துக் காண எந்தக் கொம்பனாலும் இயலாது’

என்று நீதிபதி எஸ். மகராஜன் அவர்கள், தமது ‘பரிசு பெற்ற பாரகாவியம்’ என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்தக் கட்டுரை அவரது இறுதிக் கட்டுரையாகத் ‘தினமணி’ யில் வெளிவந்தது.

தொ. மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் அவர்கள், தம் கட்டுரைகளில் இவரின் கவிதைகளை எடுத்து ஆண்டுள்ளார்கள்.

தமிழ்க் கடல் ராய் சொ. அவர்கள் அரங்க. சீனிவாசனாரின் கவிதைகளை ஆங்காங்கே கூறி, ‘இவன்தான் கவிஞன்’ என்று பாராட்டி வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

கம்பன் அடிப்பொடி சா. கணேசன் அவர்கள் அரங்க-சீனிவாசனிடம் பேரன்பு கொண்டவர். ‘காந்தி காதை’ பரிசு பெற்றபோது, கம்பன் விழாவில் மலர்க் குடை நிழலில் இருத்திப் பாராட்டு நடத்தினார்.

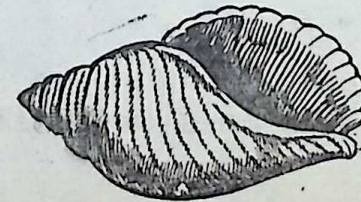
கோவைக் கம்பன் கழகத்தாரும் பாராட்டுவிழா நடத்திப் பரிசும் பாராட்டும் வழங்கினர்.

‘ஆயிரம் கவிஞர் ஆயினும்
அரங்க. சீனிவாசன் ஆவரோ!’

என்று பாராட்டிக் கம்பன் வழிக் கவிஞர் என்ற விருதும் அளித்தார், வாசீச கலாநிதி கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள்.

சமயத் தத்துவங்களில் ஆர்வம் கொண்ட இவர், தத்துவ நூல்கள் சில, எளிய நடையில் எழுதியுள்ளார்.

இவர் வாழ்வு இலக்கிய ஆய்வு; தமிழ் வாழ்வு!

எமது வெளியீடுகள்

தொல்பொருள், கல்வெட்டுத்துறை நூல்கள்

வரலாறு சார்ந்த நூல்கள்

டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார் கல்வெட்டுக்களில் அரசியல்
சமயம் சமுதாயம்

டாக்டர் கே. வி. இராமன் தொல்லியல் ஆய்வுகள்
நடன. காகிநாதன் எம். ஏ., காலச் சுவடுகள்
தொல்லியல் கட்டுரைகள்
முத்தரையர்

பாகூர் புலவர் சு. குப்புசாமி பல்லவனும் பராந்தகனும்
(பாகூர்) மலையமர்கள்

பி. எஸ். சாமி ஐ. ஏ. எஸ். தமிழ்நாட்டில் சிந்துவெளி
எழுத்தோவியம்

வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம் கல் சொல்லும் கதைகள்
புலவர் தாமரைக்கண்ணன் எம். ஏ., வரலாற்றுக் கருவூலம்

டாக்டர் க. த. திருநாவுக்கரசு இலங்கையில் தமிழ்ப்
பண்பாடு

டாக்டர் இரா. நாகசாமி கல்லும் சொல்லும்
பேராசிரியர் மா. பசுவலிங்கம் சங்க கால வஞ்சி

இரா. பவுண்துரை எம். ஏ., தமிழகப் பாறை ஓவியங்கள்
இரா. மதிவாணன் எம். ஏ., இலெமூரியா முதல்
அரப்பா வரை

பேராசிரியர் கல்வெட்டுக்களில்
கா. ம. வேங்கடராமையா தேவார மூவர்

புலவர் ந. வேங்கடேசன் வரலாற்றில் வில்லியனார்
வரலாற்றுச் சின்னங்கள்

அறிவுலகின் குருதேவர்
(தெ. பொ. மீ.)
இத்தாலியில்

உரைவேந்தர் ஓளவை

எழுத்துலக நாயகி
கடல் வாணிகமும்
தரை வாணிகமும்

காவடிச் சிந்தும்
கவிஞன் வரலாறும்

சாதனைப் பூவின்
சரித்திர வசந்தம்

ஞானியார் அடிகள்

தாயகம் தந்த நாயகம்
(நீதிபதி வேதநாயகம்)

தாயுமானார் கதை
நகைச்சுவை நாவலன்

நல்லாசிரியரும்
நன்மாணாக்கரும்

நெஞ்சில் நிறைந்தவர்
(கடலூர் கதர் குப்புசாமி)

பாரதத்திலகம் மோதிலால்நேரு

பேராசிரியர் மா. ரா.
இளங்கோவன் (தொகுப்பு)
தூக்கோவளன்
எம். ஏ., பி. எச்சி.,

தி. நா. அறிவுஒளி எம். ஏ.,
வித்துவான் ம. வி. இரா கவண்
அரங்க. சீனிவாசனார்

புலவர் மு. த. வேலாயுதனார்
அருட்கவி.
அரங்க. சீனிவாசனார்

டாக்டர் சா. சகதரட்சகன்
வெள்ளையாம்பட்டு
சுந்தரம்.

பேராசிரியர்
மது. ச. விமலானந்தம்

வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம்
புலவர் க. அரகமணி

வெள்ளையாம்பட்டு
சுந்தரம்

பேராசிரியர் த. பழமலய்
புனிதவதி இளங்கோவன்
எம். ஏ., பி.டி.,

பாரதியும் பாரதிதாசனும்	டாக்டர் சா. சக்தரட்சகன்	சங்க நூல்களில் மீன்கள்	} அறிஞர் பி. எல் சாமி, ஐ. ஏ. எஸ்
புத்துலக வழி காட்டிகள்	புலவர் க. அரசுமணி	சங்க நூல்களில் விந்தைப் பூச்சி	
புனித தோமையர்	துர்க்கோவான்	இலக்கியத்தில் அறிவியல்	} அறிஞர் அ. வெ. சுப்பிரமணியன்
	எம். ஏ., பி. எச்சி.,	இலக்கிய ஆய்வு	
பெரியார் ஒரு பொருள் முதல்வாதி	ப. செங்குட்டுவன்	சங்கப் பாட்டில்	} அறிஞர் அ. வெ. சுப்பிரமணியன்
பேரறிஞர் பெர்ட் ராண்டூரஸ்ஸல்	பி. எஸ்சி., பி. டி.,	பொங்கும் உணர்ச்சி	
மக்கள் திகைம் (எம். ஜி. ஆர்)	வித்வான் வே. லட்சுமணன்	சங்கப் பாட்டில் புதிய பார்வை	} ,, ,,
ம. பொ. சி. படைத்த	வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம்	The Bangle and The Javelin	
புதிய தமிழகம்	(தொகுப்பு)	The Maind and Thought of Thiruvalluvar	} — பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரையார்
வ. உ. சி. கடி தங்கள்	ஆ. ரா. வெங்கடாசலபதி	The Pagent of Tamil Literature	
வரலாற்றுக் களஞ்சியம்	பாகூர் புலவர் சு. குப்புசாமி	— பன்மொழிப் புலவர் தெ. பொ. மீனாட்சி சுத்தரனார்	} கல்விச் சிந்தனைகள் ,, ,,
(புதுவை திருமுடி		சொல்லாய்வுக் கட்டுரைகள்	
ந சேதுராமன் செட்டியார்)		பன்மொழிப் புலவர்	} இரா. மதிவாணன்
வாழ்விக்க வந்த வள்ளலார்	டாக்டர் ஓளவை. நடராசன்	கல்விக் கட்டுரைகள்	
விந்தனும் விமர்சனமும்	மு. பரமசிவம்	அருள் தந்தை	} இ. யோ. குழந்தையரசு எம். ஏ., பி. எல்., எம். எட்.,
வேதநாயகர் வாழ்வும் வளமும்	புலவர் க. அரசுமணி	டாக்டர் தாமரைக்கண்ணன்	
★		அறுசுவை	} ம. அய்யாசாமி எம். ஏ., பி. எட்.
		ஏழு நாட்கள்	
இரவீந்திரநாத தாகூரின்	தஞ்சை	உளவியலும் கல்வியும்	} முற்காலத் தமிழ் இதழ்கள் சிலம்புச் செல்வரின் தலையங்க இலக்கியம்
கீதாஞ்சலி (கவிதை)	கோ. நடராஜபிள்ளை	இந்திய இதழ்கள்	
இங்கர்சாவின் உண்மை	நலங்கிள்ளி	இதழியல் நோக்கு	} பேராசிரியர் 'இதழியல்' மா. ரா. இளங்கோவன்
,, எவ்வழி நல்வழி	,,	முதல் நாளிதழ்கள் மூன்று	
மானாட விடுதலை (இங்கர்சால்)	மு. வளர்மதி		} ★
மங்கையர் சாதனைகள்	கோகிலா சுந்தரம்		

உரையாசிரியர் பதிப்பாளர்
சிஞ்ஜகன். சிரங்க. சிவ்வாசன் ஏவசீனையாம்பலஞ் சந்திரம்